

Thiên Hạ Hữu Địch

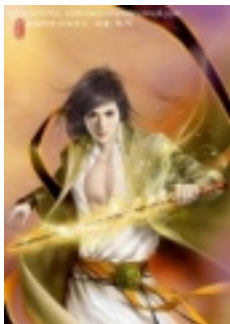
Contents

Thiên Hạ Hữu Địch	3
1. Chương 1: Người Có Nghe Thấy Tiếng Sấm Không	4
2. Chương 2: Một Kiếm Phát Tài	8
3. Chương 3: Nóng Rực	11
4. Chương 4: Kiếm Lạnh	14
5. Chương 5: Nóng Nực Khó Chịu	18
6. Chương 6: Người Như Gió Lạnh	22
7. Chương 7: Đốt Phỏng Chính Minh	26
8. Chương 8: Chiếc Kiệu Này Giống Như Một Miếu Thần	29
9. Chương 9: Áo Múa Của Sát Thủ	33
10. Chương 10: Sát Thủ Không Nơi Nương Tựa	36
11. Chương 11: Ồt Đỏ, Ta Muốn Ăn Nhân Bắp	39
12. Chương 12: Nếu Phó Tông Thư Chưa Chết	43
13. Chương 13: Cục Diện Nhất Định Sẽ Rất Khác	46
14. Chương 14: Dao Có Thẻ Mượn	50
15. Chương 15: Kiếm Không Thẻ Vứt	55
16. Chương 16: Thương Là Nền Cướp	59
17. Chương 17: Dụng Tâm Khổ Cực	62
18. Chương 18: U Mê Không Hối Hận	66
19. Chương 19: Lương Tâm Mực Nát	70
20. Chương 20: U Mê Không Tỉnh Ngộ	73
21. Chương 21: Mộng Trung Kiếm	75
22. Chương 22: Cảm Giác Cách Đêm	80
23. Chương 23: Hỏa Hổ Truyền	84
24. Chương 24: Long Phi Cưỡi Thiên (rồng Bay Chín Tầng)	89
25. Chương 25: Phi Long Tại Thiên (rồng Bay Lên Trời)	92
26. Chương 26: Kháng Long Hữu Hối (rồng Cao Hối Hận)	95
27. Chương 27: Tiềm Long Vật Dụng (rồng Ẩn Chờ Dùng)	99
28. Chương 28: Kiến Long Tại Điền (thấy Rồng Trên Ruộng)	102
29. Chương 29: Cùng Ăn Với Hổ	106
30. Chương 30: Cùng Múa Với Sói	108
31. Chương 31: Gặp Nhau Trong Mộng	111
32. Chương 32: Kẻ Tầm Thường Quấy Nhiễu Lẫn Nhau	115
33. Chương 33: Cùng Ngủ Với Địch	117
34. Chương 34: Quyến Luyến Với Ma	120
35. Chương 35: Vừa Tê Dại Lập Tức Bắn Ra	123
36. Chương 36: Ngựa Ngáy Muốn Chui Ra	125
37. Chương 37: Nhất Tiểu Chúc Hảo	128
38. Chương 38: Nhất Độc Tức Phát	131
39. Chương 39: Ngày Mai Người Có Còn Hận Ta Như Trước	135
40. Chương 40: Tên Sát Thủ Này Rất Nóng	143

41. Chương 41: Quen Biết Trong Mưa Ong	147
42. Chương 42: Gió Thổi Cỏ Lay Thấy Vô Tình	152
43. Chương 43: Yên Tĩnh Đình Tai Nhức Ốc	155
44. Chương 44: Âm Cao Các Dây Đều Lặng	161
45. Chương 45: Không Tiếng Ngàn Lời Kêu Gọi	165
46. Chương 46: Tịch Mịch Long Trời Lở Đất	168
47. Chương 47: Đắc Thắng Thê Lương	171
48. Chương 48: Thiên Hạ Đệ Thất Rơi Một Trăm	175
49. Chương 49: Sau Khi Chết Công Danh Ai Quản Được	181
50. Chương 50: Khẩn Trương Và Hòa Bình	186
51. Chương 51: Ăn Khớp Không Phù Hợp	189
52. Chương 52: Không Ăn Khớp Nhưng Phù Hợp	193
53. Chương 53: Đứa Trẻ Màu Xám	198
54. Chương 54: Đánh Cuộc Tóc Trắng	205
55. Chương 55: Kẻ Địch Thật Sự Của Hảo Hán	213
56. Chương 56: Mộng Đẹp Thê Lương	220
57. Chương 57: Kẻ Sống Trong Đống Người Chết	222
58. Chương 58: Kẻ Chết Trong Nhà Người Sống	227
59. Chương 59: Công Kỳ Vô Tị (1)	235
60. Chương 60: Hành Động Không Phạm Pháp	241
61. Chương 61: Hoạt Động Không Phạm Pháp	247
62. Chương 62: Đại Tỷ Lớn	253
63. Chương 63: Tiểu Nữ Tử	257
64. Chương 64: Người Không Răng	260
65. Chương 65: Mua Cá Tặng Dao	263
66. Chương 66: Mua Dao Tặng Cá	267
67. Chương 67: Người Thiện Bị Cá Khinh	270
68. Chương 68: Người Không Bằng Cá	274
69. Chương 69: Triết Học Của Cá	277
70. Chương 70: Cá Thừa Sức	280
71. Chương 71: Cá Ngốc	282
72. Chương 72: Cá Mất Hồn	284
73. Chương 73: Mưa Rơi, Cá Rơi	289
74. Chương 74: Cá Thê Lương	292
75. Chương 75: Sờ Cá	295
76. Chương 76: Cá Chảy Máu Mũi	297
77. Chương 77: Bắt Cá	301
78. Chương 78: Cá Hiện	304
79. Chương 79: Điện, Hỏa, Quang, Thạch	307
80. Chương 80: Thạch! Hỏa! Quang! Điện!	310
81. Chương 81: Cá Khoái Hoạt	314
82. Chương 82: Cá Chuồn Giết Người	316
83. Chương 83: Cẩn Thận Trẻ Con	318
84. Chương 84: Cá Tỳ Bà	321
85. Chương 85: Người Không Có Chỉ Tay	324
86. Chương 86: Cá Cứu Thế	327
87. Chương 87: Cá Cá Cá Cá Cá Cá Cá	329
88. Chương 88: Vất Vả Vì Cá, Bận Rộn Vì Cá	331
89. Chương 89: Cá Nhã Nhận	334
90. Chương 90: Di Di Di Di Di Di Di	336
91. Chương 91: Mặt Trời Trong Tay	343
92. Chương 92: Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái (nói Thì Chậm, Diễn Ra Thì Nhanh)	346
93. Chương 93: Nam Nhân U Âm	348
94. Chương 93: Nam Nhân U Âm	351

95. Chương 94: Chém Ngang Lưng	353
96. Chương 95: Đứt Hơi	357
97. Chương 96: Dao Gió Gió Dao Dao Gió Như Dao	360
98. Chương 97: Ly Trà Trà Ly Ly Trà Có Trà	364
99. Chương 98: Thực Thi Hành Động Lớn	367
100. Chương 99: Hoan Nghênh Mọi Người Tới Chia Buồn	371
101. Chương 100: Dây Xích Của Bồ Lạp Cách	374
102. Chương 102: Truyền Thuyết Bất Tử	378
103. Chương 103: Mưa	380
104. Chương 104: Còn...	385
105. Chương 105: Điểm Điểm Trùng	389
106. Chương 106: Hoành Dao Hoành Đoạn	392
107. Chương 107: Danh Kiếm Danh Liệt	395
108. Chương 108: Cá Chết	397
109. Chương 109: Tiểu Trùng Và Đại Trùng (con Sâu Và Con Cọp)	400
110. Chương 110: Thân Thể Đau Đớn	402
111. Chương 111: Bộ Bộ Dao	405
112. Chương 112: Lực Sát Thương	408
113. Chương 113: Không Liều Mạng Thì Không Thể Sống	411
114. Chương 114: Khóc Đổ Trường Thành Trong Lòng	413
115. Chương 115: Củi Khô, Lửa Chết, Vong Kê Thạch	417
116. Chương 116: Mưa Rơi Lấy Củi	419
117. Chương 117: Sấm Lớn Mưa Nhỏ	421
118. Chương 118: Đa Tình Ngư Đầu Vô Tình Vĩ	423
119. Chương 119: Sống Là Để Chết	426
120. Chương 120: Kẻ Đáng Thương	429
121. Chương 121: Cá Bi Ai	430
122. Chương 122: Thảm Bại	434
123. Chương 123: Thảm Thắng	436
124. Chương 124: Cùng Đội Trờ Chung	439
125. Chương 125: Thảm Bại	442
126. Chương 126: Thảm Thắng	444
127. Chương 127: Cùng Đội Chung Trời	447
128. Chương 128: Thẻ Cùng Tồn Tại	450
129. Chương 129: Đau, Của Ta...	453
130. Chương 130: Đau Chết Ta Rồi.	455
131. Chương 131: Các Đồng Đạo, Vất Vả Rồi	457
132. Chương 132: Hình Phật Xấu Xí Của Trung Quốc	459
133. Chương 133: Dưới Đèn Khô Lâu Ai Một Kiếm	462
134. Chương 134: Người Như Ngông Cuồng Lữ Trung Niên.	466
135. Chương 135: Phụng Cáo	470

Thiên Hạ Hữu Dịch

Giới thiệu

là một trong những hệ liệt trong Luận Anh Hùng. Hẳn cứ đi mười tám bước thì lại phải gào lên một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ha-huu-dich>

1. Chương 1: Người Có Nghe Thấy Tiếng Sấm Không

Náo nhiệt là gì?

Náo nhiệt là gọi chung của người đến người đi, rộn ràng nhốn nháo, sức sống bùng bùng, ngựa xe như nước.

Cho nên xin hãy chú ý, náo nhiệt chỉ là thứ bên ngoài. Năm mới đốt dây pháo, Nguyên Tiêu xem đèn hoa, Đoan Ngọ đua thuyền rồng, Trùng Dương leo núi cao, tất cả đều rất náo nhiệt. Nhưng náo nhiệt thì náo nhiệt, nội tâm của con người chưa chắc đã rất vui vẻ, thậm chí có thể vẫn rất cô tịch, vô cùng cô tịch.

Bởi vì cô tịch đơn thuần là cảm giác của nội tâm.

Con đường này cũng như vậy.

Mặt đường Lam Sam này rất rộng, rất lớn, cũng rất sạch sẽ, bằng phẳng, ngăn nắp, nhưng người đi đường lại không nhiều, cửa tiệm cũng ít, thoạt nhìn cả con đường lớn đến mức khiến người ta có phần hoảng hốt.

Người đi đường không nhiều, cửa tiệm lại ít, con đường như vậy làm sao lớn được?

Đáp án là có thể.

Bởi vì con đường này là “đường quan” để cho quan gia, quý nhân, hoàng thân quốc đi lại. Sau đó những quan lớn quý nhân ở con đường này cảm thấy quá vắng vẻ, không đủ thịnh vượng, bèn cho phép bày bán trên con đường này sau chập tối, từ đó con đường này mới xem như bắt đầu náo nhiệt.

Cũng vì vậy, con đường này vào ban ngày lại rất vắng lạnh. Những người bày bán vào thời gian này, phần lớn đều “có một chút quan hệ” với những quyền quý ở đây. Có điều gian hàng “có quan hệ” với những người này, những thứ bày bán phần lớn sẽ không làm bách tính bình thường cảm thấy quá hứng thú.

Do đó đường lớn chưa chắc đã náo nhiệt, có lúc một vài đường nhỏ, hẻm nhỏ, ngõ nhỏ, lối nhỏ, bên trong lại đầy ắp người, nước chảy không lợ, những thứ chơi vui, ăn ngon, nghe hay, nhìn đẹp nhiều không kể xiết, đó mới là “đường lớn” chân chính thuộc về dân chúng.

Đạo lý này cũng giống như miếu lớn chưa chắc đã linh, người cao chưa chắc đã mạnh, tiếng lớn chưa chắc đã ác.

Thanh âm của hắc không coi là quá lớn, cũng không phải rất hung ác, nhưng lại rất có sát khí.

Sát khí là gì?

Sát khí thật ra là một loại mùi vị nguy hiểm.

Hắc thật sự rất nguy hiểm. Trên thực tế, chiến đấu chỉ mới diễn ra thời gian nửa chén trà, đã có mười bảy người bỏ mạng dưới kiếm của hắc.

Mười bảy tên tinh anh của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Mười bảy tên tinh anh của Phong Vũ lâu đã mất mạng dưới kiếm của hắn.

Đích thực, khi giết người đầu tiên thì hắn hơi do dự, hơi băn khoăn, hơi chần chừ, không muốn ra tay.

Bởi vì mục tiêu của hắn không phải là giết những người này, những người này còn không xứng để hắn ra tay.

Người mà hắn muốn giết chỉ có một, chỉ người này mới đáng để hắn (và sư huynh đệ của hắn) ra tay.

Nhưng nếu hắn muốn giết người này, lại khó tránh khỏi phải diệt trừ những “chướng ngại” bảo vệ người này.

Vì vậy hắn đành phải đại khai sát giới.

Sau khi giết chết “chướng ngại” đầu tiên, sát tính của hắn liền bị kích phát, sát khí cũng bị kích thích.

Hắn đã giết đến đỏ mắt, giết đến đỏ kiếm, cũng giết đến đỏ cả đường dài.

Hiện giờ con đường này đã tuyệt đối không phải “đường áo lam”, mà là “đỏ”.

Máu nhuộm đường lam.

Hắn giết đến nghiện, giết từng người lại từng người, giết chết những đệ tử trung thành lũ lượt xông lên bảo vệ người kia.

Hắn không lưu tay, cũng không lưu tình, dưới kiếm của hắn quyết không lưu mạng.

Bởi vì hắn là “Kiếm Thần”, Ôn Hỏa Cỗn.

Hiện giờ hắn đã giết đến bốc lửa, hơn nữa còn là ngọn lửa nóng cháy.

Người mà hắn muốn giết là Thích Thiếu Thương, đương kim tổng lâu chủ thay mặt của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Lý do mà hắn muốn giết Thích Thiếu Thương là để báo thù cho sư huynh đệ.

Bởi vì “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đấu, “Kiếm Quỷ” Dư Yểm Quyện đều chết vì bị Thích Thiếu Thương đánh lén, còn “Kiếm Yêu” Tôn Úc Cự thì lại bị Thích Thiếu Thương sắp đặt hãm hại.

Đây là phán đoán của lão yêu La Thụy Giác trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Phán đoán của lão yêu nhất định chính xác.

Ngô Phấn Đấu, Dư Yểm Quyện, Tôn Úc Cự vừa chết, ý kiến của những người còn lại trong Thất Tuyệt Thần Kiếm lập tức bất đồng.

Cách nhìn của “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm là:

- Bọn họ chết cũng đáng đời, đây là ý trời trừng phạt bọn họ. Ai bảo khi còn sống bọn họ lại không đoàn kết, cứ thích đối nghịch với chúng ta.

Nhưng “Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cỗn lại không đồng ý:

- Cho dù nói thế nào, bọn họ vẫn là sư huynh đệ của chúng ta. Có người hại chết bọn họ, chúng ta cũng nên báo thù cho bọn họ. Ngay cả đại hiệp Tiêu Thu Thủy cũng từng nói, một ngày là huynh đệ, cả đời là huynh đệ. Chúng ta không báo thù cho bọn họ, người khác sẽ cười nhạo, trong lòng cũng không yên ổn.

“Kiếm Quái” Hà Nan Quá lại khá ôn hòa:

- Bọn Tôn lão yêu, Dư lão thử, Ngô lão tiên quả thật càn quấy quá mức, đối với chúng ta thì miệng phục lòng không phục, mặt hòa khí không hòa. Thế nhưng thù này lại không thể không báo, nếu không báo thì sẽ tổn hại đến uy tín. Không bằng chúng ta nghe thử quyết định của lão yêu.

“Lão yêu” dĩ nhiên là “Kiếm” La Thụy Giác. Hắn là “lão yêu”, bởi vì trong số bảy người thì hắn xem như trẻ tuổi nhất, nhưng luận về kiếm pháp, tiếng tăm, danh vọng, địa vị thì hắn lại lớn nhất.

Cho nên lời nói của hắn chính là quyết định cuối cùng.

- Thù thì nhất định phải báo, có ba lý do.

Lúc nói chuyện La Thụy Giác lại nhắm mắt. Căn cứ theo thuyết pháp, trong một ngày thì tinh lực của một người bình thường phần lớn dùng vào ánh mắt, thị lực. Do đó nếu không có nguyên nhân đặc biệt, hắn nhất định sẽ nhắm mắt lại, tiết kiệm tinh lực, cũng để dành mỗi điểm, mỗi giọt lực lượng tinh thần.

Hắn không bao giờ lãng phí sức lực của mình.

Các sư huynh của hắn còn hoài nghi hắn cũng dự trữ, tiết kiệm tinh khí của mình, trải qua thời gian dài quan sát cẩn thận, cũng không ai phát hiện “tiểu sư đệ” này từng đi tìm kỹ nữ hay phát tiết.

- Thứ nhất, thù này không báo, trong kinh thành, giang hồ, võ lâm sẽ không có chỗ đặt chân cho chúng ta. Giết chết Thích Thiếu Thương, có thể khiến cho Phong Vũ lâu trở thành bầy rồ không đầu, chúng ta cũng có thể lập uy khắp thiên hạ.

- Thứ hai, người hãm hại bọn họ là Thích Thiếu Thương và Kim Phong Tế Vũ lâu. Bọn chúng đã giết được Tôn Yêu, Dư Quỷ, Ngô Tiên, nhất định sẽ nhỏ cỏ tận gốc, sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới chúng ta. Chúng ta nên tiên hạ thủ vi cường.

- Thứ ba, chúng ta dùng danh nghĩa báo thù riêng tư, cừu sát giang hồ để trừ khử Thích Thiếu Thương, vậy thì hợp với tâm ý của Thái thái sư. Chuyện Thái sư trở lại nắm quyền chỉ tính bằng ngày, chúng ta trước tiên lập công, khi ngài trở lại sẽ có khen thưởng. Chúng ta có thể nói là dùng việc công để báo thù riêng, về công hay tư thì trận này đều nhất định phải đánh, thù này đều nhất định phải báo. Nếu không, hoàng thượng lại tin lầm đám gian đồ này mà không chú ý đến thực lực và lòng trung thành của chúng ta.

- Còn có một lý do phụ.

La Thụy Giác chậm rãi nói:

- Ta muốn giết chết Thích Thiếu Thương.

Ôn Hỏa Cổn không nhịn được hỏi:

- Tại sao?

La Thụy Giác nói:

- Bởi vì ta thấy hắn chướng mắt.

Đây chính là lý do.

Như vậy đã đủ rồi.

Người muốn ủng hộ một người hoặc phản đối một người, thông thường chỉ là do đối phương “nhìn thuận mắt” hoặc “nhìn chướng mắt” mà thôi. Lý do này nghe có vẻ rất hoang đường, nhưng lại rất chân thực. Đây gọi là “người có nhân duyên”, nhìn như hoang đường nhưng thực ra lại rất kỳ diệu.

Có điều La Thụy Giác cũng bổ sung:

- Hơn nữa đây không phải là một phía...

Hắn ngừng một chút, sau đó mới nói tiếp:

- Ta cảm thấy Thích Thiếu Thương cũng nhìn chúng ta không vừa mắt, hắn cũng muốn tiêu diệt đám người chúng ta... đặc biệt là ta.

Thế là Ôn Hỏa Cổn, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm liền chuẩn bị giết người.

Người bọn họ muốn giết đương nhiên là Thích Thiếu Thương.

Ba người Ôn, Lương, Hà đều xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử, khi đang định hành động thì La Thụy Giác lại nói:

- Người thì phải giết... nhưng không phải bây giờ.

Kiểm chiêu của hắc trước tiên thương tâm người, sau đó thương thân người. Chính hắc cũng là một người thương tâm, kiếm của hắc cũng từng chiêu đánh vào tâm người.

Thế nhưng bọn họ đều không thể giống như La Thụy Giác, lúc ngủ cũng có thể luyện kiếm, thậm chí vào mộng cũng có thể dùng kiếm.

Thứ hắc dùng là kiếm trong mộng.

Bọn họ đành phải chờ đợi, chờ tiếng sấm.

Bọn họ vẫn đang nhẫn nại, từ mùa xuân nhẫn đến mùa hè.

Đầu mùa hè thấp thoáng có tiếng sấm.

Bọn họ không chỉ nghe được tiếng sấm, còn nhìn thấy người của Lôi gia.

Người của Lôi gia đã đến, bao gồm tám đại cao thủ Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Đồng, Lôi Tất, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp.

Bọn họ mật đàm, thương nghị với La Thụy Giác, sau đó bắt đầu hành động.

Hành động này gọi là “một kiếm phát tài”.

2. Chương 2: Một Kiếm Phát Tài

Đương nhiên là “một kiếm phát tài”, bởi vì chỉ cần giết được Thích Thiệu Thương, bốn vị Kiếm Thần nhất định sẽ phát tài.

Bởi vì Thái Kinh nhất định sẽ thưởng lớn cho bọn họ, không chỉ có Thái Kinh, ngay cả những quyền quý giàu có như Đồng Quán, Thái Du, Lương Sư Thành, Vương Phủ, Chu Miễn cũng sẽ cầm tay chúc mừng, ban thưởng hậu hĩnh, kể cả phe phái đối địch với Phong Vũ lâu nhất định cũng sẽ cho đám người La, Ôn, Hà, Lương không ít “chỗ tốt”, hơn nữa còn có thể giành được nhiều “danh tiếng”.

Vì danh vì lợi, nhất định phải giết.

Vì công vì tư, nhất định phải làm.

Tất cả đều do La Thụy Giác sắp đặt, nhưng có không ít người trợ giúp hành động, trong đó đương nhiên bao gồm tám đại cao thủ của Giang Nam Lôi gia Phích Lịch đường là “Như Hữu Lôi Đồng, Tất Thuộc Xảo Hợp”.

Ba người Hà, Lương, Ôn cuối cùng đã chờ được.

Nhẫn nại đủ rồi, hôm nay phải hành động.

Địa điểm hành động là ở đường lớn Lam Sam.

Hôm nay thời tiết nóng bức, mặt trời như lửa, gió nóng quét qua mặt đất làm bốc lên khí than, chói lè lười không thể rớt vào trong miệng, người người đều mồ hôi thấm ướt áo mỏng. Giống như chỉ cần đem một rổ đậu nành đảo ở lòng đường, không lâu sau hạt đậu sẽ tự nhiên bị ánh mặt trời rang chín.

Nhưng bầu trời phía xa lại có mây đen giăng đầy, thấp thoáng có tiếng sấm, giống như sâu trong bầu trời có một con rồng giận dữ đang ẩn nấp, chờ thời cơ bộc phát.

Nơi này rất cần một trận mưa.

Hôm nay quá nóng, nóng đến mức giống như đang nhẫn nại và chờ đợi.

Chờ đợi một cơn bão táp.

Đến từ tình báo chuẩn xác, hôm nay Thích Thiệu Thương sẽ đi qua đường lớn Lam Sam.

Y bí mật hẹn gặp một người gặp tại Tam Hợp lâu.

Tam Hợp lâu nằm ở đường lớn Hoàng Khố phía tây, muốn đến đó thì khó tránh khỏi phải đi qua đường lớn Lam Sam.

Từ sau khi bị huynh đệ tâm phúc Cố Tích Triều ám toán, Thích Thiều Thương trở lại gây dựng uy danh, hành tung cẩn thận hơn rất nhiều, trái ngược với phong cách của y năm đó là đi lại một mình, đối xử chân thành với bằng hữu, không hề đề phòng. Nhất là hiện nay y đã là tổng bang chủ thay mặt của đệ nhất bang hội kinh sư, ra vào chẳng những phòng vệ nghiêm ngặt, hơn nữa đệ tử và hảo thủ trong Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng đều tình nguyện giúp y hộ pháp, mở đường, phối hợp, chiếu cố.

Y là lãnh tụ của bọn họ, bọn họ không thể để mất vị thủ lĩnh quần long này.

Có nhiều lúc, Thích Thiều Thương thậm chí không cần tự mình động thủ, động thân, chỉ phái thân tín như Dương Vô Tà, Trương Thán, Tôn Ngự đi đến là có thể giải quyết.

Ngày xưa khi Thích Thiều Thương nắm giữ Liên vân trại, trên giang hồ đã gọi y là “Cửu Hiện Thần Long”, ý nghĩa là “thần long thấy đầu không thấy đuôi”, xuất quỷ nhập thần, thoát hiện khó lường. Hiện nay y trấn giữ kinh sư, là lâu chủ tôn quý, chỉ huy điều động, vận dụng tự nhiên, người khác muốn dò xét hành tung và nơi chốn của y, muốn đi phục kích ám sát y, đương nhiên càng không dễ dàng.

Là không dễ, nhưng không phải là không thể làm được.

Cũng không chỉ có nhóm người La Thụy Giác muốn giết Thích Thiều Thương, còn có nhân vật lợi hại hơn, cấp bậc cao hơn.

“Bọn họ” cung cấp nhân thủ, còn có “tư liệu” của Thích Thiều Thương.

Hôm nay Thích Thiều Thương nhất định sẽ đến đây, bởi vì y ước hẹn với người khác, hơn nữa y nhất định sẽ tự mình tới.

Người ước hẹn với y có thân phận đặc biệt, cho nên Thích Thiều Thương chắc chắn sẽ không mang theo quá nhiều đệ tử cùng đi.

Nếu như cao thủ bên cạnh y quá nhiều, đối phương nhất định sẽ không gặp y, cho dù có gặp cũng sẽ biến thành một trận so đấu thực lực, chứ không phải thương lượng đàm phán chuyện quan trọng.

Cho nên Thích Thiều Thương nhất định sẽ đến.

Đối với đám người Ôn Kiếm Thần, Lương Kiếm Ma và Hà Kiếm Quái, Thích Thiều Thương đã là người chết.

Bất kể là ai giết được Thích Thiều Thương, nhất định sẽ nổi danh thiên hạ.

Kiếm Thần, Kiếm Ma và Kiếm Quái đều muốn danh chấn thiên hạ. Bọn họ đều cảm thấy mình đã phụ một thân bản lĩnh giới giang, còn chưa đủ nổi danh.

Xét về danh tiếng, bọn họ thậm chí võ ngựa cũng không theo kịp La lão yêu.

Bọn họ nhất định phải thành danh.

Thành danh rồi, còn sợ không có lợi sao?

Do đó, không chỉ vì báo thù, bọn họ cũng phải giết chết Thích Thiều Thương.

Ai có thể một kiếm giết chết Thích Thiều Thương, không chỉ là một kiếm thành công, còn là một kiếm phát tài.

Muốn phát tài không dễ như vậy.

Người cứ đi sông bạc xem thử là biết, đây là nơi dễ phát tài nhất trên thế giới, nhưng được bao nhiêu người chiến thắng? Ngay cả một phần sáu cũng không. Cho dù có, cũng nhất định phải thua trở về, trừ khi là đánh nhỏ cho vui, vậy thì không tính cũng không đủ tư cách là đánh bạc thật sự.

Giết người cũng như vậy.

Kẻ giết người chết, có lúc giết không được người mình cũng phải chết.

Ôn Hỏa Cồn đã cồn lên như hỏa (nóng lên như lửa).

Hắn đã bị chiến chí thiêu đốt.

Kiểm của hắn quả thật đang đói khát.

Đầu chí của hắn giống như đốt cháy cả đầu đường.

Trên thực tế, đầu đường cũng đang bốc cháy.

Một chiếc kiệu đã bị đốt thành cầu lửa, bởi vì nhiệt độ quá cao, gió trợ thế lửa, ngọn lửa đã lan đến mấy sạp quây bên đường, cháy lên lách tách, thế lửa rất hung dữ.

Còn có hai chiếc kiệu khác dừng ở lòng đường, trong đó một chiếc đã bị đập đến tan tành rải rác, rách nát tả tơi

Đều do những chiếc kiệu đáng chết này.

Tổng cộng có ba chiếc kiệu, theo như tình báo mà hắn nhận được, người ngồi ở hai chiếc kiệu trong số đó chính là Dương Vô Tà và Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương đáng chết, nhưng Dương Vô Tà cũng đáng chết.

Sở dĩ Tôn Ưc Cự, Dư Yếm Quyện và Ngô Phấn Đấu bị chết không minh bạch, ngoại trừ do Thích Thiếu Thương ra tay, nhất định còn là do Dương Vô Tà hiễn kế.

Ai bảo Dương Vô Tà là quân sư.

Trong lòng Ôn Hỏa Cồn, hễ là quân sư thì đều đáng chết.

Bởi vì loại “vật thể” như quân sư, không cần động thủ, không cần đao thương, chỉ dùng mưu kế hại người, giết người. Đối với Ôn Hỏa Cồn, đó quyết không phải là hành vi của anh hùng, cũng không phải là hảo hán.

Những kẻ dùng quỷ kế hại người đều đáng chết.

Ai cũng biết, từ sau khi Tô Mộng Chấn qua đời, Vương Tiểu Thạch chạy trốn, nếu như không có Dương Vô Tà trợ giúp, vị trí của Thích Thiếu Thương tại Kim Phong Tế Vũ lâu quyết không thể ngồi được ổn như vậy, vững như vậy, lâu như vậy.

Kỳ quái là Thích Thiếu Thương vẫn có thể chung sống hòa thuận với Dương Vô Tà, giúp đỡ lẫn nhau. Đây có lẽ là do Thích Thiếu Thương vẫn luôn dùng cảm, bạo dạn, thậm chí giỏi về vận dụng trí giả mưu lược? Giống như ngày đó tại Liên Vân trại, y cũng rất trọng dụng “Tái Gia Cát” Nguyễn Minh Chính.

Vì vậy, muốn giết chết Thích Thiếu Thương, trước tiên phải qua được Dương Vô Tà.

Tốt nhất là đồng loạt giết cả hai người.

Theo như tin tức mà Ôn Hỏa Cồn, Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá nhận được, hôm nay những nhân vật cao tầng của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ xuất động, bao gồm Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà và Tôn Ngư, nhiều nhất chỉ có Trương Thán của Hắc tổ dẫn người theo hộ tống.

Bọn họ có thể thừa dịp một lưới bắt hết những kẻ cầm đầu Phong Vũ lâu hiện nay.

Giết chết toàn bộ.

Bọn họ đã sớm mai phục ở đầu đường, lòng đường, bên đường.

Bọn họ đang chờ đợi, đang nhẫn nại.

Bọn họ cuối cùng đã chờ được.

Ba chiếc kiệu, rèm kiệu phân biệt là màu vàng, xanh lá và trắng, còn có hơn hai mươi tên tinh anh của Phong Vũ lâu.

Ba chiếc kiệu này, có lẽ là để cho Thích Thiếu Thương, Tôn Ngư và Dương Vô Tà ngồi?

Mặc dù ba người bọn họ không ai biết rõ, rốt cuộc là người nào ngồi trong kiệu nào, nhưng tóm lại cứ giết chết một lần là được.

Vì vậy bọn họ không cần chờ, không cần nhẫn nữa.

Bọn họ vừa nghe được một tiếng trống giống như tiếng sấm kia, lập tức rút kiếm, động thủ, đánh lén, giết người.

3. Chương 3: Nóng Rực

Tiếng sấm này rất kỳ lạ.

Nó không phải đến từ bầu trời, vang từ không trung, mà giống như từ trong đất, trong tường, trong nhà, trên mái hiên truyền đến.

Tiếng sấm như tiếng trống.

Nó giống như âm thanh của phiến đá vang lên trên da thuộc, lại giống như tiếng dùi đánh vào trên chuông vàng, cũng giống như tiếng vang rầm rầm rất nguyên thủy khi đục đá và đập gỗ.

Mạnh mẽ và khó nghe, cổ quái và kỳ dị.

Âm thanh này vừa vang lên, tập kích lập tức bắt đầu.

Đó vốn là ám hiệu đã hẹn trước.

Có ba chiếc kiệu xuất hiện ở lòng đường, điều này khiến cho ba người Ôn, Hà, Lương cảm thấy rất bất ngờ.

Bọn họ phân biệt nắp ở ba nơi khác nhau, ba địa phương không hề bị che khuất chút nào.

Đối với một người đánh lén, có lúc trốn quá an toàn, quá che khuất, ngược lại sẽ khiến mình mất đi dấu chí, giảm đi sát ý, thậm chí lâu ngày sẽ không còn can đảm đối diện chiến đấu.

Quá may mắn làm người ta lỏng lẻo, quá an nhàn khiến ta người chây lười.

Cho nên phương thức phục kích mà Ôn Hỏa Cồn, Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm lựa chọn chính là đối diện.

Mặt đối mặt.

Do đó, một người trong bọn họ cải trang thành lã khách buôn bán sơn phấn, lắc lắc trông con thằng hợm rao hàng bên đường (Hà Nan Quá); một người ăn mặc thành đầu đà dạo chơi, đang ngồi ở đầu đường gọi một tô mì cay lớn, ăn đến mức nóng hằm hập trên đầu đỏ mồ hôi, trên tóc bốc khói (Ôn Hỏa Cồn); một người lại quét lá rụng bên đường, quét một đường lại một đường, chuyên chú đến mức giống như đang đếm ngân phiếu (Lương Thương Tâm).

Đương nhiên, quét lá rụng, bán sơn phấn và ăn mì cũng chỉ là các loại che đậy, sự nghiệp chân chính của bọn họ là làm người, mà nghề nghiệp bây giờ là giết người.

Giết người, ám hiệu vừa vang lên liền ra tay.

Đây là phân phó của La lão yêu, giết chết Thích Thiếu Thương và những kẻ “có tiếng nói” trong Kim phong té vũ lâu.

Cho nên bọn họ lập tức hành động tấn công, rút kiếm giết địch, giống như bọn họ có thù không đợi trời chung với người trong ba chiếc kiệu.

Có điều, mặc dù bọn họ công kích đồng thời, đồng tâm, đồng ý, cũng đồng dạng dũng mãnh, tàn nhẫn, ác độc, nhưng sự xuất hiện của ba chiếc kiệu vẫn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Ba chiếc kiệu, nếu như nói một chiếc là để Thích Thiếu Thương ngồi, vậy người ngồi trong hai chiếc kiệu khác là ai? Nếu như trong một chiếc kiệu khác là Dương Vô Tà, vậy một chiếc còn lại thì sao?

Rốt cuộc Thích Thiểu Thương ngồi trong chiếc kiệu nào? Vàng? Xanh lá? Hay là trắng? Dương Vô Tà thì sao? Người ngồi trong chiếc kiệu thứ ba là ai?

Bọn họ đã không có thời gian suy nghĩ kỹ càng, bởi vì thời cơ trôi qua sẽ không trở lại.

Bọn họ đành phải nắm lấy thời cơ, lập tức phát động công kích.

Tuy bọn họ không kịp trao đổi ý kiến (thậm chí là ánh mắt), nhưng không hèn mà gặp đều lựa chọn chiếc kiệu màu trắng phát động công kích toàn diện.

Bọn họ không biết Thích Thiểu Thương ngồi trong chiếc kiệu nào, nhưng nếu hiệu lệnh công kích đã phát ra, cũng chỉ đành nhắm vào một chiếc trước rồi tính sau.

Bọn họ đều chọn chiếc kiệu màu trắng, nguyên nhân rất đơn giản.

Thứ nhất, nghe đồn Thích Thiểu Thương vốn thích màu trắng. Y quá thích sạch sẽ, thậm chí ngay cả khi giết người đánh nhau cũng không muốn làm bẩn áo bào trắng mặc trên người. Y thích màu trắng, y yêu màu trắng.

Thứ hai, kiệu xanh lá quá nhẹ, nhẹ như không có gì, hơn nữa trang bị có vẻ quá đầy đủ, giống như là kiệu dành riêng cho người tàn phế ngồi. Còn loại người thủ lĩnh một bang, đứng đầu một phái như Thích Thiểu Thương, quyết không lười biếng, cũng không cho phép mình chây lười, hẳn là sẽ khinh thường ngồi trong loại kiệu này.

Thứ ba, kiệu vàng quá nặng, nặng tựa ngàn cân, người khiêng kiệu rất tốn sức. Nếu nói bên trong có người ngồi, không bằng nói trong đó là vật (tảng đá, khúc gỗ gì đó), hoặc con vật lớn (con voi, tê giác gì đó) thì hợp lý hơn.

Cho nên bọn họ đều nhận định một mục tiêu, nhắm chuẩn một chiếc kiệu, công kích.

Người có từng đến sông bạc mua “lớn nhỏ” chưa?

Nếu như người từng có kinh nghiệm như vậy, kinh nghiệm sẽ nói với người, bất kể người đặt ra bao nhiêu tiền (một văn tiền, một vạn hoặc toàn bộ tính mạng của bản thân và gia đình), đó chỉ là một lựa chọn.

Lớn là lớn, nhỏ là nhỏ.

Nếu như người mua lớn mở nhỏ, mua nhỏ mở lớn, vậy thì người sẽ thua, ngược lại thì người thắng.

Nếu như người do dự, không lớn không nhỏ, lúc lớn lúc nhỏ, kết quả mở lớn không có người thắng, mở nhỏ đã có người thua.

Nhưng người cần phải quyết định, phải đặt tiền, lúc này mới có thắng thua.

Bất kể người tính toán, thống kê bao nhiêu, linh cảm, may mắn thế nào, người đều có thể sẽ thua. Người thua càng nhiều thì càng giận dữ, càng muốn gỡ lại, kết quả là thua càng thảm, càng nặng, càng triệt để.

Chỉ có bình tĩnh ứng chiến, từ từ chiến đấu, nhắm chuẩn mục tiêu, nắm bắt thời cơ, như vậy không hẳn là không có cơ hội gỡ vốn.

Không gấp được, không nóng được, không thể tin vào bề ngoài.

Mười lần đánh cuộc chín lần thua, lần thắng đó, tiền tài chưa chắc có thể hưởng thụ vĩnh viễn.

Đánh bạc đến nghiện, chân lấm bùn sâu, không phải vì thua, mà là vì thắng.

Thắng mới đáng sợ, thắng mới sẽ khiến cho người hăng hái tiến lên, tự cắt đường lui.

Trong cuộc đời có rất nhiều lựa chọn, thực ra chính là đánh cuộc lớn.

Đánh cuộc đổ máu, đánh cuộc đầu người, đánh cuộc sinh mệnh.

Có người còn đánh cuộc cả vạn dân bách tính.

Lúc này, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm và Ôn Hỏa Cồn chính là như vậy, bọn họ đã rút kiếm ra, đã chọn kiệu trắng, đánh cuộc sống chết.

Nếu như Thích Thiếu Thương thật sự ở bên trong kiệu trắng, bọn họ tập kích bất ngờ không kịp đề phòng, lần ám sát này hơn phân nửa có thể thành công, bình an rút lui, danh thành thiên hạ, khải hoàn trở về.

Nếu không, cho dù bọn họ chọn sai kiệu, chỉ cần có thể giết chết loại nhân vật có ảnh hưởng lớn trong Phong Vũ lâu như Dương Vô Tà, chuyện này cũng không uổng, đủ để ngăn trở trùng trùng đám người Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nếu như đánh uổng công... ai, vậy kẻ địch sẽ có phòng bị. Nhưng không quan trọng, một kích chưa giết được, kích tiếp theo sẽ giết.

Không giết không được, lần này Thích Thiếu Thương không thể không chết.

Rất nóng.

Nóng vô cùng.

Nóng như bốc hơi mà hoàn toàn không có chỗ phát tiết.

Bốc hơi mà không có bay lên, càng không phải là bốc lên.

Loại nóng này vô cùng hầm hập, nhưng không có đường ra.

Nơi xa trên bầu trời có mây dày tụ tập, không mưa, loáng thoáng có tiếng sấm. Giống như ở thiên đình bên kia cũng có những trận chém giết máu tanh, một chuỗi nổ tung bất hạnh.

Có gió, giống như ngọn lửa của ma đói, đẩy từng khối mây đen như ngưng tụ, ngưng tập, ngưng kết nơi chân trời đến đây, với một loại tốc độ chậm chạp đến mức đủ để thay đổi trời đất.

Mưa gió sắp đến, trận gió lốc này nhất định rất kịch liệt.

Bọn họ ra tay vào một khắc trước khi bão táp mưa dông kéo đến.

Hạ sát thủ, “một kiếm phát tài”.

Bây giờ là ba thanh kiếm của bọn họ đồng loạt ra tay, một kiếm phát tài, ba kiếm giết người.

Giết chết “long đầu” Thích Thiếu Thương.

Từ khi Thiên Cơ long đầu Trương Tam Bá chết bởi “Triều Thiên Nhất Côn” Mễ Thương Khung trong chiến dịch cướp phá trường, Dương Vô Tà liền tích cực lôi kéo lực lượng của Thiên Cơ gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, lại thông qua tứ đương gia “Đại Khẩu Phi Bá” Lương Tiểu Bi của tổ chức của Thiên Cơ, lôi kéo con gái một của Trương Tam Bá là Trương Nhất Nữ giao hảo với Thích Thiếu Thương, khiến cho Thiên Cơ và Phong Vũ lâu kết minh với nhau.

Liên minh của bọn họ rất danh chính ngôn thuận, cũng là chuyện đương nhiên.

Bởi vì bọn họ có cùng chung kẻ địch, đã kích tập đoàn Hữu Kiều, giết chết Mễ Hữu Kiều để báo thù.

Bọn họ cũng có cùng mục tiêu, diệt trừ kẻ ác, hành hiệp trượng nghĩa.

Huống hồ Trương Nhất Nữ vốn có thiện cảm với Thích Thiếu Thương.

Hơn nữa sau khi Thiên Cơ mất đi long đầu, kết thành liên minh với Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng, Liên Vân trại, Toái Vân uyên, Tiểu Lôi môn vân vân, cũng có lợi ích rất lớn trên thanh thế. Nếu như không kết minh, bang nhỏ phái nhỏ, một mình khó giữ, sớm muộn gì cũng sẽ bị triều đình tiêu diệt, hoặc là bị bang lớn hội lớn trong võ lâm cắn nuốt, hài cốt không còn.

Do đó, Thích Thiếu Thương đã mặc nhiên trở thành bá chủ một phương, long đầu tám hướng trong võ lâm kinh sư. Y và thế lực của y, một mặt có thể dọa sức với thế lực sa đọa của triều đình thiên tử, lại có thể đối kháng với thế lực mục nát của hoạn quan quyền quý, còn có thể so kè với vũ lực của công hầu thái giám như tập đoàn Hữu Kiều, hơn nữa còn có thể trực tiếp chống chọi với lực lượng giang hồ hắc đạo như Lục Phân Bán đường.

Y giống như không muốn lập tức tiêu diệt lực lượng đối địch với mình, cho nên kẻ địch của y cũng không liên thủ hợp sức, diệt trừ y trước. Có điều, tất cả những người đối địch đều nhìn chăm chú vào y, bởi vì

y một mình chống giữ, không nghiêng không lệch, không giận không nóng, thận trọng nghiêm ngặt, chiêu chiêu đi đầu, trăm phương ngàn kế, tối đầu sáng tranh, lúc chủ trì chính nghĩa công đạo lại âm thầm nắm chắc cơ hội, củng cố thực lực của mình.

Cho nên thể lực của y càng ngày càng lớn.

Đã có rất nhiều người bắt đầu quen gọi y là “long đầu”.

Y chẳng những đã thay thế vị trí năm đó của Tô Mộng Chằm, đồng thời cũng đã dần dần thay thế danh vọng năm xưa của Trương Tam Bá trên giang hồ.

Y đã không còn là “Cửu Hiện Thần Long” Thích Thiệu Thương ngày xưa, mà là “thủ lĩnh quần long”, long đầu Thích Thiệu Thương.

Người mà bọn họ muốn giết chính là long đầu Thích Thiệu Thương, cho nên bọn họ tấn công chiếc kiệu màu trắng.

Thích Thiệu Thương luôn thích mặc áo trắng, y vẫn luôn chung tình với màu trắng.

Y thậm chí từng tự giấu nói:

- Mặc dù ta đã có trăm ngàn lỗ hổng, thương tích khắp người, nhưng ta vẫn thích màu trắng. Màu trắng cũng là không màu, không có màu sắc mới có thể nhuộm bất kỳ sắc thái nào, hơn nữa nếu có bất cứ dấu vết nào cũng có thể nhìn ra ngay lập tức.

Mặc dù y đã trải qua không ít gió sương, trong lòng cũng có tang thương vô tận, nhưng kỳ quái là năm tháng cũng không ăn mòn gương mặt của y, màu da của y vẫn trắng ngần như vậy, khiến người ta sinh ra cảm giác áo trắng không dính bụi, thậm chí là xuất trần.

Y thích màu trắng, ngay cả ghế ngồi của y cũng lót vải nhung trắng.

Ngựa mà y thích cũng là ngựa trắng, ánh kiếm của y luôn trắng mức đến khiến người ta lạnh giá.

Y thậm chí còn đặc biệt hạ lệnh tăng thêm người bảo vệ mở rộng “Bạch lâu”.

Thế nhưng, hiện nay y lại không ở bên trong “kiệu trắng”.

Kiệu trắng lại trống rỗng.

Bọn họ lại đánh vào khoảng không.

4. Chương 4: Kiếm Lạnh

Kiếm là lạnh.

Máu là nóng.

Nhưng máu của sát thủ máu lạnh vẫn là nóng, kiếm trên tay sát thủ cuồng bạo vẫn là lạnh.

Kiếm lạnh, hi vọng là nóng bỏng.

Bọn họ muốn giết Thích Thiệu Thương.

Giết Thích Thiệu Thương có thể báo thù, có thể giết địch, có thể danh động thiên hạ.

Kiếm là băng giá.

Kiếm lạnh nhất định phải uống máu nóng mới có thể biến thành một thanh kiếm phồng tay, đó là danh kiếm.

Kiếm giết danh nhân sẽ thành danh kiếm, người đánh bại danh nhân cũng sẽ thành danh nhân. Lẽ ra muốn sử dụng thanh kiếm này và mời được người này chỉ cần hai lượng bạc, thế nhưng một khi hần đã thành danh nhân mà trên tay có danh kiếm, muốn mời được hần e rằng phải mất ba ngàn, ba vạn lượng.

Cho nên người chưa thành danh đều muốn nổi danh, người đã thành danh càng muốn có đại danh.

Nhưng người là người, luôn có một cực hạn. Nếu như năng lực tài cán tỉ lệ thuận với danh tiếng, có lẽ ba trăm lượng không thành vấn đề, hai ngàn lượng cũng có thể, thậm chí là ba vạn lượng bạc vẫn chấp nhận được, nhưng ba mươi vạn lượng thì sao? Nếu là ba mươi vạn lượng hoàng kim thì sao? Còn chấp nhận được không? Còn chịu đựng được không? Không chịu được thì sẽ gãy, một khi đã gãy, đã đứt, vậy thì ba đồng cũng không đáng giá.

Nhưng con người luôn có những lúc không chịu nổi, bất kể tài năng, quyền lực, danh tiếng, địa vị lớn đến đâu đều như vậy.

Giống như “Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cồn, cũng coi là một nhân vật lợi hại. Khi hắn học thành xuống núi, liền đánh bại “Hỗn Độn Nhất Kiếm Tiên” Hư Hư Tử thành danh trước hắn ba mươi năm, một năm sau lại thành công giết chết tổng minh chủ của Thiên Kiếm liên minh là Vương Hồng Công, sau đó bị “Túy Trung Kiếm” Tư Đồ Thản và “Bệnh Trung Kiếm” Âu Dương Bạch khiêu chiến, nhưng hắn lại dùng một kiếm áp chế giết chết hai người, từ đó thành đại danh.

Có điều khi đó hắn vẫn chỉ là một trong Thất Tuyệt Thần Kiếm, còn chưa phân ra vai vế các sư huynh đệ, cho đến khi hắn dùng một kiếm chiến thắng mấy đại cao thủ Khốc Ma, Tiểu Thần, Tiểu Khí Quỷ, hắn mới ổn định địa vị “Kiếm Thần”.

Trong thứ bậc của Thất Tuyệt Thần Kiếm, hắn đứng hàng thứ hai sau lão yêu “Mộng Trung kiếm” La Thụy Giác.

Cho nên hiện giờ hắn muốn giết Thích Thiếu Thương.

Chỉ cần giết được Thích Thiếu Thương, địa vị của hắn sẽ có thể áp bức La lão yêu, thậm chí là thay thế địa vị.

Điểm này rất quan trọng, người nhìn chỗ cao, nước chảy hướng thấp, kiếm giết danh nhân, quyền đánh cao thủ.

Đây mới là chí của trượng phu, chuyện của nam nhi.

Suy nghĩ của Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm cũng giống vậy. Chỉ cần bọn họ giết chết Thích Thiếu Thương trước, cho dù bọn họ còn chưa thể thay thế địa vị của “Kiếm Thần” La Thụy Giác, nhưng ít nhất cũng có thể trở thành “Kiếm Thần”, chứ không cần đứng ở vị trí thứ ba bốn.

Do đó bọn họ ra tay, đã vượt lên trước sợ rút lại, nhưng lại hợp tác kháng khí, bảo vệ lẫn nhau.

Bởi vì bọn họ có cùng kẻ địch, đây cũng là mục tiêu chung của bọn họ.

Bọn họ đang làm một chuyện giống nhau, “một kiếm phát tài”, giết chết Thích Thiếu Thương.

Bọn họ cũng thất bại giống nhau, đồng loạt đánh vào khoảng không.

Thích Thiếu Thương không ở trong kiệu.

Chiếc kiệu bị ba ánh kiếm cường liệt đan vào xoắn nát, nhưng trong kiệu không có ai.

Ba luồng kiếm lạnh đều đâm vào khoảng không, trong kiệu trắng này lại không có người.

Bọn họ đồng thời công kích vào một mục tiêu, điểm lợi là lực lượng tập trung tuyệt đối, nhưng điểm hại là lỡ may thất bại, bọn họ sẽ không còn đường ra khác, cũng không còn đường lui. Một khi bọn họ đã ra tay, hành tung liền bị bại lộ.

Đường lớn Lam Sam này vốn ít người đi lại, cửa tiệm sạp quầy không nhiều, tam kiếm một khi động thủ, hành tung thân phận tuyệt đối không che giấu được.

Trong nháy mắt này, những người bảo vệ ba chiếc kiệu đều ra tay. Bọn họ kinh mà không hoảng, ngạc nhưng không loạn, cẩn thận nhưng không sợ hãi, bất ngờ nhưng không lùi bước, tất cả đều lập tức rút binh khí ra, vây đánh Lương Thương Tâm, Ôn Hỏa Cồn và Hà Nan Quá.

Ôn Hỏa Cồn, Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá ba kiếm đâm vào không khí, trong lòng trầm xuống. Trong sự thất vọng, bọn họ lập tức có quyết định.

Nhưng quyết định của bọn họ lại không giống nhau.

Không giống nhau nhưng nhất trí.

Hà Nan Quá xông đến kiệu vàng.

Kiệu vàng quá nặng, giống như bên trong không phải là người. Cũng vì như vậy, hắn mới đặc biệt muốn tấn công kiệu vàng, bởi vì đó chắc hẳn là nghi trượng do Thích Thiếu Thương cố ý bày ra.

Tại sao phải cố ý bày nghi trượng?

Nhất định là Thích Thiếu Thương đang ở trong đó.

Lương Thương Tâm lại gấp rút tấn công kiệu xanh lá.

Kiệu xanh lá quá nhẹ, giống như bên trong không phải là người. Bởi vì như thế, hắn mới nhớ ra khinh công của Thích Thiếu Thương luôn rất giỏi, một người khinh công giỏi ngồi trong kiệu đương nhiên là rất nhẹ.

Cho nên hắn lại tấn công kiệu xanh lá.

Hướng hồ, kế hoạch bất ngờ tập kích kiệu trắng đã thất bại, bọn họ chỉ có thể đồng thời tấn công hai chiếc kiệu còn lại, không để thất bại một lần nữa.

Ôn Hỏa Cẩn lại không tấn công kiệu, mà là tấn công người.

Hắn quay đầu, trở tay, xuất kiếm, tấn công đám cao thủ đang bao vây. Hắn chém giết đám người đang xông đến, đánh vào nơi kẻ địch mạnh nhất và nhiều nhất.

Chỉ khi hắn ngăn cản được binh lực của Kim Phong Tế Vũ lâu, hai sư đệ của hắn mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, giết chết cường địch.

Đây không phải là lúc tranh công, mà là lúc giết địch.

Khi giết địch, bọn họ luôn luôn đồng lòng.

Cho nên hắn dùng một thanh kiếm lạnh, giết đến đỏ mắt, giết đến tử thi đầy đất, ngay cả con đường cũng giết đến đỏ rực nóng cháy.

Cứ giết tiếp như vậy, chỉ sợ hắn sẽ giết đến bốc lửa cả kinh thành.

Lúc này, người vây đánh còn nhiều hơn xa so với dự liệu của bọn hắn.

Đội ngũ này vốn chỉ có khoảng bảy tám người đi trước dẫn đường, mười hai mười ba người bảo vệ chung quanh ba chiếc kiệu, phía sau là bảy tám người đoạn hậu. Nhưng tập kích vừa bắt đầu, lập tức tại góc đường, nhà cửa, thậm chí là đầu hẻm, cuối hẻm, trên mái, dưới mái đến sau đình, trước đình đều xuất hiện không ít người.

Những người này động tác lưu loát, mặt mày lạnh lợi, chiến chí kinh người, sát lực mạnh mẽ. Bọn họ giống như âm hồn vẫn luôn ẩn nấp bảo vệ ba chiếc kiệu này, lại giống như quanh năm ở trong bóng tối chờ đợi trận giết chóc đầm máu này, vẫn luôn chờ Ôn Hỏa Cẩn, Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm đến tập kích.

Bọn họ bộc phát tới, không hề lên tiếng, tiến hành một trận vây giết.

Ôn Hỏa Cẩn vừa nhìn thấy những người này, trong lòng trầm xuống, nhưng mũi kiếm lại giờ lên.

Hắn biết những người này khó đối phó, hắn có cảm giác như “lâm vào trùng vây”.

(Cảm giác này có phần giống như ngày đó khi Tôn Ưc Cựu trúng mai phục rơi vào trong lưới, ít nhất cũng hết sức tương tự. Chỉ có điều, hiện giờ đương nhiên hắn không biết Tôn Ưc Cựu đã từng có tâm tình như vậy; Tôn Kiếm Yêu trước đây dĩ nhiên không biết Ôn Hỏa Cẩn cũng trải qua tâm tình như thế. Kỳ lạ là Tôn Ưc Cựu và Ôn Hỏa Cẩn tuy là đồng môn, nhưng giữa hai bên lại tranh đấu gay gắt, bằng mặt không bằng lòng. Thú vị là Tôn Kiếm Yêu chết bởi kế sách của Thích Thiếu Thương, người đầu tiên báo thù cho hắn lại là Ôn Kiếm Thần. Cũng vì vậy, hôm nay Ôn Kiếm Thần mới gặp phải mai phục, trải qua tâm tình đồng dạng hoặc gần giống như Tôn Ưc Cựu trước đây.)

Nhưng hắn nhất định phải đối phó, nhất định phải đối diện.

Hắn luôn luôn đối diện với vấn đề, bởi vì hắn biết, nếu có vấn đề mà không dám đi đối diện, vấn đề nhất định sẽ bành trướng, khuếch tán, mãnh liệt, cuối cùng sẽ trở thành vấn đề khó khăn không giải quyết được.

Kẻ địch cũng như vậy.

Không dám đối mặt với kẻ địch, tiêu diệt kẻ địch, kết quả nhất định sẽ bị kẻ địch càng ngày càng mạnh tiêu diệt.

Ôn Hỏa Cồn luôn dũng mãnh gan dạ.

Hắn xông về phía kẻ địch, giết về hướng có nhiều kẻ địch nhất.

Dùng cảm đối địch, không mất mạng bởi kẻ địch.

Can đảm tác chiến, không bỏ mạng trong chiến tranh.

Cho nên kiếm lạnh trên tay hắn bắt đầu nóng, bị máu nóng kích thích.

Phạm là nơi ánh kiếm của hắn lướt qua, ánh máu lập tức bắn lên.

Máu chưa từng dứt, chưa từng dừng.

Hắn dùng một kiếm đâm vào cổ họng một tên địch, rút ra, ánh máu rực rỡ chọt bắn lên. Trước khi rơi xuống, kiếm của hắn đã đâm thủng lồng ngực một cao thủ khác, hoa máu từ sau lưng phun ra, trắng lè vô cùng, văng tung tóe vào mặt một kẻ địch, cùng với trên áo một kẻ địch khác. Cùng lúc đó, kiếm của hắn lại đâm vào giữa bụng một đối thủ, sau đó rút ra, lại chọt hiện lên một cầu vòng máu.

Máu chảy như suối, cầu vòng máu chưa hề dứt.

Sát khí của hắn càng nồng nặc, càng dữ dội hơn.

Hắn không những giết chết những kẻ địch xông về phía mình, còn dùng sức một người một kiếm ngăn cản kẻ địch bọc đánh Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá.

Hắn giết đến hằng máu, cũng đánh đến bốc lửa.

Kiểm lạnh dính đầy máu nóng.

Gươm sắc nhuộm đỏ, kiếm xanh chuyển hồng.

Hắn đã giết chết kẻ địch thứ mười sáu, kẻ địch ngã xuống, máu còn vẩy ra trong không gian sát phạt.

Nhưng kẻ địch lại giống như càng lúc càng nhiều, hơn nữa võ công cũng giống như càng lúc càng cao.

Ôn Hỏa Cồn giết đến giận dữ, lửa giận vừa bốc lên thì hắn lại hăng hái.

Kiểm pháp của hắn vốn là càng giận càng có thể phát huy, càng bốc lửa càng thi triển tinh tế.

Kiểm của hắn vốn đi theo con đường “giận dữ đủ để hủy diệt tất cả”.

Sư phụ của hắn là “Bạt Kiếm Xuất Sao (rút kiếm khỏi vỏ)” Ôn Hương Thượng trong Thất Tuyệt Kiếm Thần. Ôn Lạt Hà năm xưa võ công bình thường, nhưng đến trung niên tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp “dùng lưỡi kiếm sử kiếm”. Bộ kiếm pháp sát chiêu này chính là chiến đấu với bản thân, dùng lưỡi kiếm làm kiếm, giống như đặt mình trên ngọn núi cao và hiểm trở, không để đường lui, cũng không chừa dư địa, mỗi chiêu mỗi thức đều là cách đánh liều mạng, ngọc nát đá tan, không tiếc sinh tử. Nhờ đó thanh danh lan truyền, cùng với sáu tên đồng môn của hắn là Lương Phủ Tâm, Hà Kiếm Thính, Trần Côn Lễ, Dư Thần Nghĩa, Tôn Chỉ Mi và La Tổng Thang tề danh thiên hạ, trở thành bảy trong mười đại kiếm thủ nổi danh nhất của võ lâm đời trước.

Ôn Lạt Hà sử dụng kiếm pháp liều mạng, cho nên hắn lại khát vọng mong đợi đệ tử truyền nhân của mình có thể luyện thành một bộ kiếm pháp ưu nhã, nhẹ nhàng, thanh tịnh, phóng khoáng. Vì vậy hắn cố ý chọn truyền nghề tại Lư sơn, muốn truyền nhân môn đồ Ôn Hỏa Cồn của hắn có thể cảm ngộ được cái đẹp ở nơi này.

Thế nhưng không giống như ý nguyện, Ôn Hỏa Cồn trời sinh tính khí nóng nảy, kiếm pháp thành tựu đã có bá tài, càng có bá khí, nộ khí càng lớn thì tài hoa kiếm pháp lại càng cao. Cộng thêm bị ảnh hưởng bởi của

sư phụ hắn là “Bạt Kiếm Xuất Sao” Ôn Lạt Hà, kiếm pháp liêu mạng, bạt mạng, không cần mạng, càng thêm nóng nảy. Cho nên kiếm pháp của Ôn Hỏa Cồn không hề dính dáng đến khí tức thanh tú của Lư sơn, ngược lại càng luyện càng nóng bỏng, cơn giận càng cao thì càng uy vũ mạnh mẽ.

Tính cách tạo thành vận mệnh, tính khí ẩn chứa tài hoa.

Khi Ôn Hỏa Cồn chân chính thi triển ra tinh hoa kiếm đạo của hắn, chính là lúc hắn giết đến giận dữ.

Hiện giờ hắn đã giết đến gió trở thể lửa, nổi trận lôi đình.

Thậm chí gió kiếm của hắn đã che phủ tiếng sấm nơi chân trời.

Hắn đã không nghe được tiếng sấm.

Hắn chỉ rung lên sấm gió dưới đáy kiếm của mình.

5. Chương 5: Nóng Nực Khó Chịu

Lúc này, bởi vì kiếm của Ôn Kiếm Thần đã thu hút, sát thương phần lớn kẻ địch, cho nên Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá có thể thành công tiếp cận, cùng lúc tấn công hai kiệu vàng và xanh lá.

Hà Nan Quá liên tục giết chết hai người, đã đánh tới kiệu vàng.

Nhưng hắn lại không lập tức tấn công.

Hắn xuất kiếm, nhưng không đâm vào trong kiệu, mà kiếm thứ nhất trước tiên chặt nóc kiệu xuống, một kiếm cắt đứt xà trước, lại một kiếm cắt đứt xà sau, sau đó ánh kiếm lóe lên một lần, hai lần, ba lần, chiếc kiệu kia liền chia năm xẻ bảy, sụp xuống chung quanh.

Chỉ còn lại người trong kiệu.

Hắn không mạo hiểm tấn công, bởi vì tập kích đến tình cảnh này đã không còn là đột kích, mà người trong kiệu lại là Thích Thiếu Thương. Hiện giờ đối phó với loại đại địch này không thể gấp được, dục tốc bất đạt, ngược lại cần phải từ từ.

Hà Nan Quá quyết định phải thận trọng, từ từ giết chết người này, hắn phải từ từ hưởng thụ cái chết của người này.

Hà Nan Quá luôn cho rằng giết người là một loại niềm vui.

Nếu bàn về kiếm pháp nhanh, hắn đương nhiên thua kém Lương Thương Tâm, càng không cần so sánh với La Thụy Giác.

Trong Thất Tuyệt Thần Kiếm, kiếm pháp của hắn là chậm nhất.

Thế nhưng, trong số bảy tên đồng môn, hắn là người hưởng thụ việc giết người nhất.

Đặc sắc của hắn là ở xuất kiếm chậm, không phải nhanh.

Hắn rất có bền lòng và nghị lực.

Sư phụ của hắn là “Nhất Kiếm Bình Thiên Hạ” Hà Kiếm Thỉnh trong Thất tuyệt Kiếm Thần (sư phụ là “Kiếm Thần”, còn đồ đệ chỉ là “Thần Kiếm”), sở dĩ truyền bản lĩnh đặc biệt cho hắn, cũng vì sự bền lòng và nghị lực, tính nhẫn nại và khổ tâm của của Hà Nan Quá làm cảm động.

Hà Nan Quá nhập môn mười một năm, chỉ yên lặng hầu hạ sư phụ, nhẫn nhục chịu khó, hoàn toàn không có yêu cầu gì, cũng chưa từng học qua một chiêu nửa thức.

Cách làm này cuối cùng đã cảm động Hà Kiếm Thỉnh, truyền cho hắn kiếm pháp bí truyền tại Hoa Sơn hiểm trở.

Kiểm pháp của Hà Kiếm Thính vừa hiểm vừa nhanh, hần chọn truyền nghề tại Hoa sơn, cũng vì nhìn trúng Hoa sơn hiểm trở vừa dốc vừa cao.

Thế nhưng con người của Hà Nan Quá vẫn rất u sầu, kiểm pháp mà hần học thành lại là một loại bổ sung, cũng là một loại cải tiến đối với kiểm pháp nhẹ, nhanh, kỳ, hiểm của sư phụ hần.

Kiểm pháp của “Nhất Kiếm Bình Thiên Hạ” Hà Kiếm Thính là dùng gấp thắng gấp, dùng hiểm công hiểm, dùng nhanh đánh nhanh, nhưng kiểm pháp của Hà Nan Quá lại có thể dùng chậm đánh nhanh, lấy tĩnh chế động, thậm chí dùng không thắng có.

Hần xuất kiếm rất chậm, nhưng rất ít khi trật.

Hần giết người cũng rất chậm. Có một lần tương đối chậm, hần giết người kia đến mười bảy ngày thêm năm giờ, đến lúc người nọ tắt thở, ngay cả mẹ của người này cũng không nhận ra đó là một con người.

Nhưng đó không phải là lần hần giết người chậm nhất.

Một lần chậm nhất, hần giết đến mười ba năm lẻ tám tháng thêm mười sáu ngày.

Tình huống người nọ chết đã không thể tả.

Chỉ có hưởng thụ quá trình giết người, hoặc xem giết người là một loại giải trí, mới có thể giết chậm như vậy, nếu không thì đã sớm buồn nôn rồi.

Hần giết người chẳng những chậm, hơn nữa còn rất coi trọng.

Hần luôn cho rằng giết người thì nên coi trọng, ít nhất phải coi trọng không khí.

Hần vẫn luôn muốn giết Thích Thiếu Thương, ngoại trừ đủ loại lý do đồng dạng hoặc tương tự như sư huynh đệ của hần, còn có một nguyên nhân mà người khác không biết, đó là hần không thích một câu nói của Thích Thiếu Thương.

“Giết người và cứu người đều phải nhanh và kịp thời, còn đấu tranh thì lại cần chậm.”

Thích Thiếu Thương còn bổ sung và thuyết minh cho câu nói kia của y: “Cứu người là việc gấp, đương nhiên phải nhanh. Giết người là đưa đối phương vào chỗ chết, càng nhanh càng có thể khiến người ta bớt chịu đau khổ. Giết người là chuyện bất đắc dĩ, nếu như còn cố ý kéo dài, đó là hành vi của cầm thú, còn không bằng cầm thú.”

Những lời đó y nói với các đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng coi là một loại khuyên bảo: “Đấu tranh lại là chuyện dài đằng đẵng, phải có nhẫn nại và đầu chí, không phải chuyện một sớm một chiều, còn phải xem thực lực và vận may. Có lúc dựa vào thời cuộc nghiêng về phương nào, phương đó sẽ thắng; có đôi khi dựa vào vận khí của bên nào tốt, bên đó sẽ thắng; có đôi khi nhìn vào bên lòng, nghị lực và vận may, thiếu một thứ cũng không được; có lúc lại là ai sống được lâu hơn, đó chính là người thắng. Đấu tranh không phải tỷ võ, thực lực võ công chỉ chiếm một phần trong đó, có lý hay vô lý cũng chỉ là một nhân tố, nhưng đều không thể quyết định thắng bại. Cho nên, muốn đấu tranh lâu dài với tập đoàn đối địch mạnh mẽ, trước tiên phải mài sắc binh khí, cố gắng phấn đấu, nghỉ ngơi dưỡng sức, tích trữ nhuệ khí mới được.”

Thích Thiếu Thương từng nói như thế.

Thích Thiếu Thương đương nhiên không phải nhằm vào Hà Nan Quá.

Thế nhưng Hà Nan Quá lại nghe được, sau khi nghe xong hần rất nan quá (khó chịu).

Hần cảm thấy những lời này của Thích Thiếu Thương là nhằm vào hần, lời như vậy đã xúc phạm hình tượng của hần, xúc phạm tự tôn của hần.

Chỉ vì lời nói này, hần nhất định phải tự tay giết chết Thích Thiếu Thương.

Trong lòng hần lập lời thề, hần giết Thích Thiếu Thương nhất định sẽ giết rất chậm, rất chậm rất chậm rất chậm.

Hần nhất định sẽ dùng phương thức vô cùng đặc biệt để giết đối phương, khiến đối phương chết một cách hết sức đặc biệt.

Nhưng hiện giờ một kích không trúng, hắn đã cảm thấy tình hình tương đối “đặc biệt”.

Hắn đã cảm giác được Thích Thiều Thương e rằng không dễ giết, cũng không dễ chết.

Nhưng hắn đã không có lựa chọn khác, hắn đành phải “từ từ” đối phó với Thích Thiều Thương.

Chiêu thứ nhất của hắn trước tiên hủy kiệu của đối phương, chiêu kiệu đặc biệt nặng.

Sau khi thanh trừ tất cả chương ngại vật, hắn mới có thể tập trung đối phó với Thích Thiều Thương.

Kiệu nứt ra, sụp xuống.

Bên trong có một hán tử cao lớn uy vũ, ngồi ở đó giống như một tòa tháp sắt.

Nhưng hiện tại tòa này tháp sắt đã đứng lên.

Hà Nan Quá lập tức dâng lên một loại cảm giác “ngẩng mặt núi cao”, chính hắn cũng có một loại cảm nhận “sống nhờ hơi thở”.

Bầu trời lại loáng thoáng nổ lên một tiếng sấm.

- Người là Chu Đại Khố Nhi?

Đại hán kia gật đầu.

Nơi xa tiếng sấm ầm ầm.

Lần này Hà Nan Quá không chỉ đầu lớn (nhức đầu), hắn càng hiểu rõ mình đã gặp phải một tên phạt đầu to.

- Đại Bài kiếm pháp, Đại Tỳ đao pháp của người đều rất nổi tiếng.

Đại hán kia chỉ nhếch mép cười.

- Người còn tinh thông Phong thoái, Diên bộ, trong võ lâm cũng vang danh, ta đã sớm nghe nói đến.

Hắn lập tức thêm vào một câu:

- Thế nhưng ta lại không thể không chiến với người một trận.

Nói dứt lời hắn liền động.

Hắn vừa động, thật nhanh cũng cực nhanh.

Chu Đại Khố Nhi chỉ đành ứng chiến, chỉ có ứng chiến.

Chu Đại Khố Nhi đương nhiên cũng đã nghe nói đến sự tích của danh thủ mới quật khởi này, hắn biết Hà Nan Quá xuất kiếm chậm chạp, xuất thủ cũng rất chậm.

Hắn không nghĩ tới kẻ địch lại ra tay nhanh như vậy, động tác mau như vậy, thậm chí nhanh đến mức “thê lương”.

Nhanh đến như vậy, thật sự lướt qua một loại cảm giác thê lương.

Hiệp khách, kiếm nhanh và thê lương vốn không liên quan đến nhau, nhưng ánh kiếm này vừa xuất hiện, ngay cả Chu Đại Khố Nhi luôn bộc trực cũng lập tức sinh ra loại cảm nhận này.

Điều này quả thật khác biệt rất lớn với sát phạt điên cuồng của Ôn Hỏa Cồn.

Một kiếm này rất nhanh, cũng rất lạnh.

Khí lạnh ập vào mặt, còn mang theo một loại tiếng vang nhỏ bé như băng nứt.

Chu Đại Khố Nhi nhìn có vẻ đần độn, đột nhiên bước chân xê dịch, vạy người một cái liền tránh khỏi một kiếm này.

Một kiếm này đâm thẳng đến mặt, nhanh đến cực điểm, cũng hiểm đến cực điểm, theo lý quyết không dễ né tránh. Huống hồ mọi người đều biết kiếm pháp của Hà Nan Quá nổi danh về chậm, không ngờ lần này hắn ra tay kiếm đầu tiên đã nhanh đến mức không hợp lẽ thường, nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Thế nhưng Chu Đại Khố Nhi vặn một cái, xoay một cái, đừng thấy hắn thân hình cao lớn chậm chạp, nhưng chân chỉ rung lên đã tránh khỏi một kiếm này.

Cùng lúc đó, hắn đã từ sau lưng rộng lấy ra một cây đao, một cây đao lớn.

Đao như thốt gỗ, dày và nặng, giống như một tấm thuẫn.

Hắn đang muốn so đấu đao kiếm với Hà Nan Quá, nhưng trong nháy mắt này Hà Nan Quá đã biến mất.

Một kiếm kia của Hà Nan Quá tuy nhanh, nhưng thân pháp càng nhanh hơn.

Hắn đâm ra một kiếm, bất kể có trúng mục tiêu hay không, thân pháp đã đột ngột biến đổi.

Lúc hắn xuất kiếm rõ ràng còn ở trước người Chu Đại Khố Nhi, nhưng kiếm vừa đâm ra, người đã không thấy nữa.

Người không thấy, kiếm ý vẫn còn.

Chẳng những kiếm ý còn, ánh kiếm cũng còn, kiếm lạnh cũng còn.

Chẳng những vết kiếm chưa dừng, kiếm lạnh chưa tiêu, thậm chí còn càng băng, càng sâu, càng dày.

Hắn giống như đã sớm đoán được một kiếm của mình sẽ đâm vào không khí, giống như không hề xem thường Chu Đại Khố Nhi nhìn có vẻ tay lớn chân lớn, ngu ngu ngốc ngốc.

Kiếm của hắn chỉ đâm vào không khí, nhưng cũng không đánh trật.

Một kiếm của hắn đâm vào không khí, Chu Đại Khố Nhi vừa dịch chân liền tránh khỏi, nhưng theo một tiếng “rắc” khe khẽ, sau đó là một tiếng “vèo”, một luồng gió lạnh vẫn nhanh chóng đánh vào ấn đường của Chu Đại Khố Nhi.

Lúc này người hắn đã không còn, nhưng kiếm còn, kiếm khí cũng còn.

Vết kiếm vẫn tấn công Chu Đại Khố Nhi.

Chu Đại Khố Nhi là một chiến sĩ, cũng là một đấu sĩ, càng là một kẻ không sợ chết. Đó là vì hắn gặp mạnh càng mạnh, bị đè không gãy, đứng mãnh thiện chiến, liều chết bất khuất.

Thế nhưng phản ứng của hắn không hề coi là nhanh.

Lẽ ra hắn không thể tránh thoát một “vết kiếm” này.

Hắn không tránh thoát được, nhưng hắn lại kịp thời dùng đao như quạt lá cọ che trước mặt, sau một tiếng “bộp” ngăn cản “vết kiếm” kia.

Hắn để đao xuống, vừa nhìn, trông thấy trên mặt đao chỉ còn lại một điểm nước đọng, đó là băng.

Hà Nan Quá công ra một kiếm, mũi kiếm không phải là chủ lực, mà thân kiếm vẫn luôn kết một lớp băng. Hắn đánh ra một kiếm, cho dù không trúng, băng trên thân kiếm cũng đón gió nứt ra, bắn đến công kích, trở thành sát chiêu có lực sát thương còn lớn hơn kiếm chiêu.

Chu Đại Khố Nhi có thể tránh được tuyệt chiêu này, thật sự có phần may mắn.

May mắn là mặt đao của hắn khá lớn, che lấp được chiếc đầu to của hắn.

Hắn nhìn một điểm nước băng kia, dường như vẫn còn sợ hãi.

Dấu vết của băng còn trên mặt đao, kiếm đã theo người đến.

Hà Nan Quá không hề dừng lại, cũng không trì hoãn, hắn vừa phát hiện kiệu vàng không phải là mục tiêu của mình, lập tức phi thân đến kiệu xanh lá.

Kiệu trắng không phải là mục tiêu, kiệu vàng cũng không phải là đối tượng, vậy thì còn lại đương nhiên là kiệu xanh lá.

Lúc này Lương Thương Tâm đang tấn công kiệu xanh lá.

Trên đường sát phạt đang nồng, sát ý ngút trời.

Ôn Hỏa Cẩn giết lên sát tính của hấn, đang giết ra bản lĩnh nhà nghề của hấn.

Kiểm của hấn đã giết ra ngọn lửa, nổ lên ánh lửa.

Kiểm của hấn đang chuyển đỏ, nơi ánh kiếm đi qua, ngọn lửa nổi lên. Kiệu trắng đã bốc cháy, gió trợ thế lửa, kể cả hàng rong lều vải bên đường cũng dính lửa. Kiệu vàng ban đầu Chu Đại Khố Nhi ngồi, tuy đã đổ sập nhưng cũng cháy lên.

Hiện tại thứ duy nhất không có lửa là kiệu xanh lá.

Chiếc kiệu này sơn màu xanh thẫm, rèm màu xanh nhạt, trong bức rèm thấp thoáng là gì?

Bọn họ đã không có thời gian suy nghĩ kỹ càng, bởi vì thời cơ sẽ nhanh chóng biến mất.

Bọn họ chỉ có cách tấn công kiệu xanh lá, phải giết chết Thích Thiếu Thương.

Tiếng sấm càng lúc càng dày, cũng càng lúc càng gần.

Mây đen nơi xa giống như đã che đến phía trên đường lớn Lam Sơn.

Khí trời oi bức, nóng nực khó chịu.

Ánh lửa và ánh máu, bóng kiếm và bóng người, nhiệt khí và sát khí, tất cả giao hòa biến đường lớn kinh đô trở thành một mảnh chiến trường giết chóc.

6. Chương 6: Người Như Gió Lạnh

Ôn Hỏa Cẩn vẫn dựa vào một thanh kiếm như ngọn lửa, ngăn cản đám người xông đến.

Hà Nan Quá một kích không trúng kiệu vàng, lập tức chuyển sang tấn công kiệu xanh lá.

Lương Thương Tâm đã sớm đánh tới phía trước kiệu xanh lá nhẹ như không có gì.

Trước khi tấn công đến gần kiệu xanh lá, hấn đã đánh bị thương ba tên đệ tử tinh nhuệ của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Chú ý, hấn chỉ đánh bị thương chứ không giết.

Tác phong của hấn luôn là tổn thương người thì không bằng giết người.

Lý do của hấn là tổn thương người mà không giết, đối phương nhất định sẽ báo thù, nếu chờ người đến báo thù giết mình, không bằng mình sớm giết đối phương.

Huống hồ kiếm pháp của hấn từng chiêu đều đâm vào tim, một khi trúng kiếm của hấn, rất ít người có thể sống sót.

Hấn nhắm vào tim người mà không phải bộ phận khác, thử nghĩ người trúng kiếm vào ngực há có thể không chết?

Chỉ có điều, hiện giờ hấn chỉ tổn thương người mà không dồn vào chỗ chết, là vì hấn đột nhiên vô duyên vô cớ sinh ra một loại cảm giác.

Không giết người, hình như sẽ tốt hơn một chút.

Cái gì tốt hơn một chút?

Kết cục sẽ tốt hơn một chút.

Vì sao “kết cục” lại tốt hơn một chút?

Hấn cũng không biết.

Hắn thậm chí còn không biết rốt cuộc là “kết cục” gì? “Kết cục” của ai? Vì sao “kết cục”? Như thế nào “kết cục”?

Hắn cũng giống như người và ta hay bất cứ người nào khác, ngẫu nhiên sẽ nghĩ đến một vài chuyện, một vài cảm nhận, thậm chí là một vài linh ngộ, nhưng không biết nguyên do, cũng không rõ vì sao, càng không hiểu ngọn nguồn, nhưng quả thật trong một thời điểm đặc thù sẽ sinh ra suy nghĩ và cảm ứng như vậy.

Cho nên hắn chỉ tổn thương chứ không giết.

Hắn sát thương ba kẻ địch kia, chỉ dùng ba chiêu, phát ra ba kiếm, đều tổn thương trước ngực nhưng không chí mạng.

Sau đó kiêu xanh lá không còn người nào bảo vệ nữa.

Hắn cầm một kiếm đối diện với kiêu xanh lá.

Hắn muốn phá hủy nó, hắn muốn giết chết Thích Thiểu Thương.

Hắn hận đối phương.

Hắn càng hận Thích Thiểu Thương hơn so với mấy vị sư huynh đệ khác của hắn, hơn nữa đồng môn của hắn đều không biết nguyên nhân, cũng không biết chuyện này.

Hắn hận hắn là bởi vì yêu.

Hắn yêu “cô nương” Tôn Tam Tứ tại hẻm Tiểu Đầm Thủy.

Thế nhưng Tôn Tam Tứ chán ghét hắn, lại từng nói với hắn: “Nam tử hán phải giống như Thích Thiểu Thương đại ca, có thủ đoạn sắc sảo, tính cách lôi đình, nhưng lại nho nhã ôn hòa, thành tâm ôn nhu, đối với nam nhân thì hào khí tận mây, đối với nữ nhân thì tâm tư tỉ mỉ, ngày thường thì tinh như xử nữ, gặp chuyện thì động như hổ chạy, xử sự giống như một hào kiệt, bình thường lại giống như một quân tử. Ta thích loại đại trượng phu hành vi lỗi lạc, ra tay lưu loát này.”

Tôn Tam Tứ không thích hắn, lại nói với hắn nguyên nhân nàng thích Thích Thiểu Thương.

Chỉ vì điểm này, hắn quyết chí phải giết Thích Thiểu Thương.

Một nữ nhân mà hắn yêu thích chẳng những không thích hắn, còn ở trước mặt hắn nói ra lý do một nam tử khác khả ái, mà những đức tính tốt này đều không có trên người hắn.

Cho nên hắn phải giết Thích Thiểu Thương.

Trên đời có một loại người, khi biết mình vĩnh viễn cũng không thể thắng được một người khác, phương pháp mà hắn lựa chọn chính là hủy diệt.

Giết chết đối phương.

Phương pháp này thường thường rất hữu hiệu, cũng rất hiệu nghiệm, bởi vì sau khi giết chết người này, cũng không cần so sánh cạnh tranh với đối phương nữa.

Nhưng đây không phải là thắng lợi, điều này cũng không gọi là thắng, mà là trốn tránh.

Nếu người muốn giành được thắng lợi chân chính, thành tựu chân thực, vậy thì phải quang minh chính đại khiêu chiến, chiến thắng đối phương một cách công bình.

Nếu không, làm cho người ta tử vong, biến mất, vĩnh viễn cũng không thể lên tiếng, không thể làm việc, không thể kháng nghị, đó đều là lừa mình dối người, chẳng qua là trốn tránh.

Vì vậy, khiêu chiến là một loại đối diện, còn ám sát chỉ là một loại trốn tránh. Mặc dù trốn tránh một cách hung bạo, mãnh liệt, anh dũng, nhưng rốt cuộc vẫn là trốn tránh, không dám đối diện.

Cho nên, không cần hâm mộ kính phục sát thủ và kẻ đánh lén, bởi vì đó chỉ là ngành nghề hèn nhất, hành vi đáng khinh.

Hắn phải giết chết Thích Thiểu Thương, một đường vừa xông vừa giết đến trước kiêu xanh lá, nhưng lại không lập tức ra tay.

Hắn thậm chí không phá hủy kiệu trước giống như Hà Nan Quá.

Hắn đột nhiên ngừng lại, trầm tư.

Thật sự phải chọc chiếc kiệu này sao?

Thật sự phải giết người trong kiệu sao?

Thật sự ra tay, liệu có chắc chắn giết được kẻ địch không?

Nếu bây giờ thu tay, liệu có thể toàn thân rút lui không?

Lương Thương Tâm làm việc luôn như kiếm nhanh của hắn, ra tay chính là sát chiêu, ít khi do dự. Hiện nay lại xuất hiện lo ngại hiểm thấy, hết sức chần chừ.

Giống như chỉ cần hắn vừa vén rèm, vừa xuất kiếm, tất cả sẽ khó mà đoán trước, cũng không cách nào không chế.

Tại sao lại có ý nghĩ (hay sợ hãi) này? Hắn cũng không biết.

Hắn chỉ là hơi ngờ vực.

Nhưng thế cuộc nguy hiểm, chi viện gấp rút, đã không cho phép hắn nghi hoặc.

Lại có ba kẻ địch tấn công hắn.

Ba người này cũng không biết từ nơi nào chui ra, lại giống như vẫn luôn bảo vệ ở đó. Ba người cầm ba loại vũ khí khác nhau, bao gồm Lượng Ngân Bàn Long côn, Nhật Nguyệt Hàng Ma xử và Thiết Huyết Tử Long kiếm xông đến.

Ba người này dùng binh khí khác nhau, võ công khác nhau, từ góc độ khác nhau tấn công tới. Ba người này vừa xuất hiện, phong cách khí phái hiển nhiên không giống những người khác, nhưng dưới cái nhìn của Lương Thương Tâm, ba người khác nhau này lại hoàn toàn sử dụng cùng một loại võ công kỹ xảo, cùng một chiêu một thức.

Chỉ có điều, một chiêu này do ba người cùng thi triển, cho nên càng đáng xem, càng đáng sợ, càng không thể chống lại.

Ví dụ như Lượng Ngân Bàn Long côn đập vào đầu, nhưng nếu như người tập trung nghênh địch, vậy nhất định sẽ không chú ý đến Nhật Nguyệt Hàng Ma xử lặn lẽ từ phía dưới quét tới; nếu như người kịp thời nhìn chuẩn sơ hở, một kiếm đâm vào đầu kẻ địch thi triển Hàng Ma xử, nhất định sẽ khó tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở dưới nách dưới sườn, khiến kẻ địch cầm trong tay Thiết Huyết Tử Long kiếm ở vị trí góc chết có cơ hội; đồng dạng, nếu như người muốn diệt trừ bức lui kẻ địch tay cầm Tử Long kiếm trước, vậy thì e rằng khó tránh khỏi bị Bàn Long côn giết chết.

Cho nên, ba người này cùng sử dụng một chiêu, hợp lực thi triển một thức, càng không có sơ hở để tập kích.

Càng tuyệt, càng độc.

Càng tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Càng chết người, càng đánh vào chỗ hiểm.

Lương Thương Tâm vừa nhìn thấy ba người, ba chiêu, ba loại vũ khí này, trong lòng lập tức hơi đau đớn.

Tim của hắn vừa đau thì lại muốn giết người.

Hắn luôn luôn có bệnh đau tim.

Hắn vừa đau tim thì mặt xanh môi trắng, hô hấp dồn dập, không giết người thì không thể trị được bệnh của hắn.

Vì điểm này, ngay cả sư phụ của hắn là Lương Phủ Tâm cũng từng nói hắn là một “tội phạm giết người trời sinh”.

Tim của hắn một khi đã đau thì không có lựa chọn.

Trên thực tế, ba người này liên thủ cũng khiến cho hấn không có lựa chọn.

Bọn họ giống như người cùng một sư môn, cùng một cao thủ huấn luyện ra, vừa ra tay đã liên thủ. Kẻ địch trừ khi cùng lúc giết chết bọn họ, nếu không thì ai cũng khó sống dưới thể công liên mạch lưu loát, hoàn toàn nối tiếp này.

Kiểm của Lương Thương Tâm luôn là thương tâm người, lấy mạng người, hấn đương nhiên sẽ không vì muốn nường tay mà làm nguy hại đến tính mạng của mình.

Cho nên hấn xuất kiếm.

Ba kẻ địch binh khí không giống nhau nhưng phong cách lại nhất trí, tất cả đều dờ ra ở đó, dùng tay không binh khí ôm lấy ngực.

Đều đau tim.

Tim của bọn họ đều trúng kiếm, đồng thời trúng kiếm.

Ba người đồng loạt trúng phải một kiếm, nhưng bộ vị trúng kiếm, thủ pháp xuất kiếm lại không giống nhau.

Hấn tử cảm Thiết Huyết Tử Long kiếm, rõ ràng trông thấy Lương Thương Tâm đâm tới một kiếm, xuyên qua bóng kiếm dày đặc của hấn. Hấn không kịp chống đỡ, trúng phải một kiếm.

Xuyên qua tim, đau đớn.

Cao thủ Cầm Nhật Nguyệt Hàng Ma xử, mắt thấy một chày sắp quét đến kẻ địch, nhưng đột nhiên dưới sườn chợt lạnh, một kiếm đã công phá bóng chày như núi của hấn, từ sườn phải đâm vào trong tim hấn.

Tim tràn máu, rất đau.

Thanh niên cầm Lương Ngân Bàn Long côn, một côn đánh xuống, đã không thấy tung tích của kẻ địch, nhưng sau lưng là nơi duy nhất không bị bóng côn bao phủ lại hơi nhói.

Lưng đã trúng một kiếm, cực đau.

Ba người đều sững sờ, ngẩn ra ở đó.

Mặt trời chói chang đã không còn thấy, nhưng nóng rực như thiêu đốt.

Người đang cháy, máu đang chảy.

Bọn họ ôm trái tim quặn đau, binh khí trên tay cuối cùng rơi xuống đất, chậm rãi ngã xuống, chết đi.

Lương Thương Tâm cuối cùng đã giết người, mở ra sát giới.

Hấn dùng ba kiếm giết chết ba người, chỉ dùng một chiêu.

Nhưng hấn lại có vẻ không giống ngày thường, giết người đối với hấn là một loại thành tựu.

Hiện giờ hấn lại không có loại cảm giác thành tựu này, thay vào đó là một nỗi sợ hãi khó tả và không tên.

Tại sao?

Hấn đã giết người quen rồi, có gì đáng sợ?

Sợ cái gì?

Hấn giết người đã là chuyện thường như cơm bữa, chẳng lẽ hấn còn sợ báo ứng?

Nhưng không biết vì sao, hôm nay sau khi hấn giết người, lại luôn thoáng hiện lên bốn chữ, câu nói, suy nghĩ “kẻ giết người chết”.

Hấn không hiểu, cho nên hấn không tùy tiện ra tay.

Hấn không dám lập tức tấn công chiếc kiệu xanh lá kia.

Ngay lúc này, hấn cảm giác được một cơn gió lạnh.

Gió lạnh từ từ thổi tới, người như gió lạnh.

Hắn biết người tới là ai, hắn đã quá quen thuộc người này.

Người này vừa đến, khiến cho gan của hắn lớn lên.

Hà Nan Quá cuối cùng đã chạy tới, cùng hắn kề vai chiến đấu.

Hắn còn có gì phải sợ? Huống hồ, gió nóng như lửa, một đồng môn khác của hắn như ngọn lửa là Ôn Đoan Nhữ còn đang hằng hái giết địch ngoài đường.

Đang giết đến đỏ tươi đỏ thắm, dầu sôi lửa bỏng.

Tam Kiếm bọn họ liên thủ, chẳng lẽ còn sợ vồn vện một chiếc kiệu này?

7. Chương 7: Đốt Phỏng Chính Mình

Kiệu màu xanh sẫm.

Rèm màu xanh nhạt.

Trong rèm có bóng người.

Máu nhuộm đỏ đường Lam Sam.

Đường lớn bốc cháy.

Sát phạt không ngừng.

Lương Hoạch Kiệt và Hà Thôn Nã một trái một phải nhìn chăm chăm vào chiếc kiệu, nhưng đều không lập tức ra tay.

Hiện giờ đã không phải đột kích, cũng không phải tập kích nữa.

Người trong kiệu đã sớm cảnh giác.

Bây giờ bọn họ là vây công, giáp công, hơn nữa còn chiếm hết thượng phong, rất nhiều phần thắng.

Nhưng không biết vì sao, bọn họ dùng ít người chống lại nhiều người vẫn không sợ hãi, nhưng khi hai người hợp sức tấn công chiếc kiệu này, trong lòng lại có phần sợ hãi, không rét mà run.

Tại sao?

Chẳng lẽ bọn họ thật sự xem chiếc kiệu này là một miếu thờ, bọn họ có hiểu chiến hiểu sát cũng không dám xúc phạm thần linh, mạo phạm uy trời?

Tĩnh.

Yên tĩnh.

Trong kiệu hoàn toàn không có động tĩnh.

Nhưng trên đường lớn lại giết đến oanh oanh liệt liệt.

Chu Đại Khôi Nhi nơi kiệu vàng đang muốn chạy tới, lại gặp phải Ôn Đoan Nhữ kiếm giận chiêu cuồng.

Ôn Hỏa Cỗ ngăn cản Chu Đại Khôi Nhi xông đến, tiếng sấm ầm ầm, hắn giống như có chiến chí và đấu ý của sấm sét, còn không màng sống chết.

Hắn một người một kiếm, một mình canh giữ đường dài nóng rực và cuồng địch đầy đường.

Hắn không nhường nửa bước, tử thủ chỗ hiểm, mục đích là để hai sư đệ của hắn có thể toàn lực giết chết đại địch số một.

Tuy hấn đang hăng hái chiến đấu, nhưng vẫn mắt nhìn tám phương, phát hiện Lương Kiếm Ma và Hà Kiếm Quái rõ ràng đã đến gần chiếc kiệu kia, nhưng lại một trái một phải cầm kiếm đứng yên, thủ thế chờ phát, chậm chạp bất động.

Vì sao không tấn công?

Nếu không tấn công, chỉ sợ quân tiếp viện của Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ đến.

Thời cơ sẽ nhanh chóng biến mất, nếu như Hà Quái, Lương Ma không nắm lấy, e rằng mình cũng không giữ được nữa.

Trong lòng Ôn Kiếm Thần biết rõ, tên cao lớn hùng tráng khôi ngô đồ sộ kia vừa gia nhập, hấn đã cảm thấy vô cùng tổn sức. Hấn vốn dùng lực lượng bốn lạng đầy ngàn cân, một kiếm quét ngang ngàn quân, nhưng tình hình bây giờ giống như tuyết càng thêm băng, xuống giếng xuống địa ngục, còn cố giữ thì sẽ đứt.

(Sao bọn họ còn không giết Thích Thiệu Thương?)

Hấn một mặt chống đỡ kẻ địch tấn công, một mặt kiên quyết không cho kẻ địch xông thẳng hoặc vòng qua cứu viện chiếc kiệu xanh lá kia, còn một mặt dùng khóe mắt nhanh chóng liếc nhìn tình hình chiến đấu ở chỗ Hà Phi Phàm và Lương Song Lộc. Đột ngột, thoáng chốc, bỗng nhiên hấn thoáng hiện lên tình cảnh ngày đó bá sư học kiếm, lại mới mẻ giống như đắm vào tầm mắt hấn.

Năm đó, bảy người Thất tuyệt Kiếm Thần gồm La Tổng Thang, Lương Phủ Tâm, Hà Kiếm Thính, Trần Côn Lễ, Tôn Chỉ Mi, Dư Thần Phù và Ôn Lạt Hà, tuy là đồng môn, đồng lòng chống địch, nhưng vẫn không thứ nhất, vô không thứ hai, vẫn khó tránh khỏi muốn phân ra cao thấp.

Sau đó bọn họ cũng thật sự so kiếm tại đỉnh Lục Chu, giao chiến bảy ngày, kết quả không phân rõ ràng, nhưng lão tam Ôn Lạt Hà là người có kỹ năng cao nhất.

Có điều kết quả này cũng không thể khiến cho bọn họ thật lòng khâm phục, bọn họ cũng không muốn tranh hùng đấu thắng trước mặt địch mà tổn thương tình nghĩa hai bên, vì vậy bọn họ chuyển hóa tâm tình tranh đấu này thành hai loại.

Thứ nhất, bất kỳ người nào trong bọn họ đều không thể dựa vào kiếm pháp tu vi cá nhân mà vượt trội thành thiên hạ vô địch, ít nhất Nguyên Thập Tam Hạng, Lãn Tàn đại sư, Thiên Y cư sĩ, Gia Cát tiên sinh năm xưa đều từng phân biệt đánh bại bọn họ.

Nhưng bọn họ vẫn muốn trở thành thiên hạ đệ nhất.

Nếu một người bọn họ không thể hoàn thành tâm nguyện này, vậy không bằng bảy người cùng hoàn thành nó.

Vì vậy, khi bọn họ đang trong thời kỳ phong hoa rực rỡ, lại ẩn cư hai mươi năm, bí mật sáng tạo ra một loại kiếm pháp, do bảy người hợp sức thi triển, thiên hạ vô địch. Đó là kiếm pháp, không phải kiếm trận.

“Kiếm trận” cho dù không ai có thể phá được, đó cũng chỉ là “trận pháp”, không phải thành công của cá nhân.

Thứ mà bọn họ sáng tạo, tu luyện, nghiên cứu, chính là một loại kiếm pháp tuyệt thể, một người không thể phát huy được uy lực thật sự của nó, dựa vào cá nhân cũng không thể thi triển loại kiếm pháp này. Cho nên bảy người bọn họ liên thủ, tâm ý tương thông, đồng thời và đồng loạt sử dụng loại kiếm pháp này.

Loại kiếm pháp này lấy tên là “Thiên Hành Kiện”.

“Thiên Hành Kiện” kiếm pháp.

Bọn họ tin chắc, chỉ cần loại kiếm pháp này của bọn họ luyện thành xuất thế, nhất định đời không đối thủ, thiên hạ vô địch.

Bọn họ xét theo cao thủ kiếm pháp của đời trước, đó là đám người “Tam Tuyệt Thần Kiếm” Khuất Hàn Sơn, Cố Quân Sơn, Đỗ Nguyệt Sơn, cùng với “Thất Tuyệt Thần Kiếm” Khang Xuất Ngư, kết quả vẫn không thể trở thành đại tông sư một mình gánh vác một phương. Mà bảy người Ôn Trần La Dư Tôn Lương Hà đã quá trung niên cũng biết người biết ta, hiểu rõ chỉ dựa vào tài năng của mình thì không thể trở thành bậc

thầy độc bá võ lâm, vì vậy tập hợp trí lực của mọi người, muốn tạo nên loại kiếm pháp “Thiên Hành Kiện” bao hàm tinh hoa của bảy người, mới có thể vô địch thiên hạ.

Thứ hai, ngoại trừ bảy người tập trung tu luyện một loại kiếm pháp cùng sử dụng, mỗi người bọn họ còn khổ tâm bồi dưỡng ra một đồ đệ, nhằm để kế thừa võ công kiếm pháp của bọn họ.

Bọn họ chuyển tâm tình tranh đấu lẫn nhau sang ôn đồ của bọn họ.

Nói cách khác, giữa bọn họ không hề tranh đấu, chuyện phân cao so thấp lại do môn nhân đệ tử của bọn họ hoàn thành.

Cho nên, từ sau khi Thất Tuyệt Thần Kiếm thành tài xuống núi, gần như hàng năm đều phải giao đấu một lần.

Địa điểm giao đấu không ở danh sơn, cũng không ở danh phong, chỉ chọn ở núi Hoàng Nham.

Theo cách nói của Thất Tuyệt Kiếm Thần, nếu chọn tỷ võ tại Hoa sơn, Thiên sơn, Hoàng sơn, Ngũ Đài sơn, Cửu Hoa sơn, Nhạn Đãng sơn gì đó, chỉ sợ tên núi nặng hơn tên người. Cho nên bọn họ đặc biệt chọn một số ngọn núi thanh tú không bị người biết, nhưng lại có linh tính làm nơi tỷ võ, biểu thị có lòng tin địa điểm sẽ thành danh nhờ người.

Trải qua một lần giao đấu của bọn họ (hoặc không chỉ một lần), núi này sẽ vì vậy mà dương danh.

Loại suy nghĩ này của bọn họ, ít nhất có ba chỗ tốt.

Thứ nhất, có thể khích lệ lòng háo thắng của đệ tử, đã giỏi còn muốn giỏi hơn, đã tốt còn muốn tốt hơn, từ trong cạnh tranh giao đấu rèn luyện lẫn nhau, lớn mạnh vượt bậc.

Thứ hai, có thể làm tiêu tan sự tranh giành háo thắng giữa bảy người bọn họ, không tổn thương hòa khí, để môn đồ hoàn thành tư tâm của bọn họ, lại cùng nhau chí công vô tư bồi dưỡng tuyệt thế kiếm pháp hợp lòng hợp sức.

Thứ ba, bọn họ truyền tất cả chiêu thức mới lạ về kiếm pháp, võ công cho đồ đệ luyện tập, phát huy, từ trong thắng bại giữa môn nhân đệ tử giao đấu so chiêu, dẫn dắt bọn họ tự kiếm điểm và cải tiến.

- Đây đều là chuyện tốt, nhưng cũng có chỗ xấu.

Chỗ xấu lại nằm ở tâm lý bảy tên môn đồ của bọn họ.

Bọn họ thường muốn hai bên giao đấu, vì vậy đã tạo thành áp lực cực lớn, cùng với không ai phục ai, người nào cũng hi vọng đàn áp đối phương, không thể hoàn toàn đoàn kết khăng khít.

Mấy năm nay một mạch so kiếm, lại là La Thụy Giác (Hán Quả) võ công nổi bật xuất chúng, sáng tạo độc đáo, tự thành phái riêng, có một không hai.

Lão tam Ôn Lạt Hà là người có tu vi kiếm pháp cao nhất trong Thất Tuyệt Kiếm Thần, nhưng môn đồ Ôn Hỏa Cồn do hấn đích thân truyền thụ lại không phải là đối thủ của La lão yêu, đành phải xếp thứ hai.

Bọn họ đương nhiên trong lòng không cam, cũng không phục, hướng hồ giữa đồng môn hai bên cũng tranh đấu sáng tối vô cùng kịch liệt, dần dần chia làm ba phe.

Một phe do Ôn Hỏa Cồn cầm đầu, được Hà Nan Quả và Lương Thương Tâm ủng hộ. Một phe khác do Tôn Úc Cự làm chủ, Dư Yếm Quyện và Ngô Phấn Đấu là phụ. Còn một người chính là La Hán Quả (Thụy Giác) tự thành một phái.

Do đó, Thái Kinh một khi ban thưởng bắt công, mấy “phái” đồng môn này liền đổ kị phỉ báng lẫn nhau.

Ngày đó Thích Thiệu Thương tập kích ban đêm, chính là nắm được tâm lý này, thành công chia rẽ giết chết ba thành viên Dư Mặc Nhiên (Yếm Quyện), Tôn Bồ Đề (Úc Cự) và Ngô Ứng Quân (Phấn Đấu) trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Đây chính là kết quả của người đời trước xúi giục thúc đẩy môn đồ của bọn họ tranh thắng giao đấu lẫn nhau quá mức.

Nếu đồ đệ của bọn họ đánh thua, nếm mùi thất bại, người làm sư phụ cho dù có phong độ cũng sẽ không vui, khó tránh khỏi trách cứ quá nghiêm khắc (bất kể có công khai khiển trách hay không).

Cho nên bọn họ bị áp lực rất lớn.

Trong quá trình bọn họ trưởng thành và tu luyện, Ôn Hỏa Cổn, Ngô Phấn Đấu, Dư Yếm Quyện, Lương Thương Tâm, Hà Nan Quá, La Thụy Giác và Tôn Ưc Cựu hàng ngày đều chịu áp lực dưới loại giao đấu cạnh tranh này.

Trong quá trình dài đằng đẵng và cô độc ở trên núi một mình luyện kiếm, bọn họ đều trải qua những chua xót khổ sở không ai biết.

Cho nên bọn họ đều có đặc tính riêng.

Ôn Hỏa Cổn có thể không biết rõ tình hình của đám người Tôn Ưc Cựu, Ngô Phấn Đấu và Dư Yếm Quyện, nhưng hẳn lại biết rõ tình huống khổ sở của Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá.

Bởi vì bọn họ từng thổ lộ với hắn.

Lúc Hà Nan Quá bận khoản nhất, ngày ngày đều đi bái thần. Hắn học kiếm tại núi Nga Mi, nơi này có miếu chùa nổi tiếng. Hắn ngày ngày bái, lớn tiếng thưa bẩm, cầu thần phù hộ, giúp hắn học thành kiếm pháp hạng nhất, vượt trội đồng lứa, để hắn không đến mức làm sư phụ thất vọng, trách mắng, để hắn không đến mức bị đám người Lương Thương Tâm, Ngô Phấn Đấu xem thường.

Hắn thành kính khấn cầu thần linh ban cho hắn trí tuệ, ban cho hắn sức mạnh.

Bởi vì thiên tư có hạn, cho dù kiếm pháp của Hà Nan Quá đã đạt đến hàng ngũ cao thủ hạng nhất trên giang hồ, nhưng trong số bảy vị sư huynh đệ đồng môn, hắn chẳng qua là một người không trên không dưới.

Hắn không thể nổi bật xuất chúng, trấn áp đồng môn.

Vì điểm này, sư phụ Hà Kiếm Thỉnh thường trừng phạt hắn.

Hắn rất thảm, cũng rất cô độc.

Cho nên kiếm pháp của hắn càng đi theo một đường nan quá (khó chịu), người giao thủ với hắn cho dù có thể sống, cũng cảm thấy khó chịu.

Khi hắn phát hiện thần linh cũng không phù hộ hắn, mà mỗi lần giao đấu kết quả đều làm hắn khá khó chịu, cuối cùng có một ngày, hắn lật đổ lư hương, đá ngã tượng thần, còn từng ngậm từng ngậm, từng miếng từng miếng nuốt chửng lò tro, cây nến, nhang thơm vân vân vào trong bụng.

Cũng bất kể những nhang khói đang cháy này đốt phủng chính mình.

8. Chương 8: Chiếu Kiệu Này Giống Như Một Miếu Thần

Lương Thương Tâm cũng như vậy.

Sự khác biệt giữa hắn và Hà Nan Quá, có lẽ chỉ là Hà Nan Quá ăn tro nuốt nhang gặm nến, còn Lương Thương Tâm lại liều mạng ăn sách.

Hắn nuốt chửng tất cả sách.

Hắn ăn hết bất kỳ sách nào.

Nguyên nhân là võ công của Lương Thương Tâm cũng không thể trấn áp đồng môn, bị sư phụ Lương Phủ Tâm trách phạt. Hà Nan Quá cầu xin thần linh, còn Lương Thương Tâm thì đành lật cổ thư sách vở, hi vọng có thể tìm được linh ngộ.

Nhưng kết quả vẫn không linh, không ngộ.

Bởi vì hắn đọc quá nhiều sách, thứ duy nhất tăng thêm là một bụng kiến thức lỗi thời, hơn nữa đã lãng phí không ít thời gian và tâm lực của hắn, khiến cho kiếm pháp của hắn thậm chí không bằng cả Tôn Bồ Đề. Đến sau này, thời gian mà hắn hoang phí đã không thể tìm lại được, đọc sách không mang đến cho hắn bất kỳ thành công nào, ngược lại khiến cho kiếm thuật của hắn rơi xuống phía sau đồng môn khác. Hắn bèn đem tất cả oán hận phát tiết lên sách, hắn trở nên thấy sách liền ăn, gặp sách liền gặm.

Hắn vừa nhìn thấy sách, thậm chí chỉ cần là vật thể có liên quan đến sách, hắn đều hoàn toàn ăn vào trong dạ dày.

Cho nên, thứ hắn ăn không chỉ là sách, còn là giấy, cây, khúc gỗ, xà, cột, mái, thậm chí là giày gỗ và trúc.

Có mấy lần hắn còn ăn ốc sên và con rận, bởi vì hắn cảm thấy vỏ ốc sên, hạnh nhân và nội tạng con rận ép ra (kỳ thật là dịch sữa màu trắng), mùi vị rất giống khúc gỗ.

Hắn còn ăn da trâu, nhất là da tê giác.

Càng nổi mốc, càng ăn ngon.

Ôn Hỏa Cốc cũng có phương thức phát tiết của hắn.

Hắn không ăn tàn hương cây nến, đương nhiên cũng không ăn khúc gỗ vỏ cây.

Hắn không ăn gì cả, nhưng lại thích chơi.

Chơi với lửa.

Những đêm dài cô tịch luyện công luyện kiếm trên núi, hắn thích chơi với lửa, đốt một vòng lửa, bất kể là đốt cháy nhà cỏ hay nhà xí của mình, đốt cháy một hang núi hay cả ngọn núi, thậm chí cố ý dùng lửa đốt mình, hắn đều thích lửa.

Thích chơi đùa với lửa.

Thích dùng ánh lửa để chiếu sáng, đốt sáng, thậm chí là đốt cháy chính mình.

Sở thích này rất có nguy cơ tự thiêu, nhưng không phải là không có trợ giúp cho võ công của hắn.

Kiểm pháp của hắn thi triển đến lúc tinh tế, mũi kiếm thậm chí còn có thể nổ ra tia lửa.

Kiểm của hắn có thể giết ra tam muội chân hỏa.

Mỗi khi bức ra chân hỏa, hắn giống như một thanh kiếm bốc cháy, sắc không thể ngăn, bén không thể cản.

Bản thân hắn chính là một ngọn lửa.

Có lúc Ôn Tảo Mi tán gẫu với hai tên sư đệ của hắn, uống đến ngà ngà say, nói ra tâm sự trong lòng. Hà Nan Quá từng bày tỏ:

- Cho dù thần linh chưa từng phù hộ ta, ta cũng không nên ăn hết mấy pho tượng thần kia. Ta nuốt nó vào, giống như xúc phạm luật trời. Hiện nay ta đã không có đường lui, ngược lại ăn đến nghiện, thấy tượng thần là ăn. Có lẽ đây là thần linh trách phạt ta?

Lương Thương Tâm lại không hề có ý hối hận, hắn chỉ giận dữ khó bình:

- Ta ăn sách. Ta hận sách. Sau này ta thấy một quyển là ăn một quyển, gặp một cuốn là ăn một cuốn. Có...

Hắn oán hận nói:

- Ta thấy người đọc sách cũng ăn. Thư sinh nào gặp phải ta, ta nuốt cả da xương của hắn xuống...

Hắn hung ác nói:

- Ta có thù với sách.

Khi Ôn Hỏa Cốc giết địch thì giống như một quả cầu lửa bốc cháy, nhưng lúc nói chuyện lại rất biết phân rõ phải trái, thậm chí động tác còn có một chút ưu nhã và ưu oán.

- Khi ta chết, ta muốn chết một cách quang minh lỗi lạc, đỏ rực như lửa, thà rằng chết trong ngọn lửa...

- Cho dù là một khắc cuối cùng cũng bốc cháy.

Ôn Hỏa Cẩn giống như rất mơ ước nói:

- Nếu như đó thật sự là ngày ta chết.

Hắn từng nói như thế.

Mà vào lúc này, khi hắn (Ôn Hỏa Cẩn) đang đối địch chém giết, lại phát hiện Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm đối diện với chiếc kiệu kia, thần sắc của bọn họ giống như một người đang ăn tượng thần, còn một người đang điên cuồng nuốt vào một quyển điển tịch thật dày.

Bọn họ đối mặt với chiếc kiệu yên yên tĩnh tĩnh, an an tĩnh tĩnh, bình bình tĩnh tĩnh kia, giống như đối diện với thiên quân vạn mã, vươn cổ đợi chém, đối diện với một miếu thờ nhiều lần xuất hiện dấu hiệu thần tiên.

Thực ra Ôn Hỏa Cẩn xem như tiêu sái.

Khi hắn vẫn còn là con nít, không biết lửa là thứ gì, mới dùng tay chạm vào, kết quả bị đốt phỏng.

Lúc thiếu niên, hắn không cẩn thận đùa với lửa, đốt trụ nhà của hắn, cũng khiến cho hắn trở thành cô nhi, vì vậy mới được Ôn Lạt Hà nhìn trúng, thu hắn làm đồ đệ, ép hắn ở trên núi tu luyện, dạy cho hắn kiếm pháp của lửa.

Hắn thường tự ví là một cây nến bốc cháy, thực ra giống như một cây trúc trong lửa hai mặt chịu lực. Hắn một mặt tự thiêu, một mặt nổ ra đốm lửa, một mặt hóa thành tro bụi trong ánh lửa này.

Đây cũng là số mệnh của Ôn Hỏa Cẩn.

Mỗi người đều có số mệnh của chính hắn, bao gồm có thể không tin và không biết số mệnh của mình.

Chiếc kiệu này vẫn không có động tĩnh.

Dưới tình hình như thế, người ở bên trong vẫn hoàn toàn không có động tĩnh, nếu không phải trong kiệu vốn không có người, chính là bên trong căn bản không phải người.

Ôn Hỏa Cẩn còn gấp hơn Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá, hắn sợ mình thủ không nổi nữa.

Hắn đã sắp chống đỡ không nổi.

Ngay lúc này, Lương Thương Tâm và Hà Nan Quá đột nhiên có hành động.

Bọn họ đột ngột thay đổi phương hướng.

Vốn là một trái một phải giáp công chiếc kiệu, hiện giờ lại biến thành một trước một sau, khiến người trong kiệu trước sau thụ địch.

Biến chuyển này cực nhanh.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến cho Lương Ma Hà Quái thực hiện biến đổi và ứng phó như vậy. Ôn Hỏa Cẩn dù sao cũng cách xa một khoảng với chiếc kiệu, vì vậy không thể cảm ứng được.

Sau đó Hà Nan Quá cùng Lương Thương Tâm cùng nhau công kích.

Hà Nan Quá vung kiếm, kiếm phát ra một tiếng rên rỉ động lòng người, cũng với ánh bạc chợt lóe lên.

Ánh bạc này lại không trực tiếp tấn công vào trong kiệu, mà là móc về phía một quả cầu lửa đang bốc cháy hừng hực trên đường.

Cầu lửa bay lên, bắn về phía chiếc kiệu xanh lá, sau một tiếng “rầm” đụng vào kiệu xanh lá, nổ tung ra, ngọn lửa lập tức đốt cháy chiếc kiệu, trước trước sau sau kể cả rèm vải đều dính lửa. Còn mảnh vụn ánh bạc lại biến ảo muôn vàn, bắn vào trong kiệu.

Đó là “băng” .

“Băng kiếm”, cũng là “kiếm băng”.

Một chiêu này của hắn là “nước lửa giáp công”.

Kiểm khí của hắn là bằng giá, nhưng lại hất lên ngọn lửa. Hắn dùng hỏa công bức người trong kiệu ra ngoài, lại dùng “mũi bằng” giết chết.

Hắn toàn lực tấn công, bởi vì hắn không có lo lắng về sau, Lương Thương Tâm nhất định sẽ lược trận giúp hắn.

Kiệu xanh lá đã dính lửa, giống như ngọn lửa màu vàng lượn quanh một con rồng màu xanh.

“Kiếm bằng” đã như mưa tuyết đánh vào trong kiệu.

Nếu người trong kiệu không kịp thời ra ngoài, vậy thì chết chắc.

Một tiếng “bùng” vang lên, một vật từ sau kiệu bắn ra ngoài.

Ai cũng muốn sống.

Lửa đang cháy, vết kiếm giết người, người trong kiệu cuối cùng vẫn không nhịn được.

Hà Nan Quá đã cười.

Hắn muốn người trong kiệu không nhịn được, hắn muốn bức người trong kiệu ra ngoài.

Rắn xuất động, dù sao cũng dễ đối phó hơn rắn ẩn nấp trong hang.

Hắn muốn ở trước kiệu phát động thế công, khiến người trong kiệu từ phía sau lao ra, bởi vì hắn biết kiếm nhanh và thương tâm người của Lương Thương Tâm nhất định đang trông chừng và chờ đợi.

Chỉ cần Thích Thiếu Thương vừa lướt ra khỏi kiệu, nhất định sẽ chết.

Cái bóng kia vừa lướt ra khỏi kiệu, lập tức gặp phải kiếm của Lương Thương Tâm.

Lương Thương Tâm kiếm nhanh.

Trong nháy mắt cái bóng kia ít nhất đã trúng phải mười mấy hai chục kiếm.

Đến một kiếm cuối cùng, cái bóng kia đã bị một kiếm xuyên tim, sâu ở trên mũi kiếm. Lúc này Lương Thương Tâm mới có thể hơi ngừng lại, dừng tay một chút. Hắn xuất kiếm cực nhanh, một khi ra tay ngay cả hắn cũng không khống chế được, sau hai ba mươi chiêu mới có thể miễn cưỡng dừng lại.

Khi hắn có thể dừng lại, cái bóng kia đã sớm bị bảy tám kiếm xuyên tim, người cũng bị chém thành mảnh vụn.

Thế nhưng, đó không phải là người.

Không phải người thì là gì?

Đó chỉ là một cái bóng.

Cái bóng?

Không có người, chỉ có cái bóng?

Chẳng lẽ “cái bóng” lại tự động từ trong kiệu bay ra để Lương Thương Tâm thử kiếm?

Cái bóng lướt ra, Hà Nan Quá trong lòng đang thở phào, nhìn thấy kiếm nhanh của Lương Thương Tâm đã đâm trúng cái bóng, tâm lý càng vui mừng, đột nhiên trong kiệu vang lên một tiếng “cách”.

Sau đó ánh sáng đen và ánh sáng trắng chợt lóe lên.

Lúc này Hà Nan Quá đột nhiên tâm niệm vừa động.

Hắn nhớ tới một chuyện.

Hắn nhớ tới một người.

Chiếc kiệu như vậy, loại thủ pháp đối địch này, chẳng lẽ người trong kiệu là...

Hắn còn chưa kịp nghĩ tiếp, thậm chí cũng chưa kịp phản ứng, ngực của hắn đã tê rần, đau nhói.

Nụ cười của hắn khựng lại trên mặt.

Sau đó, hắn nhìn thấy ngực sườn trái phải của mình cắm hai mũi tên, cán tên còn đang rung động.

Hai mũi tên, một đen một trắng, trên cán tên phân biệt khắc chữ “Tình” và “Nhân”, thân tên đã chui vào trong lồng ngực của hắn, đau vào tim phổi, nhưng nhất thời lại không tắt thở.

Đến lúc này, hắn chỉ có thể kêu thảm một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người... người là...

Chợt nghe người trong kiệu lạnh lùng nói:

- Người giết người chậm, ta sẽ để cho người chết không thoải mái.

9. Chương 9: Áo Múa Của Sát Thủ

Đau.

Hà Nan Quá nhìn ngực mình bị hai mũi tên bắn trúng, chỉ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, vô cùng khó chịu.

Đau, hơn nữa còn sợ.

Lực lượng của hai mũi tên kia vừa vận khiến cho sức chiến đấu của hắn hoàn toàn biến mất, nhưng nhất thời lại không khiến cho hắn mất mạng.

Đau, nhưng nhất thời không chết được.

Hắn biết đó là tên gì.

“Tình Nhân tiễn”.

Loại tên này mỗi lần phát ra đều là một đôi một cặp, một đen một trắng, khi thành công thì hai mũi đều trúng mục tiêu, khi thất bại thì hai mũi đều trật, giống như tình nhân gần kề bên nhau, làm bạn gần bó.

Người có thể phát ra loại tên này nhất định là cao thủ ám khí.

Loại tên này một khi phát ra cũng rất ít khi thất thủ.

Mà người phát ra tên này, gần như từ trước đến giờ chưa từng thất thủ.

Do đó trong nháy mắt này, Hà Nan Quá chẳng những cảm thấy đau, hơn nữa còn tuyệt vọng.

Hắn không ngờ người trong kiệu lại là tên sát tinh này.

Hắn cũng không ngờ kiếm băng lửa khói của hắn chẳng những không bức ra được nhân vật đáng sợ này, lại khiến cho hắn nhất thời sơ suất, bị đối phương thừa cơ hội.

Hắn càng không ngờ mình sẽ thua ở đây, thua bởi tay người này.

Đây đúng là đưa dê vào miệng cọp, đưa hung thủ đến nha môn.

Hà Nan Quá ôm ngực, dùng kiếm chống xuống đất, ngẩng đầu nhìn trời.

Trong khoảnh khắc này, hắn lại cảm thấy ông trời đang trêu cợt hắn, thần linh đang đùa bỡn hắn.

Hắn rất khó chịu.

Lúc này hắn mới biết, hóa ra một khắc trước khi chết lại khổ cực như vậy, khó chịu như vậy.

Hắn bắt đầu hối hận, trước kia không nên giết nhiều người như vậy, lại càng không nên giết người chậm như vậy.

Hiện giờ hắn chỉ muốn chết nhanh một chút.

Lương Thương Tâm kiểm nhanh.

Kiểm múa nhanh đương nhiên có rất nhiều chỗ tốt, nhưng cũng có vài chỗ xấu, ít nhất có một chỗ xấu là không thể nói dừng thì dừng.

Khi phát hiện sự vật kia không phải là “người sống”, hắn đã đâm ra mười hai kiếm.

Mười ba kiếm vừa qua, hắn phát hiện đồng liêu của mình ở trước kiệu bỗng nhiên trúng tên, người trong kiệu cũng lên tiếng nói chuyện.

Trong nháy mắt này, Lương Thương Tâm không nghĩ gì cả.

Hắn không dám suy nghĩ nhiều, chỉ sợ vừa suy nghĩ thì đầu chí sẽ sụt giảm.

Nhất là hắn không dám nghĩ tới người trong kiệu là ai, một khi nghĩ thì sẽ sợ, một khi đã sợ thì sẽ mất đi dũng khí.

Thử hỏi, không có dũng khí thì làm sao có thể thi triển ra kiếm nhanh.

Kiểm muốn nhanh, phải có dũng khí và quyết tâm thẳng tiến không lùi.

Vì vậy Lương Thương Tâm không quan tâm, cũng không lên tiếng. Hắn dùng một kiếm đâm thẳng vào kiệu xanh lá, kiếm chưa vào kiệu thì một kiếm đã chia thành bốn kiếm, bốn kiếm lại diễn hóa thành mười sáu kiếm, khi đâm vào trong kiệu lại biến thành sáu mươi bốn kiếm. Vô luận thế nào, bất kể ra sao, hắn đều quyết tâm phải đâm người trong kiệu thành trăm ngàn lỗ hồng rồi tính sau.

Kiểm của hắn nhanh.

Kiểm của hắn nhanh ở chỗ không cần nghĩ ngợi.

Kiểm pháp không kịp suy nghĩ, còn nhanh hơn đầu óc chuyển động, ai có thể chống đỡ được?

Kiểm chiêu của hắn hoàn toàn dựa vào phản ứng tự động, phản xạ tự nhiên. Nếu như kẻ địch nhìn thấy kiếm pháp của hắn rồi mới đánh trả, chống đỡ, vậy thì nhất định sẽ thua, cũng nhất định sẽ chết.

Thế nhưng, lần này hắn mới phát ra kiếm thứ mười tám, trong lòng trầm xuống, đã biết mình nhất định sẽ thua.

Bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện một chuyện.

Kẻ địch không hề ở trong kiệu, ít nhất trong kiệu cũng không có người sống.

Hiển nhiên lúc hắn phát ra kiếm thứ mười lăm đã có phát hiện, đến kiếm thứ mười tám đã sinh ra cảnh giác, nhưng phải đến kiếm thứ hai mươi ba mới có thể miễn cưỡng dừng lại thế công, muốn xoay người đối phó với kẻ địch xuất quỷ nhập thần không biết ở đâu (nhưng nhất định đã rời khỏi kiệu).

Thế nhưng, lúc hắn phát ra kiếm thứ hai mươi mốt, dưới sườn đã đau.

Một vật bắn vào sườn phải của hắn, xuyên qua sườn bay ra.

Nói cách khác, vật kia đã xuyên qua tim của hắn, cũng xuyên qua thân thể hắn.

Hắn đã bị ám khí xuyên tim, đâm qua cơ thể.

Hắn muốn xoay người, nhưng đã không kịp.

Có điều kiếm thế của hắn vẫn phát ra không thể dừng lại, ít nhất là không thể kịp thời thu thế.

Lúc hắn phát ra kiếm thứ mười lăm đã có phát giác, đến kiếm thứ mười tám đã quyết định kiếm thứ hai mươi ba sẽ có thể thu kiếm, nhưng đến kiếm thứ hai mươi mốt lại bị một vật sắc bắn trúng tim, khiến cho kiếm chiêu của hắn không thể khống chế, thu về, ngược lại còn đâm ra một kiếm lại một kiếm, đến kiếm thứ hai mươi sáu hắn mới cảm giác được đau đớn, đến kiếm thứ hai mươi chín kiếm của hắn mới bắt đầu chậm lại, đến kiếm thứ ba mươi lăm kiếm chiêu của hắn đã hết sức chậm chạp, nhưng hắn vẫn không thể thu lại kiếm thế, vẫn một chiêu lại một chiêu, một kiếm lại một kiếm, tiếp tục diễn luyện.

Ai cũng thấy hấn đã lực bất tòng tâm, nhưng kiếm của hấn vẫn giống như một điệu múa, kiệt sức vẫn phải múa tiếp, hơn nữa ánh kiếm còn đan vào trước người hấn giống như một lớp áo múa.

Áo múa của sát thủ.

“Ám khí” là từ “cái bóng” bên kia bắn tới. Không biết thế nào, “người trong kiệu” đã lạng lẹ “lách” ra, dựa vào “cái bóng” kia. Lúc Lương Thương Tâm phát động công kích với chiếc kiệu, người này cũng phát ra ám khí.

Ám khí này thành công xuyên qua tim Lương Thương Tâm.

Tim của Lương Thương Tâm đã thương.

Tim của Lương Thương Tâm rất đau.

Hấn múa kiếm đến kiếm thứ ba mươi hai, lực đã hết, lúc này mới có thể dừng lại, ôm tim, hét lên thảm thiết:

- Người... Vô Tình?

Chỉ thấy một thanh niên áo xanh ngồi thẳng ở bên cạnh “cái bóng”, một tay ôm bụng, mày kiếm nhíu chặt, giống như đang chịu đựng một loại đau đớn kỳ diệu, giọng điệu lại rất bình thản:

- Nếu như ngươi không giết ba người kia, ta sẽ không giết ngươi. Hiện giờ ngươi đã giết người, giết người thì đền mạng, ngươi hãy đền mạng đi!

Lương Thương Tâm bắt cam gào thét:

- Người mà chúng ta muốn ám sát là Thích Thiểu Thương, tại sao ngươi lại ở đây? Rốt cuộc liên quan gì đến ngươi... Vô Tình, tên trời đánh ngươi, ta thành quỷ cũng...

Đây là câu nói cuối cùng của Lương Thương Tâm.

Câu này hấn không thể nói xong, nghi vấn của hấn cũng không được giải đáp.

Hấn đột nhiên tắt thở.

Không ai có thể sống sót dưới tình huống tim bị xuyên qua tan vỡ, Lương Thương Tâm quen thương tâm người cũng không thể.

Hấn đã chết, nhưng Vô Tình vẫn thấp giọng trả lời vấn đề này cho hấn:

- Thành quỷ cũng không tha cho ta, đúng không? Vậy chờ ta cũng thành quỷ rồi hãy nói. Ta là bồ khoái, ngươi đã giết người, đương nhiên là liên quan đến ta. Huống hồ, chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy tiếng sấm sao? Tiếng sấm đã thông báo cho các ngươi phải hạ thủ giết Thích Thiểu Thương, tiếng sấm kia cũng tố cáo với ta, muốn ta ở nơi này khiến các ngươi giết người đến mạng. Ngươi giết người nhanh, ta sẽ để cho ngươi chết nhanh; hấn giết người chậm, ta sẽ khiến hấn chết chậm.

Y ấn vào bụng, giống như đè nén đau đớn gì đó, nói:

- Ta luôn luôn rất công chính, sẽ cho ngươi một công đạo.

Lúc y nói những lời này, Lương Thương Tâm đã chết.

Nhưng y vẫn đang nói chuyện, hơn nữa còn nói với thi thể của Lương Thương Tâm. Giống như, y tận mắt nhìn thấy Lương Thương Tâm mặc dù đã chết, nhưng linh hồn vẫn còn chưa bay đi, y đang nói chuyện với hồn phách của Lương Thương Tâm.

Thế nhưng những lời y nói, ít nhất có một người chắc chắn nghe được.

Đây là một người giống như ánh lửa hừng hực.

Hấn đang giết đến hăng máu, giết đến bốc lửa.

“Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cẩn.

10. Chương 10: Sát Thủ Không Nơi Nương Tựa

Sau một tiếng “ầm”, tia chớp làm nổi lên sấm sét.

Theo gió mây quay cuồng, một trận sấm chớp mưa bão đã đến gần, bao trùm mặt đất.

Ôn Hỏa Cẩn chợt phát hiện, hắn chỉ còn lại một mình. Sư đệ, đồng liêu và chiến hữu của hắn, không phải bị trọng thương thì đã chết đi, nếu không thì cũng hoàn toàn không xuất hiện như ước hẹn.

Hiện giờ hắn chỉ một thân một mình.

Một người một kiếm, đơn độc tác chiến.

Cảm giác cô độc này khiến hắn vô cùng sợ hãi. Lại vì sự sợ hãi này chỉ có thể đối diện, không thể trốn tránh, càng khiến cho hắn có một loại cảm giác anh hùng như đang dựa sông chống đỡ, chiến trời đấu đất, cả người bị thiêu đốt bởi một cảm giác bi tráng.

Kiểm của hắn nghênh đón kẻ địch, vào lúc trời đất u ám, không chỉ đâm ra kiếm quang và kiếm khí, còn bức ra tia lửa và ánh lửa.

Đó là ngũ muội chân hỏa, cũng là ngọn lửa sinh mệnh của hắn.

Hắn một mặt giao chiến với Chu Đại Khố Nhi, một mặt còn sát thương hai tên đệ tử của Phong Vũ lâu. Trông thấy kẻ địch càng ngày càng mạnh mẽ, thế công càng ngày càng mãnh liệt, hắn đột nhiên rít lên một tiếng.

Một tay hắn giơ kiếm, hướng lên trời.

Những người vây công hắn đều kinh hãi. Chu Đại Khố Nhi vừa giơ tay lên, những cao thủ, đệ tử xông đến chỉ bao vây Ôn Hỏa Cẩn, đằng đằng sát khí, mài tay lau gươm, nhưng lại không dám tùy tiện tấn công.

Chợt nghe Ôn Hỏa Cẩn nhìn lên trời gào thét:

- Trời muốn ta chết! Bát Lô Tử Đệ, các người đang ở đâu? Lũ rùa khôn kiếp, La lão yêu, người chết ở đâu rồi!

Có lẽ Ôn Hỏa Cẩn từng nghe nói đến truyền thuyết, nhiều năm trước trong trận chiến Tam Hợp lâu, Quan Thất bị sét đánh mà không chết, ngược lại chỉ trời quát hỏi; cũng từng nghe nói nhiều tháng trước tại nhà cũ của Tư Mã Ôn Công, Quan Mộc Đán một mình chiến đấu với quần hùng, chợt bị thiên lôi đánh trúng, hình tiêu ảnh diệt, trước đó vẫn cất giọng hỏi trời, oán trời, trách trời, mắng trời, so trời, hét trời. Hiện giờ hắn đơn độc quyết chiến, lấy ít đánh nhiều, trong trời đất tịch mịch, không màng sống chết, cũng khó tránh khỏi sinh ra loại chí khí hào tình này.

Mặc dù có khí khái hào hùng, nhưng về khí thế đương nhiên không thể so với chiến thần Quan Thất.

Chợt nghe bầu trời vang lên một trận tiếng sấm cuộn cuộn, lại “đùng” một tiếng, ánh chớp chiếu rọi khắp cả đường lớn. Kiếm của Ôn Hỏa Cẩn chỉ lên trời, dường như đã hấp dẫn một tia sét lạnh, lóe lên những tia lửa màu lam, phát ra tiếng rung loạt xoẹt. Giống như trên thân kiếm và mũi kiếm có vài con rắn bạc nhỏ như tơ nhện đang nhanh chóng lượn quanh, khiến thanh kiếm lửa này không ngừng rung động.

Chu Đại Khố Nhi đứng phía trước mọi người, tay của hắn giơ lên trời vẫn không hạ xuống. Cánh tay này của hắn không hạ xuống, đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng không ai dám tùy tiện công kích, bởi vì ai cũng biết tên to con này là chiến tướng có khả năng gánh vác nhất trong Phong Vũ lâu và Tượng Tị tháp.

Chu Đại Khố Nhi nhìn đường dài u ám, gió bay mây cuốn, nhìn cả đường lớn đều vây quanh một người giống như một đoàn khói lửa chiến tranh, trong mắt lại hiện lên vẻ đồng tình.

- Đầu hàng đi. Bây giờ người còn có thể lựa chọn, chúng ta sẽ không dùng tư hình, chỉ giao người cho nha môn chờ xử lý, thế nào?

Ôn Hỏa Cẩn cười.

Hắn cười lên giống như bốc cháy.

Lúc hắn cười như vậy hết sức hào kiệt, cũng hết sức đoạn tuyệt.

- Các người muốn giao ta cho tên sát thủ được xưng là bổ khoái kia? Có bản lĩnh thì giết ta trước đi!

Chu Đại Khố Nhi lắc đầu, thở dài. Hắn luôn luôn dũng mãnh thiện chiến, nhưng thực ra cũng không hiểu chiến.

- Không cần đánh được không? Chiến hữu của người đều đã chết rồi.

Ôn Hỏa Cốc không nghe được câu này còn tốt, vừa nghe xong toàn thân liền run lên lách cách, giống như quá đau khổ, đau khổ đến mức tựa như ngũ tạng đều thiêu đốt. Hắn hét lên:

- Tất cả đã chết rồi, đi rồi, không đến rồi. Một mình ta giết hết các người!

Sau đó hắn gào lên trong tiếng sấm ầm ầm:

- Thích Thiếu Thương, Thích Thiếu Thương, con rùa khốn kiếp người trốn ở đâu, mau cút ra đây, quyết một trận tử chiến với ta!

Hắn vừa gào thét, vừa dùng một kiếm đâm về phía Chu Đại Khố Nhi, một kiếm này nhanh và mạnh.

Chu Đại Khố Nhi ngửa đầu, tránh khỏi một kiếm này của hắn.

Ôn Hỏa Cốc lại tiến tới một bước, lại dùng một kiếm đâm nhanh về phía Chu Đại Khố Nhi, một kiếm này càng nhanh càng mạnh.

Chu Đại Khố Nhi đưa đao lớn xuống, dùng mặt đao ngăn cản nhát đâm này của hắn.

Một kiếm này đâm vào trên sống đao, lại nghe mấy tiếng “xoẹt xoẹt”, một dòng điện hóa thành vô số con rắn nhỏ lóe lên lượn quanh, khiến cho tay của Chu Đại Khố Nhi run lên, toàn thân cũng run lên giống như bị điện giật. Tuy hắn dũng mãnh kiên cường nhưng cũng phải kêu lên một tiếng, lui lại mấy bước, nhất thời nửa người mất cảm giác, không thể chủ động công kích.

Một kiếm này của Ôn Hỏa Cốc chẳng những ẩn chứa kiếm khí, còn phát ra chân hỏa, cũng bắn ra uy lực sấm sét trong trời đất. Chu Đại Khố Nhi giống như bị điện giật một chút, nhất thời nửa người tê dại, không thể đánh trả.

Hắn có mình đồng da sắt, cũng không thể chịu được uy lực một kiếm lôi đình này.

Ôn Hỏa Cốc dùng một kiếm chấn nhiếp Chu Đại Khố Nhi, toàn thân đột nhiên hóa thành một ngọn lửa, cũng không lập tức truy kích Chu Đại Khố Nhi, ngược lại liên tục giết chết hai người ở góc tây bắc, ánh kiếm thêm lửa nhanh chóng bay cuốn tới phía sau chiếc kiệu xanh lá kia.

Người đang ngồi phía sau kiệu xanh lá chính là danh bổ Vô Tình.

Ôn Hỏa Cốc đối mặt với Vô Tình, lạnh lùng nói:

- Tại sao lại giết huynh đệ của ta?

Lời còn chưa dứt liền phát ra một kiếm.

Ánh kiếm vừa lên, ngọn lửa xuất hiện.

Đây mới là “lửa của kiếm”, kiếm lửa.

Hắn đã nhìn chuẩn, cũng đã nhắm chuẩn.

Hắn muốn giết chết kẻ đứng đầu danh bổ này, hỏa thiêu Vô Tình.

Cho dù không giết được Thích Thiếu Thương, nếu có thể giết chết Vô Tình cũng đủ để nổi danh thiên hạ.

Kiếm của hắn cộng thêm ngọn lửa, quang kiếm dài ra đến hơn gấp ba.

Thế nhưng Vô Tình chỉ giơ tay lên, sau một tiếng “vèo” bắn ra một vật.

Kiếm của Ôn Hỏa Cốc có nhanh, cũng không nhanh hơn ám khí.

Ám khí kia lại không phải tấn công thẳng vào hắn.

Nếu như ám khí bắn về phía hắn, hắn còn có thể né tránh, nhưng ám khí kia lại đánh vào trên kiếm của hắn.

Theo một tiếng “ong”, tay hắn run lên, kiếm trong tay gần như rơi xuống.

Hắn trầm cổ tay, nắm ngón tay xiết chặt, lúc này mới giữ được kiếm. Lại nghe Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Bọn hắn giết người, ta giết bọn hắn.

Ôn Hỏa Cồn quát lên:

- Ta cũng giết người, người có bản lĩnh thì tới đây giết ta!

Một tiếng “bộp” vang lên, lại một vật đánh trúng thân kiếm của hắn. Tay hắn run lên, một lần nữa gần như cầm kiếm không nổi.

Chỉ nghe Vô Tình lạnh lùng nói:

- Người cũng đã giết người, ta đương nhiên muốn giết người.

Ôn Hỏa Cồn gầm lên:

- Chỉ người có thể giết người, người khác không thể giết người sao?

Lại một tiếng “bộp”, thêm một ám khí đánh trúng mũi kiếm của hắn. Nhất thời thanh kiếm trong tay Ôn Hỏa Cồn khói lửa tan biến, ánh lửa chỉ còn thoi thóp.

Vô Tình vẫn lạnh lùng nói:

- Ta giết người là vì trừng trị kẻ giết người, nếu như người có bản lĩnh thì có thể tới giết ta.

Ôn Hỏa Cồn đã bị đối phương bức lui một lần rồi hai lần, hai lần rồi ba lần, điều này đã kích thích sát khí và nộ khí của hắn. Hắn hét lớn một tiếng, ngọn lửa trên thân kiếm một lần nữa bùng lên, mấy đóa hoa lửa lượn quanh thân kiếm, hừng hực bốc cháy, còn phát ra tiếng nổ lách tách.

Mũi kiếm của hắn từ xa chỉ về phía Vô Tình:

- Người phóng ám khí cái gì, có gan thì quyết một trận tử chiến với ta!

Vô Tình chau mày, quát lên:

- Nói nhảm!

Y vung tay lên, “xoẹt” một tiếng, lại đánh ra một vật.

Toàn thân Ôn Hỏa Cồn đều bị chiến chí thiêu đốt, kiếm giờ ngang, vốn đã thủ thế đợi phát, đã sớm tập trung chú ý Vô Tình xuất thủ, cảnh giác đề phòng. Thế nhưng gặp phải ám khí này của Vô Tình, hắn vẫn rít lên quái dị, giậm chân một cái, trầm người nhảy lên, tay chân luống cuống, chặt vật vô cùng.

Bởi vì ám khí này của Vô Tình nhìn như tùy ý phát động, thực ra lại vô cùng chớp nhoáng, trước tiên “phụp” một tiếng đánh vào trong đường phố, tiến thẳng đến nơi đặt chân của Ôn Hỏa Cồn, lại “vèo” một tiếng đột ngột chui ra, gần như xuyên qua chân của hắn.

Tuy Ôn Hỏa Cồn co chân vọt lên cực nhanh, nhưng ám khí chỉ nhỏ bằng móng tay kia vẫn đuổi theo tấn công vào cổ họng hắn.

Hắn vất vả lắm mới tránh khỏi một mũi ám khí này, đáp xuống bên ngoài mười một thước, nhưng đã mấy phen khổ sở, thậm chí nguy hiểm. Hắn đang muốn lên tiếng mắng chửi, không ngờ một mũi ám khí khác lại xé gió bay tới.

Mũi ám khí này hoàn toàn khác với lần trước.

Lần trước thì ngoằn ngoèo, ám khí này lại trực tiếp.

Lúc trước thì quanh co, lần này thì lại nhanh.

Nhanh giống như tia chớp, nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Nhanh đến chết người.

Mũi ám khí này là một ngọn phi đao, bắn thẳng vào giữa người Ôn Hỏa Cồn.

Ôn Hỏa Cồn kêu lên một tiếng, kịp thời/lập tức/đồng thời lui nhanh/ lách nhanh /chấn kiếm ngăn cản mũi ám khí này.

Một tiếng “đinh” vang lên, mũi ám khí (phi đao) kia chợt bay ra ngoài.

Ôn Hỏa Cồn cũng thật sự gặp khó không ngã, càng đánh càng hăng, dũng mãnh thiện chiến. Hắn vừa đánh văng phi đao, lại cúi người muốn lao về phía Vô Tình.

Hắn không sợ, hắn không chùn, hắn nhất định phải giết chết Vô Tình.

Hôm nay cho dù phải chết, hắn cũng nhất định phải kéo theo một cao thủ võ lâm, danh nhân giang hồ chết chung với mình.

Dù sao hắn cũng nên liều mạng, cũng phải liều mạng.

Dưới cái nhìn của bất cứ người nào, hắn là một kẻ dũng mãnh gan dạ. Nhưng trong mắt của Vô Tình, hắn lại là một kẻ không nơi nương tựa.

Y vẫy tay một cái, lại phát ra một mũi ám khí.

Dường như còn mang theo một tiếng thở dài.

Đây là một cái “nguyên bảo lưu tinh”.

Nguyên bảo lưu tinh là một lưu tinh chùy lớn như một cục nguyên bảo, không dây xích, nhiều gai, nhiều cạnh, làm bằng sắt, trọng lượng nặng. Lúc phát ra nếu mượn lực xoay vòng của cổ tay, cho dù gặp phải binh khí sắc bén ngăn cản, cũng có thể bay xéo bắn thương người khác, góc độ nằm ngoài dự đoán của mọi người.

11. Chương 11: Ớt Đỏ, Ta Muốn Ăn Nhãn Bàng

Ôn Hỏa Cồn rõ ràng không ngăn được.

Kiếm của hắn còn chưa thu về.

Khí của hắn cũng chưa trở về.

Thế nhưng vào lúc thế không thể tiếp, sức đã dùng hết, hắn đột nhiên xoay người, vọt lên không, đã dịch chuyển ba thước bốn, vừa vạn tránh khỏi một cục nguyên bảo lưu tinh chết người kia.

Lúc này tiếng thở dài của Vô Tình mới đến hồi cuối, một tiếng “ai” giống như kéo theo chiếc đuôi của đốm lửa còn sót lại lướt qua chân trời.

Sau đó Ôn Hỏa Cồn đột nhiên phát hiện mình không ổn, rất không ổn.

Bởi vì sau lưng hắn đều dính lửa.

Hắn đang bị vây khốn trong hỏa ngục, cả người đều tắm trong lửa.

Khi hắn phát hiện thì đã không còn kịp, ngọn lửa đã đốt cháy toàn thân, hắn lập tức giống như một người lửa.

Lúc này hắn mới hiểu được một chuyện, một sự thật đáng sợ.

Hóa ra ba mũi ám khí ban đầu của Vô Tình, trước tiên áp chế ngọn lửa trên kiếm của hắn, cũng áp chế sự kiêu ngạo của hắn, nhưng quan trọng hơn chính là làm rối loạn vị trí của hắn.

Vị trí vừa loạn, đối phương liền liên tục phát ra ba mũi ám khí.

Mũi thứ nhất, thứ hai, thứ ba đều không phải muốn sát thương hần, giết chết hần, mà chỉ cần hần tránh, né, lánh, lui.

Do đó, khi Ôn Hỏa Cồn tập trung tinh thần, toàn lực bức ra ngũ muội chân hỏa của mình đối kháng đại địch, dĩ nhiên không chú ý đến mình tránh trái né phải, đã lui đến gần sát chiếc kiệu dính lửa kia.

Lửa là do chính hần tạo ra.

Toàn thân hần rất nóng, cũng không lưu ý ngoại trừ lửa trong còn có lửa ngoài.

Cuối cùng, sau khi hần tránh khỏi cục nguyên bảo lưu tinh kia, lại ngã vào trong kiệu lửa.

Hần giống như dẫn lửa tự thiêu, gần như sắp nổ tung.

Lúc này hần mới hiểu được dụng ý của Vô Tình. Từ ban đầu giao thủ, đối phương đã từng chiêu bố cục, mà hần lại hoàn toàn rơi vào trong cục.

Lúc hần tỉnh ngộ thì cả người đã dính lửa.

Kỳ quái là lúc này thứ thoáng qua trong lòng hần không phải giận dữ, cũng không phải sỉ nhục, càng không phải tuyệt vọng, mà chợt nghĩ tới một trái ớt đỏ.

Bản thân hần giống như một trái ớt đỏ lớn.

Hần là một người cả đời đều có ánh sáng, mà hiện giờ cả người hần lại đang bốc cháy.

Hần đột nhiên rất muốn uống một thứ, đó là nhân băng.

Quả nhân trắng như tuyết vị ngọt thơm lừng, trộn ở trong băng, vào miệng tươi mát. Nếu như lúc này có một chén sữa cốm uống vào, đó là chuyện tuyệt vời biết bao.

Hần hét lớn, giãy giụa, muốn tránh khỏi ngọn lửa, trong lúc giận dữ mắng chửi lại xen vào một câu:

- Ớt đỏ, ta muốn ăn nhân băng...

Câu này nói không đâu vào đâu, khiến người ta hoàn toàn không hiểu đầu đuôi. Ngay cả người luôn có cảm ngộ, kiến thức và nghiên cứu đối với phản ứng của con người (nhất là người tội ác tày trời) tại khoảnh khắc trước khi chết, cũng cảm thấy rất nghi hoặc.

Có lẽ đó là một sự hỗn loạn trước khi chết.

Trong mắt của Vô Tình, cả người Ôn Hỏa Cồn múa may trong lửa, thật ra là không nơi nương tựa.

Sát thủ cũng là người, sát thủ cũng không nơi nương tựa.

Ôn Hỏa Cồn toàn thân dính lửa, vẫn rất dũng mãnh, còn rất uy mãnh. Hần một mặt muốn dập tắt lửa trên người mình, một mặt muốn cầm kiếm lao về phía Vô Tình, muốn cùng đối phương đồng quy vu tận.

Hần xoay tròn, gầm thét, ánh lửa toàn thân giống như khoác lên người hần một bộ áo múa, khiến hần khoa tay múa chân trong ánh lửa càng bơ vơ không nơi nương tựa.

Ngay lúc này, Ôn Hỏa Cồn cũng không nói tiếp được nữa.

Sau một tiếng “phụp”, một vật đánh vào ngực hần trong ngọn lửa, chui thẳng vào trong.

Đó là phi đao.

Vô Tình cũng không xuất thủ.

Ít nhất, y không xuất thủ với Ôn Hỏa Cồn đã dính lửa.

Đó là phi đao vừa rồi Ôn Hỏa Cồn đánh bay.

Ngọn phi đao kia ngoại trừ muốn bức lui Ôn Hỏa Cồn, quan trọng hơn là muốn hần dùng kiếm ngăn cản nó.

Vừa ngăn cản, ngược lại đã kích phát lực lượng ẩn giấu của nó, lượn vòng phản công.

Bởi vì phi đao bị đánh văng này lại lượn một vòng lớn bay trở về, vẫn luôn nhắm vào Ôn Hỏa Cốc, khiến cho Ôn kiếm Thần trong lửa hoàn toàn không thể đề phòng, không kịp chống đỡ.

Cho nên hắn đã trúng phải một đao này.

Một đao này đâm thẳng vào ngực.

Hắn trúng phải một đao, lập tức ngã ra, bất động.

Lửa ở trên người, trên trán, trên tóc, trên áo của hắn, hừng hực thiêu đốt.

Sau đó hắn lại hiểu được một chuyện.

Đây là ngày ta chết...

Không còn nữa.

Không có đoạn sau, bởi vì hắn đã chết.

Hà Nan Quá bị thương vẫn luôn xem trận chiến.

Hắn lẳng lặng nhìn, người bị trọng thương khiến cho hắn không thể cử động, nhưng không thể động không có nghĩa là không có hi vọng.

Hắn vốn vẫn ôm hi vọng, hắn đặt hi vọng lên người Ôn Hỏa Cốc.

Nhưng bây giờ cũng không còn nữa, bởi vì Ôn Hỏa Cốc đã chết rồi.

Hắn lẳng lặng, thậm chí lạnh lùng nhìn Ôn Hỏa Cốc chậm rãi ngã xuống, sau đó hắn mới kiên quyết làm một chuyện.

Hắn dùng tay cầm lấy hai đuôi tên.

Hai tiếng “xoẹt xoẹt” vang lên, hai mũi tên hoàn toàn cắm vào trong tim hắn.

Hắn tự sát, bởi vì hắn không muốn chết quá chậm, quá khó chịu. Hắn không muốn người khác đối phó với hắn bằng phương pháp mà hắn đối phó với người khác.

Cho nên hắn thà chết, chết nhanh, chết thống khoái.

Câu nói sau cùng hắn nói rất chậm, rất chậm, cũng rất thê lương:

- Vô Tình, Thích Thiếu Thương... ta biết các ngươi có thủ đoạn, nhưng ngươi giết chúng ta rồi, chỉ sẽ bức ra người muốn lấy mạng các ngươi. Ngày tháng sau này của các ngươi tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Đột nhiên giữa làn ranh sống chết này, hắn cảm thấy trong lòng có một sự giận dữ bất bình, không nhịn được hét lên:

- La lão yêu, đến bây giờ ngươi vẫn không xuất hiện, ngươi cũng sẽ không được chết tử tế!

Nói xong, hắn đã chết.

Tại khoảnh khắc trước khi chết, hắn lại nhìn thấy thần phật đầy trời.

Trên đường lớn vẫn có lửa, nhưng rất nhanh đã bị dập tắt.

Trên trời mây dày không mưa, tiếng sấm ầm ầm, đường lớn Lam Sơn vẫn bốc lên hơi nóng.

Trên đường ngổn ngang, đã có ba mươi hai ba mươi ba người ngã xuống, hoặc chết, hoặc bị thương, hoặc rên rỉ.

Người bị thương rất nhanh được cứu hộ, người chết thì nhanh chóng được khiêng đi. Người chỉ huy điều động, dọn dẹp tàn cục là một hán tử mặt âm dương.

Hắn điều động bình tĩnh, ngăn nắp trật tự.

Ngũ quan của hắn luôn làm cho người ta cảm giác được một vẻ trách trời thương dân, nhưng giữa thần sắc lại bộc lộ ra một loại khí tức cường hãn khó che giấu.

Hắn lập tức thu xếp xong cục diện toàn bộ đường lớn, sau đó không nhanh không chậm báo cáo với Vô Tình:

- Bên phía chúng ta chết hai mươi hai người, bị thương tám người. Lương Thương Tâm, Hà Nan Quá và Ôn Hỏa Cồn đến tập kích đều chết trong tay bổ đầu ngài.

Sắc mặt Vô Tình tái nhợt, dùng tay trái khẽ vuốt bụng dưới, giống như chịu đựng đau lớn cực lớn, chỉ hừ lạnh nói:

- Ba tên này đều từng giết không ít cao thủ vô tội để tể kiếm, thử kiếm. Ta vẫn muốn trừng trị bọn chúng, nhưng sau khi bọn chúng đầu quân cho Thái Kinh, đã từ chỗ Thái Nguyên Trường lấy được xá miễn của hình bộ, không thể truy cứu những chuyện bọn chúng phạm phải trước đây. Ta muốn xử lý bọn chúng đã lâu, hôm nay bọn chúng phát động tập kích, sát thương người vô tội, ta liền mượn lý do này trừ khử Ôn Kiếm Thân, Lương Kiếm Ma và Hà Kiếm Quái. Đáng tiếc là vẫn còn cá lọt lưới, không thể một lưới bắt hết.

Trương Thán lau mồ hôi trên trán. Hắn nửa bên mặt đen, nửa bên mặt trắng, mặt trắng hoàn toàn không có mồ hôi, trán đen lại đầy mồ hôi hột.

- Xem ra tình báo của chúng ta vẫn có sai sót, La Thụy Giác không xuất hiện ở đây.

Vô Tình nói:

- Ta có thể thuận lợi trừ khử ba tên nghiệt chủng này, còn nhờ Thích tổng lâu chủ thay mặt thông báo, ta đã vô cùng đa tạ rồi.

Gương mặt lạnh lùng của y thoáng hiện lên vẻ lo lắng:

- Có lẽ, một La Hán Quả còn khó đối phó hơn so với sáu tên Kiếm Yêu, Kiếm Quỷ, Kiếm Tiên, Kiếm Thân, Kiếm Ma, Kiếm Quái cộng lại.

Trương Thán nói:

- Trên thực tế, chúng ta cũng đã năm lần thử giết La Kiếm, nhưng đều không thành công, hơn nữa còn bị hắn giết cho tan tác quay về. Cho dù hôm nay hắn có ở đây, nếu không có đại bổ đầu, e rằng chúng ta cũng không vây hắn được.

Vô Tình nói một cách xa xăm:

- Ta lo lắng... không phải là hắn ở đây...

Trong mắt Trương Thán lộ ra vẻ chuyên chú, hắn đang đợi Vô Tình nói tiếp.

Vô Tình quả nhiên nói tiếp:

- Ta lo lắng lại là hắn không ở đây... hắn không ở đây thì sẽ ở đâu?

Vấn đề này giống như mây đen trên đầu bọn họ, khiến cho Trương Thán trong lòng giật mình.

Vô Tình lại hỏi một vấn đề.

Vấn đề này cũng không phải chuyện khác, mà là hỏi thẳng chuyện riêng của Trương Thán.

- Gần đây thân thể của ngươi không thoải mái?

Trương Thán sưng sốt.

Hắn lau mồ hôi, không lập tức trả lời.

Vô Tình nhìn hắn thật kỹ, sâu xa nói một câu:

- Ngươi phải chú ý. Có lúc, luyện võ cũng sẽ thương thân, đọc sách cũng sẽ loạn tâm, niệm kinh cũng sẽ nhập ma.

12. Chương 12: Nếu Phó Tông Thư Chưa Chết

“Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cồn, “Kiếm Quái” Hà Nan Quá, “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm tại đường lớn Lam Sam đánh lên Thích Thiểu Thương, có thể nói là thất bại thảm hại, bị Vô Tình giết chết tại chỗ.

Xem ra, trận này thế lực cao thủ dưới trướng Thái Kinh quyết đấu với Kim Phong Tế Vũ lâu, kết quả Phong Vũ lâu chiếm hết thượng phong.

Thích Thiểu Thương đã thông báo cho Vô Tình trong Tứ Đại Danh Bỏ, để Vô Tình ra tay giết chết ba đại thần kiếm.

Thế nhưng nếu dùng mạng người tính toán, mọi người đều ngang hàng, đồng dạng là một cái mạng. Bên phía Phong Vũ lâu chết hai mươi hai người, bị thương tám người, so với tính mạng của ba người Ôn Hỏa Cồn, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm, vẫn là “lỗ vốn”.

Có điều Ôn Lương Hà là ba đại thần kiếm, cũng là ba đại cao thủ trong võ lâm, ba trợ thủ mạnh dưới trướng Thái Kinh.

Bọn họ đều là người không dễ giết, nhưng lại là cao thủ giết người.

Thế sự thường là không công bình.

Đồng dạng là mạng người, lại có cái đáng giá, có cái không đáng giá; đồng dạng là người, có người thông minh, có người ngu ngốc; đồng dạng là người, có người sống lâu phú quý, có người đoản mệnh thấp hèn.

Thế sự không có công bình tuyệt đối.

Có lẽ đối với người chủ sự của Kim Phong Tế Vũ lâu, có thể giết chết đại địch giống như Ôn Hỏa Cồn, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm, hi sinh một hai trăm người cũng vui lòng.

Nhưng Vô Tình vốn không muốn hi sinh nhiều người như vậy.

Đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu cũng là nhân vật bang hội trong kinh thành. Vô Tình không muốn cũng cố gắng tránh dấn dẫm đến những người võ lâm này, nhưng dù sao phương thức và tác phong làm việc của Phong Vũ lâu cũng không trái với nguyên tắc và tôn chỉ làm bổ khoái của Vô Tình, hơn nữa còn thỉnh thoảng hỗ trợ lẫn nhau, kẻ vai chiến đấu. Cho nên, Vô Tình trên căn bản vẫn có tình có nghĩa đối với môn đồ đệ tử của Phong Vũ lâu, Tượng Tị tháp và hai đảng Phát Mộng.

Y không thể kịp thời ngăn cản đám người Hà Nan Quá, Ôn Hỏa Cồn, Lương Thương Tâm giết chết hơn hai mươi tên đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu, chủ yếu là vì bệnh cũ đau bụng của y lại tái phát.

Y chỉ có thể chờ đến lúc kẻ địch tấn công mới có thể phản kích, không thể chủ động công kích.

Hướng hồ, y luôn luôn không tiện đi lại, không thể tu luyện nội lực cao thâm, hơn nữa đang lúc bụng đau như xoắn, cho nên y chỉ có thể dựa vào ám khí và cơ quan để ứng phó với những kẻ vô cùng hung ác trong võ lâm, trên hắc đạo.

Do đó, hôm nay trên đường lớn Lam Sam chết rất nhiều người, y cũng chỉ lực bất tòng tâm.

Nhiều nhất, y chỉ có thể báo thù cho bọn họ, kẻ giết người chết, giết người đền mạng.

Y chỉ có thể làm chuyện này cho những người đã mất đi tính mạng.

Thực ra nếu so sánh, ngày đó Thích Thiểu Thương dẫn người ban đêm tập kích Tích Cựu hiên, giết chết Dư Yểm Quyện và Ngô Phấn Đẩu, bắt sống Tôn Ưc Cựu, khiến y gánh tội danh hành thích thiên tử, vì vậy đã kéo Thái Kinh quyền cao chức trọng xuống đài, lại khiến Đồng Quán đang làm mưa làm gió bị thánh thượng hoài nghi. Nếu xét về ảnh hưởng lâu dài và sâu rộng, dĩ nhiên là khá lớn, khá hữu hiệu, cũng khá thành công.

Tính ra hai lần hành động này là đấu tranh của hai bang, cũng là va chạm của hai phái, càng là sự lên xuống của hai thế lực. Thích Thiểu Thương và Dương Vô Tà lên kế hoạch, đã thành công tiêu diệt sáu thành viên Ôn Hỏa Cồn, Tôn Ưc Cựu, Hà Nan Quá, Dư Yểm Quyện, Ngô Phấn Đẩu, Lương Thương Tâm trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Xem ra, bọn họ là bên thắng lợi.

Thế nhưng, lần này Ôn Hỏa Cổn, Hà Nan Quá và Lương Thương Tâm thực hiện kế hoạch “một kiếm phát tài”, trước đó vẫn phải được Thái Kinh ngầm ưng thuận và đồng ý mới dám phát động.

Thái Kinh dĩ nhiên đồng ý.

Chỉ cần là hành động giết chết, tiêu diệt, đả kích đám người Thích Thiếu Thương, Vương Tiểu Thạch hoặc Kim Phong Tế Vũ lâu, hẳn đều nhất định sẽ phê chuẩn, cho phép, thậm chí còn sai người trong Bát Lôi Tử Đệ đi trợ giúp bọn họ ám sát.

Nhưng khi Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm và Ôn Hỏa Cổn bố trí lần ám sát này tại đường lớn Lam Sam, tin tức vẫn để lộ ra.

Đối với tin tức bị tiết lộ, Thái Kinh lại âm thầm cao hứng, bởi vì điều này đại biểu tin tức dưới tay hắn linh thông.

Có ít nhất hai nhóm người của Thái Kinh biết được hành động lần này, một là Hắc Quang quốc sư Chiêm Biệt Dã, một nhóm khác là Nhậm Lao Nhậm Oán đang được tin cậy ở hình bộ.

Bọn họ cũng không dám tùy tiện hành động, bởi vì bọn họ không muốn mạo hiểm.

Cho nên bọn họ (phân biệt) hỏi Thái thái sư.

Bọn họ nên sắm vai gì trong lần hành động này?

Động tác của Thái Kinh là cười âm hiểm.

Câu trả lời của hắn lại là:

- Tùy nó.

Nhậm Lao Nhậm Oán đều cảm thấy ngạc nhiên.

Nhậm Lao không nhịn được hỏi:

- Tại sao không tăng thêm nhân thủ, một lần giết chết Thích Thiếu Thương?

Thái Kinh chỉ ra vẻ cao thâm đáp:

- Nếu Phó Tông Thư không chết... có lẽ hắn sẽ làm như vậy.

Nhậm Lao vẫn không hiểu, rất nghi hoặc.

Nhậm Oán cúi đầu im lặng, thần sắc cung kính.

Thái Kinh lập tức nhìn ra:

- Nhậm Hạc Điền, người nhất định là biết ý ta.

Nhậm Oán chỉ sợ sệt nói:

- Nếu Thích Thiếu Thương có thể diệt trừ dễ như thế, vậy thì không phải là Thích Thiếu Thương nữa rồi.

Hắn dừng một chút, phát hiện ánh mắt Thái Kinh đã lộ ra vẻ tán thưởng, hơn nữa còn chờ hắn nói tiếp, hắn mới dám nói:

- Học trò chỉ biết, thái sư ngoại trừ luôn trọng dụng bằng hữu, nhân tài, trước giờ cũng không đánh giá thấp kẻ địch và đối thủ. Phó Tông Thư chính là không có sự độ lượng và ánh mắt như thái sư, cho nên mới bị Vương Tiểu Thạch giết chết.

Thái Kinh cười ha ha:

- Nói rất hay.

Sau đó hắn giống như phân phó, cũng giống như dặn dò nói với Nhậm Lao:

- Nhậm Hồ Hành, tuổi tác của ngươi tuy hơn xa Hạc Điền, nhưng những thứ phải học ở hắn còn nhiều lắm.

Nhậm Lao nghe vậy chỉ vâng vâng dạ dạ.

Nhưng Chiêm Hắc Quang lại có ý kiến khác:

- Ma, Quái, Thần ba kiếm nếu có thể giết được Thích Thiếu Thương, dĩ nhiên là chuyện tốt. Như vậy có thể giúp tướng gia xóa bỏ một mối hiểm họa, đương nhiên là chuyện vui...

Cho dù Thái Kinh không còn tại vị, nhưng Chiêm Biệt Dã vẫn gọi Thái Kinh là “tướng”, giống như dự đoán và khẳng định Thái Kinh sớm muộn gì cũng sẽ bái tướng lần nữa.

Nghe Hắc Quang quốc sư xưng hô như vậy, Thái Kinh cũng nhận không từ chối.

Nhưng Chiêm quốc sư vẫn có nghi vấn:

- Nếu như ba người Ôn Lương Hà thất thủ, chẳng phải Thất Tuyệt Thần Kiếm sẽ liên tục hao tổn sáu người, chỉ còn lại một mình La Hán Quả, e rằng khó có thành quả gì lớn. Tướng gia không cảm thấy tiếc sao?

Thái Kinh lại cười.

- Thượng nhân quá lo rồi.

- Ôn Thần, Hà Quái, Lương Ma chưa chắc sẽ thất thủ. Hướng hồ La Kiếm cũng tham dự, có hấn ở đó, cho dù không giết được Thích Thiếu Thương, nói không chừng cũng có thể giết được Dương Vô Tà, như vậy chẳng khác nào giáng một đòn nghiêm trọng vào Kim Phong Tế Vũ lâu.

- Lại nói, cho dù Thất Tuyệt Thần Kiếm hi sinh toàn bộ, cũng có chỗ tốt.

Hắc Quang Thượng Nhân nghe câu này lại không hiểu.

- “Thần Kiếm” chết sạch rồi, còn sợ “Kiếm Thần” không ra sao?

Sư phụ của “Thất Tuyệt Thần Kiếm” là “Thất Tuyệt Kiếm Thần”, bọn họ đã rất lâu không xuống núi, nhập thế, ra giang hồ.

Chiêm Biệt Dã đột nhiên tỉnh ngộ, hấn cuối cùng đã hiểu được mưu mô và dụng ý của Thái Kinh.

Hấn bắt chợt cảm thấy sợ hãi.

Nhưng hấn chỉ gạt mình trong lòng, không dám tiếp tục truy cứu đề tài này nữa.

Trước mặt loại người như Thái Nguyên Trường, biết được quá nhiều quá sâu, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Hấn lại giả vờ kinh ngạc hỏi:

- Hả? La Thụy Giác cũng ra tay trong chiến dịch này sao?

- Hấn à?

Thái Kinh lại nheo mắt, gần đây thị lực của hấn càng mờ hồ, nhưng trong lòng lại càng rõ ràng:

- Chuyện này đương nhiên không thể thiếu hấn.

Hắc Quang Thượng Nhân giống như rất ân cần hỏi:

- Hấn cũng ra tay cùng lúc với Ôn Hà Lương sao?

- Hấn là người thông minh, ta cũng phái cao thủ trợ giúp hấn.

Thái Kinh vẫn ung dung, giống như mừng cho người khác nói:

- Hấn sẽ chọn thời cơ có lợi nhất để ra tay.

13. Chương 13: Cục Diện Nhất Định Sẽ Rất Khác

Y là một người khi tàn nhẫn ngay cả giấc mộng cũng quét sạch không còn.

Thế nhưng sự kiện kia giống như một giấc mộng vào buổi tối nào đó của y.

Đây là kinh thành.

Y đang ở Tam Hợp lâu.

Y đương nhiên là Dịch Phi Kinh, “Đê Thủ Thần Long” Dịch Phi Kinh.

Từ trước đến giờ Dịch Phi Kinh luôn là một cô nhi.

Y thật sự là một cô nhi. Y sinh ra tại một nơi hoang vu hẻo lánh, thị trấn nhỏ kia chỉ có mấy trăm gia đình. Y là con trai của một người coi ngựa trong một trại ngựa nhỏ, nằm tại một thôn nhỏ phụ thuộc thị trấn kia, cách xa ba mươi lăm dặm.

Trại ngựa kia rất tàn tạ, không có được mấy con ngựa tốt.

Làm ông chủ của trại ngựa này đã rất khó khăn, đương nhiên người coi ngựa trong trại ngựa Lạc Nhật này lại càng nghèo hơn.

Nếu như ông chủ chỉ ăn gạo lức, vậy thì người coi ngựa trong trại ngựa này nhiều lắm chỉ có cháo để ăn.

Thế nhưng phụ thân của Dịch Phi Kinh càng thảm hơn, thường xuyên say rượu, lười biếng, thích đánh bạc, đánh vợ, gần như tất cả khuyết điểm của một nam nhân xấu xa đều có đủ, còn ưu điểm của nam tử hán lại hoàn toàn không có. Hai anh trai của y đã bị cha y đánh đến sinh non chết yểu, một chị gái bị thân phụ cưỡng bạo, một anh trai bị đánh chết tại chỗ.

Dịch Phi Kinh vốn tên một chữ “Lộ”. Y vừa ra đời đã thiếu sự chăm sóc, lúc nhỏ suýt chút nữa đã bị một con ngựa già vừa gầy vừa xấu nổi nóng đạp chết.

Con ngựa già kia cũng rất kỳ quái, không biết kiếp trước có thù oán gì với y. Khi đó y chỉ là một đứa trẻ, còn nó chỉ là con ngựa gầy không được người ta coi trọng. Nhưng có một lần lúc hoàng hôn, y ở ngoài chuồng nhốt cỏ dại, còn con ngựa già kia vẫn đứng cách bảy mét mình nhai cỏ, đột nhiên nó đá vỡ chuồng, chạy như bay đến giẫm đạp y.

Y cuối cùng không bị đạp chết tại chỗ, bởi vì có người kịp thời cứu y.

Nhưng y cũng bị đạp gãy xương cổ.

Người cứu y là một ông chủ lớn.

Chẳng những là một ông chủ lớn có tiền, còn là một ông chủ lớn rất có quyền, càng là một “ông chủ lớn” chân chính trong võ lâm, trên giang hồ.

Cái “lớn” của “ông chủ lớn” này, lớn đến mức khiến y không thể tưởng tượng.

Đương nhiên y cũng không tưởng tượng nổi, có một ngày y lại có thể “thừa kế” sự nghiệp của “ông chủ lớn” này, trở thành một “ông chủ lớn” khác.

Người cứu y là hảo thủ chiến lực cấp ba của Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia (đệ tử của Phích Lịch đường Lô gia chia làm bốn cấp chiến lực, cấp thứ tư là cao nhất, trong đường chỉ có ba người, còn chiến lực cấp ba cũng chỉ có tám người), đồng thời còn có một thân phận không thể đo đếm.

Phó tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường trong kinh thành.

Hắn đương nhiên chính là Lô Cẩm Đường, chữ đơn “Tồn”.

Lôi Tồn.

Từ đó đã bắt đầu mối quan hệ giữa y và Lô Tồn.

Khi đó Lô Tồn đang đi chọn ngựa.

Hắn chọn ngựa là vì muốn chặn đánh đội ngũ của nhị thánh chủ “Trường Vĩ Sát Tinh” Mẫn Tiến trong Mê Thiên Thất Thánh minh, đồng thời cũng vì muốn đối phó với đội ngũ Vô Pháp Vô Thiên của Mạc Bắc Thần trong Kim Phong Tế Vũ lâu.

Kết quả lần này hắn không chỉ chọn được ngựa tốt, cũng chọn đúng người.

Nhưng đến cuối cùng, hắn chỉ chọn đúng người.

Bởi vì ngựa tốt lại bị người mà hắn chọn giết chết.

Khi đó, nếu không phải Lôi Tổn nhìn trúng con ngựa già gãy ốm, cô độc rời bầy đứng một mình bên chuồng kia, cũng sẽ không chú ý tới đứa trẻ bên ngoài chuồng ngựa, càng không thể kịp thời cứu mạng đứa bé này.

Như vậy, vận mệnh của Dịch Phi Kinh nhất định sẽ rất khác, cục diện của Lục Phân Bán đường sau này nhất định cũng rất khác biệt.

Lúc đó, Lôi Tổn nhìn trúng khí phách phi phàm của con ngựa kia, nhưng lại đột nhiên phát hiện, con ngựa kia một hơi phá vỡ chuồng gỗ, muốn đạp chết đứa bé kia.

Lôi Tổn vốn yên lặng theo dõi tình hình, không có ý ra tay, nhưng hắn lập tức phát giác đứa bé kia trời sinh khác thường, ít nhất có ba loại khả năng hơn người.

Thứ nhất, chợt gặp phải biến cố, đứa nhỏ này không khóc, không kêu, không cầu xin, thậm chí cũng không la đau, rất trấn định cũng có thể nhịn đau chịu khổ.

Thứ hai, đứa bé này tuổi tác còn nhỏ đến mức giống như cần người đút cho ăn, nhưng con ngựa kia vừa chạy tới như điên, nó không kịp tránh đi, lập tức vùi đầu nằm rạp xuống trong hố cỏ, lưng hướng lên trời, mặc cho con ngựa kia giẫm đạp, cố gắng giẫm bẹp mặt bị thương đến ít nhất, thấp nhất, cũng nhẹ nhất.

Thứ ba, đây nhất định là một con ngựa tốt không giống như những con khác, khi không lại nhắm vào đứa nhỏ này, giống như phải đạp chết nó mới cam tâm, có lẽ kiếp trước đã có oán thù. Nói cách khác, đứa nhỏ này e rằng cũng có vận mệnh không tầm thường.

Vì vậy hắn quyết định ra tay cứu đứa bé kia.

Hắn đã thuần phục con ngựa như rồng giận kia.

Đứa bé kia đã bị đạp mức đến không còn hình người. Hắn lại dẫn dò người hầu trung thành bên cạnh:

- Lôi Lôi, bất kể thế nào cũng phải cứu sống nó.

Lôi Lôi cũng đáp một tiếng như sấm:

- Vâng.

Hắn biết chuyện mà Lôi Tổn căn dặn, hắn nhất định phải làm được, không có lựa chọn khác.

Lôi Tổn cũng biết, chuyện mà hắn căn dặn, Lôi Lôi nhất định sẽ làm được, cho nên hắn rất yên tâm.

Khi đó Dịch Lộ tuy đã bị ngựa điên đạp đến mức nửa sống nửa chết, nhưng y vẫn còn sống.

Sau khi y sống sót, quả nhiên đã trở thành một nhân vật xuất sắc. Xương cốt của y vẫn bị gãy, xương cột sống cũng hơi khác thường.

Sau khi y trưởng thành một chút, lập tức làm một chuyện.

Y giết chết con ngựa kia.

Đó vốn là ngựa yêu của Lôi Tổn, khi đó con ngựa kia đã giúp hắn bốn lần thành công giành được thắng lợi quan trọng, thân phận của hắn đã có thể uy hiếp đến tổng hộ pháp Lôi Trận Vũ của Lục Phân Bán đường.

Nhưng Dịch Lộ (khi đó đã đổi tên thành “Phi Kinh”) vẫn dùng độc giết chết con ngựa này. Lôi Tổn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng hắn cảnh cáo Dịch Phi Kinh:

- Ta biết người nhất định sẽ báo thù. Nhưng người đã dùng độc giết chết ngựa của ta, sau này người nhất định phải lập công cho ta gấp mười lần, nếu không người sẽ chết còn thảm hơn gấp mười lần so với con ngựa này.

Điểm này không hề nghi ngờ.

Hoàn toàn không có vấn đề.

Không cần thời gian một năm, Dịch Phi Kinh đã lập được công lao gấp hơn hai mươi lần. Cho dù khi đó y mới chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa còn không trực tiếp đi theo Lôi Tổn, chỉ là một người hầu nhỏ của Quan Chiêu Đệ.

Nhưng y là một đứa trẻ khác với mọi người. Lôi Tổn không hề nhìn sai.

Nếu Dịch Phi Kinh không được Lôi Tổn coi trọng, vận mệnh sau này nhất định sẽ rất khác.

Đồng dạng, Lôi Tổn sau này nếu không có Dịch Phi Kinh trợ giúp, cục diện nhất định cũng không như vậy.

Nói trở lại, nếu như không có con ngựa giận dữ này, cục diện vận mệnh của Dịch Phi Kinh, Lôi Tổn, thậm chí là Lục Phân Bán đường đều nhất định sẽ khác biệt rất lớn.

Vận mệnh, chẳng lẽ không phải đa phần là do sự kiện ngẫu nhiên tạo thành.

Ngay cả lịch sử cũng như thế.

Ngẫu nhiên mặc dù vô thường, nhưng phần lớn là do tính cách tạo thành. Nếu như con ngựa kia không giận dữ, cũng sẽ không phá chuồng đập Dịch Lộ trọng thương. Nếu như Dịch Lộ không kịp thời giữ bình tĩnh, vùi đầu bảo vệ, e rằng sẽ lập tức bỏ mình. Nếu như khi đó Lôi Cẩm Đường không có con mắt tinh tường, Dịch Phi Kinh đã sớm chết rồi. Hiện nay sau khi Lôi Tổn chết đi, Lục Phân Bán đường có còn giữ được cục diện “phân ba thiên hạ, nổi bật xuất chúng” hay không?

Lôi Tổn vừa nhìn thấy Dịch Phi Kinh đã tán thưởng người này, cho rằng tương lai nhất định có thể thành tài.

Lôi Tổn có ơn tri ngộ với Dịch Phi Kinh.

Hắn nhìn ra được, Dịch Phi Kinh khi đó vẫn là một đứa trẻ, tương lai nhất định sẽ là một nhân vật lớn, đồng thời cũng là một người khi tàn nhẫn ngay cả mộng tưởng đều đuổi tận giết tuyệt.

Hắn nhìn rất chuẩn.

Hắn đã nhìn đúng.

Thế nhưng hắn không biết, vì chuyện buổi tối hôm đó, Dịch Phi Kinh lại rơi lệ, thương tình, thậm chí hoàn toàn không quan tâm đến tất cả cảnh cáo lạnh lùng của hắn từ bên cạnh và tâm lý.

Y sẽ không quên.

Quên đêm hôm đó rất khó.

Quên nàng càng khó.

Quên nàng còn không bằng quên mất chính mình.

Chỉ Dịch Phi Kinh mới biết mình có bao nhiêu tịch mịch, bao nhiêu yêu cầu.

Y không chỉ muốn nhiệt liệt ôm lấy, hơn nữa còn muốn vĩnh viễn sở hữu.

Thế nhưng, có thể sao?

Luôn không đúng như ý nguyện.

Có lẽ, y không thể yêu cầu điều gì, thậm chí cũng không thể yêu cầu tình cảm của thế gian này. Thứ khó mà làm được, cũng chỉ có khiến nàng thiếu tình của y.

Hối hận, y cũng có, nhưng không hối hận lại càng nhiều hơn.

Gặp tuyết càng trong, qua sương càng đẹp, trong những ngày tháng duy nhất thuộc về chính y, cuối cùng lại sở hữu một buổi tối thuộc về nàng và y.

Y đã không cầu, không oán.

Y cam tâm đền mạng.

Vì nàng trải hết gió và tuyết, vì nàng qua hết bi và thương.

Vì nàng khổ cực chờ đợi ba ngàn chín trăm sáu mươi sáu năm, không oán không giận.

Giống như hôm nay, lúc này, nơi đây.

Sấm sét mây dày, sắp mưa chưa mưa.

Tam Hợp lâu.

Y chờ người.

Người y chờ là kẻ địch, đại địch hạng nhất, kẻ địch số một.

Hiện nay Dịch Phi Kinh quản lý Lục Phân Bán đường, đương nhiên là người bận rộn hàng đầu trong kinh thành.

Y luôn không thích chờ người.

Chờ người là chuyện lãng phí thời gian, hao phí sinh mệnh.

Nhưng đối với cơ hội trọng đại, y lại giỏi chờ đợi, cũng có thể nhẫn nại.

Hôm nay y lại bình tĩnh chờ người tới.

Y đã chuẩn bị tốn một thời gian dài để chờ người mình ước hẹn đến.

Thậm chí cũng đã chuẩn bị tư tưởng, nói không chừng người y chờ sẽ không đến.

Bởi vì y biết, chuyện bọn họ gặp nhau mặc dù bí mật, nhưng vẫn khó tránh khỏi tiết lộ ra ngoài. Cho dù chỉ có một chút tin tức lộ ra ngoài, nhất định sẽ dẫn tới không ít cao thủ, ám sát người mà y chờ đợi, thậm chí cũng tới đối phó với mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ cần là kẻ địch, không ai hi vọng hai người bọn họ sẽ hợp tác, có thể hợp tác.

Ai cũng muốn phá hỏng chuyện này, thậm chí là giết chết một người trong bọn họ, nếu như cả hai đều chết thì càng tốt.

Y và người kia gặp mặt, khó tránh khỏi để lộ tin tức, cho nên càng hung hiểm bội phần. May mắn là trước khi cuộc họp này diễn ra, y đã có một cuộc gặp gỡ khác, thuận lợi hoàn thành. Mặc dù không thành công hoàn toàn, nhưng nhìn chung “ngoài sáng sửa đường núi, trong tối vượt Trần Thương” (1), y đã bí mật gặp mặt một người khác, đã đám phán, đã làm hiệp định.

Không làm kinh động đến ai.

Ai cũng không biết.

Lúc này gió mây hội tụ, y ở trên lầu chờ người.

Lúc y trầm tư là lúc xinh đẹp nhất.

Y vừa chờ vừa suy nghĩ, trong lòng thoáng qua một loại tình cảm đau thương.

Đó chỉ là giấc mộng hoang đường trong một buổi tối, lại là hương ôn nhu nửa đời của y.

Nói không chừng, đây cũng là hào khí anh hùng trong cuộc đời của y.

Nghĩ đến đêm duy nhất khiến y cảm giác có được “sự ấm áp của nhà”, trong lòng y tràn đầy tình cảm...

Nhưng vừa nghe được tiếng bước chân dồn dập lên lầu, trong tim y đã không còn tình nữa.

Không lưu lại một chút tình nào.

Y đã không cần giải thích, cũng gần như không có đau khổ.

Y chỉ đối diện.

Đối diện với đại địch.

14. Chương 14: Đao Có Thể Mượn

Người tới lên lầu.

Đó là thất đương gia Chu Giác của Lục Phân Bán đường.

- Báo cáo đại đường chủ, mới làm ăn đã tới.

Địch Phi Kinh ngẩng đôi mắt có nét vui vẻ của mình lên, không nhanh không chậm hỏi:

- Bọn họ tới mấy người?

- Ba bốn người.

- Người tới là ai?

- Thích Thiều Thương, Dương Vô Tà và Tôn Ngư.

- Đó là ba người.

Địch Phi Kinh đính chính.

- Thế nhưng tôi luôn cảm thấy có bốn người.

Chu Giác vội vàng giải thích:

- Không chỉ mình tôi có suy nghĩ này, ngay cả Lâm Ca Ca và Mạc Bắc Thần cũng có nhận định như vậy. Bọn họ tới giống như chỉ có ba người, nhưng theo cảm giác tuyệt đối không chỉ như vậy... ngoài ra, phía sau bọn họ đương nhiên có rất nhiều chi viện.

Địch Phi Kinh trầm tư một lúc.

Nguyên lai đôi mắt vui vẻ lộ ra bên ngoài của y không phải là chân thật.

Y chỉ hỏi:

- Ngay cả Mạc Bắc Thần cũng nói như thế?

Chu Giác đáp:

- Đúng.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Vậy đội ngũ Vô Pháp Vô Thiên của hắn đã bố trí xong chưa?

Chu Giác trả lời:

- Đã bố trí xong.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Hành động của ba người bọn họ có chỗ nào đặc biệt không?

Chu Giác nói:

- Tất cả đều bình thường, chỉ có Tôn Ngư trên lưng vác một cái bọc vải.

Địch Phi Kinh ngạc nhiên hỏi:

- Bọc vải? Bọc vải gì?

Chu Giác khoa tay múa chân:

- Một cái bọc vải rất lớn, rất lớn.

Địch Phi Kinh không nhìn hấn, chỉ hỏi:

- Lớn thế nào?

Chu Giác đáp:

- Khoảng chừng rộng ba thước, dài bảy thước.

Địch Phi Kinh nhú mày một cái, sau đó cười.

Cười rất lạnh lùng tịch mịch.

Sau đó y phân phó:

- Chuẩn bị chỗ ngồi, dâng trà, đem bình phong vây quanh. Người tới là bốn vị khách quý.

Sau lưng y có bình phong, đó là bốn tấm bình phong làm bằng gỗ dày đen nhánh, vẽ rồng khắc phượng thêu vàng.

Địch Phi Kinh dựa lưng vào bình phong, giống như có một chỗ dựa dày nặng không gốc rễ.

Sau tấm bình phong lại có người hỏi:

- Ai hộ pháp cho ba người bọn họ?

Chu Giác đáp:

- Hấn là Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát.

Người sau tấm bình phong hừ lạnh một tiếng:

- Hai người bọn hấn đã đến, cũng không khó đối phó.

Địch Phi Kinh nói:

- Có điều nếu đối phó với hai người bọn họ, cũng giống như khai chiến với toàn bộ côn đồ lưu manh, hảo hán giang hồ trong kinh thành.

Người sau tấm bình phong nói:

- Ta lo lắng lại là người nên tới hình như vẫn chưa tới.

Địch Phi Kinh hỏi:

- Lôi Quyển?

Người sau tấm bình phong nói:

- Hấn mới là trợ thủ mạnh của Thích Thiếu Thương.

Địch Phi Kinh than thở:

- Chỉ sợ Thích Thiếu Thương có trợ thủ khác.

Nói đến đây, khách đã lên lầu.

Kẻ địch đã gần, người đã đến.

Địch tới.

Đón khách.

Địch Phi Kinh đón khách.

Phương thức đón khách của Địch Phi Kinh cũng không phải là đứng lên.

Y luôn luôn không ngẩng đầu lên được, giống như cũng hợp lẽ không tiện đi lại.

Thực ra người không tiện đi lại chưa chắc đã không ngẩng đầu lên được, chẳng hạn như Vô Tình.

Đồng dạng, người không ngẩng đầu lên được cũng chưa chắc không tiện đi lại, chẳng hạn như Dịch Phi Kinh.

Hiện giờ phương thức đón khách của y là ngược mắt, mỉm cười, chấp tay, ôm quyền, khiến người ta cảm thấy y nho nhã lễ độ, lễ nghi chỉnh tề, không hề khiến người khác cảm thấy ngạo mạn vô lễ, thậm chí vì vậy càng đồng tình và cảm động với y.

Dịch Phi Kinh chính là người như vậy.

Y thường gây cho người ta loại cảm giác này.

Ngay cả kẻ địch hôm nay đi lên giao thủ với y (vốn là “đàm phán”, nhưng lỡ may “đàm” không xong, có thể sẽ biến thành “sống mái”, thậm chí “quyết một trận tử chiến”), cũng khó tránh khỏi sinh ra loại cảm giác này với y.

Loại cảm giác này, Thích Thiếu Thương, Tôn Ngư và Dương Vô Tà đều có.

Mỗi lần Thích Thiếu Thương nhìn thấy Dịch Phi Kinh đều sinh ra suy nghĩ.

Nếu như trong tháp, trong lâu có nhân vật như thế, vậy thì sẽ như hổ thêm cánh.

Chẳng những mình có thể nhờ cậy, hơn nữa cũng có thể chia sẻ vất vả của Dương quân sư, giảm đi âu lo của Dương tiên sinh.

Y có suy nghĩ này là do tiếc tài.

Mặc dù y từng vì yêu tài mà bị phản bội, gần như thua không còn manh giáp, không trở mình được, nhưng y vẫn khó kìm nén tư tưởng trọng tài tiếc tài.

Có điều, suy nghĩ này của y đối với Dịch Phi Kinh lại chưa từng nói ra, bởi vì y không muốn Dương Vô Tà hiểu lầm.

Trong số ba người, Dương Vô Tà là người có ấn tượng sâu sắc nhất đối với “thái độ” của Dịch Phi Kinh.

Mỗi lần y nhìn thấy Dịch Phi Kinh đều tự kiểm điểm.

Đối phương thật sự là một nhân vật lớn.

Hắn có thể lấy được sự đồng tình của người khác, thậm chí có thể không cần lên tiếng cũng khiến người ta ủng hộ, không hề đề phòng.

Hắn giỏi gây cho người ta thiện cảm.

Dương Vô Tà biết, về điểm này Dịch Phi Kinh quả thật chiếm ưu thế, mà nguyên nhân là vì Dịch Phi Kinh giỏi lợi dụng nhược điểm của mình.

Hóa yếu thành mạnh, dùng yếu thắng mạnh, điểm này thật không dễ dàng.

Nhưng Dịch Phi Kinh lại dễ dàng làm được.

Cho nên mỗi lần y nhìn thấy Dịch Phi Kinh, đều nhắc nhở mình phải cố gắng nhiều thêm, hơn nữa cũng đặc biệt cảm giác được một chuyện.

Kim Phong Tế Vũ lâu muốn độc bá kinh sư, e rằng phải trải qua rất nhiều bấp bênh, hơn nữa còn rất khó khăn.

Y cũng từng suy nghĩ, nếu như Phong Tế Vũ lâu có trợ thủ mạnh như Dịch Phi Kinh, chẳng phải là càng...

Thế nhưng y chỉ nghĩ tới đây, không nghĩ tiếp.

Bởi vì không thể nghĩ tiếp.

Bởi vì cho dù có một ngày như thế, e rằng mình cũng chưa chắc có thể chấp nhận được người này...

Coi như mình chấp nhận được, Địch Phi Kinh nhất định cũng không chấp nhận được mình.

Tôn Ngự sau khi nhìn thấy Địch Phi Kinh lại có suy nghĩ.

Nếu như có một ngày, Phong Vũ lâu chẳng những có Dương Vô Tà, hơn nữa còn có Địch Phi Kinh, vậy thì nhất định sẽ rất lớn mạnh; nhưng nếu Lục Phân Bán đường chẳng những sở hữu Địch Phi Kinh, lại chiêu mộ được Dương quân sư, vậy thì cực kỳ đáng sợ.

Theo cách nhìn của hắn, Địch Phi Kinh dễ gây cho người thiện cảm, khiến người ta đồng tình, dễ được người ủng hộ. Thế nhưng về học thức uyên bác, từng trải phong phú, Địch Phi Kinh vẫn không bằng Dương Vô Tà.

Thứ Dương quân sư có là chân tài thực học.

Mặc dù địa vị của hắn trong Kim Phong Tế Vũ lâu đã càng ngày càng quan trọng, đệ tử tinh anh của Nhất Linh Bát Công Ấn cũng gần như do hắn quản lý, nhưng Tôn Ngự vẫn cảm thấy một chuyện.

Có thể cùng tiến lên Tam Hợp lâu đàm phán với người của Lục Phân Bán đường, hắn cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng tự biết thực lực còn kém xa những người như Thích Thiều Thương (ít nhất là về chiến lực), Dương Vô Tà (ít nhất là về trí lực)...

Những điểm mà hắn phải “gắng sức đuổi theo” vẫn còn nhiều, còn rất nhiều.

Bọn họ đi lên cầu thang từng bước, cho nên ngược đầu nhìn, trông thấy Địch Phi Kinh ngồi ở phía chót trên lầu, giống như đang ngẩng đầu nghênh đón bọn họ đến.

Nhưng sau khi bọn họ hoàn toàn lên lầu, có thể nhìn thẳng hoặc nhìn xuống Địch Phi Kinh vẫn đang ngồi yên, lúc này lại phát hiện Địch Phi Kinh vẫn cúi đầu, chỉ ngược một đôi mắt sắc bén, giống như một đôi ám khí sáng ngời.

Chủ nhân của đôi mắt sáng này nói:

- Các người tới không dễ dàng phải không? Nhưng vẫn tới đúng hẹn.

Thích Thiều Thương nói:

- Chúng ta tới không dễ dàng, nhưng nên tới thì chúng ta nhất định sẽ tới.

Địch Phi Kinh cười một tiếng:

- Đạo này vẫn khỏe chứ? Gần đây thanh danh của Thích lâu chủ đã như mặt trời ban trưa rồi.

Thích Thiều Thương nói:

- Uy danh của Địch đại đường chủ đã sớm chấn nhiếp tám phương. Trên thực tế, sức ảnh hưởng của Lục Phân Bán đường trên giang hồ, trong võ lâm, có lẽ còn cao hơn một bậc so với khi Lôi tổng đường chủ còn sống.

Địch Phi Kinh nói:

- Đó là do Lôi đại tiểu thư biết cách quản lý.

Dứt lời y liền ho mấy tiếng.

Thích Thiều Thương nhướng mày:

- Địch đại đường chủ vẫn khỏe chứ?

Địch Phi Kinh cười một tiếng, nói:

- Không sao, chỉ đau thôi.

Thích Thiều Thương hỏi:

- Đau? Đau ở đâu?

Địch Phi Kinh sờ sờ ngực:

- Ở đây.

Thích Thiếu Thương lại hỏi:

- Tim đau?

Địch Phi Kinh nói:

- Đúng vậy.

Thích Thiếu Thương tiếp tục hỏi:

- Lại không biết đau như thế nào?

Địch Phi Kinh đáp:

- Rất đau, giống như bị người ta đâm một đao.

Thích Thiếu Thương nói:

- Thời thế hiện nay, trong võ lâm còn có ai dám đâm đao vào ngực đại đường chủ?

Địch Phi Kinh nói:

- Có.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Ai?

Địch Phi Kinh đáp:

- Ngài.

Thích Thiếu Thương giả vờ ngạc nhiên:

- Địch huynh nói đùa rồi.

Địch Phi Kinh cười khan một tiếng:

- Thích trại chủ là thủ lĩnh một lâu tôn quý, là tông sư nắm giữ đại cục của võ lâm kinh thành, đương nhiên sẽ không tự mình cho kẻ không phận sự như ta ăn đao. Chỉ có điều, đồ quý giá trong đường chúng ta, chưa vào đến kinh sư, trên đường đã có bảy tám phần mười bị người ta cướp. Đây rõ ràng giống như có người đâm mười bảy mười tám đao vào lưng và ngực ta. Thích lâu chủ, nếu là ngài, ngài nói xem có đau không?

Cháy nhà mới ra mặt chuột.

Chủ đề đã đến rồi.

Tôn Ngự luôn im lặng đột nhiên lên tiếng:

- Có phải ta nghe lầm không?

Hắn vẫn luôn không mở miệng, có thể là hắn cảm thấy còn chưa tới lúc mở miệng.

Hắn còn có vấn đề thứ hai:

- Hay là Địch đại đường chủ nói sai rồi?

Hắn đã được chọn đi đến nơi này, chỉ cần đến lúc nên nói chuyện, hắn nhất định sẽ nói; chỉ cần đến lúc nên động thủ, hắn cũng nhất định sẽ động thủ.

Nếu không, hắn tới đây làm gì?

Sau đó, hắn quả nhiên còn có vấn đề thứ ba.

Hắn hỏi ngược lại:

- Ngay cả hàng hóa của Lục Phân Bán đường cũng có người dám cướp sao?

- Quả thật không có.

Địch Phi Kinh rất bình tĩnh nói:

- Thông thường mà nói, bằng hữu trên đường đều rất nể mặt chúng ta, ngoại trừ...

Tôn Ngự hỏi:

- Ngoại trừ cái gì?

Địch Phi Kinh nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu.

Tôn Ngự nói:

- Người muốn nói người của chúng ta cướp hàng của người? Chúng ta ở trong tối dùng đao đâm người?

Địch Phi Kinh lạnh nhạt nói:

- Nếu không phải là huynh đệ của Kim Phong Tế Vũ lâu, đao của người khác cũng không thanh thoát gọn gàng như vậy.

Y giống như đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình:

- Huynh đệ của các người ở ngoài kinh rất nhiều, các bang, các phái, các môn, các núi đều có. Nếu như một đội nhân mã đâm một đao, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đã sớm trăm ngàn vết thương. Vẫn mong giờ cao đánh khê thì tốt hơn.

- Đao có thể mượn.

Tôn Ngự nhắc nhở:

- Người dùng đao chưa chắc đã là người đâm đao.

Địch Phi Kinh đột nhiên ngược mắt, mắt thần như điện.

Y không nhìn Tôn Ngự, chỉ nhìn Thích Thiều Thương.

Chỉ hỏi một câu.

- Ta không muốn biết đao kia có thể mượn hay không.

Y nói:

- Ta chỉ muốn biết, Thích lâu chủ có thừa nhận chuyện này không? Phong Vũ lâu có làm chuyện như vậy không?

- Có.

Lần này là Thích Thiều Thương trả lời.

Ngắn gọn, có lực.

Chỉ một chữ, đã thừa nhận tất cả.

15. Chương 15: Kiếm Không Thể Vứt

Nghe được câu nói như sấm sét lôi đình này của Thích Thiều Thương, Địch Phi Kinh bỗng nhiên lại cười, đưa tay ra:

- Ngồi!

Trước người y có một chiếc bàn nhỏ.

Trước bàn có bốn chiếc đệm.

Bốn ly trà, còn có một khay đậu phộng, một bầu hạt dưa, một đĩa táo đen, cùng với vài trái đào trơn màu sắc tươi ngon thơm lừng.

Dương Vô Tà và Tôn Ngư nhìn nhau một cái, Thích Thiều Thương lại chọn một chỗ trong đó, khoanh chân ngồi xuống.

Tôn Ngư và Dương Vô Tà cũng ngồi xuống hai bên trái phải.

Địch Phi Kinh lại giơ khay trà lên:

- Mời trà!

Thích Thiều Thương giơ ly lên, khi Tôn Ngư còn chưa kịp thử độc, y đã uống một hớp.

Địch Phi Kinh lại nói:

- Mời dùng một ít hạt dưa!

Y trước tiên lại bóc một nắm hạt dưa, bỏ vào miệng nhai rôm rốp.

Thích Thiều Thương không ăn hạt dưa.

Y cầm một nhúm đậu phộng, bóc vỏ lưu loát, cũng ăn giống như rất ngon lành.

Địch Phi Kinh lại hỏi y:

- Đậu phộng ăn ngon không?

Thích Thiều Thương cũng đáp:

- Không tệ, là nơi nào sản xuất?

Hai người vốn là tới để “đàm phán”, nhưng lại toàn nói về tư vị của đậu phộng.

Địch Phi Kinh hơi ngả người về phía sau, mỉm cười nói:

- À, đậu phộng này đến từ Vạn Lý Vọng rất xa...

Nói đến đây, y cố ý dừng lại, nhìn về phía Dương Vô Tà, trong mắt đầy ý cười.

Lúc này Dương Vô Tà lên tiếng.

Với phân lượng của y, một khi lên tiếng lại không phải nói chuyện quan trọng, mà cũng nói về đậu phộng. Chuyện này khiến Tôn Ngư không hiểu, càng cảm thấy những điều mà hắn phải “học” quả thật nhiều không đếm xuể.

- Vạn Lý Vọng là một bến nhỏ tại quần đảo Nam Dương, khá gần vương triều Malacca, đậu phộng sản xuất ở đây là tuyệt nhất thiên hạ, không ngờ tại Lục Phân Bán đường lại được thưởng thức...

Dương Vô Tà không quên bổ sung một câu, khi nói câu này còn liếc nhìn Tôn Ngư:

- Vừa khéo, cao thủ trong lâu chúng ta cũng có một người cải tà quy chính, gọi là Vạn Lý Vọng.

Tôn Ngư nghe vậy liền giật mình, không ngờ quân sư lại hiểu rõ như lòng bàn tay danh hiệu của phần tử trong tổ của hắn.

Địch Phi Kinh khen ngợi:

- Người ăn đậu phộng này đều khen vị ngon, nhưng không lại không biết Vạn Lý Vọng là gì. Cho dù biết đến Vạn Lý Vọng, cũng không biết Vạn Lý Vọng ở đâu. Cũng chỉ có tiên sinh một lời vạch trần, mọi sự đều thông, trí thức uyên bác, trí nhớ lâu dài, khiến người ta bội phục, tự nhận không bằng.

Dương Vô Tà chớp mắt, chỉ hỏi:

- Người bội phục ta là vì đậu phộng?

Địch Phi Kinh nói:

- Đậu phộng nhỏ cũng có học vấn lớn.

Dương Vô Tà đột nhiên nói:

- Ta cũng bội phục người.

Địch Phi Kinh hơi ngạc nhiên:

- Hử?

Dương Vô Tà nói:

- Ta bội phục người, cũng bởi vì đậu phộng.

Địch Phi Kinh không hiểu:

- Giải thích thế nào?

Dương Vô Tà nói:

- Bởi vì người mời chúng ta tới đây, đến bây giờ vẫn luôn nói đậu phộng, ăn đậu phộng, lại không đề cập đến những chuyện khác, cho nên ta càng bội phục người.

Địch Phi Kinh đã cười:

- Chúng ta mặc dù đều ở kinh sư, nhưng lại hiếm khi gặp nhau, các người cũng tới không dễ, cho nên cứ tán gẫu trước, việc công không vội.

Thích Thiếu Thương nói:

- Bởi vì tới không dễ, cho nên mới vội. Hôm nay chúng ta đã uống trà rồi, cũng ăn đậu phộng rồi, cũng nên nói đến việc chính đi.

Địch Phi Kinh lập tức hỏi:

- Thích lâu chủ cho rằng, trong những thế lực vô lâm tại kinh sư hiện nay, ngoại trừ quý lâu và tệ đường thì còn ai có thực lực nhất?

Thích Thiếu Thương đáp:

- Tập đoàn Hữu Kiều.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Mười bảy năm trước thì sao?

Thích Thiếu Thương đáp:

- Mê Thiên minh.

Địch Phi Kinh lại hỏi:

- Giả sử đường ta và quý lâu động can qua, sống mái với nhau, người được lợi lớn nhất sẽ là thế lực nào?

Thích Thiếu Thương không hề nghĩ ngợi:

- Phương Ứng Khán, Mễ Thương Khung, Thẩm Canh Vân của tập đoàn Hữu Kiều.

Những năm gần đây, Phương Ứng Khán lại có được trợ thủ mạnh. Thẩm Canh Vân là người quen cũ của nghĩa phụ Phương Ca Ngâm, đã đến tương trợ Phương Ứng Khán, nắm giữ đại cục, nhờ đó thế lực của tập đoàn Hữu Kiều đã mạnh lên rất nhiều.

Địch Phi Kinh hỏi:

- Nếu là trước kia thì sao?

Thích Thiếu Thương lập tức đáp:

- Đương nhiên là Quan Mộc Đán của Mê Thiên minh.

Lần này Địch Phi Kinh hỏi rất chậm, rất chậm, cũng rất trầm trọng:

- Vậy tại sao chúng ta lại để cho những kẻ này đạt được ý đồ?

Thích Thiều Thương hỏi ngược lại:

- Lâu chúng ta và đường các người đã đối chọi mấy chục năm, tại sao bây giờ người mới hỏi ta câu này?

Địch Phi Kinh nói:

- Đó là do các người tạo thành.

Thích Thiều Thương hỏi:

- Đó là vì gần đây chúng ta thường cướp hàng của các người?

Địch Phi Kinh nói:

- Trước kia chúng ta tranh đấu, chỉ là đối chọi, không ai tiêu diệt được ai, cũng không ai giành được toàn bộ thắng lợi. Lôi tổng đường chủ thất thủ trúng phải mai phục, chết tại quý lâu, nhưng Tô lâu chủ của quý lâu không lâu sau cũng bỏ mình vì phản loạn. Chúng ta vẫn ngang sức ngang tài. Thậm chí khi quý lâu dẹp nội loạn, chúng ta cũng dốc một chút tâm lực vì Tô lâu chủ. Có điều, gần đây các người thường xuyên cướp hàng hóa và ngân lượng mà chúng ta vận chuyển vào kinh. Cứ tiếp tục như vậy, giống như đã đoạn tuyệt căn nguyên của chúng ta, sẽ thành thế đứng bên bờ vực. Chúng ta nhất định phải có một trận quyết chiến, kết thúc, như vậy chẳng phải là tiện nghi cho tập đoàn Hữu Kiều và Mê Thiên minh?

Thích Thiều Thương nói:

- Mê Thiên minh?

Địch Phi Kinh nhướn miệng cười:

- Mê Thiên minh gần đây bắt đầu nổi dậy, do một người bên ba khắp nơi kêu gọi, khiến cho những cán bộ trung thành trước kia trong Thất Thánh minh như đám người Trần Trảm Hòe, Lệ Tiêu Hồng ào ào gia nhập. Mà đám người thánh chủ Đặng Thương Sinh, Nhậm Quý Thần trước kia từng phản bội cũng trở lại dốc sức cho Mê Thiên minh. Bọn chúng đều rèn binh luyện ngựa, thề phải chờ Quan Thất tái xuất giang hồ, lại tranh thiên hạ. Chẳng lẽ Thích lâu chủ chưa nghe nói đến đại sự chấn động giang hồ gần đây này?

Dương Vô Tà chợt nói tiếp:

- Thích lâu chủ chẳng những đã sớm chú ý đến chuyện này, còn phát giác tên chủ tướng một mình cầm cờ lớn kêu gọi các thủ hạ cũ gây dựng lại Mê Thiên minh, hình như chính là phản đồ của quý đường ngày trước...

Địch Phi Kinh khẽ mỉm cười nói:

- Không sai, hần chính là Lôi Cỗn.

Dương Vô Tà ra vẻ ngạc nhiên:

- Hiện giờ hình như hần đã đổi tên thành Lôi Niệm Cỗn, hơn nữa còn chế tạo thành công một loại binh khí có lực sát thương rất lớn.

Địch Phi Kinh thần nhiên nói:

- Hần quả thật không còn là Lôi Cỗn thiếu học thức ngày trước, cũng không phải là Lôi Cỗn dùng Thủy Hỏa Song Lưu Tinh trong tệ đường năm xưa.

Dương Vô Tà khẽ than nói:

- Nghe nói hần vốn chán nản tại Lục Phân Bán đường, có ý thoái ẩn giang hồ, hoàn toàn trở thành một hần tử gánh phân trong kinh, nhưng rốt cuộc vẫn... không từ bỏ được giang hồ này.

Địch Phi Kinh nói:

- Vừa vào giang hồ sâu như biển. Cho dù sóng to gió lớn, kinh lớn hiểm lớn, người giang hồ vẫn không thể rời khỏi nơi thị phi này. Giống như một cao thủ cả đời luyện kiếm, một khi đã cầm kiếm lên, kiếm sẽ cùng hần kết thành mối duyên không thể tách rời.

Dương Vô Tà cũng đồng ý:

- Cho nên chỉ cần bước lên đường giang hồ thì phải đi tiếp, kiếm vẫn không thể vứt bỏ được.

Địch Phi Kinh cũng nói:

- Đã là giang hồ đệ tử giang hồ cũ, làm việc cũng nên chưa lại một đường, sau này còn dễ gặp nhau.

Dương Vô Tà đột nhiên nghiêm nghị nhìn thẳng vào Địch Phi Kinh, gần từng chữ một:

- Cũng vì như vậy, chúng ta mới phải nhắm vào hàng hóa và ngân lượng của Lục Phân Bán đường các người.

16. Chương 16: Thương Là Nên Cướp

Thần sắc Địch Phi Kinh không đổi:

- Xin nghe cao kiến.

Dương Vô Tà than một tiếng, nói:

- Chúng ta đều là bang hội cùng một địa phương, nhưng chúng ta có rất nhiều tác phong làm việc không giống nhau.

Địch Phi Kinh bổ sung:

- Nhưng ở rất nhiều điểm, chúng ta lại vô cùng nhất trí. Ít nhất chúng ta đều chống Liêu kháng Kim, cùng duy trì trị an và trật tự của võ lâm kinh sư, không để cho huynh đệ trên hắc đạo lục lâm quấy nhiễu nhiều người lương thiện, cũng không giống như Mê Thiên minh nương nhờ người Kim, tập đoàn Hữu Kiều ngầm cấu kết với người Liêu.

Dương Vô Tà tiếc nuối phân tích:

- Đáng tiếc các người lại cấu kết với lực tiện trong triều, ngầm ủng hộ đám quyền quý hại nước hại dân như Thái Kinh, Lương Sư Thành, Chu Miên, lẫn kẻ chính khinh kẻ thiện. Tập đoàn Hữu Kiều nói là ngầm liên thông với người Liêu, thật ra là hợp với ý đương kim thánh thượng có lòng cầu hòa. Còn như Mê Thiên minh dựa vào quân Kim, đó là sau khi Quan Thất tẩu hỏa nhập ma, thần trí thất thường, thuộc hạ của y đã tự tác chủ trương, đương nhiên không phải là bản ý của Mê Thiên Thất Thánh minh.

Địch Phi Kinh cũng rủ rủ nói:

- Nhìn hình xét thế, hiện nay tập đoàn Hữu Kiều giống như tiếng nói của triều đình, một khi võ lâm bị bọn họ khống chế, nhân sĩ trung nghĩa trên giang hồ đâu còn cơ hội lên tiếng, nơi chốn dung thân? Thất thánh của Mê Thiên minh đã tan rã, Quan Mộc Đán chẳng những đã phát điên, hơn nữa còn không rõ tung tích, không biết sống chết, không ai biết cỗ xe không đầu này sẽ chạy đến vực sâu núi hiểm hay là thiên đường địa ngục. Xem ra, giữa một đường một lâu chúng ta vẫn có điểm tương đối phù hợp.

Sau đó y tràn đầy mong đợi nói:

- Có câu “phân thì hai bên cùng thiệt, hợp thì hai bên cùng lợi”. Nếu như lâu đường chúng ta liên kết với nhau, không cần đối đầu triệt tiêu thực lực nguyên khí của nhau, đó là chuyện tốt biết mấy.

Dương Vô Tà hoàn toàn đồng ý:

- Nếu là như vậy thì tốt, cho dù không đến mức thiên hạ thái bình, ít nhất cũng có thể khiến cho võ lâm kinh sư thái bình.

Địch Phi Kinh lập tức nhiệt liệt phản ứng:

- Vậy có khó khăn gì? Chỉ cần người của Kim Phong Tế Vũ lâu các người không tiếp tục cướp tài vật của Lục Phân Bán đường chúng ta là được rồi.

Dương Vô Tà cũng đưa ra phản ứng nhiệt liệt:

- Như vậy, trước tiên người của Lục Phân Bán đường phải không được cướp tài vật của người vô tội đáng thương trong thiên hạ, vậy thì thái bình vô sự rồi.

Sắc mặt Địch Phi Kinh trầm xuống:

- Lời này nghĩa là thế nào?

Dương Vô Tà vỗ nhẹ lên bàn, giống như giậm chân tiếc nuối:

- Đây chắc hẳn là mấu chốt của vấn đề. Các người cướp tài vật của dân chúng trong thiên hạ để nuôi sống các người. Chúng ta lại chuyên cướp đoạt tài vật của các người, một phần giao trả cho người bán hàn đới rét, một phần dùng để xây dựng Kim Phong Tế Vũ lâu. Đó gọi là cách thức làm giàu, mỗi đường khác nhau. Chúng ta chính là quân tử phát tài, có đạo của mình. Chỉ là phương thức có phần khác với các người, khó tránh khỏi chiếm một chút tiện nghi của các người.

Địch Phi Kinh lại không tức giận:

- Đệ tử ngoại hệ của chúng ta phân bố trên giang hồ, ở bên ngoài kiếm tiền, khó tránh khỏi có người không chứa thủ đoạn, cũng có chỗ đi sai làm sai, nhưng đệ tử của chúng ta trong kinh không bao giờ phạm những chuyện này. Lại nói, ngân lượng mà chúng ta có, trên danh nghĩa vẫn là của quan gia, nguồn gốc chính đáng, nhưng cũng bị các người cướp đi. Chuyện này đối với quan gia và mình đều không dễ giao phó.

Dương Vô Tà “à” một tiếng, ánh mắt đã thoáng mang ý cười:

- Hình như thật sự có chuyện này. Có điều cái mà Địch đại đường chủ gọi là quan lượng, có phải ám chỉ ngân lượng mà Thái Nguyên Trường muốn dùng để kết nạp thuật sĩ giang hồ Lâm Linh Tổ, hoặc là Đồng Nam Vương đục khoét mồ hôi nước mắt của nhân dân, dâng cho Lương Sư Thành trong kinh, hay là Đồng Quán lãnh binh không đánh giặc ngoại, lại đi cướp tài sản của nhân dân ở vùng biên cương, sau đó cống nạp cho quyền quý trong kinh, hay là Vương Phủ tìm kiếm hoa thạch cương cho đương kim thánh thượng, tốn biết bao nhiêu mồ hôi và máu, khiến cho người người oán trách? Nếu là như vậy, huynh đệ trên giang hồ khó tránh khỏi nhìn không vừa mắt, chúng ta cũng chỉ đành buông tay để bọn họ cướp đoạt.

Địch Phi Kinh vẫn không tức giận, lập tức đổi đề tài:

- Như vậy, tiêu ngân của Tam Bảo tiêu cục, vốn là lương bổng phát cho quân binh trấn giữ biên cương, lại bị người ta cướp đi, chuyện này phải nói thế nào? Hàm Phàn tiền trang là một tiền trang chính quy, nhưng ngân lượng trong trang cũng bị người ta cướp sạch không còn, chuyện này không thể cho qua chứ?

Dương Vô Tà cười nói:

- Nói không sai, Tam Bảo tiêu cục quả thật là áp tải lương bổng, nhưng ngân lượng này lại cướp từ Phích Lịch tiêu cục vận chuyển cho Văn Quý cứu tế tai ương. Lương bổng mà người nói, bề ngoài là đưa cho quân binh, nhưng thực ra là đưa cho Đồng Quán dùng để nghị hòa với địch, đúng không? Hàm Phàn tiền trang đích xác là một tiền trang có chiều bài đảng hoàng, nhưng đời trước của nó chính là sông bạc Hoàng Nham, lập nghiệp bằng cách thu “tiền cho vay nặng lãi”. Hiện giờ bên cạnh nó còn có sông bạc Mã Vĩ, ai cũng biết nó không phải là tiền trang thật sự. Nếu đã lai lịch bất chính, huynh đệ trên đường khó tránh khỏi đổ mắt, mượn ít bạc tiêu xài, điểm này Địch đại đường chủ nhất định có thể thông cảm.

Dương Vô Tà lại cười cười nói:

- Huynh đệ trong lâu, trong tháp chúng ta không có gì không tốt, chỉ là thỉnh thoảng thích lấy bạc do làm giàu bất nhân, nguồn gốc bất chính, xem như cướp ác cứu thiện, còn gọi là dĩ độc trị độc, ta quả thật cũng không quản bọn họ được.

Địch Phi Kinh vẫn không biến sắc, chỉ nói:

- Như vậy hai ngàn cây thương dự trữ của cấm quân từ Sơn Đông vận tới, cùng với đá hoa từ Giang Nam chuyển tới thì sao? Đó là binh khí dùng để bảo vệ kinh sư, cùng với cống phẩm dâng tặng cho thánh thượng, cũng bị huynh đệ của các người chặn đi, đây không phải là dĩ độc trị độc chứ?

Dương Vô Tà giống như ngay cả lông mày cũng có ý cười, nói:

- Đương nhiên không phải. Những thứ kia là cống vật hao tiền tốn của, vợ vét cướp được, chỉ riêng việc vận chuyển đã hao phí vô tận, tử thương vô số. Chúng ta dứt khoát cho nó chìm vào đáy hồ, để tránh khiến cho vạn dân đồ thán, tiếng oán khắp nơi, càng không muốn thiên tử ham thú chơi bởi, mê muội chìm đắm. Còn về thương... đó là binh khí do Sơn Đông Đại Khẩu Thần Thương hội Tôn gia chế tạo, chúng ta cũng từng mở ra xem thử bên trong có gì, chuyển đến kinh sư làm gì. Mọi người trong lòng hiểu rõ, có lẽ Dịch đại đường chủ không cần ta nói ra chứ? Thương này, e rằng vẫn rất nên cướp.

Địch Phi Kinh lại cúi đầu thấp xuống.

Y đang thưởng thức trà, trầm tư.

Dương Vô Tà gỡ gỡ mái tóc bạc, ra vẻ khó xử nói:

- Đại đường chủ, ngài nói xem, nhân mã hai bang chúng ta, nhìn vào chữ tình thì nên hợp tác, nhìn vào chữ lý thì nên liên thủ, nhìn vào chữ nghĩa thì tuyệt đối nên đồng tiếng đồng lòng, nhưng lại có những thứ này khiến cho hai bên ngăn cách, không hợp với nhau, ngài nói xem nên làm sao đây?

Vấn đề này của Dương Vô Tà rất tuyệt, nhưng Địch Phi Kinh cũng không lúng túng.

Y lại cười, cười rất thản nhiên.

- Thực ra, cũng không phải là chuyện của một phía.

Địch Phi Kinh thành thật nói:

- Hãy lấy một ví dụ. Tam Bảo tiêu cục là người ngoại hệ của chúng ta, Phích Lịch tiêu cục mà bọn họ cướp, chính là chi nhánh của Thần Uy tiêu cục phụ thuộc các người. Chúng ta san bằng nó, cũng giống như trong tối tăm Phong Vũ lâu một đao. Sông bạc Hoàng Nham sở dĩ sụp đổ, là do từng giết chết ba vị quan không nhận hối lộ. Trong số ba người này, nghe nói có ít nhất hai người là đệ tử và họ hàng xa của hai đảng Phát Mộng. Về điểm này, chúng ta dĩ nhiên đã kết thù, cũng khó trách các người lại trả thù, muốn báo thù.

Cặp mắt ưu tú, ưu mỹ, ưu tư của y lại chớp chớp, lời nói thành khẩn, tận tình khuyên bảo:

- Có điều theo như tình hình trước mắt, quả thật chỉ cần chúng ta đường lâu liên thủ, hai bang thống nhất, sẽ có thể trở thành thiên hạ đệ nhất bang phái, hơn nữa còn có thể lập tức trừ khử tập đoàn Hữu Kiều, có thể đề phòng Mê Thiên minh trở lại ngày xưa. Thậm chí các người còn có thể khống chế không để chúng ta hợp tác quá chặt chẽ với Thái thái sư, cùng với có thể thuận lợi gây dựng quyền uy trong lục lâm, còn chúng ta cũng có thể chia sẻ công trạng của các người trong thế lực võ lâm bạch đạo. Không cần tranh đấu với nhau, tranh giành cầu xé, triệt tiêu tiền tài thực lực của nhau, vậy thì tuyệt đối là phúc của giang hồ, chuyện vui của võ lâm.

Y vẫn không hết hi vọng, không hề từ bỏ:

- Ta biết khó mà thuyết phục được Dương tiên sinh, nhưng không biết Thích lâu chủ suy nghĩ vì đại cục, có từng nghĩ đến chuyện cùng xây dựng cục diện tốt đẹp, giang sơn vạn dặm như thế hay không?

Y hỏi câu này, lại nhìn vào Thích Thiếu Thương.

Y vốn rất có sức thuyết phục, hơn nữa dáng vẻ cũng rất đẹp.

Thế nhưng thứ càng đẹp hơn là ánh mắt của y.

Ánh mắt của y có lẽ còn có sức thuyết phục hơn so với lời nói của y.

Hiện giờ đôi mắt này đang nhìn vào Thích Thiếu Thương, đang chờ y trả lời.

Trên đời có một số người, yêu cầu của hãn đối với người, cho dù là yêu cầu vớ vặt gì cũng rất khó từ chối.

Hãn không ép buộc người, cũng không khẩn cầu người, nhưng những gì hãn muốn người làm, người vẫn sẽ cam tâm tình nguyện (thậm chí không hiểu ra sao) đi làm.

Vì hãn mà làm.

Địch Phi Kinh chắc chắn loại người này, hơn nữa còn là một người vô cùng xuất sắc.

17. Chương 17: Dụng Tâm Khổ Cực

Thích Thiếu Thương lắng lắng nghe.

Y nghe một cách rất dụng tâm.

Y giống như không chỉ nghe được ý ở ngoài lời của đối phương, cũng nghe được dụng tâm khổ cực của Dịch Phi Kinh.

Cho đến khi Dịch Phi Kinh nói xong, y cũng đã nghe xong, một lúc sau y mới hỏi:

- Người nói xong rồi chứ?

Dịch Phi Kinh nói:

- Lời của ta không quan trọng, quan trọng chính là quyết định của Thích lâu chủ.

Thích Thiếu Thương nói:

- Người cam tâm gánh lấy tiếng xấu, cũng muốn chúng ta mạo hiểm đến Tam Hợp lâu, chính là để nói với chúng ta những lời này?

Dịch Phi Kinh nói:

- Chỉ cần dẹp yên can qua, đoàn kết nhất trí, liên thủ kháng địch, cùng hưởng thái bình, vậy thì mạo hiểm gì cũng đáng giá.

Thích Thiếu Thương nói:

- Rất tốt.

Dịch Phi Kinh hỏi:

- Cái gì rất tốt?

Thích Thiếu Thương nói:

- Trà pha rất tốt.

Dịch Phi Kinh còn chưa hiểu ý, Thích Thiếu Thương đã chỉnh đốn y phục, nói:

- Trà đã uống rồi, chúng ta cũng muốn đi.

Dịch Phi Kinh ngăn người:

- Thích lâu chủ không suy nghĩ một chút về đề nghị của tại hạ sao?

Thích Thiếu Thương hỏi ngược lại:

- Người xem chuyện này chúng ta đến đây, có thành ý hay không?

Dịch Phi Kinh giật mình, không biết Thích Thiếu Thương rốt cuộc muốn mượn đề tài này để nói chuyện gì:

- Nếu Thích lâu chủ không có thành ý, cũng sẽ không mạo gió mạo hiểm chạy đến khu vực ranh giới không ai quản lý này.

Thích Thiếu Thương nói:

- Người nói mọi người tới đàm phán, không phải giao chiến, dĩ hòa vi quý, cho nên chúng ta cũng không chuẩn bị chiến đấu. Người đề xuất đi lên lầu không quá ba người, chúng ta cũng làm được. Ta thật sự tin vào lời nói của Dịch đại đường chủ, cho nên mới tới chuyện này.

Dịch Phi Kinh hơi hoảng hốt:

- Có phải chúng ta không đủ thành ý, khiến cho Thích lâu chủ sinh oán?

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Người xem bên phía chúng ta có ba người, phân biệt đại biểu cho thế lực các phương của lâu ta. Nhưng người của các người thì sao?

Ánh mắt của y chớp chớp, chỉ vào ba đôi chén đĩa và ba chiếc đệm mềm ở đối diện, nói:

- Rõ ràng là đã đến, nhưng lại không ra gặp mặt, thành ý ở đâu?

Lần này Địch Phi Kinh còn chưa kịp trả lời, chợt nghe một giọng nói trong trẻo từ sau bình phong dày nặng cất lên:.

- Ánh mắt của Thích lâu chủ thật sắc bén, là do chúng ta lễ nghĩa không đủ, xin Thích lâu chủ, Dương tiên sinh và Tôn thống lĩnh thứ tội!

Sau bình phong xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp tóc búi cao, yêu kiều cúi chào ba người, sau đó ngồi ngay ngắn bên cạnh Địch Phi Kinh.

Thích Thiếu Thương ôm quyền đáp lễ, chỉ nhìn người đẹp kia một cái, trong lòng như bị trúng một quyền, lập tức không nhìn nữa.

Cô gái này rất bình tĩnh, rất trấn định.

Nhưng trong sự nhả nhận lại có một nét tiêu hồn, trong sự bình tĩnh lại khiến người ta tâm tình dâng trào.

Loại mỹ nhân giống như nàng, cho dù chỉ xuất hiện một lần ở nhân gian, chỉ thoáng qua một lần trước mắt, cũng là một lần mỹ lệ vĩnh viễn không trở lại, đẹp đến mức khiến người ta tha thiết.

“Nếu tới Giang Nam đuổi kịp xuân, ngàn vạn cùng xuân trú” (1), có lẽ “xuân” chính là chỉ loại người xinh đẹp này? May mắn Thích Thiếu Thương cũng không phải là kẻ cuồng sắc tình, y chỉ là cuồng nhớ tình.

Y hiểu tình, biết thú, cũng hiểu biết tình thú, nhưng coi trọng chính là nguyên tắc.

Nguyên tắc là niềm tin của y.

Y biết cô gái trước mắt chính là người đã gây ra nhiều lời đồn trên giang hồ, đã nhìn không thấu lại có quyền lực lớn nhất.

Lôi Thuần.

Y chỉ không ngờ dường như nàng còn đẹp hơn so với lời đồn, càng không thể kháng cự.

Cho nên y lập tức kháng cự:

- Tại sao người đã đến, còn trốn ở sau bình phong không ra gặp?

- Bởi vì lời nói của Địch đại đường chủ hoàn toàn có thể đại biểu cho ý kiến trong đường chúng ta, y cũng hoàn toàn có thể đại biểu cho chúng ta, do đó ta có ra hay không cũng hoàn toàn như nhau.

Thích Thiếu Thương hừ lạnh nói:

- Có phân biệt.

Lôi Thuần nhẹ nhàng hỏi:

- Thành ý?

Thích Thiếu Thương thông thả nói:

- Luôn có nguyên nhân khác đúng không?

Lôi Thuần cười lên như tiếng chuông kêu:

- Có lẽ là ta sợ.

- Sợ cái gì?

- Sợ hấn.

Nàng dùng ngón út khê chỉ vào Tôn Ngư. Tôn Ngư nhất thời không hiểu. Chợt nghe nàng lại từ yêu kiều đổi thành trang trọng nói:

- Còn có vũ khí trên tay hân.

Tôn Ngư vốn vác tới một bọc vải lớn, hiện giờ đã cẩn thận đặt sang một bên, không ngờ Lôi Thuần lại đột nhiên nhắc đến chuyện này với hân.

Dương Vô Tà lại đột ngột cười lên:

- Sợ à? Có gì phải sợ. Ta thấy Tam Hợp lâu trong lầu ngoài lầu, trên lầu dưới lầu, không phải đều là người của Lục Phân Bán đường sao?

Lôi Thuần cũng cười, giống như đóa hoa lan đón gió, chiếu rọi bình phong bằng gỗ đen ánh vàng, khiến bình phong kia càng rực sáng, ngay cả chiếc bình làm bằng ngọc cũng rực rỡ hơn.

- Những bố trí nhỏ này của Lục Phân Bán đường có tính là gì? Đường lớn Hoàng Khố trước Tam Hợp lâu, hẻm Lục Trung sau lâu, thậm chí đường Lam Sam đối diện, chẳng lẽ không phải là người của các người... Từ nơi này nhìn qua còn trông thấy một ngọn lửa ngút trời, có lẽ là người của các người đang mặc sức đốt giết kẻ địch, đúng không?

Dương Vô Tà cười đến răng cửa phát sáng:

- Vẫn là Lôi đại tiểu thư cờ ột nước, cao thâm khó lường. Không phải đã hẹn trước, mỗi bên chỉ có thể để ba vị đại biểu lên lầu ba sao? Hiện giờ chúng ta đã làm đúng như ước hẹn, ba người đi lên lầu. Các người cũng tới ba vị, chỉ có một vị gặp chúng ta, cuối cùng đã xuất hiện thêm một vị, nhưng vẫn còn một vị nấp ở sau bình phong không chịu gặp người, đúng là kêu gọi thế nào cũng không ra.

Y cười đến đây, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm chỉnh, nói:

- Làm như vậy, thần bí thì có thần bí, nhưng đừng là hơi thiếu thành ý.

Lúc y không cười, nếp nhăn trên mặt giống như lập tức nhiều thêm ba mươi lần.

Lôi Thuần vẫn giữ nguyên nụ cười của nàng.

Một cô gái giống như nàng, nhất định biết lúc mình cười rất xinh đẹp.

Đó là một khuôn mặt gặp tuyết càng trong, qua sương càng đẹp, cũng là nụ cười gặp sương càng trong, qua tuyết càng đẹp, càng là một loại mỹ lệ sương đẹp tuyết trong.

Đẹp đến mức không thể miêu tả, cũng không thể giải thích.

Nhưng lời nói của nàng lại rất kỳ lạ.

Nàng trước tiên không phải đáp lại lời chế nhạo của Dương Vô Tà, mà đột nhiên nói một câu:

- Ngài nên cười nhiều hơn.

Dương Vô Tà nhất thời không hiểu:

- Hả?

- Bởi vì lúc ngài cười rất đẹp, cũng rất trẻ.

Lôi Thuần nói:

- Một người cười đẹp như vậy, nếu không cười nhiều thật sự rất đáng tiếc. Nếu ta là ngài, nhất định cả ngày đều cười.

Sau đó nàng mới nói đến chủ đề chính:

- Chúng ta vốn có thành ý, cho nên mới mời các người đi lên. Còn như vừa rồi ta không ra mặt, là vì chúng ta đều tín nhiệm Dịch đại đường chủ, lời y nói chính là lời của mọi người chúng ta, y ước định với các người, trong đường chúng ta không ai không đồng ý. Ta là một cô gái nhỏ bé, có ra mặt hay không cũng như nhau.

Tôn Ngư không nhịn được nói:

- Vậy nhị đường chủ của các người thì sao? Chẳng lẽ trong trường hợp quan trọng như vậy, Lôi nhị đường chủ cũng chỉ nấp sau bình phong, không ra mặt, không hiện thân sao?

Lôi Thuần cười, loại cười khê giống như “áo nhỏ mềm tựa gió, tâm như mây xa xôi”:

- Lôi nhị đường chủ?

Nàng tươi cười hỏi:

- Người cho rằng phía sau bình phong chính là Lôi Động Thiên?

- Không phải hẳn?

Tôn Ngự hỏi ngược lại:

- Ngoại trừ hẳn thì còn ai có thể cùng các người đại biểu cho Lục Phân Bán đường?

- Đương nhiên không phải y.

Lôi Thuần đáp:

- Người tới không phải là y, hơn nữa cũng không đại biểu cho Lục Phân Bán đường.

Sau đó nàng chậm rãi nói:

- Nhưng y lại hoàn toàn có thể đại biểu cho Thái thái sư.

Lúc nàng nói câu này, mọi người đều chú ý tới sau bình phong có một bóng mờ.

Hóa ra mọi người đều cho rằng đó chỉ là một bóng mờ trên bình phong, cho đến khi bóng mờ này di động, mọi người mới biết đó là một người.

Hơn nữa bóng mờ này vừa động, sát khí lập tức bốc lên, tràn ngập.

Nói cách khác, người này ngồi bất động giống như một bóng mờ, ngay cả sát khí cũng ngưng tụ thành một đoàn bóng mờ, giống như nước ngưng kết thành băng.

Nhưng hẳn vừa di động, sát khí lập tức bành trướng, tràn ngập toàn bộ Tam Hợp lâu, ngay cả bình phong và màn ở bốn phía, lớn hay nhỏ, dày hay mỏng, bằng gỗ hay bằng vải, bằng lụa hay bằng trúc, đều đồng loạt lay động. Có lẽ là vì sát khí mãnh liệt của người này?

Ngay cả Dương Vô Tà cũng luôn cho rằng “người thứ ba” của đối phương hẳn là Lôi Động Thiên.

Nhưng Lôi Động Thiên không có loại sát khí này, mà hẳn cũng quyết không thể đại biểu cho Thái Kinh.

Người tới là ai?

Người tới vừa gầy, vừa cao, vừa lạnh lẽo, nhưng toàn thân lại gây cho người khác một loại cảm giác không rét mà run, nhất là một đôi mắt quỷ, giống như một đôi dao độc cạo xương lóc da, chiếu đến đâu cũng làm cho người ta sinh ra một loại cảm thụ khác thường, giống như toàn thân nổi mốc, cả người rỉ sét.

Mặc dù người này đáng sợ như vậy, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, nhưng vừa nhìn thấy mặt hẳn, vẫn có phần không nhịn được cười.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ “Bốc Toán Tử - Tổng Bào Hạo Nhiên Chi Chiết Đông” của Vương Quan:

Thuỷ thị nhân ba hoành,

Sơn thị my phong tự.

Dục vấn hành nhân khứ na biên?

My nhân doanh doanh xứ.

Tài thuỷ tổng xuân quy,

Hựu tổng quân quy khứ.

Nhược đảo Giang Nam cảnh thượng xuân,
Thiên vạn hoà xuân trú.
Dịch thơ: (Nguyễn Chí Viễn)
Nước tựa nhãn ba ngang
Non tựa my phong tụ
Muốn hỏi người đi tới chỗ nao
My mắt đắm đắm đó
Vừa mới tiễn xuân đi
Lại tiễn ai đi nữa
Nếu tới Giang Nam đuổi kịp xuân
Ngàn vạn cùng xuân trú

18. Chương 18: U Mê Không Hối Hận

Đây là một khuôn mặt lạnh lẽo.

Mặt rất dài, gò má rất nhọn, mũi rất lớn...

Vấn đề nằm ở chóp mũi.

Chóp mũi của hắn còn bọc một khối vải trắng, hiển nhiên là bị thương chưa lành.

Do đó, so với sát khí và mùi vị tử vong từ toàn thân hắn tỏa ra, nhìn vào rất không hài hòa, khiến người ta không nhìn được cảm thấy buồn cười.

Nhưng cũng chỉ là cảm thấy mà thôi, không ai có thể cười ra được.

Bởi vì người xuất hiện là Thiên Hạ Đệ Thất.

Trông thấy Thiên Hạ Đệ Thất, con người của Dương Vô Tà co lại, hỏi:

- Đây là đàm phán giữa Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, sao hắn lại đến đây?

Lôi Thuần nói:

- Tôi nói rồi, y là đại biểu cho tướng gia.

Dương Vô Tà cười lạnh nói:

- Ta cũng đã hiểu, Lục Phân Bán đường hiện tại thật ra là của Thái Kinh.

Lôi Thuần nói:

- Lục Phân Bán đường được thái sư chỉ đạo, ngày một phát triển, sức sống bừng bừng. Quan hệ giữa đường chúng ta và Thái tướng gia thật sự là như cá với nước, khó phân khó cách.

Thích Thiệu Thương sầm mặt nói:

- Vậy Lục Phân Bán đường đã không thể tự lập nữa, ít nhất cũng kém hơn khi Lôi Tồn còn sống có thể độc lập với thiên hạ, độc thân tại giang hồ.

Lôi Thuần nói:

- Vậy cũng không hẳn. Kim Phong Tế Vũ lâu rõ ràng cũng được Gia Cát tiên sinh dẫn dắt, nhưng từ trước đến giờ tôi không cho rằng Phong Vũ lâu không thể tự lập tự cường.

Thiên Hạ Đệ Thất chợt lạnh lùng nói:

- Nếu không nhờ Gia Cát Tiểu Hoa, hôm nay người có thể ngồi lên vị trí này của Kim Phong Tế Vũ lâu sao? Nếu không nhờ Vương Tiểu Thạch nhường người một đường, đỡ người một tay, hôm nay người có thể kiêm nhiệm chức tháp chủ của Tượng Tị tháp sao? Hừ!

Thích Thiếu Thương lại chuẩn bị đứng dậy:

- Ta không có ý liên minh với Thái Kinh, cũng không muốn khiến cho càng nhiều huynh đệ bị hấn thao túng. Ta nghĩ những chuyện khác không cần phải nói nữa, đúng không?

Lôi Thuần nói:

- Chẳng lẽ Thích lâu chủ cứ mặc cho Mê Thiên minh chiêu binh mãi mã, trở lại ngày xưa?

Thích Thiếu Thương nói:

- Chỉ cần Quan Thất không xuất hiện, bằng vào thực lực của đám người Lôi Niệm Cổn, vẫn chưa thể làm nên trò trống gì. Nếu như Quan Mộc Đán trở lại, vậy thì không ai có thể chế ngự được y, có lẽ ngay cả y cũng không chế ngự được mình. Hơn nữa Mê Thiên minh gây dựng lại còn chưa làm ra tội ác nào lớn, tại nơi rộng rãi lẫn lộn như kinh thành này, mỗi người đều có phương thức sinh tồn riêng, sao chúng ta không cho bọn họ một cơ hội lộ mặt, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Lôi Thuần nói:

- Nhưng tập đoàn Hữu Kiều thì sao? Hiện giờ đã sắp lớn mạnh cường thịnh, thôn tính các phái?

Thích Thiếu Thương hỏi ngược lại:

- Cô muốn lâu đường chúng ta liên thủ, trước tiên tiêu diệt tập đoàn này?

Cặp mắt Lôi Thuần óng ánh, yêu kiều cười nói:

- Nhân vật đáng sợ nhất trong Tập đoàn Hữu Kiều chưa chắc đã là Mê Thương Khung, mà là Phương Ứng Khán. Hiện giờ hắn đã công khai đổi tên thành Phương Thập Chu, ý muốn thừa kế khí khái của Lý Trầm Chu, bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang phái ngày xưa.

Mắt nàng quăn rũ như mở như khép, nói thêm một câu:

- Nhưng chúng ta lại có biện pháp giải quyết hắn.

Dương Vô Tà đột nhiên nói:

- Chắc là cô muốn nhờ người mời trưởng bối của Phương Thập Chu ra mặt hạn chế hắn?

Lôi Thuần cười duyên dáng nói:

- Tiên sinh và tôi cách nhìn giống nhau. Nghe nói tiên sinh cũng từng đặc biệt nhờ người tài thông báo cho Phương Ca Ngâm, muốn mời y trở lại kinh thành chinh đốn Phương Thập Chu.

Thích Thiếu Thương nói:

- Cho dù chúng ta nhất trí về việc đối phó với tập đoàn Hữu Kiều, nhưng chúng ta tuyệt đối không hợp tác với bè đảng bị gian thần thao túng, xin thứ cho bất kính!

Lôi Thuần liếc nhìn Địch Phi Kinh một cái. Địch Phi Kinh đột nhiên than thở:

- Thích lâu chủ cần gì phải cố chấp như vậy. Sao mọi người không trước tiên hợp tác, mỗi bên đều được lợi, đợi giải quyết xong tập đoàn Hữu Kiều và Mê Thiên minh, mới trở lại thương thảo tiếp hiệp nghị liên minh, hay là đến lúc đó lại phân dịch bạn.

Y giống như mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm đặt trên mũi giày, nói:

- Huống hồ, các người không hợp tác với chúng ta, lỡ may tập đoàn Hữu Kiều hay Mê Thiên minh trước tiên tìm chúng ta liên thủ, đồng loạt vây quét Phong Vũ lâu, cần gì phải như thế chứ.

Thích Thiếu Thương lạnh lùng nói:

- Cảm ơn đã nhắc nhở. Nếu chúng ta hợp tác với quý đường, chỉ sợ hảo hán trên giang hồ sẽ nói Phong Vũ lâu là vây cánh của gian nịnh, không thể kết giao, vạch rõ giới tuyến, ai cũng từ bỏ, như thế cho dù hùng bá thiên hạ thì có ích lợi gì? Ta thấy hôm nay đàm phán, bởi vì vị Văn tiên sinh này giá lâm, đã không cần nói nữa, cũng không cần bàn nữa.

“Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thích Thiếu Thương, đây là người u mê không tỉnh ngộ!

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta không phải u mê không tỉnh ngộ, ta đã sớm ngộ rồi, ta chỉ là u mê không hối hận.

Lôi Thuần cũng không tức giận, chỉ dùng đôi mắt đẹp liếc nhìn Thích Thiếu Thương:

- Chuyện này thật sự không còn đường để thương lượng sao?

Thích Thiếu Thương nói:

- Giữa Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường, quả thật còn rất nhiều đường, nhưng hợp tác liên minh lại hoàn toàn không có cơ sở, đã không có gì để thương lượng nữa.

Lôi Thuần nhẹ nhàng hỏi:

- Chẳng lẽ Thích đại lâu chủ nóng lòng phát tay áo bỏ đi sao?

Thích Thiếu Thương cười nói:

- Nên đi, cũng đã đến lúc rồi. Ta gọi là Thích Thiếu Thương, thiếu thương thiếu thương, nghĩa là ít cùng ta thương lượng đi. Ta vốn là một người không dễ thương lượng.

Lôi Thuần cũng không giận, chỉ nói:

- Thích trại chủ cứ đi như vậy sao? Cũng không uống một ly trà?

Nàng đã đổi “lâu chủ” thành “trại chủ”, lời nói có phần trào phúng.

Thích Thiếu Thương cũng không tức giận, chỉ nói:

- Vừa nãy đã uống rồi, trong trà không có độc, cũng nhờ gió cao đánh khê. Hiện giờ trong bụng tức giận, không uống cũng được. Lôi cô nương, có một câu có thể cô không thích nghe, nhưng ta vẫn cảm thấy nên nói.

Lôi Thuần nói:

- Ngài cứ nói, tôi xin nghe!

Thích Thiếu Thương nói:

- Với một cô gái, có thể duy trì một đường lớn, một cục diện lớn như vậy, điều này quả thật không dễ dàng, rất đáng để ta bội phục. Thế nhưng, làm người sợ nhất là đi lầm đường, thà rằng một thân một mình, tự lập tại thiên hạ, cũng tốt hơn là bị gian nịnh điều khiển.

Y nhìn chăm chú vào Địch Phi Kinh, lại nói:

- Cô nương thông minh phi phạm, giữ mình thanh khiết, hi vọng có thể kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, sớm quay đầu lại thì tốt. Lời này tuy không lọt tai, nhưng lại xuất phát từ đáy lòng.

Lôi Thuần chỉ cười nói:

- Lời này là dụng tâm khổ cực, tôi đều nghe lọt. Tôi chỉ hi vọng Thích đại hiệp có thể trở thành đồng minh của đường ta, luôn không quên ân cần hướng dẫn chúng ta.

Cặp mắt Thích Thiều Thương nhìn thẳng vào Lôi Thuần, không hề né tránh, ngại ngùng:

- Cô vẫn không quay đầu lại?

Lôi Thuần nói:

- Tôi đang ở bờ.

Thích Thiều Thương tức giận nói:

- Ta phải đi rồi.

- Không uống trà, cũng không ăn mặn sao?

Lôi Thuần ân cần nói:

- Mặn này ăn ngon, còn gọi là đào trơn, vốn là quả đào, nhưng ghép với mặn, có đủ vị ngọt của đào và vị giòn của mặn, dư vị vô tận.

Thích Thiều Thương tiêu sái cười một tiếng:

- Nó là ghép rất tốt, hai thứ không bài xích. Ta từng nghe nói hươu cao cổ thích ăn lá non trên cành, nhưng nếu lá non mọc quá cao, cuối cùng vẫn không ăn được. Có người nhiều chuyện cắt đầu hươu cao cổ xuống, ghép vào trên thân cây, cho rằng nó có thể ăn mầm xanh cả đời, kết quả hươu cao cổ chết, cây cũng không sống được.

Lôi Thuần thản nhiên cười nói:

- Con hươu cao cổ kia quả thật rất ngu ngốc. Nó nên tìm một con voi lớn làm bàn đạp, vậy thì chồi non gì cũng đến miệng.

Thích Thiều Thương cười ha hả nói:

- Chỉ tiếc con voi cũng không phải thứ mặc cho người ta chà đạp. Khi nó giận lên, e rằng hươu cao cổ không xuống, nó cũng sẽ dùng lỗ mũi dài quật ngã thứ đã đạp nó đau.

Lôi Thuần dịu dàng cười nói:

- Thích lâu chủ thấy tôi giống voi sao?

Thích Thiều Thương nhìn phong thái điềm đạm đáng yêu của nàng, cười nói:

- Cô dĩ nhiên không giống, nhưng ta cũng không phải hươu cao cổ, ta cũng không ăn nhánh cây.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên hỏi:

- Người ăn người?

Thích Thiều Thương nói:

- Ta không ăn, người ăn sao?

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Ta cũng không ăn, nhưng ta thích giết người.

Dứt lời, hắn bắt đầu tháo bọc vải trên vai xuống.

Cẩn thận.

Vô cùng thận trọng.

19. Chương 19: Lương Tâm Mực Nát

Thích Thiếu Thương vẫn luôn nhìn tay của hắn, cũng nhìn chăm chú vào bọc vải của hắn.

Sau đó y hỏi:

- Người thích giết người nào?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Chỉ cần là người nhìn không vừa mắt, ta đều giết.

Thích Thiếu Thương nói:

- Thế nào là nhìn không vừa mắt?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Người không nghe lời, dĩ nhiên là không vừa mắt.

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Người muốn nói đến ta?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Không phải người người đều đáng để ta giết.

Thích Thiếu Thương nói:

- Ta không nghe lời người sao? Người đã từng lên tiếng sao?

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Ta không cần lên tiếng.

Hắn cô độc nói:

- Ta cũng không thích nói chuyện.

Sau đó trong mắt hắn hiện lên vẻ tịch mịch:

- Bất cứ ai không nghe lời của tướng gia, chính là người mà ta muốn giết.

Thích Thiếu Thương lập tức đập bàn nói:

- Quả nhiên!

Thiên Hạ Đệ Thất lại cảm thấy khó hiểu:

- Quả nhiên?

Thích Thiếu Thương phần khởi nói:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Thiên Hạ Đệ Thất ngạc nhiên nói:

- Người dự đoán cái gì?

Thích Thiếu Thương nói:

- Người đã nói ra lời ở trong lòng, cho dù không phải lương tâm cảm thấy, cũng coi là lương tâm mực nát rồi.

Tiếp đó y lại nói với Dương Vô Tà và Tôn Ngư:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, một khi đã vào phủ Thái Kinh thì không làm người tự do được nữa. Người xem, ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất cũng trở thành cẩu nô tài. May mà chúng ta không đồng ý hợp nhất liên minh.

Dương Vô Tà mỉm cười gật đầu.

Tôn Ngự vội vàng vâng vâng dạ dạ.

Thiên Hạ Đệ Thất lại đổi mặt, cũng biến sắc.

Hắn đang đưa tay mở bọc vải ra.

Thích Thiếu Thương đột nhiên nói:

- Chờ đã!

Thiên Hạ Đệ Thất cũng dừng tay, nói:

- Nếu bây giờ ngươi hối hận, muốn gia nhập có lẽ còn kịp.

Thích Thiếu Thương lại hỏi Địch Phi Kinh:

- Không phải ngươi đã đảm bảo, các ngươi quyết sẽ không động thủ trong thời gian đàm phán sao?

Về mặt Địch Phi Kinh thành khẩn nói:

- Điều này không sai, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không phải là người của chúng ta.

Thích Thiếu Thương lại hỏi:

- Không phải các ngươi đã đáp ứng, quyết không động thủ trong Tam Hợp lâu sao?

Về mặt Địch Phi Kinh khổ sở nói:

- Chúng ta quyết không động thủ, nhưng Văn tiên sinh cũng không phải người của Lục Phân Bán đường, chúng ta không thể quản chế được y.

Thích Thiếu Thương bất đắc dĩ hỏi:

- Thật vậy?

Địch Phi Kinh khẩn thiết đáp:

- Thật.

Thích Thiếu Thương lại nghiêm túc hỏi:

- Các ngươi định đứng sang một bên sao?

Địch Phi Kinh đáp:

- Chúng ta quyết không có ý kết thù với Phong Vũ lâu, chúng ta càng không phải là người hủy ước.

Thích Thiếu Thương đột nhiên cười.

- Vậy thì tốt rồi.

Y nói một cách thản nhiên, thông thả.

Y nhân nhả giống như một kẻ lãng tử ngắm hoa, vừa giống như một kẻ rảnh rỗi đang ngủ trưa, lại giống như một nhà thơ tài hoa dùng không hết đang ngâm hoa cầm trăng.

Không ai ngờ được, vào lúc này y lại phát ra công kích, hơn nữa còn là chủ động phát ra công kích.

Không ai ngờ được, một người nhả nhận như vậy, ung dung như vậy, thân phận tôn quý và quan trọng như vậy, lại chủ động phát ra công kích.

Hơn nữa còn là công kích ác như vậy, tuyệt như vậy, đáng sợ như vậy, không cần mạng và muốn lấy mạng người khác như vậy.

Y vừa ra tay, không kịp rút kiếm đã đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Nếu như y rút kiếm, bất kể y rút kiếm nhanh đến đâu, Thiên Hạ Đệ Thất nhất định cũng có cơ hội tháo bọc vải của hắn ra.

Nhưng Thích Thiều Thương lại không rút kiếm.

Y đánh tới một quyền, nhắm thẳng vào mũi Thiên Hạ Độ Thất.

Thiên Hạ Độ Thất nghiêng đầu, khiến ột quyền của Thích Thiều Thương đánh trượt.

Nhưng Thích Thiều Thương lập tức biến chiêu, quyền thứ hai lại tới.

Vẫn đánh vào mũi Thiên Hạ Độ Thất.

Thiên Hạ Độ Thất chỉ có một chiếc mũi, Thích Thiều Thương cũng chỉ có một cánh tay, nhưng Thích Thiều Thương lại cứ muốn đánh vào mũi Thiên Hạ Độ Thất.

Y không đánh bộ vị khác, cũng hoàn toàn không công kích bộ vị khác, chỉ đánh vào mũi.

Thiên Hạ Độ Thất kịp thời ngửa đầu, lại tránh khỏi một kích này. Còn chưa kịp thở một hơi, Thích Thiều Thương lại biến chiêu, một quyền đánh xuống.

Vẫn đánh vào mũi Thiên Hạ Độ Thất.

Thiên Hạ Độ Thất sợ nhất là người khác đánh vào mũi của hắn, bởi vì mũi của hắn từng bị thương.

Mũi bị thương chính là sơ hở của hắn, cũng là nhược điểm của hắn.

Năm đó, mũi của hắn bị thương dưới tay Thiên Y Hữu Phùng. Mặc dù hắn đã giết chết Hứa Thiên Y, nhưng vết thương trên mũi vẫn không khỏi hắn.

Hay cho Thiên Hạ Độ Thất, ứng biến kỳ lạ, khẩn cấp, nhanh chóng, hắn trầm eo cúi người, thấp đầu khom xuống, đã tránh khỏi một quyền.

Hắn từ nghiêng đầu, ngửa đầu đến cúi đầu thẳng vào giữa ngực, mấy lần biến đổi đều chớp nhoáng khó lường, cực kỳ nguy hiểm, nhưng đều kịp thời đến tuyệt diệu.

Có điều Thích Thiều Thương lại đánh ra một quyền, khuỷu tay vòng lại, từ bụng dưới công kích, vẫn đánh vào mũi của Thiên Hạ Độ Thất.

Mặc dù Thích Thiều Thương chỉ có một tay, nhưng cánh tay này của y biến chiêu và biến hóa, cho dù là ba mươi tay cũng không bằng.

Thiên Hạ Độ Thất không có cách nào, hắn rít lên một tiếng, lập tức lui nhanh.

Hắn trượt đi bảy thước, tránh khỏi một kích này.

Hắn chỉ nhoáng lên liền ngừng lại, lập tức đứng thẳng, nhưng bọc vải trên bàn đã bị Thích Thiều Thương dùng một chân đạp lên.

Mà Thích Thiều Thương cũng đã rút kiếm ra.

Đây là một thanh kiếm màu xanh.

Kiếm vừa rút ra, màu sắc đều là xanh biếc, cũng chiếu rọi lông mày và tóc của mọi người thành màu xanh lá.

Lạnh và xanh biếc.

Thiên Hạ Độ Thất vừa nhìn thấy thanh kiếm này, lại phát hiện bọc vải đã rơi vào trong tay Thích Thiều Thương, lập tức dừng thân pháp, không dám tiến lên nữa, chỉ hung ác nhìn chăm chăm vào Thích Thiều Thương, cùng với kiếm của y.

Khuôn ngực khô quắt và bắp vai gầy ốm của hắn không nhìn được nhấp nhô, nhưng lại không dám tiến thêm.

Hắn đã thất bại, “bọc vải” đã rơi vào trong tay, dưới chân kẻ địch.

“Vũ khí” của hắn đã mất, “quân bài sát thủ” của hắn đã không còn trong tay.

Từ khi đối địch đến nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải cục diện chật vật như vậy.

Hắn oán hận nhìn chằm chằm vào Thích Thiệu Thương, cũng nhìn chằm chằm vào kiếm của Thích Thiệu Thương.

20. Chương 20: U Mê Không Tỉnh Ngộ

Kiếm xanh, mũi màu ngọc bích.

Đây là một thanh kiếm xanh biếc lạnh lẽo.

Địch Phi Kinh chợt cảm thán:

- Hay ột Thanh Long kiếm, cuối cùng lại xuất hiện trên giang hồ, Cửu Hiện Thần Long, tái hiện phong thái.

Trước kia khi Thích Thiệu Thương còn làm trại chủ của Liên Vân trại, kiếm trên tay gọi là “Thanh Long kiếm”. Nhưng từ khi y trải qua năm tháng chạy trốn dài đằng đẵng, có một đạo từng đáp ứng yêu cầu của Gia Cát tiên sinh, thay thế Thiết Thủ đã nản chí ngã lòng, tạm lánh giang hồ, trở thành một trong Tứ Đại Danh Bổ, đổi sang dùng một thanh kiếm tên là “Sĩ”.

Ngay cả trước đó một thời gian, vào đêm trăng trên mái hiên nhà cổ, y và tám đại cao thủ quyết đấu với chiến thần Quan Thất, kiếm sử dụng cũng là “Sĩ”.

Thanh Long kiếm đã rất lâu không xuất hiện trên giang hồ, hiện giờ Thích Thiệu Thương lại dùng đến.

Nhưng Địch Phi Kinh chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra.

Chiến đấu vừa bắt đầu, Địch Phi Kinh đã nhìn chăm chú vào một người.

Dương Vô Tà.

Y nhìn chăm chú vào Dương Vô Tà, có lẽ là vì Dương Vô Tà cũng nhìn chăm chú vào y.

Hai người đều không cử động, ít nhất cũng không ai ra tay trước.

Thích Thiệu Thương và Thiên Hạ Đệ Thất giao chiến, còn có thể nói là chủ nhân của Kim Phong Tế Vũ lâu quyết chiến với người của phe Thái gia. Nhưng Dương Vô Tà và Địch Phi Kinh thì không giống, ai động thủ trước thì xem như phá hư ước định, phá hủy lời hứa.

Vấn đề là nếu không nắm chắc phần thắng, ai nguyện ý gánh lấy tiếng xấu, làm người bội ước thất hứa?

Cho nên hai người đều không cử động.

Nhưng khi ánh mắt của Địch Phi Kinh ổn định nhìn vào Dương Vô Tà, Dương Vô Tà lại không trực tiếp nhìn vào mắt Địch Phi Kinh.

Y lại nhìn vai của Địch Phi Kinh.

- Địch đại đường chủ, Nhân Dao của ngươi, trong trận chiến với Quan Thất ta đã lĩnh giáo rồi, thật sự rất bội phục. Ta là người già mắt mờ, không muốn bị ngươi nhìn đến mù mắt.

Địch Phi Kinh nghe vậy cũng nói:

- Ta cũng đã biết “đao không ngăn được, gập gió liền dài” của tiên sinh. Nhưng ngay cả khi khổ chiến với Quan Thất, tiên sinh cũng không xuất ra Bàn Nhược Đại Pháp Hoàng Kim Xử, ta càng khát vọng được chỉ giáo.

Bọn họ chỉ nói mấy câu, chiến đấu bên phía Thích Thiệu Thương đã phân thắng bại, hai người cũng đột nhiên phân ra.

Trước khi Thiên Hạ Đệ Thất tháo bọc vải, Thích Thiệu Thương đã ra tay sớm hơn một bước, chỉ có một mục đích, đó là bức lui Thiên Hạ Đệ Thất.

Cho dù chỉ là một bước cũng tốt.

Chỉ cần bức lui được Thiên Hạ Đệ Thất, sẽ có thể đoạt lấy binh khí của hắn.

Rất nhiều người trước giao thủ đều rất tò mò về bọc vải của Thiên Hạ Đệ Thất, muốn xem thử, muốn biết trong bọc vải của hắn rốt cuộc có gì.

Thế nhưng, những người nhìn thấy “binh khí thần bí” trong bọc vải, gần như tất cả đều chết dưới “thần binh” này.

Thích Thiếu Thương đã sớm nhận biết, cũng đã từng nghiên cứu về Thiên Hạ Đệ Thất. Thậm chí Dương Vô Tà còn cung cấp cho y tư liệu và ghi chép về Thiên Hạ Đệ Thất giao thủ với những người khác.

Cho nên trước khi xuất thủ y đã định ra chiến lược.

Thiên Hạ Đệ Thất cho rằng y nhất định sẽ rút kiếm.

Nhưng y không rút kiếm, vừa xuất thủ đã dùng tay đánh, chuyên đánh vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất

Đó là mấu chốt của hắn, cũng là điểm yếu của hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã bị bức lui.

Vừa lui, Thích Thiếu Thương liền rút kiếm nơi tay, còn “binh khí” của Thiên Hạ Đệ Thất lại nằm dưới chân y.

Thiên Hạ Đệ Thất nghiêng răng, căm hận nói:

- Thích Thiếu Thương, nếu ngươi tiếp tục u mê không tỉnh ngộ, chính là tự tuyệt đường sống.

Thích Thiếu Thương đột nhiên cười, nhưng trên mặt y lại không hề có ý cười. Y dùng kiếm chỉ vào Thiên Hạ Đệ Thất, nhướn lông mày bên trái, nói từng chữ từng câu:

- Hiện giờ tình hình như vậy, rốt cuộc là ta u mê không tỉnh ngộ, hay là ngươi tự tìm đường chết?

Trong mắt Thiên Hạ Đệ Thất lộ ra vẻ oán hận sâu sắc, nhưng câu trả lời của hắn vẫn rất kiên định, hơn nữa chỉ có một chữ:

- Ngươi.

Chữ “ngươi” vừa thốt ra, Thích Thiếu Thương đột nhiên cảm thấy một sự sợ hãi không tên.

Y rất ít khi sợ hãi, càng ít có loại sợ hãi này.

Nhưng y còn chưa kịp phân tích sự sợ hãi này, tập kích đã phát sinh.

Tầm binh phong trĩu nặng kia đột nhiên nứt ra làm hai.

Hóa ra phía sau binh phong còn có một người.

Người này vẫn luôn ẩn nấp sau binh phong, nhưng những người có mặt ở đây, bao gồm cả Thích Thiếu Thương đều chưa từng phát hiện ra.

Có lẽ, cho dù bọn họ có cảnh giác, cũng chỉ cho rằng đó là Thiên Hạ Đệ Thất, không nghĩ tới ngoài Thiên Hạ Đệ Thất ra còn có một người khác.

Người nọ rất gầy ốm, rất linh hoạt, hơn nữa còn rất đen.

Bề ngoài của hắn không hề đen, nhưng toàn thân hắn lại mặc trang phục màu đen, gây cho người ta cảm giác rất tàn độc, rất gai góc, còn sinh ra một loại cảm giác “giống như một ngón tay màu đen chỉ trời”.

Hắn ra tay quả thật rất tàn độc.

Lúc hắn xuất hiện cũng là lúc động thủ.

Hắn xuất thủ một kiếm, binh phong liền nứt ra. Nói cách khác, khi mọi người phát hiện binh phong nứt ra, mới phát hiện sự tồn tại của hắn; khi mọi người phát hiện sự tồn tại của hắn, kiếm của hắn đã chém rách binh phong, cùng lúc đó đã chém đến trước mặt Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương chỉ cảm trên mặt phát lạnh.

Y đang tập trung tinh thần đối địch, đối phó, cũng đối diện với Thiên Hạ Đệ Thất. Y đương nhiên không phát hiện có một người giống như ốt đen trốn ở sau bình phong, cho y một kích trí mạng.

Trong nháy mắt này, y đã không kịp làm tất cả phương pháp ứng biến.

Bình phong nứt ra, kiếm chém vào đầu.

Thích Thiếu Thương đang tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất, y còn chiếm được thượng phong.

Có thể chiếm được thượng phong trước loại người như Thiên Hạ Đệ Thất, ai cũng khó tránh khỏi hơi dương dương tự đắc.

Một khi đắc ý, sẽ khó tránh khỏi có điểm sơ suất.

Điểm này, cho dù là Thích Thiếu Thương cũng không ngoại lệ.

Dương Vô Tà lại bị Địch Phi Kinh ngăn cản.

Y vừa động, Địch Phi Kinh nhất định cũng sẽ động. Cho dù y có thể kịp thời ra tay cứu Thích Thiếu Thương, nhưng làm sao có thể đột phá được phòng tuyến của Địch Phi Kinh?

Tôn Ngư thì sao?

Cho dù hắn có thể kịp thời ra tay, nhưng đối diện hắn lại có một người.

Một nữ nhân, đồng thời cũng là một người cao thâm khó lường.

Nàng là một cô gái có thể lực lớn nhất trong bang hội kinh sư, nhưng không ai biết nàng rốt cuộc có võ công hay không? Võ công của nàng rốt cuộc cao đến đâu?

Nếu như Tôn Ngư ra tay, có lẽ nàng cũng sẽ ra tay.

Tôn Ngư có thể địch nổi nàng không? Có thể đột phá được phòng tuyến của nàng không?

Những điều này không ai biết, ngay cả Tôn Ngư cũng không biết.

Bởi vì hắn không xuất thủ, nhưng một biến hóa kinh người lại xảy ra.

Hắn không xuất thủ, nhưng một “đồ vật” vốn ở trong tay hắn, hiện giờ đang ở bên cạnh hắn lại xuất thủ.

Một người khác đã ra tay.

21. Chương 21: Mộng Trung Kiếm

Sau một tiếng “bụp”, bọc vải lớn trong tay Tôn Ngư đột nhiên nứt toác, một người nhanh chóng chui ra.

Trên tay người này có kiếm.

Kiếm màu xanh.

Kiếm lạnh lẽo.

Kiếm tỏa ra một sự kiêu ngạo, hơn nữa còn tàn khốc.

Người này đến rất kịp thời, kiếm này cũng công đến tức thời.

Một tiếng “đỉnh” vang lên, một kiếm này từ dưới hất lên, vừa lúc va chạm với thanh kiếm từ trên chém xuống của người như “ốt đen” kia.

Lúc này bên ngoài nổ vang một tiếng, sấm chớp lóe lên, giống như cầu sét từ đông, nam, tây, bắc bốn phương tám hướng cuốn tới, đột nhiên lại giống như gặp phải núi non ngăn trở, đứng yên bất động. Nhưng tại khoảnh khắc hai kiếm giao kích, ánh chớp vẫn chiếu rọi rõ ràng.

Người từ sau tấm bình phong hiện thân rất gầy, rất nhỏ, rất đơn thuần, rất linh hoạt, mấy chùm tóc dài rũ xuống dưới trán, ánh mắt còn có vẻ sầu muộn.

Nhưng lúc hắn phát ra một kiếm kia lại nhắm mắt.

Hắn lại là nhắm mắt phát kiếm.

Một người khác từ trong bọc vải của Tôn Ngư “nổ” ra lại rất cao, rất ngạo, lộ ra một loại thần sắc tự ỉnh giới, khác với mọi người, hơn nữa dường như còn rất lạnh, rất khốc, cũng rất thanh khiết.

Hắn vừa xuất hiện, lập tức đấu một kiếm với thiếu niên giống như trong mộng xuất kiếm kia.

Mặc dù hắn từ trong bọc vải lớn “phá kén chui ra”, nhưng khi xuất thủ vẫn lạnh lùng ngạo mạn như băng, lúc xuất kiếm cũng không nhìn đối phương một cái, giống như một kiếm này của hắn chắc chắn sẽ trúng mục tiêu.

Một kiếm này giao thủ cực nhanh. Khi tất cả mọi người đều không kịp ứng phó, cũng không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào, thiếu niên như ốt đen kia đột nhiên mở mắt, lộ ra một đôi mắt đen mà sáng, sáng mà đẹp, đẹp mà sắc, hung ác và oán hận nhìn chằm chằm vào người đã phá một kiếm của hắn.

Sau đó là mấy tiếng loảng xoảng, hắn liên tiếp đụng ngã bình phong, còn phá tan cửa sổ, trong mưa to gió lớn bay ra bên ngoài, không còn thấy nữa.

Sau đó ánh máu chợt hiện.

Người chảy máu là thanh niên cao ngạo vẫn ở lại trên lầu.

Toàn thân hắn run rẩy, dùng kiếm chống xuống đất, ngay cả thân kiếm cũng cong lại, phát ra tiếng rung ong ong nhưng lại không gãy. Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng cũng quyết không ngã xuống.

Hắn mặc y phục màu xanh, từ vai trái đến eo phải bỗng phun ra một chùm tơ máu.

Tơ máu nhanh chóng trở thành suối máu.

Cả người hắn gần như nứt ra, nhưng cũng không thật sự nứt ra, có điều mức độ bị thương lại gần như khiến người ta có cảm giác sợ hãi này.

Thương thế của hắn rất nặng, nhưng đầu chí vẫn rất mạnh.

Cả người hắn giống như bị đau đớn thiêu đốt, nhưng cặp mắt vẫn nhìn chằm chằm vào phiến cửa sổ tan vỡ kia.

- Hay cho Mộng Trung kiếm!

Hắn khàn giọng nói.

- Hay cho La Thụy Giác!

Thích Thiều Thương cũng nhấn giọng nói, kiếm trong tay y vẫn chỉ vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Khi La Thụy Giác ở sau bình phong chém xuống một kiếm, chỉ cần y vừa có phản ứng, Thiên Hạ Đệ Thất sẽ lập tức phát ra công kích chí mạng với y.

Lúc đó Thích Thiều Thương sẽ gặp nguy hiểm trước sau thụ địch.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không có cơ hội tấn công, bởi vì kiếm thủ từ trong bọc vải trắng chui ra đã kịp thời đấu một kiếm với La Hán Quả.

Thích Thiều Thương vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, hắn không có sơ hở để tập kích, cũng không có cơ hội để thừa dịp.

Tôn Ngư muốn đi đỡ lấy thanh niên lạnh lùng kiêu ngạo kia.

Thanh niên kia hừ lạnh một tiếng, tay của Tôn Ngư liền khựng lại giữa không trung, một lúc sau đành phải thu về.

Thích Thiều Thương ân cần hỏi:

- Tôn huynh, bị thương thế nào?

Cơ mặt của thanh niên kia giật giật, hừ một tiếng nói:

- Còn cầm cự được. Tên kia bị thương không nhẹ hơn ta.

Thích Thiếu Thương nói ngay:

- Phi Tung kiếm khí của Tôn đại hiệp, kiếm khí bên ngoài tám thước còn sắc hơn mũi kiếm, lần này La Thụy Giác nhất định đã ăn phải quả đắng.

Thanh niên kia mặc dù đang nghiêng rằng nhện đau, nhưng trong mắt lại lộ ra một loại thần sắc kỳ quái:

- Đúng là kiếm pháp lợi hại, ta chỉ chém hấn bị thương, không ngờ hấn lại dùng chân phát kiếm, một chiêu thất bại lập tức rút lui, đây quả thật là một nhân vật lợi hại, đối thủ lợi hại.

- Hóa ra Thích lâu chủ còn giữ lại quân bài này, thủ đoạn này của ngài thật là tuyệt.

Chợt nghe Lôi Thuần nói:

- Quả nhiên là Nhất Trụ Thần Kiếm Tôn Thanh Hà, chẳng trách kiếm pháp lại giỏi như vậy, một kiếm có thể bức lui người đứng đầu Thất Tuyệt Thần Kiếm là La Thụy Giác.

Tôn Thanh Hà nhìn Lôi Thuần nhìn một cái.

Nói ra cũng kỳ quái, hấn chỉ nhìn Lôi Thuần một cái, đã cảm thấy vết thương hình như không đau như trước nữa.

Hấn luôn luôn háo sắc.

Hấn không háo sắc đến mức có thể dùng mỹ sắc làm thuốc giảm đau chứ?

Nhưng sự thật lại hình như thế.

Lúc này Địch Phi Kinh lại háng giọng nói:

- Chúng ta vốn đã ước hẹn, hai bên chỉ có ba người đi lên Tam Hợp lâu. Vị Tôn đại hiệp này, chẳng phải là một người ngoài quy định?

Dương Vô Tà lập tức phản bác:

- Vậy La Thụy Giác thì sao? Hấn nấp ở sau bình phong phát kiếm, các người không phải trước đó chẳng hề hay biết chứ?

Địch Phi Kinh lại nói:

- Hấn không phải là người của Lục Phân Bán đường, chúng ta không thể chịu trách nhiệm cho hành vi của hấn. Hơn nữa hấn có thể đã sớm lên Tam Hợp lâu, không tin các người có thể hỏi những đệ tử mà các người bố trí ở phụ cận từ tối hôm trước. Hấn quyết không phải theo chúng ta đi lên Tam Hợp lâu.

- Y cũng vậy.

Dương Vô Tà cũng “dùng gậy ông đập lưng ông”:

- Y ở trong bọc vải, do Tôn đà chủ vác lên, cũng không có “đi” lên. Hơn nữa y cũng không phải là người của Kim Phong Tế Vũ lâu chúng ta, mà là đại hiệp “Trực Kiếm” Tôn Thanh Hà, là bằng hữu của lâu chủ nhà ta.

Tôn Ngự lập tức nói tiếp:

- Nói như thế, các người dùng trăm phương ngàn kế, bố trí nhiều mai phục ở đây như vậy, hôm nay gặp mặt, mục đích của các người là nếu đàm phán không xong thì sẽ đuổi tận giết tuyệt?

Địch Phi Kinh vội vàng buông tay, thần nhiên nói:

- Người sai rồi. Hôm nay người của Lục Phân Bán đường đều chưa ai xuất thủ, cũng chưa ai động thủ.

Thích Thiếu Thương cười lạnh nói:

- Như vậy, khi vị Văn tiên sinh này và La Thần Kiếm ra tay ám toán, cùng lúc đó người ở bốn phương tám hướng xông đến, muốn tấn công vào trong là ai?

Lôi Thuần vẫn mỉm cười nói:

- Bất kể lai lịch thế nào, đều không phải là người của Lục Phân Bán đường ta, hơn nữa đều bị người của Thích lâu chủ dễ dàng cản lại rồi.

Dương Vô Tà lại cười lộ ra hàm răng trắng:

- Chuyện này là đương nhiên. Dùng Phích Lịch đường chặn Phích Lịch đường, dùng Bát Lôi Tử Đệ đối phó với Bát Lôi Tử Đệ, đó là chuyện tốt nhất, cũng là nhân duyên thích hợp nhất.

Ai cũng biết, năm đó tổng đường chủ “Đại Lôi Thần” Lôi Chấn Lôi thành lập nên Lục Phân Bán đường, thực ra là xuất thân từ Giang Nam Phích Lịch đường, là hảo thủ chiến lực cấp bốn hàng chữ “Lôi”.

Nên biết Giang Nam Phích Lịch đường dùng hỏa khí danh chấn thiên hạ, xét về võ công tâm pháp, “Ngũ Lôi Thiên Tâm”, “Nhất Lôi Thiên Hạ Hưởng”, “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh”, “Lôi Đình Nhất Kích”, “Phong Vũ Lôi Điện Long Hành Thiên Lý đại pháp” đều là bí kỹ không ai sánh bằng, danh động giang hồ. Trong đường lại phân làm bốn cấp “Lôi Đình Phích Lịch”, “Lôi” là cấp bốn, sức chiến đấu cao nhất; tiếp theo là “Đình”, trong tinh anh của Lôi gia bảo, cao thủ hàng chữ “Đình” cũng chỉ có tám chín người mà thôi, Lôi Tổn cũng là một trong số đó; cấp thứ hai là hàng chữ “Phích”, cấp chiến sĩ này đã có thể chen chân vào hàng ngũ cao thủ hạng nhất trong giang hồ; còn lại đều là hàng chữ “Lịch”, cho dù là chiến sĩ cấp một này, cũng coi là một hảo thủ trong võ lâm.

Thực ra trong đường còn có chiến sĩ “chưa vào cấp”, đó là hàng chữ “Vũ”, cũng là những đệ tử của Phích Lịch đường không thể chen chân vào hàng ngũ cao thủ bốn cấp “Lôi Đình Phích Lịch”.

Về sau Giang Nam Phích Lịch đường xảy ra nội chiến, một phe muốn phát triển, còn một phe muốn củng cố. Từ đó những đệ tử Lôi gia có dã tâm bưng bưng đã dựng bang lập nghiệp, một nhóm hung bạo mạnh mẽ trở thành Lục Phân Bán đường nổi bật trong hắc đạo, còn một nhóm ôn hòa bảo thủ lại trở thành Phong Dao Quả Kiếm Tiểu Lôi môn.

Giang Nam Phích Lịch đường cũng vì vậy nguyên khí đại thương, thế lực giảm nhiều.

Sự phân liệt của Lôi gia, chủ yếu là do Phích Lịch đường tuy trước giờ nổi danh bằng hỏa khí, nhưng đương thời vẫn khó trèo lên nơi cao. Về binh khí bày trận, có lẽ nhân sĩ giang hồ, cao thủ võ lâm đều nhờ vào hỏa khí của Lôi gia, nhưng chưa chắc đã tôn trọng loại công phu kỹ xảo “bằng môn tả đạo” này.

Nếu bàn về võ công thực lực, người của Lôi gia vẫn chưa được danh môn đại phái của võ lâm coi trọng, điều này khiến cho những đệ tử Lôi gia có chiến lực cực cao rất không đồng ý.

Vì vậy, cao thủ hàng chữ “Lôi” trong bốn cấp chỉ có ba bốn người, một người trong đó là “Kiến Long Tại Điện” Lôi Úc, vẫn kiên trì dùng hỏa khí, tâm pháp, nội lực làm chính thống, không chịu thay đổi truyền thống của Lôi gia. Còn hai cao thủ tuyệt đỉnh khác là Lôi Diễm và Lôi Bố, một người dùng kiếm pháp, một người dùng đao pháp, danh chấn trên đời, mở ra đường khác, tài hoa kinh người, nổi bật xuất chúng, khiến Giang Nam Phích Lịch đường ngoại trừ hỏa khí, nội công, tâm pháp, cuối cùng có thể đứng đầu trong vũ khí chính thống của võ lâm, hai núi cùng sừng sững.

Có điều, thành công của bọn họ cũng khiến cho hai đại cao thủ này và những người ủng hộ bọn họ trở nên ngạo mạn nôn nóng. Hai phe tranh đấu, lại bởi vì phe chính thống chủ lưu của Lôi Úc không chấp nhận, cuối cùng khiến cho Giang Nam Phích Lịch đường chia năm xẻ bảy. Ngay cả Lôi Chấn Lôi, hảo thủ hạng nhất trong hàng chữ “Lôi”, người duy nhất không liên quan đến bất kỳ phe nào trong hai phe, cũng chỉ đành cùng với những hảo thủ hàng chữ “Đình” như Lôi Trận Vũ, Lôi Tổn rời khỏi Lôi gia bảo, xông pha thiên hạ.

Do đó về sau mới tạo thành Lục Phân Bán đường, cũng tạo nên Lôi Tổn.

Lôi Tổn chẳng những một tay bồi dưỡng nên Dịch Phi Kinh, cũng đề bạt Lôi Động Thiên.

Khi đó Lôi Động Thiên chỉ thuộc hàng chữ “Phích” trong bốn cấp cao thủ “Lôi Đình Phích Lịch”, nhưng hiện nay đã là tổng chủ một phương.

Nói đến phong thủy luân chuyển, Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo bởi vì chủ lực đi hết, đại tướng điều linh, thực lực cũng kém xa lúc trước. Cho nên đệ tử Lôi gia có rất nhiều người không giữ được bình tĩnh, bị những tông phái khác trong võ lâm lôi kéo thu nạp. Trong đó “Lôi Công Điện Mẫu” Lôi Nhật, Lôi Nguyệt của Lôi gia bảo đã giận dữ gia nhập Tập đoàn Hữu Kiều. Bốn đại cao thủ Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Đồng trong Bát Lôi Tử Đệ, bởi vì Lôi Quyền dẫn dắt mà ủng hộ Kim Phong Tế Vũ lâu. Còn như Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp, lại bị Thái Kinh mua chuộc, thường cùng Lục Phân Bán đường liên thủ đối địch.

Do đó, câu này của Dương Vô Tà là sự thật.

Bởi vì những năm gần đây Phích Lịch đường phân liệt nội đấu, đến nỗi lòng người tan rã, rất nhiều tinh anh của Lôi gia trở thành đối địch. Điều này cũng khiến cho Lục Phân Bán đường ý thế quen biết, thừa cơ chiêu binh mãi mã, dựa vào một chút quan hệ “máu mủ” kia, thu nạp không ít tinh anh cao thủ họ Lôi vào trong đường, nhờ đó thế lực tăng mạnh.

Có điều Kim Phong Tế Vũ lâu cũng không chịu thua kém, thông qua quan hệ với Tiểu Lôi môn, cũng chiêu nạp được không ít anh tài hảo thủ của Lôi gia bảo, phục vụ mình.

Điểm này Dịch Phi Kinh đương nhiên hiểu được.

Cho nên y có vẻ tiếc nuối nói:

- Cũng vì vậy, lần này chuyện phục kích các người tại đường lớn Lam Sam, nghe nói chính là do bốn người “Thực, thuộc, Xảo, Hợp” báo tin cho tướng gia. Điều này cũng đã định trước hành động của bọn họ chắc chắn sẽ thất bại.

Đây là kết quả đương nhiên.

Thái Kinh tín nhiệm “Thực Thuộc Xảo Hợp”.

“Thực Thuộc Xảo Hợp” bố trí ám sát Thích Thiểu Thương tại đường lớn Lam Sam.

Thế nhưng “Như Hữu Lôi Đồng” và “Thực Thuộc Xảo Hợp” vốn là cao thủ thuộc hàng chữ “Phích” trong Lôi gia bảo, giữa hai bên giao tình cực sâu.

Nói cách khác, Thái Kinh muốn “Thực Thuộc Xảo Hợp” đi bố trí hành động ám sát này, đó là tự chuốc thất bại, theo lẽ tất nhiên.

Hắn phái người nào đi giết Thích Thiểu Thương, kết quả đều là như nhau.

Chỉ có La Thụy Giác đủ thông minh, đủ cảnh giác.

Hoặc là hắn kịp thời nhận được tin tức khác, chỉ nên mới lợi dụng ba sư huynh đệ của hắn phân tán sự chú ý của Kim phong tế vũ lâu, còn hắn lại ở trong Tam Hợp lâu phát ra một kiếm đoạt mệnh với Thích Thiểu Thương.

Nhưng không ngờ lại gặp phải một cao thủ kiếm thuật khác, “Trực Kiếm Dâm Ma” Tôn Thanh Hà.

Hai người giao đấu lưỡng bại câu thương.

Mấy câu sau của Dịch Phi Kinh, thực ra cũng là nói cho Thiên Hạ Đệ Thất nghe.

Bởi vì Thiên Hạ Đệ Thất cũng là người do Thái Kinh phái tới.

Nếu đã là người của Thái Nguyên Trường, vậy thì không ngại để hắn truyền đạt một tin tức.

“Về việc xử lý người giang hồ, chuyện võ lâm, các người vẫn không quen thuộc bằng người trong nghề chúng ta.”

Đương nhiên, ý nghĩa sâu xa của nó là “người cần chúng ta”.

Có điều Thiên Hạ Đệ Thất chỉ hừ lạnh một tiếng:

- Cách làm của tướng gia, tự có đạo lý của ngài.

Hắn vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay từng liên tục đánh vào mũi hắn của Thích Thiếu Thương, cùng với bàn chân đạp lên bọc vải của hắn, nói:

- Rất nhiều kẻ từng cho rằng bọn họ có thể thắng ngài, lừa gạt được ngài, nhưng những kẻ này, ta không thấy được mấy người có kết quả tốt.

22. Chương 22: Cảm Giác Cách Đêm

Dương Vô Tà hí hóp mắt nhìn hắn, giống như đối phương không chỉ là một người, cũng không chỉ là một sát thủ đáng sợ, mà là một sự nghi vấn, một cái đầu mối.

Bình thường mắt của Dương Vô Tà rất lớn, rất rõ, cũng rất sáng, có vẻ rất ngây thơ, hồn nhiên, không hề giống như dáng vẻ của một nhà mưu lược.

Y vốn là một người thông minh.

Một người thông minh thật sự, ít nhất có hai đặc điểm, một là biết làm mình sống được hạnh phúc vui vẻ, hai là không để cho người khác biết quá rõ mình là một người thông minh.

Dương Vô Tà chắc chắn là một người rất thông minh. Mặc dù y thường vắt hết suy nghĩ, thậm chí là tổn hại đầu óc vì chủ nhân, lãnh tụ của mình, nhưng y vẫn biết cách khiến mình được thả lỏng, nhẹ nhõm, sống một cách thoải mái và vui vẻ.

Một người thường xuyên phải bày mưu lập kế, dùng trí dùng mưu như y, nếu không thể sống thoải mái tự tại, đã sớm tan vỡ, sụp đổ vì quá căng thẳng rồi.

Y vẫn luôn duy trì vui vẻ, thậm chí duy trì khẩu vị, để mình sống được vui sướng một chút, ăn mặc một chút, mới có thể nghĩ ra một chút biện pháp hữu dụng, để cống hiến nhiều hơn một chút cho lý tưởng và tổ chức.

Đây là tâm nguyện của y, cũng là tâm ý của y.

Năm đó khi lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu là Tô Già Mạc trọng dụng đề bạt y, y còn chưa đến hai mươi tuổi, sau mấy lần khảo nghiệm và rèn luyện, lại đưa thẳng y lên làm “tham mưu” trong lâu.

Khi đó ngay cả y cũng giật mình, người khác càng xôn xao vì nó.

Tô Già Mạc lại ra sức phản bác:

- Ai nói người trẻ tuổi không thể gánh vác trọng trách? Có một số người trời sinh trưởng thành sớm, trí năng ngút trời. Tướng soái không phân giới tính, anh hùng không hỏi xuất thân, cao thủ không nhìn tuổi tác. Dương Vô Tà cơ trí xảo trá, nhưng lại hết sức trung thành. Ta đã cẩn thận quan sát hắn, thấy hắn tuy trí kế đầy rẫy, nhưng đối với người già, trẻ con, phụ nữ lại thành thật một lòng, đúng là có chỗ hơn người. Ta cho rằng trí tuệ của hắn đủ giúp chúng ta hoàn thành đại sự.

Lời nói này của Tô Già Mạc sau này truyền ra, có thể là nguồn gốc ngoại hiệu “Đồng Tẩu Vô Khi” của Dương Vô Tà.

Đương nhiên, các “lão thần tử” của Kim Phong Tế Vũ lâu khi đó đều kịch liệt phản đối và kháng nghị.

Trong đó Thượng Quan Trung Thần là người phản đối gay gắt nhất:

- Người trẻ tuổi cho dù có chí khí, có thành tựu, cũng chỉ thích hợp công chứ không thích hợp thủ, lợi cho xung phong chứ không lợi cho phòng vệ. Tuổi tác giống như Tiểu Dương, nên cho hắn đi xung phong hãm trận nhiều hơn, nhằm để rèn luyện, tốt hơn là trấn thủ đại bản doanh định kế chỉ huy. Một tiểu tử như vậy, dựa vào gì mà điều động chúng ta?

Lời nói không tán đồng như vậy rất nhiều.

Nhưng Tô Già Mạc lại ra sức ủng hộ Dương Vô Tà.

Khi đó đối với chuyện “ủy nhiệm” Dương Vô Tà làm “tham mưu”, y chỉ nói một câu:

- Không có mới hay không mới, chỉ có tốt hay không tốt, ai cũng có thể là đại nhân vật, anh hùng xuất thân từ kẻ vô danh. Để Dương tiên sinh phụ trách vận trí dùng kế, chỉ sợ khổ cho hãn cả đời, những chuyện khác không cần nghi ngờ.

Câu nói này của y đã dẹp yên dị nghị, cũng chấm dứt nghi ngờ.

Dương Vô Tà nghe được những lời này lại ứa nước mắt.

Thứ thật sự làm y cảm động không phải lời ca ngợi của Tô Già Mạc, mà là một câu nói kia: “Để hãn phụ trách vận trí dùng kế, chỉ sợ khổ cho hãn cả đời.”

Bởi vì câu này đã đánh trúng điểm mấu chốt.

Người dùng mưu vận trí trong tổ chức, tuy được lãnh tụ anh minh coi trọng, nhưng phần lớn lại không có thực quyền, còn bị thuộc hạ không phục, xem thường, sống trong áp bức. Hơn nữa còn cạn kiệt trí óc, công cao lại lẩn chủ, dễ bị thanh trừ gạt bỏ. Mà lúc có công phần nhiều là do công sức thật sự, lại bị chủ tướng giành hết, đúng là khó mà làm người. Trước tiên lo vì nỗi lo của lãnh tụ, sau lại vui vì niềm vui của mọi người. Có thể tưởng tượng được sự khổ cực của hãn.

Một trí giả thật sự, trừ khi là bất đắc dĩ, ngoài ra quyết sẽ không làm tham mưu, quân sư cho người khác.

Có điều bởi vì Tô Già Mạc tán thưởng, cùng với hoàn cảnh khi đó của Dương Vô Tà, y đã kiên quyết gánh vác trọng trách này, hơn nữa còn đưa ra rất nhiều kế sách trọng đại, khiến Phong Vũ lâu nhanh chóng lớn mạnh, liên tiếp thắng lợi.

Cho đến khi Tô Già Mạc chết.

Dương Vô Tà xin từ chức.

Tô Mộng Chằm kiên quyết giữ lại.

Dương Vô Tà vốn có giao tình sâu đậm với Tô Mộng Chằm, hai bên cũng cực kỳ hiểu rõ xem trọng nhau.

Y biết Tô Mộng Chằm còn tài năng hơn phụ thân, cũng biết Tô Mộng Chằm nhất định sẽ coi trọng tài năng của y hơn Tô Già Mạc, nhưng y vẫn muốn rời xa giang hồ gió tanh mưa máu này.

Tiếc rằng không được, Tô Mộng Chằm quyết không để y đi.

Thế là Dương Vô Tà lại vì cha con họ Tô bày mưu hiến kế, âm thầm thúc đẩy, chủ trì đại cục, gần hai mươi năm.

Giữa hai đời, tác phong bất đồng, đều là anh minh, giống như đã trải qua mấy kiếp.

Y và Tô Mộng Chằm hợp tác khăng khít, như cá gặp nước, thoải mái tự nhiên, tiến lui thông suốt.

Cho đến khi Tô Mộng Chằm bị Bạch Sầu Phi cô lập ám toán dẫn đến thất bại. Trong những ngày đó, chỉ có y mới biết Tô Mộng Chằm nhất định ẩn nấp ở trung tâm “phe địch” để tự bảo vệ mình. Y lại dẫn thân vào hai đảng Phát Mộng, âm thầm chiêu binh mãi mã, một lần nữa bố trí tập hợp các đệ tử trung thành của Phong Vũ lâu, nhằm khôi phục Phong Vũ lâu, còn dùng trăm phương ngàn kế, muốn thông qua Lục Phân Bán đường bắt liên lạc với chủ tử thân ở hang hổ.

Quãng thời gian này thật không dễ chịu.

Lúc này Dương Vô Tà mới thấy tang thương đầy mặt, tóc rụng đi nhiều, mới xem như là một người thông minh “tuyệt đỉnh” thật sự.

Sau đó y giúp Tô Mộng Chằm giết chết Bạch Sầu Phi, lại nhin đau gánh nặng, tiếp nhận “mệnh lệnh bí mật” của Tô Mộng Chằm, khi Tô Mộng Chằm khôi phục “đại vị”, lại một chiêu giết chết vị tri giao, chủ nhân, lãnh tụ mà y vừa kính vừa trọng, vừa yêu vừa sợ này.

Tô Mộng Chằm phát ra mệnh lệnh như vậy, là vì trúng phải loại độc không thuốc giải của Lôi Thuần, không muốn bị Lục Phân Bán đường khống chế, khiến cho Kim Phong Tế Vũ lâu sau này bị Lục Phân Bán đường thao túng, bản thân cũng không muốn trở thành con rối.

Y chỉ có chết.

Sở dĩ Dương Vô Tà tiếp nhận mệnh lệnh như vậy, là vì y nhìn ra Tô Mộng Chằm đã bệnh hết đường cứu, thời gian không nhiều, hơn nữa cũng từng được Thụ đại phu “chứng thực”.

Trước khi Bạch Sầu Phi phát động “tạo phản”, Tô Mộng Chằm đã “hấp hối”.

Nếu không phải Tô Mộng Chằm vì xây dựng đại nghiệp của Kim Phong Tế Vũ lâu, khiến cho bản thân mắc phải hai mươi sáu loại bệnh hiểm nghèo, Bạch Sầu Phi căn bản không thể phát động nổi loạn, thậm chí trước khi hành động thì đã bị Tô Mộng Chằm “chế ngự” rồi.

Nhưng lúc đó, Tô Mộng Chằm một mặt phải đối phó với sự đấu tranh liều mạng của Lục Phân Bán đường, một mặt phải ứng phó với áp lực đả kích của phe phái Thái Kinh, lại phải lưu ý đến tập đoàn Hữu Kiều nhanh chóng quật khởi và thách thức, trong lúc bị thương chưa lành, vì tình đau khổ, cuối cùng đã bị Bạch Sầu Phi thừa cơ hội.

Dương Vô Tà nhẫn tâm “giết chết” Tô Mộng Chằm.

Sau lần đó, Dương Vô Tà cũng “già” cũng nhanh hơn.

Bởi vì tác phong của Tô Mộng Chằm trước giờ luôn u sầu, thái độ cũng thường cô đơn tịch mịch, tư tưởng cuộc sống này chắc chắn cũng có ảnh hưởng đến Dương Vô Tà.

Nhưng từ khi Tô Mộng Chằm lâm nguy bỏ mạng, đến khi Vương Tiểu Thạch kiên quyết gánh vác trách nhiệm, đối với Dương Vô Tà, giữa hai người không phải là cách một đời, mà giống như là cách một đêm.

Tô Mộng Chằm tự trọng u sầu.

Bạch Sầu Phi tự đại ngạo mạn.

Vương Tiểu Thạch lại tự tại vui vẻ.

Ba lãnh tụ, tính tình tác phong đều hoàn toàn khác nhau.

Sau khi Tô Mộng Chằm chết, Dương Vô Tà tâm tình nặng nề, vừa lúc gặp phải Vương Tiểu Thạch có tác phong nghĩa hiệp ung dung, khiến cho y thoát ra khỏi đầm lầy thống khổ, được trợ giúp rất nhiều.

Có điều Vương Tiểu Thạch rất nhanh đã rời khỏi kinh sư.

Hắn vẫn luôn không muốn làm thủ lĩnh một bang, không có ý lãnh đạo quần hùng.

Thích Thiệu Thương có thể.

Y tuy là kẻ bướng bỉnh cương quyết, nhưng lại có thể thích ứng thời thế, tùy cơ ứng biến.

Dương Vô Tà bày mưu hiến kế cho Thích Thiệu Thương, giao thiệp với thế lực các phái trong kinh thành, lúc này mới thật sự phát huy tài trí và tài năng của y. Có lúc Thích Thiệu Thương thậm chí không chỉ để y phụ trách mưu lược tính kế, mà còn phái y trực tiếp tham dự hành quân tác chiến, khiến sở trường của y đều hiển lộ.

Sự linh hoạt và phong cách hăng hái của Vương Tiểu Thạch và Thích Thiệu Thương, có ảnh hưởng khá trực tiếp đến tâm tình của Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà ổn định tâm tình, càng tập trung tinh thần, toàn lực dốc sức.

Có lẽ, chỉ khi làm như vậy, y mới cảm thấy không có lỗi với Tô Mộng Chằm đã chết đi.

Chỉ khi Kim Phong Tế Vũ lâu đại nghiệp không ngã, danh tiếng càng lớn, Tô Mộng Chằm ở dưới suối vàng mới có thể nhắm mắt.

Quãng thời gian này, y đã khôi phục sự hăng hái trước kia, nhưng lại có thể kìm nén ẩn giấu.

Ánh mắt của y lại trở nên sáng ngời.

Chỉ khi y nhắm mắt lại suy nghĩ hoặc quan sát người khác, mới có phần gian trá.

Y hiển nhiên cũng biết được điểm này, cho nên lúc nhắm mắt y thường cười.

Y vừa cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề, rất ngây thơ, cũng rất thân thiết.

Bởi vì y thường xuyên phải suy nghĩ vấn đề, cũng thường xuyên phải quan sát đối phương, đương nhiên không muốn khiến người ta cảm thấy mình quá “gian”.

Do đó y thường cười.

Cười là chuyện tốt.

Một người vốn nên cười nhiều một chút, bớt ưu sầu một chút, đừng nên nổi giận.

Con người thường mất mạng vì ưu sầu giận dữ, phần lớn là trong tay kẻ địch.

Quan niệm này thật ra là Vương Tiểu Thạch ảnh hưởng đến y.

Vương Tiểu Thạch thậm chí còn đùa giỡn làm một ca khúc, điền từ vào, để các huynh đệ trong lâu, trong tháp hát đến thuần thục: “Tuyệt đối không làm vẻ mặt đờ đẫn, quyết không nhíu mày. Đối mặt với kẻ địch, chúng ta phải cười; đối mặt với tử vong, chúng ta phải cười; đối mặt với tươi sáng, chúng ta càng phải cười ha ha ha ha ha...”

Mọi người cười đùa như vậy, giống như cũng hát đến mức vui mừng phấn khởi, tràn ngập niềm vui. Ưu thương mang đến ưu thương, vui vẻ lây nhiễm vui vẻ.

Đây chính là quan điểm của Vương Tiểu Thạch.

Thứ mà hắn vận dụng là “giáo dục bằng hành động”, hắn có một loại năng lực đặc biệt, có thể trong lúc vô tình lây nhiễm ảnh hưởng đến suy nghĩ của mọi người.

Hắn chưa từng cao cao tại thượng, nhưng “cảnh giới” của hắn chẳng những cao, hơn nữa còn tuyệt diệu.

Ngay cả Dương Vô Tà quen ảnh hưởng đến cách suy nghĩ của người khác, cũng bất tri bất giác thay đổi không ít.

Cho nên Dương Vô Tà thường nở nụ cười, trên mặt thường có ý cười.

Kể cả lúc này y nhìn vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Y nhìn Thiên Hạ Đệ Thất, giống như nhìn một thứ rất thú vị.

Một sát thủ khiến người ta không rét mà run như Thiên Hạ Đệ Thất, dĩ nhiên sẽ không “thú vị”.

Thiên Hạ Đệ Thất cũng tuyệt đối không phải là “thứ”.

Nhưng Dương Vô Tà vẫn nhìn thấy rất thú vị.

Y nhìn đối phương một cách rất hứng thú, thậm chí nhìn đến mức khiến cho người như Thiên Hạ Đệ Thất cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Giống như y phát hiện trên người đối phương mọc ra ba chiếc sừng, hai trái táo và một cái đuôi vậy.

Thiên Hạ Đệ Thất bị y nhìn, cuối cùng không nhịn được.

Hắn dời ánh mắt khỏi người Thích Thiếu Thương, chuyển sang nhìn chăm chú vào Dương Vô Tà, hỏi:

- Người nhìn ta làm gì?

Dương Vô Tà nói:

- Bởi vì ngươi rất thú vị.

Thiên Hạ Đệ Thất gần như không dám tin vào tai mình:

- Ta thú vị?

- Thủ hạ của Thái Kinh có người thú vị như ngươi, cũng xem là hiếm thấy.

Dương Vô Tà nói:

- Đáng tiếc người đã quên, những kẻ giang hồ từng làm việc dưới tay Thái Kinh, cũng không mấy người có kết quả tốt.

Sau đó y chậm rãi bổ sung một câu:

- Hai vị sư phụ của người đều từng cống hiến cho Thái Kinh, kết quả một người chết, một người giận dữ bỏ đi, chắc người vẫn chưa quên chứ?

23. Chương 23: Hỏa Hồ Truyền

Sắc mặt Thiên Hạ Đệ Thất biến đổi.

Sắc mặt của hắn vốn giống như vỏ trứng trong nước trà, lúc này đã biến thành màu gan heo.

Dương Vô Tà nhìn sắc mặt của hắn, càng gia tăng dả kích nói tiếp:

- Đúng, ta còn nhớ cha người, không phải là Văn Trương Văn đại nhân sao? Hắn chính là vì làm việc bán mạng cho Thái Kinh, do đó mới bỏ mạng trong tay Tứ Đại Danh Bổ, không phải sao?

Thiên Hạ Đệ Thất giận đến mức ngay cả vãi bọc vết thương trên mũi cũng rung động. Dương Vô Tà lại giống như chẳng hề để ý, hoặc căn bản là muốn thêm dầu vào lửa, nói tiếp:

- Ta nghe nói cha con các người vốn bất hòa. Thê tử của Văn đại nhân quá nhiều, thị nữ càng nhiều không kể xiết, cho nên bội tình bạc nghĩa với mẹ người, cũng không chăm sóc cho người đàn ông hoàng. Thế nhưng sau khi hắn bỏ mạng, lại chỉ có người quyết chí tề báo thù cho cha mình, còn những người khác đều bèo dạt mây trôi, có người tái giá, có người đổi họ, có người lại đổi họ tịch.

Y lại “thuộc như lòng bàn tay” đối với “thân thể” của Thiên Hạ Đệ Thất, giống như một thành viên trong gia đình đối phương, “nghe nhiều nên quen”:

- Đáng tiếc, lúc phụ thân người còn sống, người lại chưa tận hiếu đạo. Sau khi hắn chết mới không tiếc gia nhập phe phái Thái Kinh, mượn sức của Thái Kinh để báo thù cho cha người, người thật không hổ là một đứa con có hiếu.

Thiên Hạ Đệ Thất nghe đến đây, trong mắt bắt giáng lộ ra một thần sắc cực kỳ phức tạp, bàn tay nắm chặt cũng buông lỏng một chút. Lại nghe Dương Vô Tà nói tiếp:

- Thế nhưng người giác ngộ lại quá muộn. Cha người tuy chưa làm hết trách nhiệm khi người còn nhỏ, nhưng sau khi hắn gặp người, lại rất tán thưởng người. Hắn thậm chí cho rằng trong số con cái thân hữu mà hắn nuôi trong nhà, bao gồm cả con trưởng Văn Tùy Hán mà hắn cưng chiều, không một ai có thể so sánh với người. Về chuyện này, những đồng僚 cộng sự với hắn trong triều đều từng nghe hắn ca ngợi người. Thậm chí trước khi hắn lâm chung, người duy nhất có thể hi vọng báo thù rửa hận cho hắn cũng là người, cũng chỉ có người...

Về thương cảm trong mắt Thiên Hạ Đệ Thất đã chuyển thành buồn bã.

Hắn đang nghe.

Đó là chuyện nhà của hắn, mặc dù hắn không hiểu Dương Vô Tà làm thế nào biết được (người này giống như không chỗ nào không biết, không chuyện gì không hiểu), nhưng Dương Vô Tà hiển nhiên đã nói trúng tâm sự của hắn.

- Có điều, cả đời người đều đi con đường trái với hắn. Ngày đó sở dĩ hắn không chứa chấp người trong nhà, là vì người không nghe lời hắn, đường quan đường chính tốt đẹp không đi, lại đi đường hiểm giang hồ; thi thư kinh nghệ không học, lại đi luyện võ công tà môn; các đại sư đại nho không theo học, lại đi bái tà dị giang hồ làm sư phụ. Hắn đang làm quan, vừa lúc có thể che chở cho người, người vốn có tiền đồ thật tốt. Nhưng người không học theo gương tốt, ngay cả võ công cũng tu luyện loại công pháp tà dị mà chính phái khinh bỉ, kết giao phần lớn là tà ma ngoại đạo, hắn đương nhiên cảm thấy người đã phụ kì vọng của hắn.

Lần này không chỉ Thiên Hạ Đệ Thất đang nghe, ngay cả Dịch Phi Kinh và Lôi Thuần cũng đang nghe.

Bọn họ cũng không biết Thiên Hạ Đệ Thất lại có nhiều chuyện cũ như vậy.

Bọn họ cũng đang tò mò.

Tại sao Dương Vô Tà lại nhắc tới những chuyện này? Vào lúc này? Có dụng gì ý? Có mưu đồ hay không?

- Người luôn không nghe lời hấn, có lẽ là vì không thể tha thứ chuyện hấn bỏ rơi mẹ con các người? Huống hồ, người cho rằng hấn mặc dù ở trong hàn lâm, nhưng hành vi và việc làm, cấu kết nịnh thần, cũng không có gì khác với tà phái hắc đạo trong võ lâm, dựa vào đâu mà xem thường người? Người đương nhiên không phục.

Thích Thiếu Thương cũng khẽ mỉm cười, đang nghe.

Y đã hiểu ý của Dương Vô Tà, cho nên thể đứng của y rất kỳ lạ.

Một chân y đạp lên bọc vải của Thiên Hạ Đệ Thất, đạp rất vững, rất chắc.

Nhưng cả người y lại giống như chỉ cần khẽ quát một tiếng, hất hơi một cái, sẽ lập tức bay ra ngoài hai trượng tám, liên tục lộn nhào mười sáu cái.

Y đã giống như ổn, cũng giống như bất ổn.

Giống như cứng, như vững, nhưng cũng rất bấp bênh, rất yếu ớt.

Trong đó, có thể đạt đến hai điểm cân bằng này, lại dựa vào một chữ “dính”.

Nhưng một tay y lại đang đỡ Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà mặt như giấy vàng, đã nhanh chóng điểm vài huyết đạo trên người, vận công điều tức, máu loãng vẫn không ngừng rỉ ra. Xem ra, một kiếm kia của La Thụy Giác không chỉ chém thương thân thể của hấn, cũng chấn thương nội tạng của hấn.

Đó là một kiếm vô cùng sắc bén, cũng vô cùng lợi hại.

Lại không biết “Kiếm” La Thụy Giác bị thương thể nào?

Thích Thiếu Thương vừa đối địch, vừa đạp lên binh khí bí truyền của Thiên Hạ Đệ Thất, vừa phải hộ pháp cho Tôn Thanh Hà.

Y phân tâm làm ba.

Đây là chuyện nhỏ.

Y đã quen làm lãnh tụ, giỏi về ứng phó cục diện biến hóa.

Y ứng phó nhanh, chuẩn, ứng biến kỳ, gấp, lúc cần thiết còn có thể tâm phân làm bảy tám, vẫn có thể không vội ung dung.

Dương Vô Tà cũng đang nói ung dung không vội:

- Người cũng rất có chí khí, rất nhanh đã trở thành sát tinh trên hắc đạo, kỳ nhân trong võ lâm. Lệnh tôn tự nhiên nhìn người với cặp mắt khác xưa, cho nên gặp người khác liền khen người. Ta thấy người vượt trội xuất sắc, nở mày nở mặt, trong lòng nhất định cũng từng dương dương tự đắc, đúng không?

Thiên Hạ Đệ Thất nói giọng khàn khàn:

- Chuyện này liên quan gì đến người!

Dương Vô Tà không giận không hờn nói:

- Chuyện này vốn không liên quan đến ta. Người tu luyện tà công dị thuật, từng đi theo Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng sau đó lại biết môn hạ của hấn chỉ có thể tu luyện một loại tuyệt kỹ. Người vừa thành tài liền vứt bỏ hấn như giày rách, thậm chí về sau còn nhận lệnh Thái Kinh, tham gia hành động giết chết Nguyên Thập Tam Hạng. Người cũng từng bá sư học nghệ với cao thủ hạng nhất của Phích Lịch đường là “Hỏa Hổ” Lôi Úc, nhận được chân truyền của hấn. Nhưng sau đó người đều rời khỏi sư môn, luyện thành võ công riêng biệt, trở thành đại sát tinh số một trong lục lâm.

Thái dương của Thiên Hạ Đệ Thất đã rỉ mồ hôi lạnh, bàn tay lại dần dần nắm chặt.

Bởi vì hắn phát hiện Dương Vô Tà biết về hắn quá nhiều, quá tường tận, quá tỉ mỉ chu đáo.

Chuyện này thật quá đáng sợ.

Dương Vô Tà vẫn nói tiếp, lại nói rất nghiêm chỉnh:

- Đáng tiếc, Văn Trương bởi vì nhận lệnh của Thái Kinh truy bắt Thích lâu chủ, do đó đối đầu với Tứ Đại Danh Bổ, cuối cùng bỏ mình mất mạng. Cha ngươi vừa chết, ngươi lại gia nhập bè cánh Thái Kinh, chuyện này ngươi sai rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất tức giận:

- Chuyện này... chuyện này mắc mớ gì đến ngươi!

Giọng nói của Dương Vô Tà đột nhiên gia tăng.

Y càng nói càng vang dội, tiếng như sắt đá.

- Chuyện này vốn không liên quan đến ta, nhưng ngươi vì báo thù cho phụ thân mà đối phó với Thích lâu chủ, vậy thì liên quan đến ta rồi.

Dương Vô Tà nói:

- Căn bản, ngươi chính là ân oán không phân, báo thù sai rồi.

- Ta... báo thù sai rồi?

Thiên Hạ Đệ Thất khàn giọng nói:

- Ngươi dựa vào đâu nói ta... báo thù sai rồi?

- Kẻ thù của ngươi là Thái Kinh, không phải Thích Thiếu Thương, cũng không phải Vô Tình.

Dương Vô Tà nghiêm chỉnh nói:

- Kẻ thù giết cha ngươi thật ra là Thái Kinh, hắn không phải cha ngươi đi làm chuyện này, cha ngươi cũng sẽ không chết. Thái Kinh bày mưu để cha ngươi và đám người Hoàng Kim Lân đi đối phó với Vô Tình, Thiết Thủ, Thích Thiếu Thương, cho dù có thể thành công, thử nghĩ Truy Mệnh và Lãnh Huyết sẽ bỏ qua cho bọn họ sao? Gia Cát tiên sinh sẽ khoanh tay đứng nhìn sao? Anh hùng trong thiên hạ sẽ để mặc cho bọn họ chết uống trong tay cha ngươi sao? Hắn chẳng qua là muốn phụ thân ngươi đi chịu chết.

Trên trán Văn Tuyết Ngạn nổi lên gân xanh, giống như móng vuốt của một con rồng xanh, bao phủ trên đầu hắn.

Hắn rất gầy, cho nên móng vuốt của rồng xanh cũng rất khô héo.

Tay của hắn run rẩy, bàn tay cũng nắm lại thật chặt.

Thích Thiếu Thương nhìn hắn, càng nhìn chăm chú vào tay hắn, đặc biệt là tay trái, giống như trên mu bàn tay hắn có một con nhện độc đang bò qua, hoặc là có mười bảy ngón tay, móng tay đang nở hoa, đốt tay đang kết quả.

Thiên Hạ Đệ Thất khàn giọng nói:

- Ta muốn báo thù cho y, đó là hoàn thành chí nguyện mà y chưa hoàn thành.

Dương Vô Tà đột nhiên cắt lời hắn:

- Ngươi chỉ đang tự gạt mình. Sau khi lệnh tôn chết, ngươi phát hiện làm một người giang hồ, võ công có luyện tốt đến mấy cũng khó có thực quyền thực thế, còn phải dựa vào triều đình nâng đỡ mới có thành tựu lớn. Cho nên ngươi mượn danh nghĩa báo thù cho cha, gia nhập với Thái Kinh, thực ra chính là vì công danh phú quý của mình, đã sớm đi ngược với dự tính ban đầu của ngươi, cũng làm trái với chí nguyện của cha ngươi.

Sau đó hắn hỏi:

- Người có biết, trước kia vì sao lệnh tôn đại nhân ngay cả con trưởng dòng chính của hần là Văn Tuyền Hán cũng không nhìn vào mắt, chỉ coi trọng người?

Cặp mắt Thiên Hạ Đệ Thất phát ra một loại ánh sáng kỳ lạ, đó là sáng lạnh.

Ai nhìn hần đều khó tránh khỏi phát rét, phát lạnh.

Ngay cả Lôi Thuần cũng bắt giác nhích đến gần Địch Phi Kinh một chút.

Tuy nàng dựa vào Địch Phi Kinh, nhưng đôi mắt đẹp đen nhánh sáng ngời phần lớn thời gian vẫn quanh quẩn, dừng lại trên mặt và trên người Thích Thiều Thương, giống như từ biểu tình và tư thế của Thích Thiều Thương, nàng đã quan sát được bí mật trọng đại gì, thậm chí giống như đọc được tâm sự kỳ lạ gì.

Nhưng Thích Thiều Thương không nhìn nàng.

Y lại khấn trương nhìn chăm chăm vào Thiên Hạ Đệ Thất, giống như Thiên Hạ Đệ Thất không có vũ khí thuận tay, còn đáng sợ hơn so với cầm trong tay “bọc vải” danh chấn võ lâm nhưng lại không biết là vật gì.

Còn đáng sợ hơn nhiều.

Tôn Thanh Hà đang thở dốc, thở đến phì phò.

Mọi người đều có thể nghe được âm thanh máu của hần nhỏ xuống sàn nhà.

“Tích, tách!”

Hần dường như rất đau, gương mặt giống như tím bầm.

Hần đang nhịn đau, chịu đựng đau đớn vô cùng.

Hần giống như đã sắp không cầm cự nổi.

Nếu không có Thích Thiều Thương dùng một tay đỡ hần, có lẽ hần đã ngã xuống rồi.

Thế nhưng Địch Phi Kinh lại chú ý một chuyện.

Tai của Tôn Thanh Hà.

Tai của hần có một loại biến hóa gần như hoàn toàn không phát giác được, đã nhỏ bé nhưng lại hết sức kỳ lạ.

Tai của hần đang dài ra, dài một cách không thể phát giác.

Nhiều nhất chỉ tăng thêm một chút giống như vòng cung màu trắng như trắng lưỡi liềm trên móng tay.

Tai của hần cũng đang động.

Giống như là vì đau nên mới động, lại giống như chỉ là tự động giật giật, không liên quan gì đến đau.

Địch Phi Kinh vẫn luôn chú ý đến hiện tượng khiến người khác dễ bỏ qua này, nhưng Lôi Thuần vừa đến bên cạnh, sự chú ý của y liền phân tán.

Bởi vì tâm của y đã loạn.

Dương Vô Tà lại càng nói càng bình tĩnh.

Có phải lúc đối địch, kẻ địch tâm càng loạn, mình sẽ càng trấn định?

Có phải bởi vì nguyên nhân này, cho nên y mới không tiếc khiến cho kẻ địch tâm loạn?

Y rất có lòng tin nói tiếp, bởi vì y biết kẻ địch của y đang giận, cũng đang nghe.

Lời của y ngay cả kẻ địch đều phải nghe, đều muốn nghe.

- Đó là vì người có chí khí, người không chịu bị gian nịnh triều đình thao túng, người là một nhân vật lớn, cũng là con trai tốt của hần.

Dương Vô Tà lạnh lùng nói:

- Không ngờ, sau khi hấn chết người lại gia nhập với lực tặc Thái đảng, làm xằng làm bậy, còn không bằng phụ thân người. Thái Kinh muốn tiêu diệt kẻ thù Lạc Dương Ôn Văn, người liền dùng trăm phương ngàn kế giết y, lại nảy sinh ý nghĩ sai trái với con gái một của y, cho nên đã tập kích người bảo vệ con gái họ Ôn là Thiên Y Hữu Phùng. Bởi vì sợ Bạch Sầu Phi sẽ chiếm được trái tim của Ôn Nhu, người lại không tiếc xúi giục Thái Kinh hạ lệnh tiêu diệt Bạch Sầu Phi...

Nghe đến đây, Lôi Thuần chợt chấn động, Địch Phi Kinh cũng cảnh giác, thậm chí là kinh giác.

Thiên Hạ Đệ Thất nghiêng rằng nói:

- Người!

“Vuốt rồng” trên trán hấn cũng nổi lên hai gò má.

- Người làm sao biết nhiều như vậy?

- Ta có tư liệu của người. Thái Thủy Trạch của Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh vẫn luôn điều tra xuất thân của người. Sau khi hấn cải tà quy chính, gia nhập lâu ta, tư liệu của người cũng được để trong Bạch lâu.

Dương Vô Tà nói một cách sắc bén:

- Thiên Y Hữu Phùng cũng vẫn luôn thu thập tư liệu của người. Y là bạn tốt của ta, y vốn đã tra xét chuyện của người gần đủ, nhưng lại gặp phải độc thủ của người.

Y lạnh lợi nói:

- Nhưng cố gắng của y cũng không uổng phí, tất cả mọi thứ của người đều đang nằm trong tay ta.

Thiên Hạ Đệ Thất giận dữ nói:

- Ta giết người, ta nhất định sẽ giết người!

Thích Thiếu Thương đột nhiên nói:

- Người muốn giết y, trước hết phải giết ta.

Thiên Hạ Đệ Thất cất giọng the thé:

- Được, giết người thì có khó gì, ta sẽ giết người trước!

Hấn vừa nói xong liền ra tay.

Hấn vừa ra tay, nơi này liền xảy ra biến hóa cực lớn, cực kỳ bất ngờ.

Hấn ra tay cũng cực kỳ bất ngờ. Hấn vốn đã bị Dương Vô Tà chọc giận đến mức một phật lên trời, hai phật xuống đất, ra tay quyết không bắt nạt; nhưng phương thức mà hấn ra tay lại khiến người ta rất bất ngờ.

Hấn ra tay không phải tiến, mà là lui.

Toàn lực rút lui.

Lúc lui tay của hấn kéo một cái, giống như kéo đứt thứ gì, bản thân hấn cũng giống như kéo đứt dây thần kinh nào đó của mình, rít lên một tiếng:

- Hỏa Hổ thành truyền, người đi chết đi!

Hấn vừa hét lên, lập tức cả người lui lại.

Hấn chạy đến mức giống như bị mười sáu con quỷ mang theo gai nhọn, trường mâu truy kích.

Chẳng những hấn lui, Địch Phi Kinh vừa nghe hấn hét lên cũng đứng dậy, tay trái vỗ vào bàn trà, tay phải ôm lấy Lôi Thuần, bay về phía sau.

Bàn trà đổ, ly trà rơi xuống đất vỡ vụn.

Không ai nghe được tiếng ly trà vỡ vụn, bởi vì âm thanh của nó đã bị che lấp.

Bị một loại tiếng vang rợp trời kín đất, long trời lở đất bao trùm.

Đó là tiếng nổ tung.

Tiếng nổ đến từ bọc vải dưới chân Thích Thiếu Thương, giống như một ngàn một trăm sáu mươi mốt con mãnh hổ xuất chuồng, đồng loạt gầm lên. Ánh lửa tung tóe, Tam Hợp lâu lâu sụp cột gãy, cây vỡ ván nứt.

Sức nổ đủ để vỡ nát, nung chảy, phá hủy tất cả.

Tam Hợp lâu đã không chỉ một lần bị hủy. Trước kia trong trận chiến giữa Quan Thất và đám cao thủ Lôi Tồn, Tô Mộng Châm, nó đã bị “nhổ tận gốc”, gần như san thành đất bằng.

Nhưng mỗi lần nó bị phá hủy đều có thể xây dựng lại.

Lần này nó lại sụp đổ, có thể xây dựng lại không?

Bao nhiêu danh thành lịch sử, danh lâu cổ kim, đều không qua được năm tháng gió sương, sự cướp đoạt của khói lửa, sự cướp bóc của thiên tai và nhân họa, cuối cùng đều không chịu được tan vỡ, sụp đổ, tan thành mây khói. Hiện giờ, Tam Hợp lâu và người trên lầu, liệu có thể một lần nữa đứng ở trên đời trong huy hoàng? Một lần nữa đứng lên như phượng hoàng tắm lửa?

Kim Phong Tế Vũ lầu thì sao?

Lục Phân Bán đường thì sao?

Mê Thiên minh thì sao?

Bọn họ thì sao?

Người thì sao?

Ta thì sao?

24. Chương 24: Long Phi Cửu Thiên (rồng Bay Chín Tầng)

Kết quả của bạo lực thông thường chính là hủy diệt.

Trong đó hủy diệt dữ dội nhất chỉ có một loại, đương nhiên là nổ tung.

Một tiếng “ầm” vang lên, lầu ba của Tam Hợp lâu đột nhiên nổ tung, giống như chiếc bánh bị một bàn tay to lớn bóp nát, nhưng nó lại tan vỡ phân liệt từ bên trong chứ không phải bên ngoài.

Tam Hợp lâu từ trong nổ tung, khiến cho hai đội nhân mã bên ngoài đều kinh ngạc chấn động, nhưng lại lực bất tòng tâm.

Đội ngũ “Vô Pháp Vô Thiên” do Mạc Bắc Thần lãnh đạo, được Lôi Động Thiên dẫn theo cao thủ của Lục Phân Bán đường chi viện, đứng đối diện với hai đảng Phát Mộng gồm Phát đảng Hoa Khô Phát và Mộng đảng Ôn Mộng Thành, cùng với đám người Thái Tâm Không của Kim Phong Tế Vũ lầu, hai bên hết sức căng thẳng.

Mệnh lệnh mà bọn họ nhận được đều rất tương tự.

Một là bảo vệ lãnh tụ.

Hai là nếu không có mệnh lệnh thì không được làm càn.

Ba là một khi nhận được mệnh lệnh, lập tức toàn diện toàn lực tiêu diệt kẻ địch.

Một bên là mệnh lệnh của Dương Vô Tà, một bên là chỉ thị của Địch Phi Kinh.

Những người nhận được mệnh lệnh đều đã chuẩn bị liều mạng.

Sau khi đám người Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà, Tôn Ngư tiến vào Tam Hợp lâu, có bốn hán tử mặc y phục màu đen từ bốn góc chết lên vào Tam Hợp lâu.

Bọn họ vẫn luôn ẩn nấp trên mái hiên, cúi người sau mái ngói chìa, bên cạnh tấm chắn gió.

Toàn thân bọn họ đều màu đen.

Khăn trùm đầu bọn họ mang màu đen, một thân trang phục đi đêm cũng màu đen, ngay cả khuy áo, tất và giày đều màu đen, mào thô mắt đen, mang bao tay bằng da đen có xước mang rô, ngay cả màu môi cũng là hai phiến xám đen.

Có điều sắc mặt lại tái nhợt.

Đây vẫn là ban ngày, bọn họ lại mặc trang phục thích hợp đi đêm, càng đặc biệt nổi bật.

Thế nhưng bọn họ thà rằng bị người khác nhìn qua là thấy, cũng không muốn thay đổi trang phục.

Có thể thấy được, cách ăn mặc này chính là “sinh mạng” của bọn họ, cũng là “tôn nghiêm” của bọn họ, càng là “phong cách” của bọn họ.

Bọn họ thà rằng mạo hiểm lớn hơn, cũng không muốn thay đổi hành trang của mình.

Bởi vì bọn họ đều xem đây là vinh.

Bởi vì bọn họ đều là người của Giang Nam Phích Lịch đường.

Bởi vì bọn họ đều là đệ tử Lôi gia.

Cho dù hiện nay bọn họ đã rời khỏi Lôi gia bảo, cống hiến cho bang phái khác, nhưng bọn họ vẫn là một thành viên của Lôi gia, bọn họ vẫn xem Phích Lịch đường là vinh quang.

Bọn họ đều hành động nhất trí, hình dáng càng tương tự.

Thấp bé, tinh nhuệ, miễn tiện, kiên quyết.

Bốn người đều rất dũng mãnh, trán bọc vải đen, tay phải cầm giáo Lôi Công, tay trái cầm lá chắn, tất cả đều đen kịt, đang muốn lên vào Tam Hợp lâu.

Bọn họ là Lôi Như, Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Đồng.

Nhiệm vụ mà bọn họ nhận được hôm nay là nổ chết Thích Thiếu Thương.

Chỉ cần nổ chết Thích Thiếu Thương, Thái Kinh đã bảo đảm sẽ để cho Giang Nam Phích Lịch đường xây dựng thế lực tại võ lâm kinh sư, có quy mô ngang bằng với Kim Phong Tế Vũ lâu.

Bọn họ đã sớm biết Thích Thiếu Thương sẽ không ở đường lớn Lam Sam, bởi vì bọn họ đã nhận được tin tức.

Tin tức là do Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp báo cho bọn họ.

Bọn họ vốn là người “một nhà”.

Thế nhưng phiền toái cũng đến từ đây.

Bọn họ còn chưa đi vào Tam Hợp lâu, đã bị bốn người đuổi trở về, lui ra ngoài.

Bốn người này đều rất khôi ngô.

Một người cao lớn, một người hùng tráng, một người cường hãn, một người uy mãnh.

Bốn người bọn họ giống như bốn tòa kim cương trong thiên hạ, tay trái cầm lưới, tay phải cầm búa, một người ngăn cản một người, ép bốn người xâm nhập ra ngoài.

Bọn họ chính là Lôi Thực, Lôi Thuộc, Lôi Xảo, Lôi Hợp.

Bọn họ nhất định phải bảo vệ Thích Thiếu Thương, nguyên nhân rất đơn giản.

Đây là mệnh lệnh của môn chủ Tiểu Lôi môn Lôi Quyền, quan trọng hơn là Thích Thiếu Thương đã ước hẹn với Lôi Quyền, chỉ cần diệt trừ thế lực võ lâm của Lục Phân Bán đường và Thái Kinh, Thích Thiếu Thương sẽ tận lực giúp Tiểu Lôi môn thành lập cơ sở tại kinh sư.

Vấn đề nằm ở đây, đối lập cũng vì nguyên nhân này.

Bọn họ vừa lui ra đã đến ngoài lâu.

Ngoài lâu là nhân mã hai bang, trong sáng trong tối, ít nhất có đến hơn ngàn người.

Nếu quả thật đánh nhau, đó thật sự là một trận chém giết lớn, sát phạt kinh thành.

Một lãnh tụ giỏi khi “tranh giành giang sơn” của hần, nên tìm cách hi sinh ít nhất, xem đó là nguyên tắc của mình.

Thế nhưng, trận giết chóc trong kinh thành hôm nay, có thể tránh khỏi sao?

Sấm rền vang dội, trên trời mây dày sắp mưa, ngoài đường xa xa truyền đến tiếng chém giết và hỏa khí.

Mọi người đều có phần nhịn không được.

Tam Hợp lâu vẫn yên tĩnh, không có động tĩnh.

Chợt nghe một tiếng hét, cửa sổ vỡ tan, một người bay nghiêng ra ngoài.

Đó là một thanh niên anh dũng cường hãn như ốt đen, loạn choạng va đụng, như điều đứt dây lướn ra, bỗng nhiên lại lật người một cái, giống như rồng bay lướn lên trời cao.

Thân hình của hần đã ổn định lại.

Có điều nơi hần đi qua lại có một đường tơ máu chảy xuống, xem ra thương thế của hần không hề nhẹ.

Người tinh mắt đã phát hiện ra, hần chính là sát thủ thần bí nhất nhưng có thể kiếm pháp cao nhất trong kinh sư, người đứng đầu Thất Tuyệt Thần Kiếm, La Thụy Giác.

Sao hần lại xuất hiện ở đây?

Đám người Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà không phải đang ở trong Tam Hợp lâu sao?

Đám người Lôi Thuần, Dịch Phi Kinh chẳng phải cũng ở trong lâu ba sao?

Sao hần lại đột nhiên xuất hiện?

Sao hần lại đột nhiên bị thương?

Ai đã thương hần?

Chẳng lẽ trong Tam Hợp lâu đã động thủ?

Ai thắng? Ai thua? Ai sống? Ai chết? Ai gặp nguy hiểm?

Mọi người càng không yên, rục rịch muốn động, thậm chí muốn giết vào Tam Hợp lâu để chi viện, hộ chủ, xem thử kết quả.

Thế nhưng trong Tam Hợp lâu vẫn không có tin tức.

Yên tĩnh, không tiếng động.

Người ngoài lâu càng không yên.

Chỉ cần có một người la lên, động thủ trước, có thể hơn ngàn người này sẽ lập tức chém giết.

Loại kịch chiến này một khi phát sinh, vậy thì núi thủy chồng núi thủy, máu bắn nhuộm máu bắn, không thể cứu vãn.

Ngay lúc này, chợt nghe một trận tiếng bánh xe chói tai truyền đến.

Tiếng lết kết liên tục vang lên, lập tức đi lên phía trước, sau đó dừng lại.

Đó là một chiếc xe lăn, bốn góc đều có một đồng tử thông minh khả ái, ánh mắt linh hoạt, ba người đeo kiếm, một người cột đao bên hông.

Trên xe lăn có một người thanh niên đang ngồi, thần sắc lạnh lùng, sắc mặt tái nhợt như đao, tay trái khê xoa bụng dưới, giống như dạ dày đang đau.

Giọng nói của y cũng giống như đang nhin, nhin đau.

Thậm chí có phần giống như nhin nhục.

Nhưng lời nói của y lại là một “mệnh lệnh”, một mệnh lệnh hòa bình.

- Không được động thủ!

Y nói.

Đây là một câu nói buồn cười.

Trước mắt y đều là cao thủ võ lâm, cũng là những kẻ hung tàn, những người hung ác tàn nhẫn nhất trong kinh thành.

Đối diện với y là người trong lục lâm, bất kể bạch đạo hay hắc đạo, đều là những người giang hồ cùng hung cực ác khó dây vào nhất.

Thế nhưng một người trẻ tuổi đứng cũng không nổi như y, mang theo bốn tiểu đồng, lại ra lệnh ọi người:

- Không được động thủ!

Đây là một câu nói buồn cười, nhưng không có ai cười.

Bởi vì y là người đứng đầu Tứ Đại Danh Bổ, Vô Tình.

Y còn bổ sung một câu:

- Hình bộ có bốn trăm năm mươi hai người, Lục Phiến Môn phái ra ba trăm mười tám người, cùng với cấm quân bảy đội năm trăm sáu mươi ba người, đều đã bao vây trùng trùng nơi này, ngoài ra còn có đại đội quân mã sẽ lập tức chạy tới. Các ngươi một khi liều mạng trên đường, chúng ta sẽ bắt giữ, xử lý theo pháp luật, quyết không dung túng.

Đây là lời nói của y, cũng là cảnh cáo của y.

Y là Vô Tình, lời y nói không thể không nghe.

25. Chương 25: Phi Long Tại Thiên (rồng Bay Lên Trời)

Có một số người, lời nói của bọn họ người có thể không nghe, nhưng người nhất định sẽ trả giá.

Có một số cái giá, không ai có thể trả nổi.

Có một số người, lời nói của bọn họ người không thể không nghe, bởi vì nghe có rất nhiều lợi ích.

Có một số kinh nghiệm, quả thật có thể khiến người lập nên sự nghiệp, bảo toàn tính mạng.

Nhưng có một số người, người không thể uy hiếp được, cũng không thể đe dọa được.

Bởi vì bọn họ có chết cũng sẽ không bị người đe dọa.

Bọn họ sống vì một quy tắc công bình và chính nghĩa. Nếu gặp phải uy hiếp đe dọa, bọn họ sẽ liều mạng với người lường bại câu thương, ngọc nát đá tan, cũng không chùn bước.

Người chặt đứt ngón chân ta, ta cắt đứt cái đuôi của người.

Người giết một nhà ta, ta diệt chín tộc người.

Người có huynh đệ, ta có bằng hữu.

Người có bang chúng, ta có môn sinh.

Người có sát thủ, ta có tuyệt chiêu.

Người có chỗ dựa, ta có bối cảnh.

Ta không chọc người, người ít chọc ta.

Ăn miếng trả miếng, nợ máu trả máu.

Mọi người đều từng leo gió, vượt sóng, ngồi tù, bị ám toán, lăn lộn trên mũi dao, qua địa ngục xuống hoàng tuyền bảy tám lần, cùng từng bị hù dọa. Người muốn dùng ám khí, sử âm chiêu, thi độc thủ, trên đời này có cũng sát thủ chuyên giết sát thủ, có hảo thủ chuyên chặt những bàn tay đen, chỉ xem ai ương ngạnh hơn, ai mạnh mẽ hơn.

Đây chính là giang hồ.

Đây là bi ai của người giang hồ, cũng là bất đắc dĩ của người võ lâm, càng là đau thương của người nghĩa hiệp.

Có lẽ, người võ lâm lời vàng ý ngọc, duy trì chính nghĩa cũng không phải hiếm thấy. Nhưng bị người ta hại thảm, bức tuyệt, đuổi tận, khi đến cửa, không đánh trả thì làm sao đây? Cứ bó tay chịu trói, chờ người đến giết sao?

Xem đao ai nhanh, xem người ai mạnh, xem ai sợ ai, xem ai hiệu triệu võ lâm thiên hạ, hỏi một câu trên giang hồ còn có hai chữ chính nghĩa hay không, có phải dựa vào chữ ác không phân phải trái là có thể hoành hành thiên hạ?

Nếu như không có, hãy để ta bắt đầu.

“Ta” ở đây đương nhiên chính là “chúng ta”, có thể là bất cứ ai.

“Ta” có thể là Thích Thiếu Thương, y có loại tham vọng này; cũng có thể là Vô Tình, y cũng có loại tâm chí này.

Cho dù hai người đều có khiếm khuyết, nhưng bọn họ hùng tâm chưa chết.

Cho nên lúc này, Thích Thiếu Thương lên Tam Hợp lâu, Vô Tình lại chạy đến bên ngoài Tam Hợp lâu, phát ra cảnh cáo.

Cảnh cáo mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ.

Y quả thật không muốn máu chảy thành sông.

Lời của y tạm thời chấn nhiếp mọi người.

Các lộ nhân mã cũng thật sự bị lời nói của y làm chấn động.

Hóa ra đại quân đã bao vây nơi này. Nếu không cần thiết, bất kể bạch đạo hay hắc đạo, lục lâm hay hồng lâm, cũng không ai muốn đại khai sát giới trong hoàng thành kinh sư này.

Giết chóc một khi bắt đầu, mầm tai họa mở ra, e rằng khó mà thu thập, không thể kết thúc.

Vô Tình vừa dùng lời nói chấn nhiếp mọi người (trên thực tế, quân mã đến đây cũng không nhiều như y nói, nhưng y không hi vọng sẽ có đổ máu bỏ mạng), Tam Hợp lâu lại xảy ra biến hóa.

Biến hóa kinh người.

Nổ tung.

Sức nổ rất mạnh, trời rung đất chuyển, mọi người bị sức nóng và lực chấn động đè nén, râu tóc dựng lên, mi mắt khó mở, có người còn không nhìn được nằm xuống, muốn né tránh sức ép như dùi non lấp biển này.

Người nhất gan chân đã mềm nhũn, còn loáng thoáng ngửi được mùi khai của nước tiểu.

Lúc này, những người từng nhìn thấy cảnh tượng nổ tung rất ít, nhất là vụ nổ uy lực chấn nhiếp như vậy càng có một không hai.

Bát Lôi Tử Đệ lại từng nhìn thấy.

Cho nên bọn họ không né, không tránh, ngược lại mở mắt, thẳng người, ca ngợi, bội phục sức nổ tuyệt đại.

Bởi vì không phải sức nổ lớn khiến bọn họ hoa mắt, mà vụ nổ này còn kỳ dị.

Vô Tình cũng cảm thán, nhưng cũng cực kỳ lo lắng.

Vụ nổ có uy lực lớn như vậy, nhất định hảo thủ của Lô gia bảo đã lén vào kinh sư. Gần đây đệ tử Lô gia vào kinh càng ngày càng nhiều, với sức chiến đấu và lực phá hủy của bọn họ, hơn nữa lại được các nhà các phái thu dùng, tranh giành, e rằng kinh sư sẽ khó có ngày bình yên.

Hơn nữa vụ nổ lại xảy ra tại Tam Hợp lâu.

Đây là trung tâm của kinh sư, cũng là trọng tâm của các lộ nhân mã.

Chuyện này e rằng chỉ mới bắt đầu.

Đám người Thích Thiếu Thương, Dịch Phi Kinh đều là thủ lĩnh của hai bang phái lớn, bọn họ còn ở trên lầu. Nếu như bọn họ đã mất mạng hi sinh, có lẽ vô lâm kinh thành lại phải chỉnh hợp lần nữa, lại phải trải qua một phen đại loạn, đại náo động.

Vô Tình không phải rất thích Thích Thiếu Thương, bởi vì y cảm thấy người này dù sao cũng xuất thân từ giặc cỏ, hơn nữa cơ trí nhẫn nại, một khi rồng bay lên trời, e rằng không dễ khống chế, vừa chính vừa tà, không dễ phân loại, nhưng dù sao y vẫn ủng hộ người này.

Ủng hộ người này, một phần là vì Gia Cát tiên sinh dốc lòng an bài, một phần là vì ngoại trừ Thích Thiếu Thương, cũng không có nhân tuyển tốt hơn để lãnh đạo Kim Phong Tế Vũ lâu, đối kháng với Lục Phân Bán đường, tập đoàn Hữu Kiều và Mê Thiên minh.

Chỉ có Thích Thiếu Thương.

Lúc này y không thể chết, không thể bại, cũng không thể lui.

Cho nên Vô Tình rất hi vọng Thích Thiếu Thương có đủ bản lĩnh, ứng phó với những kẻ địch này, ứng phó với cục diện biến hóa này.

“Y” đã thành một biểu tượng, một đại biểu trong suy nghĩ của bạch đạo vô lâm.

Vô Tình cũng không cần lo lắng quá lâu, bởi vì gần như trước khi vụ nổ xảy ra một khắc, đã có bóng người từ trong Tam Hợp lâu bay ra ngoài.

Hơn nữa còn giao thủ, hết sức kịch liệt.

Giống như rồng bay lên trời.

Thật sự là rồng bay trên trời.

Vụ nổ vừa xảy ra, mấy bóng người đã nhanh như tên bay lên trời.

Vừa nghe được bốn chữ “Hỏa Hổ thành truyền”, cả người Dịch Phi Kinh đều biến đổi.

Y vốn lười lười nhác nhác, nhàn nhàn nhả nhả, thậm chí giống như hơi bệnh hoạn và mệt mỏi. Nhưng trong nháy mắt này, y dường như biến thành một con hổ cáu, rồng bay, báo giận. Y đưa tay ôm lấy eo nhỏ của Lô Thuần, cả người giống như cung tên được năm trăm người kéo căng sau đó bắn ra, vô cùng khẩn cấp bắn ra ngoài, thể đi khó dừng, cũng không thể cản.

Cùng lúc đó, một tay còn trống của y đã biến hóa bảy lần.

Bảy lần, che chắn bảy chỗ sơ hở khi y nhảy vọt tới trước.

Y giống như đã đánh ra bảy chiêu.

Lúc y vừa có động tác, Dương Vô Tà cũng động.

Dương Vô Tà thoạt nhìn có vẻ quá ôn hòa, quá điềm đạm, quá nho sinh, nhưng lúc này lại đột nhiên biến thành tướng quân “xông pha sa trường giận chém địch, chiến trường xương trắng cười phá vỡ”, hai tay khép lại, tỏa ra một trận bóng sáng mờ mờ, nhanh chóng đuổi theo Dịch Phi Kinh.

Đó là “Bàn Nhược Tâm Pháp Hoàng Kim Tạc”.

Địch Phi Kinh tuy một tay ôm Lôi Thuần lướt nhanh, một tay ứng phó với kẻ địch đuổi theo, nhưng vẫn không để lộ sơ hở.

Thế là một đuổi theo hai, đã phá tan cửa sổ bay ra Tam Hợp lâu.

Nhưng người đầu tiên bay ra Tam Hợp lâu không phải bọn họ, mà là Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn là người đầu tiên xông qua cửa sổ, lướt ra khỏi Tam Hợp lâu.

Lần này hắn đương nhiên phải làm đệ nhất, chứ không phải đệ thất.

Bởi vì chỉ có hắn mới biết, uy lực của “vụ nổ” do hắn gây ra đáng sợ thế nào.

Cho nên hắn là người đầu tiên rời đi, chạy trốn để giữ mạng, sao có thể đi sau.

Nhưng điều mà hắn không nghĩ tới, chính là vẫn là có người đuổi theo hắn.

Hơn nữa người đuổi theo lại là kẻ lẽ ra đã bị nổ chết tại chỗ, Thích Thiếu Thương.

Cửu Hiện Thần Long, Độc Tí Danh Bổ, Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương ở phía sau hắn, nhìn chăm chú vào hắn, cũng nhìn chăm chăm vào hắn.

Nếu Thiên Hạ Đệ Thất không đến mức bị vụ nổ lan đến, Thích Thiếu Thương chắc chắn cũng sẽ không chết bởi vụ nổ, nhưng ít ra sẽ bị thương, hơn nữa nhất định còn bị thương nặng.

Do đó Thiên Hạ Đệ Thất không hiểu.

Hắn không hiểu Thích Thiếu Thương làm sao có thể lập tức đuổi theo, cũng không hiểu Thích Thiếu Thương làm thế nào nhìn thấu quỷ kế trong bọc vải của hắn, càng không hiểu cho dù Thích Thiếu Thương ứng biến có gấp, có nhanh, có kỳ, cũng quyết không thể hoàn toàn tránh khỏi vụ nổ không thể ngăn cản, không thể né tránh kia.

Thế nhưng, Thích Thiếu Thương hiện giờ chẳng những không hề tổn hại, còn nạm vàng mạ bạc, phát ra màu sắc như Phật quang truy kích đến.

26. Chương 26: Kháng Long Hữu Hối (rồng Cao Hối Hận)

“Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn không phải là một người dễ dàng thừa nhận thất bại.

Hắn hiểu rõ thành công không phải một bước lên trời, mà phải dựa vào tích lũy, thành công thật sự phải tích lũy từ thất bại.

Ngay từ đầu hắn đã không đi theo đường chính đạo. Mặc dù phụ thân hắn Văn Trương làm quan trong cung, nhưng hắn lại thất bại trong thi cử, đường quan văn đã đi không thông, hắn đành phải đi đường công danh khác.

Người khác càng xem thường, nhưng phàm là thứ có sức ảnh hưởng và uy lực thật sự, hắn đều cảm thấy rất hứng thú, rất dụng tâm học hỏi.

Phụ thân hắn có nhiều thê thiếp, mà mẫu thân hắn chỉ là thiếp thứ sáu của Văn Trương. Hắn vừa sinh ra đã chịu đủ sự khi dễ và đấu tranh của các phe phái trong nhà, hắn không thể nào chịu được loại sỉ nhục này. Bởi vì mẫu thân hắn là Ma thị xuất thân bần hàn, chỉ là một cô gái nông thôn, cho nên càng chịu hết ủy khuất, cuối cùng sầu não mà chết. Hắn thì thường xuyên bị huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ ức hiếp, hắn không phục, cho nên rời nhà ra đi, ngay cả một tiểu muội còn ở lại Văn gia hắn cũng mặc kệ.

Mía mai là con cái các hệ của Văn gia, nam thì đáng vẻ tuấn tú, nữ thì đáng vẻ xinh đẹp, cho dù không tuấn tú, không xinh đẹp thì cũng có một vẻ ngoài đường đường, phong độ tiêu sái, chỉ có hai mẹ con Văn Tuyết Ngạn là hình dáng khiến người không dám khen ngợi.

Nguyên lai, Văn Trương muốn kết hôn với người thiếp thứ sáu Ma thị này, là do được tướng sĩ chỉ điểm. Thầy tướng kia rất nổi danh, người giang hồ xưng là “Thảm đại sư”, y cho rằng Văn Trương đã hưởng hết điểm phúc nhân gian, e rằng không thọ, cho nên nhắc nhở Văn Trương, nếu không thể không chế được thì phải lấy thêm vợ, nên lấy một người xấu xí thấp hèn để bổ sung âm vụ.

Văn Trương nghe lời y, vì vậy đã cưới Ma thị.

Ma thị không xinh đẹp, cho nên sinh con trai cũng không tuấn tú, cộng thêm thiên tính u sầu, cử chỉ lời nói càng khiến người ta không rét mà kinh, mọi người đều rất không thích hấn.

Nhất là sau khi xảy ra hai chuyện, Văn gia trên dưới càng khinh bỉ căm ghét hấn.

Một chuyện là hấn muốn tranh giành với bào muội Tuyết Ngưng do tam nương sinh ra, bị con trưởng Văn gia là Văn Tùy Hán đánh đập một trận. Chuyện thứ hai là hấn lại đi rình xem con gái một của nhị nương đáng vẻ đoan chính xinh đẹp là Tuyết Sương tắm rửa, lần này hấn bị phụ thân Văn Trương phát hiện, đánh ột trận, đuổi ra khỏi nhà.

Từ đó hấn cũng không trở về nữa.

Ngược lại muội muội của hấn tướng mạo lại giống cha không giống mẹ, thuần khiết xinh đẹp, rất được người trong nhà yêu thích, vẫn ở lại Văn gia, cho đến khi Văn Trương qua đời, cũng không biết đi đâu.

Sau khi Văn Tuyết Ngạn rời nhà, hấn quyết chí phải vượt trội xuất sắc hơn tất cả người của Văn gia, tự gây dựng một phen sự nghiệp.

Chuyện này cũng không dễ dàng.

Hấn biết ở trên giang hồ, nếu như không có núi lớn để dựa, cũng chỉ có cách tu luyện một thân công phu hơn người, mới có thể đặt chân trong võ lâm.

Cho nên hấn hạ quyết tâm khổ luyện.

Hấn từng lên Thiếu Lâm bá sư, bền bền vững vững bắt đầu luyện từ gánh nước gánh bùn.

Hấn từng luyện kiếm pháp của Thanh Thành phái, khinh công của Nhạn Đãng phái, lại luyện thủ pháp điểm huyết của Điểm Thương phái, ngay cả đao pháp của năm nhà Bành, Tập, Triệu, Miêu, Vương, hấn đều từng xem qua.

Nhưng không được.

Hấn biết không thể tự thành một trường phái riêng.

Không thể tự thành một phái, vậy thì không thể riêng một ngọn cờ, dương danh lập hiệu.

Thế là, hấn quyết chí cũng thề phải tu luyện một số tà môn kỳ pháp, võ công ngoại đạo tương đối hiếm thấy, ít người luyện, thậm chí bị người ta xem thường, nhưng lại rất thực dụng, rất có sức chiến đấu.

Hấn muốn trước tiên luyện thành một hai loại võ công chuyên môn.

Hấn muốn thành công thì phải khổ công.

Hấn tiến hành quy nạp tất cả kiếm pháp và võ công, phát hiện đây chẳng qua là hình thức, kỹ xảo đẹp mắt, còn muốn đối phó với người khác, muốn đánh bại đối thủ cực kỳ lợi hại, nhất định trước tiên phải giành được ưu thế.

Nên biết chiến đấu giữa cao thủ, giành được một phần ưu thế, thông thường sẽ có thể xoay chuyển càn khôn. Cao thủ đánh nhau, chỉ cần một sai lầm nhỏ là có thể phân thắng bại.

Nếu như cao thủ gặp phải thấp thủ, có thể dễ dàng đánh bại. Nhưng càng là cao thủ, kẻ địch của hấn nhất định cũng là cao thủ, vậy thì một chút khác biệt này đủ để định sinh tử, phân thắng bại.

Do đó, Thiên Hạ Đệ Nhất nắm bắt mấu chốt giao chiến, đó là trước tiên phải đoạt được tiên cơ, giành được ưu thế, chiếm được thượng phong, sau đó mới ra tay.

Hắn quy nạp võ công sở học thành một loại kiếm pháp, đường kiếm pháp này trước tiên phải giành được ưu thế, sau đó mới rút kiếm, khí thế của kiếm thắng lợi, tên của nó là “Thế kiếm”.

Kiếm chỉ là hình thức, thế mới là chủ thể.

Một khi đã chiếm được đại thế, đối phương sớm muộn gì cũng trở thành vong hồn dưới kiếm của hắn.

Hắn đã luyện thành “Thế kiếm”.

Không, là hắn sáng tạo ra “Thế kiếm”, phát minh ra một loại kiếm thuật “dùng thế làm đầu”.

Hắn từng dùng loại kiếm pháp này giết chết Thiên Y Hữu Phùng.

Hắn cũng dùng kiếm pháp này chiếm được sự coi trọng của đệ nhất cao thủ bên cạnh Thái Kinh khi đó, cũng là tổng giáo đầu Nguyên Thập Tam Hạng, đặc biệt truyền cho hắn một loại tuyệt kỹ.

Nhưng tuyệt kỹ chỉ có một loại.

Trong Tự Tại môn, bất kỳ đồ đệ nào cũng chỉ có thể học một loại tuyệt kỹ, còn lại đều phải tự mình tu hành. Mà sau khi sư phụ truyền tuyệt học này ôn sinh, cả đời cũng không được dùng lại, nếu không chính là làm trái với quy định của sư môn, sẽ bị báo ứng.

Thiên Hạ Đệ Thất có một đạo từng làm môn hạ của Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng rất nhanh hắn đã không thỏa mãn với chỉ một loại tuyệt kỹ.

Hắn muốn cả người đầy tuyệt kỹ.

Mặc dù Nguyên Thập Tam Hạng từng khuyên bảo hắn:

- Tuyệt kỹ chân chính chỉ cần một loại, luyện đến tốt, luyện đến tinh, luyện đến xảo, luyện đến thiên hạ vô song, vậy cũng đủ thành đại danh, lập đại nghiệp. Không nhất định phải mọi đường đều thông, mọi thứ đều tinh. Tham nhiều sẽ không tốt, chỉ cần học tốt một loại đã đủ xưng hùng vô lâm rồi.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không nghe lọt những lời này.

Hắn có chí lớn, hắn không cam lòng.

Hắn là loại người cho dù làm chính phái hay tà phái, cũng phải làm nhân vật hạng nhất trong đó. Cho dù làm kẻ xấu, cũng phải làm đại gian đại ác.

Cho nên sau khi hắn học xong bí pháp độc môn “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” (ngàn mặt trời trong tay) của Nguyên Thập Tam Hạng, lại đi gặp dư nghiệt của Quyền Lực bang, dùng bí kỹ này đổi một loại ám khí tuyệt độc có thể khiến cho quỷ khóc thần gào, người trúng chắc chắn sẽ chết, ngay cả Thục Trung Đường môn cũng không thể nghiền cứu chế tạo ra được. Sau đó hắn lại dâng ám khí này cho Lôi môn, được “Kiến Long Tại Điền” Lôi Úc khen ngợi, đổi ột loại hỏa khí gọi là “Hỏa Hổ”.

Thoáng cái, Thiên Hạ Đệ Thất đã sở hữu nhiều loại “quân bài sát thủ”. Hắn vốn đã là nhân vật nổi bật xuất chúng trong tà đạo, hiện giờ lại càng không gì cản nổi.

Hắn dùng tuyệt kỹ bí truyền của Tự Tại môn đối lấy võ công, binh khí khác, dĩ nhiên biết Nguyên Thập Tam Hạng sẽ không bỏ qua cho hắn. Do đó hắn đã hành động trước, hiệp trợ Thái Kinh, lại ám sát “những kẻ nhỏ nhằn” tại kinh sư và mấy thành trấn lớn khác, nhất là hảo thủ trong Lục Phiến Môn có “ăn khớp” với Tứ Đại Danh Bồ và Gia Cát tiên sinh. Năm đó trong con hẻm gần Hoàng Hạc lâu, Vương Tiểu Thạch từng thấy hơn mười hảo thủ công môn trong chốc lát đều chết ở góc đường, chính là một trong những “chuyện tốt” mà Thiên Hạ Đệ Thất đã làm.

Văn Trương vừa chết, hắn lại nương nhờ Thái Kinh.

Hắn giúp Thái Kinh tiêu diệt một vài kẻ “không nghe lời” mà lại không tiện “công khai xử lý”.

Đúng như hắn lý giải, thành công không thể dựa vào một bước lên trời, trước tiên phải bồi dưỡng mình có bản lĩnh và tài năng hơn người.

Nhưng đó chỉ là bước đầu tiên.

Nếu như muốn có thành tựu phi phạm, còn phải có bối cảnh và chỗ dựa.

Về điểm này, “Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn và Bạch Sầu Phi lại rất tương tự.

Bạch Sầu Phi có chí lớn, có dã tâm, vùng vẫy bò lên, nhưng bởi vì số mệnh trắc trở, tuy có tài năng hơn người, nhưng mỗi lần phấn đấu đi lên cuối cùng đều xảy ra bất trắc, sắp thành lại bại. Cho nên, hắn muốn đạt được thành tựu to lớn thì phải ác độc, tàn nhẫn, không chừa thủ đoạn.

Hắn không có lựa chọn, bởi vì hắn đã lựa chọn.

Người sống trên đời, nhất định phải có thành tựu, tất cả những thứ khác đều có thể hi sinh, đều có thể bỏ sang một bên.

Ai ngăn cản, hắn sẽ hủy diệt người đó.

Cách làm thăng tiến không lùi, một mất một còn này của hắn, rất dễ khiến người ta khó chịu và nghi ngờ.

Do đó hắn từng mấy độ “rồng bay lên trời”, nhưng cách làm tự đại, tự thân và tự tư (ích kỷ) lại khiến cho hắn trở thành “rồng cao hổ hận”, đến cuối cùng người bị hủy diệt lại là chính hắn.

So với Bạch Sầu Phi, Thiên Hạ Đệ Thất càng thâm trầm, càng không chừa thủ đoạn.

Bạch Sầu Phi còn nguyện ý chọn con đường sáng, ít nhất hắn muốn hô mưa gọi gió dưới mặt trời, nhìn thấy được người, cũng ứng phó được việc, trấn áp được trường diện.

Thiên Hạ Đệ Thất lại không phải.

Hắn đã chết tư tưởng này.

Bởi vì hắn xuất thân “hèn mọn”, cho nên đã sớm tự nhận là “nhân vật trong bóng tối”, cũng tình nguyện trở thành “thể lực trong bóng tối”. Khi hắn dùng ánh sáng cực kỳ chói mắt hiện ra trên thế gian, kẻ địch nhất định sẽ chết trong tay hắn.

Thứ hắn muốn là “thể”, chứ không phải “danh tiếng”.

Cho nên tuy hắn không “phong quang” như Bạch Sầu Phi, nhưng cũng không lên nhanh xuống nhanh. Từ khi quật khởi, hắn vẫn luôn giống như một âm hồn, quỷ hồn, ai cũng sợ hắn, không ai có thể hiểu được hắn, cũng không ai có cách trừng trị hắn.

Hắn vẫn đáng sợ, thâm trầm.

Thậm chí ngay cả Thái Kinh cũng không hiểu rõ “nội tình” của hắn.

Nhưng Thái Kinh lại biết, Bạch Sầu Phi một khi lớn mạnh, ổn định vị trí mình chủ võ lâm kinh thành, nói không chừng sẽ vì danh vì quyền mà cả gan tạo phản, người đầu tiên có thể phản bội diệt trừ mình chính là hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất lại rất khiêm tốn, cũng rất nghe lời.

Hơn nữa còn rất hữu dụng.

Hắn đã giết “Thiên Y Hữu Phùng” Hứa Thiên Y, giúp Thái Kinh trừ đi cái đinh số một trong mắt, lại giúp phe phái Thái Kinh đả kích thể lực của Lạc Dương Ôn Văn xâm nhập kinh thành. Hơn nữa còn khiến Thiên Y Cư Sĩ đối đầu với Nguyên Thập Tam Hạng, tiêu vong lẫn nhau, giúp đám người Thái Kinh, Vương Phủ, Chu Lệ thuận lợi tiêu diệt những kẻ địch võ công cao cường như “Thiên Y Cư Sĩ” Hứa Tiểu Nhất, hoặc là giải quyết họa ngầm “công cao lấn chủ” như “Đại Ma Thân” Nguyên Thập Tam Hạng.

Thực ra, Nguyên Thập Tam Hạng vốn không hạ lệnh giết con trai của Thiên Y Cư Sĩ là Thiên Y Hữu Phùng, Thiên Hạ Đệ Thất là vâng lệnh Thái Kinh hạ độc thủ. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng nổi tiếng là che chở môn đồ, Thiên Hạ Đệ Thất lại có một đạo từng làm môn hạ của hắn, dĩ nhiên hắn phải gánh vác chuyện này. Một khi sư huynh đệ Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ giao chiến, kết quả tất nhiên chỉ có mấy loại.

Một là Nguyên Thập Tam Hạng chết. Thái Kinh đã sớm phát hiện, những năm gần đây Nguyên Thập Tam Hạng đã dần thu mũi nhọn, tính nóng, có ý giảng hòa với sư huynh Gia Cát tiên sinh. Hơn nữa võ công của hắn cao tuyệt, cánh chim đã lớn, Thái Kinh đã sớm có ý diệt trừ hắn.

Hai là Thiên Y Cư Sĩ chết. Hứa Tiểu Nhất vừa chết, sẽ cắt đứt “đường lui” của Vương Tiểu Thạch, bởi vì ân sư của Vương Tiểu Thạch là “Thiên Y Cư Sĩ” Hứa Tiểu Nhất. Khi đó phe phái Thái Kinh cho rằng, chỉ với một mình Vương Tiểu Thạch, do dự thiếu quyết đoán, làm việc không đủ ác, vậy thì không đáng sợ.

Ba là Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ giao chiến, Gia Cát Tiểu Hoa nhất định không thể ngồi yên. Làm cho Gia Cát tiên sinh bận rộn đấu tranh, thuận tiện loại trừ tiêu diệt y cũng tốt. Nếu không thì để cho Lục Hợp Thanh Long của Nguyên Thập Tam Hạng đại chiến với Tứ Đại Danh Bổ của Gia Cát thần hầu, đấu đến người chết ta vong, ngọc nát đá tan càng tốt.

Tóm lại, Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ liều mạng, cho dù kết quả thế nào, đám người Thái Kinh vẫn có tay khoanh tay đứng nhìn, trăm lợi mà không một hại.

Người có thể khiến cho hai đại cao thủ nổi danh trong võ lâm giao chiến, thậm chí dẫn phát “Nguyên phái” và “Gia Cát môn hạ” tại kinh sư tranh đấu, chính là Thiên Hạ Đệ Nhất.

Hắn chỉ cần giết chết Hứa Thiên Y, lập tức có thể gây ra trận long tranh hổ đấu này.

Bởi vì Thiên Y Cư Sĩ tu dưỡng có tốt, tu vi có cao, cũng không cách nào chịu được nỗi đau tuổi già mất con.

27. Chương 27: Tiềm Long Vật Dụng (rồng Ẩn Chở Dùng)

Hắn giết chết Hứa Thiên Y, lập công lớn cho Thái Kinh, lại để Bạch Sầu Phi đi làm chuyện “giả người tốt”, một khi bị vạch trần thì mọi người cảm hận, cũng để Nhậm Lao, Nhậm Oán đi làm “đại ác nhân”, trở thành đối tượng công kích của mọi người.

Còn hắn vẫn nấp ở chỗ râm, chỗ tối.

Bởi vì hoàn cảnh này có lợi cho hắn nhất.

Thực ra hắn giết Thiên Y Hữu Phùng là vì bản thân, trong đó có hai nguyên nhân chính không ai biết.

Thứ nhất, hắn đã học tuyệt kỹ của Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng lại phản bội sư môn, liên lạc với người của Giang Nam Phích Lịch đường, thậm chí là thế lực tàn dư của Quyền Lực bang. Hơn nữa, bởi vì bản thân giết người thành diên, Nguyên Thập Tam Hạng đã đề phòng hắn từ lâu, cũng đã sớm muốn đối phó với hắn.

Có điều trong số môn nhân của Nguyên Thập Tam Hạng cũng có “đồng minh” của hắn, đã thông báo cho hắn biết.

Hắn không muốn trở thành Lục Hợp Thanh Long dưới trướng Nguyên Thập Tam Hạng, bởi vì hắn cảm thấy “không chỉ dừng ở đó”.

Mục đích của hắn là “giành lấy địa vị”, muốn trở thành tông chủ võ lâm trong phe phái Thái Kinh.

Một khi Thái Kinh lại đắc thế, hắn sẽ dùng danh nghĩa minh chủ võ lâm kinh sư hoặc tông sư tội ác sau màn để hiệu lệnh thiên hạ. Hắn không muốn chết dưới tay Nguyên Thập Tam Hạng.

Cho nên hắn phải ra tay trước.

Hắn biết mấy vị nguyên lão, tông chủ của Tự Tại môn như Nguyên Thập Tam Hạng, Thiên Y Cư Sĩ, Gia Cát tiên sinh, thực ra quan hệ rất kém, chỉ cần ẩn vào then chốt của một người trong đó, bọn họ sẽ liều mình, tranh đấu, tiêu tan, bỏ mạng.

Cho nên hắn giết chết Thiên Y Hữu Phùng.

Nhìn giống như vô tình giao chiến, thật ra lại có chủ ý.

Hành động này đã bức Hứa Tiểu Nhất trở lại giang hồ.

Nguyên Thập Tam Hạng vừa chết, hắc quả nhiên đã được Thái Kinh trọng dụng nhiều hơn.

Thái Kinh thích dùng một số người khiêm tốn, chỉ người như vậy mới biết nghe lời, mới không làm phản, một khi đắc thế sẽ không uy hiếp đến hắn.

Thái Kinh thích dùng Văn Tuyết Ngạn, bởi vì người này cho dù có đầy đủ thực lực “độc bá vô lâm”, cũng chỉ xếp hàng “thiên hạ đệ thất”, vĩnh viễn cũng không làm “đệ nhất”.

Thứ hai, hắn đã muốn giết Hứa Thiên Y từ lâu.

Hắn từng đến Lạc Dương, dùng tuyệt kỹ “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” (ngàn mặt trời trong tay) cầu Ôn Văn thu nhận, hi vọng Ôn Văn có thể thu hắn làm đồ đệ, dạy hắn “Đại Tung Dương Thủ” hoặc thủ pháp dùng độc của Lão Tự Hiệu.

Thế nhưng Ôn Tung Dương bởi vì am hiểu tướng số, vừa nhìn đã cự tuyệt kết giao với Văn Tuyết Ngạn, đừng nói đến chuyện thu hắn làm đồ đệ.

Hắn oán hận trong lòng.

Lần đó đến Lạc Dương, hắn cũng đã gặp một người.

Ôn Nhu.

Mặc dù trong mắt đại tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ như Ôn Nhu chẳng hề có hắn, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ cô gái có phong tư xinh đẹp như đóa hoa tươi nở rộ này.

Ôn Nhu không chú ý tới hắn, nhưng hắn quyết chí phải có được nàng.

Hắn muốn có nàng, bởi vì nàng rất giống tỷ muội của hắn ở Văn gia trước kia, nhưng càng xinh xắn, càng đáng yêu, càng mỹ lệ hơn bọn họ.

Hắn muốn có được nàng, thậm chí không tiếc tàn phá nàng, giày xéo nàng.

Khi đó hắn đã quan sát được, có một người giống như thần bảo vệ lực sĩ giáp vàng vẫn luôn trông coi bên cạnh nàng, hắn muốn động đến nàng cũng không ra tay được.

Người này chính là Thiên Y Hữu Phùng.

Thiên Hạ Đệ Thất luôn rất trầm tĩnh, cũng rất bình tĩnh.

Cho nên hắn không lập tức ra tay.

Ít nhất, hắn không dám ra tay ở Lạc Dương, bởi vì nơi đó là địa bàn của Ôn Tung Dương.

“Bè đảng phe cánh” của Ôn Tung Dương rất đông, ngay cả Thái Kinh trong hoàng thành cũng không dám đụng chạm, huống hồ là hắn ở Lạc Dương thế cô lực đơn.

Hắn vẫn luôn nhẫn nại, chờ đến “thời cơ thích hợp nhất” mới ra tay.

Có điều, mặc dù hắn đã giết chết Thiên Y Hữu Phùng, nhưng mũi cũng bị thương.

Khi đó, nói không chừng Lạc Dương Vương Ôn Văn cũng có ý trừ khử hắn. Có điều hắn không ra tay trước, những ngày tháng ở Lạc Dương đều ngoan ngoãn, hoàn toàn không có hành động khác thường nào, cho nên Ôn Văn cũng không tiện hạ thủ.

Bởi vì Ôn Văn ít nhất cũng phải nể mặt Nguyên Thập Tam Hạng ấy phần.

Giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, cũng giống như công khai đối địch với Nguyên Thập Tam Hạng.

Ôn Văn có giao tình với Thiên Y Cư Sĩ, cho nên cũng không muốn mạo phạm Nguyên Thập Tam Hạng.

Thiên Hạ Đệ Thất tuổi không lớn lắm, nhưng rất hiểu phải bình tĩnh ứng chiến, chưa đến bước ngoặt cuối cùng thì quyết không tỏ rõ lập trường của mình. Đây là do hắn nhận được di truyền xảo trá cơ trí của phụ thân Văn Trương, lại vì từ nhỏ gia đình chen ép tranh đấu, khiến cho hắn hiểu rõ cách tồn tại sống sót.

Điểm này hắn và Bạch Sầu Phi rất khác nhau.

Bạch Sầu Phi bị áp chế lại đứng lên, trăm lần bẻ cũng không cong, tâm muốn bay vĩnh viễn không chết.

Nhưng người của hắn lại chết.

Thiên Hạ Đệ Thất lại biết “rồng bay lên trời, cần phải ẩn mình”.

Hắn giỏi về ẩn nấp, cũng giỏi che giấu dã tâm của mình.

Bọn họ đều không giống như Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch mặc dù có tài năng hơn người, bản lĩnh phi phàm, nhưng hắn lại hoàn toàn hài lòng với những gì đang có, lại từ trong hiện trạng tìm ra đường đi tốt nhất.

Hắn thích ứng trong mọi tình cảnh, cũng tùy duyên ngẫu hứng, cho dù bay lên hay rơi xuống đều như nhau, không thay đổi chí hướng của hắn, cũng không thay đổi tính tình của hắn, càng không thay đổi niềm vui của hắn.

Hắn vĩnh viễn không tự tìm phiền não, cũng tự mình thấy vui.

Ngoại trừ yêu đương.

Ngay cả một nhân vật phi phàm như hắn, cũng cam tâm tình nguyện thua mất chính mình trong tình yêu, nhưng hắn lại kiên quyết không vì sợ thất tình mà không dám yêu đương.

Cho dù yêu một người nhưng không được đền đáp, chỉ cần tình yêu của hắn là chân thành, nhìn thấy đối phương hạnh phúc thì hắn cũng vui rồi.

Hắn không cần báo đáp, nhưng quyết không từ chối.

Đối với mưu sự, hắn tận tâm tận lực, xem giúp người làm trọng, hiệp nghĩa làm gốc. Lỡ may không thành, hắn cũng không cố chấp, nhẹ nhõm ứng phó, tiến lui tự nhiên.

Hắn đã sớm xem “rồng ẩn chờ dùng” là bình thường.

Con người, không nhất định phải “rồng bay lên trời”.

Quá vội vã nhiệt tình, ngược lại khiến cho “rồng cao hối hận”.

Hắn đến nhân gian một chuyến, vốn chỉ là “kiến long tại điền” (thấy rồng trên ruộng), vì giang hồ làm nhiều chuyện hiệp nghĩa bênh vực kẻ yếu một chút, thành công thì lui thân, công chưa thành cũng không quan trọng.

Do đó, hắn không thêm lo xa, từ chối lo gần, không mừng không đau, không gì có thể ảnh hưởng được.

Cho dù cả đời thất bại thì sao, chỉ cần hắn làm cho tốt, sống cho vui vẻ, vì sao nhất định phải toại chí lớn?

Trong cung điện có thể làm chuyện lớn cho vạn dân, trong dân gian cũng có thể làm chuyện tốt cho bách tính, chỉ cần sống được khoái khoái hoạt hoạt, vậy thì tốt rồi.

Đây là suy nghĩ của Vương Tiểu Thạch.

Nhưng đối với loại người như Bạch Sầu Phi và Văn Tuyết Ngạn, “không được trọng dụng” chính là chuyện đau khổ nhất, “có tài nhưng không gặp thời” lại càng tịch mịch khó chịu.

Cho nên Bạch Sầu Phi vì muốn nổi bật đã phản bội, nghịch phản.

Thiên Hạ Đệ Thất lại “ẩn nấp” để “bay lên”.

Nếu như “ẩn nấp” không thể đổi thành “một bước lên mây”, hắn sẽ rất đau khổ.

Hiện tại hắn đã không đau khổ, hắn đã dần dần toại chí mây xanh.

Hắn đã được Thái Kinh trọng dụng.

Thế nhưng người cạnh tranh quanh hắn vẫn rất nhiều, bao gồm Lâm Linh Tố, Hắc Quang Thượng Nhân, Nhậm Oán Nhậm Lao, Chu Nguyệt Minh, Kiếm...

Hắn nhất định phải “đột phá” .

Hắn phải nổi bật xuất chúng, mới có thể được Thái Kinh coi trọng hơn.

Hắn biết nhân vật võ lâm mà Thái Kinh căm ghét nhất là ai.

Ngoại trừ Gia Cát thần hầu, người mà Thái Nguyên Trường căm ghét nhất dĩ nhiên không ngoài Thích Thiếu Thương.

Đương nhiên là Thích Thiếu Thương.

Bởi vì Thích Thiếu Thương có khả năng đối đầu với hắn, thậm chí còn làm cho hoàng thượng nghi ngờ hắn, khiến hắn bị bãi quan về vườn, một đạo thất sủng.

Hắn căm ghét Thích Thiếu Thương hơn rất nhiều so với Vương Tiểu Thạch.

Mà “thù hận” giữa hắn và Thích Thiếu Thương lại không thể “hóa giải”.

Bởi vì hắn từng hại Thích Thiếu Thương “trại phá người mất”, đồng bạn xa lánh, lưu lạc giang hồ, về từ cõi chết.

Thời gian gần đây, hắn lại dần dần được Triệu Cát tin tưởng, lần thứ ba làm thừa tướng đã ở trong tầm tay, trước lúc đó hắn dĩ nhiên muốn thanh trừ chướng ngại.

Trong đó một “chướng ngại” lớn chắc chắn là thủ lĩnh của Kim Phong Tế Vũ lâu hiện nay, Thích Thiếu Thương.

Cho nên hắn muốn giết Thích Thiếu Thương.

Thiên Hạ Đệ Thất lại đứng ra nhận việc, muốn “dọn đường” cho tướng gia.

Thái Kinh đương nhiên vui vẻ đồng ý, cho nên khi Lôi Thuần, Địch Phi Kinh và Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà thương nghị đàm phán, hắn đã bố trí Thiên Hạ Đệ Thất mai phục ám sát Thích Thiếu Thương.

Phải một người hắn vẫn chưa yên tâm, lại phải thêm một người nữa, đó là La Thụy Giác.

28. Chương 28: Kiến Long Tại Điền (thấy Rồng Trên Ruộng)

Mệnh lệnh của Thái Kinh là giết chết Thích Thiếu Thương, nếu sau này Kim Phong Tế Vũ lâu nằm dưới sự khống chế của Thái Kinh, hắn sẽ giao chức lâu chủ cho người “giết Thích”.

Đây là một sự hấp dẫn cực lớn.

Ai lên làm chức vị này, cũng giống như đảm nhận chức trách “tổng minh chủ võ lâm kinh sư”.

Chỉ cần Thái Kinh thừa nhận vị trí này, lại thuyết phục hoàng đế công bố thiên hạ, phong thưởng danh vị, vậy sẽ thật sự trở thành đại tông sư thống lĩnh võ lâm thiên hạ.

Ngay cả La Thụy Giác cũng nóng lòng muốn thử.

Thiên Hạ Đệ Thất lại để cho La Thụy Giác ra tay trước.

Hắn lại khổ công suy nghĩ, tìm diệu kế khác đối phó với Thích Thiếu Thương.

Hắn có “quân bài sát thủ”, tuyệt chiêu đặc biệt.

Hắn tin tưởng “vũ khí thần bí” này vừa xuất hiện, Thích Thiếu Thương sẽ phải phơi thây tại Tam Hợp lâu.

Chỉ cần giết được Thích Thiếu Thương, cho dù đến người ta biết được tuyệt kỹ bí truyền của hắn cũng đáng giá.

Bất cứ khi nào và ở đâu, “giết danh nhân”, hoặc nói cách khác là “đánh bại người có danh có quyền hơn mình”, luôn là một loại khiêu chiến, một sự mê hoặc, giống như “thiêu thân lao vào lửa”.

Vương Tiểu Thạch vốn đã nhìn thấu điểm này, cho nên người ở trong giang hồ, nhưng lại giống như rời khỏi giang hồ.

Hắn đã nhìn thấu, lãnh đạm, cũng thay đổi, thông suốt.

Nhưng không phải người người đều nhìn thấu, không phải người người đều bỏ xuống được, cho nên trên giang hồ mới có nhiều vùng vẫy, xung đột, đấu tranh và lên xuống, mới có thể sinh ra nhiều cố sự vui buồn li hợp, xúc động lòng người như vậy.

Thiên Hạ Đệ Thất sở dĩ “nắm chắc phần thắng”, là vì hắn đã xuất động “vũ khí thần bí”.

Đó là một loại hỏa khí có sức nổ cực mạnh, Hỏa Hổ.

Hắn lấy “binh khí thuận tiện” của mình ra khỏi bọc vải, đổi thành thuốc nổ Hỏa Hổ.

Hắn muốn Thích Thiếu Thương đoạt lấy “bọc vải” của hắn.

“Bọc vải” nằm trong tay Thích Thiếu Thương (bất kể bên cạnh hay là dưới chân), như vậy mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Chỉ cần hắn lạng lè kéo đứt một “ngòi nổ”, Thích Thiếu Thương chắc chắn phải chết.

Còn về “ngòi nổ” này, là sau trận chiến với Thiên Y Hữu Phùng tại Phát đảng Hoa phủ, Thiên Hạ Đệ Thất đã lén mang “Thiên Tuyền” của Hứa Thiên Y trở về.

Loại dây này sắc bén và vô hình, vừa lúc có tác dụng lớn.

Thiên Hạ Đệ Thất là loại người, chỉ cần kẻ địch có chỗ tốt, ưu điểm, hắn cũng sẽ nghiên cứu học tập, mặc dù hắn quyết sẽ không buông tha cho kẻ địch của mình.

Đây mới là chỗ đáng sợ của Văn Tuyết Ngạn.

Hắn có được Hỏa Hổ của Lôi Úc, cộng thêm Thiên Tuyền của Thiên Y Hữu Phùng, vậy thì không còn sơ hở nữa.

Chỉ cần hắn kéo một cái, Hỏa Hổ sẽ lập tức nổ tung, Thích Thiếu Thương sẽ chết chắc.

(Người đánh mũi của ta? Ta muốn nổ cho người chết không toàn thân!)

Đây chính là “kế hoạch giết Thích” của Thiên Hạ Đệ Thất.

Địch Phi Kinh và Lôi Thuần dù sao cũng buông tay để mặc.

Bọn họ vui vẻ khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ cần bọn họ không trái ước, không động thủ, người của Thích Thiếu Thương cũng không làm gì được bọn họ.

Bọn họ cũng không thể ngăn cản người của tướng gia động thủ giết người.

Hỏa khí thành danh Hỏa Hổ của “Kiến Long Tại Điền” Lôi Úc, quả nhiên lợi hại.

Lôi Thuần và Địch Phi Kinh vừa nghe được “ám hiệu”, lập tức rút lui.

Thiên Hạ Đệ Thất nhận lệnh của Thái Kinh, cũng không dám làm nổ tung luôn cả các chiến hữu của hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất là người đầu tiên rút lui.

Tất cả đều đã tính chuẩn.

Tất cả bước đi đều được tính toán một cách kỹ càng, cho nên Thích Thiếu Thương và đồng bạn của y lên lầu, chắc chắn phải chết.

Đáng tiếc ngàn tính vạn tính, lại tính sai mất một điểm.

Chỉ một điểm, chỉ sai lệch một chút như vậy.

Một điểm đã đủ thay đổi tất cả.

Một điểm đã đủ thay đổi sống chết thành bại, đại thể thiên hạ.

Do đó không nên xem thường một điểm một giọt như vậy, bởi vì sinh mệnh vốn là từ một điểm một giọt sinh ra, từ một giọt một điểm mà đến.

Vụ nổ xảy ra chậm một chút.

Chỉ một chút, nhưng một chút này lại vô cùng quan trọng.

Một chút khác biệt này là do một người gây ra, một người mà Thiên Hạ Đệ Thất không thể ngờ đến.

Đừng nói là Văn Tuyết Ngạn, ngay cả Dịch Phi Kinh cũng không hiểu, tại sao hôm nay Thích Thiều Thương lại dẫn người này lên Tam Hợp lâu đàm phán. Có nói thể nào, địa vị của người này trong võ lâm kinh sư và Kim Phong Tế Vũ lâu, dường như còn chưa có ảnh hưởng lớn như vậy.

Cho nên, trước đó y và Lôi Thuần nghiên cứu suy đoán xem Thích Thiều Thương sẽ dẫn theo ai lên Tam Hợp lâu thương nghị, Dương Vô Tà dĩ nhiên là người đứng đầu danh sách, nhưng lại không xếp người này vào.

Người này đương nhiên chính là Tôn Ngư.

Hắn vốn không phải là người rất quan trọng, thậm chí có hay không cũng được.

Thế nhưng, trong mắt của lãnh tụ anh minh và lãnh đạo inh, mỗi người đều quan trọng. Chỉ cần hắn có thể phát huy hiệu quả, thi triển sở trường trên cương vị của mình, hắn cũng giống như một chiếc đinh trên thuyền, thoát nhìn nhỏ bé không đáng kể, nhưng rút dây thì động rừng, không có hắn thì không được.

Tôn Ngư chính là người như vậy.

Hắn lên lầu.

Chỉ cần hôm nay hắn có thể cùng Thích Thiều Thương, Dương Vô Tà lên lầu, sau này địa vị của hắn trong kinh thành sẽ tăng lên rất nhiều. Chỉ cần hôm nay hắn có thể may mắn đại biểu cho Kim Phong Tế Vũ lâu đàm phán với Lục Phân Bán đường, sau này trong số nhân vật đứng đầu võ lâm kinh sư, sẽ không thể thiếu cái tên của hắn.

Đối với Thích Thiều Thương, Tôn Ngư có thể tham dự, đương nhiên có “tác dụng” của hắn.

Đối với bản thân Tôn Ngư, hắn có thể “lên lầu”, cũng nhất định có công phu thật sự của hắn.

Hiện giờ chính là lúc hắn thi triển “công phu thật sự”.

Hắn vẫn đang chờ.

Chờ đợi là một loại mong đợi.

Hắn vẫn đang nhẫn.

Nhẫn nại cũng chính là vô nại (bất đắc dĩ).

Hắn cuối cùng đã chờ được, đã nhẫn được.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã phát ra Hỏa Hổ của mình.

Trước lúc đó, Thích Thiều Thương đã sớm nhận được “tin tức”. Trong cuộc gặp tại Tam Hợp lâu, Thiên Hạ Đệ Thất có thể sẽ góp mặt, La Thụy Giác cũng có thể sẽ đến.

Thích Thiều Thương đương nhiên biết hai người này sẽ không bỏ qua inh, vì vậy y đã mời hai người đến ứng phó với hai tên sát thủ kia.

Hai người đều họ Tôn, một người là Tôn Thanh Hà, còn một người là Tôn Ngư.

Tôn Thanh Hà xưng phong nhận việc, muốn đối phó với La Thụy Giác, nguyên nhân rất đơn giản.

- Người không cần cảm ơn ta. Ta muốn đối phó với hắn, là vì hắn rất có thể chính là đạo tặc hái hoa mạo danh ta để gian dân phụ nữ. Ta đối phó với hắn, là vì muốn báo thù rửa nhục mình, không liên quan gì đến người. Tại thời khắc mấu chốt nhất của hắn, ta lại ra tay đả kích hắn, mối thù này sẽ báo càng thống khoái. Nhờ người chu toàn chuyện này.

Đây là cách nói của Tôn Thanh Hà.

Hắn ghét mạo danh, ngụy tạo, làm như vậy đối với người hay đối với mình đều không đủ thành ý.

Hắn hận thấu xương loại người lừa đời lấy tiếng này.

Đương nhiên không chỉ có Tôn Thanh Hà, Thích Thiệu Thương cũng thường gặp phải loại người mạo danh y làm chuyện thấp hèn.

Người nổi danh sẽ khó tránh khỏi chuyện này, nhất là không thể định ra một quy luật giang hồ được công nhận. Người võ lâm càng không ai phục ai, tự nhiên có không ít kẻ xấu muốn lợi dụng danh tiếng của người khác để chiếm tiện nghi, vơ vét một khoản, dựa vào uy thế của người khác để mưu cầu tiền bất nghĩa.

Đây là chuyện khó tránh khỏi.

Vì vậy, cho dù Thích Thiệu Thương hiện nay có thực lực và thế lực hùng mạnh, thường xuyên cùng Gia Cát tiên sinh thương nghị triều chính, quản lý kinh thành, nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh quần long thế hệ mới trong võ lâm, nhưng hắn vẫn không muốn phí bất kỳ một chút tinh lực nào để đối phó và giải quyết những kẻ tiểu nhân ngông cuồng, lừa đời lấy tiếng này.

Bởi vì không đáng.

Giải thích bao nhiêu vẫn khó tránh khỏi hiểu lầm, không bằng làm việc nhiều hơn.

Nhưng lần này là ngoại lệ.

Bởi vì chuyện này liên quan đến cảnh ngộ của rất nhiều phụ nữ nhà lành, khiến cho danh tiếng của Tôn Thanh Hà ở kinh thành trở nên tồi tệ, mà người trên giang hồ cũng gọi hắn là “dâm tặc”.

Đã xông pha giang hồ, phải chuẩn bị trước những thương tổn bất ngờ, nhưng dù sao chuyện này cũng có quan hệ trọng đại.

Hắn hoài nghi là Thái Kinh gợi ý cho La Thụy Giác làm như vậy.

Đương nhiên, hắn còn nghi ngờ cả Thiên Hạ Đệ Thất, mặc dù hắn vẫn không rõ Văn Tuyết Ngạn sử dụng binh khí gì.

Hắn quyết định phải nhúng tay vào vũng nước đục này.

Còn về Tôn Ngư, là do Thích Thiệu Thương mời hắn “cùng lên lầu”.

Chuyện này khiến cho Tôn Ngư cũng cảm thấy kinh ngạc. Thích Thiệu Thương lại hỏi thẳng hắn:

- Người biết Hỏa Hổ không?

Tôn Ngư trả lời không cần nghĩ ngợi:

- Kiến Long Tại Điền.

- Vậy người hãy đi một chuyến!

Thích Thiệu Thương mỉm cười nói:

- Người đã biết Hỏa Hổ là hỏa khí lợi hại của Kiến Long Tại Điền Lôi Úc, vậy muốn đối phó với loại hỏa được này, không có người thì không được.

Tôn Ngư không nhịn được hỏi:

- Tại sao?

Thích Thiều Thương nói:

- Bởi vì người họ Tôn.

- Người vốn là đệ tử của Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Tôn gia, phụ trách nghiên cứu phá giải hỏa khí của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo đã lâu, người nhất định có biện pháp đối phó với Hỏa Hồ này.

Y vỗ vỗ bả vai Tôn Ngự, nói:

- Tất cả phải dựa vào người rồi.

29. Chương 29: Cùng Ăn Với Hồ

Tôn Ngự quả thật mồ hôi như mưa, thấm ướt y phục.

Lúc này hắn mới biết, bình thường Thích Thiều Thương giống như không chú ý lắm đến chuyện của hắn, nhưng ngay cả việc những năm gần đây hắn vẫn luôn khổ luyện và nghiên cứu một số phương pháp chế ngự uy lực của hỏa khí, trong đó bao gồm “bọc vải thơ”, Thích Thiều Thương đều biết rõ ràng.

“Bọc vải thơ”, tên nghe rất hay, hình dáng lại rất bình thường, vốn là một loại vật chất kỳ lạ, như bông mà không phải bông, như vải mà không phải vải, đã có chất đá, cũng có khoáng vật. Chỉ cần kịp thời bọc lấy chất nổ, nhất định có thể khiến cho sức nổ yếu đi, lực sát thương cũng giảm nhiều.

Hắn vẫn luôn âm thầm luyện tập và cải tiến công năng của “bọc vải thơ” này. Hắn không ngờ Thích Thiều Thương lại biết được chuyện này, kể cả chuyện hắn vẫn luôn bí mật khổ luyện. Có lẽ không có chuyện gì mà y không biết.

Hắn luyện “bọc vải thơ”, thực ra là để phòng ngừa người của Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia.

Bởi vì hắn đã rời khỏi Đại Khẩu Tôn gia, ra ngoài xông pha. Tại Sơn Đông Thần Thương hội chỉ có hai loại đệ tử, một loại vẫn luôn ở Sơn Đông Thần Thương không ra ngoài, cả đời quên mình phục vụ cho Tôn gia; còn một loại lại ra ngoài phát triển, làm vẻ vang cho Sơn Đông Tôn thị.

Còn như môn đồ muốn “ra ngoài xông pha”, Sơn Đông Thần Thương hội cũng chỉ có hai phương pháp xử lý.

Một loại là mặc cho bọn họ ra ngoài xông pha, thậm chí còn hỗ trợ và giúp đỡ bọn họ.

Một loại lại hoàn toàn trái ngược, đó là môn nhân đệ tử không được phép rời khỏi Thần Thương hội. Nếu ai phản bội làm trái, cũng giống như khi sư diệt tổ, hễ là người của Thần Thương hội đều không tiếc đối địch với hắn.

Chẳng hạn như đám người Tôn Thanh Nha, Tôn Vưu Liệt, Thần Thương hội rất khuyến khích bọn họ ra ngoài, vì Sơn Đông Tôn gia tranh giành thiên hạ; còn mấy người như Tôn Thanh Hà, Tôn Ngự, lại bị cấm rời khỏi Sơn Đông.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì bọn họ đã biết quá nhiều.

Biết quá nhiều về bí kỹ và bí mật của Thần Thương hội.

Giống như Tôn Thanh Hà, hắn đã từng tham gia chế tạo hỏa khí “bằng bằng bằng”, cho nên khi hắn rời khỏi Thần Thương hội, đám nguyên lão của Đại Khẩu Tôn gia đều rất dè chừng.

Lại giống như Tôn Ngự, hắn ở trong Thần Thương hội đã tham gia không ít hội nghị phá giải hỏa khí. Sơn Đông Tôn gia đã sớm có ý đưa thế lực xâm nhập vô lâm Trung Nguyên, lại tranh giành giang sơn Giang Nam. “Quân địch giả” của bọn họ đương nhiên chính là người của Tứ Xuyên Thực Trung Đường môn và Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia, vẫn luôn liên thủ kết minh nhưng lại như gần như xa, cùng với vũ khí và quân bài sát thủ của bọn họ.

“Bọc vải thơ” mà Tôn Ngự nắm giữ là một trong số phương pháp phá giải hỏa được của Lôi gia bảo, do các nguyên lão và tinh anh của Thần Thương hội Tôn gia khổ công nghiên cứu ra.

Bọn họ đương nhiên không muốn Tôn Ngự rời khỏi Thần Thương hội, giống như đối với Tôn Thanh Hà, không ai muốn những cơ mật trọng đại này bị tiết lộ, truyền ra ngoài.

Thế nhưng bởi vì Thần Thương hội nội bộ phân liệt, chia rẽ, cuối cùng vẫn không giữ được người, càng không giữ được nhân tài.

Tôn Thanh Hà vẫn ra đi.

Tôn Ngự cũng gia nhập Phong Vũ lâu.

Có điều Tôn Ngự vẫn sợ Sơn Đông Thần Thương hội sẽ phái người đến giết hắn.

Hắn vẫn luôn đề phòng, cũng nơm nớp lo sợ.

Bởi vì hắn biết rõ, thực lực của Sơn Đông Thần Thương đã có thể sánh ngang với Giang Nam Phích Lịch đường, cho nên hắn cũng khổ công luyện tập phương pháp phá giải thuốc nổ bằng “bọc vải thơ”. Lần này, hắn không chủ yếu dùng để đối phó với người của Lôi gia, mà là gia tộc của mình.

Không ngờ lần này lại có tác dụng lớn.

Thích Thiệu Thương muốn trưng dụng hắn, vừa lúc hắn cũng muốn thử một lần.

Hắn vừa trông thấy Thiên Hạ Đệ Thất, đã nhìn chăm chú vào đối phương, cũng “đóng đinh” đối phương.

Hắn đã sớm phát hiện ra Thiên Tuyền kia.

Hắn khẩn trương, đổ mồ hôi.

Thế nhưng hắn càng hưng phấn.

Bởi vì hắn đã chờ được, chờ được giây phút này.

Màn đã mở thì hắn phải ra sân, ra trận.

Mỗi người đều có lúc biểu hiện, hiện giờ đã đến phiên hắn, cuối cùng đã đến phiên hắn.

Thanh la đã vang lên thì phải ra sân, dù sao cũng phải diễn tuồng này, ai cũng như nhau.

Là vai diễn của người thì phải cố gắng diễn cho tốt, tiếng vỗ tay lác đác không sao, chỉ sợ không có người thưởng thức.

Sau trận này Tôn Ngự lại được người ta khen ngợi.

Hắn là “mười năm mài một kiếm, lưỡi sắc chưa từng thử”, hôm nay cuối cùng đã ra mặt xuất thủ, toàn lực ứng phó, giống như ngư long vũ (1). Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con, hắn vẫn cứ đi về núi hổ.

Trong bọc vải kia chính là Hỏa Hổ.

“Hỏa Hổ” là thuốc nổ vô cùng lợi hại, ngòi nổ kéo một cái sẽ lập tức nổ tung.

Tôn Ngự lại lao đến, dùng tám “vải” vốn bọc Tôn Thanh Hà, nhanh chóng trùm lấy Hỏa Hổ.

Trong nháy mắt này, hắn quả thật sinh ra một cảm giác như “giành ăn với hổ”.

Hắn thậm chí còn cảm giác được trong tai vang lên tiếng gầm mãnh liệt.

Hắn còn cảm giác được thân thể đã chia năm xẻ bảy, nhưng tay, chân, đầu, thậm chí là rốn vẫn nhạy bén sinh động.

Hắn vừa bọc lấy Hỏa Hổ, vụ nổ lập tức chậm đi một chút.

Chỉ một chút là đủ rồi.

Tôn Ngự lập tức ném Hỏa Hổ đi, kể cả “bọc vải thơ”.

Hắn ném Hỏa Hổ có uy lực cực mạnh này về một nơi không người trong Tam Hợp lâu, sau đó mới nổ tung.

Hỏa Hổ bị “bọc vải thơ” trùm lấy, sức nổ đã kém xa lúc trước, hơn nữa chủ yếu lan đến tầng dưới, tức là tầng trệt và lầu hai, còn ở nơi cao uy lực giảm đi rất nhiều. Đám người Thích Thiểu Thương đều lướt ra chỗ cao bên ngoài.

Tuy là như vậy, Tam Hợp lâu vẫn bị nổ tan tành.

Nhưng lại không thể cũng không đủ thương tổn đến mấy người này.

Cũng vì chậm trễ một chút, trì hoãn một chút, Dịch Phi Kinh, Lôi Thuần, Thiên Hạ Đệ Thất, Thích Thiểu Thương, Tôn Thanh Hà, Dương Vô Tà, thậm chí là Tôn Ngư, đều có thể kịp thời lướt ra khỏi Tam Hợp lâu, không bị sức nổ gây thương tích.

Cũng vì như thế, Thích Thiểu Thương mới có thể truy kích Thiên Hạ Đệ Thất.

Văn Tuyết Ngạn chưa kịp chuẩn bị, đã giống như chim sợ cành cong, hoảng hốt ứng biến.

Chú thích:

(1) Xuất xứ từ bài thơ “Thanh Ngọc Ấn” của Tân Khí Tật, miêu tả việc múa đèn vào đêm Nguyên Tiêu, muốn nói đến sự rực rỡ.

30. Chương 30: Cùng Múa Với Sói

Thiên Hạ Đệ Thất lướt ra ngoài, giống như một con nghệt long.

Phía sau hắn lại có một con phi long, phi long một tay vắt ngang trời.

Phi long nổi giận công kích Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất vội quay đầu ứng chiến. Lúc này vụ nổ đã xảy ra, hai người bị ảnh hưởng, vẫn vừa giao thủ vừa rơi xuống.

Bọn họ rơi xuống theo tro bụi mảnh vụn, vừa rơi vừa giao chiến. Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất chặt vật giống như một con sói bị thương, còn Thích Thiểu Thương lại giống như một con báo giận dữ truy sát, áo trắng phát phơ, ra tay chiêu chiêu tàn nhẫn, nhìn từ xa giống như cùng múa với sói, thật ra là cùng múa với sắt thủ số một trong kinh thành hiện nay, tranh đấu sinh tử tồn vong.

Ngay lúc này, ánh kiếm chợt lóe lên.

Ánh kiếm lạnh và sáng, độc và ác.

Ánh kiếm vô cùng thâm lương mỹ lệ, nhưng kiếm pháp lại hết sức dị thường.

Bởi vì dù là từ góc độ, từ thể công hay là từ kỹ xảo, nếu dùng tay phát kiếm đều không thể có được thủ pháp như vậy, cũng quyết không có hiệu quả này.

Đích xác, đây không phải thủ pháp, mà là cước pháp.

Cũng không chỉ là kiếm pháp minh mẫn chuẩn xác, mà là kiếm thuật như ác mộng khiến người ta mê ảo mê hoặc.

Đó là “Mộng Trung kiếm”.

La Hán Quả không rời đi.

Hắn đã bị thương, mọi người đều cho rằng hắn đã rời đi, thực ra hắn lại như ma nhân bí mật trở lại, nấp ở trên mái hiên, chờ Thích Thiểu Thương ra ngoài tiếp tục phục giết.

Hắn đang bị thương, còn bị thương rất nặng.

Nhưng hắn chưa chết, đầu chí cũng chưa chết.

Hắn vẫn có thể xuất kiếm, “Mộng Trung kiếm” của hắn.

Kiếm của hắn đâm về phía Thích Thiếu Thương, chí nguyện phải thành, ý nguyện phải giết.

Một kiếm này còn mạnh, còn độc, còn đáng sợ hơn so với một kiếm sau bình phong trong Tam Hợp lâu.

Thích Thiếu Thương đang toàn tâm toàn ý, toàn lực toàn thân truy kích Thiên Hạ Đệ Thất. Y có nằm mơ cũng không ngờ “Mộng Trung Kiếm” vẫn còn trốn ở đây chờ đợi, muốn cho y một kích tất sát.

Một kiếm này như mộng như ảo, đã không thể kiên trì, cũng không thể chống đỡ, càng không kịp né tránh.

Thích Thiếu Thương đã sắp trúng kiếm, trúng chiêu.

Thế nhưng một vệt kiếm xanh lạnh lẽo lại “quét” lên.

Một kiếm này vừa xuất ra, chiếu lên gương mặt tuần tú của La Thụy Giác đang nhắm mắt sử kiếm, mi mắt đều xanh lá.

Màu xanh biếc xâm nhập, cũng xâm người.

Người xuất kiếm là Tôn Thanh Hà.

Hắn tuy cũng bị thương, nhưng vẫn đang nghe, đang chờ, đang nghỉ ngơi lấy sức, quên đi sống chết, xả thân chờ đợi, toàn lực ứng phó, muốn phát ra một kiếm này với “Mộng Trung kiếm”.

La Thụy Giác “nổ” ra.

Uy lực của một kiếm này, so với Hỏa Hổ có lẽ còn không thể ngăn cản, thế không sánh được, mạnh không bì được.

Thế sự vốn không có công bình tuyệt đối.

Nếu thật sự có công bình, người sẽ không được giết chim, chim không được ăn sâu, sâu không được ăn lá cây, cây cối không được hút chất dinh dưỡng của đất.

Nếu là công bình, mèo không được bắt chuột, chuột không được ăn trộm, như vậy ai nuôi mèo, ai ăn chuột? Nếu vì công bình, chuột không thể ăn vụng, như vậy ai nuôi chuột? Sư tử, hổ, thú vật sẽ ăn gì? Nếu như muốn công bình, người không thể ăn thịt, càng không thể thương tổn bất cứ sinh vật nào, như vậy chẳng phải người đã sớm chết đói, tuyệt chủng rồi?

Người sống trên đời có cao quý cũng có thấp hèn, mặc dù bọn họ có thể dựa vào cố gắng và phấn đấu của từng người, thay đổi và cải thiện vận mệnh của mình, nhưng dù sao xuất thân khác nhau, mức độ phấn đấu cũng sẽ khác nhau. Huống hồ, có người may mắn cũng có người bất hạnh, thiên phú tài năng của mỗi người lại khác nhau, bề ngoài khỏe mạnh cũng là bẩm sinh, lại tạo thành thay đổi có tính quyết định. Ai nói thế sự có thể công bình.

Ít nhất cũng không có công bình tuyệt đối.

Có lẽ, tình thân hiệp giả là bệnh vực kẻ yếu, thiên hạ có bao nhiêu chuyện bất bình, hắn đều muốn đòi lại công đạo cho những người bị hàm oan.

Là công đạo chứ không phải công bình.

Mặc dù không giống nhau, nhưng cảm thấy hợp tình hợp lý hơn một chút, như vậy cũng đã tốt hơn nhiều, cũng khiến người ta bình tâm hơn.

Cho nên, khi có một số người vô ý chỉ trích những người có chí hành hiệp là “không công bằng”, bọn họ cũng không biết, trong lúc vô tình đã thương tổn nghiêm trọng đến tâm tình của hắn, càng “khó chịu” hơn so với ngàn câu công kích. Bọn họ chiến đấu vì công bình, mặc dù biết rõ sẽ không có kết quả tốt.

Đối với người bình thường đã xem việc bị ức hiếp là chuyện đương nhiên, làm một hiệp giả càng muốn trả lại cho hắn một cái công đạo, điều này cũng là đặc tính của hiệp sĩ, “biết không thể làm nhưng vẫn cứ làm”.

Nhưng có một số người, trời sinh giống như đối địch.

Mọi người sống trên đời, giống như không đối lập thì không thể tồn tại được.

Chẳng hạn như sư tử và hổ, chim ưng và rắn, tân đảng và cựu đảng đương triều, không liều mạng một mất một còn thì không được.

Bọn họ lại không giống như mèo và chó, trâu và dê, Thái Kinh và Chu Lệ, Thích Thiều Thương và Lôi Quyền, đôi khi vẫn có thể sống chung với nhau, cùng nhau liên thủ tìm một lối ra ọi người.

Có lẽ, bọn nó (hắn) bọn đều quá cường hãn, đến nỗi không thể chứa chấp đối phương, không thể cùng tồn tại trên đời?

Thế nhưng, Thích Thiều Thương cũng rất cường hãn, Tôn Thanh Hà vẫn trợ giúp y, nhiều lần đối phó với La Thụy Giác. Chẳng lẽ đây cũng là oan nghiệt kiếp trước không hóa giải được? Mà từng kiếm của La Thụy Giác chém vào Thích Thiều Thương, chẳng lẽ cũng là thù hận của đời trước?

Ai biết?

Mọi người chỉ biết La Thụy Giác đã xuất kiếm chém Thích Thiều Thương.

Một kiếm kinh điển như cái liếc mắt dụi dằm, công kích bất ngờ.

Nhưng Tôn Thanh Hà cũng phát ra một kiếm với La Thụy Giác.

Phát sau mà tới trước, tấn công để cứu.

Đường kiếm này rất rõ ràng.

Nếu La Thụy Giác kiên quyết muốn giết chết Thích Thiều Thương, cho dù có thành công, cũng sẽ không kịp ngăn cản một kiếm này của Tôn Thanh Hà.

Hắn chắc chắn sẽ chết.

Thế nhưng Thích Thiều Thương căn bản không để ý đến một kiếm kia, chỉ truy kích Thiên Hạ Đệ Nhất.

Y giống như đã nhận định một kiếm kia của La Thụy Giác sẽ không thương tổn được y, cũng nhận định sẽ có một kiếm kia của Tôn Thanh Hà đến cứu y.

Vụ đánh cuộc này rất mạo hiểm.

Nếu La Thụy Giác tàn nhẫn một chút, xuất kiếm nhanh một chút, Tôn Thanh Hà chậm một chút, do dự một chút, y sẽ phải bỏ mạng giữa trời.

Thế nhưng lòng y đã không còn tạp niệm.

Y chuyên tâm nhất trí, truy sát Thiên Hạ Đệ Nhất.

Loại người như y, chỉ cần đã quyết định một chuyện, cho rằng có thể mạo hiểm, đáng giá, vậy thì sẽ không sợ gian khổ, không sợ khó khăn, đặt hết một lần, toàn lực một kích.

Làm việc nghĩa không chùn bước, đặt sống chết ở bên ngoài.

Lúc này người “tiếp ứng” rất quan trọng.

Trước kia Thích Thiều Thương từng tin lầm Cố Tích Triều, đến nỗi gần như thua không còn manh giáp.

Trong trận chiến này, y trước tiên đã ủy thác cho Tôn Ngự, sau đó lại phó thác cho Tôn Thanh Hà.

Y có tin lầm người nữa không?

Không có.

Tôn Thanh Hà đã phát ra kiếm của hắn, kiếm thế còn ác liệt hơn vừa rồi hắn giao chiến với La Thụy Giác trong Tam Hợp lâu.

Vừa nãy ở trong lâu, La Thụy Giác phá bình phong phát kiếm, Tôn Thanh Hà phát sau mà đến, kết quả hắn bị trúng một kiếm, hiện giờ còn chảy máu.

Lúc này, hắc trên không đục trời, dưới không đục đất, thương thế bởi vì vọt lên mà bắn ra máu tươi. Nhưng kiếm pháp của hắc lại càng thâm, càng sâu, thậm chí bầu trời cũng chấn động thành tiếng ong ong, gió lớn hoành hoành.

Một kiếm này của hắc còn nhanh hơn vừa rồi, cho nên phát sau mà tới trước.

Chẳng lẽ con người hắc càng bị thương thì càng dũng cảm, càng áp chế thì càng dũng mãnh sao?

Bọn họ hai người hai kiếm, lại gặp nhau, lại đối đầu, giống như hai con sói trên đất hay hai con rồng trên trời, liều mạng với nhau, trên đất cắn xé khiến cho trời trăng không ánh sáng, trên trời cũng náo động đến mức trời rung đất chuyển.

Tình hình rất rõ ràng.

Nếu La Thụy Giác muốn giết Thích Thiều Thương, Tôn Thanh Hà sẽ giết hắc.

Tôn Thanh Hà đã tìm đến người đứng đầu Thất Tuyệt Thần Kiếm.

Hắc đã “vừa ý” La Thụy Giác.

Hắc đã nhìn chăm chăm vào Kiếm.

Hắc đóng đinh vào đối phương.

31. Chương 31: Gặp Nhau Trong Mộng

“Cước kiếm” của La Thụy Giác đã sắp chém ngang vào Thích Thiều Thương.

Nếu như một kiếm này chém trúng, Thích Thiều Thương nhất định sẽ bị chém làm hai khúc.

Nhưng kiếm của Tôn Thanh Hà cũng đã áp sát lưng La Thụy Giác.

Nếu La Thụy Giác giết Thích Thiều Thương trước, không kịp biến chiêu, nhất định sẽ bị một kiếm của Tôn Thanh Hà xuyên qua, chắc chắn phát chết.

Nếu La Thụy Giác thu chiêu tự bảo vệ mình, Tôn Thanh Hà sẽ đổi thành phát kiếm đi trước (hắc xuất kiếm với La Thụy Giác trước), cũng phát chiêu ở sau (tập kích sau lưng La Thụy Giác), võ công của La Thụy Giác có cao, e rằng cũng mất thế chủ động, không kịp cứu mình.

Có người nói, phải đến lúc hoạn nạn mới thấy được chân tình, phải gặp ngăn trở, dả kích và tôi luyện mới nhìn ra ai là anh hùng. Bảo kiếm sắc từ mài giữa ra, hoa mai thơm từ đông lạnh đến.

Lúc này La Thụy Giác đã thi triển ra thủ đoạn phi phàm.

Hắc đột nhiên làm một chuyện, đó là lộn nhào một cái.

Hắc vốn đang phát kiếm với Thích Thiều Thương, đột nhiên lộn nhào, vừa nhanh vừa linh hoạt, sau một tiếng rít, một kiếm kia giống như đổi thành chém xuống đầu Tôn Thanh Hà phía sau.

Thân hình La Thụy Giác vừa biến đổi, một kiếm kia của Tôn Thanh Hà cũng không cần đâm nữa.

Bởi vì có đâm về phía trước, cũng chỉ đâm vào khoảng không.

Một khoảng không thật lớn.

Nhưng thân hình La Thụy Giác vừa biến đổi, kiếm thế của Tôn Thanh Hà cũng chợt biến.

Hắc cầm kiếm hất lên phía trên.

Một chiêu kia của La Thụy Giác vừa ngăn cản vừa phản kích, một kiếm vốn chém về phía Thích Thiều Thương, lại quay ngược chém xuống đầu Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà đang toàn lực xông đến ngăn cản La Thụy Giác giết Thích Thiều Thương, thân hình tiến tới đã không kịp né qua trái phải hoặc rút lui.

Mắt thấy một kiếm kia của La Thụy Giác sẽ chém vào đầu Tôn Thanh Hà, thậm chí Tôn Thanh Hà đã cảm giác được da đầu tê dại, khí lạnh phả vào trán, trước mắt là một mảng trắng xóa lạnh lẽo.

Mắt thấy Tôn Thanh Hà sẽ trúng một kiếm này.

Mắt thấy Tôn Thanh Hà sẽ bị một kiếm này chém làm hai mảnh.

Kiếm đã đến trán, kiếm khí đã xâm nhập vào đỉnh đầu.

Nhưng kiếm đột nhiên dừng lại, không chém xuống nữa.

Tại sao không chém xuống?

La Thụy Giác hoàn toàn không có lý do khoan dung cho Tôn Thanh Hà.

Tôn Thanh Hà đã hai lần chủ động tìm La Thụy Giác gây phiền toái. Mà với con người của La Thụy Giác, từng có một lần chứng môn nhân của Điểm Thương phái là “Đại Sư La Kiếm Khách” Hoàng Sơn Thạch mắng hấn một câu “con người của người thật phiền phức”, hấn liền một mạch giết chết Hoàng Sơn Thạch cùng với năm vị sư đệ, hai vị sư muội đồng môn và tám tên đệ tử của người này.

Loại người giống như hấn, sao lại bỏ qua cho Tôn Thanh Hà?

Đương nhiên sẽ không, không bỏ qua.

Lúc này Tôn Thanh Hà đã mồ hôi chảy ròng ròng, kiếm khí bức đến khiến cho da đầu của hấn giống như bị cắt đứt.

Hấn không nhúc nhích, hấn đã bị kiếm khí lạnh lẽo chấn nhiếp.

Nhưng La Thụy Giác cũng không động, hấn cũng bị chấn động đứng yên.

Bởi vì mũi kiếm của Tôn Thanh Hà đã đặt dưới cẳng chân của hấn.

Chân trái của hấn đã bị khí lạnh tỏa ra từ thân kiếm của Tôn Thanh Hà bức đến dưng hết cả lông, nổi cả da gà.

Chỉ cần kiếm của hấn chém xuống, cũng giống như đưa chân tặng cho Tôn Thanh Hà, một chém đứt ngang.

Cước kiếm đã đứt, còn có thể sát thương Tôn Thanh Hà không?

Không biết.

Trước khi chân đứt, liệu có thể chém gương mặt kỳ quái của Tôn Thanh Hà ra làm hai khúc?

Không biết.

Sau khi chém chết Tôn Thanh Hà, liệu có thể lập tức thu chiêu, không bị Tôn Thanh Hà gây thương tích?

Không biết.

Ít nhất cũng không nắm chắc.

Hiện giờ La Thụy Giác chỉ rõ nhất một điểm.

Chỉ cần chân mình tiếp tục phát lực, đầu của Tôn Thanh Hà nhất định khó giữ được, lập tức mất mạng. Nhưng chân của hấn vừa phát lực, có thể sẽ bị kiếm chém đứt trước, khi đó liệu có thể giết được đối phương hay không, điều này không còn nằm trong suy đoán nữa.

Đến nước này, hấn đã không còn cách nào.

Nếu như hấn dùng tay phát kiếm, có thể còn cầm cự được.

Tôn Thanh Hà bị kiếm của hấn ép trên đầu, sớm muộn gì cũng không chống đỡ được.

Chỉ cần hấn tiếp tục chờ đợi, nhất định có thể chiến thắng, chiến thắng vững vàng.

Nhưng bây giờ hắn lại không thể chờ lâu, bởi vì hắn lộn nhào giữa trời, dùng chân phát kiếm.

Hắn chỉ có thể ngưng lại trong chốc lát, như vậy đã rất hiếm thấy, cuối cùng vẫn phải lật người rơi xuống.

Rơi nghiêng ra phía ngoài.

Hắn từ từ đáp xuống bên ngoài bảy thước, hơn nữa cũng biết đã mất đi cơ hội tốt để giết chết đại địch này.

Mọi người đều đổ mồ hôi vì Tôn Thanh Hà, cũng đều xôn xao.

Nhưng Tôn Thanh Hà lại đổ máu.

Trán của hắn giác đã bị quầng kiếm gây thương tích, rỉ máu và cả mồ hôi.

Hắn lại một lần nữa thành công ngăn cản La Thụy Giác ám sát Thích Thiếu Thương.

Hai người giao chiến hai lần trong lầu ngoài lầu, kiếm pháp và công lực kích phát lẫn nhau, mới biết hai bên lại hiểu nhau sâu như thế.

La Thụy Giác hơi thở dốc.

Hắn có thể ở giữa không trung biến chiêu, lật người, lại ở giữa trời đột ngột dừng lại, tuy chỉ một khoảnh khắc nhưng nguyên khí đã tổn thương nặng nề.

Y phục nơi tay phải của hắn có một vết kiếm, rách ra. Dùng kiếm thế suy đoán, La Thụy Giác trúng một kiếm này, ít nhất phải đứt gân rách cơ, e rằng cánh tay này không đứt cũng khó bảo đảm không tàn phế.

Giống như vết thương bị rách da, lộ ra một lớp gân thịt màu trắng lộn ra ngoài, bên trong xám xịt, nhưng lại không có máu rỉ ra.

Không có một chút vết máu nào.

Hắn cũng không có vẻ nhịn đau.

Chẳng lẽ tay của hắn vốn đã tàn phế?

Chẳng lẽ vì tay đã tàn phế, cho nên hắn mới luyện thành tuyệt thế “kiếm trên chân”?

Hiển nhiên hắn đã hơi mệt mỏi.

Dùng chân phát kiếm, sức mạnh lớn hơn nhiều so với dùng tay xuất kiếm, góc độ cũng kỳ lạ hơn.

Nhưng cũng đặc biệt hao tổn sức lực, càng đặc biệt nguy hiểm.

Mấy chùm tóc đen của hắn rũ xuống che kín trán, phủ lên mắt trái.

Hắn dùng mắt phải sáng ngời linh hoạt nhìn chăm chăm vào Tôn Thanh Hà, giống như muốn đóng đinh đối phương.

Sau đó hắn hung ác hỏi Tôn Thanh Hà:

- Tại sao ngươi luôn đối phó với ta?

Tôn Thanh Hà lại trả lời:

- Ngươi không nên giết bằng hữu của ta.

La Thụy Giác dùng tay vuốt mái tóc phía trước, đầu cũng ngửa lên:

- Người mà ta giết đã quá nhiều.

Tôn Thanh Hà nói:

- Ít nhất ngươi không nên giết một người.

La Thụy Giác hỏi:

- Ai?

Tôn Thanh Hà nói:

- Tôn Vưu Liệt, hắn cũng là thành viên trong gia tộc ta.

La Thụy Giác cười lạnh lẽo, có vẻ giận dữ khó tả:

- Ta không giết hắn. Đêm đó kẻ giết người không chỉ mình ta.

Tôn Thanh Hà nói:

- Ta biết. Nhưng đêm đó người và hắn đều ra tay, nếu các người không ra tay, Liệt đại ca cũng sẽ không chết.

La Thụy Giác biết “hắn” mà Tôn Thanh Hà nói đến, chính là Thiên Hạ Đệ Thất đang giao thủ với Thích Thiều Thương.

Tôn Thanh Hà nói:

- Cho nên ta ra tay với người, chỉ cần người bị ta ngăn cản, không thể đối phó với Thích Thiều Thương, Thích lâu chủ sẽ có thể giải quyết Thiên Hạ Đệ Thất.

La Thụy Giác giận dữ cười nói:

- Giải, đây xem như là kẻ một đá hai chim của người sao?

Tôn Thanh Hà thông thả nói:

- Ta không phải là đá. Người muốn xem mình là chim cũng không sao.

La Thụy Giác vẫn không cam lòng:

- Vậy tại sao người luôn giúp Thích Thiều Thương?

Lần này Tôn Thanh Hà không trả lời.

La Thụy Giác nhìn lại trận chiến, đánh giá tình hình, cuối cùng dừng chân, hất mái tóc dài, cắn hận nói:

- Được, họ Tôn kia, đợi ta luyện thành giết người trong mộng, chúng ta sẽ gặp nhau trong mộng!

Dứt lời hắn liền rời đi.

Đi một cách chớp nhoáng, còn nhanh hơn so với lúc tới.

Nhưng trong mắt cao thủ như Tôn Thanh Hà và Vô Tình, đã phát hiện bước chân của hắn hơi loạn choạng.

Hiển nhiên chân phải của hắn hơi khập khiễng.

Không biết có phải bị kiếm khí của Tôn Thanh Hà gây thương tích, giống như trán của Tôn Thanh Hà bị quãng kiếm của hắn đá thương?

Sau khi hắn biến mất, chợt nghe Tôn Thanh Hà vẫn lẩm bẩm, ẩn kiếm cảm thán:

- Được, hãy gặp nhau trong mộng.

Nhân sinh vốn như một giấc mộng.

Hắn thật sự sẽ có một ngày gặp “Mộng Trung kiếm” này trong mộng sao?

Như vậy, mộng là kiếm? Hay là so kiếm?

Người so với người thì tức chết, kiếm so với kiếm thì sao?

32. Chương 32: Kẻ Tầm Thường Quấy Nhiều Lần Nhau

Thích Thiếu Thương biết khi phi thân truy sát Thiên Hạ Đệ Thất, phía dưới có ít nhất bảy trăm người hi vọng y chết, tám trăm người muốn giết y.

Nhưng chỉ cần những người đó vừa động thủ, cũng có ít nhất chín trăm người sẽ ra tay cứu y.

Những năm gần đây, chẳng những y đã thành lập danh vọng trên giang hồ, xây dựng quyền uy trong võ lâm, quan trọng hơn là y đã dùng danh vọng và địa vị này kết giao không ít bằng hữu, giúp mọi người làm không ít chuyện, khiến cho nhiều người thiếu tình của y, còn có không ít người phải dựa vào y để kiếm cơm, những người này đều không muốn cũng không thể để y chết.

Y nhận được sự ủng hộ của đám người này, cho nên địa vị và danh vọng càng ngày càng lớn, càng ngày càng vững.

Giữa bọn họ đã trở thành một loại “liên hệ máu mủ” giống như răng môi gắn bó.

Thậm chí y và Tôn Thanh Hà cũng như vậy.

Sau khi Tôn Thanh Hà rời khỏi Sơn Đông Thần Thương hội, Tôn Vưu Liệt vẫn luôn đồng tình và ủng hộ hẳn. Hai người Tôn Vưu Liệt và Tôn Thanh Hà đều gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, trở thành đại tướng trong lâu. Sau khi Tôn Thanh Hà vào kinh, lại xảy ra nhiều tin đồn và án kiện hái hoa hiếu sát có liên quan đến hẳn, nhưng Tôn Vưu Liệt và Tôn Thanh Hà vẫn không tin, cho rằng chắc chắn có người mưu hại, lại tìm mọi cách bào chữa cho hẳn.

Không lâu sau, Tôn Vưu Liệt vì hành thích thiên tử nên bị Thiên Hạ Đệ Thất giết chết. Khi đó người phụ trách diệt trừ “Danh Môn Tứ Tú” còn có Hắc Quang Thượng Nhân, La Thụy Giác và Nhậm Lao Nhậm Oán.

Tôn Thanh Hà đã sớm có tiếng xấu tại kinh sư, vốn không có ý ở lại nơi này, nhưng hẳn lại muốn báo thù cho Tôn Vưu Liệt, ít nhất cũng phải giết chết Thiên Hạ Đệ Thất rồi mới đi.

Cho nên hẳn và Thích Thiếu Thương đã có ước định, nếu như trong bọn họ ai giao chiến với Thiên Hạ Đệ Thất, người còn lại sẽ phụ trách giải quyết những cường địch khác.

Trước cuộc gặp mặt tại Tam Hợp lâu hôm nay, Thích Thiếu Thương đã sớm được nội ứng của Lục Phân Bán đường thông báo, có lẽ Thiên Hạ Đệ Thất và La Hán Quả sẽ phục kích mình, do đó y đã báo cho Tôn Thanh Hà.

Vì vậy, Tôn Thanh Hà đã biến thành một cái “bọc vải” được Tôn Ngự xách trên tay, mang theo đến Tam Hợp lâu.

Bọn họ hợp tác chặt chẽ, chỉ viện cho nhau.

Tôn Thanh Hà ngăn cản La Thụy Giác, Thích Thiếu Thương lại truy kích Thiên Hạ Đệ Thất.

Y không chỉ muốn diệt trừ một tên đại tướng dưới tay Thái Kinh, cũng muốn vì võ lâm trừ đi một mối hại lớn, còn muốn giúp Tôn Thanh Hà giết chết kẻ thù này để trả ân tình.

Vì tình vì nghĩa, về công về tư, y đều phải giết Thiên Hạ Đệ Thất, không thể bỏ qua.

Thiên Hạ Đệ Thất bị truy sát, đang cố sức bỏ chạy, hoảng hốt vô cùng, đột nhiên thân hình của hẳn dừng lại.

Đây là chuyện cực kỳ khó khăn, thân hình của hẳn khựng lại giữa không trung, tại nơi trên không đọng trời, dưới không đọng đất, không thể mượn lực, hẳn lại giống như “đông cứng” giữa không trung.

Mặc dù chỉ trong chớp mắt, nhưng đã rất không dễ dàng, gần như không thể làm được.

Hẳn đã làm được chuyện này, khinh công đã đạt đến cảnh giới này, nhưng làm như vậy lại không có ích gì, thậm chí còn có hại.

Nhờ vậy Thích Thiếu Thương đã đuổi kịp hẳn.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên dừng lại, quay người, xoay đầu.

Thích Thiếu Thương liền đánh tới một quyền.

Vẫn đánh vào mũi, vẫn dùng nắm tay.

Thế nhưng một quyền này của y lại đánh vào khoảng không.

Bởi vì thân thể của Thiên Hạ Đệ Thất đã từ giữa không trung trầm xuống, hoặc là hần vốn có thể tiếp tục đứng giữa không trung, nhưng lại cố ý vội vàng trầm xuống.

Thân thể của hần vừa trầm xuống, một quyền kia của Thích Thiếu Thương liền đánh vào khoảng không.

Giữa người Thích Thiếu Thương lại lộ ra sơ hở.

Thiên Hạ Đệ Thất nhắm chuẩn sơ hở này, lập tức phát động thể công.

Hần đã đoạt được “thể”, cũng phát ra “Thế kiếm”.

“Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý”.

Giống như thật sự có ngàn vạn mặt trời, trong tay áo trái của hần đột nhiên nổ ra ngàn vạn ánh sáng vàng lấp lánh chói mắt, bắn về phía Thích Thiếu Thương.

“Quân bài sát thủ” này vốn luôn nằm trong bọc vải của hần, lúc này lại cất trong tay áo trái, vẫn luôn ẩn giấu đến bây giờ mới tung ra.

Một kích phải giết, thế không thể cản.

Ngày đó Thiên Y Hữu Phùng cũng chết bởi một chiêu “Thế kiếm” này. Anh hùng hảo hán nằm xuống dưới “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” này cũng nhiều không đến xuể.

Thích Thiếu Thương thì sao?

Y có phải là ngoại lệ không?

Y có thể ngăn cản không?

Đây là “tuyệt chiêu” của Thiên Hạ Đệ Thất.

Nếu so sánh, Hỏa Hổ chỉ là “vũ khí bí mật” của Thiên Hạ Đệ Thất, hần định dùng loại hỏa khí này để ám sát Thích Thiếu Thương.

Đó chỉ là “hoàn thành mệnh lệnh”.

Nếu so quyền cước luận võ công, hần cảm thấy mặc dù tuyệt chiêu này được truyền từ Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng hần đã luyện đến thuần thục, trò giỏi hơn thầy, hần tự tin đã vượt qua sự phụ của mình.

Sở dĩ hần mệnh danh là “Thiên Hạ Đệ Thất”, cũng không phải là khiêm tốn, mà là tự ca ngợi mình. Về chính trị, hần tin tưởng một ngày nào đó có thể đi theo bước chân của những Thái Kinh, Lương Sư Thành, Chu Lệ, Vương Phủ, Đồng Quán, Vương Tử Ứng. Còn về võ công tu vi, địa vị võ lâm, hần lại tuyên bố xem những người nổi tiếng còn tồn tại trên đời (có thể ẩn cư đã lâu) làm mục tiêu, bọn họ là Yến Cuồng Đồ, Lý Trầm Chu, Chu Thuận Thủy, Tiêu Thu Thủy, Phương Ca Ngâm và Gia Cát Tiểu Hoa.

Sau khi Yến Cuồng Đồ, Chu Thuận Thủy, Lý Trầm Chu qua đời, người trong suy nghĩ của hần lại biến đổi, dùng Quan Thất thay thế Yến Cuồng Đồ, dùng Tra Khiếu Thiên thay thế Lý Trầm Chu, dùng Nguyên Thập Tam Hạng thay thế Chu Thuận Thủy.

Sau khi Nguyên Thập Tam Hạng chết (hần là một trong số “thủ phạm” gây nên cái chết của Nguyên Thập Tam Hạng), hần lại dùng Lạc Dương Ôn Văn, một người cao thâm khó lường nhưng cả đời đau khổ vì tình để thay thế Nguyên Thập Tam Hạng.

Kỳ vọng của hần đối với bản thân, đó là hiện giờ hần vẫn là “Thiên Hạ Đệ Thất”, nhưng hần sẽ lần lượt đuổi theo, bắt kịp, lần lượt giết chết (giống như đối với Nguyên Thập Tam Hạng), lần lượt thay thế địa vị.

Ngay cả những nhân vật võ lâm danh động thiên hạ, quyền khuynh một thời như Tô Mộng Châm, Lôi Tổn, Cửu U Thần Quân, Sở Tương Ngọc, Thẩm Hổ Thiền, hẳn đều không xếp vào danh sách.

Hắn đương nhiên tự phụ, bởi vì hắn có chỗ dựa.

Chỗ dựa này chính là tuyệt kỹ của hắn, “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý”, cũng chính là cái gọi là “Thế kiếm”.

Hắn tự tin có thể dựa vào “Thế kiếm” này, lần lượt đập tan tất cả chương ngại trước mặt, lần lượt đánh bại, giết lên từng bước.

Hắn không phải kẻ tầm thường.

Kẻ tầm thường tự loạn.

Hắn chỉ xác định mục tiêu, trèo lên phía trên.

Hắn tìm Thái Kinh làm chỗ dựa, chí hướng lại càng kiên định.

Hắn muốn trở thành nhân vật võ lâm có quyền thế, được sủng ái nhất dưới tay Thái Kinh, giúp Thái Kinh điều khiển thế lực giang hồ. Hắn muốn dùng võ công và tuyệt chiêu đã khổ tâm tu luyện, cùng với bất chấp thủ đoạn để đạt được mục tiêu này.

Giống như văn nhân nhờ vào văn chương, công danh, được vua tán thưởng, lại như dũng sĩ mong được lập công, giết địch nơi sa trường, đổi lấy triều đình ban thưởng.

Hoặc giống như đám người Vương Tử Ứng, Chiêm Hắc Quang, dùng danh nghĩa đạo, phật lấy được tin tưởng sủng ái, đủ để hô mưa gọi gió, tô tó như mây. Hoặc giống như Vương Phủ, Chu Lệ ning hót hổi lộ, được phong quan tiến chức, quân chủ tin tưởng coi trọng.

Những người như thế, hiệu quả đều như nhau.

Nhưng cho dù như vậy, người muốn được sủng ái trước mặt thiên tử, quyền tướng có rất nhiều, hơn nữa mỗi người đều có chỗ dựa, cũng có một thân tài nghệ, biết lấy lòng người khác.

Kẻ tầm thường quấy nhiễu lẫn nhau.

Có lúc, Thiên Hạ Đệ Thất thật sự nuốt không nổi khí giận này, cho nên hắn muốn thở ra một hơi.

Muốn thở ra một hơi, trước tiên phải làm một số chuyện thổ khí bật hơi (cảm thấy sáng khoái).

Muốn vượt trội xuất sắc thì phải làm chuyện mà người khác không làm được, một trong số đó chính là giết chết Thích Thiếu Thương.

Hiện giờ hắn đang muốn giết chết Thích Thiếu Thương.

Thoạt nhìn giống như Thích Thiếu Thương đang truy kích hắn, nhưng thật ra là hắn đang dẫn dụ Thích Thiếu Thương đuổi theo, như vậy hắn mới có thể dùng một kích giết chết “thủ lĩnh quần long” của võ lâm bạch đạo trong kinh thành.

Cửu Hiên Thần Long, Độc Tỷ Ngạo Kiếm, Thích Thiếu Thương.

33. Chương 33: Cùng Ngủ Với Địch

Kiểm ngạo.

Người càng ngạo.

Khi Thích Thiếu Thương còn thiếu niên đắc chí, luôn luôn tự phụ nhưng không tự đại, tự húa (tự ca ngợi mình) nhưng không tự tư (ích kỷ).

Sự kiêu ngạo của y là ở trong xương, còn bên ngoài y hành xử nho nhã lễ độ, hết sức khiêm tốn.

Có lẽ chỉ khi y dùng kiếm, người mới có thể nhìn ra sự kiêu ngạo của y.

Y ngạo mạn đến mức ngay cả kiếm của y cũng tỏa ra một sự kiêu ngạo mệnh mông.

Lạnh lùng ngạo mạn như băng, xâm nhập vào đáy lòng.

Y sử dụng một loại kiếm pháp chống lại vận mệnh.

Y vừa xuất kiếm, trong trời đất, trên thế gian, lên trời xuống đất, giống như chỉ còn lại một mình y.

Chỉ một người, một kiếm, một chiêu.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát ra “Thế kiếm”, một quyền kia của Thích Thiều Thương đột nhiên đánh ngược trở lại.

Đánh vào chính mình.

Loại quyền pháp này có một đặc điểm, một quyền xuất ra, nếu đánh trật cũng không thu về, quyền thế lập tức xoay chuyển, đánh vào mục tiêu thứ hai. Đây vốn là quyền pháp do trại chủ Lao Huyệt Quang của Liên Vân trại năm xưa sáng tạo ra, tên của nó là “Hồi Long quyền”.

Quyền có thể đánh trật, quyền cũng có thể quay lại, nhưng không phải một quyền tự đánh vào mình chứ?

Một quyền này của Thích Thiều Thương quả thật như vậy.

Y dùng một quyền đánh về phía mình, thật sự đánh vào mình.

Một tiếng “bộp” vang lên, một quyền kia đánh vào hông y.

Bên hông y có kiếm, một quyền kia đã đánh vào vỏ kiếm.

Sau một tiếng “soạt”, Thanh Long kiếm không cần rút tự rời khỏi vỏ, bay lên trời sau đó rơi vào tay y.

Ánh sáng xanh chợt hiện, mũi kiếm xanh lơ lên.

Y đánh ra một kiếm, đó là một chiêu có sát thế mạnh nhất trong “Nhất Tự kiếm pháp” của y, “Nhất Nộ Bạt Kiếm”.

Hiện giờ, y chẳng những nhất nộ bạt kiếm (giật lên rút kiếm), cũng nhất lộ bạt kiếm (một mạch rút kiếm).

Thân hình y còn ở trên không, giữa người để trống. Thân hình của Thiên Hạ Đệ Thất lại đột nhiên trầm xuống, phát ra “Thế kiếm” vào ngực Thích Thiều Thương.

Thích Thiều Thương lại phóng lên cao, từ trên lao xuống, đánh ra “Nhất Nộ Bạt Kiếm” của mình.

Kiếm sắc như một đóa hoa nở rộ.

Kiếm giật hoa cuồng.

Kiếm ý đạt đến coi thường vận mệnh.

Hoa nở điên cuồng chống lại héo tàn.

Thế nhưng một kiếm Thanh Long này, có thể đối kháng với “Thế kiếm” giống như ngàn mặt trời cùng nở rộ sao?

Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát ra “Thế kiếm”, thân hình lại nhanh chóng rơi xuống.

Trong nháy mắt này, hắn cũng không khẳng định “Thế kiếm” của mình sẽ giết được Thích Thiều Thương, nhưng có một chuyện hắn lại xác định.

Bất kể Thích Thiều Thương có tiếp được một chiêu “Thế kiếm” của hắn hay không, hắn cũng đã tạm thời lui vào nơi an toàn, thoát ra khỏi nơi nguy hiểm.

Có điều hắn phát ra “Thế kiếm” cũng rất hao tổn sức lực, nguyên khí đại thương.

Hắn nhất định phải khôi phục lại.

Kẻ thù của hắn rất nhiều.

Hắn luôn cảm thấy mình quá “trung”, nếu như đủ tốt, tại sao lại có nhiều kẻ thù muốn dồn hắn vào chỗ chết như vậy?

Kẻ địch của hắn đều rất hận hắn.

Hắn cũng không thể cho người khác cơ hội.

Vì vậy ngay cả khi phi thân rơi xuống, hắn cũng nắm bắt thời cơ, cố gắng hồi khí, nhanh chóng điều tức.

Hắn đã không có lựa chọn khác, nhưng hắn vẫn còn “một chiêu cuối cùng” khác.

Thế nhưng tất cả đều phải chờ hắn “hồi phục một hơi trước” rồi mới nói.

Cho nên, hắn từ trong tay áo trái phát ra “Thế kiếm”, thân hình lại nhanh chóng rơi xuống, vừa vội vàng điều tức tụ khí, vừa thận trọng xem xét tám phương bốn mặt. Nếu có người nào thừa dịp này ám toán, đánh lên hắn, hắn nhất định có thể kịp thời đề phòng, phản kích.

Loại người giống như hắn đã không thể sơ ý, không được sai sót, không thể sai lầm.

Nhưng hắn vẫn phạm sai lầm.

Bởi vì hắn không ngờ được, hai chân hắn vừa đạp xuống phiến đá của đường lớn Hoàng Khố, phía sau đã có người kêu lên một tiếng:

- Xem đánh!

Hắn lập tức quay đầu lại.

Khi hắn còn chưa nhìn thấy kẻ địch của mình, trước tiên đã nhìn thấy một nắm tay.

Một nắm tay thật to, cũng thật gần.

Một quyền này đánh vào mũi hắn.

Hắn lập tức cảm thấy trời đất mù mịt, sao vàng tỏa ra, bay về phía sau.

Nếu không phải hắn có đầu chí ngoan cường, sức bền và sức chịu đựng hơn người, hơn nữa hắn vừa phát hiện tình hình không ổn, lập tức dùng nội lực đánh gãy xương mũi của mình, để tránh xương vỡ đâm vào trong mặt gây đau đớn và mất mạng, vậy thì hắn đã sớm hôn mê, không bò dậy nổi rồi.

Hắn thật sự không ngờ được, người đứng ở phía sau hắn, sau đó đánh một quyền vào mặt hắn, lại chính là Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương đã không còn ở trên không.

Kiếm vẫn còn.

Thanh Long kiếm của y giống như rồng dạo, hơn nữa thật sự giống như rồng bay, bay lượn trên chín tầng trời, đang ngang dọc giao kích với “Thế kiếm” của Thiên Hạ Đệ Nhất, đan xen vào nhau, thậm chí còn đang đối kháng, giao phong, không rơi vào thế yếu, cũng không có dấu hiệu thất bại.

Thích Thiếu Thương lại không cầm kiếm, y đã dùng ý ngự kiếm.

Y không còn ở trên trời. Như vậy, nếu Thiên Hạ Đệ Nhất có thể phát chiêu xong liền đáp xuống đất, y cũng có thể đáp xuống theo, thậm chí còn nhanh hơn một bước so với Thiên Hạ Đệ Nhất.

Nếu Thiên Hạ Đệ Nhất có thể làm được, Thích Thiếu Thương cũng không có lý do gì không làm được. Văn Tuyết Ngạn đã thiếu sót bước này.

Bước này có khác biệt rất lớn, lớn đến mức đủ để phân thắng bại, định sống chết.

Cao thủ giao chiến, không thể sơ suất một chút nào, cũng không thể sai lầm một bước nào.

Thanh Long kiếm của Thích Thiếu Thương đang giao chiến với “Thế kiếm” của Thiên Hạ Đệ Nhất giữa không trung, đốm lửa tung tóe, khiến người ta cảm thán, trợn mắt há mồm. Một kiếm ý một kiếm thế, chính là “đánh nhau mới biết hiểu nhau sâu” .

Thế nhưng Thích Thiều Thương đối với Thiên Hạ Đệ Thất lại quyền luyện không rời, đuổi cũng không đi, bởi vì y ít nhất đã đáp ứng với hai người, phải tự mình giết chết Thiên Hạ Đệ Thất kỳ dị khó lường, tàn nhẫn âm hiểm này. Cho nên y vừa gặp đối phương, quả thật như bóng dính với người, như ruồi bu thi thể, thậm chí không tiếc giành ăn với hổ, cùng ngủ với địch.

Y và đối phương cũng đã trở thành “đánh nhau mới biết hiểu nhau sâu”, ít nhất Thiên Hạ Đệ Thất một quyền vừa động, vừa tiến vừa lui, Thích Thiều Thương đều nắm bắt đến mức rõ như lòng bàn tay.

Hơn nữa y đã nhắm chuẩn vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất.

Đó là vết thương của Thiên Hạ Đệ Thất.

Đã là sơ hở, cũng là chỗ hiểm, càng là nhược điểm.

Mỗi chiêu mỗi quyền của y đều nhắm vào nơi đó phát qua, đánh qua.

Hiện tại, cuối cùng y đã kích trúng, đánh trúng.

Thiên Hạ Đệ Thất ngã xuống.

34. Chương 34: Quyền Luyện Với Ma

Những người có mặt đều khiếp sợ, kinh hãi không thôi.

Có người biết nhìn, cũng không hiểu Thích Thiều Thương làm sao có thể “phân thân”, kiếm kia làm sao có thể “tự động nghênh địch”. Phần lớn mọi người đều không biết nhìn, bọn họ chỉ biết trận chiến này chẳng những chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua.

Chỉ có một số ít người hiểu cách nhìn, mới biết võ công của Thích Thiều Thương đã đạt đến cảnh giới siêu phàm, tâm kiếm liên thông, kiếm ý hợp nhất, kiếm có trong tay hay không, người có ở đó hay không đã không quan trọng. Ngay cả Địch Phi Kinh và Tôn Thanh Hà, ngày đó từng tận mắt nhìn thấy Thích Thiều Thương chiến đấu với “Chiến Thần” Quan Thất, cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Dù sao, tại trung tâm kinh thành, trên đỉnh nhà cổ kia, Thích Thiều Thương cũng chưa từng thi triển ra loại kiếm pháp này, cùng với thực lực như vậy.

Chẳng lẽ Thích Thiều Thương gặp phải Thiên Hạ Đệ Thất, lại bị kích phát sức chiến đấu thật sự của y?

Loại chiến lực này quá đáng sợ.

Mà Vô Tình luôn quen thuộc với kiếm pháp của Thích Thiều Thương, trong lòng cũng hết sức kinh ngạc.

Y từng nghe nhị sư đệ Thiết Thủ nói, “Nhất Tự kiếm pháp” của Thích Thiều Thương là thiên hạ vô song, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, e rằng Thích Thiều Thương đã luyện thành kiếm pháp mà gần ba trăm hai mươi tám năm qua người ta chỉ biết đến nó, nhưng không ai biết phương thức của nó.

“Thân vô thải phượng song phi nhận, tâm hữu thanh long nhất kiếm thông!” (trên người không có đôi dao sắc có thể bay lượn như phượng hoàng, tâm linh lại có một kiếm có thể tương thông như rồng xanh)

Nếu Thích Thiều Thương thật sự đã luyện thành loại kiếm pháp tuyệt thế này, vậy e rằng còn có sát chiêu chân chính đáng sợ phía sau.

“Sát chiêu” thật sự còn ở phía sau.

Thiên Hạ Đệ Thất trúng phải một quyền, máu tươi đầy mặt, đột nhiên lại bắn lên.

Hắn chẳng những không ngã, hơn nữa còn “nhe nanh múa vuốt” phản công

Xương mũi của hắn đã vỡ, cơ mặt đã vặn vẹo biến hình. Nhưng đầu chí của hắn chưa chết, chiến chí cũng vẫn còn.

Lúc này hắn giống như ma quỷ đang tìm người để cắn, cũng giống như đã trúng ma, nhập ma, quyền luyện với ma, bị ma xâm nhập, giống như ma điên lao đến Thích Thiều Thương.

Hắn vốn đã bị thương.

Hỏa Hổ của hắn đã thất bại.

“Thế kiếm” của hắn đã đánh trật.

Hắn bị thương rất nặng, lẽ ra đã như nổ mạnh hết đã.

Như vậy, chẳng lẽ hắn còn có sát chiêu, tuyệt chiêu lợi hại hơn vẫn chưa thi triển. Hiện nay, lúc này, hắn lại muốn toàn lực đối phó, dốc sức đánh một trận?

Nếu như không có, vậy một chiêu này của hắn chỉ là tà dương buổi chiều, hồi quang phản chiếu, giống như chịu chết mà thôi.

Nếu như có, vậy một kích này của hắn đương nhiên sẽ kinh động lòng người, không gì sánh được.

Đáp án là “có”.

Thiên Hạ Đệ Thất vọt lên, tay trái vung ra, mãnh liệt đánh xuống, chân phải bay đập theo một góc độ kỳ lạ, chân trái đột nhiên đá ra thật nhanh, mỗi chiêu đều ác, đều độc, đều tuyệt, đều liều mạng.

Nhưng đáng sợ nhất không phải những thứ này, mà là tay phải của hắn chỉ nhẹ nhàng cử động.

Thứ cử động là ống tay áo.

Người ở rất gần có lẽ sẽ nghe được một tiếng “phụp” nho nhỏ.

Rất nhỏ, rất bé.

Thậm chí âm thanh này còn có phần dịu dàng như mộng mị.

Nhưng người nhanh mắt có lẽ sẽ nhìn thấy ánh bạc lóe lên.

Chỉ lóe lên, rất nhanh, cực nhanh.

Ánh bạc mờ mờ còn mang theo vẻ rực rỡ.

Sau một tiếng vang như ngân nga, một ánh sáng rực rỡ quét qua mắt, thứ mà Thiên Hạ Đệ Thất đánh ra, lại là ám khí bí truyền mà năm đó, ngày xưa, hôm nay, hiện tại, sau này, tương lai đều đàm luận biến sắc, nghe thấy kinh hãi.

Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm.

Không sai, chính là “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Châm”.

Nghe đồn, năm đó “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Ma” của Quyền Lực bang đã tập hợp sức lực, tâm huyết, trí tuệ và tài nghệ của mọi người, vào sinh nhật thứ bốn mươi của Lý Trầm Chu, đã tặng cho y ba ống “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”.

Mỗi ống thần châm có mười chín mũi, tổng cộng chế tạo năm mươi tám mũi, nhưng vào lúc chế tạo lại bị mất một mũi.

Nghe nói, ba ống “Cửu Thiên Thập Địa thần châm” này không phát thì thôi, một khi phát ra thì không ai có thể phá được, không ai có thể tránh được, không ai có thể tiếp được, cũng không ai có thể trị được.

Một khi trúng châm, không người nào có thể trị được, cũng không thuốc nào có thể chữa được.

Nếu như “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” này có thể chế tạo xong sớm một bước, thậm chí là chế tạo sản xuất hàng loạt, có lẽ Quyền Lực bang sẽ không sụp đổ, ít nhất cũng sẽ không sụp đổ hoàn toàn như vậy.

Thế nhưng, khi Thập Cửu Nhân Ma của Quyền Lực bang đem tất cả những thứ cần thiết, bao gồm cơ quan bản vẽ và “thần châm” được Hắc diện Thái gia chuyên tâm đúc chế, Thực Trung Đường môn hết lòng rèn giũa, giao cho “Quỷ Phủ Thần Công” Ban Ban Biện của Diệu Thủ Ban gia ghép thành, Ban Ban Biện lại làm mất một mũi “ma châm”, khiến cho chữ “Thần Ma” của Quyền Lực bang nghi ngờ y, thậm chí không còn tín nhiệm. Sau này Ban gia mưu cầu dựng lại thanh danh, tranh giành võ lâm, do đó đã triệu hồi Ban

Ban Biện. Nhưng vì mối hận cũ này, Bát Đại Thiên Vương của Quyền Lực bang đã tiến hành phá hoại, khiến cho Diệu Thủ Ban gia thương vong rất nhiều, không thể có địa vị cao trong võ lâm.

Ba ông “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Châm” này cuối cùng lại được một đại hảo thủ khác của Diệu Thủ Ban gia hoàn thành, đó là “phản đồ” của Ban môn, “Nhất Tuyến Bất Kiến Thiên” Ban Kiệt Minh.

Hoàn thành thì hoàn thành, nhưng vẫn có thiếu sót.

Ban Kiệt Minh có ngoại hiệu “Nhất Tuyến Bất Kiến Thiên” (một đường không thấy trời), là do cặp mắt của hắn vừa hẹp vừa nhỏ, mí mắt vừa dày vừa nhiều vết chai, thoát nhìn còn tưởng rằng hắn là người mù. Nhưng hắn chẳng những mắt thần như điện, đêm tối thấy vật như ban ngày, hơn nữa tay nghề kỹ thuật cũng cực kỳ tinh xảo. Đáng tiếc là châm đồng do hắn chế tạo vẫn khó tránh khỏi có một chút bệnh nhỏ.

Cũng vì thiếu sót nhỏ nhỏ này, khiến cho “Thập Cửu thần châm” vẫn tồn tại một sơ hở có thể phá, có thể giải, có thể thu, có thể trị.

Khi đó bang chủ Lý Trầm Chu của Quyền Lực bang đã lệnh cho đại tướng dưới quyền là Liễu tổng quản Liễu Tùy Phong, đi “bù đắp” cái “thiếu sót” này, Liễu Ngũ công tử cũng thúc giục Ban Kiệt Minh cải tiến loại cơ quan này. Đáng tiếc là khi công việc này vẫn còn đang nghiên cứu, Quyền Lực bang đã bị “Thần Châu kết nghĩa” của Tiêu Thu Thủy, cùng với “Bảy mươi hai đường thủy” của Chu Đại Thiên Vương, còn có cao thủ võ lâm của Kim, Liêu và Trung Nguyên hợp sức đánh tan.

“Tiết nuôi” này cũng trở thành “tiết nuôi” vĩnh viễn.

“Thiếu sót” này cũng biến thành “thiếu sót” vĩnh hằng.

“Quân Lâm Thiên Hạ” Lý Trầm Chu bởi vì nỗi đau mất vợ, thương tâm bỏ mạng, sau đó ba ông cơ quan “thần ma phi châm” này phân biệt rơi vào tay người khác.

“Người khác” ở đây, trong đó có hai người là cha con Văn Trương.

Văn Trương chính là người giết chết Ban Kiệt Minh.

Quyền Lực bang tan vỡ, nhân vật có thực lực đã chết, cao thủ có sức chiến đấu đã rải rác, còn lại chẳng bao nhiêu. Thế là các đạo nhân mã trong võ lâm, trên giang hồ đều tuyên bố “diệt cỏ tận gốc, trừ gian triệt để”, ào ào truy sát “dư nghiệt” của Quyền Lực bang, đánh “chó rơi xuống nước”.

Triều đình cũng không ngoại lệ.

Bởi vì làm chuyện này thực sự không nguy hiểm bao nhiêu, Quyền Lực bang đã không còn sức phản công đánh trả.

Hơn nữa còn có danh tiếng tốt, dù sao cũng là trừ ma vệ đạo, trừ hại chém yêu.

Ngoài ra còn có báo đáp rất lớn, những năm gần đây Quyền Lực bang có tiền có ruộng, không thừa dịp này vơ vét của những kẻ “già nua yếu ớt” kia, chẳng lẽ lại để cho người khác ăn sạch đồ ngon?

Loại chuyện này, triều đình đương nhiên không chịu thua kém, cấm quân cũng không rơi sau người.

Đồng Quán phụng chiếu làm “đại nguyên soái diệt trừ thổ phỉ”, thực ra hắn chỉ phụ trách đục khoét mối ngon, còn thật sự thực thi “hành động tiêu diệt” là vài thủ hạ tín nhiệm dưới tay hắn.

Trong đó bao gồm Văn Trương.

Văn Trương có “con mắt tinh đời” xem xét tình thế, biết những bang chúng còn sống của Quyền Lực bang đã như “dầu hết đèn tắt”, chỉ còn lại lác đác, cho nên hắn đã nhắm vào những người từng có quan hệ mật thiết với Quyền Lực bang.

Hắn chọn trúng Ban Kiệt Minh.

Hắn dùng danh nghĩa triều đình ban chỉ, thông qua hình bộ bắt được Ban Kiệt Minh.

Khi đó Ban Kiệt Minh đã không có bối cảnh của Diệu Thủ Ban gia, lại mất đi sự chiếu cố của Quyền Lực bang, dĩ nhiên không dám kháng chỉ, ngoan ngoãn bó tay chịu trời.

Văn Trương đã nắm chắc Ban Kiệt Minh trong tay, liền bắt đầu “chỉnh lý” tay thợ võ công không cao nhưng tài nghệ hạng nhất này.

Đương nhiên, Ban Kiệt Minh không chịu nổi hành hạ, cái gì cũng vui lòng khai ra, cái gì cũng nguyện ý dâng tặng.

Khi y đã khai ra tất cả, dâng tặng tất cả, còn lại dĩ nhiên là cái chết.

Văn Trương đương nhiên sẽ không để y sống.

Những thứ mà Văn Trương lấy được từ y có thể nói không ít, bao gồm hai ống cơ quan nổ mạnh “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”. Còn một ống khác, Ban Kiệt Minh nói đã sớm tặng cho Lý Trầm Chu rồi, mà Lý bang chủ có thể đã giao nó cho Liễu tổng quản, còn Liễu Ngũ công tử để nó ở đâu thì không ai biết.

Bởi vì Liễu Tùy Phong cũng đã qua đời.

Hai ống “ma châm” này, Văn Trương để lại một ống ỉnh dùng, còn một ống đưa cho con trai Văn Tuyết Ngạn của hắn đang muốn ra ngoài xông pha.

Con trai dù sao cũng là con trai, cũng là con của mình.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn luôn giữ lại “tuyệt chiêu” này, “quân bài sát thủ” này.

Cho nên hắn biết mình sẽ không thua, sẽ không chết.

Bởi vì hắn còn có “thủ đoạn cuối cùng”.

“Một chiêu cuối cùng” của cao thủ thật sự, thông thường chính là một kích có lực sát thương lớn nhất, mạnh nhất, đáng sợ nhất.

Cho nên quần hùng tại đường lớn Hoàng Khố, đường Thống Khố, hẻm Khố Thống, hẻm Lục Cân, đường Lam Sam, đã tận mắt nhìn thấy vũ khí chỉ nghe trong lời đồn, chỉ tồn tại trong tin đồn, có lực sát thương cực lớn, cực mạnh, cực kỳ đặc biệt, cùng với phương pháp sử dụng nó.

35. Chương 35: Vừa Tê Đại Lập Tức Bắn Ra

Ai cũng từng nghe nói đến loại vũ khí đáng sợ này.

Nhưng chưa ai tận mắt nhìn thấy loại vũ khí sắc bén này, bởi vì những người từng chứng kiến uy lực của nó đều đã bỏ mạng rồi.

Ống “ma châm” này một khi phát ra, mặc dù có thể dùng lại, nhưng rất “phiền toái”.

Thứ nhất, nó phải lắp đặt lại, nếu như lập tức sử dụng lần nữa, rất có thể cơ nổ sẽ nổ tung tự hủy.

Thứ hai, muốn dùng ống “ma châm” này, trước tiên phải có “châm”. Châm kia một khi đã phát ra, dĩ nhiên phải bắn vào trên người, trong cơ thể kẻ địch, hơn nữa còn lập tức chui vào tâm mạch, muốn lấy ra từng mũi đương nhiên rất mất thời gian, cũng rất khó khăn.

Thứ ba, ống cơ nổ này kết cấu rất tinh xảo, trước khi sử dụng phải lắp đặt thật chính xác cẩn thận, nếu không chẳng những không thể vận hành, hơn nữa còn tự gây ra thương tích ỉnh.

Vì vậy ống châm này một khi phát ra, mỗi trận chiến chỉ có thể sử dụng một lần.

Muốn dùng lại thì phải mất thời gian tâm lực, hơn nữa cơ quan đã sử dụng, hiệu lực cũng kém hơn lúc trước một chút.

Do đó không đến lúc bắt đắc dĩ, Thiên Hạ Đệ Thất cũng không muốn dùng “vũ khí thần bí” này.

Từ khi trên tay hắn có một ống “Cửu Thiên Thập Địa, thập cửu thần châm” này, cũng chỉ sử dụng hai lần. Một lần là dùng để đối phó với đại địch võ công cao hơn hắn rất nhiều, “Thiên Tàng Vương” Hà Thời.

Võ công của người này quá cao, cho dù dùng võ công chiêu thức gì đối phó với y, y chỉ cần dùng một quyết chữ “Tàng” là có thể bao dung rộng rãi, bao quát vạn vật, thâm tóm hòa tan nó.

Cho nên hắn đành phải xuất động ống độc châm này.

“Thiên Tàng Vương” Hà Thời vẫn “thâm tóm” nó, nhưng lại dâng tặng tính mạng.

Trận chiến này khiến Thiên Hạ Đệ Thất dần dần lộ mặt, danh động thiên hạ, mặc dù mọi người đều không biết hắn làm thế nào giành được thắng lợi. Khi hai người quyết chiến cũng không có ai tại hiện trường, chỉ biết sau đó Hà Thời đã chết, còn Thiên Hạ Đệ Thất vẫn sống yên lành.

Một lần khác là dùng để đối phó với hảo thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia, “Thất Sát Nhất Oa Phong” Ôn Tùy Đình.

Ôn Tùy Đình là cao thủ của Lão Tự Hiệu, y có bảy loại thủ pháp dùng độc, có một không hai trong thiên hạ, mà ám khí tẩm độc “Nhất Oa Phong” của y chỉ cần phát ra trước, kẻ địch cũng chỉ có đường chết, không có cơ hội cản/tránh/né/lánh/sống sót.

Không có, hoàn toàn không có.

Cho nên Thiên Hạ Đệ Thất đã tặng cho y một nỏ “Thập Cửu thần châm”, đóng đinh y trước.

Sau đó hắn lại ngăn cấm mình tiếp tục dùng tuyệt chiêu cứu mạng này.

“Vũ khí bí mật” của một người, đương nhiên càng khiến người khác nhìn không thấu thì càng tốt.

Để người khác nhìn thấu, vậy thì không còn là “bí mật” nữa, càng không đối phó được người, không cứu được mình.

Dù là ngày đó giao chiến với Thiên Y Hữu Phùng, tuy hắn bị thương nhưng vẫn không dùng đến “một chiêu cuối cùng” này.

Hiện giờ hắn đã dùng đến.

Hắn dùng để đối phó với Thích Thiểu Thương.

Tuyệt thế binh khí, một ống cơ quan này vừa xuất hiện đã phát ra tiếng vang, vàng sáng, thậm chí còn có một chút mùi hương thoang thoảng.

Mùi hương thoang thoảng lượn lơ lửng động.

Hắn thậm chí còn cảm thấy khuỷu tay tê dại.

Hắn rất yêu thích loại cảm giác này, bởi vì hắn biết lúc này “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” đã bắn ra. Tại khoảnh khắc cơ quan rung lên bắn ra, sau đó trở nên lỏng lẻo, làm rung động cơ thể, loại cảm giác đó cũng gần giống như ân ái giao hoan.

Hiện giờ hắn đã cảm thấy mình “tê dại”.

Châm đã bắn ra, Thích Thiểu Thương nhất định phải chết.

Lúc này hắn đã không để ý đến tất cả hậu quả.

Thích Thiểu Thương đã ở trước mặt công chúng đánh ngã hắn, sỉ nhục hắn, hắn nhất định phải phản kích, phản công.

Hắn nhất định phải giết chết Thích Thiểu Thương, nếu không thì không thể tiếp tục đặt chân tại vô lâm kinh sư, không thể tiếp tục đứng trước giang hồ đồng đạo, cũng không thể làm “thiên hạ đệ thất” của hắn...

Cho dù để hắn tử hai phe hắc bạch biết được hắn sở hữu ống “sát thủ” này, hắn cũng phải giết chết cường địch trước mắt rồi tính sau.

Ngã xuống thì phải bò dậy.

Ngã ở đâu thì bò dậy ở đó.

Ai làm hấn ngã, hấn sẽ khiến cho người đó cả đời không bò dậy nổi.

Hấn đã không thể chùn bước, không có đường lui.

Binh đao thương không phải tất thắng.

Chuyện cầm phần trào dâng, người dựa sông chiến đấu, đó là việc thường xuyên xảy ra, nhưng không phải bi ai cầm phần là có thể thắng lợi.

Có điều binh đao thương có thể sử dụng, bởi vì sức mạnh đao thương cầm phần này dù sao cũng không thể coi thường, không thể sơ suất.

Hướng hồ trên tay Thiên Hạ Đệ Thất còn có thần binh lợi khí, lên trời xuống đất có một không hai.

Thế sự thường bất ngờ.

Có lúc, người đặc biệt đi thăm viếng một người, nhưng lại uống công, đang trên đường trở về, lại gặp phải một chí giao xa cách từ lâu mà người rất tưởng nhớ, quả thật là bất ngờ kinh hỉ.

Có lúc, người thâm yêu một người, nhưng vẫn không dám mở miệng. Kết quả, từ trong miệng bằng hữu mới biết được, hóa ra nàng cũng luôn yêu thâm người, nhưng lúc người biết được thì nàng đã thất vọng đi xa rồi.

Thế sự thường như thế.

Có điều những thứ này đại khái còn xem như chuyện tốt.

Nhưng đối với Thiên Hạ Đệ Thất, “bất ngờ” này tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Bởi vì hấn tính chuẩn “một chiêu cuối cùng” này của mình nhất định có thể khiến Thích Thiều Thương bất ngờ, hơn nữa nhất định có thể giết chết Thích Thiều Thương, cho nên hấn mới chịu đựng đau đớn cực lớn, bắn ngược trở lại, cho Thích Thiều Thương một kích trí mạng.

Hấn nằm mơ cũng không ngờ được, Thích Thiều Thương cũng không bất ngờ.

Thích Thiều Thương đang chờ một kích này.

Trong tay áo của Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát ra “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”, tay áo trái trống rỗng của Thích Thiều Thương cũng đột nhiên lay động.

Nơi đó không có tay, nhưng cũng gắn lên một ống dài bằng kim loại.

Khác biệt lớn nhất giữa ống dài này và ống nỏ lắp nơi khuỷu tay Thiên Hạ Đệ Thất, đó là trên đỉnh ống dài của Thiên Hạ Đệ Thất có mười chín lỗ châm cực nhỏ, có thể trong nháy mắt phát ra độc châm.

Thích Thiều Thương lại khác, ống dài của y không có lỗ, chỉ có một cái hốc.

Cái hốc này đang phát ra một vòng xoáy, một loại lực lượng.

Loại lực lượng này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, không tính là quá yếu, cũng không tính là quá mạnh, vừa vận hút toàn bộ phi châm do Thiên Hạ Đệ Thất bắn ra vào ống kim loại gắn trên cánh tay cụt của Thích Thiều Thương.

36. Chương 36: Ngứa Ngáy Muốn Chui Ra

Trên thực tế, chẳng những “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” do Thiên Hạ Đệ Thất phát ra bị “hút” qua, ngay cả thân hình Văn Tuyết Ngạn cũng bị “hút” đi.

Bởi vì trong tay Thiên Hạ Đệ Thất vẫn còn ống nỏ kia.

Cánh tay cụt của Thích Thiều Thương giống như gắn một khối nam châm lớn, hơn nữa còn có “sức hút” đặc biệt với ống nỏ trong tay áo Thiên Hạ Đệ Thất. Thiên Hạ Đệ Thất một chiêu sẩy tay, đồng thời cũng sẩy chân, người đã mất đi khổng chế, “bay” đến chỗ Thích Thiều Thương.

Hắn đã không thể đứng vững được.

Hắn chợt nhìn thấy một nắm tay đến gần, sau đó là một mảng đen kịt.

Theo sau nắm tay, mảng đen kịt hoàn toàn biến thành đốm nhỏ.

Cuối cùng hắn nghe được một loại âm thanh. Khi vừa nhìn thấy Thích Thiểu Thương, hắn đã sợ nghe thấy âm thanh này.

Đó là tiếng sống mũi rạn nứt.

Thiên Hạ Đệ Thất ôm mặt ngồi xuống, máu mũi chảy dài, nhưng tay phải của hắn vẫn bị tay trái của Thích Thiểu Thương “đính” lấy, không thể rút lại, không thể phân ra.

Hắn cuối cùng vẫn trúng quyền.

Thích Thiểu Thương cuối cùng vẫn đánh trúng sống mũi của hắn.

Đau, hơn nữa còn choáng.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn gắng gượng không ngã.

Đầu tiên hắn cảm giác được một tiếng ầm vang, chỉ cảm thấy vị trí sống mũi, ấn đường, nhân trung ngứa ngáy, giống như có mấy con sâu hay thứ gì đó muốn chui ra. Hắn vừa cúi đầu, máu tươi liền chảy ra, lúc này hắn mới cảm thấy đau đớn xé nát ruột gan.

Hắn đã bị trọng thương, nhưng hắn không la, không hét, cũng không cầu xin.

Hắn biết lần này mình đã hoàn toàn xong rồi.

Thích Thiểu Thương lại biết rõ tuyệt chiêu, hành động và đòn sát thủ của hắn.

Hắn không phục.

Hắn biết người mà mình đắc tội thật sự quá nhiều, sẽ không có ai đến cứu hắn. Thái Kinh hiện tại không muốn công khai đối địch với “thủ lĩnh quần long”, có muốn cũng không thể công khai phái người đến cứu hắn. Huống hồ, Thái Kinh sai hắn đi giết Thích Thiểu Thương, rốt cuộc là hi vọng hắn giết chết Thích Thiểu Thương, hay là hắn bị Thích Thiểu Thương giết chết, hoặc là hắn và Thích Thiểu Thương cùng chết, hắn cũng nhìn không thấu, tìm không ra.

Không ai hiểu rõ ý của Thái Kinh. Một người làm quan lớn như hắn, khi người suy đoán hắn nhất định sẽ như thế kia, hắn lại sẽ như thế này; người cho rằng hắn nhất định sẽ như thế này, hắn lại sẽ như thế kia. Có thể làm quan lớn trong triều đình lâu dài, đa phần đều hành sự như vậy.

Lúc này hắn chỉ trông chờ Thích Thiểu Thương có sơ xuất, vừa sơ suất thì hắn sẽ có thể phản kích.

Hắn cũng chỉ mong đợi vào Lục Phân Bán đường.

Dù sao lần này đối phó với Thích Thiểu Thương, hắn và người của Lục Phân Bán đường cũng cùng một trận tuyến. Hắn chết đi, Lục Phân Bán đường cũng không có lợi ích gì, hơn nữa còn khó ăn nói trước mặt Thái Kinh.

Trong nháy mắt này, hắn đã bị trọng thương chỉ còn lại ba hi vọng cuối cùng.

Vùng vẫy/kẻ địch sơ suất/đồng đạo giang hồ của Lục Phân Bán đường sẽ vì nghĩa cứu giúp.

Thiên Hạ Đệ Thất đã quen nhìn thấy đối thủ cầu xin, van nài, vùng vẫy lúc sắp chết, cuối cùng vẫn chết trong tay hắn, hôm nay hắn lại gặp phải khốn cảnh như vậy.

Hơn nữa xương mũi của hắn còn rạn nứt, mặt đầy máu, máu chảy như suối đau vào tim phổi, nửa người của hắn vẫn bị Thích Thiểu Thương khống chế.

- Thích lâu chủ, xin để lại người sống!

Người “cứu” hắn cuối cùng đã xuất hiện?

Nhưng đây không phải là giọng nói của Dịch Phi Kinh, cũng không phải là âm thanh của Lôi Thuần.

(Ai?)

Vào thời khắc quan trọng này, ai lại mạo hiểm chọc giận Thích Thiếu Thương và người của Kim Phong Tế Vũ lâu, trước mặt công chúng, dưới sự quan sát của mọi người, lên tiếng đứng ra “bảo vệ” hần?

- Ngài đã thấy rồi, là hần ám toán ta trước.

Đây là giọng nói của Thích Thiếu Thương.

Đáng chết là khi Thích Thiếu Thương lên tiếng, lại không lộ ra một chút sơ hở nào. Càng đáng sợ là thanh kiếm tuyết trắng kia không biết từ lúc nào đã nằm trên tay y, hơn nữa mũi kiếm đang chỉ vào ấn đường của Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất đã cảm giác rất rõ sự lạnh lẽo trên mũi kiếm, điều này khiến hần tuy đau nhưng không dám cử động.

Ít nhất không thể loạn động.

- Ta thấy rồi.

Người nói chuyện ở bên dưới, lòng đường.

- Ta giết hần là vì tự vệ, đó cũng là chuyện đương nhiên.

- Ngài đúng là giết hần vì tự vệ, nhưng hiện giờ ngài đã chế ngự được hần, ngài có thể không giết hần. Nếu bây giờ ngài vẫn khăng khăng muốn giết hần, trước mặt mọi người e rằng khó mà bào chữa.

- Đại bổ đầu, nếu hôm nay ta thả tên này, liệu ngài có thể bảo đảm hần sẽ không tiếp tục gây ra tội ác? Ngài đừng quên, tên này có thể liên quan đến ít nhất mười mấy vụ án lớn trong kinh thành.

- Thích lâu chủ, chính vì hần không chỉ liên quan đến mười mấy vụ huyết án trong kinh, mà còn liên quan đến đại án tại mấy thành lớn khác ngoài kinh thành, hơn nữa phần lớn là tàn sát công sai nha dịch, cho nên hôm nay ta không phải muốn ngài tha cho tên này, mà là xin ngài giao tên này cho ta, để chúng ta xử lý một số nghi án trước kia.

Thích Thiếu Thương trầm ngâm.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã hiểu rõ một chuyện.

Người này không phải tới cứu hần, mà là tới xử lý hần.

Người này đương nhiên chính là Vô Tình.

Như vậy cũng tốt, ít nhất không phải lập tức tụt chết trong tay Thích Thiếu Thương.

Đây cũng là một đường hi vọng.

Chợt nghe Thích Thiếu Thương nói:

- Thế nhưng... nếu thả hần như vậy, ta không cam tâm.

Trong lòng Thiên Hạ Đệ Thất trầm xuống.

Hần cũng nói tiếp một câu:

- Ta cũng không cam tâm.

Thích Thiếu Thương nói:

- Hử? Ta đã công bình quyết chiến đánh bại ngươi, ngươi có gì không cam tâm?

Thiên Hạ Đệ Thất lạnh lùng nói:

- Bởi vì trận quyết chiến này vốn không công bình.

Thích Thiếu Thương ngạc nhiên nói:

- Không công bình? Người đã dùng ám khí, thuốc nổ và đòn sát thủ để đối phó với ta, ta ứng phó được, còn xem như không công bình?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Ta đã dùng không ít tuyệt chiêu, nhưng người lại hiểu rõ vũ khí bí mật của ta như lòng bàn tay. Chẳng hạn như Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm này, nếu người không biết trước ta sẽ tới, cũng không biết ta có vũ khí tuyệt mật này, hơn nữa không có cao nhân khác trợ giúp, vậy cho dù người biết được uy lực của ám khí này cũng quyết không phá được nó.

Thích Thiếu Thương đã cười:

- Lần này người lại nói đúng. Ta đã nhận được tình báo, đại khái đoán được người sẽ đến chuyện này, ra tay đối phó với ta.

Chợt nghe Vô Tình cũng nói:

- Lần này người cũng đã đoán đúng. Ta vẫn luôn điều tra thân thế bối cảnh của người, suy đoán người chính là con trai của Văn Trương Văn đại nhân. Trên tay Văn đại nhân có một ống Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm, mà cao thủ từng chết trong tay người cũng có vết thương tương tự, cho nên ta hoài nghi trên tay người cũng có một ống ám khí như vậy, vì vậy đã thông báo cho Thích lâu chủ.

Thiên Hạ Đệ Thất ôm mặt, trong cổ họng lộc lộc máu, vẫn bất bình, bất cam, bất hủ (không dừng), bất khuất nói:

- Biết thì có ích lợi gì? Các người biết có ống châm này cũng không phá được, dựa vào các người còn không phá được kiệt tác tâm huyết của Quyền Lực bang.

- Đúng là không phá được.

Thích Thiếu Thương hồ hững nói:

- Chúng ta tuyệt đối không phá được, nhưng lại có người nhất định phá được.

- Ai?

Thiên Hạ Đệ Thất dường như rất quan tâm đến chuyện này, còn lo lắng hơn cả tình cảnh của hãn hiện giờ.

- Ta.

Chợt nghe trong quần chúng có một người đáp lời, hơn nữa còn đứng lên.

37. Chương 37: Nhất Tiểu Chúc Hảo

Người nói chuyện đứng trong đám người, nhưng vị trí của y cũng hết sức đặc biệt, vô cùng khéo léo.

Y không đứng trong đám người của Lục Phân Bán đường, cũng không đứng trong đám người của Kim Phong Tế Vũ lâu, mà là vừa vặn (không biết cố ý hay vô ý) đứng giữa hai đội nhân mã này, lại đứng trước những nhân vật võ lâm khác đang xem náo nhiệt, hơn nữa còn vừa khéo ở bên cạnh xe lăn của Vô Tình.

Người này vóc dáng không cao, tóc hơi trụi.

Thế nhưng thoạt nhìn, người ta sẽ cảm thấy tinh thần của y rất tốt, tâm tình cũng rất tốt.

Người này rất lịch sự, rất hào hoa phong nhã, vừa nhìn đã biết là một người rất lễ độ, rất nhã nhặn, cũng rất có giáo dưỡng.

Nhưng một người có tu vi trong ẩn ngoài nén như vậy, nhất định là một nhân vật từng trải sự đời, kinh nghiệm đầy mình, giỏi về giấu tài, gặp biến không kinh.

Người như vậy, có lẽ ẩn tượng bên ngoài là nho nhã lễ độ, là một quân tử khiêm tốn, thực ra có thể trong nội tâm là dục vọng và đấu chí mãnh liệt thiêu đốt, xảo trá và mưu trí cuồn cuộn, chỉ xem y có muốn lộ ra mũi nhọn, là bạn hay địch với người.

Chỉ nghe người này nhã nhặn nói:

- Chào mọi người. Ta họ Ôn.

Giọng nói của y ôn nhu, ôn hòa đến mức gần như dịu dàng động lòng người:

- Ta tên là Ôn Văn.

Y vừa nói như vậy, mọi người đều chấn động, ào ào rỉ tai nhau.

- Y đến rồi.

- Ái tướng của Lạc Dương Ôn Văn cũng đến kinh thành rồi.

- Nhất tiểu chúc hảo độc sát nhân (cười chúc tốt lành độc giết người), y chính là “Nhất Độc Tứ Sát, Nhất Tiểu Chúc Hảo” Ôn Văn.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa thấy người này đứng ra, lập tức mũi, mặt, đầu của hắn đồng loạt phát tác.

Đau, trận sau còn đau hơn trận trước.

Hắn biết Ôn Văn này.

Đây là một kẻ đáng sợ.

Nếu làm bạn với y, đó có thể là bằng hữu tốt nhất; còn nếu đối địch với y, e rằng đó chính là kẻ địch khó dây vào nhất.

Y quả thật là ái tướng của Lạc Dương Vương Ôn Văn. Ái tướng của Ôn Văn không chỉ một người, mà là hai người một trái một phải, một người tên là Ôn Văn, một người tên là Ôn Hòa.

Hai người đều rất ôn văn ôn hòa (lễ độ điềm đạm), thậm chí còn rất nho nhã lương thiện, nhưng cũng đừng chọc đến bọn họ.

Vẫn có người từng trêu chọc bọn họ, đó là “Thập Vạn Đại Sơn Thập Nhất Bưu”. Bởi vì giữa đường chặn cướp giết chết thương khách, trong đó có thân thích của Lão Tự Hiệu Ôn gia, cho nên chỉ trong một đêm, tổng cộng ba trăm năm mươi sáu người trong trại của bọn chúng đều bị một mình Ôn Văn dùng độc giết chết, không chừa một ai.

Đây là một ví dụ, chỉ là một trong số đó.

Một ví dụ khác là Hoạt Can bang của Tinh Lương sơn, muốn đánh cướp Ôn Văn thoát nhím nhó nhả nhả và đồng bạn của y, sau đó “vứt hết” xuống dưới vách núi. Kết quả là hai mươi hai tên bang chúng và lão đại “Kim Nhân Yêu” Soái Hồng Ngưu đều bị độc đến tan tác, đi khắp núi tìm những thứ bọn họ rơi mất như một con mắt, một lỗ tai, thậm chí là chiếc lưỡi duy nhất trong miệng.

Đây cũng là một ví dụ.

Trên thực tế, bọn họ cũng không phải là ái đồ của Lạc Dương Ôn Văn. Ái đồ của Ôn Tung Dương là “Thiên Y Hữu Phùng” Hứa Thiên Y.

Bọn họ là sư đệ của Ôn Văn, cũng là cao thủ dòng chính của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Lão Tự Hiệu Ôn gia vốn dùng độc nổi danh giang hồ, ba trăm năm qua đã phát triển thành bốn phái, chế độc là Tiểu Tự Hiệu, giữ độc là Đại Tự Hiệu, dùng độc là Tử Tự Hiệu, giải độc là Hoạt Tự Hiệu, đó là bốn cây cột lớn. Giống như “Độc Hành Kỳ Thị” Ôn Ti Quyển (Bát Vô tiên sinh), Ôn Ước Hồng (Tam Hàng công tử), Ôn Thôn Thủy, Ôn Mê Thang (Lục Thoái cư sĩ), Ôn Phong Lưu, Ôn Tung Hoành, Ôn Lạt Tử, Ôn Tâm Lão Khê, Ôn Lượng Ngọc, Ôn Noãn Tam, Ôn Huỳnh, Ôn Văn, Ôn Hòa, Ôn Hình, Ôn Uyển, Ôn Tinh và Ôn Văn, đều là những nhân vật xuất sắc nhất trong đó.

Đáng tiếc sau khi phân chi phân phái, bởi vì phương hướng và cách xử sự khác nhau, cho nên giữa bọn họ không đoàn kết lắm, cũng có hiện tượng đấu tranh nội chiến. Điều này khiến cho Lão Tự Hiệu Ôn gia tuy dùng độc có một không hai trên giang hồ, riêng một ngọn cờ, nhưng về thể lực võ lâm, vẫn bị những phe phái đối địch của bọn họ như Thực Trung Đường môn, Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh, Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia, Đại Liên Minh và các tông các phái khác uy hiếp, nhìn như hổ đói, tùy thời sẽ phát

động tiêu diệt Lão Tự Hiệu. Do đó bọn họ thỉnh thoảng đoàn kết đối ngoại, thỉnh thoảng lại phản chiến nội đấu, khiến cho tinh anh mất hết, nguyên khí đại thương, những nhân sĩ thức thời trong môn như Ôn Ước Hồng, Ôn Ti Quyển, Ôn Mễ Thang, Ôn Huynh, Ôn Văn, Ôn Văn và Ôn Hòa đều rời khỏi Lão Tự Hiệu, “tự lập môn hộ”.

Trong đó “Bát Vô tiên sinh” Ôn Ti Quyển lưu lạc thiên hạ, sức ảnh hưởng trải rộng bốn phương, lại hóa địch thành bạn với nhân vật đầu não của Cẩm Tình Dụng Sự bang, thành lập Dụng Tâm Lương Khổ xã (xin đọc “Tứ Đại Danh Bổ Chiến Thiên Vương” hệ liệt). Lục Trì cư sĩ Ôn Mễ Thang lại “buôn bán” tốt nhất, mở khách sạn dịch trạm khắp nơi, đón lữ khách, lãng tử, người giang hồ nghỉ ngơi dừng chân.

Nhưng về thanh thế, người đứng đầu vẫn là Ôn Văn.

Dưới cờ của y có không ít cao thủ Ôn gia, nhân mã trước kia, hơn nữa còn thu nhận người khác họ, trở thành chủ lực dưới trướng của y. Trong đó có bốn người đặc biệt xuất sắc, được xưng là “tứ đại hộ pháp” của Lạc Dương Vương Ôn Tung Dương, bọn họ là Ôn Văn, Ôn Hòa, Ôn Tử Bình và Hứa Thiên Y.

Trên giang hồ, hai người Ôn Văn và Ôn Hòa thành danh rất sớm, đã có địa vị không thể lay động. Nếu Lạc Dương Vương Ôn Văn không gặp phải đại sự cấp cao, cũng sẽ không phái bọn họ đi “xử lý”, “ra mặt”.

Do đó, những nhân vật võ lâm này vừa nhìn thấy Ôn Văn “lên đài”, tất cả đều kinh ngạc, cũng có đề phòng.

Dù sao độc của Lão Tự Hiệu cũng không phải chuyện đùa.

Thiên Hạ Đệ Thất từng “đến nhờ cậy” Lạc Dương Ôn Văn, hi vọng có thể gia nhập phe phái bọn họ. Nhưng Ôn Tung Dương giỏi xem tướng lý khí sắc, biết Văn Tuyết Ngạn quyết không phải người lương thiện, không cho cơ hội nhập môn.

Lần đó Thiên Hạ Đệ Thất đã gặp Ôn Văn, Ôn Hòa và Thiên Y Hữu Phùng.

Hắn biết những người này đều là nhân vật cực kỳ khó dây vào, nhưng cũng là mục tiêu mà khi hắn công thành danh toại, thế lớn quyền trọng, quyết chí thề phải diệt trừ.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì những người này từng tận mắt nhìn thấy hắn bị cự tuyệt, bị thất bại, bị khuất nhục tại Lạc Dương.

Nhưng hiện giờ, hắn chắc chắn không muốn gặp người này.

Tên cao thủ này vốn xuất thân từ nhánh Tiểu Tự Hiệu trong Lão Tự Hiệu. Nếu quân sư đã đến, e rằng là sát tinh do Lạc Dương Vương Ôn Văn phái đi đối phó mình, báo thù cho Hứa Thiên Y.

Hắn không đoán sai.

Bởi vì Ôn Văn đã giải thích:

- Người từng giết một người, y tên là Hứa Thiên Y, ngoại hiệu là Thiên Y Hữu Phùng. Y là sư diệt của ta, người trong môn chúng ta đều rất thương tiếc y. Y chết rồi, vốn nên để phụ thân y là Thiên Y cư sĩ đi báo thù cho y, đáng tiếc là Hứa Tiểu Nhất cũng đã chết. Do đó, nhiệm vụ báo thù này sẽ do chúng ta chấp hành.

Y vẫn nói rất nhã nhặn:

- Tung Dương đại hiệp giao nhiệm vụ này cho ta. Ta là một kẻ ngu dốt, không có thiên phú, tư chất không tốt, vận may cũng chẳng ra sao, cho nên bất cứ việc gì trước tiên đều phải giải đáp, tìm hiểu ngọn nguồn, điều tra kết cục.

Y cười cười lại nói:

- Không có cách nào. Bởi vì ngu dốt không bằng người khác, cho nên đành phải hao tổn thời gian, làm một chút điều tra cặn kẽ. Trong khi điều tra, chúng ta phát hiện người rất có thể là con trai của Văn Trương Văn đại nhân. Văn đại nhân khi còn sống từng sử dụng Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm, mà Quyền Lực bang ban đầu có ít nhất ba ống Thiên Địa thần châm, cho nên chúng ta hoài nghi trên tay người ít nhất cũng có một ống.

Y bổ sung:

- Có người nói loại ma châm này là do lệnh tôn truyền cho người, cũng có lời đồn là người đoạt được vũ khí này trong chiến đấu giang hồ, hơn nữa còn để lại một ống cho lệnh tôn. Cho dù thế nào, trên tay người rất có thể sở hữu vũ khí này.

Nghe đến đây, rất nhiều người trong lòng đều minh bạch. Nhưng Ôn Văn vẫn muốn ôn ôn văn văn (nhỏ nhà lẻ độ) nói một cách thật rõ ràng. Giống như y đang vẽ một con sói hay một con hổ gì đó, muốn vẽ ra toàn bộ mọi thứ, chẳng hạn con hổ hoặc sói kia vừa rồi đã ăn thứ gì, trong dạ dày còn sót lại thứ gì.

- Khi Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu Thần Ma của Quyền Lực bang muốn chung sức chế tạo một loại ám khí để chúc thọ Lý Trầm Chu, Lão Tự Hiệu chúng ta và các đồng đạo Phích Lịch đường đã bàn bạc đối sách, vẫn luôn chú ý mật thiết đến chuyện của Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm này. Chúng ta không muốn Quyền Lực bang dã tâm bưng bưng độc bá thiên hạ, cho nên vẫn luôn suy nghĩ một loại vũ khí dùng để phá giải Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm này...

- Không thể nào!

Thiên Hạ Đệ Thất cảm phần nói:

- Các người vốn chưa từng nhìn thấy ống binh khí này, làm thế nào phá giải được. Chuyện này quyết không thể!

Ôn Văn nhã nhận nói:

- Đúng vậy, chưa từng nhìn thấy uy lực của ống châm này, quả thật không phá được.

Y lại rất ôn hòa nói:

- Thế nhưng chúng ta đã từng thấy.

Thiên Hạ Đệ Thất giận dữ nói:

- Người nói dối, cha con chúng ta cũng chưa dùng ống châm này đối phó với người của Ôn gia!

Chợt nghe một giọng nói cất lên:

- Nhưng lại từng dùng để đối phó ta.

Giọng nói này rất lạnh lùng, rất bình tĩnh, cũng rất kiêu ngạo.

Người nói chuyện giống như hoàn toàn không có cảm tình, nhưng cũng giống như cố sức kìm nén tất cả tình cảm, khiến người nghe hoàn toàn không cảm giác được.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa nghe, trong lòng liền trầm xuống.

Bởi vì hắn biết người vừa nói chuyện là ai.

38. Chương 38: Nhất Độc Túc Phát

Người vừa lên tiếng là Vô Tình.

Y đã giao thủ với Văn Trương, đương nhiên biết được uy lực của loại thần châm này.

Ôn Văn vẫn nói cho rõ ràng hơn:

- Huống hồ Lôi Quyền cũng là hảo hữu của ta, y là người duy nhất đích thân nghênh tiếp Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm của lệnh tôn mà không chết.

Thiên Hạ Đệ Thất biết những gì đối phương nói là sự thật.

Ngày đó Văn Trương dùng “Thiên Địa thần châm” bắn vào Lôi Quyền, Lôi Quyền đã lợi dụng bộ áo lông dày trên người để thoát khỏi một kiếp.

Chỉ cần hai người bọn họ còn sống, vậy thì sẽ có người từng nhìn thấy “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”.

Vô Tình đột nhiên đưa tay kéo một cái.

Trong tay áo của y lộ ra một đoạn ống tròn màu vàng sáng, không phải đồng cũng không phải sắt, giống hệt như chiếc ống trong tay Thiên Hạ Đệ Nhất đang bị cánh tay sắt của Thích Thiếu Thương “hút” lấy.

Chỉ nghe Vô Tình nói:

- Chúng ta chẳng những biết, hơn nữa trong tay còn có một ống.

Đây đương nhiên là ống nỏ bắn ra “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” mà Văn Trương để lại sau khi chết.

Ôn Văn ôn hòa nói:

- Cho nên chúng ta dựa vào thứ này, bắt tay hợp tác với Phích Lịch đường, tìm ra biện pháp phá giải nó.

Thích Thiếu Thương cười nói:

- Bọn họ lại giao cho ta dùng thử, lỡ may có chết thì cũng là ta chết, không liên quan gì đến bọn họ.

Ôn Văn khiêm tốn cười nói:

- Thích lâu chủ quá lời rồi. Hiện giờ Thích đại hiệp đã hoàn toàn chế ngự được tên thủ phạm này.

Thích Thiếu Thương nói:

- Không, là ngài chế ngự hắn, không phải ta.

Ôn Văn nói:

- Là Thích lâu chủ đánh bại hắn, mọi người đều nhìn thấy. Ta chỉ cung cấp Kim Cầu Tích do Lão Tự Hiệu chế tạo mà thôi.

Hóa ra thứ đã phá giải “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm” gọi là “Kim Cầu Tích”.

Thích Thiếu Thương cao giọng nói:

- Ngài quá khiêm tốn rồi. Trên Kim Cầu Tích có độc của “Nhất Độc Tứ Phát” Ôn Văn, nhờ đó Thiên Hạ Đệ Nhất mới không có sức đánh trả. Một quyền kia của ta cho dù đánh hắn máu tươi đầy mặt, cũng không thể khiến cho hắn phục tùng như thế.

Y công khai nói ra mấu chốt này, hoàn toàn không chịu chiếm tiện nghi.

Ôn Văn nho nhã cười lên:

- Xem ra, Thích đại hiệp rất không muốn thiếu nhân tình.

Thích Thiếu Thương nói:

- Tại giang hồ, nhân tình là thứ không thể thiếu được, ta thà rằng thiếu ngài đầu người.

Hai người cười lên ha hả.

Vô Tình chợt nói:

- Ta lại muốn giữ một người.

Thích Thiếu Thương nhíu mày:

- Hắn? Tên này bắt được không dễ.

Vô Tình nói:

- Vấn đề là ta thiếu người ta một ân tình lớn. Huống hồ...

Y thông thả nói:

- Trước mặt mọi người, ngài cũng không thể giết hấn như vậy. Giữ loại người này trong lâu của ngài, e rằng Kim Phong Tế Vũ lâu sẽ giống như Tam Hợp lâu hôm nay, đầy rẫy vết thương.

- Được, tính ra ta cũng thiếu ân tình của ngài...

Thích Thiếu Thương đột nhiên giơ tay lên, đẩy Thiên Hạ Đệ Thất ra ngoài, thuận tay nhanh chóng điểm năm huyệt lớn trên người đối phương:

- Ít nhất ta cũng thiếu nhân tình của Gia Cát tiên sinh.

Bởi vì trên khớp tay của Thiên Hạ Đệ Thất có gắn ống phóng “Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm”, vừa va chạm với “Kim Cầu Tích” của Thích Thiếu Thương, chẳng những cơ quan trong ống đều bị hỏng, hơn nữa còn bị kích độc “Hỏa Thán Mẩu” do “Nhất Độc Tức Phát” Ôn Văn bố trí lan đến, xâm nhập vào tay, thẳng đến tâm mạch. Hấn nhất thời bị đau không kịp dùng nội công hộ thể, đã sớm trúng độc, tứ chi mệt mỏi, sắc mặt đen sì.

Hiện giờ hấn bị Thích Thiếu Thương phong tỏa huyệt đạo, lại càng không thể động đậy.

Chỉ nghe Thích Thiếu Thương quát lên:

- Hấn... ta cho ngài!

Y đưa Thiên Hạ Đệ Thất đến trước kiệu của Vô Tình. Có hai kiếm đồng bên cạnh Vô Tình nhảy ra, phân làm hai bên đón lấy. Thích Thiếu Thương lại nhẹ nhàng đến trước kiệu của Vô Tình, nhanh chóng thấp giọng nói mấy câu. Thiên Hạ Đệ Thất lại thừa dịp này gần giọng nói với Ôn Văn:

- Ta biết người muốn báo thù cho Hứa Thiên Y, người giết ta rồi thì có thể giao phó với Ôn Tung Dương, người ra tay đi!

Ôn Văn nho nhã nhìn Vô Tình.

Vô Tình lại lắc đầu một cách vô tình.

Ôn Văn thở dài nói:

- Ta cũng muốn làm như vậy, đáng tiếc là ta không thể làm. Đây là kinh thành, là nơi có vương pháp. Thịnh đại bồ đầu ở đây, y đại biểu cho vương pháp, ta không có cách nào. Dù sao ta đã phá giải tuyệt chiêu của người, lại khiến người trúng độc, trở về cũng có thể ăn nói với “Đại Lão” rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất biết hôm nay mình rơi vào cảnh này đã là thất bại thảm hại, nhưng muốn chết cũng không được, trong lòng căm hận. Hấn thề nếu như có một ngày thoát khỏi, nhất định phải lần lượt lăng trì những người này tới chết, để trút hết căm phẫn trong lòng.

Thậm chí không buông tha cả những người đứng xem.

Hiện giờ hấn đành mong chờ người của Lục Phân Bán đường sẽ niệm tình cùng một trận tuyến, làm một chút chuyện vì hấn... cho dù chỉ nói mấy câu cũng tốt.

Lôi Thuần quả nhiên đã đứng ra.

Nàng dường như đã dấn dò Địch Phi Kinh mấy câu.

Địch Phi Kinh ghé đầu lắng nghe, nghe rất chuyên chú, cũng rất cẩn thận.

Thần sắc của y khi nghe giống như đang thưởng thức, cũng giống như dự vị.

Sau khi nghe xong, y giống như cảm thấy hơi khó khăn, nhưng Lôi Thuần lại kiên định gật đầu với y.

Sau đó y liền đi làm việc.

Y vẫn cúi đầu, khom lưng, nhưng dáng vẻ và bóng lưng của y lại không hề giống như một nô tài ngoan ngoãn, mà giống như một đại thần trung thành, cúc cung tận tụy, chỉ vì quân chủ quốc gia, giang sơn thiên hạ đáng để y cống hiến.

Đó giống như là một trượng phu chân tình đối xử với vợ yêu của mình, một đứa trẻ cực kỳ hiếu thuận đối xử với mẹ của nó.

Mặc dù lúc y rời đi, gương mặt mang máng có điểm không nở, ánh mắt thấp thoáng có điểm mê hoặc.

Địch Phi Kinh đi rồi, Lôi Thuần vẫn cười rất đẹp, cười rất tình, ý cười rục rịch, giống như chẳng hề sợ hãi.

Trên thực tế, tại chung quanh, bên cạnh, không biết có bao nhiêu cao thủ nổi tiếng mà mọi người quen thuộc, hoặc cao nhân hảo thủ thần bí mà mọi người hoàn toàn không biết, đang bảo vệ nàng, giữ gìn nàng.

Nàng chỉ nhẹ nhàng đi về hướng Thích Thiểu Thương.

Không có ai đi theo bên cạnh nàng, thậm chí ngay cả Địch Phi Kinh lần này cũng bị nàng điều đi, không ở bên người nàng.

Có lẽ chỉ có một lão già, đi theo phía sau nàng một trượng ba thước.

Lão già này rất quái thú, đứng ở đó giống như một cái bóng lập thể, nhưng hình hài lại tựa như không ngừng bành trướng, co rút.

Giống như một đám mây, mây chì.

Cũng không ai biết lão là ai.

Lôi Thuần đến gần trước người Thích Thiểu Thương, nhìn nhìn Thích Thiểu Thương, lại nhìn Dương Vô Tà và Tôn Ngư đứng hai bên trái phải, đột nhiên khép tay áo che miệng cười lên.

Mặc dù cười “đột ngột”, nhưng lại hết sức tự nhiên.

Cũng không biết vì sao, nàng vừa cười như vậy, những người có mặt đều cảm thấy nhẹ nhõm, tình cảnh khẩn trương cũng giống như được thả lỏng.

Hồng nhan vừa cười, khuynh đảo chúng sinh.

Chẳng biết tại sao, những hán tử giang hồ hiếu sát oai hùng, đầu đao liếm máu, ở nơi này nhìn thấy nàng cười một tiếng, mọi người vốn đang sát khí bừng bừng lập tức giảm đi quá nửa, phần lớn quần hùng trong lòng đều thư thái.

Tôn Ngư nhìn nàng một lúc, cuối cùng không nhịn được hỏi:

- Cô cười ta?

Lôi Thuần cười lắc đầu.

Dương Vô Tà hắng giọng một tiếng:

- Cô nương không phải cười tại hạ đấy chứ?

Lôi Thuần cũng lắc đầu một cái, đôi mắt đẹp lại rơi vào trên người Thích Thiểu Thương.

Thích Thiểu Thương nói:

- Ta không nhìn ra chúng ta có gì buồn cười.

Lôi Thuần lại cười lên, cười đến giống như gió thổi sóng gợn mặt hồ, chẳng những thích lo việc bao đồng, mà còn muốn mọi người đều khuynh đảo vì mình:

- Tôi cười chúng ta.

- Chúng ta?

Câu này ngay cả Dương Vô Tà trí kế vô song cũng nghe không hiểu.

- Dương nhiên là cười chúng ta, mọi người chúng ta.

Lôi Thuần có một đôi mắt đẹp rục rịch, vừa cười lên, cùng với đầu, má, trán, xương gò má, khoé mắt tạo thành nếp nhăn như sóng gợn, như hoa. Người nhìn gần lúc này mới tỉnh ngộ, hóa ra một cô gái thật sự xinh đẹp, ngay cả nếp nhăn cũng có một loại xinh đẹp khiến người ta thất thố, thất kinh, thất lạc.

- Chúng ta đến đây là để thương lượng, đàm phán, chứ không phải đánh nhau, tranh đấu.

Lôi Thuần lại cười dịu dàng bổ sung:

- Sao bây giờ tất cả đều biến thành chiến đấu sống chết, sát khí sương lạnh vậy?

Mọi người đều ngẩn ra.

Nói cũng có đạo lý.

Thích Thiều Thương lại hừ lạnh một tiếng, nói:

- Không sai, chúng ta thật sự tới để đàm phán, nhưng động thủ trước lại không phải là người bên phía chúng ta.

- Hả?

Lôi Thuần nhu thuận hỏi ngược lại, vẻ nhu và thuận của nàng cũng nhẹ và mềm như lông tơ mịn màng sau cổ nàng, mang theo một chút uốn lượn đẹp mắt:

- Vậy chẳng lẽ là người bên phía chúng tôi sao?

- Trong Lục Phân Bán đường chúng tôi, cũng không sai khiến nổi cao nhân như La Thụy Giác và Văn Tuyết Ngạn.

Nàng nói, lại không có một chút tì vết nào.

Giống như da thịt của nàng, ngọc khiết băng thanh.

39. Chương 39: Ngày Mai Người Có Còn Hận Ta Như Trước

Không ai có thể thể phủ nhận, lời nàng nói rất có đạo lý.

Tôn Ngự nói:

- Những kẻ này không phải là người của Lục Phân Bán đường, nhưng đều trốn ở trong Tam Hợp lâu.

Lôi Thuần thần nhiên nói:

- Đúng vậy. Nhưng khu vực Phá Bản môn này không thuộc về tệ đường, cũng không thuộc quý lâu quản lý. Tôn hương chủ nói như vậy, chẳng lẽ là muốn tặng khu vực Tam Hợp lâu tốt đẹp này cho Lục Phân Bán đường chúng ta sao?

Tôn Ngự yên lặng.

Dương Vô Tà nói:

- Không được các người đồng ý, La Thần Kiếm và Thiên Hạ Đệ Thất quyết không thể lên vào Tam Hợp lâu, thậm chí còn nấp ở sau bình phong với cô.

Lôi Thuần cười, hàm răng rất trắng, môi rất đỏ.

Hàm răng chỉ lộ ra một chút màu trắng, độ cong của môi rất đẹp, trắng và đẹp như vậy khiến người ta nhìn thấy liền quên đi tất cả nghi ngờ và tất cả hiểu lầm không quan trọng.

- Tôi làm sao là đối thủ của Thiên Hạ Đệ Thất và La Hán Quả? Nếu bọn họ vẫn muốn nấp ở sau bình phong, một cái cô gái yếu đuối như tôi dám tiết lộ sao?

Nàng cũng lơ đãng nói mát một câu:

- Không phải Tôn hương chủ cũng gói Tôn đại hiệp lại như một tấm chăn, xách lên Tam Hợp lâu sao? Nếu Tôn đại hiệp nhảy ra một kiếm giết tôi, tôi cũng không thể ngăn cản, không thể chống đỡ được.

Dương Vô Tà im lặng.

Thích Thiều Thương nói:

- Được, bây giờ La Thụy Giác đã đi rồi, Thiên Hạ Đệ Thất cũng đã thất thủ, cô muốn thế nào?

Lôi Thuần nói một cách xa xăm:

- Tôi có một thỉnh cầu.

Trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên ánh sáng thăm thẳm.

U oán và xa xăm, ưu mỹ và ưu sầu.

Thích Thiều Thương thở dài một tiếng.

Nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng y đột nhiên nhớ đến một người.

Hồi tưởng là vì không còn sở hữu, nhưng hồi tưởng vẫn không thể sở hữu.

Hồi ức là không, chân thực cũng là hư.

Thích Thiều Thương lập tức chôn giấu tất cả hư không, tất cả không hư vào trong lòng, nói như đinh đóng cột:

- Nếu cô muốn ta thả Thiên Hạ Đệ Thất, đó là chuyện không thể, bởi vì hiện giờ hắn đã là phạm nhân của Thịnh đại bồ đầu, không liên quan đến ta.

Lôi Thuần lắc đầu, chớp mắt.

Dáng vẻ chẳng những tỏ ra vô tội, hơn nữa còn khiến người ta thương yêu.

Quần hào bên cạnh nghe giọng điệu của Thích Thiều Thương cứng rắn như vậy, không tìm được trong lòng có phần chán ghét, bất bình vì Thích Thiều Thương.

Người này có lẽ không hiểu phong tình, cũng không biết ôn nhu.

Nhưng Thích Thiều Thương nói tiếp càng cứng rắn dứt khoát:

- Nếu cô muốn tiếp tục cuộc thảo luận vừa rồi trên lầu của chúng ta, e rằng cũng không có đường thương lượng. Chúng ta có bối cảnh khác nhau, phương hướng không đồng nhất, khó có cơ hội hợp tác.

Dáng vẻ Lôi Thuần nhìn có phần ủy khuất.

Ủy khuất đến mức khiến người ta cảm giác được, một cô gái xinh đẹp giống như sương đọng trên cánh sen như nàng, vốn không nên đến hồng trần thế tục này, nhất là nhúng chân vào vũng nước đục giang hồ hiểm ác này.

Loại cảm giác này thậm chí khiến người ta cảm thấy bất phần, bất cam và bất bình cho nàng.

Nhưng nàng lại lắc đầu.

Đồng dạng, nàng lắc đầu cũng không hề do dự, rất kiên quyết.

Lần này ngay cả Thích Thiều Thương cũng cảm thấy nghi hoặc:

- Vậy cô muốn nói chuyện gì?

Đôi mắt đẹp của Lôi Thuần lại nhìn Dương Vô Tà và Tôn Ngự hai bên trái phải một chút, chỉ nói:

- Có thể nói chuyện riêng một chút không? Chỉ một chút, chỉ một câu, được không?

Được không?

Nào lại không được.

Giữa ban ngày ban mặt, ở trước mặt công chúng, mọi người nhìn chăm chú, một cao thủ thân kinh bách chiến như Thích Thiều Thương, chẳng lẽ còn sợ đối diện với một cô gái xinh xắn, yếu đuối, trời gà không chặt, muốn một mình đối mặt nói với y mấy câu, thậm chí chỉ một câu sao?

Đây không phải là một câu hỏi, bởi vì không phải là vấn đề.

Đây cũng không phải là một lựa chọn, bởi vì không có lựa chọn.

Một yêu cầu hợp tình hợp lý, nhún nhường thân thiện như vậy, nhưng vẫn có người đề xuất bác bỏ, hơn nữa còn cự tuyệt trước mặt mọi người.

Người đề xuất phủ quyết lại là Dương Vô Tà.

- Không được.

Đây là câu trả lời của y:

- Xin lỗi!

Lôi Thuần yêu kiều cười một tiếng.

Hóa ra nàng là một cô gái rất điềm đạm, bị sỉ nhục bao nhiêu, hoặc bị khi dễ bao nhiêu, nàng đều bảo trì phong độ ôn nhu ưu nhã, không ầm không nóng, cũng khoan dung từ bi, không hề tức giận.

Sự dịu dàng của nàng thậm chí khiến người ta bất bình, bất phẫn cho nàng.

Chính nàng lại giống như không có chuyện gì, không cảm thấy tổn thương, hơn nữa còn giống như sẽ không chủ động thương tổn người khác.

Nàng phẳng phất không tranh với đời, nhưng với con người của nàng, cộng thêm hoàn cảnh của nàng, vị trí mà nàng đang nắm giữ, tuyệt đối là lang sói trải đầy, nhìn như hổ đói, nguy cơ tứ phía, thiên hạ có địch.

- Người mà tôi muốn nói chuyện là Thích lâu chủ.

Nàng khéo léo nói:

- Còn như Dương đại tổng quản, luôn là trí giả và trưởng giả mà trong lòng tôi ngưỡng mộ, từ lâu đã hi vọng được thỉnh giáo tiên sinh, chỉ là còn chưa tới lúc, sợ bị tiên sinh từ chối, cho nên không dám đề cập đến.

Nàng lại trở về đề tài của mình:

- Yêu cầu của tôi là nói mấy câu với Thích lâu chủ.

- Ta hiểu.

Dương Vô Tà vẫn vậy, giống như lời nói của y chính là đạo lý hiển nhiên:

- Cô muốn nói mấy câu với lâu chủ, không phải với ta, nhưng vẫn không được.

Y bổ sung:

- Cho dù ngài đáp ứng với cô, ta cũng nói không được.

Dương Vô Tà lại nói như vậy trước mặt mọi người.

Dù sao Thích Thiều Thương mới là thủ lĩnh một lâu, Dương Vô Tà nói chuyện như vậy đã vượt quá quyền hạn của mình.

Mọi người đều xôn xao.

Lôi Thuần cũng liếc về phía Thích Thiều Thương.

Thích Thiều Thương tự nhiên nhiên đứng ở đó, giống như câu nói vừa rồi không phải từ miệng Dương Vô Tà, mà là do y tự mình nói ra.

Trong mắt Lôi Thuần lộ ra một loại thần sắc rất kỳ lạ, giống như linh ngộ được điều gì, lại giống như khiêm tốn học tập thứ gì mới mẻ. Nàng hỏi:

- Thích lâu chủ cũng nghĩ như vậy sao?

- Đúng vậy.

Thích Thiều Thương nói sang sảng:

- Đây cũng là quan điểm của ta.

Sau đó y hiên ngang cao giọng nói:

- Ta nghĩ mọi người nên sớm biết điều này, trong Phong Vũ lâu, những gì Dương tổng quản nói cũng giống như ta nói, vĩnh viễn hữu hiệu.

Mấy câu này nói rất hời hợt, nhưng thực ra lại liên quan đến sự chuyển dời quyền lực của một bang hội lớn nhất võ lâm kinh sư. Thích Thiếu Thương lại coi trọng Dương Vô Tà như thế, khiến ọi người đều xôn xao.

Dương Vô Tà đứng ở đó, lại lộ ra nụ cười mang một chút “ngây thơ” của y, tự mình thấy vui, cũng rất tự cao.

Lôi Thuần thở dài một tiếng xa xăm, nói:

- Vậy tôi có lời muốn nói với Thích lâu chủ, lại không tiện nói với mọi người, nên làm sao đây?

Dương Vô Tà lập tức vỗ ngực nói:

- Nói với ta trước cũng được.

Thích Thiếu Thương cũng nói:

- Nói với Dương tổng quản cũng như vậy. Ở trước mặt Dương tiên sinh, ta không có bí mật gì.

Lôi Thuần giống như tỉnh ngộ nói:

- Vậy cũng được, đành phải làm phiền Dương tiên sinh chuyển lời rồi.

Nàng nhẹ nhàng đi về phía Dương Vô Tà.

Lúc này Dương Vô Tà đã trở lại trước đội ngũ bang chúng của Kim Phong Tế Vũ lâu và những nhân vật võ lâm ủng hộ Phong Vũ lâu, Lôi Thuần lại yên tâm đi tới như nước chảy mây trôi, khiến mọi người đều nhìn thẳng mắt.

Không chỉ vì nàng xinh đẹp, còn bởi vì nàng thần khí an nhàn.

Dương Vô Tà cũng tự giác đi lên trước mấy bước, nghênh đón nàng.

Sau đó hai người nhanh chóng nói với nhau mấy câu, ngữ âm đều rất thấp.

Khi nói được một nửa, Lôi Thuần dường như còn giao một thứ cho Dương Vô Tà. Sắc mặt Dương Vô Tà liền biến đổi trở nên hơi âm trầm bất định, lại có vẻ lúng túng, còn có phần khó xử.

Lôi Thuần đã nói chuyện gì với y?

Nói còn chưa hết, chợt nghe Dương Vô Tà nói:

- Chỉ mấy câu này?

Lôi Thuần dịu dàng cúi người với Dương Vô Tà, nói:

- Xin tiên sinh nhất định phải chuyển lời cho Thích đại hiệp!

Dương Vô Tà nhất thời hiện ra một loại biểu tình “nhỏ đứt mấy sợi râu”, giống như nhét một con mèo chết vào miệng y, muốn y nuốt xuống. Nhưng y vẫn nói:

- Yên tâm, ta nhất định sẽ truyền đạt, nhưng có đáp ứng hay không, cũng không phải là chuyện ta có thể quyết định.

- Không sao, tôi sẽ chờ.

Lôi Thuần ngoan ngoãn giống như cô gái nhỏ nhà bên cạnh:

- Chỉ cần tiên sinh chịu chuyển lời, đã vô cùng cảm kích rồi.

Dương Vô Tà nhanh chóng lui lại, đến gần bên cạnh Thích Thiếu Thương. Lúc này nhờ đám người Tôn Ngư an bài điều động, phần lớn đệ tử của Kim Phong Tế Vũ lâu đã tản đi. Dịch Phi Kinh cũng bỏ lại đội ngũ Lục Phân Bán đường, Lôi Thuần vừa đi, mọi người cũng nhanh chóng rời khỏi “vùng đất thị phi” này.

Ngay cả Vô Tình cũng theo bốn đạo kiếm đồng áp giải Thiên Hạ Đệ Thất. Ôn Văn cũng theo đội ngũ rời đi.

Dương Vô Tà đến bên cạnh Thích Thiếu Thương, thấp giọng nói:

- Lâu chủ, vừa rồi đã mạo phạm, xin lâu chủ giáng tội, Vô Tà cam nguyện chịu phạt!

Thích Thiếu Thương vội thấp giọng khuyên giải:

- Nào có chuyện này. Chúng ta đã sớm ước định, ngài cũng là vì ta nên mới cam tâm bất chấp dư luận. Hiện giờ kẻ ác đều do ngài làm, còn người tốt đều để ta làm, ta mới là người phải xấu hổ, ái ngại bất an. Chỉ có như vậy, ta mới tránh khỏi việc thì thầm với Lôi cô nương trước mặt mọi người, giảm đi rất nhiều nguy cơ và ưu phiền. Chuyện này phải đa tạ ngài rồi.

Dương Vô Tà nói:

- Lâu chủ nói gì vậy, đừng khiến ta giảm thọ chứ. Chúng ta chỉ sợ Lôi Thuần mượn cớ nói chuyện với ngài trước mặt mọi người, hơn nữa bất kể nói chuyện gì, e rằng hảo hán giang hồ nhìn thấy sẽ khó tránh khỏi suy đoán, có suy đoán thì sẽ sinh ta lời đồn. Lỡ may truyền ra lâu chủ và Lôi cô nương có tư tình, hoặc sai lầm cho rằng Phong Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đã kết minh, vậy thì không hay lắm.

Y trầm ngâm một lúc lại nói:

- Có lẽ, Lôi cô nương muốn người ta nảy sinh hiểu lầm như vậy.

Ánh mắt Thích Thiếu Thương tràn đầy cảm kích:

- Thế nhưng nguy cơ như vậy, ngài đã giúp ta dẹp bỏ rồi.

Dương Vô Tà nói:

- Có điều lời mời của Lôi cô nương vẫn không dẹp được.

Thích Thiếu Thương nói:

- Mời? Không phải lại đến đàm phán, lần này ngay cả phủ tướng gia, Bát gia trang cũng mai phục nổ tung chứ?

Dương Vô Tà cười khổ nói:

- Không. Lần này cô ấy chỉ mời một mình ngài, cô ấy muốn ngài đi gặp cô ấy, có chuyện quan trọng muốn nói cho ngài biết.

Thích Thiếu Thương xì một tiếng:

- Cô ấy vẫn muốn lén lút gặp mặt sao?

Dương Vô Tà nói:

- Đúng vậy.

Thích Thiếu Thương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ta phải đồng ý gặp mặt cô ấy?

Dương Vô Tà lại đáp:

- Ta không biết.

Thích Thiếu Thương đang đợi Dương Vô Tà nói tiếp.

Y hiểu rõ người này, cũng tôn kính người này, càng tin tưởng khả năng phán đoán của người này. Mỗi câu nói, mỗi hành động, mỗi việc làm của người này, nhất định đều có lý do của mình, hơn nữa lý do chắc chắn rất đầy đủ.

Dương Vô Tà quả nhiên nói tiếp:

- Nhưng ngài sẽ biết.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Tại sao?

Dương Vô Tà nói:

- Lôi cô nương muốn ta trước tiên truyền cho ngài một câu, “ngày mai người có còn hận ta như trước, yêu ta như xưa”, sau đó lại nói cho ta biết ngày, thời gian và địa điểm gặp mặt. Cô ấy nói, ngài nghe xong câu này nhất định sẽ tới.

Lúc y nói những lời này, đã phát hiện Thích Thiếu Thương luôn luôn tiêu sái bất kham, ung dung không vội, sắc mặt đã biến đổi, trở nên rất khó coi.

Sắc mặt vẫn kìm nén, nhưng khí lại có phần không kìm nén được.

Dương Vô Tà thở dài một tiếng, nói:

- Cho nên, mặc dù ta không hiểu ngọn nguồn của câu này, nhưng ta nghĩ cô ấy đã nói đúng.

Thích Thiếu Thương lập tức hỏi:

- Thời gian, địa điểm thế nào?

Trong lòng Dương Vô Tà cảm khái, nói:

- Ngày mốt, giờ Thân, tại đỉnh Xuyên Sơn, lầu Minh Nguyệt, miếu Thập Bát Nãi Nương (mười tám bà vú).

Sau đó y lấy ra một thứ:

- Cô ấy muốn ta giao vật này cho ngài, hơn nữa còn muốn ta nói với ngài hai chữ “yên tâm”.

Thích Thiếu Thương lập tức nhận lấy, vừa nhìn, sắc mặt vốn đã giống như bụng chó lại càng nặng nề hơn, tăng thêm mấy phần lo lắng và bất an, cho đến khi nghe được hai chữ “yên tâm” mới giãn ra một chút.

Đó cũng không phải thứ gì đặc biệt, chỉ là một chiếc quạt bằng đàn hương nho nhỏ, chính diện viết bốn chữ “anh hùng mỹ nhân”, phía sau lại viết “thiên hoa loạn trụ”, một bên viết đến hào hùng bức người, một bên chữ viết lại xinh đẹp mềm mại.

Thích Thiếu Thương có vẻ khấn trương hỏi:

- Cô ấy... còn nói gì nữa không?

Trong lòng Dương Vô Tà thầm lo lắng, nói:

- Không có nữa. Nhưng cô ấy còn muốn ta truyền cho ngài một câu.

Thích Thiếu Thương hỏi:

- Câu gì?

Dương Vô Tà buông tay, lộ ra hàm răng trắng tinh, cười cười:

- Đó là chuyện có liên quan đến ta.

Y cười khổ nói tiếp:

- Cô ấy muốn ngài đề phòng ta. Cô ấy nói thế này, “xin ngài chuyển lời với Thích lâu chủ, phải cẩn thận Dương tổng quản, đừng để y vượt quyền độc tài, đừng quên Tô Mộng Châm bởi vì quá tín nhiệm Bạch Sầu Phi nên mới để hắn làm phản, ta không muốn ngài giẫm lên vết xe đổ”. Chỉ mấy câu này.

Dương Vô Tà thuật lại rất cẩn thận từng chữ từng câu.

Thích Thiếu Thương cũng nghe rất cẩn thận mỗi câu mỗi chữ.

Sau đó y hỏi:

- Cô ấy muốn ngài thuật lại mấy câu này với ta?

Dương Vô Tà bất đắc dĩ nói:

- Cô ấy còn nói, ai bảo ngài không chịu nói chuyện riêng với cô ấy, nếu không cũng không cần thông qua ta để nói mấy lời chân thành này.

Thích Thiếu Thương hoài nghi nói:

- Vậy sao cô ấy không chờ hai ngày sau mới tự mình nói với ta?

Dương Vô Tà nhún vai nói:

- Ta không biết, có lẽ cô ấy cố ý để ta nghe được mấy câu này?

Thích Thiếu Thương trầm ngâm nói:

- Vậy đối với cô ấy dường như không tốt lắm.

Dương Vô Tà cũng cười có vẻ quỷ quái:

- Nhưng cô ấy đối với ngài lại rất có lòng, tương đối tốt.

Thích Thiếu Thương mặc dù vẫn nhún mày không giãn, nhưng đã bắt đầu có ý cười:

- Vậy ngài cần gì phải nói cho ta biết những lời này?

Dương Vô Tà buông tay nói:

- Không có cách nào, cô ấy muốn ta nói với ngài, ta có thể không nói sao?

Thích Thiếu Thương nhìn chăm chú vào y, nói:

- Ngài thật đúng là Đồng Tẩu Vô Khi (không khi dễ trẻ con và người già).

Dương Vô Tà cười nói:

- Người đồng tẩu vô khi, thường thường chỉ khi mình. Ta không bằng Chu Nguyệt Minh, nếu ai đồng tẩu vô khi, nhất định không làm được buôn bán lớn.

Thích Thiếu Thương nói:

- Chu Nguyệt Minh đủ khôn khéo, cũng đủ trơn trượt. Giống như hôm nay trong kinh thành xảy ra chuyện lớn như vậy, hẳn nhất định đã biết, nhưng lại không chịu đứng ra, không bày tỏ thái độ, cũng không bộc lộ quan điểm. Trước tiên đứng ở chỗ tối, lỡ may có chuyện, cũng không cần chịu oan uổng, cũng có thể kịp thời ra tay. Có điều hẳn quá nhạy bén xảo quyệt, cũng có chỗ xấu.

Dương Vô Tà lại có hứng thú hỏi:

- Hả? Như vậy không phải rất tốt sao? Xấu ở chỗ nào?

Thích Thiếu Thương nói:

- Bởi vì hẳn quá cơ trí, cho nên loại người giống như Thái Kinh cũng không dám quá tin nhiệm hẳn, thậm chí còn có ý diệt trừ hẳn.

Dương Vô Tà nói:

- Cho nên, người muốn thông minh, nhưng không thể thông minh đến mức lộ hình tích, như vậy sẽ khiến người ta đầu đầu cũng đề phòng, không chừng thông minh lại bị thông minh hại, thiệt cho chính mình.

Thích Thiếu Thương nói:

- Thật ra Lôi Thuần là một cô gái thông minh phi phàm, tiếc là lại quá nóng lòng muốn ly gián chúng ta.

Dương Vô Tà lại không đồng ý:

- Ta cho rằng không đúng. Không phải ta muốn nói đỡ cho cô ấy, nhưng nếu cô ấy muốn ly gián chúng ta, nhất định sẽ không để ta thuật lại với ngài. Lời khuyên như vậy, nếu cô ấy không muốn để ta nghe được, cũng không phải là chuyện khó.

Thích Thiếu Thương cũng hoài nghi nói:

- Cô ấy có dụng ý khác?

Dương Vô Tà cười khổ nói:

- Đáng tiếc ta cũng không rõ cô ấy mưu đồ ở đâu.

Sau đó y nói:

- Có điều ngày mốt là trung thu. Đêm đó, lâu chủ ở trên đỉnh Minh Nguyệt ngắm trăng, người ở chỗ cao, coi chừng bị lạnh.

Thích Thiếu Thương gật đầu nói:

- Ta hiểu được, nhưng ta không thể không đi.

Dương Vô Tà chỉ nói:

- Đúng.

Lại không nói thêm gì nữa.

Thích Thiếu Thương chợt cao giọng hỏi:

- Thiên Hạ Đệ Thất đã bị Vô Tình giải đi rồi?

Tôn Ngư bên cạnh lập tức đáp:

- Vâng.

Sau đó lập tức hỏi:

- Có cần phái thêm mấy người hộ tống không?

Thích Thiếu Thương ngẩng đầu nhìn Tôn Ngư, ánh mắt như chớp.

Tôn Ngư vội vàng giải thích:

- Ty chức lo lắng, đám người hắc đạo sợ Văn Tuyết Ngạn bị ép vạch trần bí mật của bọn họ, có thể sẽ tìm cách chặn đường cứu viện. Tôi thấy chỉ với một mình Thịnh đại bồ đầu, còn có mấy tiểu đồng, e rằng..

Thích Thiếu Thương cắt lời:

- Chuyện này lại không sợ.

Y muốn nói lại thôi, sắc mặt có vẻ lo âu.

Dương Vô Tà nói tiếp:

- Với chiến lực của Vô Tình, quyết không thể xem thường. Có sợ thì chỉ sợ Vô Tình có tính toán khác, có tâm tư khác.

Thích Thiếu Thương lo lắng nói:

- Ta cũng không yên tâm điểm này... Có điều, chỉ sợ người khác chưa chắc đã bỏ qua cho tên bại hoại như Thiên Hạ Đệ Thất.

Ánh mắt Dương Vô Tà lưu chuyển, cười nói:

- Có y và người của y thu xếp, chúng ta còn lo lắng cái gì... Không bằng nên thương lượng làm thế nào xây dựng lại Tam Hợp lâu đi? Một tòa danh lâu lịch sử như vậy, trải qua tang thương, cũng nếm hết gió sương, một ngày suy sụp đến mức này, trong đó cũng có một phần nguyên nhân từ chúng ta, nên do chúng ta tự tay sửa chữa, xây dựng lại.

Thích Thiếu Thương mỉm cười nhìn Dương Vô Tà, giống như rất đồng ý, cũng rất tán thưởng ý kiến này.

Nhưng giữa chân mày vẫn có vẻ ưu sầu, nhẹ và trong, nhạt đến mức không dễ phát hiện.

40. Chương 40: Tên Sát Thủ Đây Rất Nóng

Vô Tình áp giải Thiên Hạ Đệ Thất về Đại Lý ngục, giữa đường đã đổi xe lẫn thành kiệu, thỉnh thoảng bên trong dường như còn phát ra tiếng nói chuyện.

Đương nhiên không phải một mình y áp giải Thiên Hạ Đệ Thất vào đại lao, bên cạnh còn có ba kiếm một đao đồng.

Ba kiếm đồng một người họ Hà, một người họ Diệp, một người họ Trần. Bọn hán đều là khổ chủ trong án kiện mà Vô Tình tiếp nhận xử lý, là trẻ mồ côi của người bị hại. Vô Tình cũng xuất thân thê lương, từ nhỏ đã nhà tan cửa nát, may mắn được Gia Cát tiên sinh cứu giúp, nuôi dưỡng huấn luyện, mới khiến Vô Tình tuy thân thể tàn tật nhưng vẫn có thể vượt trội xuất sắc, trở thành nhân vật nổi bật xuất chúng trong Lục Phiến Môn.

Vô Tình rất cảm tạ Gia Cát tiên sinh, cũng có ý truyền bá tình thương của Gia Cát. Y đã tốn không ít thời gian và tâm lực để chăm sóc, bồi dưỡng những đứa trẻ đại nạn không chết, hạo kiếp còn sống này, trong đó ưu tú nhất chính là bốn kiếm đồng Kim, Ngân, Đồng, Thiết.

Đáng tiếc, bất hạnh là Kim kiếm đồng họ Lâm đã mất mạng trong chiến dịch Nghịch Thủy Hàn, khiến cho Vô Tình rất thương cảm, tự trách, cảm thấy do mình bảo vệ kiếm đồng bất lực nên mới dẫn đến hi sinh.

Tuy chết mất một kiếm đồng, nhưng không lâu sau lại gặp được một khối ngọc thô hiếm thấy, đó là một đồng tử họ Bạch chuyên sử dụng đao, vì vậy “bốn kiếm đồng” bên cạnh Vô Tình đã trở thành “ba kiếm một đao đồng”.

Có điều bốn đồng tử vẫn chủ yếu hầu hạ Vô Tình, còn chuyện áp giải yếu phạm lại do bảy tám tên nha sai trước mặt phụ trách.

Bảy tám tên nha dịch này dĩ nhiên đều do Vô Tình điều động, thủ lĩnh của bọn họ là một người vừa đen vừa vụng chắc, nói ít làm nhiều.

Người này mặt đen, giống như bất cứ bất kỳ người nào kiếp trước đều mắc nợ hán, có thù với tất cả mọi người.

Nhưng Vô Tình lại biết, hán tử này là một người làm việc hiệu suất rất cao, hành động cực nhanh. Bề ngoài nhìn hán đen miệng đen mặt, nhưng trên thực tế lại là một người thiện lương, đến mức ngay cả một con kiến cũng kiên quyết không chịu sát hại.

Cũng vì người này không muốn thiếu nợ ai, cho nên làm nha sai nhiều năm, đến bây giờ vẫn chỉ lên đến vị trí “phó bổ đầu”, hơn nữa có lẽ không lâu sau sẽ bị người của phe phái Thái Kinh điều đi, nghe đồn là điều đến khu vực núi cao Tam Dương cách xa hoàng đế.

Mọi người đều gọi hán là Lão Ô.

Hán quả thật họ “Ô”, tên là Vu Đạt, ngoại hiệu là “Khoái Thoái Toàn Phong”.

Hán làm việc cấp bách, tính khí nóng nảy, tâm địa thiện lương. Vô Tình rất tín nhiệm hán, cho nên đã triệu tập hán đến áp giải Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất mặc dù bị thương, cũng bị phong tỏa huyết đạo, nhưng cho dù là một con cạp không có nanh vuốt, cũng không phải một con mèo bệnh có thể đối phó được.

Bởi vì Thiên Hạ Đệ Thất đã bị phong tỏa ba yếu huyết, không tiện đi lại, do đó Lão Ô đã đặt hán vào trong xe tù, để một sai dịch kéo sợi dây phía trước, một người khác lại đẩy phía sau xe, một đường đi về hướng Đại Lý ngục.

Trong đó, đương nhiên phải đi qua hẻm Ngõa Tử, đường Bán Dạ, hơn nữa còn phải đến đường lớn Hoàng Khố.

Đội ngũ công khai áp giải yếu phạm như vậy, vốn khó tránh khỏi dân chúng tập trung vây xem, chỉ chỉ chỗ chỗ. Nhưng không biết vì sao, hôm nay mọi người chẳng những không dám đến gần theo dõi, thậm chí nhìn một hai cái cũng lập tức cúi đầu, đi qua tầm mắt cũng không dám ngó vào xe tù. Ngay cả đám trẻ phố

phường vô tri luôn thích đi theo xe tù huyền ảo, cũng ít hơn nhiều so với ngày thường, chỉ có hai ba đứa trẻ ăn mặc rất quý phái còn dám đi theo phía sau, cười đùa mấy tiếng, có một đứa còn to gan thử ném mấy viên đá nhỏ vào xe tù.

Có lẽ, Thiên Hạ Đệ Thất mặc dù không có sức phản kháng, cũng đã trở thành tù phạm, nhưng vẫn có một khí tức lạnh lẽo tỏa ra, khiến người bình thường không dám xúc phạm, cũng không thể xâm phạm, cho dù chỉ nhìn hần mấy lần cũng cảm thấy không thoải mái.

Có lúc hần cũng nhìn ngược lại đối phương, người nhìn hần giống như bị sét lạnh đánh trúng, rùng mình một cái.

Chiếc kiệu có gắn bánh xe bằng gỗ của Vô Tình (trong võ lâm, nhất là người trong hắc đạo, ai cũng gọi nó là “ma kiệu”, bởi vì nó do Gia Cát tiên sinh chuyên tâm thiết kế, nhờ thợ thủ công tuyệt đỉnh của Ban môn phí tâm chế tạo, lại được Vô Tình tận tâm cải tiến, vừa là xe lăn vừa là kiệu, bên trong cơ quan rất nhiều, bố trí xảo diệu, ám khí lại tầng tầng lớp lớp, không ít cao thủ hắc đạo bởi vì không tấn công được chiếc “ma kiệu” này mà trở thành “tù nhân” của Vô Tình) đi theo phía sau xe tù.

Ba kiếm một đao đồng lại đi theo hai bên kiệu, chia làm bốn góc.

Dọc theo con đường này, bốn đồng tử tỏ ra hơi khấn trương.

Bạch đao đồng nhập môn chậm nhất, nhưng tuổi tác lại lớn nhất, cũng tương đối thành thục, luôn luôn nhay bén nhất. Hần nhiều lần nháy mắt, ra dấu, muốn ba kiếm đồng “nhìn một chút”.

Vô Tình vẫn luôn ở trong màn kiệu, lại giống như hoàn toàn nhìn được tình cảnh xảy ra bên ngoài, lúc đi qua đường lớn Hoàng Khố, y chợt hỏi:

- Các người lo lắng có người đến cướp xe tù?

Bạch đao đồng tên là Bạch Khả Nhi, hần là người đầu tiên thừa nhận:

- Vâng.

Trong sinh hoạt thường ngày, Vô Tình cũng luôn dùng lời nói để dạy dỗ, thuyết pháp, vì vậy cố ý hỏi:

- Các người cho rằng người cứu Thiên Hạ Đệ Thất sẽ ra tay ở đây?

Bạch Khả Nhi đáp:

- Đúng vậy.

Vô Tình hỏi:

- Tại sao?

Bạch Khả Nhi đáp:

- Bởi vì cướp tù phạm tại nơi phố xá sầm uất, chỉ cần gây ra hỗn loạn sẽ thuận tiện ra tay, dễ dàng thành công.

Vô Tình nói:

- Người nói đúng, nhưng hiện tại có lẽ chuyện cướp tù cứu người này sẽ không xảy ra, cũng xảy ra không được.

Lần này đến phiên Bạch Khả Nhi hỏi:

- Tại sao?

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Các người cho rằng ai sẽ đến cứu Thiên Hạ Đệ Thất?

“Đồng Kiếm” Diệp Cáo nói:

- Đương nhiên là bằng hữu và đồng đạo của Thiên Hạ Đệ Thất.

Vô Tình nói:

- Loại người giống như Thiên Hạ Đệ Thất, e rằng kẻ thù nhiều còn bằng hữu ít. Còn về đồng đạo... hắn là một sát thủ, tên sát thủ này rất tàn nhẫn, cho nên bình thường cũng không có trợ thủ nào. Huống hồ, sát thủ chỉ phụ trách giết người, không phụ trách giúp người, cứu người.

“Ngân Kiếm” Hà Phạm lại thử thăm dò:

- Thế nhưng, dù sao hắn cũng là người của phe Thái Kinh, bọn chúng nhất định sẽ phái người đến cứu hắn.

Vô Tình cảm thán:

- Đám người Thái Kinh sẽ không giống như Vương Tiểu Thạch. Chỉ có loại người như Vương Tiểu Thạch, mới sẽ vì hai huynh đệ mà sử dụng tất cả lực lượng, thậm chí bản thân cũng bất chấp tất cả cướp tù cứu người trên đường. Thái Kinh sở dĩ là Thái Kinh, bởi vì hắn nhất định sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc này.

“Ngân Kiếm” Hà Phạm trong lòng không hiểu, truy hỏi:

- Công tử cho rằng đám người Vương Tiểu Thạch, bởi vì cứu bằng hữu cướp pháp trường mà bị trục xuất khỏi kinh sư, đó là hành động ngu ngốc?

Vô Tình thở dài một tiếng.

Lúc y mới thu nhận bốn đồng tử này, bọn chúng đều chỉ từ năm đến tám tuổi, hiện giờ nhiều năm trôi qua, bọn chúng theo năm tháng nâng cao kiến thức, bình thường có người chịu học tập (giống như Hà Ngân Kiếm, Diệp Thiết Kiếm rất chịu học tập), có người chịu đọc sách (giống như Trần Đồng Kiếm, Bạch đao đồng rất chịu khổ công đọc sách), nhưng dù sao cũng không giống như Kim kiếm đồng Lâm Yêu Đức đã chết trẻ, trong sinh hoạt hàng ngày chăm chỉ hiếu học, có thể tĩnh tâm dưỡng tính, đọc rộng hiểu nhiều...

Đáng tiếc hắn đã chết sớm.

Vì vậy Vô Tình rất đau lòng, luôn rất thương tiếc đứa trẻ này.

Trời cao chính là như vậy, thứ mà người càng coi trọng, nó lại càng tàn nhẫn cướp đoạt.

Khi Vô Tình còn trẻ, đã học được phải cố gắng không chú trọng bất cứ người nào và chuyện gì, như vậy có lẽ sẽ giảm bớt, giảm nhẹ một phần đả kích trên cảm tình.

Lòng không vướng mắc sẽ không có sợ hãi, cách xa mộng tưởng ảo diệu, cuối cùng niết bàn.

Trong kinh Phật cũng có câu này.

Y học cách vô tình, cho nên người ta gọi y là Vô Tình.

Nhưng Vô Tình lại không muốn dạy sai mấy đứa trẻ ngây thơ này, y không muốn truyền đạt quá nhiều tin tức tiêu cực cho bọn chúng.

Nếu như ngay từ đầu bọn chúng đã cho rằng thế gian này tốt lành, gian trá, xấu xa nắm quyền đắc thế, vậy e rằng sau khi bọn chúng trưởng thành, cũng chỉ là xấu xa, gian trá, tốt lành.

Nếu như tính cách của bọn chúng có biến hóa như vậy, Vô Tình cảm thấy mình không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Y không muốn như thế.

Y có một tuổi thơ không hề vui vẻ.

Y còn có một thời kỳ thiếu niên áp lực quá lớn, gánh nặng quá độ.

Y không muốn ba kiếm một đao đồng hiện nay dẫm lên vết xe đổ của y.

Cho nên y trả lời:

- Bọn Vương Tiểu Thạch không phải ngu xuẩn, mà là đầy nghĩa khí. Y đi con đường chính trực, chọn con đường thẳng thắn, việc nghĩa cần làm, nhân giả vô địch.

Hà Phạm hiểu được một chút, cho nên tỏ ra đặc ý:

- Nói như vậy, đám người Thái Kinh không cứu Thiên Hạ Đệ Thất chính là bất nghĩa?

Vô Tình nói:

- Những kẻ này vốn không biết nghĩa là thứ gì, chỉ biết cái lợi trước mắt. Có điều Thái Kinh cũng chưa chắc sẽ không cứu Thiên Hạ Đệ Thất.

Hà Phạm lại không hiểu:

- Thái Kinh sẽ cứu Thiên Hạ Đệ Thất sao? Vậy chẳng phải là giống như Vương Tiểu Thạch, đều rất có nghĩa khí sao? Nếu hắn muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất, vì sao còn không ra tay? Đợi đi qua đường lớn Hoàng Khố này thì đến Đại Lý ngục rồi, chẳng lẽ bọn chúng dám công khai cướp ngục?

Một loạt vấn đề này của Hà Phạm, khiến Vô Tình không biết tách ra trả lời từng cái, hay là trả lời hết một hơi. Lại nghe “Đồng Kiếm” Diệp Cáo không nhịn được cắt lời:

- Hà Phạm Hà Phạm, người có phiền hay không. Hỏi gì hỏi lăm thế, sẽ làm phiền công tử đấy. Bọn chúng muốn cướp tù thì cướp tù, chúng ta còn sợ bọn chúng tới sao? Chúng ta chỉ mong bọn chúng tới cướp, đánh cho bọn chúng tơi bời hoa lá, giết cho bọn chúng trốn vào rừng rú, tốt nhất là một lưới bắt hết, không ngại thi triển tài năng.

Hà Phạm bị Diệp Cáo trách móc như vậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Vô Tình lại tức giận nói:

- Lão tứ, người thật cứng đầu. Tiểu nhị không rõ chịu hỏi, không biết chịu học, không hiểu chịu tìm tòi, đó là chuyện rất tốt, sao người lại ngăn cản. Vậy người nói thử xem, vì sao Thái Kinh sẽ không phái người động thủ cướp phạm nhân trên đường này?

Diệp Cáo nhất thời lắp bắp.

“Thiết Kiếm” Trần Nhật Nguyệt bên cạnh lại nói:

- Công tử, tôi thử nói nhé, nói sai cũng xin công tử đừng trách móc, được không?

Vô Tình nói:

- A Tam nói nghe thử xem!

Trong bốn kiếm đồng, Trần Nhật Nguyệt đứng hàng thứ ba, do đó Vô Tình gọi hắn là “A Tam”, Hà Phạm lại là “Tiểu Nhị”, còn Diệp Cáo xếp thứ tư, gọi là “Lão Tứ”. Còn về Kim Kiếm đã chết, vốn được gọi là “Hổ Đầu Nhi”, hiện nay mất sớm, khiến cho bọn kiếm đồng cũng thiếu đi một “thủ lĩnh”. Cho đến khi thu nhận một đao đồng, lại luôn gọi nguyên danh của hắn là “Bạch Yêu Nhi”.

Trần Nhật Nguyệt trước tiên xin phép Vô Tình, sau đó lại xung phong nói:

- Thái Kinh muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất, vốn không cần phái người đến chặn đường cướp tù. Hắn chỉ cần thông qua quan hệ của hình bộ, có thể khiến người ta hạ lệnh thả Thiên Hạ Đệ Thất rồi.

Vô Tình mỉm cười nói:

- Người nói đúng.

Bạch Khả Nhi thấy Trần Nhật Nguyệt đã nói đúng, cũng chen vào:

- Công tử, tôi cũng thử nói một chút nhé!

Vô Tình nói:

- Người cứ nói.

Y lại thấp giọng dặn dò Trần Nhật Nguyệt mấy câu. Trần kiếm đồng lập tức đi đến một cửa tiệm bên đường bán đủ loại trứng (chỉ thiếu không có rùa), mua mấy lá trà trứng tròn trở lại, chia ọi người ăn.

Bạch Khả Nhi nói:

- Tôi cho rằng Thái Kinh sở dĩ sẽ cứu Thiên Hạ Đệ Thất, là sợ Thiên Hạ Đệ Thất sau khi vào ngục, bị thẩm vấn sẽ khai ra tất cả âm mưu quỷ kế của hắn, vì vậy hắn sẽ tìm cách đưa Thiên Hạ Đệ Thất ra ngoài. Điều này rất khác với Vương Tiểu Thạch, đơn thuần vì tình cảm nghĩa khí nên mới công khai cướp pháp trường, cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiều.

Vô Tình gật đầu nói:

- Người cũng nói đúng rồi.

Hà Phạm nghe được lại không cam lòng:

- Người đúng đắn cũng đúng, nhưng công tử chỉ cần giải phạm nhân đến Đại Lý ngục là có thể giao cho hình ngục Tổng Thanh Thiên. Tổng đại nhân thiết diện vô tư, quyết sẽ không vì tình riêng mà làm việc phi pháp, Thái Kinh có thể nói thả người là thả người sao.

Bạch Khả Nhi nói:

- Người khác không thể, nhưng Thái Kinh có thể. Ngay cả đương kim thiên tử cũng nghe lời hắn, chỉ vờn vờn hình bộ có thể làm gì được hắn.

Hà Phạm bắt cam bắt bình kêu lên:

- Vậy chúng ta áp giải hắn về Đại Lý ngục, chẳng phải là uống công?

Diệp Cáo lại cắt lời:

- Người kêu la cái gì, ta thấy công tử tự có tính toán.

Vô Tình nghiêm mặt nói:

- Thành thật mà nói, hiện nay lúc này, trong lòng ta cũng chưa có kế hoạch. Áp giải hắn về ngục, đành phải giống như buông tha. Nếu để Thích Thiều Thương công khai giết người, đối với y, đối với ta, đối với mọi người đều không tiện. Nếu như thả ra... hừ!

Âm điệu của y đột nhiên thay đổi, vừa che vừa phát, hai tiếng xoẹt xoẹt vang lên, hai vệt sáng bắn ra phía trước, đồng thời quát lên:

- Ta biết tên sát thủ kia ở trong lồng giam rất nóng, nhưng người cũng không cần dùng “băng” giết hắn!

41. Chương 41: Quen Biết Trong Mưa Ong

Bàn tay Vô Tình rung lên, hai mũi ám khí bắn ra, vừa vọt “kẹp chặt” hai vật, theo tiếng lách tách cắm vào trên tường gạch nhà dân.

Nhà dân kia vừa lúc có hai đứa bé, một nam một nữ, đang chảy nước mũi ngồi ăn sủi cảo trước cửa, đột nhiên nhìn thấy trên tường có thêm hai vật.

Hai vật thể kia “dính” vào trên tường.

Thứ mà Vô Tình phát ra là hai mũi ám khí giống như con rết, vừa khéo “chặn” lại hai viên bi nhìn như trong suốt. Viên bi vừa đánh trúng “con rết”, thân thể “con rết” lập tức uốn khúc, lượn quanh cuốn lấy “viên bi” bay xéo xuống, dính vào trên tường.

Đó là hai viên “bi” gần như hoàn toàn trong suốt. Đám nhỏ ở phía sau xem náo nhiệt đang cười cợt, dùng đủ thứ quái lạ như đá, đậu phộng, hạt dẻ các loại ném về phía xe tù, “bi trong suốt” chỉ là hai viên trong số đó.

Mọi người đều không hiểu vì sao Vô Tình lại ra tay.

Cần gì phải xuất động đến ám khí bí truyền “Thất Sát Ngô Công tiêu” của y để ngăn cản hai viên “bi” mà trẻ con chơi đùa.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã hiểu được.

Người đầu tiên hiểu được dụng ý của Vô Tình là nhất đao đồng.

Hắn phi thân, lướt nhanh, tay trái ôm, tay phải đẩy, nhanh chóng đưa hai đứa bé trước bậc cửa đi chỗ khác.

Hai mũi Ngô Công tiêu kia dính vào trên tường, lập tức dùng móng vuốt của “bọn chúng” kẹp chặt hai viên “bi”. “Bi” kia liền phát ra tiếng xoẹt xoẹt, phun ra dịch thể.

Dịch thể cũng là màu trắng.

Sau đó bức tường kia dần dần tan rã, càng lúc càng nhanh.

Phút chốc trên tường đã xuất hiện hai lỗ thủng lớn bằng nắm tay.

Ngô Công tiêu kẹp chặt viên “bi” kia cũng bị hòa tan.

Mặc dù không ai biết Ngô Công tiêu được chế tạo từ vật liệu gì, nhưng bức tường là do gạch xây thành, còn dùng xi-măng trét lên một lớp thật dày.

Thế nhưng hiện giờ, bức tường đã bị hoà tan. Nếu như nó đánh vào trên người, vậy thì sẽ thế nào?

Sẽ như thế nào?

Sắc mặt mọi người đều biến đổi.

“Hiệp Thoái Toàn Phong” Ô Can Đạt sắc mặt giống như thịt bò để ba ngày bốn đêm.

Hắn đang áp giải yếu phạm, người tới lại muốn giết chết phạm nhân trong tay hắn.

Sắc mặt của ba kiếm đồng cũng khó coi.

Bọn hắn không ngờ người ra tay “cướp” xe tù lại là mấy đứa “trẻ con” tuổi tác xấp xỉ bọn hắn, may mà “công tử” trước khi xuất thủ đối địch luôn phát ra dấu tay và ám hiệu, để bọn hắn kịp thời ứng biến.

Nhưng sắc mặt mất tự nhiên nhất không phải bọn hắn, mà là người phát ra ám khí.

Hai đứa trẻ một nam một nữ, đáng vẻ rất “quý phái”, ăn mặc rất “quý phái”, cử chỉ cũng rất “quý phái”, cặp mắt lớn lớn lại linh linh, khuôn mặt tròn tròn lại trắng trắng, trên mặt mỗi người đều có một đôi lúm đồng tiền.

Lão Ô trầm giọng quát lên:

- Trẻ con nhà ai, bị kẻ nào xúi giục làm chuyện mạo phạm vương pháp, công khai giết người diệt khẩu này!

Hai đứa trẻ kia cười lên.

Bé gái cười rất ngọt ngào, cậu trai cười rất ngây thơ.

Tuổi còn nhỏ đã xinh đẹp như vậy, lớn lên không biết còn như thế nào.

Cậu trai nói, ngữ âm vẫn còn ngây thơ:

- Còn ai phái chúng ta tới? Nói ra bảo đảm sẽ dọa cho người nhảy dựng lên. Đám nha sai nhỏ nhỏ các người còn không xứng gọi tên!

Bé gái nói, ngữ âm dịu và ngọt:

- Chúng ta được người đứng đầu bên cạnh thiên tử phái tới, biết khôn thì lập tức tránh ra, đừng cản trở bà cô của người làm việc, nếu không cấp trên sẽ xét xử người!

Giọng nói rất non nớt, nhưng giọng điệu lại rất từng trải.

Vô Tình cười, hơn nữa còn nói:

- Các người không phải do Thái Kinh phái tới, đừng mạo nhận nữa!

Lão Ô lại hơi bất ngờ:

- Bọn chúng tuổi tác còn nhỏ, nhưng lại ra tay ác độc, rốt cuộc là con cái nhà ai?

Vô Tình dùng tay ấn lên môi, xuyt một tiếng nói:

- Đừng nói như vậy, để tránh kết oán với Lão Tự Hiệu danh chấn thiên hạ, khó dây khó chọc!

Lão Ô kinh ngạc nói:

- Bọn chúng là... người của Ôn gia?

Vô Tình nói:

- Ngoại trừ “Kim Đồng Ngọc Nữ, Khoái Tử Huỳnh Muội” Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân của Lĩnh Nam Lão Tự Hiệu Ôn gia, trong hồng trần thế tục, giang hồ phong ba này, còn ai hơn hai mươi tuổi vẫn có thể bảo trì dung nhan và tâm linh ngây thơ hồn nhiên? Ngoại trừ bọn họ, còn ai có thể tiện tay phát ra đòn sát thủ “Băng” của Lão Tự Hiệu?

Lần này, hai “đứa trẻ” kia mới thật sự biến sắc.

Sắc mặt của bọn chúng khó coi giống như “bụng cá trắng” vào ngày đông giá rét để qua đêm dài đến lúc tảng sáng.

Người nam là “Độc Đồng” Ôn Độ Nhân, thân hình hần giống như đang nhanh chóng “dài ra”, “lớn lên”, giọng nói của hần cũng biến đổi, không còn non nớt nhưng vẫn sắc bén mạnh mẽ:

- Vô Tình, ta tưởng rằng ngươi là một hảo hán, luôn chủ trì chính nghĩa, không ngờ ngươi lại năm lần bảy lượt làm khó dễ chúng ta, còn ra tay giúp đỡ loại cẩu nô tài thủ hạ của Thái Kinh này!

Người nữ là “Độc Nữ” Ôn Tập Nhân, ánh mắt của nàng trong veo như nước liếc về phía Vô Tình, lại mang vẻ oán trách của phụ nữ có chồng:

- Đại bổ đầu, ngươi đúng là nghe danh không bằng mắt thấy. Chúng ta giết chó săn bại hoại, liên quan gì đến ngươi. Ngươi đừng nên vì tên hung thủ không bằng cầm thú này mà đắc tội với người của Lão Tự Hiệu chúng ta!

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Ta không muốn đắc tội với người của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Ôn Độ Nhân cả giận nói:

- Vậy tại sao ngươi còn cứu hần?

Vô Tình nói:

- Bởi vì hần là tù phạm do ta áp giải.

Ôn Độ Nhân nói:

- Hần là tội phạm giết người, giết người thì phải đền mạng.

Vô Tình nói:

- Vậy hần nên được phán quyết công bình, chuyện chấp pháp phải do hình ti, luật pháp phán định, chứ không phải do các ngươi lên lút hành hình trút giận, giết người định tội.

Ôn Độ Nhân cảm phẫn nói:

- Ngươi cho rằng tên này khi thẩm vấn sẽ bị định tội sao? Pháp do người lập, cũng do người làm, hiện giờ Đại Tổng có thanh thiên đại nhân thanh liêm nghiêm chính, để những tên rác rưởi này nhận được báo ứng xứng đáng sao?

Ôn Tập Nhân bổ sung một câu:

- Tiến vào lao ngục, cuối cùng không phải bị một câu nói của Thái Kinh phóng thích sao?

Vô Tình thở dài một tiếng, nói:

- Ta là người ăn cơm công môn, cũng không thể để các ngươi giết người trên đường.

Ôn Tập Nhân nhoẻn miệng cười, lúm đồng tiền của nàng rất đẹp, nói:

- Người cứ xem như nhìn mà không thấy, chẳng phải được rồi sao?

Vô Tình cảm thán:

- Thế nhưng ta vẫn nhìn thấy.

Ôn Tập Nhân tức giận nói:

- Nhìn thấy thì thế nào?

Vô Tình nói:

- Đã nhìn thấy thì không thể không quản.

Ôn Độ Nhân hằm hằm nói:

- Vậy người chẳng qua là muốn bao che cho tên hung thủ giết người này.

Vô Tình nói:

- Không phải. Trách nhiệm của ta là bắt hung thủ, chứ không phải giết người.

Ôn Độ Nhân nói:

- Hắn mới là hung thủ giết người, hắn đã giết không ít đồng đạo, đồng liêu của người.

Vô Tình nói:

- Cho nên ta muốn bắt hắn về quy án.

Ôn Độ Nhân nói:

- Vậy để ta giúp người giết hắn.

Vô Tình nói:

- Người không phải giúp ta giết hắn, mà là muốn giúp Hứa Thiên Y báo thù, giúp đám người Ôn Văn trút giận.

Ôn Độ Nhân nói:

- Ta giết một tên hung thủ giết người, vậy người chỉ cần không nhìn thấy là được.

Vô Tình thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Vừa rồi ta đã nói, ta nhìn thấy.

Ôn Độ Nhân cực kỳ tức giận:

- Vậy là người cố ý đối địch với người của Ôn gia chúng ta.

Vô Tình nói:

- Ta đã nói rồi, người không phạm ta, ta không phạm người. Chỉ cần người của Ôn gia không động vào phạm nhân của ta, ta sẽ tôn trọng mỗi thành viên của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Ôn Độ Nhân nói:

- Nếu như người không để chúng ta giết chết tên hung thủ này, chính là đắc tội với mỗi người Ôn gia chúng ta. Ta khuyên người đừng tự tìm phiền toái!

Vô Tình nói giống như lẩm bẩm:

- Ta cũng biết đây là tự tìm phiền toái, nhưng ta tự tìm phiền toái cũng không chỉ lần này.

Ôn Tập Nhân đột nhiên chen vào:

- Người muốn cái gì ở hần? Vô công? Tuyệt kỹ? Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý? Hay là nỏ phóng Cửu Thiên Thập Địa Thập Cửu thần châm? Người đại khái là muốn đợi sau khi tra khảo ra, mới để chúng ta giết hần? Chỉ cần người thừa nhận một câu, chúng ta cũng có thể cân nhắc nhin một chút, chờ một chút. Người muốn điều kiện gì, cứ nói ra đi!

Nàng và huynh trưởng của nàng đã hỏi ra, nói ra những lời này, dĩ nhiên không phải là trẻ con.

Tâm linh của trẻ con tuyệt đối sẽ không hung ác, nham hiểm, xảo trá, hơn nữa còn bức người như vậy.

Suy nghĩ và cách nói của đôi huynh muội họ Ôn này, quả thật đã trải qua tình đời hiểm ác, hơn nữa đã bị đồng hóa đồng lưu.

Lần này Vô Tình lại sầm mặt:

- Ta nói rồi, ta chỉ có quyền bắt hung thủ, trừ khi bắt đắc dĩ, nếu không thì không có quyền giết người. Nếu ta nhìn thấy các người công khai giết người trên đường lớn này, ta cũng chỉ đành xem các người là hung thủ bắt về. Các người không cần nói điều kiện với ta, ta có chức trách trên người, không có quyền thả người giết người.

Ôn Tập Nhân cười khúc khích, lại lộ ra vẻ ngọt ngào ngây thơ và yếu đuối.

- Vậy ta hiểu rồi.

Nàng nói:

- Chỉ cần người không nhìn thấy là được đúng không?

Vô Tình lạnh lùng nói:

- Nhưng ta nói lại lần thứ ba, ta đã nhìn thấy.

- Không.

Ôn Tập Nhân cười duyên nói:

- Nếu như người không có mắt nữa, hoặc là mắt đã không nhìn thấy đồ vật nữa, vậy chẳng phải là không nhìn được thứ gì, làm thế nào ngăn cản chúng ta?

Vô Tình tinh thần nội liễm, ánh mắt tập trung, con ngươi co lại, hai hàng lông mày trầm xuống, nói:

- Đường lớn này có rất nhiều người, người muốn làm cho ta không nhìn thấy, ta cũng muốn xem thử, nhưng người nhất định đừng làm liên lụy đến người khác, nếu không thì các người chính là hung thủ...

Y gần từng chữ một:

- Đừng quên ta là một bồ khoái chuyên bắt hung thủ, sát thủ!

Ôn Tập Nhân vừa nghe vừa cười lạnh.

Ôn Độ Nhân lại nghe rất dụng tâm, còn trả lời:

- Ta biết, ta hiểu. Hôm nay chúng ta vừa quen biết, lại sớm nghe danh đã lâu, chỉ không có duyên làm quen. Giang hồ phong ba, cũng nhiều nguy hiểm, lần này chúng ta không đánh thì không quen biết, có thể nói là “quen biết trong mưa gió” rồi...

Hần ngừng một chút, lại thương tiếc nói:

- Đáng tiếc biết và hiểu cũng vô dụng, chúng ta không thể không động thủ. Chúng ta đâu chỉ quen biết trong phong vũ (mưa gió), mà còn quen biết trong “phong vũ” (mưa ong).

Vừa dứt lời, đột nhiên từ trong ống tay áo nhỏ nhỏ của hần bắn ra một vật.

Vật kia nhanh chóng lớn lên.

Nói ra cũng khó tin, ban đầu vật kia chỉ giống một khối bông vải nhỏ nhỏ, mềm mềm, xốp xốp, xám xám, từ trong ống tay áo rộng rộng của Ôn Độ Nhân “trôi” ra, cũng “thổi” ra.

Nhưng nó nhanh chóng biến hóa, lập tức phồng lên, bành trướng.

Trong phút đã lớn lên giống một đám mây, mây đen.

Một đám mây đen rất lớn bay về phía Vô Tình, cũng bao trùm Vô Tình và kiếm đồng, đao đồng cùng đám bồ khoái, nha sai.

Không chỉ có Ôn Độ Nhân phát động công kích, Ôn Tập Nhân cũng không nhàn rỗi.

Cổ tay trắng của nàng lật một cái, bàn tay nhỏ bé giơ lên, đánh ra một chùm sự vật.

Xem ra đó là “một chùm” sự vật, nhưng lại nhanh chóng tách ra, phân liệt thành viên, lập tức trở thành mảnh vụn, sau đó vụn điểm tụ một, khép lại với nhau như cũ. Có điều nó đã trở thành một mảng lớn ngàn điểm vụn điểm, hơn nữa còn phát ra tiếng rít ong ong, chụp về phía Vô Tình. Chủ yếu vẫn là lao đến xe tù trước người Vô Tình, cùng với người trên xe tù, Thiên Hạ Đệ Thất.

Đó đương nhiên không chỉ là “một chùm” sự vật, mà là trăm ngàn con ong.

Ong độc.

Quen biết trong mưa ong.

42. Chương 42: Gió Thổi Cỏ Lay Thấy Vô Tình

Mây đen trước tiên bao trùm về phía mọi người, che kín tầm mắt của bọn họ.

Đám “mây” kia thật ra là một loại “sương mù”, bản thân có chất độc.

Khi đám người Lão Ô muốn ứng phó với đám “mây” kia, “mưa ong” đã tới.

Cho dù mọi người có thể tự bảo vệ mình, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất trong xe tù đã bị chế ngự huyết đạo, làm thế nào tránh được “mưa ong mây độc” chết người này?

Cho dù huynh muội họ Ôn đã phát động công kích vô cùng ác độc, nhưng bọn họ tập kích vẫn rất có chừng mực.

“Mây bay” của bọn họ chỉ bao trùm Vô Tình và một đám đồng liêu của y, còn những người khác trên đường lớn đã ào ào tránh đi, cho nên đám “mây” này cũng không có ý làm hại đến người vô tội.

“Mưa ong” thật sự là “như ong vỡ tổ” tràn về hướng xe tù, đối tượng mà bọn họ muốn công kích đương nhiên là Thiên Hạ Đệ Thất.

Bọn họ muốn lấy mạng Thiên Hạ Đệ Thất.

Bọn họ quyết không để Vô Tình giải Thiên Hạ Đệ Thất đến Đại Lý ngục chịu thẩm vấn, bởi vì chuyện này cũng giống như thả Thiên Hạ Đệ Thất ra ngoài.

Bọn họ không cho rằng Vô Tình có khả năng khiến Thiên Hạ Đệ Thất phải chịu hình phạt xứng đáng với hắn.

Bọn họ là người của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Đệ tử của Ôn gia luôn tin tưởng, chính nghĩa không ở trong triều, không ở dân gian, chỉ ở trong lòng nhân dân bách tính.

Công lý ở tại lòng người.

Bọn họ muốn lấy lại công đạo cho những chuyện bất bình trong thiên hạ, cũng muốn giành một phần vinh dự và uy tín cho gia tộc của mình.

Đây là niềm tin chung của bọn họ, cho nên bọn họ chủ trì chính nghĩa.

Bọn họ sẵn khoái ân thù, phạt ác thưởng thiện, thậm chí không chừa thủ đoạn.

Mây đen giăng đầy, mưa ong tràn đến.

Vô Tình không có nội công.

Vô Tình đi lại bất tiện.

Thứ mà huynh muội họ Ôn đánh ra không chỉ là ám khí, mà còn là một loại độc vật.

Ong độc sương mù cũng không tấn công Vô Tình, mà chủ yếu tấn công Thiên Hạ Đệ Thất, lại bao trùm tám tên công sai, ba kiếm một đao đồng và “Khoái Thoái” Lão Ô.

Như vậy mới đáng sợ.

Vô Tình không có biện pháp.

Y không hóa giải được loại công kích có diện tích cực rộng, sát thương cực lớn này.

Đối với một người không có cơ sở nội lực, hai chân lại tàn phế, có thể tự bảo vệ mình đã là chuyện không dễ rồi.

Thế nhưng Vô Tình không cam chịu.

Một người “tàn phế” giống như y, chẳng những có thể sừng sững trong võ lâm, thành danh trong giang hồ, còn gần như chiếm vị trí thứ nhất trong Lục Phiến Môn. Y chẳng những không phải “phế nhân”, hơn nữa còn là “cường nhân”, loại người này trời sinh không nhận mệnh, không nhận thua, cũng không nhận tội.

Những đả kích mà y phải chịu, nhất định còn nhiều hơn so với người thường.

Những ủy khuất mà y gánh lấy, nhất định còn lớn hơn so với người khác.

Những đấu tranh mà y đã làm, nhất định còn thê lương hơn bất cứ người nào.

Y cũng từng oán hận trời xanh, tại sao lại vô tình với y như vậy, bắt y trải qua áp lực càng lớn, càng nhiều, càng nặng, càng không thể chịu đựng so với người thường.

Nhưng sau khi y trải qua gian khổ, cuối cùng đạt được thành tựu lớn lao, y lại không trách không oán, hơn nữa còn hiểu được ân sủng của trời cao đối với mình.

“Ông trời sắp ban trách nhiệm trọng đại xuống người, trước tiên phải khiến nội tâm của người đó đau khổ, khiến gân cốt của hắn mệt nhọc...”

Y chính là người được trui rèn trong giày vò như vậy.

Bảo kiếm sắc từ mài giữa ra, hoa mai thơm từ đông lạnh đến.

Y đã không quan tâm đến áp lực. Áp lực càng lớn, y phản kháng càng cao.

Y cũng không sợ đả kích. Đả kích càng nặng, y phản kích càng mạnh.

Y cũng không sợ công kích.

Bình tới tướng ngăn, nước tới đất chặn, đao tới kiếm đâm, thương tới côn đập, phi tiêu tới nổ tên đi, nếu là ám khí tới thì y lại dùng một thanh “minh khí” triệt tiêu. Bởi vì “ám khí” của y xuất thủ quang minh chính đại, cho nên người trong võ lâm từ lâu đã gọi nó là “minh khí”.

Do đó “mây tàn”, “mưa ong” của Ôn Độ Nhân và Ôn Tập Nhân vừa thi triển, y cũng không khách khí, lập tức phát ra “gió thổi cỏ lay”.

Mọi người đều biết Vô Tình không có cơ sở nội công, làm thế nào phát ra “gió thổi cỏ lay” để phá giải “mây tàn mưa ong”?

Vô Tình không phải tự mình phát ra “gió thổi cỏ lay”.

Y không phát ra được, nhưng kiệu thì có thể.

Y dùng kiệu phát ra một cơn “gió lớn”.

Y nhấn một cái, vị trí của khiếu thay đổi, cửa khiếu mở ra, bốn dòng khí lưu hợp nhất tạo thành một cơn gió mạnh, thổi qua “vù vù”, lập tức “mây đen”, “mưa ong” đều bị luồng “gió mạnh” này thổi ra, cũng thổi nghiêng.

Thậm chí còn thổi ngược về chỗ huynh muội họ Ôn.

Chuyện này thật không ổn.

“Mây tàn” này tuy không có gì đặc biệt, nhưng một khi bao trùm lên người, chỉ cần hít vào một hai cái, thân thể lập tức khô héo tàn lụi giống như một đóa “mây tàn”, cả người vô lực. Cho nên “mây tàn” này của Lão Tự Hiệu lại có tên là “gió đông vô lực trăm hoa tàn”.

Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân đương nhiên không muốn giữa đường giết chết đám người Lão Ô, Vô Tình.

BVọng họ cũng không muốn kết thù sâu với người của hình bộ, Lục Phiến Môn.

Cho nên bọn họ thả ra “mây tàn”, chỉ cần những người ngăn cản bọn họ “làm việc” bị “tàn” một trận là được rồi.

Bọn họ đương nhiên cũng không muốn “tàn”, cho nên khi “mây tàn” bị cơn gió kỳ quái này “đưa” trở lại, bọn họ lập tức thất kinh.

Nhưng đối với “mây tàn” chỉ là “kinh”, còn thật sự “biến sắc” lại là “mưa ong”.

Bởi vì bọn họ thả ra mưa ong là để đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất.

Bọn họ đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất không cần phải khách khí, bọn họ muốn giết chết kẻ này.

Bởi vì bọn họ thật sự đã điều tra, những chuyện ác mà kẻ này dính líu đến, đã đủ cho hắn chết bốn trăm ba mươi bảy lần rồi.

Cho nên bọn họ hạ sát thủ.

Mưa ong có độc, là kịch độc, cho nên không dính được.

Nhưng hiện nay “mưa ong” đã một ổ, một dòng, toàn bộ “bay” trở về, đan vào với nhau, rồi thành một đoàn, quần quít không rời. Bọn chúng đã không còn nhận ra ai là chủ nhân, ai là kẻ địch.

Bị những con ong này đốt trúng sẽ rất nguy hiểm.

Huynh muội họ Ôn hiểu rõ sự lợi hại trong đó, cho nên càng sợ hãi.

Nhất thời bọn họ cũng không kịp trở tay, không biết ứng phó thế nào.

May mắn...

May mắn trên đời này còn có chuyện “may mắn”.

May mắn là lúc này có một đôi tay xinh đẹp đưa ra, một tay cầm hồ lô đã mở nắp, một tay lại dùng hai ngón cầm một cây nhang.

Cây nhang đã cháy.

Bàn tay này rất trắng, tư thái đốt nhang cũng rất nhã nhặn.

Nhang này vừa đốt lên, tất cả ong đang lao đảo lập tức lại trở nên ngay ngắn trật tự, một con theo một con, ngửi mùi hương bay đến.

Lập tức bàn tay trắng kia lại biến thành tay đen.

Bởi vì ong hoàn toàn đậu trên tay, trên tay áo, một lớp lại một lớp, giống như một trái mít đen lớn đang ngọ nguậy.

Trên tay còn lại của y có một chiếc hồ lô đã mở nắp, miệng hồ lô đang vẩy ra một chùm nước lớn “rào rào”.

Nước óng ánh và long lanh, một hạt lớn lại một hạt lớn, giống như trân châu.

Những giọt nước như trân châu đang bắn vào chùm “mây đen” lớn kia, chùm “mây chì” kia lập tức khô héo, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Thu nhỏ lại cực nhanh, co rút vào trong, giống như một quả cầu tuyết rơi trong chảo nóng, rất nhanh đã ngưng kết thành một khối vật thể lớn khoảng bàn tay, nặng như chì, sau đó rơi xuống.

Lúc rơi xuống bỗng vỡ thành bảy tám mảnh.

Người nọ lại dùng hồ lô tiếp lấy, lần lượt “thu” vào.

Người này xuất hiện chỉ trong chốc lát, nhưng y chỉ gơ tay đã thu hồi “mây độc”, cũng thu phục “mưa ong”.

Sau đó y cười ha hả, giọng điệu nho nhã:

- Cơ quan Vô Tình, thiên hạ vô song, gió thổi cỏ lay, thành công do người. Hôm nay cơ quan “gió thổi cỏ lay” này thật khiến chúng ta mở rộng tầm mắt.

Sau đó y vui vẻ chân thành chào hỏi:

- Thịnh đại bổ đầu, ngài khỏe chứ, tại hạ thất lễ rồi!

43. Chương 43: Yên Tĩnh Đình Tai Nhức Ốc

Vô Tình nhú mày một cái.

Bởi vì y biết người trước mắt này thoát nhìn lịch sự tao nhã, nhưng chẳng những khó dây khó chọc, hơn nữa còn là cường địch kinh địch.

Người này vẻ mặt tươi cười, nhưng khắp người đều là độc. Bối phận của y trong Lão Tự Hiệu Ôn gia, cấp bậc của y trong võ lâm, danh tiếng vai vè của y trên giang hồ, huynh muội Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân tuyệt đối không thể so sánh được.

Người này họ Ôn, tên Văn.

Vô Tình không sợ ai khác, chỉ sợ người này ra tay.

Hiện giờ người này đã xuất đầu lộ diện, xem ra y nhất định phải nhúng tay vào chuyện này.

Vô Tình hít một hơi dài (y rất quý trọng ngậm không khí trong lãnh này, bởi vì y biết, lỡ may cao thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia thật sự ra tay, e rằng trong phạm vi ba dặm không chỗ nào không nhiễm độc), nói:

- Văn huynh, huynh cũng muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất sao?

- Không.

Ôn Văn nho nhã nói:

- Ta muốn giết hắn, chứ không phải cứu hắn.

Chợt nghe một tiếng hừ cực kỳ lạnh lẽo, lại ẩn chứa bi thương, ủy khuất và thê lương vô tận.

Tiếng hừ từ trong lồng giam phát ra.

Thiên Hạ Đệ Thất xanh mặt, ngữ âm như sắt lạnh ngang tàng nói:

- Đến đây đi, thù trước oán xưa, hận cũ thù mới, tất cả đến đây đi! Văn Tuyết Ngạn ta người ở tại đây, đầu ở nơi này, mạng ở chỗ này, có gan thì cứ lấy!

Ôn Văn liếc hắn một cái, lần này trong sự nho nhã thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn:

- Ta muốn báo thù cho huynh đệ Hứa Thiên Y. Người gây nghiệt rất nhiều, không thể oán ta được.

Vô Tình cắt lời:

- Không được. Ta phải áp giải hắn về nhà giam, tự có hình pháp đối phó với hắn.

Lúc Ôn Văn cười lạnh, đáng vẻ cũng không lạnh, ngược lại có phần trẻ con:

- Một khi hần được giải vào ngục, cũng giống như thả hổ về rừng. Bao nhiêu trọng phạm tội ác tày trời, tội không thể trốn, không phải chỉ cần tham quan ô lại ra lệnh một tiếng là vô tội phóng thích sao? Hoặc là giả vờ áp giải đến nơi xa, giữa đường lén thả. Muốn trị tội của hần thì nên chém đầu tại chỗ.

Thiên Hạ Đệ Thất tỉnh mạch hiện lên má, gân xanh lá đầy trán, hung hãn nói:

- Đại trưởng phu, muốn chém muốn giết thế nào tùy người. Vô Tình, người cũng không cần giả vờ bảo vệ, mạng ta là của ta, không liên quan gì đến người!

Vô Tình chỉ lãnh đạm nói:

- Nhưng hiện giờ mạng người là của ta, người là phạm nhân do ta áp giải, mạng do ta bảo vệ.

Sau đó y nhìn chăm chú vào Thiên Hạ Đệ Thất, chậm rãi nói:

- Ta muốn nói cho người biết một chuyện.

Trên đầu Thiên Hạ Đệ Thất gân xanh và mồ hôi đan xen trải đầy, trầm giọng quát lên:

- Có rắm thì mau đánh!

Vô Tình nói từng chữ từng câu:

- Năm đó, cha người có thể nói là do ta giết, hần chết trong tay ta. Ta đã đáp ứng với hần, phải nói cho người biết chuyện này, hơn nữa còn phải cho người một công bình, một cơ hội.

Thiên Hạ Đệ Thất ngạc nhiên hỏi:

- Cơ hội gì?

Vô Tình nói:

- Một cơ hội để người động thủ báo thù cho phụ thân.

Thiên Hạ Đệ Thất cười lên khanh khách.

Cười rất thảm, bên miệng còn chảy ra tơ máu.

- Người giết cha ta, ta đã sớm biết rồi.

Hần cười thảm nói:

- Cho nên ta muốn giết hết nha sai nha dịch trong thiên hạ, để báo huyết hải thâm cừu này.

Vô Tình nói:

- Người dùng bọn họ trút giận làm gì, muốn báo thù thì nên trực tiếp tìm ta.

Thiên Hạ Đệ Thất cười thảm, cười đến mức ngay cả mũi của hần cũng lệch qua một bên:

- Ta còn không động được người. Thực ra ta đã sắp có thực lực động được bốn người các người, đáng tiếc còn thiếu một chút, thất bại trong gang tấc. Nếu hôm nay ta giết được Thích Thiếu Thương, vậy thì tất cả đều có thể giải quyết. Tướng gia đã đồng ý, ngài sẽ cho ta danh vị quan chức cao hơn các người, khi đó về công về tư ta đều có thể động đến người.

Vô Tình than một tiếng, nói:

- Một người muốn báo thù, thật không dễ dàng.

Ôn Văn nói tiếp:

- Đúng vậy. Cho nên Thịnh đại bồ đầu, xin nương tay cho, mở một mặt lưới, để chúng ta toại nguyện, lại có thể giúp ngài trừ đi mối họa này.

Vô Tình còn chưa trả lời, Thiên Hạ Đệ Thất đã oán hận cắt lời:

- Vô Tình, người đừng vờ vĩnh, cũng bớt làm ra vẻ đi. Dù sao hôm nay ta đã rơi vào tay người, người giết lão tử thì đừng ngại nhỏ cỏ tận gốc, để tuyệt hậu hoạn.

Vô Tình lại than một tiếng, lần này y không chen lời.

Ôn Văn thu hồ lô lại.

Ôn Tập Nhân lanh lợi đi đến bên cạnh Ôn Văn, mở ra một cái túi bằng gấm vóc.

Bàn tay Ôn Văn rung lên, những “ong độc” kia đều rơi vào trong túi. Ôn Tập Nhân kéo dây đỏ trên miệng túi một cái, lập tức buộc chặt miệng túi, “mưa ong” đều bị thu vào trong đó.

Ôn Văn hé môi thổi một cái, dập tắt cây nhang màu xanh trong tay.

Động tác của y rất nhẹ, rất mềm. Tư thái ưu nhã đẹp mắt, thậm chí còn hơi nữ tính.

Tay của y còn mềm mại hoàn mỹ hơn so với thiên kim tiểu thư, nữ nhân xinh đẹp không ra khỏi khuê môn ba bước, không cần động đến việc nhà.

Thành thật mà nói, bồ đầu Lão Ô nhìn thấy đã rất khó chịu, rất không vừa mắt.

Hắn chẳng quen rồi, phóng khoáng đã trở thành thói quen của hắn.

Hắn làm việc nhanh, xuất thủ cũng nhanh, nhìn thấy động tác ngay ngắn, ưu nhã như vậy, quả thật giống như bọn “ảo lả”.

Hắn nhìn rất không quen.

Cho nên hắn không nhịn được phải mắng:

- Xì, mấy tên ranh con kia, bất kể các người là ai, hôm nay đừng tới đây ngăn đường cản lối, nếu không tất cả đều xem như đồng bọn tội phạm truy nã xử lý!

Hắn nói chuyện rất vang, ừng ừng như sấm rền.

Con người Lão Ô cũng rất lầm lì.

Giống như hắn xuất thủ, mạnh mẽ có lực, nhưng không có chiêu thức hoa mỹ, không hề đẹp mắt.

Hắn xử sự cũng như vậy, phá án nhanh chóng, bắt hung anh dũng, giết vào lãnh địa, nghiền nát cường đạo, thường dùng phương pháp trực tiếp nhất để gánh vác oan ức lớn nhất, gánh vác trách nhiệm nặng nhất, thậm chí là gánh vác kẻ địch khó chọc nhất.

Do đó hắn ít nói kiệm lời, xử án làm đầu, thậm chí trước và sau khi làm việc rất ít lên tiếng, còn ít tiếp xúc, bàn giao với người khác.

Vì vậy tuy hắn phá án nhiều, nhưng lại không được thăng chức.

Những người được thăng chức lên quan cao thường là nói vừa nhiều vừa vang dội, giỏi giao tiếp với các “ngóc ngách”, quan hệ mọi mặt đều toàn vẹn.

Nhưng hắn lại được Tứ Đại Danh Bồ coi trọng, chẳng hạn như Vô Tình.

Cho nên hôm nay Vô Tình mới nhờ hắn đến áp giải Thiên Hạ Đệ Thất về thiên lao.

Lão Ô còn đặc biệt điều động tám tên nha sai, tám thân tín của hắn đến đây làm chuyện này.

Hắn dường như cảm thấy rất hứng thú với nhiệm vụ này.

Hắn vừa nói xong liền cúi đầu chạy nhanh.

Con người hắn rất sắc bén, da cũng rất đen, áo vải giày lam, tay áo gọn gàng, thoạt nhìn giống như cả người là một cây côn do một khối sắt đen tạo thành.

Một cây côn thấy kẻ ác là đánh.

Có điều hắn luôn thích cúi đầu.

Mái tóc ngắn của hắn như kích, giống như cũng là một loại vũ khí. Lúc hắn đối địch, cả người cũng giống như một con nhím.

Lúc này, hần chẳng những đi về phía trước, đồng thời cũng giống như cúi đầu “xông” qua.

Phía trước hần là đường lớn, đường lớn hoàng Khố.

Dưới lòng đường có một người đang đứng.

Người này nho nho nhã nhã, ôn ôn hòa hòa, đương nhiên chính là Ôn Văn.

Bên cạnh y phân biệt có hai người, dáng vẻ tuyết ngọc khả ái, khiến người ta yêu thích. Một người đang dùng túi vải nhận lấy bầy ong, chính là Ôn Tập Nhân, còn một người khác đang cung cung kính kính đưa cho Ôn Văn hai vật.

Hai đồ vật có “diện tích” khá lớn.

Lão Ô đang cúi đầu chạy nhanh, chuẩn bị đụng vào Ôn Văn.

Ôn Văn vẫn ung dung không vội, đứng ở lòng đường, đưa tay nhận lấy hai đồ vật kia, dường như không hề khó chịu vì Lão Ô quá mất mặt, cũng không để ở trong lòng.

Y chỉ chọn đúng lúc, giọng điệu nho nhã mang theo một chút quan tâm nói với Lão Ô một câu:

- Người nói chuyện rất vang, nhưng chẳng có tác dụng gì. Thử trên tay ta còn vang hơn người nhiều.

Sau đó y lại hỏi một câu, một câu rất kỳ quái.

- Người có biết vang thế nào không?

Câu này khiến Lão Ô không hiểu.

Hần vốn đang cúi đầu, thân thể tạo thành đường thẳng xông về phía trước. Lực lượng ẩn chứa trong “Khoái Mã Xung Phong” của hần một khi phát tác ra, ngay cả “Đồng Tường Thiết Bích đại trận” do Thập Bát Đại Đạo của Cửu Vực đại sơn dùng tám thuấn, lá chắn, mặt khiên hợp thành, cũng từng bị hần xông phá; “Thiên Tiệm Hộ Soái đại trận” do thân tín thị vệ mà Đồng Quán tự tay dạy dỗ tạo thành, cũng không chống đỡ nổi lực lượng của Lão Ô cúi đầu xông thẳng vào.

Lão Ô có thực lực như vậy, nhưng vẫn không nổi danh.

Đồng Quán đại tướng quân sau khi tận mắt nhìn thấy “lực lượng xung phong” của Lão Ô, một hơi đụng ngã trận pháp được xưng là “không phá được” do bọn ái tướng của hần tạo thành, chỉ lạnh nhạt đánh giá một câu:

- Chẳng trách tên này chỉ biết cúi đầu xung phong, hóa ra là không biết rẽ ngoặt.

Hần còn bổ sung một câu:

- Đi đường như vậy, không ngã chết mới là lạ.

Cho nên Lão Ô càng không được thăng chức.

Nhưng Lão Ô cũng không thềm để ý, giống như hần làm bổ khoái chỉ vì trừng ác trừ gian, chứ không phải để được ngợi khen và thăng quan.

Hần một khi làm việc đều rất tận lực, một khi xung phong đều thẳng tiến không lùi.

Thế nhưng câu nói kia của Ôn Văn quá kỳ quái, khiến cho hần không nhận được ngắt đầu nhìn lên.

Vừa nhìn, thần sắc của hần lại càng quái dị.

Nếu trên tay Ôn Văn cầm binh khí, Lão Ô sẽ không kinh ngạc.

Nếu trên tay Ôn Văn cầm độc vật, Lão Ô cũng không bất ngờ.

Nhưng thứ mà Ôn Văn cầm trên tay hiện giờ lại là nhạc cụ.

Nào bạt.

Hai mặt vàng óng, bóng loáng, tay cầm cột vải đỏ tươi, nằm trong tay Ôn Văn phản chiếu ánh mặt trời sáng loáng, giống như đang muốn diều võ dương oai.

Sao lại là nạo bạt?

Nạo bạt dùng để làm gì? Tấu nhạc? Kêu gọi? Hay là dùng để làm ồn chết người? Chẳng lẽ ngay cả nạo bạt cũng có thể phóng độc?

Lão Ô không hiểu.

Lại nghe Vô Tình vội vàng khẽ quát một tiếng:

- Lão Ô, dừng bước, mau trở về!

Lão Ô đương nhiên không trở về.

Hắn nổi giận quát mắng Ôn Văn:

- Ngươi, cút ngay!

Ôn Văn lắc đầu xin lỗi.

Lão Ô nổi nóng, dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương, quát lên:

- Ngươi không nhường, ta sẽ đánh ngã ngươi!

Ôn Văn lại lắc đầu giống như thương tiếc.

Lão Ô lại không nói thêm, cúi đầu, tóc tên hướng về phía trước, đang muốn xông về phía Ôn Văn.

Chợt nghe một tiếng “vù”, một người như chim lớn màu trắng đã phi thân vượt qua đầu Lão Ô, đột nhiên đáp xuống lòng đường, khoan chân ngồi ngay ngắn giữa Lão Ô và Ôn Văn.

Lần này Lão Ô không thể xông về phía trước nữa.

Bởi vì hắn không muốn đụng phải Vô Tình.

Một khi Vô Tình ngồi xếp bằng ở lòng đường, đã biểu thị ba chuyện.

Ba chuyện này đều là “nguy cơ”.

Thứ nhất, Vô Tình đã rời khỏi “kiệu” của y, nói cách khác, đã cách xa nơi bảo đảm an toàn của y, thân lâm vào hiểm cảnh.

Thứ hai, Ôn Văn vừa xuất hiện đã ép Vô Tình rời khỏi chiếc kiệu nhấn một cái là có thể phát ra ám khí muôn hình muôn vẻ (bao gồm một cơn “gió thổi cỏ lay” vừa rồi), có thể thấy phân lượng của Ôn Văn, Vô Tình coi trọng công kích của Ôn Văn như thế nào.

Thứ ba, Vô Tình đã rời khỏi kiệu, chắn ở trước người Lão Ô, cũng chính là tuyên bố y sẽ lo liệu chuyện này, người này.

Lão Ô đành phải dừng bước.

Hắn không xung phong, cũng không xung động nữa.

Con người đen nhánh của hắn lưu chuyển, lại có tính toán khác.

Chợt nghe Vô Tình lạnh lùng nói:

- Ngươi thật sự muốn giết hắn?

Ôn Văn thương tiếc hỏi ngược lại:

- Ngươi thật sự muốn cứu hắn?

Vô Tình đột nhiên nói:

- Đàn tới!

Lời còn chưa dứt, đàn đã tới.

Đàn tranh được Đồng kiếm đồng Diệp Cáo hay tay dâng lên, nhẹ nhàng đặt trên đầu gối Vô Tình, lại được Ngân kiếm đồng Hà Phạm đi đến kéo vải gấm bọc ngoài ra.

“Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi lại đưa cho Vô Tình một cái hộp vuông vức. Vô Tình nhận lấy, có vẻ rất cẩn thận. Thiết Kiếm Trần Nhật Nguyệt lại chăm chú bảo vệ phía sau Vô Tình.

Nụ cười nho nhã trên mặt Ôn Văn đột nhiên không thấy nữa.

- Đàn tốt.

- Bạt tốt.

- Thực ra ta và ngươi không thù không oán, cần gì phải tương tranh?

- Chỉ cần ngươi không lấy đi một cái mạng sống sờ sờ, ta và ngươi quyết sẽ không có tương tranh.

- Bảo vệ ác nhân, sẽ bị ác quả.

- Quốc pháp ở đây, đâu dung tư hình.

Trên mặt Ôn Văn càng lộ vẻ thương hại:

- Được, vậy thì ta đành phải bêu xấu, xin hãy lắng tai nghe!

Vô Tình đột nhiên biến sắc, lập tức quát lên với một đao ba kiếm đồng:

- Bịt tai, hộ tâm, tản ra, lui về phía sau!

“Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi, “Ngân Kiếm” Hà Phạm, “Đồng Kiếm” Diệp Cáo, “Thiết Kiếm” Trần Nhật Nguyệt, bình thường rất ít khi thấy Vô Tình khấn trương như vậy, hoảng hốt giống như một con mèo giận dữ đang cong người đối phó với địch.

Tuy không đến mức kinh hoàng thất thố, nhưng tuyệt đối giống như gặp phải đại địch.

Nhưng Ôn Văn cũng không phát ra ám khí.

Y chỉ giơ nạo bạt, đập vào nhau, phát ra tiếng mà thôi.

Đó chỉ là nạo bạt.

Nạo bạt là nhạc cụ, đã không phải vũ khí, cũng không phải ám khí, càng không phải là độc vật.

Vô Tình lại biểu hiện ra một loại cảnh giác hiếm thấy, thậm chí còn nhìn Ôn Văn trợn mắt quát lên:

- Ngươi chỉ nhắm vào ta, đừng tổn thương đến thương đến người vô tội!

Ôn Văn cười một tiếng:

- Ta hiểu, sẽ cố hết sức.

Y nói chuyện nho nhã đến mức giống như đang chúc phúc, vãn an.

Sau đó hai tay y khép lại, hai nạo bạt va chạm vào nhau.

Vô Tình đã phát ra cảnh cáo, cho nên những người ở đây trong lòng đều có chuẩn bị.

Mọi người đều không hèn mà cùng bịt tai, hộ tâm, tản ra lui về phía sau, tránh khỏi đầu gió.

Mọi người đều sợ tiếng nạo bạt quá lớn, quá sắc, quá chói tai, e rằng màng nhĩ sẽ không chịu nổi.

Nhưng ai cũng không ngờ, hai nạo bạt chạm vào nhau, phát ra đốm lửa, nhưng lại không có tiếng, không vang. Yên tĩnh.

Không tiếng, không có âm thanh.

Không có một chút tiếng vang nào.

Mọi người đều cho rằng mình đã bị chấn diếc, nếu không một đôi nạo bạt bằng đồng lớn như thế va chạm, sao lại không có tiếng.

Những người có mặt đều kinh ngạc, chỉ còn lại yên tĩnh đỉnh tai nhưc óc, giống như một trận đại tịch đại diệt.

Ôn Văn đập hai nạo bạt, phát ra đóm lửa đầy trời. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt ruồi vàng bay loạn, hoa mắt chóng mặt, nhưng lại không nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Không phải đã bị chấn điếc sao?

Có lẽ cũng chỉ là một loại yên tĩnh đỉnh tai nhưc óc?

Có điều, âm thanh này đại khái là phải dùng “tâm” để nghe, chứ không phải dùng “tai”.

Trên đời dù sao có rất nhiều thanh và sắc, không phải dùng thị lực, nhĩ lực là có thể nhìn thấy, nghe thấy, nhưng người vẫn có thể “cảm nhận” được sự tồn tại của nó.

44. Chương 44: Âm Cao Các Dây Đều Lặng

Trong số những người này, người cảm thấy kinh ngạc, kỳ quái nhất, có lẽ là Lão Ô.

Con người Ô Can Đạt luôn rất lão luyện, rất sắc bén.

Bởi vì hắn là người từng trải, bởi vì yêu cầu của nghề nghiệp, hoặc là nhu cầu khi hành tẩu giang hồ, thậm chí là cần thiết để sống sót, hắn đã học được tiếng bụng và tiếng môi.

Tiếng bụng là nói.

Lợi dụng mô bụng chấn động phát ra tiếng, đan điền vận khí, lúc nói chuyện không cần thông qua môi, cao thủ còn có thể truyền đạt âm thanh cho người mà hắn muốn biết nghe được.

Tiếng môi chỉ nghe.

Con người nói chuyện phải dùng miệng phát ra tiếng, chỉ cần răng và môi vừa động, cao thủ sẽ có thể lợi dụng hình dạng vị trí của miệng và môi để phân biệt lời nói của đối phương. Cho dù khoảng cách rất xa, hoặc ngữ âm nhỏ bé, vẫn có thể phán đoán ra được nội dung nói chuyện.

Một bồ đầu có thể đứng vững tại Lục Phiến Môn nhiều năm, nhất định có một chút bản lĩnh hơn người, người ta gọi là “kỹ xảo đặc biệt”, mới có thể địa vị không rơi, thanh danh không ngã. Ô Can Đạt cũng như vậy.

Hắn vừa thấy có người chặn đường, liền biết chuyện không tốt lành. Những kẻ này biết rõ Vô Tình đại bồ đầu tự mình áp giải yếu phạm, còn dám công khai mạo phạm ở đường lớn Hoàng Khố, dĩ nhiên là người tới không thiện, người thiện không tới.

Huống hồ người tới lại là cao thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Ôn Tập Nhân và Ôn Độ Nhân xuất hiện trước tiên, đã là “Ngọc Nữ Kim Đồng” trong Lão Tự Hiệu Ôn gia. Hai người này dung mạo xinh đẹp, giống như khảm vương mạ vàng. Nhìn tuổi tác của bọn họ rất nhỏ, có lúc cũng cố ý giả trang thành trẻ con, thiếu niên để tiện bề làm việc, nhưng thực ra là những nhân vật gai góc, chẳng những vai vế rất cao trong võ lâm, hơn nữa còn ra tay ác độc, thủ đoạn tàn nhẫn, giết người trong lúc giờ tay, độc chết người trong lúc cười nói.

Nhưng hai người này cộng lại vẫn không bằng một nửa Ôn Văn.

Ôn Văn có ngoại hiệu là “Nhất Độc Tứ Phát, Nhất Tiểu Chúc Hảo”, bình thường lịch sự nho nhã, nói chuyện lưu lại cho người ta bảy phần mặt mũi, ra tay cũng lưu lại cho người ta ba phần đường sống, nhưng lại là trong một trong hai đại cao thủ “Thiên Nhai, Hải Giác” của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Y nói chuyện đương nhiên cho người ta bảy phần mặt mũi, bởi vì một khi y ra tay, đối phương nhất định không có đường sống.

Y đương nhiên sẽ cho người ta ba phần đường sống, bởi vì người trúng độc của y, cũng sẽ dùng trăm phương ngàn kế để chết, tự sát, căn bản không cần y tự mình ra tay.

Tên đầy đủ của Ôn Văn là “Ôn Văn Nhân”, cùng với “Ôn Hòa Nhân” (tức Ôn Hòa), trên giang hồ được xưng là “Thiên Nhai Hải Giác”. Trong số cao thủ của Lão Tự Hiệu, trên bốn họ một bậc là hai người “Thiên Tàn Địa Khuyết” Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình, còn dưới một bậc là “Kim Đồng Ngọc Nữ” Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân.

Ô Can Đạt vừa thấy Ôn Văn (Nhân) tới, tâm lý đã chuẩn bị, ít nhất cũng có hai suy nghĩ xấu nhất.

Một là chỉ sợ phải liều mạng.

Thịnh đại bổ đầu có lợi hại, e rằng cũng không đấu lại độc của Lão Tự Hiệu Ôn gia. Độc không phải là vô công, cũng không phải binh khí, hoặc có thể nói nó vừa là vô công vừa là vũ khí, nhưng lại không chỉ là vô công và vũ khí. Âm khí của Vô Tình có inh, e rằng cũng không chế ngự được “độc” vô hình vô tích, vô tri vô giác, khó mà đề phòng, không thể ngăn cản của cao thủ Ôn gia.

Lần này là “minh khí” của Vô Tình đấu với “độc khí” của Lão Tự Hiệu.

Một suy nghĩ khác chỉ ở trong lòng Lão Ô.

Có một số suy nghĩ, giống như “âm mưu”, trong lòng tự hiểu thì tốt hơn, không nên để người khác biết.

Một “âm mưu” để người khác biết rõ từ trước, vậy thì định sẵn sẽ thất bại.

Có lúc “dự định” cũng như vậy.

“Dự định” dù sao cũng không phải là “kế hoạch”. Kế hoạch có thể công cáo thiên hạ, có thể để người khác tham dự, cùng nhau cố gắng tiến hành. “Dự định” lại là tính toán sâu trong lòng cá nhân.

Giống như hần đã sớm tính toán, Ôn Văn Nhân vừa giơ nạo bạt lên, hần lập tức vận nội lực, chuẩn bị kháng cự sóng âm xung kích rung trời kia.

Nhưng lại không có.

Im hơi lặng tiếng, giống như hai khối bông tơ hay hai tấm vải nhung khê va chạm, không có một chút tiếng vang nào.

Đây là chuyện gì.

Hần vốn đã vận tụ nội lực, khép kín nhĩ lực, hiện nay lại mở to thị lực, loáng loáng nhìn thấy cặp nạo bạt kia va chạm không tiếng động dưới ánh mặt trời, trong nháy mắt giống như nổ ra bảy ngàn sáu trăm tám mươi hai tia sáng vàng, còn nhỏ hơn tơ nhện, còn sắc hơn kim nhọn, còn nhanh hơn sét đánh, còn dày đặc hơn mưa ong, bắn về phía Vô Tình.

Hóa ra hai nạo bạt va chạm không phải vì phát tiếng, mà là vì phát độc.

Một loại “độc” dựa vào âm thanh khi va chạm truyền đi.

Ô Can Đạt lập tức tỉnh ngộ, nhưng hần lại không thể cứu giúp.

Bởi vì loại thủ pháp phóng độc này, chẳng những hần chưa từng nhìn thấy, mà còn chưa từng nghe nói.

Hần không phá được, cũng không cản được.

Độc lực đã phát.

Độc lực quá độc, ngay cả “âm thanh” cũng bị che lấp, hoặc là nói bị độc làm câm lặng.

Giống như con người, sáng đến một mức độ, có thể khiến cho người mù mắt.

Cũng giống như hương, thơm đến một mức độ, người quen rồi sẽ không ngửi thấy thơm nữa.

Hôi cũng như thế.

Ngay cả sống chết cũng như vậy.

Trạm cuối cùng của sống chính là chết, cho nên chết lại trở thành một sự bắt đầu khác, sống chẳng qua là một quá trình mà thôi.

Hai nạo bạt va chạm, cũng chính là quá trình phát độc của “Nhất Độc Tức Phát” Ôn Văn Nhân.

Y dùng nhạc cụ phát ra độc, đây gọi là “thanh độc”.

Dùng tiếng phát độc, độc che lấp tiếng.

Độc mượn tiếng mà phát, tìm tiếng giết địch, theo tiếng hạ độc.

Vô Tình vẫn ngồi xếp bằng.

Ba kiếm một đao đồng đã lui nhanh, chỉ còn lại y giữa lòng đường.

Hà Phạm, Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt, Bạch Khả Nhi có trung thành bảo vệ chủ cũng vô dụng. Vô Tình lệnh ra như núi, khi y quát bảo bọn họ rút lui, bọn họ cũng chỉ đành rút lui, trái lệnh chỉ có hại mình hại người.

Những mệnh lệnh khác cũng như vậy.

Bọn họ tuyệt đối phục tùng Vô Tình, không chỉ vì sợ hãi, mà còn xuất phát từ một loại tôn trọng và sùng kính chân thành.

Vô Tình ngồi im lặng.

Cho dù bốn đồng tử lo lắng đến mức ngay cả tim cũng sắp nhảy ra ngoài, nhưng vẫn phải lui, không dám tiến lên bảo vệ chủ nhân.

Bọn họ biết Vô Tình tự có tính toán.

Vô Tình liệu thật sự có “tính toán”, có một loại phương pháp đối phó với Ôn Văn Nhân hoặc đối kháng với “thanh độc” hay không?

Không biết.

Nhưng Vô Tình có chiếc hộp, một chiếc hộp gấm Bạch Khả Nhi vừa giao cho y.

Vô Tình đột nhiên mở hộp ra.

Chiếc hộp vốn không lớn, chỉ xấp xỉ một quyển sách, nhưng vừa mở ra lại không ngừng và nhanh chóng lớn lên, giống như một cuốn thẻ tre khâu chuỗi, một khi mở ra một tầng lại một tầng, một trang lại một trang, trong nháy mắt đã lớn đến mức đủ để che kín Vô Tình.

Vốn là một chiếc hộp, lúc này đã trở nên giống như một tấm bình phong. Có lẽ, khác biệt chỉ là bình phong đại khái có khoảng bốn tám gấp lại, nhiều nhất cũng không đến tám tám, còn chiếc hộp này “đổ ra” ít nhất có đến bảy tám chục tờ.

Trên mặt đều viết chữ dày đặc.

Nhất thời cũng không ai thấy rõ trên đó viết những gì.

Nhưng những người nhanh mắt vẫn nhìn thấy mấy hàng chữ, đại khái chỉ có thể đoán được đó là kinh văn.

Rốt cuộc là kinh văn gì thì không ai kịp nhìn rõ, cho dù nhìn rõ cũng chưa chắc có thể biết được.

Kinh văn đã mở ra, hơn nữa còn bảo vệ Vô Tình.

Vô Tình ở trong những trang sách kia.

Trang sách là kinh văn.

Nói như vậy, Vô Tình giống như đang ở trong hộp.

Như vậy là đủ rồi.

Bất kể nội dung của kinh văn kia là gì, trang sách do vật liệu gì tạo nên, nó vẫn có thể hoàn toàn che chở Vô Tình, khiến cho y tránh khỏi “thanh độc” xâm hại.

Sấm sét vô thanh, vô thanh sấm sét.

Ánh tiền chột sáng, ánh tiền chột diệt.

Sự vật mỹ lệ phần lớn đều không lâu dài.

Rực rỡ cũng vậy.

Rực rỡ nếu như lâu dài, vậy thì không còn sáng chói nữa.

Có lẽ, rực rỡ sở dĩ là rực rỡ, là vì sau khi nó rực rỡ rất nhanh sẽ mục nát đi.

“Tiền âm thanh độc” của Ôn Văn chính là như vậy.

Rất rực rỡ, nhưng không lâu dài.

Chột lóe lên rồi tắt, như sao băng lướt qua bầu trời.

Độc trong nốt nhạc của y như một vụ nổ không tiếng ở lòng đường, vừa nổ liền thu, toàn nổ toàn diệt.

Tất cả bình phục.

Vô Tình không che người nữa, tay của y rung lên, sách lại trở vào trong hộp.

Đó vẫn là một chiếc hộp bình bình thường thường, không lớn không nhỏ, giống như một quyển sách.

Mặc dù chỉ là một quyển sách, nhưng chưa chắc đã là một quyển sách bình thường. Có một số sách, bởi vì tác giả tài trí hơn người, khiến nó trở thành vang dội cổ kim, kinh thiên động địa, lưu danh muôn đời, tác phẩm kinh điển.

Thật sự có sách như vậy, có người như vậy, có chuyện như vậy.

Vô Tình thu sách lại, sách trở về thành hộp. Y để chiếc hộp xuống bên cạnh, mười ngón tay đã đặt lên dây đàn tranh trên đầu gối.

Y nói:

- Hay cho độc không tiếng.

Ôn Văn nói:

- Lại độc không được người.

Vô Tình nói:

- Ta đã nghe người, ta cũng muốn mời người nghe thử.

Ôn Văn nói:

- Người đàn, ta nghe.

Mặc dù nói như vậy, nhưng thần sắc của y cũng không nhẹ nhõm, không ung dung.

Không phải y không muốn nhẹ nhõm, ung dung, mà là nhẹ nhõm không được, ung dung không nổi.

Nếu như nói, vừa rồi Vô Tình ứng phó với “tiền độc” của y, thần thái giống như gặp đại địch, vậy thì lúc này y đối diện với đàn tranh của Vô Tình, lại giống như đại quân áp sát, sống chết trước mắt, càng nghiêm túc khác thường, không thể buông lỏng một chút nào.

Thần sắc của Vô Tình lại giống như có suy nghĩ.

Lúc y suy nghĩ thần thái rất anh tuấn, thậm chí có một chút buồn rầu, có một vẻ đẹp tĩnh như xử nữ.

Đó là uyển chuyển và lạnh lùng hợp nhất, luôn suy nghĩ cẩn thận đến mức gần như thâm trầm, lúc này lại giống như một đứa trẻ đang nằm mộng, hay giống như một thiếu niên đang tưởng nhớ.

Suy nghĩ vì sao?

Vì sao suy nghĩ?

Lúc y đang suy nghĩ, ngón tay đã chạm vào dây đàn tranh.

Không chậm, không nhanh.

Nhìn như thế, nhưng từng nốt nhạc lại rất nhanh, vừa chuẩn xác, vừa sáng khoái “chảy” ra.

Âm nhạc “chảy” rất lâm li, nhưng chỉ pháp lại giống như không hề nhanh.

Bởi vì người đánh tự tại, tự đắc.

Âm nhạc này giống như không có gì đặc biệt, nhưng đánh thẳng vào lòng người, lại đi sâu vào trong lòng, khiến người ta nghe được trong lòng có một dòng thư thái, một loại cảm động, đủ để vượt qua tất cả câu từ bốn chữ hình dung, chẳng những không có tác dụng, hơn nữa còn làm người ta cảm thấy dung tục không chịu được.

Đây chính là đàn tranh của Vô Tình, âm nhạc của y, tâm linh của y bộc lộ.

Thế nhưng, tại sao lúc này nơi này y lại muốn đánh đàn tranh?

Chỉ là mười ngón tay của y thanh tú có lực, khảy qua từng dây từng dây, rất nhanh cũng rất tự nhiên, thậm chí còn rất tự phụ, đã khảy đến dây đàn tranh ngoài cùng, nhỏ nhất, âm cao nhất.

Ba bốn dây đàn ở đó rất nhỏ, dưới ánh mặt trời chiếu rọi cũng rất sáng ngời mỹ lệ, giống như kim bạc, giống như kiếm xanh.

Âm nhạc đánh đến đó, đột nhiên mọi người đều không nghe được âm thanh nữa.

Mọi âm thanh đều tĩnh, tạp thanh hoàn toàn ẩn.

Mọi dây đàn đều lặng, dưới ngón tay Vô Tình trở thành âm cao duy nhất.

Tiếng nhạc cao điệu nhất lại là vô thanh.

Âm cao không tiếng.

45. Chương 45: Không Tiếng Ngàn Lời Kêu Gọi

Đàn có dây đàn, dây đàn lại không tiếng.

Người hữu tình, ra tay vô tình.

Đàn tranh này vốn đang đánh đến nơi cao tình, lại giống như đột nhiên vong tình; tiếng nhạc vốn đang tấu đến lúc nồng tình, lại bỗng nhiên trở nên bạc tình.

Giống như ngón tay của người tấu đàn lỡ tay một cái, lưu lại rõ ràng.

Cũng như vũ công mỹ diệu sa chân một lần, rơi vào khoảng không.

Lại giống như lãng tử một lần phụ bạc, thương tâm nữ nhân.

Tiếng nhạc đàn tranh này một đường “chảy” đến nơi tận cùng dòng nước, đang không thấy sương không thấy nước, lại thấy liễu rũ hoa cười, thoáng như một vùng thơm dịu, nhỏ nhỏ bé bé, sạch sạch sẽ sẽ, vắn vắn vương vương, mềm mềm mại mại, cuối cùng trở thành không tiếng ngàn lời kêu gọi, vòng quanh bên người, quấn quýt trên tóc, bồi hồi trên áo, triền miên trong lòng.

Đó là ngàn lời kêu gọi, lại vô thanh vô tức.

Ôn Văn Nhân lại cả kinh thất sắc, nín thở vì nó.

Nụ cười nhả nhận của y đã chuyển thành nghiêm túc, đột nhiên thu tay, lấy ra hai lá cờ, vẩy về phía trước phía sau, bên trái bên phải.

Lá cờ cắt gió phát ra tiếng rít sắc bén.

Sau đó Ôn Văn hét lớn một tiếng, cầm lá cờ xuống hai phương hướng Thanh Long, Bạch Hổ, tay phải lật một cái, kẽ ngón tay lóe lên bảy tám cây châm bạc, lập tức bắn ra.

Y đã phát ra ám khí, về phía chính mình.

Yếu huyết trên người, trên vai, thậm chí trên cổ họng, trên mặt y đều liên tiếp trúng bảy tám mũi châm. Y còn không cam lòng, ngón trỏ và ngón giữa tay trái vươn ra, liên tiếp điểm vào mấy huyết đạo trên người.

Sau đó y mới thở gấp một hơi, một hơi thật dài.

Lúc này Vô Tình cũng ngừng tay, không đàn nữa.

Đàn tranh dừng.

Y vẫn ngồi ngay ngắn, cặp mắt nhìn thẳng vào Ôn Văn.

Lúc này Ôn Văn mới khôi phục nụ cười, nhưng ý cười trên mặt y có ba phần lúng túng, ba phần bất an và bốn phần kính sợ.

- Đàn tranh tốt, chỉ pháp tốt, minh khí tốt.

Y nói:

- Hay cho thủ pháp “tương kiến tranh, vô tình châm”, gặp nhau giống như không gặp, hữu tình lại như vô tình.

Vô Tình nói:

- Đã nhường rồi. Huynh đài dùng châm bạc phong huyết, cờ quạt bày ra, không tiền khoáng hậu, sơ hở đều mất. Các hạ chỉ lấy ra hai lá Long Hồ kỳ, nếu ngay cả đòn sát thủ Tam Diện hồng kỳ đồng loạt phát động, có lẽ ta đã sớm bị thanh trừ ra đầu đường rồi.

Ôn Văn Nhân cười khổ nói:

- Không tác dụng.

Ánh mắt Vô Tình như chớp, giống như con thoi đảo một vòng hai bên đường, nhướn mày nói:

- Hử?

Ôn Văn Nhân cười thảm nói:

- Cho dù ta đồng loạt bày ra Nhất Diện Vương kỳ, Lương Diện Long Hồ kỳ, Tam Diện Đại Hồng Xích Vị kỳ của Hòa lão đệ, chỉ sợ cũng không thể mời người trở về trong kiệu.

“Hòa lão đệ” đương nhiên chính là huynh đệ ruột thịt của y, Ôn Hòa Nhân.

Hai người bọn họ trong Lão Tự Hiệu là “Hanh Cáp Nhị Tướng”, dưới trướng Lạc Dương Ôn Văn cũng vô cùng thân thiết.

Giống như “Kim Đồng” Ôn Độ Nhân và “Ngọc Nữ” Ôn Tập Nhân thấp hơn một bậc.

Nhưng lần này Ôn Hòa Nhân hình như không tới.

Ôn Văn chỉ một thân một mình, Ôn Hòa cũng không liên thủ với y.

Vô Tình nghiêm nghị nói:

- Văn huynh quá khiêm tốn rồi. Nếu cộng thêm hai người bọn họ, e rằng tại hạ muốn trở lại trong kiệu cũng không được.

Vừa dứt lời, y liền ra tay.

Y vừa ra tay, bên trái phát ra ba mũi “Hoạt Sát Thấu Cốt đinh”, bên phải phát ra năm mũi “Bạo Vũ Lê Hoa đinh”.

Đến bây giờ, Vô Tình vẫn không hề chủ động ra tay.

Lúc Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân công kích, Vô Tình cũng không chủ động ra tay.

Ngay cả khi Ôn Văn Nhân xuất thủ, Vô Tình cũng không ra tay trước, chỉ luôn đánh trả mà thôi.

Thế nhưng lần này y lại giành xuất thủ.

Chẳng lẽ kẻ địch lần này còn ghê gớm hơn so với Ôn Văn Nhân, Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân cộng lại? Còn đáng sợ hơn nhiều? Vì vậy mới bức y phải tranh thủ tiên cơ, tiên hạ thủ vi cường?

Y đã phát ra “Hoạt Sát Thấu Cốt đình”, phương hướng là một gian hàng bên trái đường lớn Hoàng Khố (cũng là bên trái Vô Tình).

Đó là gian hàng bán tử sa (đất sét làm đồ trà), bình trà, ly trà Thiệu Hưng.

Phía sau gian hàng có một người, một lão nhân.

Không, nghiêm túc mà nói, y hẳn là một người trẻ tuổi, nhưng nhìn dáng vẻ lại rất phong sương, tang thương, cử chỉ thần sắc đều giống như một lão nhân.

Lão nhân này không tránh đi lúc xảy ra giao chiến trên đường, ngược lại đi ra phía sau gian hàng đồ trà, đang vung bút ghi chép.

Y tiện tay viết nhanh, viết đến dụng tâm, dụng thần, vừa viết còn vừa ngẩng đầu nhìn tất cả biến hóa nơi này, giống như rất hưởng thụ, cũng rất nhập tâm.

Ba mũi Thấu Cốt đình của Vô Tình bắn về phía “lão nhân” này.

“Lão nhân gia” này là ai? Tại sao có thể khiến Vô Tình chủ động ra tay, hơn nữa vừa ra tay đã không chừa lại đường lui như vậy?

Đường lớn Hoàng Khố mặc dù là quan đạo chủ yếu, cư ngụ hai bên hầu hết là đại gia đình, không phú thì quý, nhưng phàm là ngõ phố náo nhiệt thì nhất định sẽ cửa tiệm san sát, thương nhân tụ tập, thậm chí bán hàng rong cũng rất nhiều, đây là đặc sắc của phố xá sầm uất.

Nơi này cũng như vậy.

Nếu bên trái đường phố có gian hàng, bên phải cũng không ngoại lệ.

Năm mũi Lê Hoa đình của Vô Tình bắn về phía gian hàng đối diện với “Lão nhân gia” kia (cũng là bên phải Vô Tình).

Đó là một nhà bán trứng gà, trứng vịt, trứng ngỗng, thậm chí là trứng chim cú.

Tóm lại, gian hàng kia trứng gì cũng bán.

Chủ nhân là một người trẻ tuổi.

Không, nghiêm túc mà nói, đây là một “lão nhân” hình dáng rất trẻ, có sức sống, sinh khí bừng bừng.

Thanh niên này cũng không rời đi khi trên đường xảy ra độc khí, minh khí giao đấu, lại giống như lão nhân đối diện bên kia đường, vùi đầu viết nhanh, dùng bút than tùy ý viết ngoáy trên giấy.

Bọn họ ở trên con đường náo động này, giống như ở trong thư phòng, nhìn một trận, viết một trận, không hề sợ sệt kinh hãi chút nào.

Năm mũi Lê Hoa đình kia của Vô Tình bắn về phía “người trẻ tuổi” xem ra “không tranh với đời” này.

“Người trẻ tuổi” này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vì sao Vô Tình vẫn chừa lại đường lui với Ôn Văn Nhân chặn đường cướp người, nhưng lại không dung tình với tiểu thương bên đường?

Cái ly có tác dụng gì?

Đáp án có lẽ rất đơn giản.

Cái ly thông thường là dùng để đựng nước, rót trà, thậm chí dùng để uống rượu.

Trúng thì sao

Đáp án lại càng đơn giản.

Nếu như trứng không dùng để no bụng, chính là để nó tiếp diễn sinh mệnh. Vậy thì giống như gà đẻ trứng gà, vịt đẻ trứng vịt, rùa đẻ đương nhiên là trứng rùa, hết sức rõ ràng, cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng thế sự không có tuyệt đối, có lúc giống như hiện giờ, cái lý và trứng lại có công dụng như vậy.

Ba cái lý bằng bằng bay lên, sau ba tiếng “đỉnh đỉnh đỉnh”, phân biệt ngăn cản ba mũi “Hoạt Sát Thấu Cốt đỉnh”.

Ngoài ra năm quả trứng gà cũng kịp thời bắn lên, nghênh đón năm mũi “Bạo Vũ Lê Hoa đỉnh”.

Đỉnh đương nhiên xuyên qua trứng, nhưng mục tiêu đã mất, sau mấy tiếng “phập phập phập phập phập” liên tiếp, năm mũi đều bắn vào trên giá gỗ của gian hàng, cắm thẳng vào trong gỗ.

Thoạt nghe, âm thanh lại có phần giống như mưa đá rơi, đương nhiên không hề có ưu mỹ của hoa lê, lại phảng phất mang một chút thơm dịu của hoa lê.

Những người có mặt đều kinh ngạc vì biến hóa đột ngột này.

Chợt nghe “lão nhân gia” kia giống như lẩm bẩm nói:

- Đỉnh tốt, đỉnh tốt!

Ngoài ra “người tuổi trẻ” kia cũng rất cảm xúc nói:

- Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Vô Tình thấy đối phương dùng ba cái lý, năm quả trứng gà “phá” đi ám khí do mình bất ngờ phát ra, dường như cũng không kinh ngạc.

Hơn nữa còn giống như đã sớm nằm trong dự liệu.

Y cũng đang cảm thán.

Y cảm thán là:

- Lý tốt, trứng gà tốt!

Giọng điệu của y đầy tôn kính và phần chấn:

- Im hơi lặng tiếng, long trời lở đất, Ôn Thị Song Bình, chuyên đánh bất bình.

Sau đó y nhìn sang trái phải ôm quyền, cung kính nói:

- Tại hạ Thịnh Nhai Dư bái kiến hai vị tiền bối!

Y rất lễ độ kính cẩn. Y luôn lạnh lùng kiêu ngạo, cộng thêm chân phế bất tiện, rất ít khi lễ độ cung kính với người khác như vậy.

Người tới là ai?

Người tới phương nào?

Y đã tôn trọng một già một trẻ này như vậy, tại sao vừa ra tay đã dùng ám khí “chào hỏi” hai người này?

46. Chương 46: Tịch Mịch Long Trời Lở Đất

Lúc Vô Tình thi lễ, người kinh ngạc nhất lại là Ôn Văn.

Y không ngờ Vô Tình lại phát hiện ra hai người kia.

Hai người này đã tới, nhưng chưa có dấu hiệu sẽ ra tay, hơn nữa từ trước đến giờ luôn ẩn giấu thân phận, hiện nay lại bị Vô Tình vạch trần.

E rằng chuyện không tốt lành.

Do đó trong số những người này, mặc dù y người kinh ngạc nhất, nhưng cũng là người phản ứng nhanh nhất, có hành động sớm nhất.

Y phi thân cực nhanh, mắt thấy đang chạy về hướng đầu đường, lại đột nhiên xoay chuyển lướt về hướng bên đường, thoát nhìn đang lướt về bên đường, lại bỗng dừng xông thẳng lên, trong nháy mắt đã lao về phía Vô Tình, lại lách qua bên trái Vô Tình bảy thước rưỡi, đổi thành lao về chiếc kiệu sau người Vô Tình.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, chuyển động tu vi của Ôn Văn có lẽ không dưới thủ pháp dùng độc của y, trong nháy mắt thừa dịp Vô Tình chưa kịp chuẩn bị, y đã xông đến trước kiệu.

Y đã chiếm giữ chiếc kiệu.

Y muốn cắt đứt đường lui của Vô Tình.

Bởi vì y biết, cũng từng nghe đồn, thứ đáng sợ nhất của Vô Tình là không chỉ có một Vô Tình. Vô Tình đã khó đối phó, cơ quan của chiếc “kiệu” kia lại là một “Vô Tình” khác, càng khó ứng phó hơn.

Vô Tình giống như có bốn người, một là bản thân Vô Tình, hai là chiếc kiệu do y chế tạo, ba là bốn tên đao kiếm đồng tử dưới tay y, còn một “người” khác đương nhiên là ám khí do Vô Tình phát ra. Cho nên đừng vì Vô Tình trời sinh tàn phế mà khinh thường người này.

Người này có lẽ còn khó đối phó hơn so với một trăm người phiền phức nhất trên giang hồ cộng lại.

Y đã động thủ với Vô Tình.

Y không chiếm được thượng phong, cũng không chiếm được tiện nghi.

Y đành phải trước tiên chiếm lĩnh kiệu của đối phương.

Y lập tức vén màn kiệu lên, chuẩn bị xông vào.

Đây là một món “vũ khí” cực kỳ lợi hại, mặc dù y không biết vận dụng thế nào, nhưng chiếm được vẫn có thể cắt đứt “tiếp viện” của Vô Tình.

Bởi vì chiếc “kiệu” này có thể là vũ khí mạnh nhất của kẻ địch.

Huống hồ “Song Bình” đã tới, Ôn Văn đã không có đường lui, nhất định phải cố gắng biểu hiện, đả kích kẻ địch.

Ôn Văn đã đưa tay vén màn kiệu lên.

Nhưng y cũng không lập tức “xông” vào, thậm chí không có hành động tiếp theo.

Bởi vì y đã ngờ ngẩn, hoàn toàn sững sốt.

Y mở to mắt, giống như nhìn thấy “sự vật” không thể tin được.

Y đứng ngây ngốc một hồi.

Không ai nhìn không thấy bên trong kiệu, sau màn kiệu là gì? Có cái gì? Chỉ thấy Ôn Văn vốn nhanh như ưng chìm cắt, lúc này lại ngẩn ra ở đó, ngây như gà gồ.

Sau đó y bỗng làm một chuyện.

Bỏ màn xuống, cũng từ bỏ kiệu.

Tại sao?

Là chuyện gì khiến cho y đột nhiên từ bỏ kế hoạch “cướp kiệu”?

Là biến hóa gì khiến cho y gián đoạn hành động “đoạt kiệu”?

Bên trong kiệu có gì?

Sau rèm là cái gì?

Ai cũng muốn biết, thế nhưng lại không ai biết.

Vô Tình cũng không lập tức đi ngăn cản Ôn Văn cướp kiệu, mặc dù chiếc “kiệu” kia thật sự là “đại bản doanh” của y.

Đối với y, chiếc “kiệu” kia cũng gần như là “nhà”. Trong đời y, rất nhiều thời gian quan trọng đều trải qua trong chiếc kiệu này, rất nhiều kinh địch đại thù cũng bị đền tội, tiêu diệt bởi chiếc “kiệu” này.

Ai nguyện ý để “người ngoài” xông vào “nhà” do chính mình tự tay xây dựng.

Thế nhưng y lại không lập tức ra tay ngăn cản.

Ngoại trừ phát ra ám khí “kinh động” hai đại cao thủ họ Ôn bên đường, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, cũng đột ngột hơn.

Nơi này còn có một biến hóa xảy ra...

Biến hóa này chắc chắn càng đột ngột, cũng càng bất ngờ hơn so với việc Ôn Văn Nhân tập kích.

Bất ngờ đến từ “người mình”.

Đó là Lão Ô, “Hiệp Thoái Toàn Phong” Ô Can Đạt.

Trông thấy Vô Tình dùng sức một người đối kháng với công kích của mấy đại cao thủ trong Lão Tự Hiệu như Ôn Văn Nhân, Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân, phản ứng của Lão Ô lại không phải ra tay giúp đỡ, mà là bước dài một cái, bước nhanh hai cái, bước vòng ba cái, như tia chớp ngoằn ngoèo nhẩy đến trước xe tù.

Trong xe tù chính là Thiên Hạ Đệ Thất.

Lão Ô hét lên một tiếng:

- Đồ bán mẹ, nhiều người như vậy không giết được người, để lão tử làm thịt người tiết kiệm hơi sức ọi người!

Một đao liền chém xuống.

Đao của Lão Ô là Trát Tâm đao lưng mỏng, mũi nhọn, lưỡi ngắn.

Hắn xuất đao mạnh, xuất thủ hung hãn, cộng thêm đao nhanh và sắc bén, một đao này chém xuống, đừng nói là thân thể máu thịt của Thiên Hạ Đệ Thất, cho dù là sư tử bằng đá trước cửa Tự Tĩnh viên của phủ đệ Bàng vương hầu, cũng sẽ bị một đao của hắn chém đứt.

Một đao này của hắn thủ thế đã lâu, lực lượng đã đủ.

Một đao này của hắn, chí nguyện phải giết.

Một đao này của hắn, chẳng những chém ra rất mạnh, còn giết ra hận ý.

Xem ra, hắn còn muốn lấy mạng Thiên Hạ Đệ Thất hơn bất cứ người nào.

Một chiêu này tới đột ngột.

Không ai nghĩ tới Lão Ô bảo vệ tù phạm lại trở thành chủ tướng giết tù.

Một đao này xảy ra bất ngờ.

Đại địch trước mặt, cao thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia tự tập giết phạm nhân, không ngờ trong đám nha sai lại đột nhiên xuất hiện một sát tinh chết người.

Không ai nghĩ tới, nhưng không có nghĩa là Vô Tình cũng không nghĩ tới.

Lão Ô vừa hét lên chữ thứ nhất thì đã rút đao, hét lên chữ thứ hai thì đã lướt đi, hét lên chữ thứ ba thì đã động thủ, đến chữ thứ tư thứ năm “nhiều người” thì đã đâm xuống một đao.

Không ngờ sau một tiếng vang, một mảnh đá cuội đã đánh vào trên mũi đao của Lão Ô.

Tay của Lão Ô chấn động, mũi đao chột nghiêng qua.

Lúc này Lão Ô mới nói đến bốn chữ “không giết được người”, hắn cắn răng một cái, lại giơ đao chém xuống.

Lúc này lại phát sinh một chuyện kinh người.

Chuyện này càng bất ngờ, cũng càng kinh người hơn so với bất cứ chuyện gì xảy ra ở đây, đến mức mọi người hoàn toàn tập trung sự chú ý vào chuyện này, gần như quên mất chuyện Ôn Văn phi thân đoạt kiệu.

Chỉ nghe một tiếng rít thê lương.

Những tiếng “rắc rắc rắc” liên tục vang lên, cột gỗ của xe tù hoàn toàn nứt ra, đánh bay.

Người trong xe tù đột nhiên đứng dậy, “oa” một tiếng nhỏ ra một ngụm tên máu, bắn vào trên mặt Lão Ô.

Lúc này Lão Ô vừa mới nói xong, bởi vì hắn mở miệng ra, cho nên có rất nhiều suối máu bắn thẳng vào trong miệng hắn. Hắn kêu lên một tiếng sắc súa, ôm mặt cầm đao chém tới.

Nhưng lúc này bóng trắng nhoáng lên, đã chắn trước người hắn và Thiên Hạ Đệ Thất.

Lão Ô rống giận:

- Cút ra!

Hắn vươn người lao tới, chuẩn bị liều mạng với Thiên Hạ Đệ Thất.

Người áo trắng vung tay lên, Lão Ô chỉ cảm thấy khớp xương cổ tay tê dại, sau đó chủ thủ rời tay bay đi phát ra một tiếng “đình”. Tiếp đó chân cong lại và tê rần, phải lập tức lùi lại năm sáu bước mới có thể ổn định được. Khi hắn đưa mắt nhìn lại, nơi này đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Biến hóa nhanh, biến hóa lớn.

Biến hóa nhanh, nhanh đến kỳ, kỳ mà nhanh, đến mức làm cho người ta không kịp tiêu hóa.

Người dùng một phiến đá cuội và ba miếng kim tiền đánh bay chủ thủ trên tay Lão Ô, hơn nữa còn đẩy lùi hắn, đương nhiên chính là Vô Tình. Y giống như đã sớm dự liệu Lão Ô cũng sẽ nhúng tay giết tù phạm, đã chuẩn bị trước.

Nói cách khác, Vô Tình lại cứu Thiên Hạ Đệ Thất một lần nữa.

Nhưng lúc Vô Tình quay đầu, than một tiếng, đang muốn nói chuyện với Thiên Hạ Đệ Thất (về phần y muốn nói gì, lại chưa nói hết):

- Người cần gì phải...

Người cần gì phải...

“Người cần gì phải” cái gì?

Không biết.

Ít nhất vào giờ phút này, cũng không ai biết Vô Tình muốn nói gì tiếp theo.

Lúc biết được, đã là chuyện sau một khắc, sau một hồi.

Chỉ biết trước khi Vô Tình nói câu này, thần thái rất tịch mịch.

Một loại tịch mịch thê lương giống như long trời lở đất, coi thường cái chết, hiện ra giữa chân mày thần sắc của y.

47. Chương 47: Đắc Thắng Thê Lương

Y còn chưa nói xong, đã không nói được nữa.

Bởi vì Thiên Hạ Đệ Thất thất khiếu đều chảy máu, hét lớn một tiếng, hai tay đồng thời vung lên, phát ra “kiếm khí”.

Thế kiếm.

Năm đó Thiên Y Hữu Phùng đã trọng thương dưới một chiêu “Thế kiếm” này.

Không phải Thiên Hạ Đệ Thất đã bị Thích Thiếu Thương phong tỏa huyết đạo sao? Sao hiện giờ hắn lại hoàn toàn khôi phục khả năng công kích?

Không phải Vô Tình đã một lần rồi hai lần, hai lần rồi ba lần bảo vệ Thiên Hạ Đệ Thất sao? Thậm chí còn vì hấn mà đắc tội với không ít cao thủ. Hiện giờ Thiên Hạ Đệ Thất vừa khôi phục công lực, người đầu tiên mà hấn muốn giết lại chính là Vô Tình, người vẫn luôn nghĩ cách cứu viện hấn, tại sao lại như vậy?

Rốt cuộc là huyết đạo của hấn vẫn luôn bị khống chế, lúc này mới có thể phá giải, đột nhiên gây loạn, hay là hấn đã sớm ngầm phá giải huyết đạo bị phong tỏa, chỉ chờ Vô Tình bước lên trước, mới phát ra một kích đoạt mệnh?

Đây rốt cuộc là kế, hay là thế?

Là tình thế bức bách, hay là một kế độc đã an bài từ trước?

“Thế kiếm” vừa phát, thế không thể cản.

Huống hồ Vô Tình đang ở rất gần Thiên Hạ Đệ Thất.

Lần này Vô Tình tuyệt đối không kịp đề phòng, còn Thiên Hạ Đệ Thất lại bắt ngờ làm loạn.

Bản thân Vô Tình không có công lực, mà ám khí của y chỉ thích hợp đánh xa, không thích đánh gần, hơn nữa người không ở trong kiệu, đã thiếu đi lưới bảo vệ an toàn.

Một kích này của Thiên Hạ Đệ Thất đánh ra, Vô Tình nhất định phải chết.

Lần này là chết chắc.

“Thế kiếm” như dời non lấp biển, không đội chung trời.

“Thế kiếm” gần như hoàn toàn không có sơ hở, nếu như không phải tay trái của Thiên Hạ Đệ Thất thiếu đi hai ngón.

Ngón áp út và ngón út tay trái của Thiên Hạ Đệ Thất đã đứt, đó là trong lần giao thủ với Thiên Y Hữu Phùng, bị “Thiên Cơ Nhất Tuyến Khiên” của Hứa Thiên Y cắt đứt.

Mặc dù như thế, “Thế kiếm” của hấn vẫn khí thế như cầu vòng, kiếm khí tung hoành.

Nhưng lại không phải áo trời không lọt.

Dù sao, có thể vì hấn bị thương chưa lành, hoặc huyết đạo bị cấm chế huyết khí chưa thông, hoặc vì thiếu ngón tay, khi phát ra hai chiêu “Thế kiếm” này vẫn có một chút sơ hở và thiếu sót.

Loại “sơ hở” này chỉ lóe lên rồi biến mất.

Nếu đổi lại là người khác, dưới “Thế kiếm” chỉ có đường vùng vẫy, sợ hãi, cầu sinh, nào còn kịp tìm ra sơ hở của hấn để phản kích?

Nhưng lần này người mà hấn muốn đối phó là Vô Tình.

Vô Tình đã ba lần bốn lượt cứu hấn, còn hấn lại bình tĩnh vững vàng, nghỉ ngơi dưỡng sức, muốn đối phó với Vô Tình.

Tại sao?

Là hấn thích lấy oán báo ơn, hay là hấn muốn báo thù giết cha? Hay làm như vậy để lấy công (giết chết Vô Tình) chuộc tội (ám sát Thích Thiếu Thương không thành) với Thái Kinh? Hay là hấn cho rằng nơi này cũng chỉ có Vô Tình đáng để hấn phát ra một kích đột ngột?

Lúc này Vô Tình đang chắn trước mặt hấn, đuổi Lão Ô đi.

Lúc này Vô Tình đang nói chuyện với hấn, đang nói đến chữ “phải”.

Chữ “phải” vừa thốt, một vệt sáng trắng đã từ giữa môi Vô Tình bắn ra, vừa lúc Thiên Hạ Đệ Thất phát động “Thế kiếm”, từ “khe hở” giữa ngón tay cụt của hấn đánh vào.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, ánh sáng trắng chui vào trong mắt phải của Thiên Hạ Đệ Thất, lại thêm một tiếng “xoẹt”, một bóng trắng cùng với ánh máu từ sau đầu xuyên ra ngoài.

Thiên Hạ Đệ Thất chột ngay người.

“Thế kiếm” của hắn cũng không phát ra được nữa.

Nguồn gốc lực đạo của hắn đã bị cắt đứt, giống như một mũi tên dọi bắn đột nhiên đứt dây, tên vẫn còn nhưng đã hoàn toàn không có uy lực.

Hắn ngẩn ra ở đó, dường như không dám tin.

Vô Tình làm sao biết hắn đã phá giải huyết đạo bị cấm chế, thủ thế dọi phát?

Đó là ám khí gì, thủ pháp ám khí gì?

Sau đó hắn lắc lư, lại lắc lư, đứng đưa, lại đứng đưa, sau đó lão đảo lung lay, không ngừng lay động, cuối cùng dùng tay ôm mắt, kêu lên một tiếng thê lương, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Những biến hóa này đều khiến mọi người trợn mắt há mồm.

Những anh hùng hào kiệt đã xuất thủ ở đây, ai cũng là hảo thủ từng qua trải qua sóng to gió lớn, đi qua núi cao biển rộng, nhưng nhìn thấy biến hóa trong nháy mắt phân định sống chết này vẫn chấn động, ngẩn ngơ.

Chỉ thấy Vô Tình ngay cả đứng cũng không nổi, chợt đông chợt tây, chỉ nam đánh bắc, hoàn toàn dẫn dắt kẻ địch đã lộ diện hoặc còn ẩn nấp, trước tiên ngăn chặn Ôn Tập Nhân, Ôn Độ Nhân tập kích, sau đó giải quyết “thanh độc” của Ôn Văn Nhân, lại vạch trần Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình đang mai phục, còn chặn lại đòn sát thủ của Lão Ô, hơn nữa còn kịp thời đánh chết Thiên Hạ Đệ Thất vốn mọi người đều muốn giết nhưng lại bị y ngăn cản.

Cho dù biến hóa liên tục xảy ra, trong phút chốc đã kinh ngạc đến mấy lần, nhưng vẫn không thể thay đổi được một “kết quả” xem ra đã thành sự thật.

Thiên Hạ Đệ Thất đã chết.

Hắn lại ám sát đại bổ đầu Vô Tình, người vẫn luôn bảo vệ hắn, không để hắn bị người khác giết chết.

Mà người giết hắn lại chính là đệ nhất danh bổ Lục Phiến Môn Vô Tình, người đích thân áp giải hắn về nhà môn.

Bất kể thế nào, tình cảnh này thoát nhìn có vẻ rất hoang đường.

Trên thực tế, toàn bộ sử xanh đều là yêu nước có tội, kẻ cướp thành vua, oan uổng không rửa, ác bá xưng hùng, bán rẻ phản bội, bất trung bất nghĩa đăn nhau mà thành.

Nhân sinh vốn là hoang đường, nhân sự lại càng hoang đường ly kỳ.

May mắn là nhân gian hữu tình, trên đời có yêu.

Có lẽ chỉ điểm này mới là chân thực, có tình có nghĩa.

Vô Tình thì sao?

Y sát thủ vô tình, chấp pháp như núi, nhưng y lại giết chết Văn Tuyết Ngạn trước mặt mọi người.

Y giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, trên nét mặt lộ ra một loại biểu tình bi thương cực độ, tịch mịch vô cùng.

Giống như y đắc thắng, đắc thủ, cũng thắng một cách không vui vẻ, rất thê lương.

Quả thật, trên đời có một số thắng lợi không hề đáng vui, còn hết sức đáng buồn.

Có một số thắng lợi, không biết bao nhiêu người phải hi sinh tính mạng. Có người lại dâng hiến một đời, tâm huyết và thời gian, sức khỏe và tài phú, đổi lại một chút “thắng lợi” nhỏ bé không đáng kể trong vũ trụ mênh mông. Hay là nổi hứng tranh giành nhất thời, rất không đáng giá, cũng đáng bị thương.

Cho nên có một số khải hoàn, thật ra là một loại thảm bại khác.

Có một số đắc thắng, lại có tình cảnh thê lương.

Chỉ không biết người đã từng thử chưa?

Chỉ không biết Vô Tình làm sao biết được huyết đạo của Thiên Hạ Đệ Thất đã được hóa giải, thủ thế phục giết y?

Đây là nghi vấn trong lòng mọi người, nhưng cũng không ai hỏi.

Vô Tình đã giết Thiên Hạ Đệ Thất. Bạch Khả Nhi lại đứng ra, cất giọng sang sảng nói với mọi người:

- Bọn ta phụng lệnh hình bộ, áp giải hung phạm Văn Tuyết Ngạn liên quan đến việc sát hại nhiều nha sai bỏ lại đến Đại Lý ngục thẩm vấn. Công tử nhà ta vì muốn để hắn được công bình công chính thẩm vấn và điều tra, từng nhiều lần xả thân chiến đấu bảo vệ hắn bình an. Đáng tiếc hung phạm làm ác khó dừng, hung dữ không phục, lấy oán báo ơn, lại thừa dịp công tử cố gắng bảo vệ hắn, ra tay đánh lén. Công tử nhà ta đành phải giết chết hắn ngay tại chỗ. Quá trình này mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, không có tư tâm, mọi người ở đây đều có thể làm chứng.

Lời hắn nói là sự thật.

Không thể tranh luận, cũng không cần hoài nghi.

Mặc dù có thể (đứng ra làm chứng) hay không lại là chuyện khác.

Chỉ nghe Vô Tình phân phó:

- Người này mặc dù đã không còn khí tức, nhưng dư thể chưa tiêu, dư lực vẫn còn, người thu liệm vẫn phải cẩn thận làm đầu. Trước hết để cho hắn nằm trên đất một hồi, nguôi nguôi giận, cũng thất thất thế trước đã. Đợi một lát lại phái người kiểm nghiệm đến xem xét, sau đó đưa về hình bộ ghi chép xóa án.

Trần Nhật Nguyệt khom người đáp:

- Vâng.

Sau đó Vô Tình lại xá dài nói với một “già” một “trẻ” kia:

- Hai vị tiền bối, vì muốn thấy phong phạm, tại hạ đành phải ném đá dò đường, tung gạch nhử ngọc, có chỗ nào đắc tội xin đừng khiển trách!

Chỉ thấy “người tuổi trẻ” kia cười ha hả nói:

- Nào có nào có. Đại bổ đầu pháp nhãn như núi, vừa động đã bức chúng ta ra ngoài, lần này chúng ta đúng là xấu hổ đến mức không chỗ nào để trốn.

“Lão nhân gia” kia cũng cười nhạt nói:

- Đại bổ đầu làm việc thủ đoạn inh, xử án càng chấp pháp như núi, không ngờ một vở kịch còn diễn đến xuất sắc như thế.

Vô Tình chỉ nói:

- Quá lời rồi.

Sau đó lại ôm quyền nói:

- Cáo từ!

Hai người “già”, “trẻ” kia chỉ lạnh nhạt nhìn y dẫn đám người (chỉ còn lại hai tên nha sai “xử lý” người chết trên đất và dọn dẹp tàn cục) rời đi. Còn Lão Ô vẫn há hốc mồm đứng đó. Ôn Văn thì đã sớm ngậy người lúc vén màn kiệu lên.

Cho đến khi Vô Tình sắp đi, muốn lên kiệu, lúc này trong kiệu bỗng có một người đi ra.

Người này dáng vẻ rất nóng nảy, nhúu chặt mày, cắn chặt môi, giống như ai cũng có thù sâu hận lớn với y.

Y là ai?

Sao vẫn luôn nấp ở trong kiệu Vô Tình?

48. Chương 48: Thiên Hạ Đệ Thất Rơi Một Trăm

Người này đi xuống kiệu, đột nhiên cười một tiếng, thi lễ với Vô Tình, nhường ra một con đường.

Một “con đường” để Vô Tình rất tự nhiên, cũng rất “thuận tiện” (ít nhất đối với một người tàn tật) lên kiệu.

Bộ dáng của người này vốn nóng nảy như lửa, nhưng sau khi cười lại hoàn toàn thay đổi.

Rất ít người có dáng vẻ giống như y, lúc cười và lúc không cười lại phát sinh biến hóa khác biệt như vậy, giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Lúc người này không cười thì rất nóng nảy, nhưng một khi nở nụ cười thì lại trở nên rất ôn hòa, vô cùng ôn hòa, hết sức ôn hòa.

Một loại ôn hòa không thể xem thường.

Vô Tình cũng rất ôn hòa với y.

Y cũng đáp lễ với người này, sau đó mới vào kiệu. Ba đồng tử bảo vệ y, cùng với những nha sai khác đồng loạt rời khỏi đường lớn Hoàng Khố.

Ngay cả Lão Ô ngây người hồi lâu, cũng giậm chân một cái, than thở một tiếng, dứt khoát đi theo sau.

Hắn vốn muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, thà rằng bó tay tụt trời, hoặc là từ nay trở thành kẻ lưu vong, cũng bất chấp tất cả, nhất định phải giết kẻ này.

Nguyên nhân mà hắn muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, đó là Thiên Hạ Đệ Thất đã giết không ít nha sai, bổ khoái. Những sai dịch này đều là tinh anh hảo thủ trong Lục Phiến Môn, nhưng lại vô duyên, vô cớ, vô tội bị kẻ này sát hại, trong đó có mấy người là bạn cũ chí giao của Lão Ô.

Lão Ô là một người thích kết giao bằng hữu, cũng là một người yêu bằng hữu.

Con người của hắn rất chính trực, cho nên những bằng hữu kết giao, nhất là hảo hữu, phần lớn là những người rất hào sảng ngay thẳng.

Tên hung thủ này đã giết nhiều hảo hữu của hắn như vậy, lại khiến Lục Phiến Môn nguyên khí đại thương, tình nhuệ mất hết, Lão Ô dĩ nhiên không thể tha thứ cho hắn.

Nhưng Lão Ô cũng biết rõ hơn ai khác, một khi áp giải kẻ này về Đại Lý ngục chờ thẩm vấn, e rằng không cần “thẩm” cũng được phán “vô tội phóng thích” rồi.

“Pháp luật” nhất định không trừng trị được tên hung thủ giết người này, bởi vì sau lưng hắn có chỗ dựa.

“Chỗ dựa” vững như Thái Sơn.

Ngược lại, những người trong sạch và có chí khí, có thành tích, thông thường dễ bị phán hình định tội, bởi vì nếu bọn họ “có đất dụng võ” sẽ dễ uy hiếp đến những “chỗ dựa” này, mà bản họ bọn họ lại không có “chỗ dựa”.

Do đó, hắn không muốn để tên hung thủ này ung dung ngoài vòng pháp luật, vậy thì chỉ có một cách.

Giết chết đối phương trước khi bị bắt giữ vào thiên lao.

Cho dù như vậy là biết pháp vẫn phạm pháp, chấp pháp làm sai pháp, nhưng cũng chỉ đành làm trái cương vị, khiến Vô Tình thất vọng về mình.

Hắn dự định trong một buổi hủy hết danh tiếng mà mình thành lập nhiều năm trong Lục Phiến Môn, thậm chí đã chuẩn bị dây xích vào tù, sống chết không màng.

Hắn chính là người như vậy, trước giờ chấp pháp như núi, nhưng khi phát hiện pháp lý bất minh, hắn sẽ tự mình chấp pháp, lại nguyện gánh vác tất cả hậu quả.

Chỉ tiếc hắn không giết được Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn thấy mấy hảo thủ Ôn môn vẫn không giết được Thiên Hạ Đệ Thất, lại không muốn Vô Tình vì một tên hung thủ tội ác tày trời mà tiếp tục xung đột với Lão Tự Hiệu, cho nên hắn đành phải tự mình động thủ.

Nhưng Vô Tình đã ngăn cản hắn, còn đánh bay đao của hắn.

Không ngờ được là Thiên Hạ Đệ Thất lại ám toán Vô Tình.

Càng không dự liệu được là Vô Tình dường như đã sớm phòng bị, một kích giết chết đối phương.

Hiện giờ Thiên Hạ Đệ Thất đã chết, Lão Ô đã không giết phạm nhân, cũng không tính là phạm pháp.

Nhưng dưới sự quan sát của mọi người, hắn quả thật có “ý đồ” ra tay. Mặc dù “tình hình” không gay gắt giống như thật sự giết phạm nhân, nhưng cũng không thoát khỏi liên quan.

Vô Tình rời đi, hắn cũng đành phải đi theo.

Chỉ có mấy tên cao thủ của Ôn gia không đi.

Bọn họ tụ tập ở lòng đường.

Người khi không cười rất cuồng bạo, khi cười lại rất ôn hòa, lúc này vẫn cười một cách ôn ôn hòa hòa.

Cười rất ôn hòa với Ôn Văn.

Ôn Văn ngẩn ra một lúc, cuối cùng cũng cười.

Vừa cười lên, vẻ sầu muộn của y hoàn toàn tan thành mây khói, khôi phục sự nho nhã lễ độ thường ngày.

- Không ngờ.

- Không ngờ ta sẽ tới?

Người có dáng vẻ nóng nảy nụ cười ôn hòa kia mỉm cười điềm đạm hỏi y.

- Chỉ là không ngờ người lại ở trong kiệu của Vô Tình.

Ôn Văn nói:

- Mọi người đều biết, đó là một chiếc ma kiệu, không được hắn đồng ý, không ai có thể leo lên được.

- Đúng vậy, nếu như hắn không đồng ý, ta cũng không vào được.

- Cho nên là hắn để người lên?

- Đúng vậy.

- Chuyện xảy ra lúc nào?

- Trước khi Tập Nhân và Độ Nhân xuất hiện động thủ.

Người khi cười lên rất ôn hòa, khi không cười rất nóng nảy, hiện giờ vẫn đang cười, cho nên giọng điệu rất ôn hòa:

- Khi đó ta đang lặng lẽ theo sau kiệu của hắn, dự định chờ Độ Nhân, Tập Nhân ra tay, sẽ cùng bọn họ trong ứng ngoài hợp.

Ôn Văn hoàn toàn hiểu được.

Đó vốn là một trong số kế hoạch của bọn họ.

- Ta vốn cũng định trước sau phối hợp với người, chỉ không hiểu vì sao người lại vào trong kiệu của hắn.

Người khi cười rất ôn hòa này đương nhiên chính là Ôn Hòa, cùng với Ôn Văn trên giang hồ được xưng là “Thiên Nhai Hải Giác”.

- Ta vốn ở sau kiệu của hắn muốn ra tay, không ngờ lại được đao đồng của hắn mời lên kiệu.

- Hắn... mời người lên kiệu?

- Đúng. Ban đầu trong lòng ta cũng rất hoài nghi, nhưng vẫn dứt khoát bước lên. Vừa vào hán liền nói rõ, hán đã phát hiện được nơi ẩn thân của người, hơn nữa còn biết hai chúng ta rất ít khi không cùng nhau hành động, cho nên mặc dù hán chưa nhìn thấy ta, cũng có thể đoán được ta ở nơi nào.

- Lúc đó không phải hán đang nói chuyện với thư đồng, kiếm đồng, đao đồng của hán sao?

- Đó chỉ là giả vờ. Có điều Vô Tình này quả thật trí năng trời phú, hơn nữa còn có thể phân tâm làm nhiều việc.

- Cho nên, hán không chỉ phát hiện ra Tiểu Tập và Tiểu Độ, còn giữ chân người, giải quyết Văn Nhân, đồng thời tiết lộ hành tung của ta và đại bá người...

Lần này người lên tiếng là “người trẻ tuổi” bán trứng kia:

- Hán cố ý muốn chúng ta lên đài, lộ mặt.

- Hán làm như vậy nhất định có nguyên nhân.

“Lão nhân gia” bán đồ trà kia trên mặt lộ ra vẻ suy nghĩ, nói tiếp:

- Hán muốn có người biết được tâm ý của hán, cho nên trước tiên nói với người?

Hai người này là tinh anh trong số cao thủ thế hệ trước của Lão Tự Hiệu Ôn gia, huynh đệ “Thiên Tàn Địa Khuyết” Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình.

Hai người này có bối phận rất cao trong Lão Tự Hiệu. Lão Tự Hiệu lại chia thành Tử Tự Hiệu, Hoạt Tự Hiệu, Đại Tự Hiệu và Tiểu Tự Hiệu, mỗi chi nhánh do hai người một chính một phụ quản lý. Nhưng trong tổng bộ của Lão Tự Hiệu vẫn có năm cao thủ nắm quyền, bốn cao thủ quản lý, một cao thủ điều khiển. Mười người này bề ngoài đều khá dễ nhìn, nổi bật, người ta gọi là “Thập Toàn Thập Mỹ” trong Lão Tự Hiệu. Ở sau lưng, những kẻ đối nghịch với Ôn gia lại hận bọn họ thấu xương, ngầm gọi là “Thập Toàn Đại Độc Quả”.

Trong đó, hai người “tổng quản” bốn phương hào kiệt, tám phương sự vụ, chính là huynh đệ Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình này.

Thực ra đôi huynh đệ họ Ôn này tuổi tác xấp xỉ nhau, đều đã quá năm mươi. Có điều huynh trưởng “Thiên Tàn Địa Khuyết” Ôn Nhâm Bình từ lúc niên thiếu đã lão luyện thành thực, suy nghĩ quá độ, cho nên tóc trắng đầy đầu, nếp nhăn đầy mặt, vừa qua ba mươi đã bị người ta gọi là “đại bá”, “ông già”, vì thể tình thần tiêu tụy, suốt ngày buồn bực, sầu não không vui. Y có thể nói là đã cống hiến hết thanh xuân và tâm lực của mình cho Lão Tự Hiệu, do đó địa vị cao quý, được người trong môn và trong võ lâm tôn trọng.

Ôn Tử Bình lại hoàn toàn khác biệt.

Y từ nhỏ đã nhiều lần gặp phải gian nan khổ cực. Lão Tự Hiệu truyền đến đời của y, vừa lúc gặp phải các lộ tinh anh, các chi nhánh bên ngoài phân liệt nội chiến, có người trèo lên phía trên, có người chảy ra bên ngoài, có người lại tranh giành quyền vị trong môn, đến nỗi Ôn gia tốt đẹp bị náo loạn đến mức gà chó không yên, phân chia tan rã, thanh thế giảm nhiều. Ôn Tử Bình từng tốn không ít thời gian và tâm lực để bình định những tranh chấp này, nhưng vẫn lửa cháy bốn phương, muốn giữ vững cục diện cũng phải hi sinh không ít.

Thế nhưng y vẫn bảo trì tâm tình phấn khởi, vẫn dùng tâm linh vui vẻ đi đối diện với tất cả khó khăn, thân nhiên và vui sướng tiếp nhận, chịu đựng từng lần ngăn trở và dả kích.

Đúng vậy, tuy y đã tuổi già, nhưng nhìn dáng vẻ vẫn còn trẻ, ít nhất phải trẻ hơn hai mươi tuổi so với tuổi tác thực tế. Thậm chí rất nhiều người quen biết đều cho rằng, y vào mười năm trước còn trẻ hơn hai mươi năm trước, mà bây giờ lại càng trẻ, tinh thần càng phấn chấn hơn so với mười năm trước.

Hai người này gần đây đều có chức vị, một người trong triều, một người ngoài triều, rất ít khi hành tẩu trên giang hồ, nhưng hiện giờ lại đồng loạt xuất hiện ở đường lớn Hoàng Khố.

Tại sao?

Bọn họ đến vì chuyện gì?

Bọn họ đến từ khi nào?

Chẳng lẽ kinh động nhiều cao thủ Lão Tự Hiệu như vậy, chỉ để giết một tên Thiên Hạ Đệ Thất?

Nhưng Ôn Hòa Nhân rất nhanh đã giải thích nghi hoặc của mọi người.

Y thuật lại cuộc nói chuyện với Vô Tình trong kiệu.

- Ta biết lần này có rất nhiều người trong tự hiệu các người đã đến kinh thành.

Đây là câu nói đầu tiên của Vô Tình sau khi “mời” y lên kiệu.

Chiếc kiệu này mới thật sự là kiệu của Vô Tình, nó được Gia Cát tiên sinh thiết kế, được cao thủ Ban gia và Vô Tình hợp sức chế tạo. Còn chiếc kiệu lúc trước bị đốt cháy tại đường lớn Lam Sơn, đương nhiên chỉ là “che đậy”, dùng để dụ kẻ mai phục xuất kích vì tưởng lầm Thích Thiệu Thương ngồi bên trong. Giống như một loại “ám khí” độc nhất vô nhị, thiên hạ không hai do Vô Tình phát ra.

Giống như “cái bóng” mà y đánh ra, mặc dù không có lực sát thương, nhưng có thể khiến kẻ địch tưởng lầm, y sẽ thừa dịp này sát thương kẻ địch của mình.

Kiệu và xe lăn chế tạo phức tạp, cơ quan trùng trùng như vậy, ít nhất có ba chiếc và hai cỗ.

Ôn Hòa còn đang lưu ý kết cấu bên trong chiếc kiệu “danh chấn thiên hạ” này, Vô Tình đã nói tiếp:

- Các người đương nhiên không chỉ vì muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất.

Lời của y rất dứt khoát, cũng nói rất trực tiếp.

- Cho dù các người muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, cũng không chỉ vì muốn báo thù cho Hứa Thiên Y. Thiên Hạ Đệ Thất dùng Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm giết chết một trong Thập Toàn cao thủ của Lão Tự Hiệu các người, đó là “Thất Sát Nhất Oa Phong, Cửu Tử Nhất Sinh Phong” Ôn Tùy Đình. Hắn vốn là người đầu tiên Lĩnh Nam các người phái đến kinh thành để tổ hợp thể lực của Lão Tự Hiệu, cũng là tiên phong mở đường, kết quả lại chết trong tay Thiên Hạ Đệ Thất. Các người muốn trả thù cho hắn còn nhiều hơn Thiên Y Hữu Phùng.

Ôn Hòa bề ngoài không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ chấn động.

Làm sao những chuyện cực kỳ cơ mật này, Vô Tình lại biết rõ như vậy?

(Hắn làm sao biết được?)

(Cơ mật làm thế nào bị tiết lộ?)

- Chỉ có điều, các người mượn danh nghĩa báo thù cho Hứa Thiên Y, là muốn khiến Lạc Dương Ôn Văn cảm động, khiến y tưởng rằng các người báo thù cho đồ nhi, dẫn dắt y trở lại kinh thành, dịch chuyển thể lực của Lạc Dương Lão Tự Hiệu vào kinh sư, hoàn thành tâm nguyện xâm chiếm võ lâm vương thành của Lão Tự Hiệu các người. Cho dù có thất bại, cũng có thể kích thích quyết tâm của Ôn Tung Dương vào kinh lấy lại uy danh.

Đến lúc này Ôn Hòa mới có thể nói chuyện.

Y chỉ nói:

- Người làm sao biết?

Vô Tình đáp:

- Bởi vì chức trách trên người, chúng ta vẫn luôn lưu ý đến biến động của các bang các phái trong võ lâm, cũng luôn để ý đến các loại nhân sự biến đổi trên giang hồ, càng đặc biệt chú ý đến chiều hướng của Lão Tự Hiệu Ôn gia.

Y mỉm cười nói:

- Không có cách nào. Ôn gia sở hữu đội ngũ dùng độc và thủ pháp dùng độc mạnh nhất võ lâm hiện nay, chúng ta không thể không đề cao cảnh giác, tăng cường quan sát.

Lúc này Ôn Hòa mới thở ra một hơi, khẽ nói:

- Xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp các người. Vốn tưởng rằng đương quyền chủ sự trong triều, trong kinh hấn là đám người Thái Kinh, bây giờ xem ra các người cũng cây lớn rễ sâu, vây cánh trải rộng, không chỗ nào không có, không chỗ nào không biết.

Vô Tình nói:

- Không dám. Có điều nếu không biết người biết ta, hệ thống Lục Phiến Môn chúng ta và mấy vị đồng môn còn có thể lẫn lộn trong kinh sao? Còn có thể lật một chút mây, làm một chút mưa từ trên tay đám người Thái Kinh, Đồng Quán, Lương Sư Thành sao? Vừa rồi ở trước Tam Hợp lâu, anh ruột Ôn Văn của người đã nói là không tiếp tục nhúng tay vào chuyện của Thiên Hạ Đệ Thất, hiện nay lại mai phục ở con đường phía trước, có lẽ là cao tăng trong trong tự hiệu các người đã có mệnh lệnh khác. Chỉ có điều, các hạ và Văn huynh đã là đại tướng trong Lão Tự Hiệu, còn ai có thể sai khiến được các người? Ta thấy, lần này chắc là cả Thiên Tàn Địa Khuyết cũng tới rồi. Nếu như huynh đệ Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình đã tới, như vậy việc chuyển dời thế lực vào kinh thành nhất định phải hoàn thành. Ta đoán không sai chứ?

Ôn Hòa mồ hôi chảy ròng ròng, lần này y thật sự không cười nổi.

- Ta phát hiện Ôn Văn huynh muốn cản đường cướp tù, như vậy tức hạ và y luôn luôn như bóng với người, hình bóng gắn bó, nhất định cũng ở gần đây. Sau khi để ý, quả nhiên đã phát hiện tung tích hiệp khách, lúc này mới thành tâm mời mọc, cũng không có mưu mô, quyết không ác ý.

Vô Tình nghiêm mặt nói:

- Có điều, nếu các người muốn cướp tù giết người trên đường, ta thân là nha sai, không thể không toàn lực ngăn cản.

Ôn Hòa khó khăn lắm mới từ câu này tìm được một yếu điểm để phản kích:

- Đại bổ đầu nếu biết thế lực của Lão Tự Hiệu Ôn gia chúng ta vào kinh đã là chuyện tất yếu, đương nhiên cũng biết hành động đầu tiên sau khi chúng ta vào kinh nhất định phải hoàn thành. Người còn muốn dùng sức một người ngăn cản chúng ta, chẳng phải là đưa tay cản xe, cố ý đối địch với chúng ta?

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Ta không chỉ có một mình. Ta đại biểu cho vương pháp, cũng đại biểu cho tất cả sai dịch chấp pháp, ngăn cản các người làm như thế.

Cặp mắt của y như chớp, ánh mắt như đao nhìn thẳng vào Ôn Hòa Nhân, nói từng chữ từng câu:

- Huống hồ, nếu các người giết chết Thiên Hạ Đệ Thất trên đường, chẳng những không thể lập uy, hơn nữa còn phá hủy danh tiếng của Lão Tự Hiệu, làm lỡ đại sự của Ôn gia.

Ôn Hòa nghe vậy kinh ngạc, cười khổ nói:

- Chuyện này... ta thật sự nghe không hiểu.

Vô Tình bình tĩnh đỉnh đạc nói, lúc này bên ngoài vang lên tiếng cười và tiếng nói chuyện ồn ào do một đạo ba kiếm đồng cổ ý phát ra, cũng bắt đầu có trẻ con đi theo xe tù ném đồ. Đương nhiên đây vẫn chỉ là ném đá dò đường.

- Bản thân Lão Tự Hiệu vốn bất hòa với Thái Kinh, hơn nữa còn có thù xưa. Các người dám vào kinh phát triển, đó là trực tiếp làm việc dưới ý chỉ của thiên tử. Hoàng thượng cũng hi vọng bồi dưỡng một số cao thủ võ lâm trực thuộc ngài. Đám người Thái Kinh, Vương Phủ, Đồng Quán đều có rất đông nhân vật võ lâm thân mang tuyệt kỹ trợ giúp bọn họ, nếu thánh thượng nghe nói đến, khó tránh khỏi bất an. Có điều Ôn Văn là thủ lĩnh quần long của các người, bởi vì e ngại uy hiếp của Mễ Thương Khung, Phương Ứng Khán, cho nên vẫn luôn chân chừ không dám vào kinh. Do đó các người muốn trước tiên thể hiện uy danh, mở rộng cục diện, để nhân thủ của Lạc Dương ôn phái và đồng môn của Linh Nam Lão Tự Hiệu không còn đường thất hứa, rút ra.

Vô Tình không hùng hổ dọa người, đề tài cũng không quá sắc bén.

Y chỉ rõ ràng.

Dòng suy nghĩ rõ ràng, lập trường rõ ràng, ngay cả ngọn nguồn cũng rõ ràng sáng tỏ, phân tích tỉ mỉ.

Những lời y nói, cho dù Ôn Hòa không muốn thừa nhận, cũng không dám phủ nhận.

Bởi vì y không hiểu Vô Tình làm cách nào biết rõ như lòng bàn tay về chiều hướng gần đây của Lão Tự Hiệu, nhưng y cũng không thể không đồng ý, phân tích của Vô Tình hầu hết đều không trái với tình hình thực tế.

Cho nên y chỉ có thể vừa kinh ngạc vừa lưu ý.

Lời nói của Vô Tình quả thật đáng để y lưu ý lắng nghe, suy nghĩ kiểm điểm.

- Vì vậy các người cố ý giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, một mặt để đả kích uy danh sát thủ đứng đầu dưới tay Thái Kinh; một mặt khiến Ôn Văn thiếu các người một ân tình, một khi Lão Tự Hiệu thất bại, y không thể không nhìn vào tình cảm, từ Lạc Dương điều trọng tướng đến chi viện; còn một mặt nữa là lập uy, mở đường cho người của Ôn gia các người.

- Nhưng các người sai rồi.

- Giết chết Thiên Hạ Đệ Thất cũng không thể đả kích Thái Kinh. Hiện giờ Thái Kinh đang muốn trở lại, giống trống khua chiêng. Đoạn thời gian này hẳn giống như tiềm phục trong nước, nhưng thật ra là mưu đồ bí mật, sai đám người Chiêm Biệt Dã thay hẳn kêu gọi Phi Phủ đội Dư gia, Nam Dương Chính Cổ môn La gia, Bình An môn Nữ Trần thị thế gia, cùng với phản đồ của Tứ Phân Bán đàn chưa bị sát hại, Thần Thương hội Tôn gia, Hạ Tam Lạm Hà gia, Thái Bình môn Lương gia, Diệu Thủ Ban gia, Thục Trung Đường môn, Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia, phản tướng của Cẩm Tình Dụng Sự bang, nghịch đồ của Kim Tự Chiêu Bài Phương gia, Hắc Diện Thái gia, Hạ Ngũ môn, chương môn của Thập đại phái, Thập Lục kiếm phái... chiêu mộ tình nhuệ trong những môn phái này, thậm chí là đệ nhất cao thủ cống hiến cho hắn. Nghe nói ngay cả trong quý môn cũng có ba đại cao thủ đỉnh cấp là Ôn Tung Hoàn, Ôn Nhi Lệ, còn có một người khác bối phận cao hơn, cũng đều bị hắn chiêu mộ... có chuyện này chứ?

Ôn Hòa Nhân không nhận được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thật sự có chuyện này, nếu không “Đại Lão” của Lão Tự Hiệu Ôn gia cũng sẽ không cảm thấy nguy cơ tứ bề. Ngay cả ba đại cao thủ đỉnh cấp cũng bị Thái Kinh “mua chuộc”, chỉ sợ quyền hành của Lão Tự Hiệu cho dù không bị người khác thao túng, cũng rất nhanh sẽ lập “tự hiệu” khác.

Nhưng Vô Tình làm sao biết được?

Những chuyện này trong nội bộ Lão Tự Hiệu tuyệt đối là cơ mật, ngay cả Ôn Hòa cũng chỉ biết Ôn Nhi Lệ đã nương nhờ Thái Kinh, một người khác hóa ra là Ôn Tung Hoàn, đây là lần đầu tiên y nghe được. Xem ra Vô Tình có lẽ cũng đã biết rõ “người thứ ba”. Hóa ra đã có nhiều cao thủ tuyệt thế quy thuận dưới cờ của đám “lục tặc triều đình” Thái Kinh như vậy, không thể nói là không kinh hãi.

Ôn Hòa Nhân đổ mồ hôi lạnh, tuy trong lòng kinh hãi nhưng bề ngoài lại không biến sắc, vẻ mặt nghiêm túc.

Y hiểu rõ hơn ai khác, chỉ cần mình cười lên sẽ khiến người ta sảng khoái vui tươi, bình dị gần gũi, nhưng một khi “đen miệng đen mặt” thì nhất định sẽ gây cho người ta áp lực cực lớn.

Cho nên khi trong lòng y chấn kinh, càng phải nghiêm túc lạnh lùng.

Vô Tình vẫn cười nói như trước, cử chỉ đúng mực. Nhìn thần thái của y, có lẽ lúc đánh đàn, ngâm thơ, uống trà, tán gẫu cũng như vậy?

Vô Tình ngồi trong chiếc kiệu vốn không rộng rãi, lại hỏi một câu:

- Có lẽ lời đồn không sai chứ? Hả?

Ôn Hòa nói:

- Thịnh đại bồ đầu không hổ là người trong Lục Phiến Môn, tin tức thật nhanh, bội phục bội phục!

Vô Tình nói:

- Ta chỉ là nhờ chức vụ thuận tiện, nghe lời đồn đại. Có điều, trước mắt Thái Kinh đang toàn tâm toàn ý muốn kích động Thất tuyệt Kiếm Thần năm đó uy chấn thiên hạ, hoành hành vô lâm, tái xuất giang hồ cống hiến cho hần. Còn như Thiên Hạ Đệ Thất, trong suy nghĩ của đám tiểu nhân bỏ đờ bọn chúng, có lẽ địa vị xếp hàng đã từ thứ bảy rơi đến hơn một trăm rồi... Lão Tự Hiệu các người xuất động nhiều cao thủ có mặt mũi như vậy tới giết hần, chẳng qua chỉ thu được danh tiếng của kẻ tầm thường gặp may mà thôi.

Ôn Hòa hỏi ngược lại:

- Không giết kẻ này, chẳng lẽ cứ mặc cho hần ung dung ngoài vòng pháp luật?

Vô Tình nói:

- Cũng không phải. Ta biết cao thủ của Lão Tự Hiệu đã mai phục trước mặt, thế nhưng giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu?

Ôn hòa hỏi:

- Lời này nghĩa là thế nào?

Vô Tình khẽ mỉm cười nói:

- Thực ra, Thích lâu chủ cũng không đóng kín huyết đạo của hần. Với công lực của Thiên Hạ Đệ Thất, chỉ cần toàn lực vận công, nhất định có thể phá giải được. Hần vẫn lơ ngơ ngẩn trong xe tù, chẳng qua là muốn chờ cơ hội...

Ôn Hòa kinh ngạc nói:

- Chờ cơ hội? Cơ hội gì?

Vô Tình nói:

- Chờ cơ hội giết người.

Ôn Hòa càng kinh ngạc:

- Giết người? Giết ai? Hần biết chúng ta sẽ tới giết hần sao?

Vô Tình cười một tiếng nói:

- Hần vốn là chờ thời cơ tốt nhất để giết ta. Có điều nếu các người muốn giết hần, hần cũng nhất định sẽ phản kích.

49. Chương 49: Sau Khi Chết Công Danh Ai Quản Được

Ôn Hòa kinh ngạc:

- Người làm sao biết hần có thể phá giải huyết đạo bị phong tỏa?

Vô Tình nói:

- Ta nhìn ra được. Ngoài ra khi Thích Thiệu Thương đưa Thiên Hạ Đệ Thất tới, cũng đã nói rõ với ta chuyện này.

Ôn Hòa nhất thời có phần không phản ứng kịp:

- Ý của người là nói, Thích Thiệu Thương cố ý không đóng kín huyết đạo của hần, để cho hần chạy trốn... mà Thích Thiệu Thương lại lên thông báo cho người?

Trong này có mấy điểm đáng ngờ, dường như nói thế nào cũng không thông.

Vô Tình nói:

- Đúng. Có điều với thủ pháp điểm huyết của Thích Thiệu Thương, cho dù không mạnh tay, người bình thường cũng quyết không tháo gỡ được, không dùng nội gia chân khí cũng đừng mơ tưởng phá giải.

Ôn Hòa dù sao cũng là nhân vật nổi bật xuất chúng trong Lão Tự Hiệu, đã bắt đầu hiểu được một chút.

- Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất cũng không phải là người bình thường.

Vô Tình mỉm cười bổ sung một câu:

- Hắn cũng không phải là người cam tâm dằn tội.

Ôn Hòa càng hiểu thêm:

- Cho nên hẳn nhất định liều mạng nội thương, cũng sẽ tự mình phá giải huyết đạo cấm chế, mà hẳn lại cho rằng người không biết.

Vô Tình gật đầu nói:

- Cho nên vừa rồi hẳn đã chảy máu, chỉ là vẫn cố gắng kìm nén trong miệng... Muốn phá giải “Nhất nguyên chân khí” của Thích Thiệu Thương, ai cũng phải trả một cái giá.

Ôn Hòa đương nhiên đồng ý:

- Hẳn cho rằng người không biết, sẽ chờ thời cơ chạy trốn... Đương nhiên, tốt nhất là giết chết người trước khi chạy trốn, lập công lớn trước mặt Thái Kinh.

Vô Tình lại cười cười, thần sắc có vẻ tịch mịch, lại mang một chút tự giễu:

- Giết ta dù sao vẫn có điểm tốt. Trên giang hồ, trong triều đình, người muốn lấy cái mạng này của ta cũng không ít, người chờ ta chết có thể nói là nhiều không đếm xuể.

Ôn Hòa càng lúc càng hiểu ngầm:

- Nếu như hẳn bắt ngờ làm loạn, đánh lén người, người sẽ có thể mượn cớ tự vệ, ngăn chặn yếu phạm chạy trốn, giết chết hẳn ngay tại chỗ.

Y càng nói càng nắm được “mấu chốt”:

- Cũng chính là nói, tất cả đều mượn tay người khác. Người chỉ công bình, tuân theo pháp luật xử tử hẳn tại chỗ. Thích Thiệu Thương không cần gánh tội danh giết chết thủ hạ Thái Kinh trên đường, cũng không cần chúng ta mạo hiểm phạm pháp làm chuyện như vậy?

Trong mắt Vô Tình đã có ý khen ngợi:

- Thực ra người muốn giết hẳn đâu chỉ có các người? Ta thấy người chủ sự của Lục Phân Bán đường cũng có ý dồn hẳn vào chỗ chết, có điều bọn họ vạch kế hoạch chu đáo sau đó mới hành động mà thôi.

Y lại khẽ than nói:

- Ngay cả trong số nha sai áp giải hẳn, ta thấy cũng có người hận hẳn thấu xương, muốn một đao làm thịt hẳn... Thực ra các người cần gì phải nóng lòng đánh trận này.

Y nhìn lướt qua cửa hàng bên đường, cuối cùng nhìn chăm chú vào một cửa hiệu chuyên bán tiền âm phủ và đồ tế phía xa, khẽ nhướng mày nói:

- Chỉ là cửa tiệm hàng mã kia, ít nhất có hai tên thủ hạ của Thái Kinh đang giám thị. Ai giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, sẽ trở thành cái cớ để hẳn tiêu diệt kẻ địch sau này. Lão Tự Hiệu các người muốn đến kinh thành thi triển quyền cước, cần gì phải vì loại người như Thiên Hạ Đệ Thất mà để lộ mục đích, khiến người ta nắm thóp trong tay?

- Huống hồ.

Vô Tình tiếp tục nói:

- Lạc Dương Ôn Văn Ôn đại nhân đã phái Ôn Nhiệt Ôn thập nhất ca đến nói với ta, có giết chết Thiên Hạ Đệ Thất cũng không thể thúc đẩy y tiến quân kinh thành, mấu chốt còn tùy thuộc vào an toàn của Ôn Nhu. Các người tội gì phải làm chuyện tổn sức mà không có kết quả này, ngược lại còn giúp Thiên Hạ Đệ Thất sau khi chết được dương danh, chết một cách oanh liệt.

Lúc này Vô Tình đã cách gian hàng bán trứng và bán đồ trà rất gần, mà y cũng nhìn ra, những “đứa trẻ” đi theo là Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân đã muốn phát động ám sát tù phạm.

Cho nên y nói:

- Tuy là sau khi chết công danh ai quản được, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất còn không đáng để các người ra tay. Ta thấy ngay cả Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình cũng xuất động rồi, các người chuyển này đúng là biến chuyện nhỏ thành chuyện lớn. Nguyên nhân này ta đã nói với người, mong rằng người có thể làm một người thông minh. Ta không muốn khiến cho nhân sĩ chính trực, cao thủ tinh nhuệ của Lão Tự Hiệu hận ta cố ý cản trở. Ta chỉ không muốn các người nhúng tay vào vũng nước đục này, lập uy không thành, còn náo động đến mức người ngã ngựa đổ.

Lúc này Ôn Hòa Nhân đã hoàn toàn hiểu được dụng ý của Vô Tình, cũng không thể không bội phục ánh mắt của đối phương.

“Thiên Tàn Địa Khuyết” Lão Tự Hiệu quả thật đã tới, nhưng y lại không nhìn ra trong tiệm đồ cúng kia có người của Thái Kinh ẩn nấp.

Cho nên y chỉ nói:

- Xem ra, về tình về lý, đại bổ đầu tuân theo pháp luật xử quyết Thiên Hạ Đệ Thất, vẫn thuận tiện hơn là chúng ta ra tay. Có điều chúng ta đã mai phục, cũng sắp phát động rồi, nếu như ta lập tức ngăn cản, ngược lại khiến dụng tâm khổ cực của đại bổ đầu phơi bày trước mắt người khác, chỉ sợ...

Vô Tình nói ngay:

- Điểm này người không cần lo lắng.

Ôn Hòa nói một cách ôn hòa:

- Mặc dù đại bổ đầu tức trí đa mưu, nhưng trong tự hiệu chúng ta cũng có người tài, đại bổ đầu nhất định đừng xem thường.

Vô Tình nói:

- Lão Tự Hiệu cao thủ như mây, ta có tài đức gì mà dám khinh thường? Chỉ có điều, nếu hảo thủ của các người đã đến kinh, chuẩn bị công một lần này, đánh một trận này, tại hạ cũng chỉ đành không biết lượng sức, cung nghênh lĩnh giáo. Lỡ may tài nghệ của ta không bằng người, có chết cũng không oán. Nếu như miễn cưỡng được quý tự hiệu nhường nhịn, có thể bắt bại không chết, chỉ mong huynh đài lúc thuận tiện có thể nói cho các hảo hán của quý tự hiệu biết nỗi khổ tâm của tại hạ, ngọn nguồn trong đó, xin cảm kích vô cùng.

Y tự nhiên phóng khoáng, thẳng thắn vô tư nói:

- Huống hồ Nhại Dư từ nhỏ tàn tật, văn không được, võ không xong, chỉ dựa vào mấy món cơ quan, mấy vị đồng môn giúp đỡ, hơn nữa nhờ may mắn của trời, được các lộ anh hùng hảo hán nể mặt nhân tình, mới có thể đi mấy con đường lớn, mấy nơi hẻm nhỏ. Không giống như quý tự hiệu, người người đều vượt sông vượt gió trên sông lớn hồ lớn, vững như Thái Sơn. Điểm này tại hạ kém xa không bằng, có thể nhìn bóng lưng đã thẹn mướt mồ hôi rồi... Có điều chút tài mọn này của tại hạ, nếu muốn tự bảo vệ mình trong tay các vị, trong nha, trong môn của ta cũng có không ít người tài tiền bối, giúp hoàng thành duy trì trị an, vì thiên hạ chủ trì pháp lý. Bọn họ đều lão luyện xuất sắc hơn tại hạ. Những người khác không nói, chỉ riêng ba vị huynh đệ họ Thiết, họ Thôi, họ Lãnh trong số chúng ta đã có năng lực hơn người, trí tuệ phi phạm... Nếu quý tự hiệu muốn kiềm chế gian nịnh, nhúng tay vào võ lâm kinh thành, đây vốn nơi các lộ anh hùng hảo hán thiên hạ đến được đi được, tại hạ tất nhiên là hoan nghênh. Nhưng nếu gặp phải một số người mưu toan gây loạn sinh sự, quấy nhiễu nhân dân, khoe khoang làm ác, như vậy cho dù hèn mọn bất tài, sức không bằng người, huynh đệ đồng môn bọn ta cũng không thể đứng nhìn, diệt ác trừ gian, quyết không dung túng...

Nói đến đây, ánh mắt Vô Tình chớp động, đã chú ý tới tình hình ngoài kiệu giường cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng, lập tức nói đến phần cuối:

- Hành động của ta chẳng qua là như vậy. Nhưng nếu ta cũng có thể phát ra ánh sáng của đom đóm, dùng tay nhỏ chặn xe, kính xin túc hạ chuyển lời với chư quân tử quý môn, tất cả xin dùng pháp lý làm trọng, cố gắng vì phúc lợi của bách tính trong thiên hạ. Lời đến đây là hết, xin các hạ ủy khuất nghỉ ngơi tại đây, để ta ứng phó với biến cục bên ngoài, đến lúc đó mới cung thỉnh huynh đài giảng hòa giúp ta.

Tiếp theo Vô Tình liền cố ý nói chuyện một lúc với ba kiếm một đao đồng, sau đó trong lúc cười nói ngăn chặn thể công của “Kim Đồng Ngọc Nữ” trong Lão Tự Hiệu.

Tiếp theo y lại ngăn cản Ôn Văn cướp tù, còn kinh động vạch trần Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình đang cải trang ẩn nấp.

Y cố ý “ép” đôi Thiên Tàn Địa Khuyết nổi danh của Lão Tự Hiệu này lộ mặt, vốn cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Y làm như vậy, là vì đôi huynh đệ dùng độc năm đó từng danh chấn giang hồ này hiện nay đều ít nhất hơn năm mươi tuổi, cho dù tuổi già chỉ chưa già, hùng tâm vẫn còn, nhưng dù sao cũng đã dần dần lão hóa. Có điều bọn họ vẫn có địa vị rất đặc biệt trong võ lâm.

“Tàn Độc” Ôn Nhâm Bình và “Khuyết Độc” Ôn Tử Bình, ngoại trừ đều là cao thủ dùng độc, còn có một đặc điểm chung, đó là học rộng nhớ lâu, tri thức uyên bác, hành văn lưu loát, đầu óc cực nhanh, hiểu biết về sử học rất độc đáo và tinh thâm, thấu triệt và rộng rãi, do đó cũng là hai cây “bút sử” trên giang hồ.

Rất nhiều người và chuyện trên giang hồ, chiến dịch và xung đột trong võ lâm, đều do bọn họ ghi chép lại, thậm chí đều tin vào bình luận giải thích của bọn họ.

Thậm chí ngay cả thành tựu cao thấp, phẩm cách xếp hạng, binh khí võ công, mọi người cũng đều rất tin tưởng vào đánh giá khen ngợi của huynh đệ họ Ôn.

Đối với rất nhiều trận chiến trọng đại, hoặc chuyện quan trọng trên giang hồ, Thiên Tàn Địa Khuyết cũng không tiếc bỏn ba cực khổ. Chỉ cần nghe được tin đồn, bọn họ nhất định sẽ trăm cay ngàn đắng tìm đến hiện trường, bàng quan ghi chép, tận mắt ghi lại.

Nếu nói đến ví dụ xa, năm đó đại hiệp Tiêu Thu Thủy một người một kiếm, dũng cảm xông vào Thục Trung Đường môn để cứu hồng nhan tri kỷ Đường Phương. Bọn họ đã dùng trăm phương ngàn kế lẫn vào hiện trường ghi chép lại, nhờ đó sau này người giang hồ mới biết được trận chiến kinh thiên địa, quỷ thần khiếp này.

Như ví dụ gần, Quan Thất từng tại nhà cũ Tư Mã dùng sức một người quyết chiến với hơn mười tên cao thủ võ công đứng đầu trong hoàng thành, vẫn chiếm được thượng phong, sau đó lúc gặp phải nguy hiểm lại “biến mất một cách thần bí”. Huynh đệ Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình may mắn gặp dịp, tận mắt nhìn thấy, cũng ghi chép lại.

Mặc dù bọn họ cũng không tìm được đáp án.

Quan Thất rốt cuộc sao lại biến mất? Y cuối cùng đã đi đâu?

Ôn Thiên Tàn và Ôn Địa Khuyết mặc dù đều thích sử, đều giỏi về dùng độc, văn tài càng hay, nhưng cũng có một điểm khác biệt rất lớn.

Hai người bọn họ xử sự, xử thế, một người thích suy nghĩ bi quan tiêu cực, còn một người khác, bất kể gặp phải ngăn trở đả kích gì, luôn sẽ nhìn về hướng lạc quan vui vẻ.

Cho nên trải qua năm tháng dài đằng đẳng, Ôn Nhâm Bình chỉ hơn năm mươi, nhìn đã tang thương đầy mặt, tóc trắng hói thúc người già; Ôn Tử Bình vốn gần năm mươi tuổi, nhưng thoạt nhìn lại giống như một người thanh niên chưa đến ba mươi tuổi.

Năm tháng mặc dù dễ hói thúc người già, nhưng tâm cảnh càng quan trọng hơn.

Đến gần mười năm, địa vị giang hồ của Lão Tự Hiệu bị đả kích, cao thủ trong hiệu chạy trốn biến loạn, Ôn Thị Song Bình cũng có phân chia.

Sử bút của Ôn Nhâm Bình được triều đình khen ngợi, triệu y làm sử quan, chuyên giúp triều đình ghi chép một số việc ít người biết trên giang hồ, bí sử võ lâm. Ôn Thiên Tàn sau khi được phong tước, cũng vui vẻ làm một “sử quan” dạo chơi trong triều đình và dân gian.

Ôn Tử Bình vẫn ở lại Lão Tự Hiệu, dùng thân phận bình dân áo vải, tiếp tục ghi chép về chuyện cũ giang hồ, phong vân võ lâm. Y luôn cho rằng không có quan chức thì thoải mái hơn, tiêu dao tự tại ở biển hồ non sông, vung bút ghi lại tất cả những gì mình biết, chắt chắt càng nhẹ nhõm, khoái hoạt hơn so với phong quan phong tước làm việc.

Lần này là chiến dịch đầu tiên mà Lão Tự Hiệu “tiến quân” kinh sư, giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, cũng để báo thù cho đệ tử Ôn gia là “Thất Sát Nhất Oa Phong, Cửu Tử Nhất Sinh Phong” Ôn Tùy Đình, càng để lấy lại công đạo ôn nhân ngoại hệ của Ôn gia là “Thiên Y Hữu Phùng” Hứa Thiên Y. Hai người dĩ nhiên trước đó đã biết, mỗi người đại biểu cho quan phương, dân gian, muốn tận mắt nhìn thấy trận chiến này, chẳng những muốn ghi chép lại, lúc cần thiết cũng chuẩn bị “góp một phần sức lực”.

Điều này có lẽ là lý do Vô Tình kiên quyết công khai vạch trần thân phận của hai người bọn họ.

Một khi bọn họ đứng ra, chuyện này đã được ghi chép lại trong quan phương, võ lâm. Người giết Thiên Hạ Đệ Thất là Vô Tình, thế nhưng đó là dưới tình huống tính mạng của Vô Tình bị uy hiếp, đồng thời muốn ngăn chặn đối phương chạy trốn, cho nên mới hạ sát thủ.

Vì vậy cái chết của Thiên Hạ Đệ Thất là do hấn chạy trốn không thành, chứ không phải chết bởi Lão Ô “biết pháp phạm pháp”, một đám cao thủ của Lão Tự Hiệu ám sát, hoặc là đầu não của đệ nhất bang hội kinh sư công khai giết người trong vương thành.

Bọn họ vô tội.

Vô Tình cũng “bị buộc” giết người.

“Cách chết” như vậy cũng không đến mức vẻ vang, không giống như ngày đó mười mấy cao thủ trong kinh thành quần chiến Quan Thất, hiện nay lại trở thành các lộ nhân mã vây giết Thiên Hạ Đệ Thất.

Mặc dù đều là “Thất”, đều là cuồng ma vô cùng trác việt trong võ lâm, nhưng dù sao tình cảnh cũng khác biệt.

Đến hôm nay, mọi người vẫn không biết “Chiến Thần” Quan Mộc Đán, “Độc Nhân” Quan Thất ở đâu? Rốt cuộc vì sao lại biến mất? Nương thân ở không gian nào?

Cho nên đoạn “ký sự” kia của huynh đệ họ Ôn, cũng chỉ đành kết thúc bằng câu “Quan Thất vô địch, bị thương nhưng không biết kết cục ra sao”, không rõ ràng lắm.

Lần này Lão Tự Hiệu Ôn gia xuất động nhiều người, muốn chặt đầu Thiên Hạ Đệ Thất, Ôn Thiên Tàn, Ôn Địa Khuyết dĩ nhiên cũng không thể khoanh tay. Vô Tình cố ý dùng ám khí “ép” hai người lộ diện, như vậy y giết Văn Tuyết Ngạn, đã tuyên bố vì tự vệ nên lỡ tay ngộ sát yếu phạm, chứ không phải lén lút xử quyết. Cho dù cách làm như vậy nhìn giống như sớm có mưu đồ, nhưng đã bảo vệ đám người Lão Tự Hiệu, Thích Thiếu Thương, Lão Ô không cần phạm tội giết người.

Lại có thể trừng trị loại người tội ác tày trời như Thiên Hạ Đệ Thất, cũng có thể xem là thượng sách.

Như vậy, Ôn Thiên Tàn và Ôn Địa Khuyết đã hiện thân, lại “không thể đổ trách nhiệm cho người khác”, phải “chứng minh” và “giao phó” với Lão Tự Hiệu, trong võ lâm, trên giang hồ, thậm chí là triều đình.

Cái chết của Thiên Hạ Đệ Thất là do hấn “bụng làm dạ chịu”, Vô Tình thật sự đã ra sức bảo vệ hấn, hơn nữa còn ba lần bốn lượt giao đấu với các lộ nhân mã. Nếu như không phải Văn Tuyết Ngạn muốn lấy oán báo ơn, đánh lén làm loạn, muốn giết chết Vô Tình, dưới tình huống an nguy của mình bị uy hiếp cực lớn, Thịnh Nhai Dư cũng sẽ không phản kích giết chết hấn.

Cho nên Vô Tình “bị buộc phải giết người”, đã có mọi người (bắt kể địch bạn) làm chứng.

Dù sao trong hoàng thành cũng không phải muốn giết là giết, có võ công giỏi là có thể làm xằng làm bậy.

Vương pháp ở đây, không thể dung túng.

Ít nhất công đạo ở trong lòng người, cũng có một nhóm người đang bảo vệ chính nghĩa, chủ trì đại cục. Chỉ tiếc cũng có quá nhiều người làm trái pháp luật, tư lợi cá nhân, ức hiếp bách tính, khiến cho người người oán trách, lòng người hoang mang.

Cho nên loại người như Tứ Đại Danh Bổ không tiếc đứng về phía pháp luật, đấu tranh đến cùng với loại người này.

Mà Gia Cát tiên sinh lại dùng một phương thức khác, đó là thủ đoạn chính trị, khéo léo đối kháng với những kẻ đương quyền họa nước ương dân. Còn như Thích Thiều Thương và một đám nhân mã của y, lại dựa vào lực lượng dân gian bang phái, chủ trì công đạo cho bách tính nhân dân.

Giống như Phật pháp nhập môn có bốn vạn tám ngàn loại, muốn làm việc vì công lý chính nghĩa cũng có muôn hình vạn trạng, các loại hóa thân, các kiểu thủ đoạn.

Sau khi chết công danh ai quản được, nhưng khi còn sống các loại quy luật cấm kỵ, nhân tình thế sự, phong tục tập quán, lễ tiết quan hệ, vẫn phải biết tiến biết lui, biết tránh biết né.

50. Chương 50: Khẩn Trương Và Hòa Bình

Đây là suy luận của Lôi Thuần.

Nàng cho rằng một mũi ám khí này của Vô Tình là có dụng tâm, y đã đưa ra cảnh cáo với Lục Phân Bán đường.

Thứ nhất, y đã biết rõ Lục Phân Bán đường rình mò một bên, mưu đồ “ngư ông đắc lợi”.

Thứ hai, một đao này của y đã tuyên bố, hình bộ mà y đại biểu vẫn kiểm soát trị an của kinh sư, nếu ai xúc phạm luật pháp, y vẫn có lực lượng trừng trị bọn họ.

Thứ ba, y cũng phát ra “ám hiệu” chỉ có Lôi Thuần mới hiểu được, đó là y đã đoán được “dụng ý thực sự” mà nàng muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất.

Cho nên, một đao này của y mượn của bổ khoái Lão Ô, lại đưa ra cảnh cáo rất lớn.

Bảo nàng không nên hành động thiếu suy nghĩ, cũng không cho nàng có hành động khác.

Thế nhưng, nếu như Lôi Thuần thật sự có mưu đồ bí mật, sẽ vì một đao này của y mà từ bỏ sao?

Bất kể Lôi Thuần phản ứng thế nào, Lâm Ca Ca đương nhiên không nhìn ra, nhưng Lôi Thuần lại nhìn ra được, chuyện vẫn chưa kết thúc.

Lâm Ca Ca quả nhiên còn có lời muốn nói.

- Sau đó có phải sự tình còn có biến hóa hay không?

Lôi Thuần hỏi như vậy, Lâm Ca Ca lập tức hoàn toàn bái phục.

Sự tình về sau thật sự có biến hóa, hơn nữa còn là biến hóa cực lớn.

Lâm Ca Ca còn chưa tỉnh hồn vì một thanh chủ thủ kia, co rúm trong tiệm đồ mây không dám cử động, nhờ đó lại nhìn thấy “đoạn tiếp theo”.

Đoạn tiếp theo là sau khi Vô Tình dẫn đội rời đi. Y vừa đi, Lão Ô dĩ nhiên cũng đi theo, trong tám tên nha sai dưới tay hắn có sáu tên đi theo, chỉ còn lại hai người giám sát thi hài của Thiên Hạ Đệ Thất.

Nhặt xác là chuyện của khám nghiệm, hơn nữa sau khi nha môn đặc phái “người trong nghề” đến kiểm tra, mới có thể di chuyển sự vật ở hiện trường, bao gồm cả thi thể.

Đây là quy củ, cũng là trình tự pháp luật xử án nghiệm thi. Chờ sau khi người khám nghiệm và trình sát nha sai do nha môn phái tới hiện trường ghi chép, lại trải qua chủ bộ xử án tổng hợp tổng kết, sau đó trình báo với chủ sự hình lại, mới có thể định ra tính chất của vụ án, quyết định có truy cứu hay không, phương pháp điều tra và giải quyết.

Lâm Ca Ca trốn trong tiệm đồ mây bị một đao kia của Vô Tình chấn nhiếp, nhất thời vẫn chân chừ, ẩn nấp không ra ngoài, lại nhìn thấy Ôn Hòa Nhân từ trong kiệu Vô Tình đi ra, nói chuyện một lúc với đám người Ôn Văn Nhân, Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình, Ôn Độ Nhân, Ôn Tập Nhân ở đầu đường, sau đó hai người một đường, phân biệt biến mất tại đường lớn Lam Sam, xưởng nhuộm Hắc Y và đầu đường.

Chỉ còn lại hai tên nha sai trông chừng thi thể nhuộm máu của Thiên Hạ Đệ Thất tại đường lớn Hoàng Khố.

Hai tên nha sai này đều là cao thủ trong Lục Phiến Môn, cũng là huynh đệ của Lão Ô, hơn nữa còn là hai đệ tử của “sư gia” nổi danh nhất trong kinh sư. Một người tên là “Sa Trần”, cũng không biết hẳn có phải thật sự họ “Sa” hay không. Một người khác thường được gọi là “Khôi Nhĩ”, nhìn có vẻ thật thà, con người lại rất trầm tĩnh. Sa Trần rất kiêu ngạo, nhưng tính tình cũng rất cảnh giác lưu ý.

Hai người này canh giữ ở đầu đường, đứng bên cạnh thi thể. Bọn họ biết đây là vụ án lớn, cho nên không dám rời khỏi cương vị, phải chờ nhân viên khám nghiệm tử thi và trình sát đến rồi tính sau.

Ngoài ra, người trên đường lộ đầu quan sát, thậm chí đi đến vây xem đã dần dần tăng nhiều. Khôi Nhĩ và Sa Trần cũng bận duy trì trật tự, bảo mọi người không cần hoang mang.

Nên biết đô thành lớn phồn hoa như kinh sư, một khi có lời đồn truyền ra sẽ dẫn tới xôn xao, thiệt hại gây nên sẽ không thể khổng chế, cũng không thể thu dọn, cho nên Sa Trần và Khôi Nhĩ đều hết sức cẩn thận.

Trong lúc ồn ào nhốn nháo này, Lâm Ca Ca chợt phát hiện, có hai người lại chen lẫn trong đám người quay lại.

Bọn họ vốn không nên xuất hiện vào lúc này.

Nên nói là bọn họ phải sớm rời khỏi rồi.

Hai người này chen lẫn trong đám người, rất dễ khiến người ta không chú ý. Thế nhưng một khi nhìn chăm chú vào dáng vẻ của bọn họ, ấn tượng lại đặc biệt sâu sắc.

Nguyên nhân đặc biệt sâu sắc, là vì dáng vẻ của bọn họ rất xinh đẹp khả ái, khiến người ta yêu thích.

Mắt đen láy, môi đỏ au, ăn mặc hoa mỹ, cộng thêm lúm đồng tiền ngọt ngào, lúc cười lên quả thật khiến người ta nở gan nở ruột, còn mừng vui khắp chốn, khiến người ta liếc mắt cũng lưu lại ấn tượng sâu sắc vì yêu thích.

Có điều, nguyên nhân mà người bình thường không chú ý đến bọn họ, là vì bọn họ không phải là người lớn.

Bọn họ chỉ là trẻ con, giống như một đôi “Kim Đồng Ngọc Nữ”.

Bọn họ là Ôn Độ Nhân và Ôn Tập Nhân.

Tại sao bọn họ lại trở về? Lâm Ca Ca bên phía này quan sát suy đoán nguyên nhân, có lẽ là vì tính trẻ con của bọn họ chưa hết, có lẽ là vì lòng hiếu thắng bọn họ lớn, hay là bọn họ phát hiện điểm đáng ngờ gì, hay là bọn họ chỉ muốn trút giận, bởi vì lúc trước ám khí độc vật do bọn họ phát ra không thể lấy mạng Thiên Hạ Đệ Thất, cho nên bọn họ vẫn muốn đánh hấn một cái, độc hấn một lần, hơn nữa bất kể đối phương đã chết hay chưa...

Tóm lại, hai người Ôn Độ Nhân và Ôn Tập Nhân lẫn vào trong đám người, dần dần tiến đến gần thi thể của Thiên Hạ Đệ Thất. Hai người còn nháy mắt một cái, thừa dịp Khôi Nhĩ và Sa Trần không chuẩn bị...

Ôn Độ Nhân đột nhiên cúi đầu, vọt ra khỏi đám người, còn giống như lão đảo một cái...

Sa Trần vội vàng chạy tới đỡ hấn, quát lên:

- Thăng nhóc này, mau trở về, quậy phá cái gì...

Lời còn chưa dứt, Ôn Tập Nhân đã lách mình một cái, đến bên cạnh thi thể Thiên Hạ Đệ Thất, trong tay ánh sáng xanh chợt hiện, có thêm một thanh đao nhỏ xanh biếc, đao nhanh sắc bén, một đao chém xuống cổ Thiên Hạ Đệ Thất.

Có lẽ nàng muốn cắt chiếc đầu của Thiên Hạ Đệ Thất xuống để giao phó với Lão Tự Hiệu, có lẽ bọn họ vẫn muốn lấy đầu của Thiên Hạ Đệ Thất để an ủi đồng môn Ôn Tuy Đình, Hứa Thiên Y trên trời có linh thiêng...

Có điều biến hóa lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Nàng chém xuống một đao, lại kinh hô một tiếng. Bóng xám trên đất dài ra, một người như ánh chớp chợt lóe lên rồi biến mất, phi thân nhảy lên, nhấp nhô đáp xuống đầu đường.

Đám người ào ào kinh hoảng tránh đi. Khôi Nhĩ lập tức chạy tới, vung quyền, nhưng lại đánh vào khoảng không. Hắn vội vàng đỡ lấy một người, đó là Ôn Tập Nhân. Sắc mặt của nàng đã nhợt nhạt, cả người vô lực, miệng và ngực đều chảy ra nhiều máu.

Ôn Độ Nhân cũng kinh hãi kêu lên một tiếng, cùng với Sa Trần đồng thời chạy tới. Người vừa ra tay đã đánh Ôn Tập Nhân trọng thương lại chính là Thiên Hạ Đệ Thất.

Không phải Thiên Hạ Đệ Thất đã chết sao?

Vừa rồi rõ ràng hắn còn nằm trên đất, không thể cử động, cho dù là một con ruồi đen bay qua hay một con chó già đi ngang qua, đều nghĩ được hắn đã mất đi tính mạng.

Thậm chí mọi người vì hắn đã chết nên lần lượt rời đi.

Bầu không khí vừa rồi còn rất khẩn trương, cũng bởi vì cái chết của hắn mà lắng lại.

Khói lửa đã tắt, chiến đấu đã dừng.

Không ngờ, tại khoảnh khắc Ôn Tập Nhân trở lại muốn cắt đầu hắn, hắn đột nhiên nhổm dậy đánh ngã nàng.

Thế nhưng chính hắn cũng ngã xuống.

Ôn Độ Nhân hét lớn, trên tay có một thanh binh khí màu vàng hình tam giác, lập tức đâm tới.

Hắn muốn báo thù cho Ôn Tập Nhân, hắn muốn lấy mạng kẻ này.

Nhưng kẻ này lại giống như có chín cái mạng.

Bên ngoài đột nhiên ló ra hai người.

Một người khá cao, còn một người khá thấp.

Người khá cao không tính là cao, người khá thấp lại rõ ràng hơi thấp, giống như chưa hoàn toàn phát dục.

Hai người đều che mặt.

Một người dùng loại giấy dày của cửa hàng gạo che đầu lại, chỉ khoét hai lỗ phía trên để nhìn.

Một người khác lại dùng một khối vải lụa che mặt, tùy tiện thắt một cái nút phía sau đầu.

Do đó, hai người đều chỉ đột nhiên hiện thân, không hề nổi bật.

Người cao vừa xuất hiện liền giơ tay lên, bảy tám loại ám khí rít gào bay đến.

Ám khí đánh về phía Ôn Tập Nhân.

Ôn Độ Nhân lập tức thu lại tất cả thể công, đoạt lấy Ôn Tập Nhân trên tay Khôi Nhĩ, vừa dùng “tam giác vàng” chống đỡ, vừa bay ngược lại hơn một trượng.

Sa Trần và Khôi Nhĩ quát mắng đuổi theo chặn lại, nhưng người che mặt khá thấp bé kia lại đột nhiên đá ra một cước.

Đá từ xa.

Lúc này, người che mặt vóc dáng khá thấp bé kia còn cách hai tên sai dịch ít nhất mười một hai thước.

Tuy hai tên công sai này đã từng thấy việc đời, từng đánh không ít trận chiến ác liệt, nhưng cũng không khỏi ngẩn ra.

Chẳng lẽ ngoài “Phách Không chuông” (nghe nói có thể cách không phát chuông kinh đã thương người), còn có “Phách Không cước” sao?

51. Chương 51: Ăn Khớp Không Phù Hợp

Cũng không phải.

Xem ra, người “tập kích” lần này còn chưa đạt đến trình độ như vậy. Nếu thật sự luyện thành Phách Không chuông pháp, “cách không phát chuông, đã thương phổi người”, ít nhất cũng phải có hai mươi năm khổ luyện, huống hồ là “dùng chân thay tay”?

Thế nhưng “lực sát thương” của một cước này có lẽ còn mạnh hơn cả “Phách Không cước”, khó khăn cũng cao hơn.

Bởi vì chân của hắn duỗi ra, cước kinh không phát, nhưng ám khí lại phát.

Cũng là sáu bảy thứ ám khí.

Sa Trần kinh hãi, Khôi Nhĩ biến sắc.

Hai người lui nhanh, chống đỡ.

Hai người đều không biết mình làm sao tiếp được những ám khí này. Thật nguy hiểm, không ai ngờ được một cước kia lại phát ra ám khí. Hai người bọn họ đang toàn lực xông tới, gần như xả thân ăn trọn ám khí.

Bọn họ cũng không biết mình làm sao tránh được những ám khí này.

Nhưng đã tránh được, cuối cùng vẫn tránh được.

Không chết, không thương.

Lại kinh hãi mồ hôi đầy trán, thấm ướt cả lưng.

Bọn họ còn chưa tỉnh hồn.

Ngay lúc này, hai người bịt mắt một ột thấp, một trước một sau “khiêng” Thiên Hạ Đệ Thất, người rõ ràng đã chết rồi đi.

Bọn họ lại đổ mồ hôi.

Khôi Nhĩ gãi tai, Sa Trần cảm thấy có hạt cát chui vào trong mắt. Bọn họ không biết làm thế nào bàn giao với Lão Ô, giao phó với Vô Tình, báo cáo với hình bộ.

Thiên Hạ Đệ Thất đã đi rồi.

Mạng của người này giống như con chim bắt tử, lại giống như vốn là một oan hồn, đã chết rồi thì không quan tâm chết thêm mấy lần.

- Mạng của kẻ này, quả thật không dễ lấy.

Sau đó, khi “Thiên Tàn Địa Khuyết” họ Ôn cứu chữa cho Ôn Tập Nhân, cũng đưa ra phân tích, đánh giá như vậy:

- Hắn vẫn còn chưa chết, ngay cả chúng ta cũng nhìn lầm.

- Có điều, cho dù hắn không chết cũng đã bị thương nặng.

Đây là nhận định của Ôn Tử Bình:

- Nếu không, một kích này của hắn, Tập Nhân chắc chắn phải chết.

- Dưới tình hình như thế, hắn vẫn chỉ bị thương chứ không chết.

Nhận định của Ôn Nhâm Bình là:

- Vô Tình quả nhiên là một kẻ âm hiểm.

Lời của y câu trước và câu sau dường như hoàn toàn không liên quan, nhưng ai cũng biết Ôn Nhâm Bình là một người nói chuyện rất có phân lượng.

Y quyết không nói nhảm.

Y nói như vậy, nhất định có thâm ý.

Cho nên “Thiên Nhai Hải Giác” một người nhú mày, một người nâng quai hàm, đang suy nghĩ.

- Huynh muốn nói, Vô Tình cố ý lưu lại tính mạng cho Thiên Hạ Đệ Thất?

- Đúng thế.

- Tại sao hắn lại làm như vậy?

- Không biết. Có thể hắn muốn mua chuộc lòng người.

- Mua chuộc loại người thú tính như Thiên Hạ Đệ Thất, hắn không sợ có một ngày loại người này sẽ cắn trả sao? Huống hồ Vô Tình ít nhất cũng thật sự đánh hắn trọng thương.

- Có lẽ là Gia Cát tiên sinh gợi ý làm như vậy. Dưới cờ của Gia Cát Tiểu Hoa cần sát thủ giống như Thiên Hạ Đệ Thất, chuyên làm những chuyện mà Tứ Đại Danh Bổ không tiện làm.

- Thế nhưng, Thiên Hạ Đệ Thất đã trở thành sát thủ dưới quyền được Thái Kinh coi trọng, hắn sẽ chuyển sang gia nhập dưới trướng Gia Cát sao?

- Có lẽ bọn họ vẫn luôn diễn trò.

Ôn Nhâm Bình cười lạnh nói:

- Không phải sao? Vô Tình khiến Hòa Nhân tin rằng hắn ngăn cản chúng ta lấy mạng Thiên Hạ Đệ Thất, là vì muốn tốt cho chúng ta, hơn nữa còn muốn đích thân lấy mạng Thiên Hạ Đệ Thất. Kết quả là hắn vẫn thả đối phương. Nếu không phải Tập Nhân, Độ Nhân lên trở về muốn lấy thủ cấp của Thiên Hạ Đệ Thất, chúng ta nhất định không dám tin Thiên Hạ Đệ Thất rõ ràng đã chết lại sống dậy.

Y đưa mắt đảo qua Ôn Tập Nhân bị một chiêu “Thế kiếm” của Thiên Hạ Đệ Thất làm cho tê liệt nằm trên giường.

Nàng cho rằng nhất định có thể một đao cắt đầu Thiên Hạ Đệ Thất xuống, không ngờ vừa mới đến gần, lại tự mình hứng chịu một kích của Thiên Hạ Đệ Thất.

Đây chính là “Thế kiếm”, dựa vào thế để thi triển kiếm.

Ôn Tập Nhân phản ứng nhanh nhạy, lập tức lộn nhào một cái, nhưng vẫn giống như nuốt phải một mặt trời.

Một mặt trời cuộn cuộn nóng hổi, lửa nóng hừng hực.

Hiện giờ “mặt trời” giống như lòng đỏ trứng kia còn dính vào bụng nàng, ở nơi đó hâm nóng nàng, hành hạ nàng, giày vò hủy hoại nàng.

May mắn khi đó Thiên Hạ Đệ Thất lực đã suy, người đã trọng thương, cho nên “Thế kiếm” mà hắn phát ra cũng không tính là “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý”.

Ngàn mặt trời? Đó là thứ ai cũng ăn không tiêu.

Ôn Hòa Nhân và Ôn Văn Nhân đều không lên tiếng.

Cảm giác của hai người gần giống nhau, nhưng lại rất khác biệt.

Ôn Hòa Nhân cảm thấy cảm phần, cảm thấy mình đã bị Vô Tình lừa gạt.

Ôn Văn Nhân dù sao cũng từng quyết chiến với Vô Tình, mặc dù y vốn không muốn giao thủ với người này, nhưng Ôn Nhâm Bình lại nhận được mệnh lệnh trực tiếp của tổng bộ Lão Tự Hiệu, cố hết sức tự mình giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, lại thử một lần xem Tứ Đại Danh Bổ là địch hay bạn, có bao nhiêu cân lượng.

Y đã ra tay, không thu được kết quả, cũng đã tận lực, nhưng y cũng có cảm giác bị lừa.

Y còn có một loại cảm xúc khác, đó là không rét mà run.

Hóa ra Vô Tình lại gian trá như thế.

Khó trách Tứ Đại Danh Bồ chẳng những có được danh tiếng trên giang hồ gió mây quỷ quyệt, còn có thể vững như thái sơn trong trận tuyến đấu tranh chính trị ở kinh thành.

Y cảm thấy bị lời đồn lừa gạt.

Trong lời đồn, Tứ Đại Danh Bồ đều là nhân vật hiệp nghĩa, đòi công đạo cho bách tính trong thiên hạ.

Bây giờ xem ra, chỉ có bốn chữ “gian xảo đáng sợ”.

Ôn Tử Bình lại có một chút quan điểm khác biệt:

- Cho dù nói thế nào, Vô Tình dường như cũng không cần phải cứu Thiên Hạ Đệ Thất. Hắn không giết còn cứu Thiên Hạ Đệ Thất đi, giống như rải đinh trong cơm mà hắn đang muốn ăn. Chuyện này không phù hợp.

Ôn Nhâm Bình vẫn kiên trì với ý kiến của mình:

- Tuy xem ra không phù hợp lắm, nhưng lại ăn khớp. Đây là thủ pháp quen thuộc của Tứ Đại Danh Bồ và Gia Cát Tiểu Hoa, bày ra sương mù, cao thâm khó lường.

- Có phải là...

Ôn Tử Bình đang suy nghĩ.

- Làm sao?

Ôn Nhâm Bình hỏi giống như cười nhạo. Y luôn cho rằng hơn một tuổi là nhiều kinh nghiệm hơn một phần, Ôn Tử Bình dù có trí năng trời phú, cũng không bằng huynh trưởng y tuổi tác cao hơn, kiến thức nhiều hơn. Đối với điểm này, y rất tự cao. Nếu như thành tựu của y thua kém em trai mình, chỉ là vì vận may không bằng, chứ không phải vì tài năng.

Dường như cũng vì nhìn thấu điểm này, Ôn Tử Bình mới không nói tiếp, ngược lại hỏi:

- Thương thế của Tập Nhân có chuyển biến xấu không?

Ôn Nhâm Bình không ngờ vấn đề lại chuyển sang người bị thương.

Y ngẩn người, sau đó nói:

- Một chiêu kia của Thiên Hạ Đệ Thất nhìn như muốn đánh vào mặt cô ấy, nhưng Tập Nhân phản ứng nhanh, vội ngửa người rút lui. Khi thấy một chiêu này sắp đánh vào ngực Tập Nhân, cũng không biết vì sao, Thiên Hạ Đệ Thất lại đột nhiên đổi hướng đánh vào bụng dưới cô ấy...

Nói đến đây, mày trắng của Ôn Nhâm Bình rung động, có vẻ ưu tư:

- Xem ra, thương thế của cô ấy dường như không nghiêm trọng, nhưng lại có điểm không phù hợp...

Ôn Độ Nhân lo lắng đến sắp khóc lên:

- Không phù hợp? Tập Nhân có thể khôi phục không?

Ôn Nhâm Bình vượt râu:

- Đừng sợ. Thương thế của cô ấy vẫn ổn, chỉ có điều, lo là có một chút di chứng...

Ôn Tử Bình hỏi:

- Ví dụ?

Ôn Nhâm Bình đột nhiên tỏ ra hơi bực bội, đứng dậy chấp tay, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ có cây.

Trên cây có một con khỉ.

Đó là một con khỉ lông vàng do y nuôi dưỡng, đang làm mặt quỷ với y.

- Cho dù cô ấy có khỏe, cũng có khả năng dùng cười làm khóc, dùng khóc làm cười. Cô ấy có thể sẽ dùng phương thức của hoa bách hợp để nuôi chim, dùng phương thức nuôi chim để nuôi trâu.

Những lời này của y, mọi người đều không hiểu. Ôn Tập Nhân nằm trên giường cũng không mất đi thánh giác, có điều hiện giờ nàng cũng không có lòng đi phân biệt ý nghĩa những lời này của Ôn Nhâm Bình, bởi vì trong bụng, trên người, thậm chí trong tim nàng đều nổi lên một loại cảm giác kỳ lạ.

Ghê tởm, buồn nôn, bấn thủ... giống như bị người ta giày xéo.

Vừa giống như có thứ gì kỳ lạ đang lặng lẽ sinh sôi...

Ôn Độ Nhân đang lo lắng đến rơi lệ.

Ôn Văn Nhân hừ lạnh một tiếng:

- Ta nhất định phải đi tìm Thiên Hạ Đệ Thất!

Ôn Nhâm Bình híp đôi mắt phong sương:

- Bây giờ tìm hần cũng không dễ, nhưng lại là thời cơ tốt nhất để đối phó và giải quyết hần.

Ôn Văn Nhân oán hận nói:

- Ta nhất định phải giết hần, báo thù cho Tập Nhân!

Ôn Hòa Nhân cũng hung hãn nói:

- Ta muốn tìm Vô Tình!

Ôn Nhâm Bình nói:

- Bởi vì hần đã lừa gạt người?

Ôn Hòa nắm chặt tay:

- Cho nên ta muốn báo thù.

Y tức giận lớn tiếng nói:

- Ta muốn hần biết, người của Lão Tự Hiệu Ôn gia đều không dễ chọc!

Nghe được câu này, con khỉ lông vàng bên ngoài kia đột nhiên trèo đến bên cửa sổ, kinh hô lên.

Ánh mắt của nó rơi vào Ôn Tập Nhân trên giường.

Xem biểu tình của nó, không hề giống đang nhìn một trong số chủ nhân của nó, mà là nhìn thấy sư tử, con hổ gì đó, hoảng sợ không thôi.

Mọi người đều không hiểu, con khỉ bình thường rất có linh tính này sao hôm nay lại giống như phát bệnh.

Ôn Nhâm Bình vẫn chấp tay, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ đã hoàng hôn.

Ánh mắt của y nhìn ra, giống như trong tịch dương ráng chiều có một đám nữ nô xinh đẹp đang chặn thả gia súc ở đó.

Sắc mặt Ôn Tử Bình lại có vẻ ưu sầu.

Ưu giống như hoàng hôn, trầm như vậy, buồn như thế.

52. Chương 52: Không Ăn Khớp Nhưng Phù Hợp

Khi Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình đưa ra đánh giá về chuyện Thiên Hạ Đệ Thất “chết đi sống lại”, đồng thời cứu chữa Ôn Tập Nhân, Lôi Thuần cũng đang nghe Lâm Ca Ca tường thuật.

Nàng nghe rất cẩn thận, khiến người nói chuyện rất được xem trọng.

Nghe xong nàng mới đặt câu hỏi, cũng hỏi rất cẩn thận:

- Người nói, Thiên Hạ Đệ Thất chết đi sống lại, đứng dậy đánh ngã Ôn Tập Nhân muốn chặt đầu hắn, sau đó mới lại nằm xuống?

Lâm Ca Ca đáp:

- Đúng.

Lôi Thuần lại cẩn thận hỏi:

- Sau đó lại có hai người bịt mắt cứu hắn đi?

- Đúng vậy.

- Các người có theo dõi tiếp không?

- Khi đó chúng tôi chia làm hai phe, một phe muốn tiếp tục theo dõi, còn một phe muốn tạm thời dừng tay, trước tiên bẩm cáo với tiểu thư rồi mới quyết định.

Lâm Ca Ca cẩn thận trả lời:

- Trước đó mệnh lệnh chúng tôi nhận được, là dưới tình hình không xung đột quá trực tiếp, cố gắng đưa Thiên Hạ Đệ Thất trở về. Sau khi Lão Tự Hiệu ra tay, nếu chúng tôi động thủ, nhất định sẽ xảy ra xung đột, cho nên chúng tôi đành phải khoan tay. Sau khi Vô Tình nhúng tay, nếu chúng tôi lại cướp tù, e rằng không đủ năng lực. Hiện nay lại có người thần bí cứu Thiên Hạ Đệ Thất đi, chỉ sợ cục diện sẽ càng ngày càng phức tạp. Mấy vị hiệp huynh Lôi Đồng, Lôi Lôi, Lôi Hữu, Lôi Như đều chủ trương tạm thời dừng tay.

Lôi Lôi ở bên cạnh chen lời:

- Chúng tôi sợ truy xét tiếp sẽ rước họa vào thân, đầu to khó lọt.

Lôi Đồng nói:

- Hơn nữa, Thiên Hạ Đệ Thất cũng không xem là có giao tình gì với người của Lục Phân Bán đường, Phích Lịch đường chúng ta, loại người như hắn không cứu cũng được.

Lôi Như lại nói:

- Nếu chúng tôi nhúng tay vào, cho dù cứu được Thiên Hạ Đệ Thất, có thể sẽ kết oán với người của Lão Tự Hiệu và Lục Phiến Môn, Tứ Đại Danh Bổng, vậy thì lợi không bằng hại.

Lôi Hữu cũng nói:

- Huống hồ, Vô Tình đã sớm biết chúng tôi trốn ở đó, đã đưa ra cảnh cáo, chuyện này nếu dính vào thì không đáng giá.

Xem ra, tứ kiệt “Như, Hữu, Lôi, Đồng” đều rất không thích con người của Thiên Hạ Đệ Thất, cảm thấy không nên mạo hiểm khó khăn vì hắn.

Lôi Thuần cười.

Lúc nàng không cười ánh mắt sáng ngời, lúc cười sáng mắt ôn nhu. Nhưng bất kể nàng cười hay không cười, đều sẽ khiến người ta trân quý, khiến người ta yêu quý, khiến người ta quý trọng yêu mến vô cùng, thậm chí là mê mẩn.

Nữ nhân nhìn thấy nàng sẽ cảm thấy nàng mới là nữ nhân chân chính. Nam nhân nhìn thấy nàng lại sẽ sinh ra rất nhiều tình cảm.

Là tổng đường chủ của một bang hội ở kinh sư, nàng không có dáng vẻ, cũng không có sát khí, thậm chí không có uy thế một mình đảm đương một mặt, nhưng người lại có cảm giác nàng đảm đương đầu chỉ một mặt.

Đảm đương bảy tám mặt vẫn còn xem thường nàng.

Lôi Thuần vẫn đang cười, nhưng “Như Hữu Lôi Đồng” luôn khí khái hào kiệt, không biết vì sao trong lòng đều có phần nhộn nhạo.

Lôi Thuần cười đến đuôi mắt cong cong, sóng mắt như câu hồn lần lượt đảo qua trên mặt bốn người, cười hỏi:

- Các người đều cho rằng ta không nên đem binh đi cứu Thiên Hạ Đệ Thất, đúng không?

- Đúng.

Câu trả lời giống như một tiếng nổ này không phải là Lôi Hữu, Lôi Lôi, Lôi Như hay Lôi Đồng, cũng không phải Lâm Ca Ca, mà là Lôi Vũ.

Hắn giống như cần nhằn nói:

- Loại người giống như Thiên Hạ Đệ Thất, vốn không đáng để cứu.

Lôi Thuần đáp lại bằng ánh mắt tán thưởng.

Khi nàng tán thưởng đối phương, cho dù đối phương có ngốc, có lơ là, có không hiểu ôn nhu, đều sẽ cảm nhận được sự tán thưởng coi trọng của nàng đối với mình. Điểm này hơi kỳ quái, có một số người, không cần nói một câu, không cần làm bất kỳ động tác gì, vẫn có thể khiến đối phương hiểu được điểm này.

Lôi Thuần hiển nhiên chính là loại nữ nhân như vậy.

Nếu so sánh, việc lên tiếng bày tỏ thái độ, thốt lời tán dương đều thua kém nó.

- Vậy tại sao người lại theo dõi tiếp?

Nàng chỉ hỏi như thế, rất dịu dàng.

- Bởi vì đây là mệnh lệnh của cô.

Lôi Vũ nói:

- Mặc dù tôi không đồng ý, nhưng vẫn tận lực chấp hành.

Lôi Thuần lại nhìn hắn một cái.

Lần này thứ nàng muốn biểu đạt là cảm tạ.

Thứ mà nàng muốn biểu đạt, luôn luôn đều biểu đạt rất thành công, hơn nữa không cần phải nói một câu một chữ nào, đối phương cũng nhất định sẽ cảm nhận, cảm ngộ, lĩnh hội được.

Lôi Vũ liếm liếm môi khô. Gương mặt của hắn đầy râu, da mặt thô ráp giống như sa mạc hạn hán bảy năm. Kỳ quái là trước giờ râu của hắn không thể để dài, người khác đều cho rằng hắn cạo râu sau đó lại mọc ra, thực ra không phải, râu của hắn luôn chỉ dài ra một khoảng, sau đó thay cũ đổi mới, ào ào rơi xuống, nhưng rất nhanh lại mọc ra cả hàm.

Giọng nói của hắn cũng giống như sa mạc, sa mạc hạn hán lâu năm gặp mưa lành.

Cho dù thứ rơi xuống không phải mưa, mà là hạt cát hay đá.

Lòng của hắn, có lẽ cũng hoang vu như sa mạc?

- Tôi chủ trương tiếp tục đuổi theo. Tôi một đường đi theo, trông thấy hai người kia vác Thiên Hạ Đệ Thất đi thẳng vào khu vực nhà xây Tử Kỳ, sau đó biến mất ở Danh Lợi Quyền.

Lôi Thuần nhíu đôi mày thanh tú:

- Danh Lợi Quyền?

Ngay cả lúc cau mày nàng vẫn rất đẹp, còn khiến người ta nhìn thấy có phần đau lòng.

Vì nàng mà đau.

Ai cũng biết trong kinh thành, Danh Lợi Quyền nằm ở phía tây nam nhà xay Tử Kỳ. Nơi đó là một “cơ quan nửa nhà nước”, có cung ứng rượu, thức ăn, để người ta nghỉ ngơi dừng chân. Nhưng trước kia lại có một điểm đặc biệt, Danh Lợi Quyền hầu như là nơi sai dịch, bổ khoái, cầm quân, nha lại trong thành tụ tập, những vị khách khác lại hiếm thấy.

Lâu ngày công sai càng nhiều, nghỉ ngơi dừng chân ở nơi này, trao đổi tình báo, thậm chí là áp giải tù phạm, truyền bá tin tức, thay đổi tuần sát cũng tiến hành trong quyền.

Người bình thường lại ít khi đến nơi này.

- Đúng vậy.

Lôi Vũ vuốt tay:

- Đến đây rồi, tôi lại không tiện đi vào.

- Cho nên người mới trở về.

- Nhưng tôi không phải là không có thu hoạch.

Lôi Thuần lại cười.

Nụ cười của nàng rất dễ khiến nam nhân cảm thấy mình là nam tử hán, mà lại khiến nữ nhân cảm thấy mình không đủ tư vị nữ nhân.

- Sét lớn mưa lớn vừa ra tay, Diêm Vương không chết tính mệnh lớn. Há có chuyện Lôi Sát Nhân Vương tay trắng trở về.

Lôi Vũ giống như lôi vũ (mưa dông) cười khan mấy tiếng, nói:

- Ít nhất tôi đã biết được hai chuyện.

- Thứ nhất, ở trên đường, hai tiểu tử che mặt kia lại ra tay phong tỏa huyết đạo của Thiên Hạ Đệ Thất. Chuyện này biểu thị bọn họ chưa chắc đã là người cùng đường, hơn nữa công lực và khả năng tác chiến của Thiên Hạ Đệ Thất nhất định còn chưa khôi phục.

Lôi Thuần lập tức tỏ vẻ đồng ý:

- Chỉ cần sức chiến đấu của hán khôi phục một nửa, hai người này cũng đừng mơ tưởng đụng vào một sợi lông của hán.

Lôi Vũ càng nói càng tự tin:

- Thứ hai, hai người này cướp Thiên Hạ Đệ Thất đi, nhất định có quan hệ với sai dịch, quân lại trong kinh sư. Nếu không bọn họ mang theo một yếu phạm như vậy, há có thể trắng trợn tiến vào Danh Lợi Quyền.

Lôi Thuần thở dài một tiếng, thông thả nói:

- Bọn họ đương nhiên có thể tùy tiện ra vào Danh Lợi Quyền.

Lần này đến phiên Lôi Vũ không nhận được hỏi:

- Tại sao?

Lôi Thuần nói:

- Thân tín bên cạnh người đứng đầu Tứ Đại Danh Bổ, nếu ngay cả Danh Lợi quyền cũng không thể ra vào tự nhiên, vậy địa vị của Vô Tình tại Lục Phiến Môn đã uống phí rồi.

Lôi Vũ ngạc nhiên:

- Cô muốn nói...

Lâm Ca Ca đã không giữ được bình tĩnh, thay hán hỏi tiếp:

- Cô nói người cướp tù chính là ba kiếm một đao đồng của Vô Tình?

Lôi Thuần duyên dáng cười một tiếng:

- Không phải bọn họ thì còn ai?

Nàng rủ rủ nói:

- Thứ nhất, bọn họ sử dụng ám khí. Thứ hai, vóc dáng ngoại hình của bọn họ phù hợp. Thứ ba, chỉ có bọn họ biết rõ Thiên Hạ Đệ Thất thực ra vẫn chưa chết. Thứ tư, bọn họ không hạ độc thủ với hai tên sai dịch tại đường lớn Hoàng Khố, cũng không dám chính diện đối kháng với Lão Tự Hiệu. Thứ năm, bọn họ là thân tín của danh bổ, đương nhiên có thể ra vào Danh Lợi Quyển không trở ngại.

Lâm Ca Ca lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có phần không dám tin:

- Bọn họ... tại sao phải làm như vậy?

Lôi Thuần ôn nhu nói:

- Vô Tình làm việc thâm trầm sắc bén, phương pháp xử sự của hắn không dễ suy đoán, có điều...

Lôi Vũ hỏi:

- Có điều cái gì?

Lôi Thuần thông thả nói:

- Người thông minh có lúc cũng sẽ làm chuyện ngu ngốc.

Lôi Vũ nói:

- Cô cho rằng Vô Tình cố ý không giết Thiên Hạ Đệ Thất, chứ không phải Thiên Hạ Đệ Thất giả chết tránh được một kiếp?

Lôi Thuần nói một cách xa xăm:

- Vốn vụ án này còn có đường để thảo luận, nhưng hiện nay kiếm đồng đã ra tay cứu Thiên Hạ Đệ Thất, cũng không cần phải suy đoán nữa, đương nhiên là Vô Tình đã nương tay.

Lôi Vũ lại hỏi:

- Cô cảm thấy Vô Tình không hạ sát thủ với Thiên Hạ Đệ Thất, ngược lại còn cứu đi, đó là chuyện ngu ngốc?

Lôi Thuần chỉ cười nhạt:

- Thiên Hạ Đệ Thất bản tính âm hiểm, kiên quyết, cũng không thể xem thường.

Nàng ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Chuyện này nhìn có vẻ không ăn khớp lắm, nhưng thực ra phát triển lại rất phù hợp. Ta thấy ân oán của Vô Tình và Thiên Hạ Đệ Thất đã xa vời, Lão Tự Hiệu vẫn sẽ tranh phong với người của Thục Trung Đường môn và Phích Lịch đường chúng ta ở kinh thành.

Sau đó nàng hỏi:

- Người theo dõi đến Danh Lợi Quyển thì trở lại?

Lôi Vũ hơi tức giận:

- Sau khi bọn họ đi vào vẫn không ra ngoài, tôi không vào được nơi đó.

Lôi Thuần nói:

- Nhưng Văn Tùy Hán lại đi vào?

Lôi Vũ bắt cam nói:

- Hẳn dù sao cũng có chức vị ở Lại bộ, Thiên Hạ Đệ Thất lại là anh ruột của hần, đối với chuyện này hần dĩ nhiên sẽ không dễ dàng dừng tay.

Lôi Thuần cười một tiếng.

Lần này nàng cười rất kỳ quái, giống như đang nhìn một cái kén sắp hóa thành bướm, đột nhiên lại biến thành một con ốc sên.

- Loại người như hần.

Nàng cười dịu dàng nói:

- Dĩ nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ.

- Đến bây giờ hần vẫn chưa trở lại.

Lâm Ca Ca bên cạnh lo lắng cho Văn Tùy Hán:

- Có xảy ra bất ngờ hay không?

- Ta lại lo lắng ột người khác.

Lôi Thuần hơi mặt ủ mày chau.

- Ai?

Lôi Vũ lập tức hỏi, xoa tay giống như muốn giải quyết tất cả ưu phiền cho nàng.

- Sư huynh người, Lôi Du.

Lôi Thuần trả lời:

- Ta phái hần đi đón một người rất quan trọng, nhưng đến bây giờ vẫn không có tin tức.

- Người rất quan trọng?

Lôi Vũ nghi hoặc:

- Ai? Quan trọng bao nhiêu?

Lôi Thuần cười đáp:

- Đương nhiên quan trọng. Có y ở đây, e rằng toàn bộ kết cấu quyền lực trong kinh thành đều phải phân chia lần nữa.

Lúc nàng nói chuyện, phát hiện y phục và đầu tóc của Lôi Vũ giống như bị ngâm ứ, nhưng tuyệt đối không phải do giữa hè, bởi vì mặt hần là khô và ráp, thô và hạn, ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có.

Lúc nàng quan sát hần, hần cũng đang quan sát nàng.

Hần dùng một loại ánh mắt tham lam, điên cuồng cắn nuốt.

Nàng quay lưng về phía ánh sáng, cho nên phục sức vốn khá bảo thủ cẩn thận, khe hở giữa áo quần và da mềm dính chặt, lúc này hoàn toàn bị chiếu rọi hết sức rõ ràng. Nàng đứng ở đó, mỗi tấc da thịt đều biểu thị ôn nhu như sóng, xinh đẹp như khúc nhạc.

Lôi Vũ thật sự muốn dùng tay chạm vào nó, vuốt ve nó.

Nhưng hần không làm như vậy.

Hần muốn, nhưng hần không dám.

Hần chỉ dám nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Nước miếng thật đắng, thật khó chịu.

53. Chương 53: Đứa Trẻ Màu Xám

Người cướp Thiên Hạ Đệ Thất đi thật sự là kiếm đồng Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo.

Bọn họ nhận lệnh trở lại đám đông, đang muốn gây ra hỗn loạn cướp tù, không ngờ lại xảy ra chuyện Ôn Tập Nhân muốn cắt đầu Thiên Hạ Đệ Thất.

Kết quả ngay cả bọn họ cũng cảm thấy bất ngờ, Thiên Hạ Đệ Thất vẫn còn sức phản kháng, đánh bị thương Ôn Tập Nhân đang muốn giết hắn.

Có điều hắn cũng đã hết dư lực, ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Điều này khiến cho “Thiết Kiếm” Diệp Cáo, “Đồng Kiếm” Trần Nhật Nguyệt càng tiện lợi, nhưng cũng càng phiền toái.

Tiện lợi là có thể không cần phí sức để chế ngự Thiên Hạ Đệ Thất.

Phiền toái là bọn họ phải đối phó với Ôn Độ Nhân và hai sai dịch Sa Trần, Khôi Nhĩ đã bị kinh động.

Bởi vì bọn họ bất ngờ gây loạn, cho nên vẫn có thể ứng phó được.

Bọn họ cũng không quên trước tiên phong tỏa huyết đạo của Thiên Hạ Đệ Thất, hiện giờ kẻ trời sinh cuồng sát này đã hoàn toàn mất đi sức chống cự, đúng là mặc cho xâu xé.

Thực ra Vô Tình cũng không hoàn toàn khẳng định Thiên Hạ Đệ Thất đã chết hay chưa.

Y cho rằng có bốn khả năng.

Một là thật sự đã chết.

Hai là chưa chết nhưng sắp chết.

Ba là bị thương nặng, cuối cùng khó thoát khỏi cái chết.

Bốn là bị thương nặng nhưng không chết.

Y cho rằng khả năng thứ tư là lớn nhất.

Bởi vì khi phát ra ám khí từ miệng, trong giang hồ gọi đùa là “Thổ Diễm” (nở hoa), y đã nương tay.

Không sai, ám khí đã bắn vào mắt phải Thiên Hạ Đệ Thất, lại đâm xuyên ra ngoài. Nhưng ngoại trừ đánh mù mắt của hắn, ám khí của Vô Tình cũng không gây ra tổn thương quan trọng đối với não bộ thần kinh của kẻ địch.

Khi đó, y không thể không phát ra sát chiêu này.

Nhưng y cũng không có ý giết kẻ này.

Bởi vì đối phương thật sự quá hung hãn, ngoan cố, làm ác không chịu hối cải, phương pháp duy nhất của y là dùng đòn sát thủ đánh ngã đối phương rồi tính sau.

Sau đó y rời khỏi hiện trường đường lớn Hoàng Khố.

Y biết lần này sau khi mình rời đi, mọi người sẽ thật sự tản đi, lại thuận tiện cho y ngấm sai người đến “xử lý” Thiên Hạ Đệ Thất.

Cho nên y rời đi không xa, lại lặng lẽ triệu “bốn kiếm đồng” đến bí mật thương nghị.

- Ai đi xử lý Thiên Hạ Đệ Thất?

Ba kiếm đồng ngạc nhiên.

- Không phải hắn đã chết sao?

Chỉ có Nhất Dao Đồng không hề cảm thấy kỳ quái:

- Nếu công tử thật sự muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, đã không cần diễn nhiều trò như vậy, cứ để người của Lão Tự Hiệu độc chết hắn là được.

“Ngân Kiếm” Hà Phạm không đồng ý:

- Công tử muốn cho Thiên Hạ Đệ Thất một cơ hội công bình, hôm nay đã ra tay bảo vệ hần, nhưng hần vẫn lấy oán báo ơn, công tử hạ thủ dĩ nhiên không dung tình.

Hai người đều khẳng khái giữ ý kiến, cãi nhau mấy câu. Vô Tình lại nói:

- Ta đã giết phụ thân của hần, nên cho hần có một cơ hội báo thù. Lần này hần động thủ ám toán trước, chắc hần cho rằng ta giải hần về ngục sẽ lợi dụng việc công trả thù riêng, nhờ cớ tận gốc, cho nên liều chết đánh một trận. Ta không muốn để hần xem thường, chỉ cần hần có thể sống, ta vẫn cho hần một cơ hội báo thù cho cha.

Nói đến đây, trong mắt y phát ra ánh sáng lạnh lẽo sắc bén:

- Chỉ có điều, nếu lần sau hần lại thất thủ, ta sẽ không cho hần cơ hội làm ác nữa.

- Thật tốt.

“Ngân Hà Tiểu Thần Kiếm” Hà Phạm hưng phấn nói:

- Để tôi đi lên giải hần về.

- Người đi?

“Phong Vân Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi chế nhạo nói:

- Văn Tuyết Ngạn vừa gian vừa trá, còn người vừa dằn vừa độn, không sợ hần khôi phục sức lực, thất bại đứng lên, lại làm liên lụy đến đại kế của công tử.

“Ngân Hà Kiếm” Hà Phạm lập tức kháng nghị:

- Người tự mình nổi bật thông thái, ta thấy chẳng qua là thông minh lại bị thông minh hại. Tôi làm việc rất chắc chắn, công tử hãy để tôi đi!

“Phong Vân Dao” Bạch Khả Nhi đương nhiên không chịu thua kém:

- Chuyện này thoát nhìn thì dễ, nhưng lại khó đến tận xương. Muốn Thiên Hạ Đệ Thất sống sót, lại không thể để hần làm ác, loại chuyện xảo diệu này người không làm được, còn ta luôn đảm nhiệm được, công tử biết rõ.

Ngân Hà Kiếm Hà Phạm nói:

- Cho dù hần không chết cũng đã bị trọng thương, có gì phải sợ. Người giành đi, chẳng qua là vì năm đó một thân nhân của người đảm nhiệm chưởng hình tại Cẩm Tình Dụng Sự bang Bạch gia bị chết bởi tay Thiên Hạ Đệ Thất, người muốn báo thù trút giận mà thôi. Công tử, để tôi đi là được!

“Phong Vân Dao” Bạch Khả Nhi cảm thán:

- Đây là người ngầm mắng ta tư tâm báo oán sao. Nếu ta muốn báo thù cho nghĩa tử Bạch Phượng Ngạn, vừa rồi đã sớm cho hần thêm một đao, còn chờ đến bây giờ sao. Người bớt làm người ta ghét đi, không ngờ con người người thật thà mà tâm địa lại nhỏ nhen như vậy. Công tử nhìn rõ mọi việc, để tôi đi là tốt nhất!

Vô Tình cảm thấy hơi buồn cười, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng.

Trong lòng y, bọn họ vĩnh viễn là trẻ con, mặc dù bọn họ thường giả vờ hiểu chuyện, giả bộ như người lớn, thậm chí làm ra vẻ từng trải.

Y tán thưởng bọn họ, bởi vì chỉ khi ở cùng với bọn họ mới không cần nghi ngờ lẫn nhau, đấu đá với nhau.

Y tán thưởng bọn họ, đồng thời cũng làm ấm lại trái tim vẫn giữ nguyên ngày thơ ấu chất phác của mình.

Ở trước mặt người khác, y không thể lộ ra tấm lòng son này. Một khi để người khác biết được, cũng giống như bộc lộ nhược điểm của mình, người khác sẽ lợi dụng sơ hở này để tấn công, đặt mình vào nơi cực kỳ nguy hiểm.

Tình cảnh như vậy, Vô Tình từng thấy qua, hơn nữa cũng đã trải qua vô số lần.

Hiện nay y đã giỏi về ẩn giấu, có lúc còn không ngại lừa mình dối người.

Y nhẫn tâm như vậy.

Y thật sự lạnh lùng như vậy.

Y quả thật là một người không nhận lục thân, lòng dạ độc ác.

Y là Vô Tình, Vô Tình là y.

Bởi vì y vô tình.

Chỉ khi ở cùng với ba kiếm một đao đồng này, mới không cần che che giấu giấu, trốn trốn tránh tránh, giả vờ làm bộ, hoàn toàn đặt sang một bên mà không vướng mắc.

Lúc này, chính y cũng đã biến thành một “đứa trẻ”, bướng bỉnh tinh nghịch thích gây rối. Có điều cho dù là một “đứa trẻ”, y cũng chỉ là một đứa trẻ “màu xám”.

Cái gọi là “màu xám”, đó là tuổi tác của y dù sao cũng không còn trẻ nữa, hơn nữa trí tuệ quá thành thực và tâm tình tang thương, khiến cho “màu xám” trong sinh mệnh của y cũng quá nhiều, quá sớm và quá vội vàng.

Không có cách nào.

Con người có thể vui giận không đổi sắc, nhưng tâm tình lại không thể hóa trang.

Dù sao y thật sự là Vô Tình.

Người đứng đầu Tứ Đại Danh Bộ, Vô Tình.

- Hai người các người đều không thích hợp.

Vô Tình cố gắng khiến thái độ của mình không thiên vị, nhẫn tâm cự tuyệt Hà Phạm và Bạch Khả Nhi vốn đang hứng thú bừng bừng:

- Hà Tiểu Nhị trầm ổn, có trọng trách khác, đó là đón tiếp một đại nhân vật có ảnh hưởng lớn trở lại võ lâm kinh sư. Bạch Yêu Nhi nhạy bén linh hoạt, ta muốn phái người đi theo dõi một nhân vật phiền phức, hết sức quan trọng, không thể sơ suất.

Sau đó y nói với Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo:

- Chuyện này do hai người các người đi làm.

“Âm Sơn Thiết Kiếm” Diệp Cáo và “Âm Dương Tiểu Kiếm Tiên Trần Nhật Nguyệt” đều gật ra.

Vô Tình nói:

- A Tam thông thuộc y lý, vừa lúc có thể trị thương cho Thiên Hạ Đệ Thất. Lão Tứ giỏi về thủ pháp điểm huyệt, có thể chế ngự hành động của Thiên Hạ Đệ Thất.

Y lại phân phó:

- Ta cũng không biết Thiên Hạ Đệ Thất đã chết hay chưa. Nếu hấn không cầm cự được, cứ giúp hấn nhặt xác là xong. Nếu như hấn chịu đựng được, hãy nhanh chóng đưa hấn đến Danh Lợi Quyển tìm Tiểu Điếu Cao Phi, để y điều trị cho Thiên Hạ Đệ Thất một chút, giúp hấn không chết. Cho hấn bảy ngày mười ngày, khôi phục bảy tám phần, các người sẽ có thể rời đi, hội họp với ta, hẹn ngày quyết đấu với hấn là được. Nếu như hấn bị thương nặng, kéo dài chừng hai ba năm cũng được, nhưng trong thời gian đó hấn nhất định đừng làm ác, nếu không ta sẽ lấy mạng hấn trước tiên. Nếu như hấn không dám ứng chiến, vậy thì hãy quy ẩn giang hồ, ta tha cho hấn một lần, chỉ cần hấn không rơi vào tay ta, ta sẽ nể mặt phụ thân hấn, không chủ động truy bắt hấn. Nếu như hấn cải tà quy chính, chủ trì chính nghĩa võ lâm, Thịnh Nhai Dư ta cũng rất nguyện ý kết giao bằng hữu này, giúp hấn một tay. Đây là cơ hội cải tà quy chính cuối cùng của hấn.

Sau khi “Âm Sơn Thiết Kiếm” Diệp Cáo biết mình được phái đi làm nhiệm vụ này, lập tức tập trung sự chú ý vào chuyện phải đối diện:

- Danh Lợi Quyển...

Phương thức tập trung tinh thần của hần, hiển nhiên là lặp lại nhiều lần trọng điểm của đối phương:

- Tiểu Điều Cao Phi...

“Âm Dương Bạch Cốt Kiếm” Trần Nhật Nguyệt thì tâm tư tản mạn, có lẽ hần không ngờ Vô Tình lại phái hần đi làm nhiệm vụ này, hay là hần cho rằng Thiên Hạ Đệ Thất đã sớm chết rồi.

Có điều phương thức tập trung sự chú ý của hần không giống như “Âm Sơn Thiết Kiếm” Diệp Cáo.

Hần lựa chọn đặt câu hỏi.

Hần thích hỏi, không hiểu liền hỏi, hỏi rồi mới biết.

- Tại sao phải đi đến Danh Lợi Quyền trước?

- Nơi ấy có nhiều sai dịch nha lại chiếm cứ, lão bản Vu Tương Lữ là hảo hữu của thế thúc, cũng là người có uy tín trong Lục Phiến Môn chúng ta, Cao Phi cũng sống nhờ ở đó, vừa lúc có thể ngăn cản người khác theo dõi quá nhiều, cố ý cản trở. Chỗ nha lại đặt chân, có thể ngăn chặn người khác xông vào.

- Công tử cho rằng còn có người nhúng tay vào chuyện này?

- Chỉ cần một ngày Thiên Hạ Đệ Thất chưa chết, Lão Tự Hiệu không giết hần sẽ không cam lòng. Lục Phân Bán đường cũng muốn kẻ này sống, muốn truy xét một vụ án chưa giải quyết trước kia. Phe phái Thái Kinh dĩ nhiên muốn đoạt lại hần.

- Không phải Lão Tự Hiệu đã đi rồi sao?

Vô Tình khẽ thở dài một tiếng:

- Vốn đã đi rồi, nhưng trong số những người bọn họ xuất động lần này, có hai đứa nhóc...

- Đứa nhóc?

Ba kiếm một đao đồng đều cảm thấy hứng thú, vì vậy truy hỏi.

- Đó là Ôn Độ Nhân và Ôn Tập Nhân.

Vô Tình biết bọn họ đều nổi lên lòng háo thắng

Trẻ con dù sao cũng là trẻ con.

- Hai người bọn họ cũng có tính khí trẻ con, nhất định không phục. Cho dù Thiên Hạ Đệ Thất chết rồi, bọn họ cũng sẽ trở lại cho hần một đao. Bọn họ vốn là đồ đệ của “Thất Sát Nhất Oa Phong, Bát Tử Tắt Thành Phong” Ôn Tùy Đình. Bọn họ một kích không thành, sẽ vòng lại tập kích, không trở về tay không. Năm ngoái khi hai người bọn họ liên thủ đánh lén người chủ trì Hồ Long Xã là Phượng Lợi Bình, đã dùng một chiêu “hồi mã thương” này. Tháng trước, đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này cũng từng công kích Vũ Hoa thành, nhiều lần tấn công không thành rút lui. Chờ thành chủ “Trần Tâm Chương, Chấn Sơn Quyền” Thang Cáo Lão cho rằng thái bình vô sự, mở cửa đón khách, đôi ngoan đồng này mới đột nhiên xuất hiện, mỗi người đánh cho Thang Cáo Lão Thang thành chủ một mũi độc châm, hại hần bây giờ còn đang nằm trên giường đau ốm giải độc...

Ngay cả những chuyện này, Vô Tình cũng nhớ kỹ trong lòng, thuộc như lòng bàn tay. Dựa vào hành vi trong quá khứ của cá nhân, quan sát tính cách và phương thức của người này, đó là tư liệu rất hữu dụng, đưa ra suy đoán, lo trước khỏi họa.

- Cho nên.

Vô Tình đưa ra kết luận:

- Cho dù là người từng trải như Ôn Tử Bình, Ôn Nhâm Bình, chưa chắc đã trở lại xem kỹ sống chết của Thiên Hạ Đệ Thất. Thế nhưng Độ Nhân, Tập Nhân thì nhất định sẽ trở lại, cũng nhất định phải trở về.

- Ngoài ra, người ở lại bên cạnh “thi thể” của Thiên Hạ Đệ Thất là hai lão nha sai, Khôi Nhĩ và Sa Trần. Hai người đều là cao thủ, cũng là người dưng cảm, phải tránh bọn họ, không nên đụng độ, cũng không nên khiến bọn họ bị thương tổn.

Vô Tình dẫn dò một cách cẩn thận:

- Cho nên, thời điểm các người ra tay, không nên dùng binh khí thuận tiện, cũng không được lộ diện.
- Còn có.

Nói đến đây, ngữ điệu Vô Tình chậm chạp:

- Con người Thiên Hạ Đệ Thất rất không đơn giản, hấn tuy thân bị trọng thương, nhưng các người cũng đừng xem thường. Một khi gặp chuyện, có thể phóng cờ hoa hỏa tiễn năm màu, hoặc lập tức thông báo cho Mạnh Tương Lữ, cao thủ Hạ Tam Lạ “Cửu Chương Thất Quyền Thất Nhất Thoái” Hà Xa tiến vào Danh Lợi Quyền làm nội ứng. Ngoài ra, nếu muốn giúp Thiên Hạ Đệ Thất dưỡng thương, có thể từ cửa sau Danh Lợi Quyền đi thẳng đến cửa hàng Hán Đường Gia Tư, nơi ấy có các huynh đệ của hai đảng Phát Mộng chăm sóc chiếu cố. Chỉ cần phát hiện Thiên Hạ Đệ Thất có hành động khác thường, các người không thể không chế được hấn thì cũng không nên miễn cưỡng, cần phải thông báo cho ta trước.

Diệp Cáo lập tức đáp:

- Rõ.

Trần Nhật Nguyệt lại hỏi:

- Có một điểm tôi vẫn không hiểu.

Vô Tình nói:

- Người nói đi!

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Tôi sợ.

Vô Tình nói:

- Người sợ?

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Tôi sợ nói ra công tử sẽ tức giận.

Vô Tình nói:

- Người đừng dùng lời dụ ta đáp ứng người cái gì. Tên tiểu quỷ người, nếu người muốn hỏi, cho dù ta có tức giận thì người cũng sẽ hỏi ra, đừng dây dây dưa dưa, rề rề rà rà nữa.

Trần Nhật Nguyệt bị nhìn thấu tâm sự, hơi xấu hổ nói:

- Tôi không hiểu vì sao phải cứu Thiên Hạ Đệ Thất.

Vô Tình nói:

- Đó là thù riêng giữa ta và hấn chưa dứt, ta muốn cho hấn một cơ hội công bình. Các người là người ngoài cuộc, nếu các người cho rằng chuyện này ta làm không đúng, cũng không cần nhúng tay vào, ta không trách các người.

Hà Phạm ở bên cạnh nghe vậy vội nói:

- Chuyện thú vị như vậy, sao có thể khoanh tay đứng nhìn, không được không được, đáng tiếc ta không được đi.

Hấn cố ý kích thích hứng thú của “Âm Sơn Tiểu Kiếm Thần” Diệp Cáo, nhưng Diệp Thiết Kiếm vẫn thản thờ, không quan tâm đến.

Con người đen láy của Trần Nhật Nguyệt đảo một cái, ngập ngừng nói:

- Giống như... trừ chuyện này... còn có nguyên nhân khác, đúng không? Không biết...

Vô Tình cười một tiếng, nói:

- Người đứng là tiểu quỷ. Không sai, ta cứu Thiên Hạ Đệ Thất, quả thật còn có mưu đồ khác...

Nói đến đây, thần sắc Vô Tình lại nghiêm túc, hỏi ngược lại:

- Các người thật sự muốn biết?

“Ngân Kiếm” Hà Phạm buột miệng:

- Muốn.

Thiết Kiếm đồng tử Diệp Cáo chỉ không ngừng gật đầu, trong miệng ê a, biểu lộ hẳn đã sớm đoán được rồi.

Nhìn thấy cảnh này, “Nhất Dao Đồng” Bạch Khả cảm thấy không nhin được nữa. Mặc dù hẳn trở thành thân tín của Vô Tình không lâu lắm, nhưng lại rất khó chịu với phương pháp hành sự “thật thật giả giả”, giả vờ hiểu của Diệp Cáo.

- Vậy người đã hiểu dụng ý của công tử rồi?

Bạch Khả Nhi hỏi thẳng.

- Cái...

Diệp Cáo giật mình một cái:

- Cái gì?

Bạch Khả Nhi nhú mày một cái:

- Kế sách của công tử, người đã lĩnh hội được rồi chứ?

- Chuyện này...

Diệp Thiết Kiếm do dự một lúc, cuối cùng ưỡn ngực ra:

- Đã sớm hiểu rõ rồi.

Bạch Khả Nhi nói:

- Vậy thì tốt. Dụng ý của công tử là gì? Xin thỉnh giáo người!

Lần này Âm Sơn Tiểu Kiếm Thần lại ngẩn ra, chần chờ một lúc mới nói:

- Ta... ta không rõ lắm, nhưng lại rất minh bạch...

- Rốt cuộc có rõ hay không? Có hiểu hay không?

Bạch Khả Nhi càng không nhin được:

- Hiện giờ chúng ta không có thời gian lãng nhăng với người.

Lúc này “Tiểu Kiếm Thần” Diệp Cáo bị ép bức, cuối cùng nói:

- Ta đương nhiên hiểu.

Lần này ngay cả “Âm Dương Kiếm” Trần Nhật Nguyệt cũng nhìn không thuận mắt:

- Hiểu thì nói ra đi, để mọi người nghe một chút!

“Thiết Kiếm” Diệp Cáo lại ngập ngừng một lúc, cuối cùng giống như người bị chìm bắt được một khúc gỗ trôi:

- Công tử nhìn xa vạn dặm, cơ trí hơn người. Ngài làm như vậy nhất định có thâm ý. Ta đương nhiên hiểu được ngài có dụng tâm khác.

“Tiểu Kiếm Tiên” Trần Nhật Nguyệt vẫn cắn chặt không buông:

- Vậy rốt cuộc là dụng ý gì? Người gợi ý một chút xem?

Diệp Cáo liếc mắt nói:

- Ta biết là có dụng ý, nhưng là dụng ý gì... chuyện này... công tử trù tính chuẩn xác, có một không hai, chúng ta làm sao đoán được?

Nhất thời, Trần Nhật Nguyệt và Bạch Khả Nhi đều bực tức.

Một người mắng:

- Vậy là người nói vô ích, phí lời rồi!

Một người gắt:

- Không biết thì là không biết, người không biết lại giả vờ biết, không hỏi lại giả vờ hiểu, làm sao học được chỗ inh của công tử.

- Vậy cũng đừng cãi nhau nữa!

Hà Phạm ở bên cạnh giảng hòa:

- Không bằng trực tiếp thỉnh giáo công tử đi!

Vô Tình thấy xảy ra tranh chấp, cũng không nhúng tay, chỉ trong lòng hiểu rõ, nói:

- Nếu các người thật sự muốn biết, ta sẽ nói.

“Bạch Cốt Âm Dương Kiếm” Trần Nhật Nguyệt lại nói:

- Nếu công tử cho rằng không tiện nói, tôi cũng không dám yêu cầu.

- Tiểu tử người!

Vô Tình mỉm cười nhìn chăm chú, khẽ gắt:

- Chính là quá xảo quyệt, lấu cá!

Trần Nhật Nguyệt lập tức ngoan ngoãn hiền lành nói:

- Ở trước mặt công tử, tôi nào dám giở trò. Chỉ cần không bị công tử gõ nút đầu đã may mắn lắm rồi.

“Phong Vân Dao” Bạch Khả Nhi vẫn còn đang suy nghĩ. Con người của hắn, nếu không tìm ra đáp án thì sẽ không dễ dàng buông tay. Vô Tình hiểu rất rõ tính tình của hắn.

- Ta thấy công tử cũng cũng mấy phen do dự có nên giết Thiên Hạ Đệ Thất hay không, xem ra công tử đối với sống chết của hắn cũng có mâu thuẫn, khó mà lựa chọn, không giống như tác phong nhất quán của công tử.

Bạch Nhất Dao nói:

- Có lẽ công tử cho rằng kẻ này đáng chết, nhưng nếu áp giải hắn về ngục, nhất định sẽ bị kẻ xấu thả đi. Còn nếu thả ra thì lại không hợp với pháp luật. Có điều công tử lại muốn cho hắn một cơ hội quyết đấu công bình, hơn nữa...

Ba kiếm đồng đều nhìn đao đồng này, chờ hắn nói tiếp.

- Hơn nữa.

Bạch Khả Nhi buông tay, bắt đầu dĩ nói:

- Công tử không giết hắn nhất định có thâm ý, chắc hắn là có một số việc, nếu không để Thiên Hạ Đệ Thất sống thì không thể biết, không thể làm? Còn như rốt cuộc là chuyện gì thì lại cao sâu khó lường.

- Không cao, không sâu.

Vô Tình nói:

- Chỉ vì đối phó với một người.

Bốn đồng tử cùng kêu lên:

- Một người? Ai?

54. Chương 54: Đánh Cuộc Tóc Trắng

- Trong kinh thành có một người, rất trẻ tuổi nhưng võ công sâu không lường được, địa vị cũng cao, hơn nữa lòng dạ độc ác, trong triều được tin tưởng coi trọng, trong dân gian cũng trải rộng vây cánh, sau lưng còn có trưởng bối danh vọng nâng đỡ, thế lực đã gần như có thể đối kháng với đám quan lại như Thái Kinh, Lương Sư Thành...

Vô Tình nói:

- Hắn là ai?

Trần Nhật Nguyệt, Bạch Khả Nhi, Diệp Cáo đồng loạt giành trả lời:

- Phương Ứng Khán.

- Phương tiểu hầu gia.

- Huyết Kiếm Thần Thương Phương Thập Chu.

Bất kể tên gì, đều là lãnh tụ của tập đoàn Hữu Kiều, Phương Ứng Khán.

Chỉ có Hà Phạm đáp:

- Vương Tiểu Thạch.

Do đó lập tức trở thành mục tiêu công kích.

- Cái gì?

- Sao lại là Vương Tiểu Thạch?

- Vương Tiểu Thạch hiện giờ không ở kinh sư.

- Tiểu Thạch Đầu không có địa vị trong triều, cũng không có trưởng giả làm chỗ dựa. Hắn đã sớm lưu vong bên ngoài, sao công tử lại muốn đối phó với hắn?

- Quá hoang đường rồi.

- Nói chuyện không dùng đầu.

Hà Phạm bị mọi người liên tục chỉ trích, không nhịn được mắng lại:

- Nói chuyện đương nhiên không dùng đầu, chẳng lẽ người nói chuyện không mở miệng, chỉ mở đầu mở chân sao!

Trần Nhật Nguyệt nghe vậy cũng sốt nói:

- Lời này lại có một chút đạo lý.

Diệp Cáo có lý không cần nhường, vẫn không cam lòng:

- Đây không phải là đạo lý, mà là lệch lý.

Bạch Khả Nhi ngăn lại:

- Đừng ồn ào, mau nghe công tử nói tiếp!

Vô Tình nói:

- Phương Ứng Khán này rất ghê gớm, bụng dạ cũng sâu. Chỉ với võ công của hắn, đã bao gồm cả hỗn tạp tinh thuần. Trong đó võ công khó phá giải nhất, người trong võ lâm nghe tiếng mất vía có Ô Nhật thần thương, Phiến Thủ Phong Vân thập bát pháp, Phúc Thủ Vũ Nhị thập thất thức, Huyết Hà thần kiếm... còn có Thương Tâm tiên pháp.

Bạch Khả Nhi lạnh lùng nói:

- Thế nhưng người này lòng lang dạ sói, hơn nữa mưu mô khó lường...

Trần Nhật Nguyệt lại lẩm bẩm:

- Chà, nếu một ngày nào đó ta có thể học được bản lĩnh như hắc thì tốt...

Diệp Cáo hừ lạnh nói:

- Không tiến bộ.

Lần này Hà Phạm cũng phụ họa:

- Không tiền đồ.

Vô Tình nói:

- Gần đây hắc còn lấy được hai loại tuyệt thế thần công, một là Sơn Tự kinh, hai là Nhẫn Nhục thần công. Hai đại công pháp này một khi phối hợp với Thương Tâm thần tiễn, cho dù hắc không thể thiên hạ vô địch, cũng nhìn khắp muôn dân, ngoại trừ Quan Thất đã khó có người ngang hàng

“Phong Vân Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ Thiên Hạ Đệ Thất có thể khắc chế hắc?

Vô Tình nói:

- Nếu Thiên Hạ Đệ Thất có khả năng này, hôm nay cũng sẽ không rơi vào tay chúng ta. Có điều người cũng nói đúng một nửa. Hắc từng là đồ đệ yêu của Nguyên Thập Tam Hạng, hơn nữa còn là thân tín của Nguyên Thập Tam Hạng, mà Thương Tâm tiểu tiễn, Sơn Tự kinh, Nhẫn Nhục thần công đều là tuyệt học phi thường của Nguyên Thập Tam Hạng, do đó Nguyên Thập Tam Hạng ít nhiều sẽ nói cho Thiên Hạ Đệ Thất biết một chút bí quyết, Thiên Hạ Đệ Thất ít nhiều cũng dò xét được một chút phương pháp phá giải, thậm chí hắc ít nhiều cũng đã tiếp cận với ba loại tuyệt kỹ này một thời gian...

Diệp Cáo chợt giống như tỉnh ngộ, nói:

- Vậy tôi hiểu rồi... công tử nhất định là muốn Thiên Hạ Đệ Thất nói ra mấu chốt phá giải ba loại công pháp này.

Trần Nhật Nguyệt không nhịn được mắng:

- Bây giờ người mới giành nói. Còn ai không hiểu chứ, kẻ không nào cũng hiểu được dụng ý của công tử.

Lúc nói hắc lại nhìn Hà Phạm. Hà Ngân Kiếm lập tức giận dữ:

- Không nào? Ai không nào? Tên âm không âm, dương không dương người mới là đồ bại nào!

Trần Nhật Nguyệt hừ một tiếng nói:

- Người mắng người?

Hà Phạm khó chịu nói:

- Người ta mắng là người!

Trần Nhật Nguyệt như cười mà không cười nói:

- Mắng ta chính là mắng người, mọi người đang phân rõ phải trái, mắng người thì không đúng rồi.

Hà Phạm càng căm tức, hắc vốn là một thiếu niên dễ tức giận:

- Ta mắng súc sinh, vậy cần gì phải phân rõ phải trái!

Trần Nhật Nguyệt hỏi lại một câu:

- Súc sinh? Súc sinh mắng ai?

Hà Phạm lập tức đáp:

- Súc sinh mắng người!

Trần Nhật Nguyệt cười lên ha hả.

Hà Phạm lại không hiểu nguyên do.

Bạch Khả Nhi ở bên cạnh không nhịn được nói:

- Người trả lời hần như vậy sẽ bị thua thiệt.

Hà Phạm vẫn không hiểu ý:

- Bị thua thiệt gì?

Diệp Cáo ở bên cạnh cười cười chen vào:

- Biến thành người chính là súc sinh.

Hà Phạm cực kỳ tức giận:

- Người mới là súc sinh!

Diệp Cáo kêu lên giống như bị oan thấu trời:

- Người mắng ta? Cũng không phải ta chọc giận người!

Hà Phạm vẫn ngang ngược:

- Người không nói giúp ta, cũng là một đám súc sinh với hần!

Diệp Cáo cũng nổi giận:

- Ta nhỏ vào! Ta và hần tám đời cũng không bắc chung một đường. Ta là trần châu còn hần là đá, ta thuận gió hần nghịch nước, là thần tiên so với ăn mày, muốn so sánh cũng phải tìm người phù hợp chứ!

Trần Nhật Nguyệt nghe vậy lại nghiêm mặt, đầy thành ý nói với Hà Phạm:

- Vừa rồi ta đã nói sai, súc sinh không phải người, kẻ vừa lên tiếng mới là súc sinh.

Diệp Cáo biết Trần Nhật Nguyệt đổi sang nhắm vào hần. Hần luôn xem thường Trần Nhật Nguyệt lúc nào cũng tươi cười, tranh công phụ họa, trước giờ không hề khách khí với đối phương:

- Hả? Súc sinh biết nói chuyện sao. Chẳng trách khoác lên tấm da dê, mặt lại đầy nếp nhăn, còn không cao lên nổi.

Tính ra Diệp Cáo là người có vóc dáng cao nhất gầy nhất trong ba kiếm một đao đồng, con người cũng rất cứng đầu, bướng bỉnh. Trần Nhật Nguyệt lại khá nhạy bén linh hoạt, biết tiến biết lui, dễ khiến người ta vui vẻ. Theo cách nhìn của Diệp Cáo, đây chỉ xem là tác phong của tiểu nhân. Trần Nhật Nguyệt vóc dáng khá nhỏ, gương mặt tuấn tú, tuổi nhỏ nhưng khỏe mắt lại có mấy nếp nhăn. Hần luôn tự cho là anh tuấn tiêu sái, lại thường bị Diệp Cáo, Hà Phạm xem là trò cười.

Trần Nhật Nguyệt nghe vậy cũng không tức giận, chỉ cười hì hì nói:

- Nói rất hay, nói rất hay, vẫn là Lão Tứ đầu óc tốt.

Diệp Cáo sưng sốt, không ngờ Trần Nhật Nguyệt lại tăng bốc hần.

Nên biết bốn kiếm đồng dưới tay Vô Tình cũng giống như môn hạ của Gia Cát tiên sinh, xếp hàng theo thứ tự nhập môn trước sau, chứ không phải phân định trật tự theo tuổi tác lớn nhỏ. Trong số bốn kiếm đồng, Lâm Yêu Đức võ công cao nhất, cũng nhập môn trước nhất, dùng Kim Dững Niểu Thần Kiếm thành danh, nhưng trong chiến dịch Nghịch Thủy Hàn đã chết bởi tay Văn Trương. Diệp Cáo vốn quen biết Vô Tình lại nhận được ân huệ trước Trần Nhật Nguyệt, nhưng chính thức nhập môn lại sau, do đó chấp nhận đứng thứ tư. Trong lòng hần bất bình, cho rằng Trần Nhật Nguyệt chỉ biết nịnh hót gặp may mà thôi. “Nhất Đao Đồng” Bạch Khả Nhi lại gia nhập sau khi Kim kiếm đồng Lâm Yêu Đức chết, cho nên hơi có khoảng cách với ba kiếm đồng. Có điều giữa bốn người thường không ai phục ai, xưng hô là “Lão Tứ”, “A Tam”, “Tiểu Nhị”, “Yêu Nhi”, hờ một tí là cãi nhau, tranh giành đồ vật tía tai. Vô Tình cũng luôn cho phép bọn họ tranh chấp, chủ yếu là vì Vô Tình cho rằng thiếu niên chung sống, có thể cạnh tranh lẫn nhau, kích phát lẫn nhau, từng người rèn luyện, mỗi người một cá tính là chuyện tốt, chỉ cần không thật sự tổn thương tình nghĩa hai bên là được. Y thậm chí cảm thấy, có lúc trẻ con tranh hơn thua chính là không chịu lạc hậu, so

kề năng lực cũng là tự lập, hơn nữa lại hoạt bát có sức sống, không giống như tuổi thơ của y trải qua một cách cô tịch bơ vơ.

Y cho phép như vậy, nếu không quá đáng thì y sẽ không can thiệp.

Trần Nhật Nguyệt luôn quen ngáng chân Diệp Cáo, hiện giờ Diệp Cáo cười nhạo hấn, hấn lại bảo Diệp Thiết Kiếm nói hay, khiến Diệp Cáo không hiểu, còn tưởng rằng Trần Đồng Kiếm đã đổi tính rồi.

- Trước kia ta từng nghe “thể công” nói, trên đời có mấy vị danh y, giống như đám người Thụ đại phu, đã đạt đến trình độ có thể giúp bệnh nhân thay tim, thay não. Nói cách khác, nếu một người tim bị hư, sẽ dùng một trái tim tốt để thay; một người não có vấn đề, sẽ dùng một não tốt khác để thế.

Trần Nhật Nguyệt đỉnh đạc nói, “thể công” trong lời hấn dĩ nhiên là Gia Cát tiên sinh:

- Chỉ là không nhất định có thể thay đổi thành công. Bằng không, nếu như não của ta có vấn đề, nhất định phải tìm não của Diệp lão tứ để đổi.

Lần này Diệp Lão Tứ nghe vậy lại rất vui vẻ.

Hấn cười ha hả nói:

- Bây giờ người mới biết sự anh minh cơ trí của Tứ a ca, còn xem như không muộn.

- Đương nhiên, đương nhiên.

Trần Nhật Nguyệt vâng vâng dạ dạ nói:

- Não của Lão Tứ trước giờ chưa từng dùng, bảo trì mới mẻ hoàn chỉnh, đương nhiên nên ưu tiên tuyển dụng.

Diệp Cáo nhất thời không hiểu.

Bạch Khả Nhi lại bật cười một tiếng.

Hà Phạm càng cười trên nỗi đau của người khác, sắc mặt vui vẻ.

Lúc này sắc mặt Diệp Cáo mới đỏ lên, giận đến lắp bắp:

- Người... người...

Lần này Vô Tình không rảnh nghe bốn tên đệ tử do y một tay dạy dỗ tranh chấp nữa, bèn cắt lời:

- Thay vì nói muốn tìm ra mấu chốt của Thương Tâm thần tiên, Sơn Tự kinh, Nhẫn Nhục thần công, không bằng nói ta muốn tìm ra chỗ liên hệ kỳ diệu giữa ba thứ này. Tìm được điểm này rồi, tất cả sẽ có thể giải quyết dễ dàng, hơn nữa cũng có thể từ đó suy ra rất nhiều “đạo” trên võ học, thậm chí là trên nghệ thuật.

Bạch Khả Nhi nói tiếp:

- Thần Thương Huyết Kiếm tiểu hầu gia có thể đã tìm ra yếu quyết này.

Vô Tình nói:

- Cho nên võ công của hấn đã sâu không lường được.

Bạch Khả Nhi nói:

- Nhưng hấn quyết sẽ không để lộ mấu chốt võ công của mình.

Vô Tình nói:

- Có lẽ hấn cũng chỉ lĩnh ngộ được một phần, nếu không thì hấn đã sớm phát động dã tâm đại kế hùng bá thiên hạ rồi.

Bạch Khả Nhi nói:

- Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng đã chết, đầu mối của mấu chốt này lại nằm trên người Thiên Hạ Đệ Thất.

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Cho nên Thiên Hạ Đệ Thất vẫn không thể chết.

Vô Tình khẽ thở dài nói:

- Đây cũng là một chỉ thị của thể thức truyền đạt cho ta trước khi áp giải.

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Hóa ra người muốn công tử lưu lại tính mạng của hần chính là thể công.

Vô Tình nói:

- Lão nhân gia ngài làm việc luôn có đạo lý, hơn nữa luôn chừa lại một đường lui.

Bạch Khả Nhi nói tiếp:

- Công tử từng nói, phần lớn thời gian, đường lui cũng chính là đường sống.

Lúc này Hà Phạm mới hiểu được, sâu sắc nói:

- Cho nên Thiên Hạ Đệ Thất mới có thể sống đến bây giờ.

Trần Nhật Nguyệt tỉnh ngộ nói:

- Thế nhưng, có rất nhiều người muốn lập tức chặt đầu Thiên Hạ Đệ Thất, cũng có người muốn cứu hần ra. Nhưng với thân phận đặc thù của công tử lại không tiện công khai nhúng tay, vì vậy nên để chúng tôi giải quyết chuyện này.

Diệp Cáo nghe vậy liền sáng khoái nói:

- Công tử, chuyện này giao cho tôi là được rồi, tôi ứng phó được. Tiểu Nhị, Yêu Nhi mỗi người đều có nhiệm vụ, không bằng giữ A Tam lại hầu hạ công tử là được. Tôi với tên lương tính này không hợp, hần luôn ngăn cản tôi.

Hần gọi Trần Nhật Nguyệt là “tên lương tính”, cũng không phải ngẫu nhiên. Vô Tình từng đoán mệnh cho Trần Nhật Nguyệt, phát hiện hần thái âm, thái dương tại Sửu cung giữ mệnh, nói đùa hần có hai loại tính tình, dụng tình không đủ chuyên, làm việc thiếu kiên nhẫn, nhưng thông minh nhạy bén, tinh ranh hơn người. Có điều đó là chỉ hảo hảo ngoại, sợ hần tùy tiện làm hỏng việc, cho nên năm lần bảy lượt dạy hần thủ pháp ám khí trầm ổn. Về phương diện võ công, cũng để người ổn định thiết thực nhất là Thiết Thủ dạy hần từ cơ sở gốc rễ, hi vọng có thể điều chỉnh chỗ thiếu sót của hần.

Còn lại hai kiếm đồng, lại phân biệt do Truy Mệnh dạy Diệp Cáo, Lãnh Huyết dạy Hà Phạm, đều là cho thuốc đúng “bệnh”, bổ sung cơ sở non yếu của bọn họ. Hà Ngân Kiếm quá trung thực, có phần chậm chạp, cho nên học cái nhanh, cái gấp, cái dũng mãnh của Lãnh Huyết. Diệp Cáo nóng nảy, tâm địa thiện lương, tướng mạo hung ác, lại không hiểu học, dễ bị kích động, cho nên Truy Mệnh phần lớn dạy hần kinh nghiệm giang hồ, nội liêm trầm tĩnh.

“Nhất Dao Đồng” Bạch Khả Nhi lại từng học thầy khác, vẫn được Vô Tình chỉ điểm ám khí, khinh công.

Vô Tình nghe vậy, mặt không biểu tình nói:

- Không được. Chỉ sợ người của tập đoàn Hữu Kiều, Lục Phân Bán đường, Lão Tự Hiệu, phe phái hoạn quan đều có thể nhúng tay vào chuyện này. Người ngoan cường, A Tam nhanh nhạy, vừa lúc giúp đỡ lẫn nhau. Các người cũng phải học cách điều phối hợp tác với nhau, nếu không người thua thiệt là chính mình.

Thế là y phái Trần Nhật Nguyệt, Diệp Cáo đi cướp Thiên Hạ Đệ Thất, lại ngầm sai Bạch Yêu Nhi, Hà Phạm đi đảm nhiệm trọng trách khác.

Trần Đồng Kiếm và Diệp Thiết Kiếm nghe Vô Tình dặn dò không thể lộ mặt, liền làm ngay tại chỗ, mượn giấy gói và vải lụa của tiệm gạo và tiệm vải bên đường trùm đầu. Đây là phương thức bọn họ quen dùng lúc áp giải phạm nhân, như vậy có thể bảo đảm phạm nhân không để lộ thân phận khi chưa định tội. Nhưng trì hoãn như vậy, Ôn Tập Nhân đã ra tay trước, lại bị thương dưới tay Thiên Hạ Đệ Thất. Thiên Hạ Đệ Thất cũng vì vậy mà kiệt sức, bị hai người cướp đi.

Lúc này, Ôn Nhâm Bình tóc mai đã thấy lấm tẩm, mái tóc đã hơi sương, vừa cho con khỉ kia ăn thứ gì đó, vừa hỏi em trai của y một vấn đề kỳ lạ:

- Đệ có dám đánh cược với ta không?

- Đánh cược?

Ôn Tử Bình nhướn mày:

- Đánh cược gì? Trên đời còn có thứ gì đáng để chúng ta đánh cược?

Cách nói của y cũng có đạo lý riêng. Nhiều năm trước, bởi vì có một lần tình cảm bị thương tổn lớn, cộng thêm bị trục xuất khỏi Lão Tự Hiệu Ôn gia, y sống lang thang, từng chìm đắm vào đánh bạc. Giống như viết sách viết sử, y cũng tham gia đánh bạc với một tâm tình nghiên cứu, tò mò, nhưng cuối cùng bị thua, khiến cho y ngoại trừ quyết chí đoạt lại tiền bạc bị mất, còn phải kiếm một chút “bồi thường” cho quãng thời gian hơn ba năm mà y “thua”.

Như vậy thì nguy rồi, đánh bạc sợ nhất là không cam lòng, quyết tâm đi “gỡ vốn”. Y đã chân lấm bùn sâu, khó tự thoát ra.

Nhưng dù sao trên đời cũng không chuyện gì có thể khiến cho nhân vật như y không thể trở mình. Y cuối cùng đã kiên cường, kiên định, đoạn tuyệt với đánh bạc. Từ một người bất cứ chuyện gì, bất kể lớn nhỏ cũng muốn “đánh bạc một phen”, biến thành một người nhìn thấu tình đời, cho rằng không có chuyện gì đáng để đánh bạc. Mà y cũng thay đổi nhanh chóng, trở thành một người quyết không dính dáng đến đánh bạc.

Có điều y cũng không hối hận vì từng chìm đắm vào đánh bạc, bởi vì không mê muội thì làm sao có thể tỉnh ngộ được.

Hôm nay Ôn Nhâm Bình lại muốn y “đánh cược”.

Y luôn biết, “Tàn Hoa Bại Liễu Nhâm Bình Sinh” Ôn Nhâm Bình là một người rất tự ràng buộc. Ôn Nhâm Bình không thích đánh cược, ngay cả rượu, cờ, sách, vẽ, nhạc đều không thích, thứ duy nhất y thích có lẽ chỉ là sắc lợi quyền.

Ít nhất, chữ “sắc” này lại gần như làm hại cả đời Ôn Nhâm Bình.

Thậm chí có thể nói, nếu như không phải vì sắc, Ôn Nhâm Bình tuyệt đối có tư cách trở thành lãnh tụ của Chính Tự Hiệu (trung tâm quyết sách cao tầng) trong Lão Tự Hiệu. Hiện nay y vẫn có tên trong mười đại cao thủ “Thập Toàn Thập Mỹ” của Chính Tự Hiệu, nhưng chỉ có hư danh, cũng không có thực quyền. Ngược lại bị Thái Kinh, Lương Sư Thành chiêu mộ, trở thành một vị sử quan “tô son điểm phấn” cho triều đình. Với kiến thức và tài trí hơn người của Ôn Thiên Tàn, đó dĩ nhiên là một chuyện rất đáng tiếc.

Hơn nữa cũng khiến cho y “nuốt hận”.

Giống như “Âm Tình Viên Khuyết Yêu Minh Nguyệt” Ôn Tử Bình, vì chữ tình, cùng với tranh đua, khiến cho y cũng có tiếng mà không có miếng. Trong “Thập Toàn Thập Mỹ” nắm giữ quyền lực trọng tâm của Lão Tự Hiệu, y không ở một chỗ mà lại lưu lạc giang hồ, chỉ quản một chút chuyện vặt trong giang hồ, giúp Lão Tự Hiệu làm một số công việc liên lạc tiếp ứng. Chí lớn khó thành, há có thể không tiếc?

- Có.

Ôn Nhâm Bình đặt con khỉ đang hoảng sợ lên vai y, con khỉ kia lập tức không sợ nữa. Ôn Nhâm Bình cho nó ăn một loại thức ăn giống như “bánh bao”, khiến Ôn Tử Bình nhìn thấy cũng không khỏi nhú mày:

- Nhưng đương nhiên không phải tiền.

Ôn Tử Bình lập tức đồng ý.

Y rất có đồng cảm, cũng từng bị nó hại.

- Trên đời việc không đáng làm nhất chính là đánh bạc. Tiền là vật chết, thắng không đủ vui, thua lại lỗ vốn, cho dù không thua không thắng cũng tổn thương nguyên khí hòa khí.

Ôn Tử Bình cười nói, trong lời nói của y có vẻ tự giễu nhìn thấu tình đời, lại không có ý hối hận:

- Nhưng đánh cược vẫn đáng giá. Đánh cược có rất nhiều loại, có đánh cược thành bại, thắng bại, thậm chí là sống chết... không biết huynh trưởng muốn đánh cược thứ gì?
- Đánh cược người.
- Người?
- Ta đánh cược bọn họ nhất định sẽ không giữ được bình tĩnh, có lẽ sắp đến rồi.
- Bọn họ? Ai?
- Đối đầu của chúng ta.
- Lôi Diễm?
- Còn có Lôi Bố.
- Huynh cho rằng bọn họ sẽ đến?
- Đúng.
- Tại sao?
- Bởi vì Lôi gia đã có không ít cao thủ bị người của Lục Phân Bán đường, Tập đoàn Hữu Kiều, Kim Phong Tế Vũ lâu trong kinh thành chiêu mộ mua chuộc, người của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia nhất định không cam lòng. Nghe đồn Thái Kinh sắp trở lại nhiếp chính, thu hồi chủ quyền, mọi người thừa dịp đại cục chưa định, các lộ anh hùng hào kiệt tranh giành kinh sư. Bọn họ cũng vừa lúc đưa chủ lực lên phía bắc, ít nhất cũng chiếm cứ một phương, hùng bá thiên hạ. Kinh thành là trọng địa, nếu như bọn họ phái người lên phía bắc, nhất định sẽ phái hảo thủ đỉnh cấp trong đường, còn có sức hiệu triệu và danh vọng, mới có thể dần dần thu thập những môn đồ phản bội, thoát ly.
- Cho nên, người mà bọn họ phái tới, rất có thể là tinh anh, hùng sư hiện nay của Phích Lịch đường, Lôi Bố và Lôi Diễm?
- Còn có người của Thục Trung Đường môn.
- Bọn họ cũng tới?
- Người của Đường gia từ lâu đã có ý dòm ngó Trung Nguyên.
- Bọn họ sẽ phái ai tới?
- Không biết, nhưng nhất định là nhân vật lợi hại nhất.
- Đường đại lão gia?
- Y phải cùng với Đường lão đại thái trấn thủ Xuyên Tây, có lẽ còn không dám xuất động.
- Đường nhị tiên sinh?
- Rất có thể.
- Đường tam thiếu gia sẽ không tới sao?
- Sớm muộn.
- Đường tứ công tử thì sao?
- Chẳng những là hần, ngay cả Đường ngũ tiểu thư, lục nha đầu, thất tiểu tử, bát nô, cửu phó, thập quái vật, có thể đều sẽ nhúng chân vào vũng nước đục kinh sư bão táp này, chỉ xem thời gian đã đến hay chưa.
- Cho dù bọn họ không tới, e rằng hai đại cao thủ Đường môn vốn ẩn nấp ở kinh nhất định cũng không khoanh tay đứng nhìn.
- Lần này long tranh hổ đấu, còn không thể thiếu Đường Năng và Đường Linh.

Ôn Nhâm Bình hừ lạnh nói:

- Ta đã nhận được các lộ tuyến báo cáo, trong số những người này, có người đã bắt đầu động thân, có người đã động thủ.

- Như vậy xem ra, miếng thịt béo kinh sư này không thể mất được.

Ôn Tử Bình nói:

- Đệ cũng đã dùng bồ câu đưa tin, xin quê nhà phái đại tướng tới tương trợ.

- Thực ra đệ không cần phải báo cáo nữa.

- Hả?

- Quê nhà tin tức linh thông, ta thấy bọn họ đã sớm phái người tới rồi.

Ôn Tử Bình lại có điểm kinh ngạc:

- Huynh làm sao biết? Quê nhà chỉ phái chúng ta tới dò xét tình báo, thăm dò hư thật, lại trải đường vào kinh cho Văn ca... Quê nhà cũng không ra lệnh xâm nhập kinh thành, chuyển dời thế lực.

Ôn Nhâm Bình quan sát Ôn Tử Bình một lúc, cười khan một tiếng, giống như trong cổ họng có một ngụm đờm đặc, y cố gắng không phun ra, ngược lại giữ nó ở cổ họng, ầm ầm ầm phổi:

- Đệ vẫn còn hơi non một chút.

- Hả?

- Chúng ta chỉ là cờ hiệu. Ngay cả Văn ca cũng chỉ là quân cờ. Lão Tự Hiệu đã sớm có ý định xâm chiếm Trung Nguyên, hiệu lệnh thiên hạ. Chỉ là thời cơ chưa tới, không dám làm càn mà thôi. Hiện nay, bởi vì ba thế lực lớn trong kinh thành là Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường, Tập đoàn Hữu Kiều đấu tranh không ngừng, đám thế lực triều đình Thái Kinh mưu đồ trở lại, nhóm người Gia Cát tiên sinh cũng đang vùng vẫy cầu tồn, các phương chiêu binh mãi mã, dẫn giặc vào cửa. Người của Giang Nam Phích Lịch đường, Thực Trung Đường môn, Thái Bình môn, Hạ Tam Lạm, Thiên Cơ, Phi Phủ đội, Thần Thương hội, Tứ Phân Bán đàn, Đại An môn đều ào ào xâm nhập, cắt cứ, mỗi bên đều có hùng binh, sừng sững một phương. Lão Tự Hiệu ta nếu không thừa dịp vào cục, e rằng đại thế khó có triển vọng.

Ôn Nhâm Bình vuốt mái tóc trắng của y, nói:

- Liêm Pha già rồi, còn có cơ không? Ta tuổi tác đã cao, luôn muốn thừa gió thừa mây, làm một chuyện oanh oanh liệt liệt để an ủi cuộc đời.

- Vậy ý của huynh là...

Ôn Tử Bình thăm dò hỏi:

- Quê nhà đã phái cao thủ khác tới rồi?

Ôn Nhâm Bình gật đầu một cái.

Ôn Tử Bình không nhận được hỏi:

- Là ai?

- Bất kể phái ai tới, rắn không thể không đầu, luôn phải có một lãnh tụ

Ôn Nhâm Bình nói:

- Người vác được cờ lớn, nhất định là Thập Toàn Thập Mỹ trong Chính Tự Hiệu.

- Thế nhưng...

Ôn Tử Bình vẫn rất hoài nghi:

- Ngoại trừ hai ta, còn có ai?

Trong lòng y suy tính, người phải đóng giữ đại bản doanh của Lão Tự Hiệu, cùng với cao thủ được phái ra ngoài xử lý bốn phân bộ lớn là Hoạt Tự Hiệu, Tử Tự Hiệu, Đại Tự Hiệu, Tiểu Tự Hiệu, ngoại trừ những người này, rốt cuộc trong “quê nhà” còn nhân vật nào có thể thống lĩnh đại cục vào kinh?

- Chúng ta hãy đánh cược người này.

Ôn Nhâm Bình hít mắt, giống như đã tính trước mọi việc nói.

Ôn Tử Bình trầm ngâm một lúc, cuối cùng nói:

- Chẳng lẽ là... Ôn Xà?

Ôn Nhâm Bình nói:

- Ôn Cố Y.

Sắc mặt Ôn Tử Bình lập tức biến đổi, giống như vừa nuốt chửng một đôi vớ, một đôi vớ hôi lâu năm không giặt.

- Đại Tín Thần Quân Cố Y tiên sinh, y sẽ đến?

Ôn Nhâm Bình cười gian xảo:

- Ta cược ba sợi tóc, tóc trắng của ta.

Sắc mặt Ôn Tử Bình càng khó coi, giống như trong vớ còn nhét vào ba chiếc chìa khoá.

Tóc trắng mà Ôn Nhâm Bình thuận miệng nói ra, Ôn Tử Bình nghe được, dường như còn đáng sợ hơn so với đánh cược đầu người.

Ngay lúc này, Ôn Tập Nhân hôn mê nằm trên giường đột nhiên giật mình tỉnh lại, phát ra một tiếng “ư”, tay làm thế cầm dao, chém vào Ôn Độ Nhân đang chờ đợi nàng đầy vẻ ân cần.

Ôn Độ Nhân nhất thời không kịp đề phòng, cố gắng nghiêng đầu qua. Một tiếng “bộp” vang lên, may mắn trong tay Ôn Tập Nhân không có dao, nếu không thật sự là đầu mình hai nơi rồi.

- Sao lại là huynh...

Ôn Tập Nhân bắn lên, giống như không có chuyện gì, chỉ là vẻ mặt ngỡ ngàng không hiểu.

Ôn Độ Nhân vượt giường mặt đang sưng lên chuyển đỏ:

- Muội... đã không đau nữa?

Ôn Tập Nhân ngạc nhiên nói:

- Đau cái gì? Chỗ nào đau? Thiên Hạ Độ Thất thì sao?

Ôn Nhâm Bình và Ôn Tử Bình đều ở ngoài phòng, nghe tiếng liền lộ đầu vào, thấy tình trạng này đều nhìn nhau một cái, vẻ mặt ưu sầu.

55. Chương 55: Kẻ Địch Thật Sự Của Hảo Hán

Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt “đưa” Thiên Hạ Độ Thất vào Danh Lợi Quyền.

Thực ra hiện giờ tính chất của Danh Lợi Quyền cũng đã thay đổi. Ban đầu đây giống như là nơi để quan gia, sai dịch đến nghỉ ngơi, dùng chân, ăn ở. Chỉ cần là công chức thì đều lấy cái giá rất thấp, hàng năm dựa vào triều đình trợ cấp, nhằm tạo thuận lợi cho quan lại làm việc công. Những năm gần đây, dân chúng lầm than, triều đình xa xỉ cực độ, tùy ý hoang phí, ngay cả một chút ân huệ nhỏ bé này cũng không ban phát nữa. Lão bản của Danh Lợi Quyền thấy “lời lỗ tự chịu”, bèn dứt khoát thay đổi nó, trở thành chỉ cần là người có dính dáng với quan lại, hơn nữa bất kể có đắc ý hay không, có tại nhiệm hay không, thật hay giả, đều vô cùng hoan nghênh. Ngoài ra còn dựa vào quan trường, trở thành nơi che chở cho rất nhiều hạng người, thanh lâu lục lâm, hai đạo hắc bạch, danh nhân chí sĩ. Có điều thu phí cũng tăng vọt, khác biệt một trời một vực với ngày xưa.

Nhưng thu phí đắt một chút cũng không sao, mọi người vẫn thích đến nơi này nghe ca khúc, gặm chân giò, từ đông gia dài cho đến tây gia ngắn, bí đồ của nam gia cho đến xà nhà của bắc gia, huyền thuyên không dứt, đều là chuyện phiếm của nhân gian.

Dù sao nơi này cũng có một đạo là chỗ của quan gia, cho nên nhân vật của hạ tam lam, hạ cửu lưu, hạ ngũ môn, hạ lý ba nhân (1), đều thích nhúng vào một tay, nghỉ ngơi một chân, biểu thị mình cũng dính một chút dầu mỡ đường quan, cảm thấy vẻ vang.

Nơi này gần như trở thành loại người gì cũng có, kỳ quái lạ lùng, khiến người ta yêu thích.

Nơi này cũng muốn cái gì có cái đó. Muốn ăn những thứ bò trên đất, có bốn chân, ngoại trừ bàn ghế thì tất cả đều có; những thứ bay trên trời, ngoại trừ con diều và uyên ương thì tất cả đều đủ. Muốn gì có nấy, thậm chí còn có sâu lông vàng, kiến chiên, trứng sâu rang, bọ rán, không thể ăn thì nuốt, không thể nuốt thì dùng mũi hít vào.

Còn như muốn chơi, vậy thì càng nhiều. Không nói đến đánh bạc lớn nhỏ bài cửu xúc xắc, chỉ riêng chơi đùa cũng muốn nữ nhân có nữ nhân, muốn nam nhân có nam nhân, từ nữ tửu, nữ lạc, kỹ nữ, kỹ nam, tướng công, man đồng (2)... đều có đủ. Ngay cả nam tử đồng tính luyến ái, cũng tới chỗ này tìm vui hưởng lạc, cắt áo chia đào (3). Nơi này không hỏi đẹp xấu già trẻ, cầu gì được nấy, địa vị cao thấp, đủ loại kết giao. Từ quan kỹ đến doanh kỹ (4) đều đến nơi này, có người ca múa tuyệt diệu, có người giỏi hát, còn có một số người kỹ nghệ vô song một thời, có một số người càn ứng đối lưu loát, phong tình tuyệt thế, còn hơn cả hẻm Ngõa Tử. Ngay cả “hầu gái” của Đại Đồng và “ngựa gầy” (5) của Dương Châu cũng đến nơi này hành nghề. Phía nam có gánh hát Nam, phía bắc có đoàn Kim Hoa, từ con gái xứ Man đến kỹ viện hào hoa, từ đệm Giang Tây đến kỹ viện thượng đẳng, có đủ tất cả. Có kỹ nữ hạ đẳng nguyên thủy nhất, cũng kỹ nữ sang trọng phô trương nhất.

Nơi này rất hỗn tạp, rất hỗn loạn, nhưng cũng là nơi lý tưởng để kết giao bằng hữu, dò xét thông tin, truyền bá tin tức, nảy sinh thị phi và bệnh tật.

Khi Danh Lợi Quyền vẫn là “Danh Lợi Quyền”, vốn do đám đại a ca của Lục Phiến Môn khống chế, nhưng từ sau khi các phương thế lực kinh thành thay đổi, quyền lực mất cân bằng, biến thành Lục Phân Bán đường chiếm mấy phần, tập đoàn Hữu Kiều chiếm mấy phần, Kim Phong Tế Vũ lâu” không chịu thua kém cũng chiếm mấy phần, đương nhiên còn có những thế lực tiềm ẩn khác, nhưng lão bản giữ nhà vẫn là “Thất Hảo Quyền Vương” Mạnh Tương Lữ.

Ý định ban đầu của Vô Tình là lợi dụng Danh Lợi Quyền, trước tiên đi vòng, “thanh lọc” một chút, sau đó giao cho cửa hàng Hán Đường Gia Tư xử lý.

Lão bản của cửa hàng Hán Đường Gia Tư là “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu, y là đàn chủ phân đàn của hai đảng Phát Mộng. Nhân mã hai đảng này phần lớn là nhân sĩ phố phường hào hiệp, ngoài sáng trong tối đều ủng hộ những nhân vật như Tứ Đại Danh Bồ và Gia Cát tiên sinh.

Danh Lợi Quyền con người phức tạp. Trước tiên giải phạm nhân đến đó, đi vòng, sau đó mới giao cho phạm vi thế lực của hai đảng Phát Mộng. Giống như quần áo dơ trước tiên ngâm trong nước xà phòng rửa qua một lần, sau đó mới giặt sạch, đó là hành động sáng suốt.

Nếu Vô Tình muốn tạm thời bảo vệ Thiên Hạ Đệ Thất, cũng không thể công khai đưa hắn về phủ thần hầu. Huống hồ khi y nhận được tin tức, nhân mã của Phong Vũ lâu và Lục Phân Bán đường đang tụ tập ở Tam Hợp lâu, tình hình hết sức khẩn trương, trước khi chạy đến hòa giải, đã đặc biệt xin chỉ thị của Gia Cát tiên sinh.

Khi đó Gia Cát Tiểu Hoa và y đã có một cuộc nói chuyện với nhau.

- Lúc này thế cuộc có phần nguy hiểm, nhưng quyết không đáng ngại. Hiện giờ các lộ nhân mã tập hợp đầy đủ tại kinh sư, có người ủng hộ Thái Kinh trở lại, có người ủng hộ thái phó Lương Sư Thành đoạt quyền, có người là mật sứ ngự vệ của hoàng thượng, nghe chỉ làm việc, còn có những người nương nhờ tập đoàn Hữu Kiều, Lục Phân Bán đường, Phong Vũ lâu, càng có người muốn thừa dịp hỗn loạn kiếm một khoản, tự lập bè phái, gây dựng thành tựu. Chuyện hôm nay chỉ là một lần thăm dò của Lục Phân Bán đường và Phong Vũ lâu, nhân cơ hội thanh trừ một bộ phận đối lập và người thừa mà thôi, còn không đến mức muốn liều mạng một mất một còn. Thực ra người chủ sự của hai bên đều biết, trước mắt quyền lực kinh sư luân

chuyển, các lộ anh hùng hào kiệt như hổ rình mồi, cho nên sẽ không dễ dàng bộc lộ thực lực của mình, sợ ý dẫn đến thất bại.

- Như vậy, thế thúc, thứ mà cháu nên đặc biệt lưu ý là...

- Nếu như Dịch Phi Kinh ra tay, phải chú ý, người này vẫn luôn thâm trầm khó lường.

- Cháu chỉ sợ hấn không ra tay, cho dù có ra tay cũng không lộ ra công phu thật sự. Ngày đó trong trận chiến với Quan Thất, hấn cũng làm như vậy.

Gia Cát tiên sinh khẽ thở dài nói:

- Lần này đàm phán là do Lục Phân Bán đường chủ động mời, e rằng sẽ có vấn đề. Theo đạo lý, Lôi Thuần là một cô gái thông minh trí tuệ, hiểu đạo xử thế còn hơn cả cha cô ấy. Dịch Phi Kinh cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, có lẽ còn trên cả Lôi Tồn. Bọn họ hoàn toàn không có lý do gì muốn quyết đấu với Phong Vũ lâu vào lúc này. Nếu xảy ra quyết đấu, nhất định là do Thái Kinh xúi giục. Theo ta thấy, thánh thượng muốn khôi phục thừa tướng là chuyện đã quyết. Ngày đó Thái Kinh từng bị hảo hán giang hồ chính nghĩa hợp sức kéo ngã, lần này trở lại đã có giáo huấn, kinh nghiệm của lần trước. Với thái độ làm người, thủ đoạn xử sự của hấn, trước khi báii tướng nhất định sẽ lần lượt chinh đồn thanh lọc võ lâm kinh sư, lại dùng danh nghĩa “thanh trừ kẻ xấu bên quân chủ” để làm việc. Lục Phân Bán đường đã bị đám người Thái Kinh, Vương Phủ, Đồng Quán thao túng, không thể không miễn cưỡng nghe theo. Cho nên, hôm nay ước hẹn tại Tam Hợp lâu, nhất định là Thái Kinh kiên quyết muốn Lục Phân Bán đường và Phong Vũ lâu ngửa bái, phân định thắng bại.

Vô Tình trầm trọng nói:

- Thực ra, Thái Kinh mới là kẻ địch thật sự của hảo hán trong thiên hạ.

Gia Cát nói:

- Ít nhất, hấn là công địch của mọi người chúng ta. Lục Phân Bán đường âm thầm chiêu binh mãi mã, bề ngoài lại tỏ ra yếu kém. Thái Kinh đã có lệnh, bọn họ quyết không dám làm trái, nhưng sẽ kể khổ cầu viện, biểu thị nhân thủ trong đường nhiều lần hao tổn, không phải là đối thủ của Phong Vũ lâu, khẩn cầu Thái Kinh phái cao thủ trợ giúp.

- Cho nên, khi đối phó với chủ tướng của Phong Vũ lâu, Lục Phân Bán đường nhất định sẽ không toàn lực ứng phó. Nếu như có hao binh tổn tướng, vậy thì phần lớn là người của Thái Kinh; còn nếu giành thắng lợi, bọn họ sẽ thừa thắng truy kích, đòi lập công đầu.

- Ai không phải như vậy. Giữ gìn thực lực, chờ thời tranh thắng, lòng có mưu mô, người đều như thế.

- Theo ý của thế thúc, hôm nay chủ lực muốn giết đám đầu lĩnh Thích Thiếu Thương là người của Thái Kinh, chứ không phải thủ hạ của Lôi Thuần, Dịch Phi Kinh.

- Đúng.

- Vấn đề là trước khi Thái Kinh khôi phục địa vị, sẽ phái người nào đi làm chuyện này?

- Cháu nói sao?

- Nhất định là người mà Thái Kinh tín nhiệm.

- Có thể còn không chỉ một người.

- Bọn họ nhất định phải có võ công cao cường, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

- Đương nhiên còn có điều kiện khác.

- Cháu thấy... bọn họ còn phải là người có thể hi sinh.

- Hả?

- Bởi vì đối phó với đám người Thích Thiếu Thương, Dương Vô Tà là chuyện cực kỳ hung hiểm. Huống hồ bọn họ biết rõ trên núi có hổ, nhưng vẫn đi về núi hổ, nhất định đã có điểm nắm chắc, hơn nữa còn bí mật triệu tập cao thủ mai phục trợ giúp. Nếu không phải là cao thủ tuyệt đỉnh, cũng xem như vô ích.

- Châu nói rất đúng.

Trong mắt Gia Cát đã có vẻ tán thưởng.

- Như vậy sau khi đào thải, hiện giờ cao thủ tuyệt đỉnh bên cạnh Thái Kinh chờ điều động cũng không quá nhiều.

- Ví dụ như?

- Thiên Hạ Đệ Thất.

- Tại sao?

- Bởi vì hần vẫn luôn muốn Thái Kinh ủy nhiệm mình làm tổng giáo đầu binh mã quân vệ. Hiện giờ Thái Kinh đang muốn dùng danh nghĩa này chiêu mộ anh hùng các phương, nếu để Thiên Hạ Đệ Thất đảm nhiệm, sẽ ít đi một miếng mồi ngon. Còn nếu như không cho, lại sợ Thiên Hạ Đệ Thất sinh lòng khác. Huống hồ Thiên Hạ Đệ Thất có dã tâm lớn, muốn lấy danh vị này, vừa lúc chọc giận Đồng Quán vốn thích làm lớn hám công to. Nhưng lúc này cục diện chưa định, Thái Kinh rất cần Đồng thượng tướng quân nói tốt thật nhiều trước mặt thánh thượng. Cho nên hần nhất cử tam tiện, thừa dịp này giải quyết phiền toái của Thiên Hạ Đệ Thất. Nếu Thiên Hạ Đệ Thất thành công thì tốt, còn lỡ may thất thủ, cũng xem như loại bỏ. Nếu Thiên Hạ Đệ Thất bị bắt, Thái Kinh cứu hần, sẽ khiến hần thiếu Thái Kinh một ân tình. Còn nếu để mặc hần, sẽ khiến Thích Thiệu Thương hoặc chúng ta chịu tiếng giết người.

Trong mắt Gia Cát tiên sinh càng có vẻ khen ngợi.

- Một người khác có thể là La Thụy Giác.

- Tại sao lại là hần?

Gia Cát tiên sinh cố ý hỏi như vậy.

Y thích đưa ra câu hỏi, để các đệ tử trả lời, mượn việc này khai quật năng lực suy nghĩ của bọn họ. Y cũng thích buông tay để bọn họ xử lý những vấn đề khó khăn, từ đó hiểu được khả năng làm việc của bọn họ.

Bởi vì mưa dầm thấm đất, hun đúc từ nhỏ, những đệ tử của y như Tứ Đại Danh Bổ cũng thích nêu câu hỏi và tạo ra khó khăn để người khác giải quyết, từ đó quan sát tiềm chất và tài năng.

Vô Tình cũng làm như vậy với đạo đồng kiếm đồng của y.

Đương nhiên, lúc cần thiết bọn họ cũng sẽ ra tay tương trợ, tại thời cơ thích hợp cũng sẽ lên tiếng gợi ý.

- Bởi vì hần có đủ điều kiện này.

Câu trả lời của Vô Tình là:

- Võ công của hần cao, giỏi phục kích. Quan trọng nhất là nếu như ngay cả hần cũng chết, sự phụ của bọn họ là Thất tuyệt Kiếm Thần sẽ không có đường lui nữa, nhất định phải ra tay.

Y dừng một chút mới nói:

- Đám người Thái Kinh, Lương Sư Thành từ lâu đã mong đợi bọn họ tái xuất giang hồ, bán mạng ình.

Gia Cát tiên sinh gật đầu nói:

- Bẫy đại cao thủ này quả thật là trợ thủ tuyệt đỉnh, người nào có được bọn họ, chẳng những như hổ thêm cánh mà còn không sợ một ai.

Vô Tình nói:

- Cho nên, Thái Kinh chỉ mong sao Thất Tuyệt Thần Kiếm không còn một móng, chỉ như vậy mới có một ngày “Thần Kiếm chết hết, Kiếm Thần trở lại”.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Thực ra lúc đầu Thái Kinh cũng rất tin tưởng coi trọng bảy người bọn họ. Có điều, Thích Thiệu Thương vì muốn trả thù cho Tôn Vưu Liệt, Lương Tiệp Nhi, Hà Thái Tuyệt, Dư Canh Mãnh bị phục giết, đã hợp sức

với đám người Lôi Quyển, Chu Đại Khôi Nhi tập kích Tôn Ưc Cự, Dư Yểm Quyện, Ngô Phấn Đấu trong Thất Tuyệt Thần Kiếm, thành công giết chết, lại khiến hoàng thượng sinh nghi không dùng đám người Thái Kinh, Đồng Quán. Chuyện này đã khiến Thái Kinh không còn tin tưởng Thất Tuyệt Thần Kiếm. Theo như nội ứng của ta ở bên cạnh Thái Kinh, sớm muộn gì Thái Kinh cũng sẽ để đám người Ôn Hỏa Cồn, Hà Nan Quá, Lương Thương Tâm, La Thụy Giác làm một vở kịch hay, nếu không thì cũng phải hi sinh, mưu đồ dẫn ra bảy vị sư phụ của bọn họ vốn đã ẩn cư trong núi nhưng lại không chịu tịch tịch. Có điều trong số những kiếm thủ này, La Thụy Giác là người không thể xem thường nhất.

Vô Tình cũng có điểm lo lắng:

- Cháu sợ Thích Thiệu Thương xem thường hấn. Xem thường loại người này sẽ phải trả cái giá rất đắt.

Gia Cát tiên sinh vuốt râu nói:

- Thích Thiệu Thương trước kia có lẽ sẽ như vậy, nhưng Thích Thiệu Thương hôm nay đã từng bị giáo huấn thâm thẳm. Trước khi y đi Tam Hợp lâu ước hẹn, nhất định đã sớm đề phòng tên kiếm thủ hạng nhất, tính cách và phong cách đều kỳ lạ này.

Vô Tình không nhịn được hỏi:

- Thích Thiệu Thương sẽ là đối thủ của tên này sao?

Gia Cát tiên sinh nói:

- Ta thấy, Thích Thiệu Thương căn bản sẽ không giao thủ với hấn, ít nhất lần này sẽ không.

Vô Tình nói:

- Tại sao? La Thụy Giác nhắm vào Thích Thiệu Thương mà đến, cho dù Thích Thiệu Thương không ra tay, La Hán Quả nhất định cũng sẽ động thủ với y.

Gia Cát tiên sinh vuốt râu mỉm cười, giống như nhón hoa.

- Bởi vì hiện giờ bên cạnh Thích Thiệu Thương có thêm một người.

- Hả?

- Đó là trợ thủ của y.

- Tôn Thanh Hà?

- Đúng vậy.

- Tôn Thanh Hà là cao thủ của Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Tôn gia, sao hấn lại luôn giúp đỡ Thích Thiệu Thương?

- Đây gọi là nhân duyên, cũng gọi là coi trọng lẫn nhau.

- Có lẽ... còn có lý do khác đúng không?

- Có. Bọn họ có cùng chung kẻ địch. Thích Thiệu Thương chọc giận Thái Kinh, còn Tôn Thanh Hà lại chọc giận Chu Lệ. Thái Kinh và Chu Lệ nam bắc cầu kết, thân mặt khắng khít, Tôn Thanh Hà dĩ nhiên sẽ cùng Thích Thiệu Thương hợp sức đối phó với địch. Huống hồ, trong tay Thích Thiệu Thương đang cầm chiến sĩ, cao thủ giống như Tôn Thanh Hà.

Vô Tình trầm tư, sau đó nói:

- Thực ra trong tay Thích Thiệu Thương cũng không thiếu người giỏi. Theo cháu được biết, Tiểu Lôi môn, Toái Vân uyên, Hủy Nặc thành, Thần Uy tiêu cục, Liên Vân trại, thậm chí là Kim Tự Chiêu Bài Phương gia, Hắc Diện Thần Bình Thái gia, Hạ Tam Lam và Thái Bình môn đều phái cao thủ trợ giúp y. Huống hồ, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp và hai đảng Phát Mộng vốn cao thủ như mây, y bắt buộc phải có Tôn Thanh Hà trợ giúp sao?

Gia Cát tiên sinh cười nói:

- Tôn Thanh Hà không giống.

Vô Tình nhướng mày:

- Xin nghe cao kiến.

Gia Cát nói:

- Chiến lược của Tôn Thanh Hà rất mạnh, trong số cao thủ dưới tay Thích Thiều Thương, chỉ có Lôi Quyển và Chu Đại Khôi Nhi là có thể so sánh với hắn.

Ánh mắt Vô Tình chớp động:

- Trương Thán cũng không thể?

Gia Cát đáp:

- Trương Thán trước kia quyết không thể so sánh, nhưng Trương Thán hiện giờ thì chưa chắc.

Vô Tình nghe vậy liền hỏi:

- Trương Thán hiện giờ võ công tiến mạnh vượt bậc, khó mà đánh giá?

Gia Cát nói:

- Cũng không phải. Ta cũng không xác định rốt cuộc là tiến mạnh hay là hung bạo. Từ khi hợp nhất song tu với Vô Mộng Nữ, võ công lộ số của hắn rốt cuộc là cải tà quy chính, hay là cải chính quy tà, ta cũng không rõ. Tóm lại, võ công của hắn đã hoàn toàn khác biệt với lúc trước, phải đánh giá lại.

Vô Tình gật đầu nói:

- Ngày đó, trước khi Quan Thất thần long chợt hiện, Thích Thiều Thương đã từng giao đấu với Tôn Thanh Hà tại cổ đô, hai người chưa phân cao thấp.

Gia Cát nói:

- Một nguyên nhân khác mà Thích lâu chủ phải nhờ vào Tôn Thanh Hà, đó là binh khí trên tay Tôn Thanh Hà có hỏa lực rất mạnh.

Vô Tình nhíu mày nói:

- Hỏa lực?

Gia Cát nói:

- Có lúc, trong tranh đấu võ lâm gió tanh mưa máu, một người phải đối phó với nhiều người, dùng sức một người giết nhiều cá nhân. Vũ khí trong tay Tôn Thanh Hà có lực lượng uy mãnh như vậy, có thể giúp Thích Thiều Thương giải quyết không ít kẻ địch.

Vô Tình gật đầu nói:

- Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Thực Sắc Tôn gia sở hữu hỏa lực mạnh mẽ như vậy, đúng là chuyện khiến người ta lo lắng.

Gia Cát Tiểu Hoa nói:

- Tôn Thanh Hà còn có một đặc điểm khiến Thích Thiều Thương yên tâm trọng dụng.

Vô Tình không nhịn được hỏi:

- Đặc điểm?

Gia Cát Chính Ngã nói:

- Tôn Thanh Hà háo thắng hiếu chiến, đủ dũng đủ mãnh, nhưng cá tính của hắn phóng túng bất kham, không ham quyền lực, cũng không mê danh vị lợi lộc, cho nên không xung đột với địa vị của Thích Thiều Thương, có thể liên minh với nhau.

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Ngoại trừ coi trọng lẫn nhau, vì sao Tôn Thanh Hà lại dốc sức trợ giúp Thích Thiều Thương?

Gia Cát hít mắt nói:

- đương nhiên Tôn Thanh Hà cũng có mục đích của hắn.

- Mục đích?

- Đúng vậy.

- Mục đích gì?

- Thê Lương Vương.

- Thê Lương Vương?

Vô Tình gần như giật mình một cái:

- Thúc nói là “bất kiến thiên nhật, chỉ kiến Diêm Vương, thiên lý cô phẫn vô xử thoại thê lương” (không thấy mặt trời, chỉ thấy Diêm Vương, cảm ghét xã hội tập tục bất lương, không chỗ nào nói nên thê lương), Thê Lương Vương Trưởng Tôn Phi Hồng?

- Chính là y.

Gia Cát tiên sinh nghiêm nghị nói:

- Y từng là tổng đường chủ của Nhất Quán đường, chủ lĩnh quyết sách của Sơn Đông Thần Thương hội, tay nắm quyền hành, tung hoành đông bắc, danh lừng thiên hạ, người người ngưỡng mộ.

- Thế nhưng.

Vô Tình nói tiếp:

- Hiện giờ y lại là tù nhân trong thiên lao của Đại Lý ngục chúng ta.

Chú thích:

(1) Hạ tam lạm: bao gồm ba nghề nghiệp bóp chân, cạo đầu, xoa bóp.

Ha cửu lưu: có nhiều cách phân chia khác nhau. Dân gian ngày xưa thường phân chia nhân vật giang hồ thành thượng, hạ cửu lưu. Trong đó hạ cửu lưu bao gồm đào kép, tỳ nữ, kỹ nữ, ăn mày, côn đồ, cạo đầu, cầm đồ, nhà tắm, thợ mộc.

Hạ ngũ môn: bao gồm đánh xe, chèo thuyền, nhà trọ, khiêng vác, buôn người.

Hạ lý ba nhân: tiết mục dân gian.

(2) Nữ tửu: rượu do nữ nô ngày xưa chưng cất.

Nữ lạc: nô lệ ca múa.

Tướng công: người đàn ông thành niên.

Man đồng: miền nam dùng để chỉ người đầy tớ nhỏ.

(3) Cắt áo là nói đến cố sự của Hán Ai Đế và Đồng Hiền. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên tay áo của nhà vua ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm Đồng Hiền tỉnh giấc, cho nên cắt tay áo của mình. Người đời sau gọi nó là mối tình cắt tay áo.

Chia đào là nói đến chuyện của Vệ Linh công và Di Tử Hà. Có một lần Di Tử Hà cùng Vệ Linh công thăm hoa viên, Di Tử Hà thấy có một quả đào ngon liền hái xuống, trước tiên ném thử xem có ngọt hay không, sau đó đưa phần còn lại cho Vệ Linh công ăn. Dân gian gọi nó là mối tình chia đào.

(4) Quan kỹ: kỹ nữ hầu hạ quan viên.

Doanh kỹ: kỹ nữ trong quân doanh.

(5) Nuôi ngựa gầy: một loại nghề nghiệp thời Minh. Trước tiên mua những bé gái diện mạo xinh đẹp của các gia đình nghèo khổ, sau đó dạy bọn họ ca múa, cầm kỳ thư họa, sau khi trưởng thành sẽ bán cho người giàu làm thiếp hoặc vào thanh lâu. Bởi vì con gái nhà nghèo phần lớn ốm yếu, cho nên gọi là “ngựa gầy”.

56. Chương 56: Mộng Đẹp Thê Lương

Ngày trước, Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi đã xưng hùng đông bắc, chủ yếu là nhờ ba người.

Bọn họ phân biệt cai quản ba trong số sáu phân đường lớn của Thần Thương hội, người phụ trách quyết sách Nhất Quán đường là Trưởng Tôn Phi Hồng, người phụ trách An Lạc đường là Công Tôn Tự Thực, cùng với Trọng Tôn Không Sắc phụ trách Đắc Thích đường.

Đương thời, bởi vì ba đại cao thủ Trưởng Tôn Phi Hồng, Công Tôn Tự Thực và Trọng Tôn Không Sắc uy chấn đông bắc, ba người liên thủ không ai sánh bằng, do đó người võ lâm gọi là “Sơn Đông Đại Khẩu Thực Sắc Tôn gia”. “Thực” chính là Công Tôn Tự Thực, “Sắc” chính là Trọng Tôn Không Sắc, còn “Đại Khẩu” chính là Trưởng Tôn Phi Hồng, bởi vì y có một chiếc miệng lớn, chuyên thu âm khí, lúc giận dữ lại phát ra sư tử hồng rung trời chuyển đất.

Khi đó, ba cha con Tôn Trung Tam của Chính Pháp đường, Tôn Cương của Nhất Ngôn đường, Tôn Xuất Yên của Nã Uy đường đều chưa lộ mặt, tổng đường chủ “Thương Thần” Tôn Tam Điểm của Nhất Quán đường hiện giờ vẫn chỉ là trợ thủ của Trưởng Tôn Phi Hồng mà thôi (xin đọc Thảm Lục, bộ thứ tư của Tứ Đại Danh Bổ chấn Quan Đông).

Trong số những người này, người có chí khí nhất có thể nói là Trưởng Tôn Phi Hồng. Nhưng vì triều đình trọng dụng tân đảng, Vương An Thạch làm tướng, vội vàng ban hành hiến pháp mới, quấy nhiễu nhân dân, mà trong đó “bảo ngựa”, “bảo giáp”, “quân khí giám sát” gây ảnh hưởng rất lớn đến những tổ chức bang hội như Sơn Đông Thần Thương hội. Trưởng Tôn Phi Hồng cho rằng Vương An Thạch chuyên quyền hại nước, cho nên lên đường vào kinh, mưu đồ hành thích Vương An Thạch.

Nhưng kế hoạch của y lại bị Gia Cát Chính Ngã ngăn trở.

Trưởng Tôn Phi Hồng ám sát không thành, sau đó lại từ đại nho Trình Hạo, danh sĩ Tô Thức, đại tướng Vương Thiệu, biết được Vương An Thạch tính tình chính trực, thúc đẩy hiến pháp mới thật sự là vì nước an dân, chỉ là hấp tấp vội vàng, tội không đáng chết. Trưởng Tôn Phi Hồng mới từ bỏ ý định giết Vương An Thạch, trở lại đông bắc.

Khi đó, Tôn Tam Điểm do y một tay nâng đỡ đã lớn mạnh tại Nhất Quán đường, đã có xu thế “một núi không thể chứa hai hổ”.

Nhiều năm sau, y trở lại kinh sư, lần này mưu đồ hành thích kẻ bị người người oán trách là Thái Kinh. Thái Kinh mượn danh nghĩa tân đảng, nói là “thừa kế tiền nhân”, thực ra là chuyên quyền vơ vét, tội ác khắp nơi. Khi đó Trưởng Tôn Phi Hồng tuổi tác đã dần già, biết phân biệt thị phi, phân định trung gian, y quyết chí diệt trừ tên gian tướng họa nước hại dân này.

Nhưng lần này y lại bị cao thủ do Thái Nguyên Trường nuôi dưỡng là Nguyên Thập Tam Hạn ngăn trở.

Trải qua mấy phen chiến đấu, y đã đánh Nguyên Thập Tam Hạn bị thương ở đầu, đến nỗi sau này Nguyên Thập Tam Hạn thường có cử chỉ điên cuồng, tiềm ẩn bệnh tật (xin đọc Kinh Diễm Nhất Thương). Có điều y cũng trúng phải một chiêu “Sơn Tự quyền” do Nguyên Thập Tam Hạn dùng “Nhẫn Nhục thần công” đánh ra, trọng thương rút lui, sắp thành lại bại.

Nhưng y vẫn không cam lòng, một mặt dưỡng thương, một mặt mưu đồ bí mật tiến hành lần ám sát thứ ba.

Lần này y ở lại kinh sư.

Y ở trong kinh, với sự khôn ngoan và danh vọng của mình, dĩ nhiên nắm được khá rõ xu hướng và nội tình của triều đình, biết tất cả mầm họa đều do hoa hoa thiên tử Triệu Cát trọng dụng nịnh thần, quá tin lực tặc, chà đạp bách tính, cướp bóc thiên hạ. Nếu muốn ngăn cản sự bóc lột thiên hạ bách tính đến tận xương tủy này, người đầu tiên phải giết, nên giết vẫn là hoàng đế Triệu Cát.

Cho nên Trương Tôn Phi Hồng hành thích lần thứ ba, lần này dĩ nhiên là muốn giết Triệu Cát.

Trương Tôn Phi Hồng muốn giết Thái Kinh, Gia Cát Chính Ngã có thể không để ý tới, nhưng Trương Tôn Phi Hồng muốn giết Triệu Cát, Gia Cát Chính Ngã lại không thể không đứng ra bảo vệ.

Lần này Trương Tôn Phi Hồng vì bị thương chưa lành, thất bại bị Gia Cát Tiểu Hoa đả thương.

Y đương nhiên bất bình, lớn tiếng mắng Gia Cát tiên sinh tiếp tay cho giặc, thêm dầu vào lửa, dung túng hoàng đế Triệu Cát thích đao to búa lớn, phóng túng bừa bãi.

Gia Cát đã tốn rất nhiều thời gian giải thích với y. Triều đình suy nhược lâu ngày, không phải một ngày gây nên. Hiện nay chẳng những hoàng đế bị vây quanh bởi một đám gian thần “nịnh bợ lấy ân sung”, ngay cả xã tắc cũng do một đám cướp đoạt nắm quyền. Có những kẻ này thao túng, cho dù giết chết Triệu Cát, nhà Tống bị loạn trong giặc ngoài e rằng càng dễ sụp đổ hơn. Nếu lập thiên tử khác, nhất định cũng bị những kẻ thao túng quyền hành này điều khiển, đồng bọn giúp nhau, càng không thể gây dựng lại thiên uy của Đại Hán, chỉ sợ tai họa càng gần kề.

Đây chính là tham vọng của Gia Cát Tiểu Hoa, trong thời buổi rối ren này, vẫn cùng với một đám nhân sĩ có chí cải cách như Tứ Đại Danh Bổ kiên trì “dốc một phần lực, phát một phần sáng”. Ít nhất, có những người như bọn họ, khiến cho những kẻ xấu nắm giữ quyền lực không đến mức quá ngông cuồng. Nếu như có chuyện làm hại đất nước, sát hại trung lương, cách chức bất công và chuyên quyền độc đoán, bọn họ cũng cố hết khả năng, ngăn cơn sóng dữ, không tiếc hiến thân cùng chết.

Nhưng cách chức Triệu Cát, thời cơ chưa đến, đừng nói là đột nhiên hành thích thiên tử.

Ban đầu Trương Tôn Phi Hồng và Gia Cát Chính Ngã ý kiến bất đồng, nhưng lâu ngày, Trương Tôn Phi Hồng cũng hiểu được những lời Gia Cát nói là đúng. Nếu những chức vị quan trọng của triều đình đều bị quan xấu nắm giữ, một khi vua chết ngôi trống, chẳng phải nhà Tống sẽ diệt vong càng nhanh? Y có hỏi Gia Cát nên làm thế nào. Gia Cát tiên sinh cũng rất phiền não, chỉ có thể nhân lúc thân ở triều đình, nắm lấy mỗi thời cơ, thành thật can gián, dẫn dắt quân chủ hướng thiện, ngăn chặn nịnh quan hại dân, chấp pháp nghiêm chỉnh. Có thể ảnh hưởng một chút trong triều đình, sẽ thúc đẩy một số chính sách tốt; có thể ở trong cung một ngày, sẽ làm một chút chuyện có ích cho bách tính.

Chuyện này đương nhiên rất khó, nhưng khổ là người người chỉ lo cho thân mình, quy ẩn núi rừng, vậy xã tắc sẽ hoàn toàn nằm trong tay lang sói, quốc gia vô vọng.

Trương Tôn Phi Hồng tuy có quan điểm bất đồng, nhưng y đã trở thành khâm phạm, bị nhốt trong thiên lao, hơn nữa còn trúng “lực thần vô chủ hoàn” do Thái Kinh sai người lén hạ độc, cộng thêm vốn bị Nguyên Thập Tam Hạng đả thương, nước lửa giao nhau, như vào Luyện ngục. May mắn y có nội lực cao cường, dùng “Nại Thương công pháp” bảo vệ tâm mạch, lại được Gia Cát đưa cho linh dược, mới giữ gìn được tính mạng, nhưng cũng không thể thấy mặt trời, đành phải quanh năm suốt tháng ở trong tù.

Triệu Cát đương nhiên muốn xử tử tên “nghịch tặc tạo phản” này, nhưng Gia Cát lại góp lời. Thần Thương hội tại đông bắc rất có thể lực, hơn nữa còn có cao thủ, sát thủ hạng nhất, đều là những nhân vật bang hội. Một khi bức hại quá đáng, nhất định sẽ dẫn đến phản công, khi đó chưa chắc có thể hộ giá bình an. Triệu Cát tham sống sợ chết, vừa nghe trong lòng sợ hãi, cho nên xử phạt vừa phải, chỉ giam giữ Trương Tôn Phi Hồng vào thiên lao.

Lại qua một thời gian, ngay cả Thái Kinh cũng cho rằng Trương Tôn Phi Hồng đã giống như phế nhân, không còn đáng ngại. Triệu Cát càng quên mất sự tồn tại của người này. Gia Cát lại khéo léo góp lời, hoàng đế liền giao chuyện xử trí “khâm phạm” này cho Gia Cát Tiểu Hoa.

Gia Cát có ý thả Trương Tôn Phi Hồng. Nhưng Trương Tôn Phi Hồng ngày đó được xưng là “Thê Lương Tuyệt Đỉnh Khấp Thần Thương”, mỗi thương đều có uy lực kinh thiên địa, quý thần khiếp, còn tại đông bắc chủ quản Nhất Quán đường quyết sách Thần Thương hội, danh chấn Sơn Đông, tung hoành thiên hạ,

người khác ca tụng “không thấy mặt trời là chuyện nhỏ, chợt gặp Phi Hồng nghiệt mới lớn”. Lúc này y đã dần dần già đi, người trúng kỳ độc, lại bị thương nặng. Chủ sự hiện nay của Nhất Quán đường là “Thương Thần” Tôn Tam Điểm đã tuyên bố không hoan nghênh y trở về, ngay cả Trọng Tôn Không Sắc của Đắc Uy đường cũng không còn ủng hộ y, thế hệ mới là “Sơn Quân” Tôn Ôn và ba cha con Tôn Xuất Yên, Tôn Bạt Nha, Tôn Bạt Hà càng ra sức ủng hộ Tôn Tam Điểm. Mà Công Tôn Tự Thực đã chết, Thần Thương hội không giống năm xưa, cũng không còn ủng hộ y, cho nên y cũng không muốn trở lại đông bắc.

Y ba lần vào kinh ám sát đều sắp thành lại bại, chí lớn chưa thành. Ba lần đều thất bại, hụt hẫng. điều này hoàn toàn đối lập với năm đó y vừa ra giang hồ, xông pha chiến đấu một phen, danh chấn thiên hạ. Hiện giờ rơi vào “tình cảnh như vậy”, y đã không muốn tái xuất giang hồ, cộng thêm người bị kích độc, trọng thương, không thể lặn lội đường xa, không thể nhìn thấy mặt trời, mà y cũng đang khổ công tiềm tu “Nội Thương quyền pháp”, dùng “Nại Thương công pháp” hộ thể, thậm chí đã không muốn bước ra khỏi thiên lao một bước.

Cho dù như vậy, y ở trong Đại Lý ngục, trong thiên lao vẫn có sức ảnh hưởng và danh vọng khá lớn. Năm đó Đường Bảo Ngưu và Trương Thán bị Nhậm Lao, Nhậm Oán nhốt vào trong ngục, cũng nhờ y ra tay cứu giúp, lên tiếng phóng thích, Trương Thán và Đường Bảo Ngưu mới có thể thoát tù, kịp thời cứu Ôn Nhu từ trong tay sắc ma, tiếc là Lôi Thuần vẫn là bị vấy bẩn (xin đọc Ôn Nhu Nhất Đạo).

Cho nên, “Khấp Thần Thương” Trưởng Tôn Phi Hồng mặc dù là tù nhân, nhưng y vẫn là chúa tể một phương, người ta gọi là “Thê Lương Vương”.

Bởi vì danh tiếng của y rất vang dội, ảnh hưởng rất lớn, cho nên Vô Tình chợt nghe Gia Cát tiên sinh nhắc đến y, cũng khó tránh khỏi giật mình.

Những năm gần đây, có không ít cao thủ võ lâm, hảo hán giang hồ, bởi vì không biết nội tình, cho nên liên kết với nhau, hoặc một mình xông vào thiên lao, muốn cứu Thê Lương Vương, nhưng lại không thể toại nguyện.

Dù sao, đại lao kiên cố vững chắc, phòng vệ nghiêm ngặt, đâu phải là nơi đi lại tự nhiên.

Huống hồ Trưởng Tôn Phi Hồng cũng không muốn đi.

Nhưng những nghĩa sĩ giang hồ này có không ít nhân vật nổi tiếng, trong đó còn bao gồm nhân tài mới xuất hiện của Thần Thương hội là “Dương Mi Kiếm Khách” Công Tôn Dương, vốn ít khi để lộ tài hoa, áp đảo quần hùng (xin đọc Tứ Đại Danh Bổ Chấn Quan Đông).

Chẳng lẽ tinh anh của Thần Thương hội là Tôn Thanh Hà cũng muốn cứu Thê Lương Vương?

57. Chương 57: Kẻ Sống Trong Đống Người Chết

- Đúng vậy.

Lần này Gia Cát trả lời như đinh đóng cột.

- Trước kia, bởi vì thời cơ chưa tới, ta không thể tự mình phóng thích Thê Lương Vương, mà Trưởng Tôn Phi Hồng cũng không muốn ra ngoài. Cho nên những người đến cứu Thê Lương Vương, bao gồm Công Tôn Tự Thực, Công Tôn Dương Mi và Tôn Thanh Hà định xông vào thiên lao, đều bị ta ngăn cản, hoặc bị người khác phá hỏng.

Vô Tình hơi kinh ngạc:

- Tôn Thanh Hà cũng từng xông vào thiên lao?

- Đúng vậy.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Người khiến cho hắn thất bại trong gang tấc là Tra Khiếu Thiên.

- Tra Khiếu Thiên? Nhất Tuyến Vương?

Vô Tình rất kinh ngạc:

- Là Khiếu Thiên Vương danh chấn triều đình và bên ngoài, cao thâm khó lường, tôi tớ như mây, cao thủ đều rơi vào cạm bẫy của hắn?

- Là hắn.

Gia Cát tiên sinh cảm thán:

- Tra Khiếu Thiên vốn là quý nhân của Tôn Thanh Hà, có ý muốn hợp tác với hắn, lợi dụng hắn. Nhưng với tính tình của Tôn Thanh Hà, nào cam lòng làm chó săn? Kết quả đã dẫn đến một chút hiềm khích, còn trở mặt thành thù. Tôn Thanh Hà không cứu được Thê Lương Vương, chính là do Tra Khiếu Thiên bảo người cố ý cản trở. Từ đó Tôn Thanh Hà nảy sinh thù oán với người của phe Khiếu Thiên Vương, mà người của tổ chức Khiếu Thiên Vương cũng quyết không chấp nhận Tôn Thanh Hà vẫn ở lại hoạt động trong kinh.

Lúc này Vô Tình mới tỉnh ngộ, nói:

- Chẳng trách nhóm người Nhất Tuyến Khiếu Thiên Công kia, bất kể trong triều hay ngoài triều, đều muốn bức bách Tôn Thanh Hà. Nhưng Tôn Thanh Hà muốn cứu Trưởng Tôn Phi Hồng trong thiên lao, chuyện này có liên quan gì đến Thích Thiệu Thương? Thích Thiệu Thương cũng không phải là giám sát trong Đại Lý ngục.

Gia Cát lại nói:

- Chẳng những có quan hệ, hơn nữa còn là quan hệ lớn.

Vô Tình khẩn khoản nói:

- Đệ tử xin thỉnh giáo.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Bởi vì Trưởng Tôn Phi Hồng lại thay đổi tâm ý.

Vô Tình hỏi:

- Y muốn ra ngoài?

Gia Cát:

- Đúng vậy.

Vô Tình hỏi ngược lại:

- Nhưng thánh thượng sẽ miễn xá tội của y sao?

Gia Cát đáp:

- Hoàng thượng đã quên mất y bảy tám phần rồi. Hơn nữa thánh thượng nghe ta nói, đám người của Sơn Đông Thần Thương hội kia không dễ khống chế, cũng không muốn đắc tội với bọn họ, cho nên từng bày tỏ với ta, nếu như phạm nhân biết tội hối cải, thánh thượng có thể khai ân đặc xá tội của y.

Vô Tình truy hỏi:

- Cũng là nói, Trưởng Tôn Phi Hồng muốn ra là có thể ra?

- Đúng.

- Nhưng trước kia y không muốn ra tù?

- Đúng.

- Nhưng bây giờ y lại muốn ra?

- Không sai chút nào.

- Tại sao?

- Bởi vì.

Gia Cát mỉm cười nói:

- Y lại muốn ra ngoài hành thích.

- Hành thích?

Vô Tình ngạc nhiên:

- Lần này y lại muốn giết ai?

- Thái Kinh.

Gia Cát trả lời:

- Y tuy ở trong tù, nhưng tin tức vẫn rất linh thông, biết rõ bên ngoài bách tính kêu khổ thấu trời, tiếng oán khắp nơi, dân chúng lầm than, đều bởi vì Thái Nguyên Trường cầm đầu gây họa, xa xỉ hại nước, mưu lợi hại dân. Mà y lại biết cao thủ năm đó bảo vệ bên cạnh Thái Kinh, người duy nhất có thể đối phó với y là Nguyên Thập Tam Hạn đã chết, cho nên y lại muốn xuất động. Người này tuy không thấy mặt trời nhiều năm, nhưng lý tưởng hào hùng vẫn không kém trước kia.

Trong lời nói có ý tán thưởng.

- Thế thúc muốn nói, chỉ cần thúc cho phép, Trưởng Tôn Phi Hồng tùy thời có thể đi lại tự nhiên?

- Không nhiều người biết ngọn nguồn này, nhưng đúng là có thể đi.

Gia Cát mỉm cười đính chính:

- Dù sao địa phương như thiên lao, không phải nói đến là đến, nói đi là đi.

- Thế thúc cho rằng y có thể giết được Thái Kinh?

- Thái Nguyên Trường nhạy bén thông minh, thận trọng nghiêm ngặt, cộng thêm thủ hạ cao thủ như mây, nhân tài xuất hiện lớp lớp, quả thật không dễ giết. Có điều, nếu nói trên đời có người giết được hắn, có lẽ Thê Lương Vương là một, Khiếu Thiên Vương là một, Phương Ca Ngâm cũng tuyệt đối là một.

Gia Cát suy nghĩ cẩn thận nói:

- Lần này nếu Thái Kinh lại bá tánh, một khi đăng vị, nhất định sẽ toàn lực diệt trừ đối lập, quyết không lưu tình. Ngay cả kẻ thù chính trị ngày xưa, anh hùng hảo hán trong võ lâm, nhất định cũng sẽ không chừa một mống, tinh anh xã tắc không còn. Với tâm tư lang sói của Thái Kinh, một khi đắc thế, hành vi của hắn sẽ càng cực đoan, phạm là người từng phản đối hắn sẽ không có kết quả tốt. Ta luôn luôn không tán thành việc ám sát, nhưng vào thời điểm này, giết chết tên đầu sỏ này có lẽ là biện pháp khả thi duy nhất. Hiện giờ lửa đã đến mi, quân vây bốn mặt, đất nước nguy nan, chỉ trong một đường. Thái Kinh không chết, tai họa gần kề.

Vô Tình nói:

- Thực ra loại người giống như Thái Kinh, nên ám sát từ lâu mới phải.

Lời nói của y lạnh lẽo, sắc mặt của y cũng lộ vẻ tàn khốc.

Ngay cả Gia Cát tiên sinh cũng hơi giật mình, đột nhiên hỏi một câu:

- Cháu từng ám sát hắn?

Vô Tình gật đầu.

Giữa bọn họ là một chiếc bàn trà, trên bàn có ly, trong ly có trà, mấy mảnh lá trà trôi nổi trên nước.

Vô Tình không cử động, Gia Cát cũng không.

Thế nhưng lá trà trong ly lại động một chút, rung lên một cái, rất nhẹ, rất nhỏ.

Gia Cát thở dài một tiếng.

- Ta luôn cho rằng cháu rất trầm tĩnh.

Vô Tình cúi đầu thấp xuống:

- Thực ra cháu không phải.

- Ta cũng luôn cho rằng cháu biết chú ý toàn cục.

Vô Tình đang nhìn ngón tay của mình.

Ngón tay của y rất nhỏ, rất mảnh, rất mềm, móng tay hình củ ấu, quãng móng rất đều, giống như tay của nữ nhân.

- Xin lỗi!

- Cháu không có lỗi với ta.

Gia Cát chậm rãi nói:

- Cháu chỉ có lỗi với chính mình.

Vô Tình không lên tiếng.

- Ít nhất, cháu có lỗi với thân phận của mình là nha dịch duy trì trị an, bảo vệ pháp luật.

Gia Cát rất tiếc nuối nói:

- Ta vẫn cho rằng cháu rất bình tĩnh.

Vô Tình im lặng.

- Người khác có thể làm chuyện này, nhưng chúng ta không thể.

Gia Cát ôn hòa nói:

- Nhất là cháu. Bỏ khoải trong thiên hạ vẫn luôn xem cháu như hình mẫu.

Y dùng lời lẽ rất ôn hòa, nhưng Vô Tình lại không thể phản bác, có điều thái độ vẫn kiên trì:

- Cháu cho rằng Thái Kinh đáng chết.

- Hắn đáng chết.

Gia Cát đồng ý, nhưng không nói tiếp.

Y dừng lại như vậy, Vô Tình đành phải nói tiếp.

- Cháu không nhịn nổi nữa. Hắn tại vị, chúng ta hi vọng một ngày nào đó ông trời sẽ giải quyết hắn, khiến hắn bị trừng phạt đúng tội. Thế nhưng rất nhiều người tốt đã chết, kẻ xấu như hắn lại không chết, còn sống càng ngày càng tốt, càng phú quý quyền cao. Khó khăn lắm mới đợi đến ngày hắn bị bãi tướng, nhưng hắn mất chức quan, lại đi Giang Nam kết bè kết đảng với cha con Chu Lệ, ý thế ngang tàng. Tại châu huyện Lăng Hiên, dùng danh nghĩa vận chuyển đá hoa cho thiên tử, cướp bóc khắp nơi, làm hại vạn dân, chết chóc rất nhiều, gây ra họa lớn, mà thiên hạ lại không dám làm gì.

Gia Cát nói:

- Đúng là không dám làm gì. Hắn có hoàng đế nâng đỡ, mà hắn cũng dựa vào điều này bóc lột vợ vét, chiếm tài sản của vạn dân, khiến hắn một lần nữa được hoàng thượng tin tưởng sủng ái, phục tướng cầm quyền. Xu thế của hắn đã công khai, ý định của hắn cũng đã rõ ràng.

- Hắn tại vị, làm cho dân oán sôi sục; hắn bãi nhiệm, cũng làm hại nhân dân như vậy.

Vô Tình kiên trì nói:

- Cho nên cháu muốn giết hắn.

- Không chỉ có cháu.

Gia Cát mỉm cười nói:

- Ta cũng muốn giết hân.

- Đáng tiếc cháu không thành công.

Gia Cát thở dài một tiếng:

- Với thủ pháp ám khí của cháu, nếu không phải hành động bất tiện, Thái Nguyên Trường chắc chắn không sống được.

Vô Tình hơi chán nản, chợt giống như tỉnh ngộ điều gì, nói:

- Thái Kinh mặc dù bãi tướng, nhưng cao thủ võ lâm, nhân tài giang hồ bên cạnh lại giống như càng nhiều, càng lợi hại hơn.

Gia Cát tiên sinh nhìn kỹ y, nói:

- Ta cũng lo lắng điểm này. Trên đời có một loại người, biết sai không đổi, dùng tà làm chính. Lúc bọn họ đắc ý thì làm xằng làm bậy, kết đảng mưu lợi; lúc thất ý lại lên lút tư thông, bè đảng bao che, một khi cánh chim dần lớn, thời cơ chín muồi sẽ trở lại làm ác. Thái Kinh chính là loại người này. Lúc hân mất quyền sẽ canh cánh trong lòng, cẩn thận từng li, sau khi nắm quyền lần nữa sẽ sửa đổi “thiếu sót” của mình, khiến người khác không có cơ hội lợi dụng. Nói cách khác, trước kia tác phong của hân có lẽ vẫn chứa lại một chút lại đường lui, một chút lương thiện ôn hòa, nhưng vì sợ mất quyền lần nữa, hân nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt, mất hết lương tâm. Cho nên hân âm thầm chiêu binh mãi mã, kết nạp đệ tử giang hồ cũng chẳng có gì lạ. Theo ta được biết, trong Thái Bình môn, Hạ Tam Lãm, Giang Nam phích cần đường, Thực Trung Đường môn, Tứ Phân Bán đàn, Phi Phủ đội, Thần Thương hội, Đại An môn, có không ít hảo thủ đều bị hân chiêu mộ, có người đang trong kết nạp sàng lọc, tranh nhau nường nhờ. Ngay cả trong Thập Toàn Thập Mỹ đứng đầu Lão Tự Hiệu, nghe nói cũng có người sẵn sàng góp sức cho Thái Kinh.

Trong mắt Vô Tình tình quang lập lòe:

- Hiện giờ trong tay hân thật sự có nhân tài. Cháu sắp thành lại bại là do bọn họ ra tay ngăn cản, lại không thể để lộ thân phận, cho nên suýt chút nữa mất mạng trong tay bọn họ, may mắn vẫn có thể kịp thời toàn thân rút lui.

Gia Cát tiên sinh nhìn y chăm chú, nói:

- Đi tập kích Thái Kinh, không chỉ có một mình cháu chứ?

Vô Tình chỉ gật đầu, hai mắt rũ xuống.

- Người đi theo cháu, đương nhiên đều là cao thủ hạng nhất?

- Nếu không nhờ bọn họ, có lẽ đệ tử cũng không thể sống sót trở về.

- Những người đó là ai, cháu đương nhiên sẽ không nói cho ta biết?

Vô Tình trầm mặc một lúc mới nói:

- Đệ tử đã đáp ứng...

Gia Cát tiên sinh cười, giống như nhìn thấu tình đời.

Y nói:

- Được, ta hiểu rồi. Cháu không cần phải nói, có nói ta cũng không nghe thấy, ta căn bản không biết chuyện này, đúng không?

- Vâng.

Ánh mắt Vô Tình phát sáng.

- Chiến dịch đó.

Gia Cát vuốt tóc mai:

- Chết rất nhiều người đúng không?

- Đúng vậy.

Vô Tình rất đau xót nói:

- Hai bên đều thế, đã chết không ít tình anh.

- Chẳng trách có rất nhiều hảo thủ trong kinh thành đột nhiên mai danh ẩn tích, lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, bây giờ ta hiểu rồi.

Gia Cát tiên sinh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Có điều, cho dù hi sinh nhiều người, trong núi thây chồng núi thây, nhiệt huyết trái nhiệt huyết, trong đồng người chết nếu như có một người còn sống, vậy chắc hẳn vẫn là Thái Kinh, đúng không?

Vô Tình nghe vậy liền nắm chặt tay, nắm ngón tay trắng bệch.

- Mạng của tên này đúng là không dễ lấy.

Gia Cát rất cảm khái:

- Trời ghét anh tài, kẻ ác thịnh vượng. Có một số kẻ làm hại thiên hạ, lóc xương ăn tủy, làm nhiều việc ác, nhưng lại mệnh phúc tốt lành, trường thọ phú quý, thật khiến người ta không biết nói gì.

- Có điều.

Sắc mặt Vô Tình cũng hơi trắng bệch:

- Chỉ cần là người thì sẽ chết.

Y bổ sung một câu:

- Sẽ giết được.

- Đúng vậy.

Gia Cát cũng thở ra một hơi dài:

- Ta cũng cảm thấy đã đến lúc lấy mạng hắn. Hắn đã tội ác tày trời rồi.

- Cho nên thế thúc định để Thê Lương Vương đi giết Thái Kinh?

- Y rời ngục phá tù là vì sứ mạng này.

- Nhưng chuyện này lại có liên quan gì đến việc Tôn Thanh Hà chịu giúp sức cho Thích Thiếu Thương?

- Hỏi rất hay.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Mấu chốt là ở chỗ Tôn Thanh Hà cũng không biết Thê Lương Vương thực ra đã được đặc xá, tùy thời có thể ra tù, nhìn lại ánh mặt trời.

Vô Tình mê mang, giống như trong đồng người chết đột nhiên nhìn thấy một người sống đang tô son điểm phấn, chải chuốt dung nhan.

58. Chương 58: Kẻ Chết Trong Nhà Người Sống

Vô Tình hỏi:

- Cho nên Tôn Thanh Hà vẫn muốn tìm cách cứu y?

- Lúc hắn còn trẻ chưa bộc lộ tài năng, “Thê Lương Vương” Trưởng Tôn Phi Hồng đã rất tán thưởng và coi trọng hắn, cho rằng có một ngày hắn sẽ thành đại sự, thành người tài, lại tiến cử hắn vào Nhất Quán đường và Nã Uy đường. Tôn Thanh Hà vẫn luôn cảm kích ơn coi trọng của Trưởng Tôn Phi Hồng, cho nên quyết sẽ không từ bỏ kế hoạch cứu Thê Lương Vương.

- Nhưng với sức của một mình hắn, e rằng không thể thành công.

- Vì vậy hắn muốn tìm người giúp đỡ.
 - Trong kinh thành, người có khả năng giúp hắn một tay, mà lại có tính cách hợp với hắn, có lẽ không nhiều.
 - Quả thật không nhiều.
 - Nhưng Thích Thiểu Thương là một.
 - Tuyệt đối là người thích hợp nhất.
 - Chẳng trách hắn lại muốn Thích Thiểu Thương nợ ân tình của mình, để đối phương trả hắn một cái nghĩa...
- Gia Cát mỉm cười nói:

- Đó chính là cứu Thê Lương Vương.
- Ánh mắt Vô Tình dần sáng lên:
- Thích Thiểu Thương có đáp ứng không?
 - Y đương nhiên đồng ý.

Gia Cát hí mắt mỉm cười nói:

- Y vốn rất kính trọng Thê Lương Vương. Mà trong tay y có không ít hảo thủ từng ra vào thiên lao, quen thuộc nơi này, bên trong lại có phối hợp. Cộng thêm hai đẳng Phát Mộng vốn giao hảo với y, phần lớn là hào kiệt phổ phưởng, chiếm cứ các nơi trong thành, ngay cả trong đại lao cũng có thế lực đồng đảng của bọn họ.
- Vì vậy có bọn họ trợ giúp, chuyện cứu Thê Lương Vương sẽ dễ làm hơn nhiều.
- Ít nhất có thể được trợ giúp từ nhiều mặt.
- Nhưng Thích Thiểu Thương cũng không biết, Thê Lương Vương tùy thời có thể ra tù?
- Thích Thiểu Thương đúng là không biết.
- Nhưng thế thúc đã nói cho y biết?
- Ta không muốn lúc bọn họ cướp ngục lại hi sinh quá nhiều người, bất kể là người phe nào đều là sinh mệnh, hơn nữa còn là tinh anh, không nên bỏ mạng vì tàn sát lẫn nhau.
- Chắc hẳn thế thúc đã lên thông báo cho Thích Thiểu Thương, cho nên Thích Thiểu Thương chẳng tổn công sức vẫn có thể nhận ân tình này của Tôn Thanh Hà.
- Nhưng trên thực tế lại không phải.

Vô Tình không hiểu.

- Bởi vì Thích Thiểu Thương lập tức đem tình báo của ta nói cho Tôn Thanh Hà biết.
- Toàn bộ?
- Ít nhất cũng không che giấu.
- Không ngờ...

Vô Tình cười lạnh nói:

- Không ngờ Thích Thiểu Thương lại không chiếm món lợi này.
- Y không chiếm món lợi này.

Gia Cát để ý Vô Tình, vuốt râu cười nói:

- Cho nên bọn họ thật sự kết giao làm bằng hữu, hảo hữu. Sau này Tôn Thanh Hà giúp Thích Thiểu Thương, không có nguyên nhân, chỉ vì Thích Thiểu Thương là bằng hữu của hắn. Nếu Thích Thiểu Thương muốn giúp Tôn Thanh Hà, cũng không vì điều gì, chỉ vì Tôn Thanh Hà là bằng hữu của y.

Khóe miệng Vô Tình nhếch lên, giống như có vẻ khinh thường:

- Thích Thiều Thương đúng là rất biết kết giao bằng hữu.

Gia Cát cười ha hả nói:

- Cháu cũng rất biết diễn trò.

Vô Tình ngạc nhiên hỏi:

- Diễn trò?

- Đúng.

Gia Cát ôn hoà nói:

- Thực ra, cháu vốn là hảo hữu, chí giao của Thích Thiều Thương, giao tình giữa các người rất tốt, cũng rất bí mật.

- Chuyện này...

Vô Tình giật mình.

Y không ngờ Gia Cát lại nói những lời này, sẽ nói như vậy.

- Bề ngoài cháu có vẻ rất ghét loại người như Thích Thiều Thương, ở trước mặt người khác luôn cười nhạo y, không tiếc đứng ở phía đối lập với y. Nhất là ở trước mặt ta, càng không tiếc chọc giận y, đối địch với y.

Gia Cát ôn hoà nói:

- Cháu muốn mọi người, kể cả ta tin rằng giữa cháu và Thích Thiều Thương không hề dây dưa.

Vô Tình nói không nên lời.

- Chỉ như vậy, các người mới có thể âm thầm kết hợp liên thủ, mà không khiến người khác nói cháu cấu kết đạo phỉ bang hội, Thích Thiều Thương cũng không bị người ta nói tư thông quan phủ, hai bên đều thuận tiện, đương nhiên cũng không làm ta khó xử.

Gia Cát rủ rủ nói:

- Nếu như không bất ngờ, trong kế hoạch liên kết hành thích Thái Kinh, Thích Thiều Thương và các huynh đệ của y cũng hành động với cháu, đúng không?

Vô Tình ngẩn ra, nhất thời không biết thừa nhận thì tốt, hay là không thừa nhận thì tốt.

- Chuyện này cũng khó trách. Với thân phận của cháu, công thêm đủ loại hạn chế khi hành động, có rất nhiều chuyện cháu không tiện làm, đành phải nhờ Thích Thiều Thương và đám người của y hạ thủ, xuất thủ, chuyện này có thể hiểu được.

Gia Cát nói đỡ cho y:

- Đã bí mật thương nghị thì không được tiết lộ, để tránh mọi người bất tiện. Cho nên các người nhất định phải giả vờ như có thù oán, thành kẻ địch cũ, mới có thể khiến mọi người không hoài nghi. Cháu là một người ghét ác như thù, lại có thân phận danh bổ, không thể trực tiếp trừ gian diệt ác, hơn nữa lại nắm giữ tình báo hạng nhất, nếu không dùng đến thì thật là đáng tiếc. Cho nên cháu chỉ có thể đưa ra hạ sách này, dùng Thích Thiều Thương để hoàn thành chuyện mà cháu muốn làm nhưng không tiện làm.

- Thế thúc.

Vô Tình ngập ngừng nói:

- Cháu...

- Loại tình hình này, ta hiểu rất rõ.

Gia Cát khẽ thở dài nói:

- Chỉ cần không quá khuôn phép, không vượt chính đạo, ít nhất không xem ác là gian thì được... Lần đó trong hành động ám sát, cháu còn bị Hắc Quang Thượng Nhân tập kích đả thương nội tạng, đến nỗi bụng đau, thỉnh thoảng phát tác, đúng không?

Vô Tình ngạc nhiên nói:

- Thế thúc đã sớm biết... chuyện này?

Gia Cát tiên sinh gật đầu.

- Ta vẫn luôn âm thầm lưu ý, xem cháu có mượn thân phận địa vị đặc thù của mình để mưu tư mưu lợi, làm ác làm gian hay không.

Gia Cát trầm ngâm nói:

- Nếu như có, ta cũng chỉ đành đại nghĩa diệt thân, tự tay loại bỏ cháu...

Vô Tình nghe vậy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ướm đầm cả áo.

Lúc Gia Cát trầm ngâm có một vẻ thiên uy khó lường, trời xanh vô tình.

Trên bàn có ly, trà trong ly bỗng hơi nổi lên sóng gợn lăn tăn.

Gia Cát chợt hỏi:

- Nhai Dư, cháu có thấy nước trong ly không?

Vô Tình không biết tại sao Gia Cát lại hỏi như vậy, chỉ bình tâm nhìn, quả thật nhìn thấy vẩn nước kia đang khẽ dao động.

Chợt nghe Gia Cát nói:

- Nhìn thấy nước đang động sao?

Vô Tình nói:

- Nhìn thấy rồi.

- Là lòng cháu đang động đúng không?

Gia Cát cười một tiếng, lại vuốt râu nói:

- Nước dao động một đợt lại một đợt, giống như một trận lại một trận tai kiếp.

Vô Tình yên tĩnh lắng nghe, giống như nghe được ý ở ngoài lời.

Gia Cát cảm thán nói:

- Quốc gia của chúng ta, người nắm giữ quyền hành muốn an nhàn hưởng lạc, xa xỉ ham thích, cướp bóc chiếm đoạt, buông thả dục vọng, xã tắc nghiêng ngả, nguy hiểm trước mắt. Đây giống như kiếp nạn một đợt tiếp một đợt, không biết khi nào mới kết thúc; đây là giày vò một vòng lại một vòng, không biết ngày nào mới có kết cuộc.

Vô Tình nghe vậy, rất lâu không nói gì, đột nhiên lại làm một chuyện hơi bất ngờ.

Y cầm ly lên, ngẩng đầu, uống cạn nước trong ly.

Ánh mắt Gia Cát cũng sáng lên, cười nói:

- Ngộ tính của cháu rất cao, nhưng nếu là nước trong hồ, cháu sẽ uống không hết, nuốt không xong.

Vô Tình nói:

- Có thể uống được bao nhiêu thì uống bấy nhiêu.

Gia Cát nói:

- Có lẽ cũng chỉ uống được một vò hai vò, như muối bỏ biển.

Vô Tình nói:

- Một người chỉ uống được một vò hai vò, nhưng tập hợp nhiều người cùng uống, đồng tâm hiệp lực uống một cách thỏa thích, cũng có thể uống cả năm sông bốn biển.

Gia Cát nói:

- Chỉ sợ còn chưa uống xong, ngay cả thuyền trên hồ cũng bị chìm rồi.

Vô Tình không nhịn được nói:

- Không có cách nào, mưa gió đẩy thuyền, gặp phải sóng lớn vạn trượng, cũng chỉ đành đầu một trận, liều một phen.

Gia Cát lại trầm ngâm một chút, chợt cười lên, đưa tay cầm lấy ly trà, cũng muốn uống cạn.

Vô Tình lại lập tức lấy đi ly trà trước mặt Gia Cát tiên sinh.

Sau đó y cầm bình lên, giúp Gia Cát tiên sinh rót một ly trà mới.

- Trà lạnh rồi.

Vô Tình nói:

- Thế thúc nên uống nóng.

Gia Cát nhìn tư thế rót trà của y, mỉm cười nói:

- Vào giờ này phút này, cháu vẫn một lòng không loạn, thần trí tập trung, có thể thấy tâm địa chính trực không sợ hãi, dù sao vẫn là một bồ đầu bình tĩnh, không thẹn là người đứng đầu bồ khoái trong thiên hạ.

Sau đó y gắp trà nóng lên, khẽ hớp một ngụm, nói:

- Thái Kinh trở lại, cầu kết với Đồng Quán, Lương Sư Thành, thanh uy vang lừng, tội ác đầy rẫy. Hơn nữa còn mượn danh nghĩa tìm đá hoa, trưng dụng nhân công khắp nơi, tìm mọi cách vơ vét. Còn liên kết với Vương Phủ, Chu Lệ đục núi kéo đá, giám sát khắc nghiệt, mượn chuyện này bóc lột nhân dân. Vì thế khiến cho Nữ Chân càng mạnh, lập quốc càng nhanh, uy quyền càng lớn. Dùng quốc khố cho riêng mình, dân không sống nổi, lãng phí xa hoa. Ta cũng muốn diệt trừ lực tặc này, cắt đứt ung nhọt này, loại bỏ chất độc này.

Vô Tình nghe vậy liền phản chấn:

- Cho nên thế thúc muốn kích động Thê Lương Vương rời núi, hợp sức với đám người Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà, lập nên công đức này, thanh trừ kẻ xấu bên quân chủ?

Gia Cát nói:

- Không chỉ có bọn họ.

Vô Tình không nhịn được lẩm bẩm:

- Khiếu Thiên Vương quyết sẽ không giết Thái Kinh, bọn họ vốn cùng một lũ.

Gia Cát nói:

- Chuyện này đương nhiên. Khiếu Thiên Vương đã không còn hào hùng anh dũng như năm đó, tuổi già đa phần dựa vào quyền thế, đã không còn chí khí độc lập một mình, gạn đục khơi trong như thời trai trẻ, có thể giữ được thanh thế phồn thịnh, được vinh dự bình an đã cảm thấy hài lòng rồi.

Vô Tình nói:

- Thảm Hổ Thiên quyết chiến giang hồ, duy trì chính đạo trong ánh đao bóng kiếm, gió tanh mưa máu, e rằng không có thời gian để ý tới những chuyện bỉ ổi dung tục trong triều. Phương Chấn Mi hành tung vô định, phiêu bạt chân trời, y chỉ quản người thiên hạ, chuyện thiên hạ, chủ trì chính nghĩa cho bách tính phổ phường, cũng không để ý tới khói đen chương khí trong cung đình.

Gia Cát cười nói:

- Hai người bọn họ, một người hung, một người nhân, một người sống uy vũ mạnh mẽ, một người trải qua mây trắng gió xanh, đều tốt hơn so với lão nhân như ta, thân ở triều đình, tâm ở dân gian, không tìm được nửa ngày nhân hạ.

Vô Tình vội nói:

- Thế thúc đừng nói như thế. Nếu không phải thế thúc có địa vị cao trong xã tắc, âm thầm duy trì chính nghĩa, có lẽ quốc gia đã sớm sụp đổ, tinh anh nguyên khí đều mất hết rồi.

Gia Cát nói:

- Loại chuyện này cháu cũng đang làm. Sẽ có một ngày ta không làm được nữa, phải nhờ đến cháu rồi.

Vô Tình nghe vậy, trong lòng chỉ cảm thấy khó chịu, nhất thời nói không nên lời.

- Ta tuổi tác đã cao, sớm nên lui xuống rồi.

Gia Cát rất cảm khái nói:

- Đáng tiếc, vẫn không tìm được thời gian thích hợp.

Y cười khan nói:

- Đây gọi là từ không được, bỏ không xong, thật là phàm nhân không qua được ý trời, phàm phu sao chịu được tâm thường.

Vô Tình nói:

- Thế thúc cứ cung tận tụy vì thiên hạ vạn dân, không có thúc ở trong chỉ bảo, luyện binh hộ nước, có lẽ giặc ngoài đã sớm xâm nhập Trung Nguyên, nội tộc càng gây hại triều đình và dân gian.

Gia Cát đưa mắt nhìn Vô Tình, trong mắt tràn đầy tình cảm:

- Vốn là ta không bỏ được, lại làm khó cho cháu.

Vô Tình cúi đầu nghẹn ngào, chợt đổi đề tài, lại hỏi:

- Còn ai có thể giết đám lục tặc Thái Kinh?

Gia Cát chợt ngâm nga:

- Khóc nó cười nó, không bằng ca nó ngâm nó.

Vô Tình giật mình:

- Phương Ca Ngâm.

Gia Cát vuốt râu.

Tinh thần Vô Tình chợt run lên:

- Y sẽ trở lại sao?

Gia Cát cười cười nói:

- Cháu phải phái người đi đón y.

Vô Tình phẫn chấn nói:

- Nếu thế thúc có thể mời được y trở lại chủ trì đại sự, vậy thì quá tốt rồi.

Gia Cát nói:

- Ít nhất, y có thể quản thúc Phương Ứng Khán và tập đoàn Hữu Kiều một chút, không để bọn họ nổi giáo cho giặc.

Vô Tình hơi tỉnh ngộ, nói:

- Chẳng trách gần đây Thái Kinh càng chiêu binh mãi mã, tăng cường thực lực, mời chào các lộ cao thủ vào cục, chắc hẳn đã nghe tin đồn đám người Thê Lương Vương, Phương đại hiệp có thể ra tay đối phó với hắn?
- Cái cũ không đi, cái mới không đến.

Gia Cát tiên sinh nói một cách sâu xa:

- Loại người giống như Thái Kinh, đương nhiên biết nghỉ ngơi lấy sức, bảo lưu nguyên khí. Hơn nữa vào thời cơ thích hợp, diệt trừ một số người cũ vốn đã lập không ít công lao, bán mạng cho hắn, dùng để thay đổi dòng máu mới hữu dụng với hắn.
- Chẳng trách.

Vô Tình lập tức liên tưởng:

- Gần đây, chương môn nhân Trình Lệ Trì của Phi Hoàng phái, “Bạch Liên Hoa” Dư Bạch Liên của Phi Phủ đội, “Mai Độc Thần Côn Mai Hoa Thương” Công Tôn Lão Cửu của Thần Thương hội, cùng với Hà Gia Hảo vốn là thứ sử bên ngoài, quận thủ Lương Thiếu Nhân, quan huyện Trần Thái Tuế, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, nhờ nịnh nọt Thái Kinh mà từ Trục Bí các lên đến Điện học sĩ (tên các chức quan thời Tống), chiếm những chức vị quan trọng như cục Ứng Phụng, thừa tuyên, kiến sát sứ, còn khao khát Long Đồ các, muốn chiếm lấy vị trí cao, rõ ràng là muốn gây dựng vây cánh để lót đường.

Gia Cát hồ hững nói:

- Nhiều người như vậy. Khi đắc thế thì nhiều người nường nhờ, khi thất thế thì chó chạy gà bay.

Vô Tình nghiêng răng nói:

- Những kẻ này, để bọn chúng leo cao như vậy mà được sao. Nhất định sẽ mượn thế làm dữ, hung hăng ngang ngược, hại dân càng nhiều. Có nên đồng loạt...

Gia Cát cười, thấp giọng hỏi Vô Tình:

- Cháu có biết, vì sao những kẻ này lại được thăng chức nhanh như vậy, gấp như vậy không?

Vô Tình nói thẳng:

- Đương nhiên là “báo đáp” do bọn họ nịnh hót đám người Thái Kinh, Vương Phủ.

Gia Cát cười nói:

- Chỉ đúng một nửa.

Vô Tình ngạc nhiên:

- Hả?

Gia Cát có vẻ thần bí nói:

- Thái Kinh tiến cử bọn họ vào triều làm quan, điểm này chính xác, nhưng bọn họ có thể leo cao như thế, lại là do ta ra sức đề cử.

Vô Tình càng kinh ngạc.

- Cao sâu khó lường.
- Không cao, cũng không sâu, chỉ là thường tình của con người.

Gia Cát tiên sinh cười nói:

- Muốn đả kích một người, ép hắn đến chỗ thấp nhất, đó là hạ sách. Nhất là đối với người có chí khí, áp lực càng lớn thì sức kháng cự càng lớn, không thể dùng được. Không bằng thuận nước đẩy thuyền, mượn lực đánh lực. Thái Kinh muốn kết bè kết đảng, bao che lẫn nhau, những kẻ này là đội ngũ tiên phong. Nếu ta ngăn cản bọn họ, bọn họ nhất định sẽ căm ghét ta, đối địch với ta. Ta trước tiên nhường đường, lại nâng đỡ một tay. Bọn họ vốn chỉ muốn leo cao từng bước, ta lập tức tiến cử bọn họ vào triều đảm nhiệm chức vụ, không phải quan sát sứ thì cũng là thừa tân sứ. Chức quan đủ lớn, nhưng nếu năng lực không đủ, kinh

nghiêm không đủ, nhân sự cũng không làm tốt, lập tức sẽ xảy ra sai sót, lộ rõ bản chất, đùn đẩy cho nhau. Ta lại nhún nhường, nâng đỡ một tay, Thái Kinh nhất định sẽ cho rằng bọn họ thông đồng với ta. Huống hồ, những kẻ này nếu không xuất thân từ bang phái võ lâm, võ công cao cường, thì cũng là hàn lâm học sĩ, đọc nhiều sách vở. Thái Kinh đã không thích những nhân vật giang hồ khó mà khống chế, cũng luôn đố kỵ những nhà nho uyên bác, những người này sớm muộn gì cũng sẽ bị Thái Kinh ghen ghét. Lại nói, bọn họ một khi biết mình được làm quan, vui mừng quá đỗi, ào ào tạ chủ long ân, cưỡi ngựa nhậm chức. Không ngờ rằng làm như vậy, khi Thái Nguyên Trường còn chưa khôi phục địa vị, bọn họ lại tỏ ra hả hê, đắc chí nghênh ngang, nhất định sẽ bị hấn ghen ghét. Mượn tay Thái Kinh trừ đi những kẻ do hấn một tay bồi đường, chẳng phải là tiện lợi? Chẳng phải càng đỡ tốn sức hơn nhiều?

Vô Tình nghe vậy, trong lòng xấu hổ. May là mình không hành động thiếu suy nghĩ, làm hỏng đại kế của Gia Cát.

Gia Cát lại cười nói với Vô Tình:

- Có phải ta rất gian?

Vô Tình nói ngay:

- Nếu không đủ giỏi, làm thế nào đối kháng được với đám gian tặc kia?

Gia Cát cảm khái nói:

- Ta luôn cho rằng, gian thần đủ gian, trung thần lại không đủ trung.

Vô Tình không hiểu.

- Trung thần trung đến đâu cũng luôn có thiếu sót. Giống như Vương Kinh Công, Tư Mã Ôn Công, đều là đại thần trong triều, nhân sĩ uyên bác, trí dũng song toàn, nhưng lại không thể dung nạp lẫn nhau, bè cánh đầu đá, cuối cùng dẫn đến anh tài điêu linh, gian nịnh làm ác.

Gia Cát muôn vàn cảm khái:

- Nhưng gian thì lại khác. Người xem gian tặc trong triều, chiếu cố lẫn nhau, bè lũ bao che, hợp tác chặt chẽ, tâm ý liên thông, vô cùng ăn khớp, hơn nữa còn biết cách lấy được ân sủng của vua. Bên trong có Lương Sư Thành, bên ngoài có cha con Chu Lệ, văn có Thái Kinh, võ có Đồng Quán, Vương Phủ, Lý Ngạn trợ giúp, đại thần trong triều đều là vây cánh, đệ tử tùy tùng nhiều không kể xiết. Bọn họ đều tham lam háo quyền, dốt nát kém cỏi, nhưng cơ trí xảo trá, giỏi về nịnh bợ, cho nên liên tiếp thăng tiến, khiến cho trung thần liệt sĩ lần lượt bại lui.

Y thở dài một tiếng, lại nói:

- Những nhân sĩ thật sự trung thành liêm chính, nếu không phải quá thẳng thắn thì cũng không có lượng dung người, không biết mưu lược tiến lui, hoặc là không thể kết hợp lực lượng đối lập, khinh thường kết đảng tạo thế, không chịu nhường nhịn vì lợi ích của quốc gia dân tộc. Kết quả hoàn toàn bị thua bởi lực lượng gian nịnh mượn thế liên kết, làm hỏng đại sự quốc gia, trở thành đáng tiếc, đáng buồn, đáng thương, đáng than.

Lúc này Vô Tình mới hiểu được khổ tâm và dụng ý trong lời nói của Gia Cát tiên sinh.

- Gần đây, đám người Lược Thương, Du Hạ, Lăng Khí đều được phái ra ngoài xử án, làm việc, cũng vì vậy mà xảy ra nhiều chuyện.

Gia Cát tiếp tục giải thích nghi hoặc gần đây của Vô Tình:

- Tình anh trong triều mấy lần tổn thất gần như không còn, nhà Tống xa xỉ, xu thế suy vong e rằng ngày càng xấu đi, khó cứu khó dừng. Ta không muốn ngay cả hào kiệt hiệp sĩ trên giang hồ cũng bị đám gian nịnh Chu Lệ, Vương Phủ phối hợp với Thái Kinh, Lương Sư Thành, phân biệt ở trong triều và ngoài triều hãm hại, đoạn tuyệt sinh cơ của Đại Tống ta.

Vô Tình nghe một cách nghiêm trang cung kính.

Gia Cát lại đột nhiên đổi đề tài:

- Nhưng có một người, cháu có thể làm hấn trọng thương, nhưng không nên đoạn tuyệt sinh cơ của hấn.

Vô Tình ngạc nhiên hỏi:

- Ai?

Gia Cát nói:

- Thiên Hạ Đệ Thất.

Vô Tình càng kinh ngạc:

- Hấn à? Tên này là một kẻ trời sinh hiếu sát, làm không ít tội, phạm không ít chuyện. Hấn còn liên quan đến không ít vụ án gian dân, khiến Tôn Thanh Hà phải gánh tội thay. Hấn còn là nanh vuốt của Thái Kinh, hại không ít trung thần hiệp sĩ. Theo đạo lý thì hấn đáng chết, luận tội hình thì càng nên bắt hấn về xử tử. Nhưng xét đến nhân tình, cháu đã giết phụ thân của hấn là Văn Trương, cũng nên cho hấn một cơ hội báo thù. Có điều cháu không biết, vì sao thế thúc lại cho hấn một con đường sống?

- Hấn là kẻ tội ác tày trời, luận tội nên giết. Cho dù xét về thù riêng, Thái Kinh từng phái hấn làm nội ứng, sau khi hấn học trộm được bí mật võ công của Nguyên sư đệ, lại ám toán sư phụ của mình, nếu không có lẽ Nguyên sư đệ cũng không đến mức gặp phải kết cục như vậy.

Gia Cát không chỉ hậm hực mà còn căm phẫn.

- Đổi lại là cháu, cháu cũng muốn giết hấn.

- Hấn giống như kẻ chết trong nhà người sống, chỉ cần hấn còn hoạt động trong kinh, sớm muộn gì cũng sẽ làm hại các nhân sĩ ở đây.

Gia Cát bổ sung:

- Tuy nhiên giữ lại mạng hấn còn có tác dụng, cho nên tạm thời không giết được.

59. Chương 59: Công Kỳ Vô Tị (1)

- Thế nhưng, ý của thế thúc hiện giờ là...

Vô Tình đã hoàn toàn khôi phục sự bình tĩnh của mình, loại bình tĩnh đặc biệt, mang theo một chút cười nhạo và siêu thoát trần thế, gần như lãnh khốc:

- Mệnh lệnh của thúc là muốn cháu giữ lại mạng hấn.

Có lẽ vì y đã làm việc cho Gia Cát Chính Ngã nhiều năm, đã hoàn toàn lĩnh hội được thủ pháp xử sự và thủ đoạn chính trị của Gia Cát tiên sinh biến hóa đa đoan, thay đổi thất thường, vì vậy không cho rằng quái, không lấy làm lạ.

- Không phải mệnh lệnh.

Gia Cát giống như đang nhìn Vô Tình, lại giống như không phải. Nếu như phải, đó nhất định là đang ngầm quan sát; nếu như không phải, y nhất định đang cẩn thận ngấm lại giọng điệu của Vô Tình:

- Cháu có thể làm hấn bị thương nặng, nhổ răng rút móng của hấn, khiến kẻ trời sinh hiếu sát như hấn không thể thương tổn người khác. Cháu cũng có thể mượn tay người khác đả thương hấn. Nhưng tốt nhất nên giữ lại mạng của hấn, bởi vì...

- Nếu như, ta nói là nếu như... lỡ may, ta chỉ là lỡ may... lỡ may “Huyết Hà Thiên Sư” Phương Ca Ngâm không đành ngăn cản ái đồ Phương Ứng Khán của y, hoặc là y cũng không chế ngự được tên đồ đệ xảo trá này, vậy thì người học được yếu quyết ba đại kỳ công của Nguyên sư đệ là Sơn Tự kinh, Nhẫn Nhục thần công và Thương Tâm tiểu tiên, cũng chỉ còn lại một mình Thiên Hạ Đệ Thất mà thôi.

Gia Cát tiên sinh hắng giọng mấy tiếng, lấy hơi, uống một ngụm trà, sau đó nói tiếp:

- Hấn chết rồi, e rằng không ai có thể phá giải ba môn tuyệt học này của sư đệ nữa... Phương tiểu hầu gia cũng sẽ trở nên rất đáng sợ.

Vô Tình cẩn thận hỏi:

- Nếu Phương Ứng Khán có thể hiểu thấu ba loại kỳ công này, sẽ là vô địch trong thiên hạ?

Gia Cát cười nói:

- Vô địch thiên hạ có mấy ai? Giống như chiến thần Quan Thất, đại hiệp Tiêu Thu Thủy, võ công vượt qua hẳn không biết bao nhiêu. Có điều trong kinh thành, trong võ lâm, người trẻ tuổi mà võ công lại cao, bụng dạ thâm trầm giống như hắn, quả thật cũng hiếm thấy. Nếu như hắn hoàn toàn lĩnh hội được Nhẫn Nhục thần công, Thương Tâm tiểu tiên và Sơn Tự kinh, thật sự không thể xem thường. Bốn huynh đệ các cháu nếu không liên thủ, một mình chiến đấu, e rằng không phải đối thủ của hắn. Vấn đề là hắn cũng chưa chắc lĩnh ngộ được hoàn toàn.

Vô Tình lại cẩn thận hỏi:

- Sơn Tự kinh, Thương Tâm tiểu tiên, Nhẫn Nhục thần công, những võ công này đáng sợ như vậy sao?

Gia Cát Tiểu Hoa ho mấy tiếng, chậm rãi nói:

- Nếu chỉ là một loại trong số đó, mặc dù rất lợi hại, nhưng vẫn có thể đối phó được. Sơn Tự kinh là tâm pháp luyện công, gần như hoàn toàn khác biệt với phương thức tập võ bình thường, đi theo một con đường khác. Giống như vẽ tranh, có người vẽ núi vẽ nước, tỉ mỉ hoa chim, nhân vật truyền thần. Nhưng nó lại theo phong cách khác, tự thành một phái, vẽ nội tâm thế giới con người, lời của hoa, tiếng của chim, dung nham trong núi, cá nơi nước sâu. Phương pháp này tiên nhân không biết được, hậu nhân cũng không tập được. Nhẫn Nhục thần công là một loại “công phu chịu khổ”. Thế nhân thích ngọt sợ đắng, không biết rằng ăn đắng càng nhiều, thành tựu càng lớn, công phu càng dày. Thoạt nhìn công phu này có phần ngu ngốc, nhưng một khi luyện đến tinh thuần, những công phu bình thường không thể so sánh được. Giống như vẽ người vẽ đá, đá là thứ đơn giản nhất, nhưng cũng khó vẽ giống như thật nhất; đá xem ra không động không nói, nhưng mỗi viên đá đều khác nhau, có đặc sắc riêng. Thương Tâm tiểu tiên lại là mũi tên thương hết tâm can, tuyệt hết hi vọng, dùng lực lượng “không chỗ dựa”, tục xưng là “vô tình lực”, dùng lực lượng của Nhẫn Nhục thần công và tâm pháp của Sơn Tự kinh để phát ra “mũi tên trời đất”. Loại tiên pháp này giống như quỷ thần phần nộ, kinh động lòng người. Nếu như tách ra, tuy lợi hại nhưng vẫn có thể ứng phó được; nếu như hợp lại, đó là kinh thiên địa, quỷ thần khiếp, số người có thể ứng phó được e rằng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vô Tình cẩn thận hỏi:

- Ngay cả thế thúc cũng không ứng phó được?

Gia Cát cười một tiếng, uống trà, dư vị vô cùng.

Vô Tình biết mình đã hỏi thừa, liền đổi sang hỏi:

- Nếu như thế thúc sớm công bố phương pháp phá giải Sơn Tự kinh, Nhẫn Nhục thần công và Thương Tâm tiểu tiên cho thế gian, chẳng phải tự nhiên sẽ có người giải quyết được Phương Thập Chu này?

Gia Cát tiên sinh khép mắt lại, giống như ngậm trà kia có dư vị vô tận, một lúc sau mới nói:

- Thăng thần mà nói, võ công của Tự Tại môn chúng ta chỉ nằm ở hai chữ “khai ngộ” (mở trí lĩnh ngộ). Một khi khai ngộ, mỗi người sẽ có cách thức bất đồng, công pháp khác nhau, hơn nữa quyết không trùng lặp. Nguyên sư đệ là một võ sĩ, chẳng những võ công siêu phàm nhập thánh, về mặt sáng tạo cũng đầy rẫy chủng loại, rực rỡ muôn màu, biến hóa đa đoan...

Mỗi lần nói đến đám người Nguyên Thập Tam Hạng, Thiên Y Cư Sĩ, ngữ điệu của y lại trở nên rất có tình cảm.

- Sơn Tự kinh, Thương Tâm tiểu tiên, Nhẫn Nhục thần công... những thứ này đều là bản lĩnh nhà nghề của hắn. Dung hợp làm một, phát huy vận dụng, ta cũng không đích thân trải nghiệm, không nắm chắc chỉ dựa vào suy đoán là có thể hóa giải được...

Y cảm thán một tiếng, từ từ mở mắt, lại nói:

- Đây chính là chỗ hơn người của Nguyên sư đệ, hẳn thật sự là một tông sư võ học, trí năng trời phú, nhân vật tuyệt đỉnh, cao thủ thiên tài.

Vô Tình phát hiện trong mắt ân sư thấp thoáng ánh lệ.

Y biết lúc này mình nên nói gì, cho nên y nói những gì nên nói.

- Thiên Hạ Đệ Thất là đồ đệ của Nguyên sư thúc, nhưng hẳn lại phản bội sư môn, vì nịnh hót Thái Kinh mà không tiếc giết chết sư phụ, đại nghịch bất đạo. Phương Thập Chu thừa dịp người khác gặp khó khăn, lợi dụng Vô Mộng Nữ trộm đi tuyệt kỹ chân truyền của Nguyên sư thúc. Do đó, chúng ta cũng nên lợi dụng hiểu biết của Thiên Hạ Đệ Thất, phá giải sở học Phương Ứng Khán, dùng gậy ông đập lưng ông, cũng xem như trút giận cho linh hồn của Nguyên sư thúc dưới suối vàng.

Gia Cát gật đầu nói:

- Ít nhất, nếu Nguyên sư đệ dưới suối vàng biết được, cũng sẽ trừng phạt hai kẻ tham lam hút tủy uống máu này.

Vô Tình nói:

- Hiện giờ Thích Thiều Thương đã xuất phát đến Tam Hợp lâu ước hẹn, việc này không nên chậm trễ, cháu sẽ đi làm chuyện của cháu. Thiên Hạ Đệ Thất không xuất hiện thì thôi, một khi lộ diện, cho dù Thích Thiều Thương, Tôn Thanh Hà không đánh ngã được hắn, cháu cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Hắn làm nhiều việc ác, gần đây ngay cả mũi cũng bị gọt hơn phân nửa, chúng ta sẽ tới “công kỳ vô tị”. Chỉ không biết... Thái Nguyên Trường có chịu phái hắn ra không.

Gia Cát mỉm cười, trong nụ cười không chỉ mang theo sự khích lệ, còn có coi trọng và tán thưởng.

- Cháu cũng uống trà đi!

Vô Tình lập tức uống trà.

- Đây là “trà hồ đồ hiếm thấy”.

- Bình trà cũng tốt.

Vô Tình nói:

- Hương trà bình trà thanh nhã.

- Đó là một phen tâm ý của Đại Thạch Công tặng cho ta, hôm nay y cũng tới, đang ở Tri Bất Túc trai chờ ta.

Gia Cát dùng tay chỉ vào trán:

- Y hi vọng ta có thể hồ đồ một chút, sống thoải mái hơn một chút.

- Đáng tiếc thế thúc lại không thể hồ đồ, phải cơ trí vì nước.

Vô Tình nói:

- Lão thành vì nước, nhiều lần hiến kế, đều vì vạn dân, lo cho bách tính. Thế thúc không thể hồ đồ được.

- Ta là hồ đồ không nổi.

Gia Cát cười nhạo nói:

- Cho nên hiếm khi hồ đồ.

Sau đó y đổi đề tài:

- Có điều, lần này Thái Kinh chưa chắc sẽ phái Thiên Hạ Đệ Thất xuất động, thuận tiện diệt trừ hắn. Ngoại trừ nguyên nhân đã nói, còn có một lý do khác, cháu có biết không?

Vô Tình chỉ hỏi:

- Còn có nguyên nhân khác?

Gia Cát cười, hắng giọng mấy tiếng, nói:

- Có. Gần đây Lôi Thuần lại tố cáo với cha nuôi của cô ta.

Vô Tình nghe đến tên Lôi Thuần liền cảm thấy hứng thú, hỏi:

- Cáo trạng gì?

- Tố cáo Thiên Hạ Đệ Thất gì đó, chúng ta chỉ có thể suy đoán ước chừng.

Gia Cát không biết cố ý hay vô ý nhìn Vô Tình một cái:

- Nhưng mọi người đều biết, vị cô nương thuần thuần tĩnh tĩnh, khôn khôn khéo khéo này, bất kể tố cáo trước mặt người nào đều rất công hiệu.

- Điều này là đương nhiên.

Vô Tình luôn luôn lạnh lùng, khéo miệng cũng nở một nụ cười kỳ lạ:

- Cô ta tố cáo với Quan Thất, Quan Thất liền giao chiến với quần hùng trong đêm kinh hoa, gần như chết trận mới dừng. Cô ta tố cáo trước mặt Thái Nguyên Trường, liền kéo Bạch Sầu Phi từ Kim Phong Tế Vũ lâu xuống đài, bình bại người mất. Có thể thấy được uy lực. Chỉ không biết, lần này cô ta lại tố cáo Thiên Hạ Đệ Thất chuyện gì?

- Theo ta được biết, chuyện mà Thiên Hạ Đệ Thất phạm phải, khiến cho Lôi đại tiểu thư nghiêng răng oán hận. Chuyện này vốn đã có người gánh lấy, Lôi cô nương cũng đã đưa ra trừng phạt, nhưng gần đây mới phát hiện người nọ bị oan, thủ phạm vẫn còn nhởn nhơ, có thể chính là Thiên Hạ Đệ Thất.

Gia Cát hí hóp mắt nhìn Vô Tình:

- Gặp phải chuyện đó, nghe nói Thái Nguyên Trường cũng rất cảnh giác, vì vậy hẳn không còn quá tin vào Thiên Hạ Đệ Thất nữa.

- Như vậy đối với Thái Kinh, Thiên Hạ Đệ Thất là một kẻ dùng thì vô vị, giết thì kết thù.

Vô Tình nói tiếp:

- Cho nên với tính cách của Thái Kinh, tất nhiên sẽ mượn tay kẻ địch, mượn đao giết người để tuyệt hậu hoạn.

Gia Cát tiên sinh cười hiền hoà.

Lúc cười, lông mày, mí mắt, đuôi mắt, vầng mắt, thậm chí sống mắt và mi mắt đều rất ôn hoà hiền hậu.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì không hẳn vậy, bởi vì ánh mắt vẫn rất hung, rất sắc.

Giống như tia chớp, nhưng không có ánh sáng, bởi vì tất cả ánh sáng đều đã ẩn tàng.

Ẩn trong lòng người, nấp trong bụng dạ.

- Cô gái Lôi Thuần này cũng giống như Địch Phi Kinh, đều thâm tàng bất lộ, cao thâm khó lường.

Gia Cát nói:

- Phải cẩn thận.

Vô Tình đã rót một ly trà, đang ném thử, đột nhiên dừng lại.

Y ngồi thẳng người, tĩnh như xử nữ, bát phong bất động (2), áo không dính nước, mi mắt như tranh, nhưng trong cực yên cực tĩnh lại tỏa ra một loại sát khí lạnh lùng.

Gia Cát tiên sinh quan sát y một lúc, trông thấy lông mày của y cũng không nhúc nhích chút nào, cuối cùng để ly xuống, cảm thán một tiếng, nói:

- Cháu vẫn luôn không thích uống trà.

Vô Tình điềm tĩnh đáp:

- Đúng vậy.
- Uống trà đặc rồi, tinh thần của cháu sẽ rất phấn chấn, khó mà ngủ được.
- Cho dù là trà không quá đặc, tinh thần của cháu cũng sẽ phấn chấn, không thể bình tĩnh.
- Cho nên cháu cũng không thích hợp uống quá nhiều rượu.
- Người ta uống rượu sẽ say, cháu uống vào lại càng tỉnh táo.

Gia Cát cảm thán:

- Đây là bản lĩnh của cháu.

Vô Tình nói:

- Đó là nhờ thể thức huấn luyện nghiêm chỉnh.

Gia Cát yêu thương nói:

- Chuyện này lại không phải. Mỗi người thể chất khác nhau, không phải tất cả đều có thể như vậy. Đây là đặc tính bẩm sinh của cháu.

Vô Tình lãnh đạm nói:

- Có lẽ, bởi vì cháu bẩm sinh tàn phế, không thể tự do tự tại, cho nên mới có những tật xấu quái gở này để bồi thường.
- Con người tự do tự tại ở trong lòng, chứ không phải trên đôi chân.

Vẻ thương tiếc của Gia Cát càng đậm:

- Cháu hào hiệp kiên định, đầu óc tỉnh táo, cho dù không đi lại thuận tiện, nhưng cũng tuyệt đối là một người tự do trong Tự Tại môn.

Vô Tình cười, trong nụ cười có vị chất, thần sắc lại có phần tịch mịch:

- Có lúc, quá tỉnh táo lại khiến người ta đau khổ. Làm người vẫn nên mơ mộng một chút thì tốt hơn. Không phải thể thức đã nói sao? Đời người quả thật chỉ là một giấc mộng, vẫn là hiếm thấy hồ đồ, hồ đồ hiếm thấy.

Gia Cát cười an ủi:

- Vậy cháu đành phải uống nước sôi trắng rồi.

Vô Tình cười khổ nói:

- Vấn đề là ngay cả uống nước sôi trắng, cháu cũng tỉnh táo.

Gia Cát nửa cười nhạo nửa đùa giỡn nói:

- Năm đó, nữ danh bổ Hoa Trân Đại vốn quá béo, vì vậy nhịn ăn nhịn uống ba tháng, chỉ uống nước sôi trắng. Đáng tiếc bà ta vẫn mập, ngay cả uống nước sôi cũng phát tướng.

Vô Tình cũng cười nói:

- Không có cách nào, đây là số mệnh.

Gia Cát hơi lo lắng, thu lại nụ cười, hỏi:

- Cháu có nhớ mấy câu châm ngôn khuyên bảo của Hoàng Cực thân giáo đối với bệnh tật sức khỏe của cháu không?
- Nhớ được.

Vô Tình thuộc nằm lòng:

- Trời sinh tàn tật không ngại khó, Tôn Tử ngồi trong lều, thắng hùng binh ngàn dặm. Bụng không chịu được lạnh, bảo vệ gan làm trọng.

Gia Cát biết y vẫn nhớ được, dường như cảm thấy vui mừng, nói:

- Thế nhưng, gần đây bụng dưới của cháu lại bị trọng thương, có lẽ là do thất thủ trong chiến dịch ám sát Thái Kinh?

Vô Tình gật đầu.

Vừa nhắc đến vết thương nơi bụng, y lại loáng thoáng cảm thấy đau, đồng thời cũng rất kinh ngạc và bội phục sức quan sát tỉ mỉ của Gia Cát tiên sinh.

- Người đã thương cháu, có lẽ cũng không dễ chịu đúng không?

Nghe được câu này, Vô Tình cũng gật đầu.

Luôn luôn như vậy, người tổn thương y đều sẽ không có kết quả tốt. Đây có lẽ là nguyên nhân Vô Tình thật sự vô tình, tuy y không chủ động tổn thương người khác, nhưng người khác cũng đừng mơ tưởng làm hại y, một khi y phản kích đương nhiên sẽ mãnh liệt, nhất định sẽ thê lương.

Gia Cát Tiểu Hoa vẫn hơi lo lắng:

- Cháu trí kế hơn người, mưu tính sâu xa, thiếu niên lão thành, thông minh hiểu học, lại kiên nhẫn gan dạ, cho nên rất nhiều nhân vật thành danh trong võ lâm đều bại dưới tay cháu. Cộng thêm cháu giỏi bố trí cơ quan, trên kiệu và xe lăn đều lắp đặt không ít trang bị, còn có thủ pháp ám khí xuất thần nhập hóa, cho dù là người có võ công cao hơn cháu cũng khó mà chống lại cháu.

Ngữ điệu của y thay đổi, chợt hỏi:

- Nhiều người hâm mộ cháu tuy không có nội lực, nhưng lại có thể phát ra ám khí phức tạp xảo diệu, sát thương cực mạnh; không tiện đi đứng, nhưng lại có thể lên trời xuống đất, vượt nóc bằng tường, thi triển khinh công tuyệt thế mà cao thủ khó sánh bằng. Nhưng cháu có nhớ nội tức và khinh công này từ đâu mà có không?

- Thế thúc dạy bảo, sao có thể quên.

Vô Tình trả lời rõ ràng minh bạch:

- Thế thúc dạy cháu lợi dụng “tiềm lực”, dùng lực lượng hư không để đổi lấy lực lượng chân thực. Khinh công như vậy, lực cổ tay phát ra ám khí mạnh mẽ cũng xuất phát từ đây.

- Đúng, đây là lực lượng dùng vô thắng hữu.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Con người có thể sử dụng tâm trí của mình, chẳng qua chỉ năm sáu phần trăm. Con người có thể vận dụng tài năng của mình, chẳng qua chỉ một hai phần mười. Con người phần lớn đều phân tâm, không thể chuyên tâm, cộng thêm sự vụ thể tục, không thể hoàn toàn tập trung, toàn lực ứng phó. Con người không thể nắm giữ rất nhiều tiềm lực của mình, thậm chí cũng không hiểu thấu. Cho nên trong “Tá Sĩ Sĩ Di” có chép, một thôn phụ thấy xe bốn ngựa lao về phía đứa trẻ của mình đang chơi đùa bên đường, lại dừng cảm quên mình, dốc sức kéo ngựa đang chạy nhanh lại. Mà trong “Bạc Cổ Khinh Kim Tạp Đàm”, Trần Lễ cũng có chép, một tú sĩ vốn trói gà không chặt buôn bán trở về, thấy lửa lớn cháy thôn, lại dừng cảm xông vào đám lửa ngút trời, lưng công mẹ bệnh, ngực ôm vợ bệnh, mỗi tay nắm chặt một đứa con tám chín tuổi, năm người cùng nhau xông ra khỏi lửa lớn. Thôn nhân thấy vậy ngạc nhiên hoảng sợ, sau đó tú sĩ cũng không dám tin mình lại có thần lực như vậy, cho rằng đó là phép màu. Thực ra loại kỳ tích, thần lực này, từ xưa đến nay đã diễn ra vô số kể. Loại lực lượng này vốn ẩn tàng trong cơ thể, trong đầu, trong lòng con người, chỉ là người bình thường không biết vận dụng, thậm chí cũng không biết sự tồn tại của nó.

Nói đến đây, y ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Đây gọi là tiềm lực. Đối với người luyện công, đây chính là nội lực. Nội lực có thể cực to, cực lớn, cũng cực vô hạn, thậm chí có thể dùng vô sinh hữu, cũng có thể dùng vô thắng hữu.

Vô Tình hoàn toàn minh bạch lời nói của Gia Cát Tiểu Hoa, cũng hiểu được lý luận của Gia Cát tiên sinh.

Y cũng nhờ vào luận điểm “nội lực” này, mới có thể dùng đôi chân tàn phế thi triển khinh công, dùng thân thể không thể luyện tập nội kinh để phát ra ám khí sắc bén cần có nội lực cực lớn, khiến cho y danh động thiên hạ, hiếm khi gặp được đại địch.

Có lẽ, điều duy nhất mà y không hiểu là tại sao Gia Cát tiên sinh lại nói những lời này.

Vào lúc này, Gia Cát Chính Ngã đột nhiên nói những lời này, chắc hẳn là có nguyên nhân.

Có một số người, cho dù nói chuyện hay làm việc đều nhất định có lý do của hẳn. Có lúc thoát nhìn còn cho rằng không có nguyên nhân gì đặc biệt, nhưng qua vài ngày, phát sinh vài chuyện, đi thêm vài bước, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra hẳn đã sớm đoán được có một bước này, một chiêu này, một ngày này.

Loại người này mưu tính sâu xa, ánh mắt rộng lớn, bụng dạ thâm trầm.

Nhưng có người lại không muốn làm như vậy, bởi vì bọn họ cho rằng làm như vậy rất mệt.

Như đã nói qua, người có suy nghĩ như vậy đã là một loại hạnh phúc.

Bởi vì có một số người trời sinh đã có địa vị thanh danh nhất định, bọn họ không thể không suy nghĩ như vậy, hơn nữa còn phải nghĩ đến mức chu đáo tỉ mỉ; bọn họ cũng không thể không làm như vậy, hơn nữa càng phải làm đến mức tàn nhẫn ác độc.

Bọn họ không chỉ vì mình, còn vì lợi ích của phần lớn mọi người, hoặc là quan hệ lợi hại của một nhóm người bọn họ, không thể không làm như vậy.

Nếu đổi lại là người, người cũng sẽ không cho rằng kỳ quái, không đành trách nó “sai”.

Bởi vì “sai” thực ra chính là “đúng”.

Không có đúng, nào có sai.

Đại trượng phu sinh ra trên đời, nên dốc sức vì nước, tận hết khả năng, làm nhiều việc lớn.

Nếu như sinh không gặp thời, chỉ lo thân mình, tự do tự tại, chẳng phải vui vẻ lắm sao.

Chú thích:

(1) Công kỳ vô tị: tấn công người không mũi. Cải biên từ câu “công kỳ vô bị”: tấn công lúc không phòng bị.

(2) “Bát phong” trong Phật giáo là chỉ lợi, suy, hủy, dự, xưng, cơ, khổ, lạc. Thành công là lợi, thất bại là suy, phỉ báng sau lưng là hủy, ca ngợi sau lưng là dự, ca tụng trước mặt là xưng, mắng chửi trước mặt là cơ, đau khổ là khổ, vui sướng là lạc. Phật gia dạy nên tu dưỡng đến khi không còn một phong nào trong bát phong ảnh hưởng đến mình, đây gọi là “bát phong bất động”.

60. Chương 60: Hành Động Không Phạm Pháp

Vô Tình nói:

- Thế thúc vẫn luôn vận dụng nguyên lý này, tìm được một loại “lực lượng thuận phát” giống như không có nguồn gốc, giúp thân thể tàn phế của cháu có thể sử dụng ám khí, thi triển khinh công. Mọi người không hiểu cho rằng mâu thuẫn, nhưng thực ra không phải.

Gia Cát tiên sinh cảm thán nói:

- Cũng bởi vì “thuận phát lực” không thể kéo dài, cháu nhất định phải quý trọng nó, đừng sử dụng kiệt quệ, hối hận không kịp.

Vô Tình cúi thấp đầu:

- Điểm này cháu hiểu.

Gia Cát tiếu nói:

- Tinh thần của cháu quá tốt, ngay cả uống trà cũng khiến cho tinh thần phấn chấn. Bình thường lại tốn nhiều tâm thần xử án, càng tốn nhiều tâm lực đối phó với tội phạm, kẻ địch. Ta cho rằng đây là tinh trí hao mòn quá độ, hao tâm tổn sức, lại dùng hết tiềm lực, thực sự không phải kế sách lâu dài.

Vô Tình không ngắt đầu lên:

- Điểm này cháu biết.

Ngữ điệu của Gia Cát rất có cảm tình:

- Gần đây bụng cháu bị thương chưa lành, lại tốn rất nhiều thời gian để dạy dỗ ba kiếm một đao đồng, thật sự nên điều dưỡng nghỉ ngơi mới phải. Bảo trì an định mới là đúng đắn.

Giọng điệu của Vô Tình giống như hơi áy náy:

- Trước kia, bởi vì cháu tầm thường bất tài, bận nhiều công việc, cho nên không huấn luyện bốn kiếm đồng thật tốt, mới khiến cho Kim Kiếm Lâm Yêu Đức chết thảm, vẫn luôn tự trách trong lòng, không thể quên được. Cháu muốn tốn thêm một chút thời gian huấn luyện bọn họ, để bọn họ có thể sớm ngày thành tài, tự lập trong giang hồ, không bị người khác khi dễ, mới không uổng duyên phận sư đồ này.

Gia Cát vuốt râu nói:

- Nhưng tuổi tác của cháu cũng không còn nhỏ nữa, chuyện tình cảm cũng nên suy nghĩ thêm một chút, đừng luôn bận rộn công việc mà quên mất chuyện riêng.

Vô Tình thấp giọng nói:

- Thân thể này của cháu... đã không muốn hại người lỡ mình nữa.

Gia Cát Chính Ngã nghiêm túc nói:

- Suy nghĩ này của cháu không đúng. Cháu vốn là một người cực kỳ bình thường, chính suy nghĩ này mới là hại mình lỡ người.

Sau đó y khuyên nhủ:

- Suy nghĩ cho bản thân một chút đi. Không có phu nhân tốt, nào có tướng quân giỏi. Làm một danh bổ cũng như vậy. Nên giao việc ột đao ba kiếm đồng chia sẻ một phần, cũng để bọn họ học tập xử lý một số án kiện... Thiên Hạ Đệ Thất một khi sa lưới, trước tiên có thể hủy nanh vuốt của hắn, phong tỏa huyết đạo của hắn, khiến công lực của hắn bị phế, võ công tạm thời mất đi, sau đó giao cho đao đồng kiếm đồng trông coi, cháu có thể tiết kiệm một chút tâm lực. Ngoài ra, có thể phái đao kiếm đồng tử khác đi nghênh đón vài nhân vật quan trọng. Gần đây Truy Mệnh, Lãnh Huyết, Thiết Thủ lần lượt phải xử lý công việc, bị phái ra khỏi kinh thành, mọi chuyện ở đây đã khiến cháu quá hao tâm tổn sức rồi.

Vô Tình nói:

- Cháu như vậy có tính là gì. Người hao tâm tổn sức chính là thể thúc, hiện nay còn hao tổn tinh thần vì chuyện của cháu.

Gia Cát cười nói:

- Hao tổn tinh thần ta không để ý, chỉ sợ có khuyên cháu cũng không nghe.

Vô Tình cảm kích, nhưng thần sắc kiên định:

- Không phải không nghe. Cháu vẫn luôn cho rằng, đám gian tặc như Thái Kinh, Vương Phủ, Chu Lệ là không thể tha thứ được. Một khi để mặc bọn chúng làm trái pháp luật, hãm hại đồng liêu, hoành hành ngang ngược, thanh thế lớn mạnh, sẽ gây họa rất lớn. Có loại người này, cháu nhất định phải đối kháng, giữ gìn một chút nguyên khí cho tinh anh thiên hạ.

Gia Cát ung dung nói:

- Cho nên cháu không tiếc thân phận danh bổ, biến hoá thành thích khách, âm thầm đi ám sát bọn họ?

Vô Tình nói từng chữ từng câu, ánh mắt trong suốt lãnh khốc:

- Cháu cho rằng, trên không chính, dưới sẽ loạn. Quân chủ hồ đồ, bề tôi nịnh bợ được ân sủng, gian thần lộng quyền, hung hăng ngang ngược, đều bởi vì chủ thượng không xem xét trung gian. Những kẻ này có thể dụ dỗ quân chủ, nịnh hót leo lên, hoàn toàn là vì đương kim thánh thượng chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, ngâm thơ vẽ tranh, tự cho là phong lưu thiên tử, lấy hiệu là Đạo Quân hoàng đế, mà không nghĩ đến nỗi khổ của dân, không để ý tới hưng vong của thiên hạ. Trên làm dưới theo, phạm pháp phóng túng, nền tảng càng yếu, đồng bọn giúp nhau. Triều đình hiện nay công tướng làm ác, thừa tướng gây nghiệt, hoàn toàn là vì chủ thượng sủng ái. Cho nên...

“Công tướng” mà Vô Tình nói là từ ngữ mà mọi người ở sau lưng nhạo báng Thái Kinh. Còn có một câu khác nổi tiếng là “ngoại chiến ngoài nghề, nội chiến trong nghề”, đối ngoại đánh trận thì càng chiến càng bại, nhưng đối nội đấu tranh lại tàn khốc ác độc. Còn Đồng Quán nắm giữ quyền hành Xu Mật viện, lại lần lượt được phong làm thái phó, Kinh Quốc Công, thăng chức rất nhanh, quyền thế rất mạnh, lại bị mọi người chế giễu là “tức tướng”. Hai người bao che lẫn nhau, làm hại vạn dân, cùng với Lương Sư Thành trong cung, Vương Phủ trong triều, cha con Chu Lệ cai quản đông nam, tìm đá vận chuyển, vợ vét đục khoét, quân thần xa xỉ, không để ý tới thương vong hỗn loạn, người chết ngổn ngang, tiếng kêu khổ vang đến tận trời.

Thế nhưng những kẻ làm xằng làm bậy này vẫn nắm giữ quyền hành, quyền nghiêng một thời, làm nhiều việc ác, gây độc bốn biển, đều bởi vì Tổng đế sủng ái bọn họ, cực kỳ tin tưởng.

Nói đến đây, dụng tâm của Vô Tình đã rất rõ ràng:

- Thay vì giết một tên rồi một tên nịnh thần tặc tử hại nước hại dân, không bằng một là không làm, hai là không ngừng, ba không quay đầu, bốn không nương tay, làm cho chỗ dựa trên đỉnh của bọn chúng...

Lời của y còn chưa nói hết, bởi vì Gia Cát tiên sinh đã quát lên.

- Đừng nói nữa!

Gia Cát rất hiếm khi tức giận, ít nhất Vô Tình hầu hạ bên cạnh y đã lâu, cũng rất hiếm khi thấy y tức giận.

Y thậm chí rất hiếm khi cắt lời người khác.

Cho dù lời nói có vô tri, ấu trĩ, khó nghe, y cũng sẽ để đối phương nói tiếp, nhiều nhất là y không nghe, hoặc nghe không lọt tai là được.

Y luôn cho rằng, ai cũng có quyền nói chuyện, không lý nào người có thể nói còn hần không thể. Nhưng chúng ta cũng có quyền không nghe, nói nhiều và nghe nhiều những lời vô ích, sẽ làm không được và làm không tốt chính sự.

Nhưng lần này hiển nhiên là ngoại lệ, y đã cắt lời của Vô Tình.

- Ta không nghe thấy gì cả.

- Loại chuyện này, cháu tốt nhất cũng không nên nói.

Giọng điệu của Gia Cát nghiêm khắc, y rất hiếm khi nghiêm khắc giáo huấn như vậy, nhất là đối với ái đồ Vô Tình của mình:

- Lời như vậy, liên lụy rất lớn, dính dáng rất nhiều, sau này cháu không thể nhắc đến với bất cứ người nào.

Vô Tình nghe xong, ánh mắt lại sáng lên.

Y suy nghĩ, trầm ngâm, sau đó hỏi:

- Là không thể nói?

Gia Cát không đáp lại.

- Chỉ không được nói với người khác?

Vô Tình lại thăm dò:

- Không phải là không thể làm?

Gia Cát lạnh lùng nói:

- Nội ứng của kẻ địch trải rộng triều đình và bên ngoài, họa từ miệng mà ra, cháu phải cẩn thận mới được.

Sau đó y bổng thêm vào một câu:

- Giết người dù sao cũng là hành động phi pháp, huống hồ người mà cháu muốn giết là...

Y không nói nữa.

Ánh mắt Vô Tình lại sáng lên.

Mắt của y đen như nước sơn, trắng đến trong suốt, rất thông minh xinh đẹp.

- Thế nhưng, vì thiên hạ vạn dân trừ hại, vì cơ nghiệp phi thường của xã tắc nhà Tống, đó lại không phải là hành vi phạm pháp nữa.

- Lời như vậy, vẫn chưa tới lúc, không nên nói, cũng không thể nói.

Gia Cát lại khuyên bảo:

- Họa sát thân là chuyện nhỏ, liên lụy đến mọi người, thương tổn nguyên khí tinh anh của Đại Tống mới là sai lầm tạo nghiệt.

Ánh mắt Vô Tình càng sáng, giống như hai ngọn nến đang cháy, rất tĩnh, cũng rất linh.

Vừa tinh vừa minh.

- Trước tiên hãy xử lý chuyện của Thiên Hạ Đệ Thất đi!

Gia Cát tiên sinh lại đổi đề tài, dẫn dò:

- Nhớ kỹ, nếu cháu có thể giữ lại tính mạng của Thiên Hạ Đệ Thất, phải tìm cách khiến hắn nói ra yếu quyết của Nhãn Nhục thần công, Sơn Tự kinh và Thương Tâm tiểu tiên. Đương kim thánh thượng đã càng ngày càng trọng dụng Phương Ứng Khán, có hắn ở đây, e rằng họa càng lớn. Về chuyện này, cháu có thể dùng bất kỳ danh nghĩa gì, nhưng quyết không được nhắc đến chỉ thị của ta với cháu.

Trong lòng Vô Tình nghi hoặc, nhưng vẫn kiên định trả lời.

Chỉ trả lời một chữ:

- Vâng.

Y không hỏi tại sao.

Y đã quen với việc “phục tùng” lời nói của Gia Cát tiên sinh, chứ không phải “chất vấn”.

Mặc dù y rất thông minh, thậm chí còn rất khôn khéo.

Cũng vì thông minh, khôn khéo, cho nên y mới không vội hỏi nguyên do, cũng không tra cứu đến cùng.

- Về phần người thích hợp đi đón Phương đại hiệp. Y luôn thích sống chung với tiểu đồng, năm đó Phương Ứng Khán cũng nhờ vậy mà được y yêu thích. Nếu như đón được y, nhớ kỹ, tốt nhất hãy mời y đến gặp ta trước.

Vô Tình đáp:

- Vâng.

- Chuyện này rất quan trọng.

- Đã hiểu, sẽ làm hết sức.

Đến lúc này Gia Cát Chính Ngã mới có vẻ hài lòng một chút, đột nhiên hỏi một câu:

- Cháu có biết, sau khi Tôn Thanh Hà sa sút ở Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Thực Sắc Tôn gia, xông pha giang hồ, tiến vào kinh sư, đã dùng rất nhiều tên và hóa thân khác nhau?

- Đúng vậy.

Vô Tình nói:

- Điểm này rất giống với Bạch Sầu Phi ngày trước. Có điều khi đó Bạch Sầu Phi còn chưa có thành tựu, đành phải dùng một tên hủy một tên, cho đến khi hấn công thành danh toại mới thôi. Tôn Thanh Hà lại khác, hấn không muốn quá nổi danh, chỉ muốn phong lưu khoái hoạt, cho nên dùng một tên lại bỏ một tên.
- Một cái tên trong số đó là “Tôn Công Hồng”.

- Đúng.

Vô Tình nói tiếp:

- Hấn đã dùng tên giả này để tiếp cận Lý Sư Sư và Thích Thiếu Thương.
- Không sai, trí nhớ của cháu vẫn rất tốt, điểm này cũng là hiếm thấy. Phạn Vương Trương Thán vốn cũng có trí nhớ rất tốt, nhưng những năm gần đây có thể là bị Phản Phán thần công và Vô Mộng Nữ kích động, trí nhớ khi tốt khi xấu, trình độ không đồng nhất. Có lẽ cháu không thể luyện thành võ công tuyệt thế, nhưng nếu có đầu óc khôn khéo, cùng với trí nhớ sâu sắc như vậy, ít nhất đó đã là một loại võ nghệ tuyệt thế rồi. Cho dù so sánh với đám anh kiệt kiêu hùng như Dương Vô Tà, Địch Phi Kinh, cũng không kém chút nào.

Gia Cát dùng phương pháp so sánh nói với Vô Tình mấy câu, sau đó nói tiếp:

- Cái tên này của hấn, chính là muốn kỷ niệm hai bằng hữu Công Tôn Dương Mi và Trưởng Tôn Phi Hồng.
- Vô Tình đột nhiên hiểu được.

Vì vậy y nói:

- Nhưng Công Tôn Dương Mi đã mất khi còn trắng niên.

Gia Cát nói:

- Thiết Thủ từng vì chuyện này mà đi đến Quan Đông, điều tra vụ án oan này.

Vô Tình nói:

- Hiện tại chỉ có Trưởng Tôn Phi Hồng còn sống.

Gia Cát nói:

- Nhưng hiện giờ vẫn bị nhốt trong tù.

Vô Tình nói:

- Nếu hấn đã dùng tên giả để kỷ niệm hai người này, vậy cảm tình nghĩa khí của hấn đối với hai người này chẳng những rất thật lòng, đồng thời cũng rất sâu sắc.

Gia Cát không trả lời, nhưng trong mắt đã lộ ra vẻ khen ngợi tán thưởng, đột nhiên nói:

- Thực ra con người của cháu cũng không vô tình. Cháu chỉ là sợ động chân tình, cho nên phải giả vờ như vô tình, để người khác không thể thừa cơ hội, mà cháu lại có thể tự bảo vệ mình không phải khổ sở vì tình.
- Chân tình thường xuất phát từ chân tâm.

Vô Tình bắt đầu nói:

- Thâm tình phần nhiều đối lấy thương tình. Không có cách nào, nghe nói đại hiệp Tiêu Thu Thủy tu luyện Vong Tình thiên thư đến đỉnh cao, vẫn phải thâm tình vong tình. Tình đã bắt đầu, đâu biết kết thúc, không bằng đừng sinh tình thì tốt hơn.
- Con người đâu phải cỏ cây, sao có thể vô tình? Nói thì dễ dàng, làm thì lại khó. Nhất là cháu.

Gia Cát nhìn thẳng vào y nói:

- Ta hiểu cháu. Còn nhớ nguyên nhân cháu bị người giang hồ gọi là “Vô Tình” không?

Ánh mắt Vô Tình đang nhìn ly trà, giống như ly trà kia cũng đang chào hỏi y.

- Nhớ được.

- Đó là ta lấy thay cháu. Có một lần, bởi vì một chuyện mà ta mắng cháu hai chữ “vô tình”. Truyền ra ngoài, cháu lại trở thành “Vô Tình”. (xin đọc Thiếu Niên Vô Tình)

Gia Cát hồi tưởng nói:

- Sau này phát hiện đó là một sự hiểu lầm, nhưng cháu vì muốn ghi nhớ lần giáo huấn đó, chẳng những mặc cho người khác gọi là “Vô Tình”, còn khuyến khích người khác gọi như vậy.

Gia Cát nhìn chăm chú vào y, lại nói:

- Chỉ với chuyện này, đã biết cháu chẳng những không thể vô tình, thậm chí còn không thể vong tình được. Vô Tình cười cười.

Lúc này y đang nhìn bình trà, giống như đó là một bình trà biết nói, đang ca hát.

- Trí nhớ của thể thức thật tốt

Y xấu hổ nói:

- Còn nhớ được những chuyện này.

- Ta cũng nhớ được chuyện của Ma Cô Cơ Diêu Hoa, đã qua một thời gian dài rồi.

Gia Cát cảm khái nói:

- Cháu có đa tình, cũng không nên nhớ đến cô ấy nữa.

Hôm nay, đây là lần thứ hai Vô Tình nghe được Gia Cát nhắc đến chuyện tình cảm của mình.

Hai hàng lông mày như đao của y hơi nhíu lại một chút, nhưng rất nhanh lại giãn ra, nói:

- Cháu đã quên rồi.

- Quên rồi?

Gia Cát cười lên:

- Quên rồi thì tốt.

Lúc này Vô Tình đang nhìn trà trong ly, lá trà trên mặt nước, giống như những lá trà đó biết vẫy tay, đang nhảy múa trước mặt y.

- Tôn Thanh Hà năm lần bảy lượt giúp Thích Thiếu Thương đối kháng với cao thủ dưới trướng Thái Kinh, cùng với người của Lục Phân Bán đường, tập đoàn Hữu Kiều. Thích Thiếu Thương cũng luôn âm thầm trợ giúp Tôn Thanh Hà đối phó với Khiếu Thiên Vương muốn diệt trừ hắn, cùng với sửa lại một số vụ án cướp sắc oan uống của Tôn Thanh Hà, còn giúp hắn ngăn cản sự truy kích của Thần Thương hội.

Gia Cát lại đổi đề tài, trở về với chuyện của hai người Thích Thiếu Thương và Tôn Thanh Hà:

- Cháu có biết, hai người này không ai muốn thiếu tình của ai, không ai muốn nhận tình của ai, cũng không ai muốn chịu nghĩa của ai. Do đó, kết quả là Thích Thiếu Thương nhất định sẽ giúp Tôn Thanh Hà cứu Thê Lương Vương khỏi Đại Lý ngục. Chúng ta có thể thả Trưởng Tôn Phi Hồng ra, bán cho Thích Thiếu Thương một giao tình.

Hai hàng lông mày của Vô Tình nhướng lên:

- Như vậy giao tình này, có thể đổi được thứ rất quan trọng...

Gia Cát tiên sinh cười lớn, cắt đứt đoạn sau của y:

- Có lúc, bằng hữu tương giao, cũng không nhất định phải tính toán hai xâu tiền mua ba cân thịt heo, nửa cân muối đổi tám lạng đường.

Vô Tình cười, lần này y lại nhìn bàn, giống như đó không phải bàn mà là một đứa trẻ hoạt bát.

Gia Cát thu lại nụ cười:

- Cháu có thể đi rồi.

Vô Tình xá dài, đẩy xe lăn rời đi.

Sau tấm bình phong bỗng có một người bước ra, hình dung cổ xưa. Thành thật mà nói, dung mạo, phục sức, cộng thêm thần sắc khi nói chuyện của y, giống như một tảng đá nhiều hơn là một người sống.

Y vừa bước ra Tri Bất Túc trai, lại dùng giọng điệu rất “đá” hỏi một câu.

- Thế nào?

Gia Cát trả lời:

- Quả nhiên là y.

Đại Thạch Công lại hỏi:

- Không chỉ có một mình y hành thích chứ?

- Dương nhiên.

- Y không chịu nói ra những người khác sao?

- Y sẽ không nói.

- Ngài dự định thế nào?

- Ta đã cẩn thận quan sát y, ánh mắt của y an định, cử chỉ không hoảng loạn chút nào. Ta nghĩ, y không làm chuyện thẹn với lương tâm. Nếu không thì ta đành phải lựa chọn hành động.

- Không cần.

- Không cần?

- Không nên lựa chọn bất kỳ hành động gì.

- Hử?

- Bởi vì y chỉ làm chuyện mà chúng ta muốn làm, nhưng vẫn không làm.

- Khục... có một số việc, thời cơ còn chưa chín muồi, tùy tiện hành động, rút dây động rừng sẽ gây họa rất lớn.

- Ngài bồi dưỡng ấu chúa, mưu đồ đã lâu, vì nước trừ gian, thời cơ sắp đến.

Đại Thạch Công thông thả hỏi ngược lại:

- Không phải sao?

Gia Cát cười, trong nụ cười có sự mỗi mệ và kiêu ngạo không nói ra được.

Y uống một hớp hết trà trong ly, còn nhai vài ngụm lá trà.

61. Chương 61: Hoạt Động Không Phạm Pháp

Như vậy, Vô Tình liền đi chấp hành dặn dò của Gia Cát tiên sinh.

Như thế, y mượn chuyện Lão Tự Hiệu cướp tù, đánh trọng thương Thiên Hạ Đệ Thất, khiến mọi người cho rằng Thiên Hạ Đệ Thất đã chết, lại ngầm đưa hắn đến Danh Lợi Quyền.

Như vậy như thế, hai kiếm đồng bên cạnh y là “Thiết Kiếm” Diệp Cáo và “Đồng Kiếm” Trần Nhật Nguyệt phụ trách áp giải, trông chừng “Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn trời sinh hiếu sát, hung ác vô cùng.

Bọn họ vừa tiến vào Danh Lợi Quyền, nhìn thấy trong tiệm có rất nhiều người đang tập trung thành từng nhóm, bàn luận viển vông, tán gẫu chuyện phiếm. Có hai tên tiểu nhị đang muốn ra chào hỏi, khi thấy là Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt liền ngẩn ra, tiếng chào lập tức biến thành hành lễ:

- Tam Ca Nhi! Tứ A Ca!

Nên biết, Đồng, Thiết hai kiếm tuy chỉ là thư đồng, kiếm đồng hầu hạ bên cạnh Vô Tình, nhưng làm người bên cạnh thiên hạ đệ nhất danh bổ, thân phận dĩ nhiên không thể xem thường, địa vị giang hồ cũng cao hơn người khác một bậc. Chỉ cần đứng ở bên ngoài, công diễn một phen, mọi người tự nhiên đều rất tôn kính, đồng thời cũng nhìn với con mắt khác.

Do đó, chỉ cần đứng ở bên cạnh người có quyền lực, hoặc là đứng sau danh môn, hoàng thân quốc thích, nếu như không biết tự trọng, tự kiêu chể, tự ràng buộc, sẽ rất dễ dựa vào loại quan hệ này, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, cáo mượn oai hùm, tác oai tác quái.

Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo từ nhỏ đã được Vô Tình dạy dỗ nghiêm khắc, dĩ nhiên không đến mức như vậy. Có điều trẻ con khó tránh khỏi hiếu thắng, thích uy phong, thích làm người lớn, thích nổi trội.

Hai tiểu nhị ra tiếp đãi này đều họ Dư, vốn là hai anh em. Một người bởi vì đầu lớn mắt lớn, người ta thường gọi đùa hắn là “Ngư Đầu”. Một người đi đường luôn lão đảo lắc lư, nhưng thân pháp lại linh hoạt, mọi người gọi hắn là “Ngư Vĩ”. Đó là một cặp anh em xuất sắc và đặc lực trong Danh Lợi Quyền.

Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt thường đại biểu cho Vô Tình lui tới, trước kia Danh Lợi Quyền là khoảng trời của bổ khoái, nha sai, người trong Lục Phiến Môn, cũng xem như quen thuộc với bọn họ. Bởi vì Vô Tình là nhân vật nổi bật xuất chúng nhất trong đám này, được đồng liêu, người cùng nghề tôn trọng từ đáy lòng, cho nên cũng hảo cảm với kiếm đồng bên cạnh y. Bốn kiếm một đao đồng từng mượn nơi này làm một số “chính sự”, luôn được người ở đây hợp tác và giúp đỡ.

Cho nên Vô Tình mới chọn nơi này để hai kiếm đồng có cơ hội “cất giấu” Thiên Hạ Đệ Thất, đồng thời thoát khỏi những kẻ truy tung.

Ngư Đầu, Ngư Vĩ vốn quen biết với Trần Đồng Kiếm, Diệp Thiết Kiếm. Lúc mọi người không có chuyện gì làm, cũng thường tụ tập với nhau chơi đùa phá rối. Nhưng hôm nay bọn họ vừa nhìn tình thế, liền biết có việc công, việc chính phải làm, cũng không dám đùa giỡn.

Diệp Cáo hỏi trực tiếp:

- Chưởng quỹ đâu?

Ngư Vĩ vừa nghe, liền hiểu ngầm nói:

- Tôi mời y tới.

Sau đó chạy như bay vào trong.

Ngư Đầu dùng đôi mắt to đảo qua trên người Thiên Hạ Đệ Thất đang sống dở chết dở, nhỏ giọng hỏi:

- Có cần lên phòng để làm việc không?

Trần Nhật Nguyệt chỉ đáp một câu:

- Được, đủ tỉnh đủ thông minh.

Ngư Đầu lập tức dẫn đường lên lầu. Ba người trước sau đã đi qua mười bậc tám bậc thang gỗ, đột nhiên Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo đều cảm giác sau người vang lên một tiếng “vèo”.

Hai người đang một trái một phải kẹp Thiên Hạ Đệ Thất lên lầu. Thiên Hạ Đệ Thất đã bị phong tỏa huyết đạo, không thể hành động, đương nhiên chỉ dựa vào hai kiếm đồng dìu đỡ. Cộng thêm hắn thực sự bị thương nặng, xem ra nếu không có hai người đỡ lấy, cho dù huyết đạo không bị phong tỏa có lẽ cũng sớm lăn xuống rồi.

Nhưng hai người dìu đỡ một người cao lớn, động tác đương nhiên sẽ bị trở ngại, không linh hoạt như trước nữa.

Bọn họ hành động không quá linh hoạt, nhưng tính cảnh giác vẫn rất linh động.

Hai người chỉ cảm thấy sau tai có tiếng động lạ, lập tức đồng thời quay đầu lại.

Lúc quay đầu, tay đã đặt lên chuôi kiếm.

Bọn họ đều biết Thiên Hạ Đệ Thất là yếu phạm, cũng là người mà công tử năm lần bảy lượt căn dặn phải “giữ lại”, tuyệt đối không thể mất được.

Bọn họ đột nhiên xoay người, nhưng không nhìn thấy ai, chỉ cảm thấy một tiếng “xoẹt”, một bóng xám hay thứ gì đó lướt qua bên cạnh.

Hai người đều cảm thấy như vậy, một người phát hiện bên trái có bóng xám, một người phát giác bên phải có thứ gì đó lướt qua. Hai người vội vàng chuẩn bị chiến đấu, trái ngăn phải cản.

Nhưng lại ngăn cản vô ích.

Bởi vì không có người.

Lúc này, phía trước lại phát ra một tiếng “vù”, một vật chắn ở thang lầu, ngăn cản trước mặt bọn họ.

Lúc này hai người còn chưa trở lại vị trí ban đầu, nhưng đã biết người tới thân pháp cực nhanh, trước tiên từ sau lưng đuổi kịp, sau đó lướt qua bên cạnh bọn họ, lúc muốn ngăn cản thì đã phi thân vượt qua, chắn ở điểm quan trọng là thang lầu trước mặt.

Hai kiếm đồng giống như gặp phải đại địch, lập tức rút kiếm ra.

Lại nghe người nọ cười nói:

- Từ từ từ từ... hai vị hiền chất, ta là Cao Tiểu Diệu đây.

Hai người Trần, Diệp vừa nhìn, vui mừng khôn xiết, lập tức yên tâm:

- Cao Phi thúc thúc, đang muốn tìm ngài, không ngờ ngài đã tới.

- Cao thúc thúc, xuất quỷ nhập thần như vậy, đúng là hù chết người ta.

- Không sao không sao.

Cao Phi dáng dấp cao lớn cường tráng, râu ria đầy mặt, nhưng tóc lại quăn, mặc váy đỏ, còn tô son môi, hình dáng rất kỳ dị:

- Ta nghe công tử gọi, lập tức chạy tới.

Ngữ âm của y cũng ổn ỉn, chỉ có ánh mắt là rất sắc bén, nhìn Thiên Hạ Đệ Thất một cái, nói:

- Là người này sao?

Nói xong liền hừ lạnh một tiếng.

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Cao thúc thúc, người này chỉ còn lại nửa cái mạng, ngài chữa cho hắn đi!

Cao Phi dường như rất không vui:

- Chữa cho người này? Đây mà xem là người sao? Trong thành ngoài thành, không biết có bao nhiêu cô gái tốt trong sạch bị hắn làm nhục, không biết có bao nhiêu hảo hán bị hắn lấy đi tính mạng. Cứu hắn làm gì?

- Tôi cũng không biết nguyên do.

Trần Nhật Nguyệt cũng cảm phần bất bình nói:

- Đối lại là tôi, tôi cũng chẳng muốn cứu hắn.

Cao Phi nhìn sang Diệp Cáo. Diệp Thiết Kiếm lập tức giải thích:

- Không liên quan đến tôi, tôi chỉ ước gì một kiếm giết chết hắn.

Cao Phi lập tức hiểu được.

- Đó là ý của Vô Tình đại bồ đầu?

Cao Phi phì cười nói:

- Dù sao, y luôn luôn thiên cơ khó lường, ta không hiểu được huyền cơ của y, nhưng những gì y làm đều đúng đắn.

Chợt nghe một giọng cười hào sảng cất lên:

- Đã là đúng, còn không mau đi làm, đứng chặn ở thang khiến người ta không lên xuống được. Tiểu Phi Điểu, đừng khoe khoang nữa, người còn thiếu ta một tháng tiền phòng đấy.

Cao Phi thở dài một tiếng nói:

- Thôi được, không hiểu cũng phải cứu, ai bảo ta thiếu ân tình của đại bồ đầu.

Sau đó y quay người cao giọng nói:

- Mạnh chương quỹ, người bớt dắc ý đi, ta đâu phải thiếu người. Người còn chưa tính là đại lão bản, ta chỉ xem như là thiếu bạc của đại lão bản Ôn Lục Trì.

Thực ra trong cửa tiệm Danh Lợi Quyền, Thất Hảo Quyền Vương chỉ có thể xem như là một “chương quỹ”. Người thật sự bỏ tiền mở tiệm này, lại nảy ra ý tưởng xem sai dịch bồ đầu của Lục Phiến Môn, nha môn là đối tượng buôn bán, tất cả đều do Lục Trì tiên sinh Ôn Mễ Thang của Lão Tự Hiệu, người thích mở nhà trọ dịch trạm nhất một tay sắp đặt. Cho đến khi đứng vững ổn định, lại bắt đầu biến chất thành nơi của các lộ nhân mã, kỹ nữ đào kép. Ôn Lục Trì vẫn như lệ thường “thành công lui thân”, lại đi kinh doanh khai sáng một cửa tiệm khác của y.

Nghe nói gần đây y vừa ý một cửa tiệm mặt tiền khác trong kinh thành, cho rằng là nơi tuyệt vời để làm ăn mở quán trọ. Đáng tiếc nơi đó rất phức tạp, thế lực các phương chiếm cứ, hơn nữa còn không ngừng tranh chấp. Chủ nhân vốn có không chịu nhường ra, khiến cho y vẫn không tìm được cửa vào, nhưng vẫn luôn rình mò chờ đợi, không chịu từ bỏ.

Người nói chuyện đứng trên bậc cao nhất của thang lầu, chính là “Thất Hảo Thần Quyền” Mạnh Tương Lữ.

Kỳ quái là Thất Hảo Quyền Vương dùng thần quyền nổi danh này, một đôi quyền chẳng những không lớn như cái bát, ngược lại còn rất nhỏ, rất xinh xắn, quả thật có phần nho nhã yếu đuối. Trên đốt tay cũng không gồ lên, ngay cả cổ tay cũng nhỏ bé thanh tú hơn người thường, khiến người ta nhìn thấy lại lo lắng cho y nếu không để ý, đánh vào lại gãy tay của mình.

“Tiểu Điểu” Cao Phi lại có dáng dấp cao lớn uy mãnh, quả thật khô ngô vạm vỡ, hơn nữa khuôn mặt đầy thịt, không hề “tiểu điểu” (chim nhỏ) chút nào. Cũng không biết vì sao hắn lại lấy ngoại hiệu là “Tiểu Điểu”. Có điều Cao Phi lại là bằng hữu tốt của Mạnh Tương Lữ, cũng là cộng tác tốt, chiến hữu tốt. Hai người còn có một đặc điểm chung, đó là hiện giờ đều làm việc cho Ôn Lục Trì, trước kia đều từng chịu ân nghĩa của Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bồ.

- Đừng tranh luận chuyện này nữa!

Mạnh Tương Lữ bực tức nói:

- Trước tiên đưa người lên phòng số mười chín, trấn áp thương thế của hắn rồi tính sau!

Sau đó y thấp giọng nói nhanh một câu:

- Có người cùng tiến vào.

Lúc y nói chuyện, ánh mắt còn liếc ra cửa lớn một cái.

Dáng vẻ của y rất thanh tú, giọng điệu cũng hào hoa nho nhã, nhưng ánh mắt lại nghiêm nghị có uy.

Cao Phi lập tức hiểu ý, cùng với Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt kẹp tay kẹp chân Thiên Hạ Đệ Thất, trước tiên đưa hắn vào phòng cuối lầu hai.

Vừa đưa người vào phòng số mười chín, Diệp Cáo liền quay đầu đi ra cửa phòng, lại dặn dò Trần Nhật Nguyệt:

- Người hộ pháp cho Cao thúc, ta đi ngăn cản!

Cao Phi ngạc nhiên hỏi:

- Người muốn làm gì?

Diệp Cáo bực tức nói:

- Đi đối phó với kẻ đuổi theo chứ làm gì!

Mạnh Tương Lữ đột nhiên hỏi:

- Các người bắt tên này tới đây là trái với pháp luật?

Diệp Cáo thật thà nói:

- Nhưng hắn là một kẻ xấu...

- Vậy là được rồi.

Mạnh Tương Lữ ung dung nói:

- Hắn là đại ác nhân, các người lại là người của Lục Phiến Môn, bắt hắn là đúng, vậy hoạt động của chúng ta là không phạm pháp, đúng không?

Trần Nhật Nguyệt vừa nghe, lập tức giành trả lời:

- Rất đúng. Chúng ta chỉ làm chuyện tốt, quyết không phạm pháp.

Mạnh Tương Lữ nghe được câu trả lời này, rõ ràng rất cao hứng:

- Vậy không phải được rồi sao. Nếu chúng ta làm chuyện tốt, vì dân trừ hại, các người tiến vào Danh Lợi Quyền, lại có kẻ xấu đuổi theo đến cửa, đương nhiên phải do chúng ta ứng phó.

Y mỉm cười hỏi ngược lại Diệp Cáo:

- Tiệm này do ai quản lý?

Diệp Cáo đành phải đáp:

- Ngài.

- Vậy thì đúng rồi.

Mạnh Tương Lữ rất thông thả nói:

- Tiệm này là của ta, quyền này cũng là của ta. Có người tới cửa gây gỗ, đương nhiên cũng là chuyện của ta.

Diệp Cáo suy nghĩ một chút, vẫn không yên lòng:

- Công tử bảo chúng tôi cố gắng không để liên lụy đến người khác. Bọn họ đã nhắm vào chúng tôi, nên để tôi xuống giải quyết.

Lúc này, bọn họ đã nghe được một trận xôn xao dưới lầu.

- Không.

Mạnh Tương Lữ cũng kiên quyết nói:

- Đã đi vào Danh Lợi Quyền, chính là chuyện của ta.

Cao Phi ở một bên cũng nói:

- Cũng là chuyện của ta.

Mạnh Tương Lữ hỏi lại một câu:

- Các người có biết ta với công tử nhà người có giao tình gì không?

Trần Nhật Nguyệt xưa nay nhanh nhạy, liền kéo Diệp Cáo đi, cười bồi nói:

- Vâng vâng vâng, Lão Tứ luôn không có não, nào có chuyện đi vào nhà người ta tranh làm gia trưởng, thật không có não, đừng trách, đừng trách, hắn chỉ là thích phô trương mà thôi.

- Ta phô trương?

Diệp Cáo vừa nghe, lập tức thù mới hận cũ cùng nhau kéo tới, chỉ vào chiếc mũi lệch của mình, căm tức nói:

- Người là kẻ không chịu trách nhiệm, nhất gan sợ phiền phức.

Mạnh Tương Lữ và Cao Phi nhìn nhau cười một tiếng. Một người nghĩ “tuy là người bên cạnh đệ nhất danh bổ nổi tiếng thiên hạ, nhưng dù sao vẫn còn trẻ, lòng háo thắng mạnh”. Một người lại nghĩ “tuy là kiếm đồng được Vô Tình dạy dỗ, nhưng vẫn còn non nớt, chưa học được sự lạnh lùng của Vô Tình, vui giận không hề đổi sắc, thâm trầm bình tĩnh, cao thâm khó lường”.

Nhìn thấy hai người đã tranh cãi mặt đỏ tới mang tai, đã động chân khí, Mạnh Tương Lữ vội khuyên nhủ:

- Diệp tiểu ca anh dũng hơn người, vai sắt gánh vác, Trần tiểu huynh đệ hiểu được đại thể, thông tình đạt lý, đều là thiếu niên hào hiệp tài giỏi.

Trần Nhật Nguyệt chợt hỏi:

- Không phải Mạnh lão bản nói muốn đối phó với người tới à? Sao vẫn còn ở đây?

Mạnh Tương Lữ cười ha hả.

- Các người không biết sao?

Cao Phi dùng giọng điệu khoa trương hỏi ngược lại:

- Thông thường mà nói, cho dù có người vào trong quyền này gây chuyện thị phi, thậm chí động thổ trên đầu thái tử, Mạnh chủồng quỹ cũng rất ít khi tự mình ra tay xử lý.

Diệp Cáo mở to hai mắt hỏi:

- Tại sao?

Cao Phi “sắp xếp” Thiên Hạ Đệ Thất lên giường, đồng thời nói:

- Bởi vì phía dưới còn có hai người.

Diệp Cáo chú ý mỗi động tác của y:

- Ai?

- Một người là Hà giáo chủ.

Cao Phi bắt mạch cho Thiên Hạ Đệ Thất, cẩn thận quan sát thương thế của hắn:

- Một người là Ngư cô nương.

Trần Nhật Nguyệt chợt hỏi:

- Hà giáo chủ chính là Hỏa Tinh Đồ Đầu năm đó danh chấn kinh sư, ngoại hiệu Cửu Chương Thất Quyền Thất Nhất Thoái, Hà Xa?

Cao Phi đã bắt đầu cầm máu cho Thiên Hạ Đệ Thất:

- Chính là y.

Trần Nhật Nguyệt cũng nhìn động tác Cao Phi đắp thuốc, lại hỏi:

- Ngư cô nương mà ngài nói, có phải là Ngư Thiên Lương, đại tỷ của Ngư Đầu, Ngư Vĩ?

Sau khi Cao Phi nhìn thương thế của Thiên Hạ Đệ Thất, thần sắc trở nên nặng nề, vừa giải huyết đạo cho hắn, vừa thở ơ đáp:

- Đúng.

Trần Nhật Nguyệt nghe vậy lại yên tâm nói:

- Vậy chúng ta lo lắng uống công rồi.

Ngay cả Diệp Cáo nghe vậy cũng nói:

- Đã có bọn họ thì không sao rồi.

Mạnh Tương Lữ ở bên cạnh nói:

- Hai vị huynh đệ hiểu được thì tốt. Có Ngư cô nương và Hà giáo chủ ở đây, trời sập xuống cũng có bọn họ chống đỡ.

Trần Nhật Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm nói:

- Đúng vậy, chúng ta không có gì phải lo lắng nữa...

Đột nhiên Diệp Cáo ra tay, như tia chớp điểm vào ba huyệt đạo của Thiên Hạ Đệ Thất đang mất máu quá nhiều, hôn mê bất tỉnh.

Hắn đột nhiên ra tay, cũng không nói tiếng nào, khiến Cao Phi đang cạo thịt vụn bôi vết thương cho Thiên Hạ Đệ Thất cũng kinh hãi.

- Làm sao... hắn chỉ còn thoi thóp một hơi, các ngươi làm vậy để làm gì?

Trần Nhật Nguyệt thông thả nói:

- Không sao. Thiên Hạ Đệ Thất này làm ác không hối cải, xảo trá hung tàn. Vừa rồi Cao thúc thúc vì muốn chữa trị cho hắn, trước tiên phải làm huyết mạch thông suốt, cho nên mới giải huyết đạo của hắn. Nhưng vì an toàn, Lão Tứ lại điểm vào ba huyệt đạo không ảnh hưởng quá nhiều đến việc chữa trị, tránh để hắn một khi tỉnh táo lại đột nhiên gây loạn, khiến Cao thúc thúc và Mạnh lão bản bị tai bay vạ gió. Trước đó không nói là sợ tên ác đồ này đề phòng. Xin thứ lỗi!

Hắn nói như vậy, khéo léo có chừng mực, giống như hắn đã sớm biết Diệp Cáo sẽ ra tay, hơn nữa còn giống như hắn và Diệp Cáo cũng chưa từng tranh cãi.

Cao Phi và Mạnh Tương Lữ lại nhìn nhau một cái. Một người thầm nghĩ “đừng xem thường bọn họ”. Một người thầm nói “quả nhiên danh bất hư truyền, dưới tay danh tướng không có kẻ yếu”.

Trần Nhật Nguyệt vén tay áo lên, lấy ra một chiếc hộp châm cứu, đến gần giúp Thiên Hạ Đệ Thất cầm máu, nói:

- Nào, để tôi giúp Cao thúc thúc một tay.

Cao Phi hứng thú nhìn tiểu tử còn chưa thành niên này:

- Hà, ngươi cũng biết y thuật...

Diệp Cáo ở bên cạnh lại nói:

- Tên này luôn không học theo gương tốt, nhưng phàm là châm cứu, xoa bóp, vết thương, dược thảo, y lý, thông khí, cạo gió, dùng tinh thạch chữa bệnh, thuật thôi miên... hắn đều hiểu một chút, có thể sẽ giúp được cho Cao thúc thúc.

Nghe vậy, cũng giống như hắn và Trần Nhật Nguyệt chưa hề tranh chấp.

62. Chương 62: Đại Tỷ Lớn

Dưới lầu có khoảng mười bảy mười tám bàn, có người uống rượu, có người uống trà, có người dùng cơm, có người dùng đồ ăn. Có người lại không ăn không uống gì cả, chỉ tìm một cái ghế ngồi xuống ở đây. Không lâu sau, nếu là nam tử độc thân thì sẽ có nữ tử lắng lơ đến trò chuyện, nếu không thì sẽ có các loại tin tức truyền đến truyền đi. Có điều, tin tức thật sự trọng đại và có một không hai đều phải dùng bạc để mua.

Thiên hạ không có cơm rượu bao ăn, cũng không có tin tức hàng đầu được nghe miễn phí.

Người truyền bá tất nhiên là có mục đích khác, nếu không thì cũng vì tiền.

Có ăn, có uống, có sắc, có tin tức, cộng thêm trên lầu có “phòng trọ trang nhã”, có “cho thuê tính giờ”, nửa canh giờ chỉ ba tiền tám, thuận tiện như thế khiến mọi người đều cầu như khát nước. Đây cũng là cách tiêu tiền ăn chơi do Lục Trì tiên sinh phát minh ra.

Danh bất hư truyền, gian phòng quả thật là “trang nhã”, ít nhất giường đệm gối chăn quan trọng mỗi ngày đều giặt và thay đổi.

Đồ ăn cũng ngon, có cay, có ngọt, có nóng, có mát, có lạnh, thậm chí ăn vào bổ người, bổ thận và tráng dương đều có đủ.

Huống hồ còn có rượu.

Có đủ tất cả, thứ không nên có cũng có, thậm chí có người còn thừa dịp ở đây bán xuân dược và thuốc mê.

Hôm nay, nơi này, đang có một người.

Người này đang bán thuốc mê hồn.

Người này họ Ngư, tên Thiên Lương, là một cô gái. Người ở khu vực này, nếu không quen gọi nàng là “Ngư đại tỷ”, cũng gọi nàng là “Hảo Thu cô nương”. Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì một câu thơ “như kim thức đặc sâu tư vị... khước đạo thiên lương hảo cá thu” (hôm nay mới biết sâu tư vị... lại bảo trời êm đẹp cảnh thu). Nàng thích ngâm nga cảm thán, cho nên mọi người đều mượn chuyện này gọi nàng là “Hảo Thu”.

Nàng tuổi gần ba mươi, nhưng quả thật “xinh đẹp như trời thu mát mẻ”, môi hạnh, eo liễu, răng đều, mày như núi xa, đúng là không một thứ gì không đẹp, không một thứ gì không quyến rũ, còn có làn thu ba lưu chuyển không ngừng, ngón tay mềm như hẹ mùa xuân, gương mặt sáng trắng như phù dung. Tuy những khách quen giàu có thường tặng nàng phỉ thúy trăm cái, vòng tóc châu ngọc, nhưng nàng lại không thích đeo, không bao giờ trang điểm rực rỡ, chỉ thích cài hoa trên đầu, lấy làm cao hứng, thích đồ thì đồ, thích tím thì tím. Nhưng nàng thích nhất là cài hoa trắng, tự nhiên hợp lẽ, yêu kiều như hoa, đẹp đến mức khiến người ta có cảm khái sinh tử ly biệt, nhìn thấy không tiếc.

Đẹp đến thanh nhã, đẹp không dung tục, không giống như nữ tử trần tục bình thường. Nếu là người từ bên ngoài đến, còn thật không dám tin nàng lại là đại tỷ, đại thủ lĩnh của nữ tử giang hồ ở nơi này, tuy không bao giờ bán thân, nhưng cũng là chỗ dựa của những cô gái trắng hoa.

Nghe nói, sở dĩ nàng có thể trở thành đại tỷ lớn của nữ tử gió trăng ở khu vực này, là vì mấy nguyên nhân.

Thứ nhất, nàng có lòng hiệp nghĩa. Bởi vì thích giúp người, thích đánh bắt bình, thích lo chuyện bao đồng, chỉ cần nàng không chết, nhất định sẽ trở thành lãnh tụ, chỗ dựa trong lòng mọi người.

Thứ hai, nàng hung dữ. Ai hung dữ với nàng, nàng sẽ càng hung dữ với người đó. Loại tình hình này thông thường sẽ có một mặt tương phản, đó là ai tốt với nàng, nàng sẽ càng tốt với người đó. Như vậy sẽ rất dễ xảy ra một hiện tượng, đó là lấy nàng làm trung tâm kết bầy kết đảng, tự thành một nhóm.

Thứ ba, nàng có công phu phi phàm. Đương nhiên, không có thân thủ tốt, loại người như nàng đã sớm chết một trăm năm mươi hai lần rồi. Nhưng “công phu” của nàng, nghe nói không chỉ là trên tay, dưới chân, mà ngay cả trên giường, gần người cũng rất lợi hại. Có điều, người từng thử không nói, người biết không nhiều, người phỏng đoán lại nói chuyện cho vui mà thôi. Nữ nhân trong Danh Lợi Quyền, có ai không thích suy đoán, nói thị phi?

Thứ tư, nàng cũng có chỗ dựa. Đương nhiên, cũng giống như không có thân thủ tốt, nữ tử giống như nàng làm sao sống được? Nàng thường ở trong Danh Lợi Quyền, tất nhiên là háo danh háo lợi, điểm này Ôn Lục Trì thành toàn cho nàng, ngoài ra còn có đám đồng liêu bằng hữu “Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa, “Thất Hảo Quyền Vương” Mạnh Tương Lữ, “Tiểu Điểu” Cao Phi, “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu, “Phá Sơn Dao Khách” Ngân Thịnh Tuyết ủng hộ. Nhưng đặc biệt nhất, cũng đồn đãi nhiều nhất, mọi người cũng thích nhất nghe nhất là một người khác.

Nghe nói, người ở sau lưng ủng hộ Ngự Thiên Lương không phải ai khác, chính là lão tam trong Tứ Đại Danh Bổ, Truy Mệnh.

Ngự Hảo Thu là hồng nhan tri kỷ của y.

Truy Mệnh lại là bạn thân chí cốt của Ngự cô nương.

Liệu có chuyện lạ hay không? Có lẽ không ai biết rõ. Nhưng khi lời đồn được truyền đi, mọi người đều nguyện ý tin đó là thật. Bởi vì lời đồn về danh bổ tang thương và mỹ nữ phong trần kia, thật sự khiến người ta cảm thấy tình hoài lãng mạn; mà những kẻ địch luôn công kích Tứ Đại Danh Bổ, cũng vừa lúc tìm được cái cớ, mắng y là tác phong bừa bãi, không có đạo đức.

Nhắc tới đoạn “quan hệ” này, có người dò hỏi, Ngự cô nương không nói đúng, cũng không nói sai. Còn về Truy Mệnh, nhắc tới Ngự Hảo Thu thì y chỉ khẽ cười, khuyên người ta uống rượu.

Cũng không ai biết rõ cuộc thật giả thế nào. Nghe nói chỗ dựa thật sự của nàng vẫn là Lục Trì cư sĩ, cũng không chỉ là Truy Mệnh, mà là một đại gia tộc to lớn.

Có lẽ, Truy Mệnh chỉ vui với việc bị người khác lợi dụng, Ngự Thiên Lương cũng vui với việc có một nhân vật như Truy Mệnh làm chỗ dựa.

Nhưng mọi người đều có thể kết luận một chuyện, bất kể Truy Mệnh có phải là tình nhân của Ngự cô nương hay không, nhưng y nhất định không biết Ngự cô nương đang chào hàng thuốc mê của nàng khắp nơi.

Nếu như Truy Mệnh biết, còn để mặc cho nàng làm như thế, vậy đúng là hết nói.

- Đây, không được rồi.

Ngự cô nương vừa nhìn thấy người xuất hiện ở cửa lớn, liền sửa sang dung mạo, quyến rũ yêu kiều đi đến, nói:

- Hôm nay lại có khách thưa đến.

Ý của “khách thưa”, bình thường là chỉ khách hiếm thấy, nhưng cũng cách gọi khác của “khách không mời mà đến”.

Nếu như là vậy, “khách thưa” không chỉ một người, mà là bốn người.

Bốn người này lẽ ra là tướng mạo đường đường, uy vũ bức người, hơn nữa vừa nhìn cách ăn mặc đã biết lai lịch phi phàm, khí phái đầy đủ. Nhưng thoát nhìn dáng vẻ lại có phần buồn cười.

Tại sao?

Bởi vì bốn người này, một người đeo một chiếc bọc mắt, trở thành “người một mắt”; một người đeo một chiếc bọc miệng, trở thành “người bịt mắt”; một người lại càng quái hơn, trên đầu đội một chiếc nón cỏ lớn của Mã Liên pha, bên nón có vải đen buông xuống, trở thành “người không mặt”; còn có một người không mang gì cả, không che mặt, không che miệng, cũng không đội mũ, nhưng mỗi khi đi một bước, ngũ quan trên mặt lại dồn vào với nhau, vặn vẹo biến hình, giống như rất tổn sức, trở thành “người mặt quái”.

Ngự Thiên Lương vừa thấy bốn người liền bước tới nghênh đón.

Nhưng Ngự Đầu, Ngự Vĩ lại đi trước nàng một bước, đến chào hỏi khách:

- Khách quan, mời ngồi!

- Trước tiên uống chén trà cho ấm áp bụng, hay là làm mấy cân rượu trước?

Người đeo bọc miệng hừ lạnh một tiếng.

Người mặt quái kia đột nhiên mở miệng, giống như đang cười, nhưng nụ cười này của hắn khiến cho gương mặt càng quái dị, khiến người ta phát lạnh.

Người nói chuyện là người mang vải đen trên mặt kia:

- Tiểu huynh đệ, các người mấy tuổi?

Ngư Đầu đáp:

- Ta tuổi khỉ, ta thích nhảy nhót nhót nhót.

Ngư Vĩ cũng đáp:

- Ta là dê nhỏ, be he be he.

Hai người đều có cá tính hoạt bát, vừa trả lời vừa làm động tác của dê và khỉ. Những người khách bình thường đều sẽ cảm thấy thân thiết, vui vẻ, cũng sẽ cho nhiều tiền hơn một chút.

Không ngờ, bốn người kia lại chẳng hề tán thưởng sự khôn lanh của hai đứa trẻ này. Chỉ nghe người mang vải đen trên mặt kia kêu mấy tiếng quái dị, nói:

- Nếu còn trẻ như vậy đã chết thì thật đáng tiếc.

Sau đó hắn hỏi lại hai đứa trẻ đã bị hù dọa kia:

- Hiểu chưa?

Ngư Đầu xem ra đã minh bạch.

Ngư Vĩ hiển nhiên cũng đã hiểu.

Người mặt quái kia bỗng lên tiếng.

Cơ mặt của hắn vặn vẹo, cất tiếng cũng quỷ quái như vậy, giống như thanh tuyền cũng bị vặn vẹo:

- Chúng ta... tới đây... không ăn... không uống... không ngồi... chỉ tới mượn... phòng...

Hắn nói chuyện cực kỳ tốn sức.

Người nghe càng tốn sức hơn.

- Các người... dẫn chúng ta... lên lầu... đi...

Người mặt quái dùng giọng khó nghe tiếp tục đe dọa:

- Nếu như không dẫn... hoặc là hét lên... hoặc cảnh báo... chúng ta... lập tức... vặn đầu... các người xuống... một cái cho chó ăn... một cái... tự chúng ta tới... ăn.

Sau đó hắn cũng hỏi một câu:

- Nghe... đã... hiểu... chưa?

Người mang khăn che mặt kia cũng lạnh lùng thêm vào một câu:

- Mọi người yên tâm, chúng ta giết người, mặc kệ nơi này có công sai bổ khoái, nha dịch chấp lại, đều không quản được chuyện của chúng ta, không phán được tội của chúng ta.

Hai đứa trẻ đều bị dọa sợ.

Mọi người nghe vậy, trong lòng cũng sợ hãi.

Xem ra bốn người này mang theo thù sâu hận lớn đến đây, trắng trợn muốn gây chuyện.

Ngư cô nương đi đến gần, vừa cảm thấy quen mắt, vừa cảm thấy xa lạ. Người đeo bọc mắt kia lại dùng một con mắt giận dữ cảm hận nhìn nàng, trừng mắt với nàng, giống như muốn moi hai con mắt của nàng ra, nuốt vào trong bụng.

Tựa như có thù oán rất lớn.

- Các người muốn mượn phòng sao?

Bất kể người tới là thần thánh phương nào, nàng là đại tỷ lớn ở đây, trông thấy hai tiểu tử và mọi người đều bị hù dọa, nói gì cũng phải lập lại trật tự:

- Xin lỗi, phòng trên lầu đã đầy khách hết rồi.

63. Chương 63: Tiểu Nữ Tử

Người không mặt kia nghe vậy liền nói:

- Đây khách rồi? Vậy những kẻ vừa mới đi lên không phải là người sao?

Mọi người lập tức minh bạch.

Ngư cô nương cũng đã hiểu được bọn họ đến vì mục đích gì.

Cho nên nàng đáp:

- Là người.

Người không mặt bước tới trước một bước, hùng hổ dọa người:

- Bọn họ là người, chúng ta cũng là người. Bọn họ có thể mượn phòng, sao chúng ta lại không thể?

Ngư cô nương cười.

Nàng cười lên rất gian xảo, giống như một con cá.

Đương nhiên là loại cá rất xinh đẹp, rất động lòng người, cũng rất ưu mỹ.

Một loại cá mà người nhìn thấy rất muốn hôn, rất muốn ăn, nhưng nhiều nhất là muốn che chở cho nàng, thay nước, đổi vai, đào giun cho nàng.

- Nhưng bọn họ là bệnh nhân.

Ngư cô nương bổ sung:

- Bệnh nhân là rất người đáng thương. Chỗ chúng ta tuy đã đầy khách, nhưng đối với bệnh nhân, người bị thương, vẫn có ưu tiên.

Sau đó nàng dùng đôi mắt quyến rũ và xinh đẹp nhìn bọn họ thân thiết, hơn nữa còn dùng giọng điệu xinh đẹp và quyến rũ nói với bọn họ:

- Các người đương nhiên không phải là bệnh nhân. Các người người mạnh ngựa khỏe, cường tráng đến mức có thể khiến tất cả tiểu nữ tử đều xin tha xin chết.

Nam nhân bình thường quyết không chịu nổi sự quyến rũ và xinh đẹp của nàng.

Chịu nổi giọng nói của nàng, cũng không chịu nổi sóng mắt của nàng; chịu nổi đôi môi của nàng, cũng không chịu nổi nét đẹp của nàng. Nói tóm lại là không chịu nổi sự mê hoặc của nàng.

Nhưng hôm nay lại rất kỳ quái.

Bốn người này đương nhiên đều là nam nhân, bởi vì bọn họ nhìn thấy Ngư cô nương cau mày tươi cười, nũng nịu uốn éo, cùng với một bước nhượng mày một bước mỉm cười, bảy con mắt đều phát ra ánh sáng rất mãnh liệt, thậm chí là rất thèm khát.

Nhưng bốn người này đều không phải là nam nhân, bởi vì bọn họ không có “phản ứng” tiếp theo.

Chỉ có người mặt quái kia nói với giọng khó nghe:

- Người không thấy sao? Chúng ta đều từng trúng kịch độc... chúng ta... cũng là... bệnh nhân...

Ngư cô nương mỉm cười nói:

- Nhưng bọn họ ngoại trừ bệnh nhân, còn có công nhân (người của công môn). Chỗ chúng ta rất nguyện ý chiêu đãi công nhân bị bệnh, những người khác cũng không được ưu đãi như vậy.

Bất cứ người nào, sau khi nghe được câu này hẳn là đều biết khó mà lui.

Nhưng bốn người này lại không.

Người mặt kia cuối cùng lên tiếng, có thể vì đeo bọc miệng, cho nên ngữ điệu của hắn còn khó nghe, khó phân biệt hơn khẩu âm của người mặt quái kia:

- Chúng ta cũng là... công nhân... mọi người đều ăn cơm công môn... Vì sao bọn họ có thể ở... còn chúng ta không thể?

Ngư cô nương biết người tới không thiện, người thiện không tới, xem ra mấy người này đã quyết dây dưa đến cùng.

Bất kể trong lòng nghĩ thế nào, trên mặt nàng vẫn luôn nở nụ cười mê người:

- Các người cũng là người ăn cơm công môn... vậy thì thất kính... Chỗ chúng ta có nhiều công sai đại ca, nha môn đại gia, sao hình như ta chưa từng gặp qua bốn vị...

Chợt nghe một tiếng hừ lạnh.

Người phát ra tiếng hừ là người một mắt có thù sâu như biển kia.

Ngư cô nương chỉ cảm thấy trong lòng hơi sợ, nhất thời cũng không nói được nữa.

Người bịt mắt kia hừ hừ hà hà nói:

- Vậy là người nhất định không cho chúng ta mượn phòng?

- Trừ khi.

Trên mặt ngư cô nương vẫn nở nụ cười mê chết người:

- Bốn vị có thể chứng minh thật sự là công nhân... nếu không thì thứ lỗi cho ta...

Hứng thú của nàng đột nhiên trở dậy, tiến đến gần giống như muốn tố cáo chuyện quan trọng bí mật gì đó, nhỏ giọng nói rõ ràng:

- Thực ra mượn phòng hay không thì có gì gấp? Không bằng để ta giới thiệu. Bốn vị đại gia đi lại trên giang hồ, dù sao cũng nên mang theo một chút bảo bối để tiện làm việc. Chỗ ta có đồ tốt để bán.

Bốn người kia nhìn nhau một cái, giống như đều cảm thấy hứng thú. Một người hỏi:

- Là đồ chơi gì? Hàng giả hàng dỏm thì không cần.

Ngư cô nương vội thừa gió bẻ măng, rủ rỉ nói:

- Đại gia có muốn mỹ nữ vừa thấy đã yêu, tự lao vào lòng không? Chỗ ta có “mỹ nữ thoát y phần”, bảo đảm chỉ cần rải trước mặt mỹ nữ, ôn hương ngọc mềm, hưởng thụ như thần tiên. Chỗ ta còn bán “kỳ dương phần”, một khi trúng phải toàn thân ngứa ngáy khó gãi, đến lúc đó bất kể là nam hay nữ, còn không nắm chắc trong tay...

Người không mắt rất hứng thú hỏi:

- Thứ này lại mới mẻ... Còn thứ gì lợi hại hơn không? Nói nghe thử xem!

Ngư cô nương cũng nói đến hăng say:

- Có rất nhiều. mộng hãn dược, mê hồn hương, ma túy yên, mê hồn tể, tử mẫu ly hồn tán, xuân tình dược... chỗ ta đầy đủ cả, muốn có là có. Sở hữu một gói, làm gì tùy thích, sung sướng như tiên. Còn có trắng dương dược, kim thương bất đảo đan, Mạnh Khương Nữ đại khốc tể, biến á phương, thất minh thiếp, còn có nghênh diện đảo phòng thân dược, gặp người thương người, gặp vật thương vật. Nào nào nào, còn có một loại cao đường phấn ngửi vào lập tức ngủ đi, một loại nương thân tán thấy sắc là ngất, một loại chiêu phong dẫn điệp tửu gặp người đẹp là trần đầy sức sống, dùng qua rồi chắc chắn sẽ lại tìm ta. Hàng tồn của ta không nhiều, không mua thì hết đấy. Là bằng hữu mới cho biết, chỗ tiểu nữ tử ta đây còn bán thiên niên bí phương, vạn niên yêu quyết, thông linh phù, đằng không pháp, định thân chú, nhiếp thần đại pháp, mê hồn mật, xuyên tường pháp, yểm nhãn pháp, ẩn hình hoàn, phùng ác nhân khẩu nhân pháp, cử trạch phi đằng mộc, điểm thạch thành kim mộc, yêu tiên nữ hành hoan tác lạc ma phù, diên long đảo phượng thần chú, thôi bói thôi xa kỳ công... cung ứng có một không hai, nếu như nơi khác có, nhất định là làm nhái... Thấy bốn vị đại gia hợp ý, tiểu nữ tử đây mới mạo hiểm cho biết.

Người không mắt nghe vậy cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, cảm thán nói:

- Nghe ra, người cũng đã mạo hiểm rất lớn.

Người bịt mặt lại hoài nghi:

- Có điều, dựa vào một tiểu nữ tử như người, từ đâu lấy được nhiều bí mật bất truyền, thủ pháp gia truyền như vậy?

Người mặt quái cũng lấp bắp nói:

- Lỡ may... người bán là... thuốc... thuốc... thuốc giả, chúng ta không phải... rất... thiệt thòi sao?

Sắc mặt Ngư cô nương cũng bắt đầu biến đổi, nụ cười cũng có vẻ khiên cưỡng.

Nhưng nụ cười khiên cưỡng cũng lộ ra một vẻ đẹp khiên cưỡng, hơn nữa rất nhanh nàng lại tươi cười, chẳng những đã khôi phục tự nhiên, thậm chí còn trôi chảy hơn.

- Thứ ta bán đương nhiên là thuốc thật.

Nhưng ba quái nhân ban đầu muốn mượn phòng, sau đó nói mình là bệnh nhân, sau lại tỏ rõ mình là công nhân, hiện nay lại tỏ ra hứng thú với những thứ thuốc cổ quái linh tinh kia, rốt cuộc vẫn còn hoài nghi:

- Người tìm được thuốc ở đâu?

- Chúng ta dựa vào gì để tin người?

- Một tiểu nữ nhân, liệu có bao nhiêu bản lĩnh?

Ngư cô nương vẫn tươi cười đầy mặt, nhưng một người khác bên cạnh nàng đã không nhịn được, bước nhanh tới. Chỉ thấy người này trên trán có mấy nếp nhăn, một chiếc răng nanh hơi lộ ra ngoài môi trên, nhưng vóc người xem như là hoàn hảo, tướng mạo đường đường, chen vào nói:

- Thuốc mà cô ấy bán là do ta cung cấp.

Bốn người đồng loạt quan sát hắn, hỏi:

- Người là ai?

Người nọ nhíu mày một cái, không kiên nhẫn nói:

- Ta họ Hà.

Người bịt mặt mơ hồ nói:

- Hà? Hà cái gì?

Người không mặt cũng nói:

- Ta không biết người.

Người không mặt nói càng lớn:

- Ta mặc kệ người họ gì!

Trán người nọ nhăn lại thành một chữ “hỏa” (). Ngư cô nương vội cười bồi nói:

- Đừng... đừng đừng đừng nổi giận...

Nàng đến gần bốn người nhỏ giọng nói chuyện:

- Bốn vị gia môn, chỗ tiểu nữ tử bán thuốc gì chứ? Những thứ không dám công khai này, chữ gì là nổi danh nhất? Đương nhiên là “Hạ Ngũ Môn” và “Hạ Tam Lạm”... mà y lại họ Hà... Bốn vị gia môn là ông lớn quen đi lại trên giang hồ, chắc sẽ biết chứ.

Nàng nói như vậy, bốn người hình dung cổ quái, cố ý gây rối kia hoàn toàn tỉnh ngộ:

- Hạ Tam Lạm Hà gia! Hắn là cao thủ của Hạ Tam Lạm Hà gia?

Nói đến những được vật bùa chú thấp hèn này, còn môn phái nào quyền uy hơn Hạ Tam Lạm Hà gia?

Nếu như có, đó chính là Hạ Ngũ Môn và Hạ Cửu Lộ.

Có điều người của Hạ Ngũ Môn họ Niếp, còn người của Hạ Cửu Lộ thì thành tựu chưa lớn bằng hai nhà trước, hiện giờ người tới lại mang họ “Hà”.

64. Chương 64: Người Không Răng

Bốn quái nhân kia trên mặt luôn “che đông giấu tây”, vừa biết đối phương cũng là nhân vật hàng đầu trên giang hồ, thái độ lập tức bất đồng, thậm chí xét về lễ độ còn rất khác biệt.

Con người chính là như vậy, trước kính áo lụa sau đó kính người, cũng chính là trông mặt mà bắt hình dong.

Nhưng “trông mặt mà bắt hình dong” cũng có chỗ tốt. Nhìn trang phục của hần, liền biết phẩm vị của hần; quan sát lời nói và việc làm của hần, có thể dự đoán được hành vi của hần; xem xét khí phách của hần, liền biết được địa vị và thành tựu của hần. Kỳ thực, tướng học cũng có thể xem như một loại phương pháp quan sát sắc mặt và suy đoán tâm ý đối phương, trông mặt mà bắt hình dong.

Thực ra nhìn bề ngoài để đánh giá con người có hơi nịnh bợ, nhưng cũng có khuôn mẫu nhất định. Cho dù không dùng hình dáng của đối phương để phân biệt tốt xấu, ít nhất cũng sẽ nhìn vào danh tiếng, địa vị của đối phương để có thái độ ứng phó. Nếu như thái phó đương triều đưa thiệp mời cho người, Vương Lão Hồ ước hẹn uống rượu với người, mức độ coi trọng sẽ có khác biệt.

Do đó, nổi danh sẽ có thể mượn danh tiếng để thu lợi.

Nhưng đại danh đại lợi luôn là họa phúc đi kèm. Danh và lợi là cùng một kí hiệu, cùng một vòng tròn.

Nổi danh có thể nhờ đó mưu lợi, đồng dạng có lợi cũng có thể mua được danh tiếng.

Nhớ kỹ, là dùng lợi đổi danh, nhưng nổi danh chưa chắc đã có danh dự.

Danh dự là thứ không thể mua được, công danh vạn thế luôn rất công bình.

Bởi vì nó là “hàng không bán”.

Có điều, chữ “danh” này có lúc là con dao hai lưỡi, trung gian không phân biệt. Vì vậy có người lưu danh bách thế, cũng có người tiếng xấu muôn đời.

Chuyện tốt đương nhiên có thể vang xa, chuyện xấu cũng có thể truyền đi ngàn dặm.

Trong võ lâm cũng như vậy, chỉ cần người chuyên tâm vào một loại võ công, tâm pháp hoặc bí quyết, nhất định sẽ có thành tựu.

Ngư cô nương vẫn đang cười.

Nàng vừa cười vừa liếc nhìn vật hình dài trên tay đối phương.

Người mặt quái nói tiếp.

- Chúng ta đã từng nghe, Ngư cô nương chuyên bán xuân dược, mê hương, thôi tình yên... đúng không?

Hần vừa nói, vừa tháo xuống một vật đang đeo trên lưng.

- Mọi người đều biết, Hạ Tam Lạm chế tạo những thứ thuốc này, lợi hại nhất, nổi tiếng nhất, cũng hữu hiệu nhất.

Ngư cô nương cười, nhìn vật trên tay đối phương giống như thuốc nhưng không phải thuốc, giống như tiêu nhưng không phải tiêu, dùng vải nhưng bọc lại.

- Cho nên, Ngư Thiên Lương cộng thêm Hà Xa Đô Đầu, nhất định là bán đồ tốt.

Ngư Thiên Lương cười khanh khách nói:

- Điều này là đương nhiên. Đảm bảo sau khi các người dùng qua nhất định sẽ trở lại tìm tiểu nữ tử. Đây gọi là ăn rồi sẽ tìm về dư vị.

Cơ mặt của người mặt quái không ngừng vặn vẹo, co giật:

- Đương nhiên, đã có được chỗ tốt, nếm qua ngon ngọt, sẽ không quên được người.

Ngư cô nương nói:

- Vậy không phải được rồi sao. Hàng thật đúng giá, tin vào ta luôn có chỗ tốt.

Trên mặt người mặt quái chợt hiện lên gân xanh rồi biến mất, một lúc sau lại đỏ bừng mặt giống như đang găng gượng:

- Đồ của ngươi hơi mắc một chút.

Ngư cô nương vẫn đang cười, nhưng nụ cười lại như đường như có phần khổ sở:

- Đúng là hơi đắt một chút, nhưng các đại gia không trả nổi sao? Chỉ cần diệu dụng vô cùng, vậy thì vượt qua giá trị rồi.

Người mặt quái thuận miệng hỏi:

- Món “nhất xuy định tình yên” kia bán bao nhiêu?

Ngư cô nương đáp:

- Sáu lượng một ống.

Người mặt quái nói:

- Ngươi ra giá trên trời rồi.

Ngư cô nương nói:

- Ngươi cũng có thể xuống đất trả tiền.

Người mặt quái:

- Tiền nhiều hay ít không phải là vấn đề, chỉ xem hàng có tốt hay không.

- Ta đã nói rồi.

Ngư cô nương lại chuyển sang nụ cười oán hờn quyến rũ:

- Các đại gia sẽ không sợ giá bao nhiêu...

Sau đó nói nhỏ:

- Nếu như muốn hàng thượng hạng... loại “nhất phú phát tình tề” kia có thể rót vào trong ống thuốc Lào, thổi vào mặt người khác, lập tức sẽ lao vào lòng gọi ca ca. Chỉ là mỗi ống nhiều hơn sáu lượng mà thôi.

Người mặt quái cười nói:

- Sáu lượng bạc?

Ngư cô nương trung thực không khách sáo:

- Vàng.

Người mặt quái xì một tiếng, lại hỏi:

- Tổng cộng là sáu lượng bạc, sáu lượng vàng?

Ngư cô nương đáp càng nhanh:

- Tổng cộng là mười hai lượng vàng.

Người mặt quái hà một tiếng:

- Mười hai lượng vàng, ngươi thật biết kiếm tiền.

Ngư cô nương cười một tiếng:

- Có loại đầu người, mười hai thùng vàng còn không mua được; có loại cô nương, hai mươi thùng vàng cũng khó làm nàng gật đầu.

Người mặt quái trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Nghe ra cũng không tính là quá đắt.

Ngư cô nương nhoẻn miệng cười:

- Ta đã sớm nói rồi, đồ của ta luôn có giá trị.

Lần này là người bịt mặt nói:

- “Nhất phú nhất tề”? Đồ chơi mới gì thế? Cũng phải xem thử hàng trước.

Ngư cô nương lấy ra một thứ giống như ống sáo, phía trên điêu khắc hoa ngọc lan và thược dược, chung quanh có giấy đỏ điểm tuyết trông giống như cầu vồng hay mây, đưa đến trước mặt bọn họ lấp ló.

Người bịt mặt nhìn một chút, muốn đưa tay cầm lấy.

Ngư cô nương rút tay lại, cười mê người, chìa tay ra.

- Thế nào?

- Một tay vàng, một tay hàng.

Người bịt mặt dường như hơi do dự:

- Xem ra, nó không có vẻ đáng giá như vậy...

Ngư cô nương liếc hắt một cái, bực tức nói:

- Nể mặt đại gia lắm mới cho biết, đây là phát minh mới nhất của Hạ Tam Lâm, nhờ Hà đại ca nên mới có thể lấy được sản phẩm mới này đến tay. Nếu như ngươi không mua, vậy thì nhìn lầm đánh mất bảo bối rồi.

Người bịt mặt cũng phụ họa:

- Vậy thì thật đáng tiếc.

Lần này lại đến phiên người không mặt nói:

- Có điều, vật này nhìn có vẻ quen quen.

Ngư cô nương lại giống như cười không nổi.

Người không mặt lại nói tiếp:

- Vật này hình như chúng ta còn từng dùng qua.

Người mặt quái kể xướng người họa:

- Dùng rồi hình như cũng không có công hiệu như cô ta nói.

Sắc mặt ngư cô nương đã hơi trắng bệch, cắn môi.

Người bịt mặt lại thêm vào một câu:

- Không có công hiệu như vậy, nhưng lại có công hiệu khác.

Người không mặt phụ họa:

- Công hiệu gì?

Người bịt mặt đột nhiên đưa tay kéo bọc miệng của mình xuống, mở miệng lớn, dùng tay chỉ vào miệng mình, giận dữ hét một câu:

- Lại có thể biến ta thành người không răng.

65. Chương 65: Mua Cá Tặng Dao

Ngư cô nương ngơ ngác nhìn cái miệng lớn cháy đen của hắc, bên trong đã không còn mấy cái răng, làm sao cũng không nặn ra được một chút nụ cười.

Người nọ chỉ vào cái miệng môi trên đã không thấy hai miếng lớn, môi dưới thiếu đi một mảng lớn, ngay cả lưỡi cũng chỉ còn lại một nửa, còn một nửa giống như bị chính hắc nuốt vào trong bụng. Chẳng trách hắc nói chuyện lại mơ hồ không rõ như vậy.

Hóa ra người bịt mặt lại là một người miệng nát.

Miệng của hắc giống như bị người ta nhét vào một ống thương nhọn, hơn nữa còn ra sức khuấy động.

Người miệng nát kia hỏi:

- Người... còn nhận ra ta không?

Ngư Thiên Lương ngơ ngác chờ ra.

Hà Hỏa Tinh bên cạnh nhìn chăm chú một lúc, không nhận được hỏi:

- Hắc là ai?

Ngư cô nương lấp bắp nói:

- Người... người là kỳ chủ của Chính Hoàng kỳ... Hoàng nhị gia?

Người nọ há mồm, nhìn giống như cười thắm, lại giống như gào khóc không ra tiếng:

- Ta chính là một trong tứ đại kỳ chủ dưới trướng Long Bát thái gia, nắm giữ hoàng kỳ, Hoàng Hôn.

- Người...

Ngư cô nương kinh ngạc:

- Người...

Nhất thời lại “người” không ra, cũng “người” không tiếp được.

- Người còn nhớ Hoàng Hôn?

Một đại hán không mặt khác quát lên:

- Vậy ta thì sao?

Hắc dùng một quyền đánh rớt nón cỏ lớn Mã Liên pha trên đầu mình, cũng vén khăn che mặt lên, lộ ra một khuôn mặt thối rữa, tả tơi, mục nát đến mức giống như có con bọ sắp từ chui ra từ trong những vết thương ghê lở kia, găm lên:

- Ta là ai? Người nhận ra không?

Ngư cô nương còn chưa tỉnh hồn, lại nhìn thấy khuôn mặt này, không nhận được kêu lên một tiếng, lui lại một bước, đụng vào ngực “Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa.

- Người...

Lần này nàng cuối cùng vẫn nói một chữ “người”.

- Chẳng lẽ người là Hồng Kỳ đường chủ... Chung... Chung đại ca?

Người mặt nát kia giận dữ cười mấy tiếng:

- Hà, hà! Người còn nhớ sao? Hiếm có hiếm có.

Hà Xa đảo cặp mắt kỳ quái, hỏi:

- Hắc là ai?

Ngư cô nương khẽ thở dài một hơi:

- Hấn... hấn là...

Sau đó mới cố trấn định nói:

- Hai người bọn họ, một người là “Thái Dương Toản” Chung Ngộ, một người là “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn.

Hà Xa ngạc nhiên nói:

- Ồ? Chẳng phải đều là ái tướng của Long Bát thái gia, kỳ chủ nắm giữ tứ kỳ, được người trong võ lâm xưng là “Tam Chinh Tứ Kỳ”?

Ngư cô nương hít một hơi lạnh:

- Chính là bọn họ, chính là bọn họ.

Hai người khác, người một mắt vẫn dùng con mắt hoàn hảo nhìn chăm chăm vào Ngư Thiên Lương, người mặt quái lại cố sức gian khổ kêu lên:

- Nếu người đã nhận ra bọn họ, chắc cũng nhận ra hai chúng ta chứ?

Ngư cô nương nhìn người quái dị cơ mặt co rúm, gương mặt vặn vẹo, ngũ quan chen vào với nhau, chỉ không dám nhìn quái nhân một mắt kia, thở dài một tiếng xa xăm, nói:

- Nếu hai người bọn họ, một người là Hoàng Hôn, một người là Chung Ngộ, vậy đại gia người chắc hẳn là “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ, đại gia hẳn nếu không bất ngờ thì là “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh rồi.

Hà Xa lẩm bẩm:

- Tốt, tốt, đều tới rồi, tới cũng tốt.

Quái nhân vốn có bốn người.

Người mặt quái “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ nói chuyện cực khổ nhất, tốn sức nhất.

Người bịt mặt “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn nói chuyện không rõ ràng nhất, ngôn ngữ mơ hồ nhất.

Người không mặt “Thái Dương Toản” Chung Ngộ có gương mặt khiến người ta nhìn thấy sợ hãi nhất, nhưng nói chuyện lại rõ ràng nhất.

Chỉ có người một mắt “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh là ít nói chuyện nhất.

Hấn đúng là không nói chuyện.

Hiện giờ hấn đã nói.

Câu đầu tiên của hấn giống như nói với chính mình, lại giống như bắt chước giọng điệu của Hà Xa:

- Rất tốt, rất tốt, nhận ra cả thì tốt.

Sau đó câu thứ hai của hấn là nói với Ngư cô nương:

- Chúng ta là khách hàng cũ, đúng không?

Ngư cô nương chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi, miễn cưỡng cười nói:

- Xin lỗi, vừa rồi bốn vị đều che mặt, trùm đầu, tiểu nữ tử nhất thời trí nhớ kém, không nhận ra bốn vị đại giá.

Lợi Minh chỉ lạnh lùng nói:

- Cũng vì nhất thời không nhận ra, người mới định bán những món đồ chơi kia cho chúng ta, đúng không?

Cũng không biết vì sao, trong số bốn người thì Lợi Minh có hình dáng sạch sẽ, gọn gàng nhất, thứ duy nhất thiếu sót cũng chỉ là một con mắt, nhưng khi Ngư cô nương bị hấn nhìn vào, lại cảm thấy cả người không được tự nhiên; khi hấn mở miệng nói chuyện, nàng cũng sẽ cảm thấy sồn tóc gáy.

Nàng uyển chuyển gượng cười nói:

- Nếu là khách quen, trước tiên chào hỏi một tiếng, mọi chuyện chúng ta đều có thể thương lượng mà.

Lợi Minh nói:

- Chúng ta? Chúng ta đều biến thành hình dáng này, không có mặt mũi gặp người nữa, đành phải dút khoát che mặt, tránh bị người ta chê cười.

Ngư cô nương cố gắng nặn ra một nụ cười:

- Ai cười các người... ai dám cười các người?

Lợi Minh nói:

- Nên cười, nên cười, chúng ta quả thật rất đáng cười.

Ngư cô nương cố gắng cười tự nhiên một chút:

- Các người là hào kiệt tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, cả ngày cầm đao động thương, khó tránh khỏi sẽ bị tổn thương một chút. Tuy bị thương trên mặt, nhưng vẫn khoẻ mạnh uy vũ, tăng thêm chiến tích, còn có mị lực hơn một số nam tử hán, có gì đáng cười chứ.

Lợi Minh nói:

- Ta nói chúng ta đáng cười, là vì hình dáng của chúng ta trở nên như vậy, rơi vào tình cảnh này, cũng không phải vì chiến đấu giang hồ, tranh cường hão thắng, tỷ võ giao chiến.

Lúc này Ngư cô nương nói gì cũng không cười nổi:

- Vậy xảy ra thế nào?

Một con mắt của Lợi Minh lập loè phát sáng, đó là ánh sáng hung ác.

- Người hỏi ta?

- Đúng vậy.

- Người muốn biết?

- Đúng vậy.

Trong mắt Lợi Minh phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đó là ánh sáng sắc bén.

- Được, để ta nói cho người biết, Ngư cô nương!

Lợi Minh nói

- Chúng ta sở dĩ biến thành quái vật người không giống người, quỷ không giống quỷ, hoàn toàn là nhờ ơn của người, bởi vì người!

Hắn gằn từng chữ từng câu:

- Lần đó, bởi vì chúng ta nghe người giới thiệu, mua đồ của người, mới rơi vào kết cục như vậy!

Lúc này, rất nhiều thực khách, trà khách đều bị kinh động, tiến đến gần, tò mò nghe ngóng, xì xào bàn tán:

- Là chuyện gì vậy?

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Trong hồ lô của Ngư cô nương rốt cuộc bán thuốc gì, khiến người ta biến thành thảm trạng như vậy?

Người tới nghe ngóng có hai ba người ăn mặc như nha dịch, bổ khoái, còn có hai ba người có lẽ là phụ trách văn thư, đồ giám gì đó, trong đó có một người trung niên ăn mặc cao quý, cử chỉ nho nhã, ân cần hỏi:

- Hảo Thu cô nương, cô đã làm chuyện gì với những người này, khiến bọn họ tức giận như vậy?

Ánh mắt Ngư cô nương xoay chuyển, đảo qua bốn người, cười nói:

- Nghe bốn vị nói, tôn dung của đại gia trở nên như vậy, đều là do ta làm hại?

Lợi Minh chỉ đáp một chữ:

- Đúng.

Ngư cô nương nói:

- Nhưng từ trước đến giờ ta chưa từng ra tay làm hại bốn vị. Bốn vị lão gia rơi vào tình cảnh như vậy, chắc hẳn là vì mua đồ của ta rồi?

Lần này Lợi Minh cũng chỉ đáp hai chữ:

- Dương nhiên.

Ngư cô nương ôn nhu, ôn hoà, ôn dung hỏi:

- Vậy các người đã mua thứ gì của tiểu nữ tử ta? Sao lại biến thành hình dáng như vậy?

“Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh mở miệng nhe răng, bỗng nhiên nén cơn giận dữ, muốn nói lại thôi.

“Thái Dương Toản” Chung Ngộ không nghe thì thôi, vừa nghe lập tức mắng lên:

- Người còn dám nói! Ta xxx mẹ ngươi! Người còn không biết xấu hổ nói ra! Lần đó chủ nhân nhà chúng ta bảo chúng ta mua một chút “chính bài như ngư đắc thủy, trường dạ bất hưu hoàn”, bà nội ngươi, ngươi lại nhân cơ hội giới thiệu với huynh đệ chúng ta một số hàng riêng. Một người dùng thử “kim bài thân hương thiết ngọc yên”, một người giới thiệu “tân lệ kê ô cầu đạo ngũ ma tán”, một người lại giới thiệu con mẹ nó cái gì “lão chiêu bài vi sở dục vi tông tâm sở dục ngọc quỳnh tương”, còn một người chính là Lợi lão tứ của chúng ta, ngươi lại miễn phí tặng ột gói “Lão Tự Hiệu khẩu hàm chủ phún nhất tiết thiên lý, nhất châm kiến huyết, nhất chiêu liễu hoàng phong vĩ hậu đỉnh”... Kết quả, xxx muội muội ngươi, dần biến chúng ta thành bộ dáng này!

Ngư cô nương lại cười hì hì nói:

- Đừng xxx mẹ ta, muội muội ta, tiểu nữ tử ta ở đây, các đại gia nếu không hài lòng, muốn xxx thì cứ xxx tiểu nữ tử là được.

Người mặt quái “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ kia giận dữ nói:

- Được, đồ kỹ nữ, xxx ngươi! Đợi một lát bảo đảm xxx ngươi đến chết đi sống lại, chết rồi còn không sống lại được!

Hắn giận dữ, nói chuyện cũng lưu loát hơn nhiều.

Ngư cô nương giống như đã nhìn quen cảnh tượng này, nghe quen những lời này, chỉ nói:

- Người nói ghê gớm như vậy, ta cũng đành bội phục. Có điều, lúc ta bán cho các người vẫn là đồ tốt, sao lại biến bốn vị khách quý các người thành... bộ dạng này?

Người che mặt (hiện giờ đương nhiên cũng không che mặt nữa) Hoàng Hôn oán trời trách người, mơ mơ hồ hồ, vừa giận vừa hận nói:

- Hừ, ngươi còn dám nói! Cái gì “kim bài thân hương thiết ngọc yên”, ta đặt ở bên miệng thổi vào trong cửa sổ, “bụp” một tiếng, lại nổ tung trong miệng ta... cả miệng đầy máu, răng rơi sạch hết, gần như cả gốc lưỡi cũng không còn... may mắn không bị người ta bắt được đánh chết tại chỗ.

“Thái Dương Toản” Chung Ngộ cũng tức giận nói:

- Sau khi mua những thứ mà người giới thiệu, bốn huynh đệ chúng ta mỗi người đi thử một chút... Ta mới rải “tân yểm kê minh cầu đạo ngũ ma tán” về phía đối phương, “vù” một tiếng, rõ ràng không có gió, rầm cũng không có một cái, lại bay ngược về phía ta, mặt của ta liền biến thành như vậy... Ta còn chưa tính, ngươi cho lão tam cái gì “Lão Tự Hiệu hàm huyết phún nhân nhất xúc tức phát nhất châm huyết cái gì đỉnh”? Vừa dài vừa phiền phức, ta cũng không nhớ hết! Hắn phun vào kẻ địch, kết quả lại bắn vào mắt mình, thiếu chút nữa đã xuyên qua não, may mắn tránh được một mũi... có điều một con mắt xem như đã phế... Ngươi thật ác độc!

Hắn vừa nói xong, lại đến phiên “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ giành nói:

- Con yêu phụ người! May mà chúng ta dùng thử trước, nếu không giao cho Bát gia, thương tổn đến ngài, chúng ta còn đầu trên cổ sao? Đồ kỹ nữ chết tiệt xấu xa, người hại chúng ta thật thảm! Cái gì “lão chiêu bài vi sở dục vi tông tâm sở dục ngọc quỳnh tương”, ta đổ vào trong rượu, đi tới nhìn thử, ả kỹ nữ kia không ngã, lại “phụt” một tiếng há miệng phun ra, hoàn toàn phun vào mặt ta... hừ, khuôn mặt ta liền trở nên như vậy! Sau đó bốn sư huynh đệ chúng ta tập trung lại, mới biết đều trúng phải kế của đồ kỹ nữ người. Hôm nay chúng ta đến đây để tính sổ, lại mua một món hàng thật.

Ba người nói tạp nham như vậy, người nghe cuối cùng cũng hiểu được hơn phân nửa. Có người hơi biểu thị đồng tình, nhưng phần lớn mọi người lại âm thầm cười trên nỗi đau của người khác, có người còn không nhin cười được.

Ngư cô nương lại mím môi, ung dung không vội hỏi một câu:

- Gia môn hôm nay còn muốn mua hàng của tiểu nữ tử sao?

- Mua.

Lúc này người một mắt “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh mới lên tiếng:

- Ta mua cá.

Ngư cô nương duyên dáng cười một tiếng:

- Vậy mua cá phải tặng đao rồi...

Nàng lại cười tủm tỉm nói:

- Thứ người muốn mua là mạng của tiểu nữ tử đúng không?

66. Chương 66: Mua Đao Tặng Cá

- Người đương nhiên phải đền mạng!

Lợi Minh hung hãn nói:

- Chỗ này buôn bán thuốc giả hại người, cũng phải đóng cửa tịch thu!

- Tịch thu? Tịch thu cho ai?

Bỗng nghe một thương nhân nho nhã lịch sự nói:

- Tịch thu cho các người?

Sau đó y vẫn nho nhã lịch sự nói:

- Các người nói tịch thu là tịch thu, đóng cửa là đóng cửa, lấy việc công làm việc tư, không bằng dứt khoát phóng hỏa đốt nhà, công khai cướp bóc còn gọn gàng hơn.

“Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn giận dữ:

- Người... người là ai... liên quan gì đến người... dám nói chuyện với chúng ta như vậy?

“Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa ở bên cạnh đã tỏ ra lười nhác, không nhin được nói:

- Y à? Y cũng không phải là gì, chỉ là chương quỹ ở nơi này, người ta thường gọi là “Thất Hảo Quyền Vương” Mạnh Tương Lữ, người có thể gọi y là Mạnh Khương Nữ cũng được. Dù sao, nếu các người muốn đóng cửa tịch thu tiệm của y, y sẽ khóc đến rung trời, khóc đổ cả trường thành.

“Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn dĩ nhiên từng nghe đến đại danh của “Thất Hảo Quyền Vương” Mạnh Tương Lữ, thái độ hung hăng càn quấy lập tức giảm đi phân nửa, nhưng vẫn khá ngang ngược:

- Người là... chương quỹ?

- Đúng thế.

- Đã vậy... nếu không muốn bọn ta đóng cửa bắt người... vậy thì rút sang một bên đi!

- Cút cũng được, chỉ là có một chuyện ta không hiểu.

Mạnh Tương Lữ nhất định là một người đã trải qua nhiều tình cảnh lớn, bởi vì chỉ có người giang hồ từng gặp tình cảnh lớn, mới có thể thần khí an nhàn, nhả nhặn phân rõ phải trái dưới tình hình giương cung bạt kiếm như vậy.

“Thái Dương Toản” Chung Ngộ cũng từng nghe đến thanh danh của “Thất Hảo Quyền Vương” Mạnh Tương Lữ, vì vậy cố nén cơn giận, khuyên nhủ:

- Chúng ta làm việc... không cần người hiểu... người hiểu chưa?

Hắn cảm thấy câu này đã vô cùng hợp lý, rất biết lẽ phải.

Mạnh Tương Lữ cũng rất ôn hòa nói:

- Ta hiểu rồi. Chỉ là có một chuyện, trước khi các người làm việc nhất định phải biết.

Bốn tên cao thủ Chung Ngộ, Hoàng Hôn, Ngô Dạ, Lợi Minh chỉ muốn báo thù, vốn không thêm để ý tới. Nhưng bọn họ lập tức phát hiện, trong tiệm dù là khách ăn, khách ở, hay là tiểu nhị, giúp việc, thậm chí là quan nhân, sai dịch, tiêu sư, nghệ kỹ, ca xướng, nhìn thần sắc dường như không một người nào đứng về phía bọn họ. Nếu như đối chọi không kiêng nể, cho dù hậu đài của bọn họ đủ cứng, e rằng cũng sẽ gặp phiền toái. Cho nên lúc này “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ mới bắt đầu nói:

- Người nói đi!

- Tiệm nhỏ này là do ta mở, khách quen đến đây đều có một quy củ bất thành văn.

- Cái gì quy quy quy... củ củ?

- Đó là công đạo. Chỗ chúng ta muốn đánh nhau, đòi nợ hay giết người, đều nhất định phải có công đạo. Thậm chí người có thể ở đây dùng thủ đoạn bẩn thỉu trèo lên, nhưng chỉ cần bị chúng ta phát hiện người dùng con đường bất chính, chúng ta sẽ lập tức đánh người xuống, hơn nữa bảo đảm trèo càng cao thì ngã càng đau. Đây chính là quy củ của bọn ta.

Sau khi Chung Ngộ nghe xong, liền cười lạnh nói:

- Quy củ tốt. Nhưng ả ta bán thuốc giả hại sư huynh đệ chúng ta trước, ta chỉ muốn ả ta trả lại một công đạo.

Mạnh Tương Lữ hỏi ngược lại:

- Vậy chuyện mà ta không hiểu có thể nói ra được rồi. Tại sao các người đang yên đang lành lại muốn mua thuốc của cô ta?

Bốn người nhất thời cứng họng không nói được.

Chỉ có “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh đã sớm đề phòng câu hỏi này, vì vậy là người đầu tiên đáp lời:

- Là ả ta... dụ chúng ta mua...

Còn chưa nói xong, Hà Xa đã không kiên nhẫn cắt ngang:

- Cô ấy dụ là các người mua ngay? Các người mua làm gì? Còn không phải là muốn mê gian phụ nữ nhà lành, ám toán anh hùng hảo hán? Trong võ lâm có đại trượng phu đội trời đạp đất nào lại dùng mách khéo này? Trên giang hồ có nhân vật quang minh chính đại nào lại dùng thủ đoạn như vậy? Các người rõ ràng có ý đồ bất chính, manh tâm bất lương, mới dùng trăm phương ngàn kế mua những thứ hàng này.

Bốn người bị nói đến sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, hình dáng vốn đã khó coi càng trở nên khó chịu.

Mạnh Tương Lữ vẻ vui vẻ hoà nhã nói:

- Chắc là như vậy đúng không? Bốn vị thêm muốn những món hàng lợi hại mà Ngư cô nương giới thiệu, muốn chiếm tiện nghi lúc giao thủ với người khác, kết quả lại chịu thiệt thòi lớn. Chuyện này trách được ai?

Bạch Nhiệt Thương, Lạc Nhật Xử, Thái Dương Toản, Minh Nguyệt Bạt nhất thời không thể trả lời. Lại là Ngư Đầu lên tiếng trước:

- Xem ra, bốn vị đại gia này nói gì cũng có danh tiếng trên quan đạo, nhưng thủ đoạn lại không bằng cả bọn trộm cắp trên hắc đạo. Bọn họ mua những thứ đó, mục đích là muốn không chiến mà thắng, nhiếp phách câu hồn, còn chẳng muốn động một đao một thương. Đây là quan gia gì chứ, ta khinh!

Ngư Vĩ nói tiếp:

- Ta thấy bốn vị đại gia đã ghê gớm như vậy, càng đừng nói đến cấp trên của bọn họ. Cái gì Long Bát thái gia, không phải uy danh vang lừng thiên hạ sao? Lại còn bảo thủ hạ của hắn mua loại hàng này. Làm gì ấy nhỉ? Hử? Ta nhỏ vào!

Bốn người giận đến mức mặt phát nổ, da phát đen, tay phát rung, miệng phát run, nhất thời cũng nói không nên lời.

Hà Xa tức giận nói:

- Ta thấy, tâm tính bất nghĩa, tâm địa bất lương, bây giờ mua phải hàng giả, tự mình chuốc khổ, vậy cũng xem là đáng kiếp. Còn dám tới đây, muốn bị đánh sao?

Mạnh Tương Lữ cười ha hả nói:

- Thực ra bốn vị có lẽ cũng không biết. Ngư cô nương quả thật bán thuốc giả trong tiệm của ta, chuyện này ta biết, hơn nữa luôn luôn nhắm một mắt, mở một mắt, để cô ấy tùy ý...

“Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ giận dữ:

- Người... người... người... lại... biết rõ... ả... ả... cũng...

Mạnh Tương Lữ thừa nhận không e dè:

- Ta đương nhiên biết, còn khích lệ cô ấy làm như vậy. Bởi vì những kẻ tới tìm mua loại hàng này đều không phải người lương thiện, tâm địa hiểm độc. Loại người này, chúng ta không tới giáo huấn, mượn chuyện này để cảnh cáo, chẳng lẽ thật sự để bọn chúng mua được hàng thật, khiến cho những người tốt, hảo hán, cô nương tốt gặp phải tai ương sao?

“Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn giận đến giậm chân, dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương, mắng:

- Người... người... đều do người làm...

Mạnh Tương Lữ thản nhiên nói:

- Thăng thần mà nói, ta chẳng những là chủ quỹ của nơi này, còn là một thành viên của Dụng Tâm Lương Khổ xã, cũng là đệ tử của Tượng Tị tháp ... Chúng ta không làm loại chuyện này thì ai sẽ làm? Đương nhiên việc đáng làm thì phải làm.

Ngư cô nương cười hì hì nói:

- Chuyện này còn phải nói sao. Có một số người thấy ta là hạng nữ lưu, không chịu tin tưởng, thế là tiểu nữ tử liền đưa Hà Đô Đầu ra. Hà giáo chủ là người đứng đầu một giáo trong Hạ Tam Lạm, y vừa đứng ra, những người vốn chỉ tin tiểu nữ tử ta ba phần đều biến thành tám phần, mọi người liền móc tiền thấy hàng là mua. Đoạn sau chỉ có một câu, ai dùng thì kẻ đó sẽ gặp phải tai ương, xui xẻo. Ta à? Vừa lúc thay trời hành đạo. Ai dùng những món đồ chơi tà đạo này, trước tiên sẽ bị trúng tà. Ta không lấy mạng bọn họ, chỉ làm cho bọn họ nát miệng nát mặt, hủy dung hủy mạo, đã xem như niệm tình ông trời có đức hiếu sinh rồi. Các người còn phải đập đầu tạ ơn đấy.

Kỳ chủ “tứ kỳ” hai mặt nhìn nhau, đều trở mắt ra.

Một lúc sau, một người mới thử hỏi:

- Hóa ra... chỗ này của các người là hắc điểm?

- Không.

Mạnh Tương Lữ lập tức giải thích:

- Nơi này của ta sáng sủa rõ ràng, quang minh chính đại, sao lại là hắc điểm.

Một người khác thở gấp nói:

- Hóa ra là... các người chuyên làm chuyện... hại người này!
- Đúng.

Hà Xa nói:

- Chúng ta chuyên hại những kẻ muốn hại người.
- Được, được, được...

Có một người đang muốn nói mấy câu hung ác, cơ mặt lại vắn vẹo, nhất thời không nói được, chỉ nói ba chữ “được”.

Chỉ có Lợi Minh âm âm trầm trầm, oán oán hận hận nói:

- Các người không sợ người ta quay lại báo thù sao?
- Báo thù? Đến đây đi, dài dòng làm gì!

Hà Xa không nói hai lời, vén tay áo lên:

- Người cho rằng cầm cây đao tới, ở đây sẽ đưa người con cá mặc cho người giết sao? Vào được nước ăn được cay, qua được sông không sợ đá trơn. Muốn đánh thì cứ tới đây, mời!

Không ngờ Lợi Minh lại bình tĩnh nói:

- Người chọc chúng ta cũng không có lợi. Bối cảnh của chúng ta hùng mạnh, người đông thế lớn, hướng hồ tại kinh sư có ai không nhìn sắc mặt của chúng ta để đối đãi? Chúng ta bị biến thành bốn gương mặt quái dị, chuyện này có thể tạm bỏ qua, nhưng trước tiên người phải giao ra một người, mọi sự mới có thể thương lượng.

Mạnh Tương Lữ cũng bình tĩnh hỏi:

- Giao người? Giao ai? Ta cũng không kết giao bằng hữu.

Lợi Minh cười lạnh nói:

- Người không cần làm bằng hữu với chúng ta, còn không chịu giao bằng hữu của người ra?

Mạnh Tương Lữ chỉ cười không đáp.

“Thái Dương Toản” Chung Ngộ lại nổi nóng quát lên:

- Cho người mặt mũi mà người không cần, đúng là muốn bị đánh. Vừa rồi khách lên phòng rõ ràng là bị người bắt cóc, cái hắc điểm này của người không làm chuyện gì tốt. Còn không mau giao người ra đây, đây đưa cái gì. Tứ gia môn chúng ta một khi ra tay, bảo đảm gà chó không còn.

Mạnh Tương Lữ nghe vậy, liền cười nói với Ngư cô nương:

- Có đúng không? Ta đã sớm đoán bọn họ đến là vì tên u hồn không mũi kia mà.

Hà Xa lại ngáp một cái:

- Không đánh sao? Ta phải về ngủ rồi.

67. Chương 67: Người Thiện Bị Cá Khinh

“Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ giận đến mức giọng nói cũng run rẩy:

- Các người... giao người... có giao hay không?

Ngư cô nương quỳn rũ yêu kiều hỏi:

- Giao có lợi ích gì?

Ngô Dạ vừa nghe, biết có thể thương lượng, liền nói:

- Giao, chuyện này liền tạm... tạm... tạm thời... tha cho người... Nếu như... nếu như không giao... hừ... hừ... hừ...

Cặp mắt Ngư cô nương lạnh lợi, con ngươi đen nhánh sáng ngời đảo một vòng, liếc về phía Ngư Đầu Ngư Vĩ, nói:

- Nếu quả thật giao người, người sẽ tha cho chúng ta lần này...

Ngư Đầu hiểu ý, liền nói tiếp:

- Thế nhưng chỉ tha một lần, lần tới vẫn sẽ đến tính sổ.

Ngư Vĩ cũng lập tức đáp lời:

- Nói cách khác, cuối cùng vẫn phải tính sổ, chỉ sớm hay muộn mà thôi.

Ngư Đầu nói tiếp giống như đọc ca dao:

- Tính muôn tính sớm, còn không bằng tính sớm xong sớm. Ít nhất hôm nay chúng ta đều ở đây.

Ngư Vĩ cũng tiếp lời giống như hát điệu “hoa sen rụng”:

- Nếu không, lỡ có ngày ở đầu phố cuối phố, chúng ta sợ ý lơ là, bị người ta đâm một kiếm, chém một đao, vậy thì không cần tính nữa rồi.

Ngư Đầu nói:

- Vươn đầu cũng là một đao, rút đầu cũng là một đao, nhưng hôm nay nếu giao người thì lại mất đạo nghĩa.

Ngư Vĩ nói:

- Buôn bán lỗ vốn như vậy, người có làm không? Người có chịu không? Người nói thử xem!

Ngư Đầu nói:

- Làm. Chỉ có kẻ ngốc mua thuốc trúng nhằm thuốc giả, dùng xuân dược gặp phải xuân dược quá hạn mới làm như vậy.

Ngư Vĩ nói:

- Không làm. Cái loại trộm cắp muốn phun khói mê, hạ thuốc mê, còn có thể làm được chuyện gì chứ.

Hai người kẻ xương người họa, lại khiến tứ đại kỳ chủ gần như muốn nổ tung.

Chung Ngộ giận dữ nói:

- Người biến chúng ta thành như vậy, há có thể vì ơn huệ nhỏ bé mà hãy bỏ qua cho các người. Bỏ qua cho các người hôm nay, đã xem như niệm tình ông trời có đức hiếu sinh, nể mặt Lục Trì tiên sinh lắm rồi, cũng coi như để Mạnh lão bản dễ làm người làm việc.

Ngư cô nương, Ngư Đầu, Ngư Vĩ đều cười.

Ngư Hảo Thu nói:

- Xem ra, hôm nay người không phải muốn tha cho chúng ta, mà là không muốn dùng một cây gậy trúc đánh người trên thuyền, khiến cho người một thuyền đều phản lại người. Ôn đại lão vốn không dễ chọc, cộng thêm danh tiếng của Mạnh chương quý, các người dù sao cũng phải kiêng kị ba phần bảy phần. Các người muốn cứng rắn, chỉ sợ cứng rắn không nổi, cho nên muốn mọi người thiếu các người cái tình này, sau đó chấp tay chiêm được tiện nghi. Kết quả còn không phải vẫn muốn lấy mạng tiểu nữ tử sao?

Lần này Ngư Vĩ nói trước:

- Thực ra, bọn họ chỉ có bốn người, tuy rằng có chỗ dựa, nhưng cũng không lớn gan đến mức dám chiến đấu với toàn bộ đồng đạo trong Danh Lợi Quyền, cho nên đành phải lấy lùi làm tiến.

Ngư Đầu dường như không thích Ngư Vĩ giành nói trước, bèn đính chính:

- Đó là lấy tiền làm lùi, không, là lấy công thay thủ. Đám ác nhân bọn họ trước tiên cáo trạng, còn chuyện thân là người trong quan phủ, lại lên dùng công quỹ mua thuốc và ám khí hại người thì bỏ qua không nói. Lại còn vu khống người khác bán thuốc giả cho hắn, tới chỗ này viện cớ hỏi tội, thật ra là muốn bắt người cướp tù phạm... đây không phải là...

Lời còn chưa dứt, Chung Ngộ đã tức giận cắt lời:

- Chúng ta là đường đường chính chính, phụng lệnh cấp trên tới áp giải đào phạm về nha môn, nào giống các người lên lên lút lút, che che giấu giấu!

- Nếu thật như thế, vậy thì quá tốt rồi.

Mạnh Tương Lữ cười ha hả, giống như “lòng dạ lão nhân rất sượng”, lên tiếng hòa giải:

- Nếu là như vậy, các người hãy bấm báo với nha môn, chiếu theo thủ tục, xin quan phủ phái người cầm hải bổ công văn tới bắt phạm nhân đi!

Bốn quái nhân nhất thời cứng họng.

- Thế nào?

Hà Xa lại không nhịn được thúc giục:

- Nếu không có, không làm được, vậy ta phải về ngủ ba trăm hồi đây.

- Không lấy ra được sao?

Ngư cô nương híp mắt cười nói:

- Hóa ra chuyện tróc nã yếu phạm chỉ là bốn vị buột miệng nói bừa, mượn công trả thù riêng?

Lần này Lợi Minh đã giận tím mặt, quát lên:

- Con mẹ ngươi! Người thiện bị người khinh, lần này lại bị cá đùa! Chúng ta đã chịu thương thương, tiên lễ hậu binh. Con yêu phụ ngươi, còn có hai đứa tôm tép miệng còn hôi sữa kia, cho rằng có thể tự cao tự đại sao! Ta xxx muội muội ngươi! Các người không giao người ra, chúng ta sẽ đi lên bắt!

- Thật sao!

Lần này trong mắt Hà Xa lại phát ra ánh sáng khác thường:

- Cuối cùng cũng có thể đánh nhau rồi.

Không ngờ “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn lại dùng một tay giữ “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh lại, khuyên nhủ:

- Lão Tứ, đừng kích động! Chúng ta không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật. Người của Lão Tự Hiệu không thù không oán với chúng ta, đệ tử của Danh Lợi Quyền cũng có không ít người là thành viên nòng cốt của Tượng Tị tháp. Chúng ta là hảo hán không chịu thua thiệt trước mắt, trước tiên chiếm cái lý rồi lại nói.

Lợi Minh nghe vậy, lại có thể nén giận, chỉ cầm phần bắt bình nói:

- Hừ! Bọn chúng cũng không nên ép người quá đáng. Nói cho người biết, chỉ cần Long Bát đại gia ra lệnh một tiếng là có thể san bằng cửa tiệm nho nhỏ này...

Ngư cô nương nghe vậy, đột nhiên biến sắc, vội kéo tay áo Mạnh Tương Lữ nói nhanh:

- Ta thấy không ổn, bọn họ đang kéo dài thời gian, đây là giương đông...

Lời còn chưa dứt, chợt nghe phòng trọ trên lầu đã vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt.

Sắc mặt Ngư Thiên Lương trắng bệch, lập tức động thân. Bốn tên kỳ chủ đều rít lên một tiếng, ngăn cản nàng lại.

Ngư cô nương vịn người một cái, đã cùng với Ngư Đầu, Ngư Vĩ tựa lưng đứng cùng nhau, ba mặt hỗ trợ, đứng đối diện với bốn tên địch thủ.

Ngư Hảo Thu vớ lấy một túi phi tiêu ở bên hông, một tay đã đưa vào bên trong, một tay khác lại đeo vòng, thủy tinh trên châu va chạm với nhau kêu lên lách cách. Ngư Đầu, Ngư Vĩ mỗi người lấy ra một món vũ khí ngắn giống như thập tự thương, thập tự qua, mũi nhọn sắc bén, vừa giống như bảo thạch, vừa có đủ loại màu sắc, thoát nhìn rực rỡ chói mắt, nhưng trên tay bọn họ sử dụng lại nhanh nhẹn vô cùng.

Chỉ nghe Chung Ngộ trầm giọng giận dữ nói:

- Hôm nay không có chuyện của các người, không làm càn thì chúng ta sẽ không giết!

Ngư cô nương nóng nảy, quay sang Mạnh Tương Lữ bên cạnh giống như đang khoanh tay đứng nhìn, kêu lên:

- Mạnh lão bản, trên lầu có chuyện rồi, phiền ngài đi một chuyến, nơi này đã có ta và đệ đệ, tiểu đệ.

Mạnh Tương Lữ lại ung dung cười nói:

- Hảo cô nương, đừng nóng vội!

Hà Xa cũng ung dung không vội, vẫn có vẻ chán ngán nói:

- Bọn họ giương đông kích tây, chẳng lẽ chúng ta không biết tương kế tựu kế...

Lời còn chưa dứt, một tiếng “rầm” vang lên, một cái bóng đã như chim ưng phá vỡ cửa sổ, rơi xuống dưới lầu, đụng vào hai cái ghế, một cái bàn, sau đó nằm trên đất rên rỉ.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh. Sau khi người này lao xuống, lại thêm một tiếng “rầm”, một cái bóng lớn đụng vỡ cửa phòng số mười chín bay ra, dư thế chưa hết, lại một đường từ trên thang lầu lăn xuống, đến khi chạm đất đã ngắt ngư bảy tám phần, trước mắt đầy sao, muốn chống đỡ nhưng lại không gượng dậy nổi.

Vừa thấy hai người kia rơi xuống, Chung Ngộ, Hoàng Hôn, Lợi Minh, Ngô Dạ cũng không nhịn được nữa.

Khi lần lượt nói chuyện tranh chấp, bọn họ đã lấy ra bọc vải hình dài.

Bọc vải chính là vũ khí của bọn họ.

Bọn họ phát hiện đối phương đã nhìn thấu kế hoạch của mình, đó là cố ý dẫn dụ cao thủ phe địch xuống dưới lầu. Hai bên đã động thủ trong phòng trên lầu, hơn nữa tình thế còn giống như đã thất bại, vì vậy bọn họ cũng không bình tĩnh được, lần lượt rút binh khí ra.

Thứ Chung Ngộ sử dụng là Thái Dương toản (dùi Thái Dương).

Thái Dương toản là một loại binh khí kỳ lạ, lúc đánh xa giống như măng xà vươn người, đột nhiên dài ra, nhưng lúc cận chiến lại có thể rút ngắn, hơn nữa đầu toản còn có thể phát ra ánh sáng khiến kẻ địch lóa mắt, thậm chí còn phóng ra những vết sáng sắc bén như châm, có thể đâm thương địch thủ.

Hắn đã rút binh khí ra.

Binh khí của hắn rất kỳ quái, hắn xuất thủ cũng rất nhanh.

Nhưng cho dù quái hay nhanh, lần này hắn cũng không chạm được vào mục tiêu của mình.

Hắn phát động công kích với Ngư cô nương.

Hắn hận nàng, chỉ mong sao một chiêu giết nàng.

Cho nên nàng chính là mục tiêu của hắn.

Mà ngay khi hắn vừa ra tay, Ngư cô nương cũng động thủ, xuất thủ với đối thủ của nàng.

Nếu xét về sự kỳ quái của binh khí, nàng còn thua kém Thái Dương toản có cấu tạo đặc biệt, lực sát thương cực mạnh của Chung Ngộ. Nếu so về xuất thủ nhanh, nàng cũng không hơn Chung Ngộ vừa bắt đầu đã nhắm vào chỗ hõ của nàng, đánh vào góc chết của nàng, chuyên tấn công điểm yếu của nàng, hơn nữa còn dùng một toản đâm vào mệnh môn của nàng, đồng thời đầu toản phát ra ánh sáng chói lòa làm nhiễu loạn tầm mắt của nàng. Nhất thời nàng chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, chưa kịp đề phòng thì toản đã đâm đến.

Nhưng vào lúc này, “binh khí” của Ngự cô nương lại phát huy tác dụng.

Nàng động thủ không hề nhanh, nhưng vẫn nhanh hơn so với hắn.

Nàng xuất thủ vốn không quái, nhưng nhất định là quái hơn hắn.

Bởi vì nàng không làm gì cả, chỉ dùng ngón trở bóp vào cái ống được gọi là “nhất phún phát tình tể” kia, sau một tiếng “xoẹt” lại bắn ra một chùm khói.

68. Chương 68: Người Không Bằng Cá

Khói.

Chỉ là khói mà thôi.

Đó là khói màu tím.

Vậy là đủ rồi.

Chung Ngộ vừa thấy cái ống trên tay Ngự Hảo Thu phun ra khói tím, liền kêu lên một tiếng, thu chiêu, thu tay, thu chân, thu đầu, thu mặt, bỏ chạy một cách thực mạng.

Hắn rõ ràng sắp một kích đắc thủ, lúc này lại mặc kệ, giống như cực kỳ sợ hãi đám khói kia, quyết không để nó dính vào một chút.

Hắn chạy thật nhanh, cho nên tránh được khói. Khi đến trước cửa cách đó hơn hai trượng, dường như vẫn còn sợ hãi, nín thở quay đầu nhìn lại, nghi hoặc không thôi. Khách trong tiệm cũng ào ào bịt mũi tránh đi.

Ngự cô nương lại cười.

Cười giống như “ý xuân náo động đầu cành hoa, vui vẻ trong lòng anh khí đến”, nói:

- Người chạy thật là nhanh...

Nói xong, lại vùi đầu vào đám khói tím còn chưa tan, hít một hơi thật sâu, rất hưởng thụ, cũng rất thoải mái, nói:

- Người đứng là đồ ngọc. Đây là hương của kim quế thân tím mà thôi. Nơi này có nhiều khách và hảo hữu như vậy, tiểu nữ tử ta sao dám ngang nhiên dùng khói độc, thuốc mê. Đường đường là một nam tử hán lại sợ sệt như vậy, đứng là quá xem trọng tiểu nữ tử rồi.

Ngự cô nương có lẽ nói quá nhanh, cũng cao hứng quá sớm.

Bởi vì nàng vừa nói xong, một tiếng “vù” vang lên, Chung Ngộ đã mang theo toàn bay vút trở lại, xông vào trong khói. Thân toàn dài ra, đầu toàn phát sáng, một toàn đâm về phía Ngự Thiên Lương.

- Là người nói, khói không có độc.

Chung Ngộ thấy Ngự Thiên Lương đã bị hoa mắt, không thể ngăn cản được, liền cảm hận nói:

- Đây là người tự tìm đường chết.

Ánh sáng bùng lên, Ngự cô nương trong ánh sáng mặt mày thất sắc, lui không chỗ dựa, ngăn cản không kịp.

Mắt thấy sắp phải chết dưới toàn, không ngờ lại nghe một tiếng hét cực kỳ đau đớn cũng cực kỳ giận, sau đó là một tiếng “keng” giống như thép dài rơi xuống đất.

Chung Ngộ mở to đôi mắt quái dị, nhìn vào đầu ngón cái của mình, hốc mắt như muốn nứt ra, rít lên:

- Người... yêu bà người! Lại nói khói này không có độc!

Ngự cô nương cười hì hì, từ từ mở mắt ra:

- Không sai, khói không có độc.

Chung Ngộ hét lên, ngón cái bắt đầu co giật không ngừng, giống như bên trong có một con dao đang động:

- Vậy... đây là cái gì?

Ngư cô nương kiên nhẫn nói:

- Đây là châm, không phải độc.

Lúc này năm ngón tay của Chung Ngộ đều giật giật giống như đang đàn tỳ bà:

- Cái... cái gì châm?

Ngư cô nương ôn hoà nói:

- Lòng của nữ nhân, châm dưới đáy biển, đây gọi là “Nữ Nhân châm”.

Chung Ngộ vừa nghe, cả cánh tay đều hoàn toàn mất đi khống chế, không ngừng co giật:

- Nó... người làm thế nào phát ra nó?

Ngư cô nương cười duyên dáng nói:

- Ta đã sớm phát ra nó rồi. Nó ở trong khói tím kia. Khói tím không có độc, nhưng lại có châm. Vừa rồi không phải ta đã giới thiệu với các người à, sao nhanh như vậy đã quên hết rồi? Ống này gọi là “nhất phún phát tình tể”, khói tím chỉ thơm, ngửi vào sinh tình chứ không có độc. Có điều trong khói dày lại có ba mũi châm, chỉ cần gặp phải hơi người, sẽ đâm một lỗ nhỏ chui vào kẽ ngón tay ngón chân, móc cũng không ra, đào cũng không lên.

Chung Ngộ kinh hãi giậm dừ nói:

- Ba mũi châm? Còn hai mũi thì sao?

Ngư cô nương cười hì hì nói:

- Ấy, không phải ở trên người hai vị đồng bạn kia của người sao?

Lúc này Chung Ngộ mới phát hiện, hai bên trái phải của Ngư cô nương đều có một người, thần sắc u ám, ngây như gà gỗ, một người là “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ, còn một người là “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn.

Chung Ngộ kinh ngạc nói:

- Các người...

Ngô Dạ tổn sức nói:

- Ta... chúng ta... cũng... trúng... rồi...

Hoàng Hôn khó khăn nói:

- Ta cũng trúng... một châm... ở sau tai...

Chung Ngộ nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Châm thật độc!

Ngư cô nương dường như xem đó là lời ca ngợi, vui vẻ nhận lấy:

- Tên của nó là “Nữ Nhân châm” mà. Lòng của nữ nhân như châm đáy biển, hướng hồ là châm do nữ nhân sử dụng.

Ngô Dạ trăm cay ngàn đắng nói:

- Châm này... có... có có có độc không?

Ngư cô nương lại lập tức trả lời:

- Không độc, châm này tuyệt đối không tẩm độc. Ta còn có một loại “Phụ Nhân châm”, là do Hà Hồng Hỏa của Hạ Tam Lạm cung cấp, đó mới thật sự là độc châm thấy máu phong hầu, nghịch mạch xuyên tâm.

Hoàng Hôn ngập ngừng nói:

- Vậy chúng ta... làm làm sao cho... cho... cho tốt?

Ngư Hảo Thu thiện ý hảo tâm nói:

- Không sao, cứ yên tâm. Các người đã bị những thứ thuốc ám toán kia biến thành hình dạng này, tiểu nữ tử ta đâu còn nhẫn tâm hành hạ các người? Chỉ cần các người không làm loạn, không vận chuyển chân khí, châm này giống như mảnh gỗ, mấy ngày nữa sẽ khô héo, tự động ép ra ngoài da. Cũng không đáng ngại, chỉ có chút đau ngứa, không chết người được.

Chung Ngộ vẫn lo lắng đề phòng hỏi:

- Thật sự không sao?

Ngư Thiên Lương cười híp mắt nói:

- Đương nhiên không có việc gì. Tiểu nữ tử ta nào dám phạm tội giết quan. Có điều mấy ngày này các người không được tự tiện làm càn nổi giận, cũng không được đánh đánh giết giết. Còn nữa, không được tắm rửa... hì, đại nam nhân giống như các người, đương nhiên mấy ngày không tắm cũng chẳng sao... Nếu như phạm phải, lỡ may châm nhọn đi ngược, chui vào tim phổi, vậy thì không liên quan đến tiểu nữ tử rồi.

Lúc này ba người mới yên tâm một nửa.

Hóa ra, lúc hai tên cao thủ xâm phạm kia một trước một sau rơi xuống lầu, Chung Ngộ lập tức ra tay với Ngư Thiên Lương. Hai người Hoàng Hôn, Ngô Dạ vốn đang đứng đối diện với Mạnh Tương Lữ và Hà Xa, nhưng đều giương đông kích tây, lắc mình lên bước, muốn giáp công Ngư Hảo Thu.

Bọn họ làm như vậy rất hiểu ngầm ăn ý. Ngoại trừ từng chịu thiệt thòi dưới tay Ngư cô nương, thế phải báo thù, bọn họ còn nhận định, trong ba đối thủ này thì Ngư Hảo Thu dù sao cũng là hạng nữ lưu, tương đối kém hơn. Hơn nữa một khi bọn họ chế ngự được Ngư Thiên Lương, có thể dùng chuyện này uy hiếp những kẻ khác không dám làm càn, nhờ đó hoàn thành nhiệm vụ này.

Thế nhưng không đúng như ý nguyện.

Đáng tiếc bọn họ đã coi thường kẻ địch.

Ngư Hảo Thu đột nhiên phun ra một đám khói, khiến hai kẻ tập kích là Hoàng Hôn, Ngô Dạ đều trúng phải một châm. Ngốc nhất là Chung Ngộ, còn lướt trở lại, cũng ăn phải một châm.

Ba người giống như kẻ cầm ăn phải hoàng liên, có khổ tự biết.

Hà Xa hừ lạnh bất bình nói:

- Đúng là mất hứng. Mấy tên đại nam nhân, không tìm đối thủ khác, lại muốn khi dễ nữ nhân, không ngờ còn bị một tiểu nữ tử đánh ngã. Nam nhân đánh không lại nữ nhân, còn là nam nhân gì chứ, đâm đầu vào tường chết cho rồi!

Mạnh Tương Lữ đỉnh chính:

- Lão ca người nói vậy không đúng rồi. Nam nhân vốn không đấu lại nữ nhân, trời sinh như thế, không oán người được.

Hà Xa nhíu mày, trên trán lại xuất hiện một chữ hỏa, hiện ra bốn đường gân xanh:

- Tên nữ cương thi khóc đổ trường thành người lại nói linh tinh gì thế!

Mạnh Tương Lữ nói:

- Không phải sao? Trời sinh nam nhân không ăn được nữ nhân, nữ nhân lại ăn được nam nhân. Người biết ta ám chỉ cái gì. Còn nữa, trời sinh nữ nhân vừa ý nam nhân, lại không thể nam nhân vừa ý nữ nhân. Người cũng biết ta muốn nói gì. Mà thôi, chỉ nữ nhân mới có thể sinh nữ nhân, sinh nam nhân, còn nam nhân lại không thể. Cho dù quan hệ với nam nhân, nếu như không muốn sinh cho nam nhân, nam nhân cũng không có biện pháp. Nam nhân lại không thể tự mình sinh, cho nên nam nhân không đấu lại nữ nhân, đó là cần thiết, cũng là đáng đời.

Hà Xa cau mặt lại:

- Thú vị, thú vị. Nếu có hứng thú với nữ nhân như vậy, sao không làm nữ nhân đi. Người ăn nói linh tinh như vậy, hiện giờ chỉ nói nam không bằng nữ, nếu nói tiếp chắc sẽ thành người không bằng cá mất.

- Điều này cũng đúng.

Mạnh Tương Lữ dường như lại có đề tài mới mẻ:

- Chúng ta đúng là mấy đại nam nhân cũng không bằng một Ngư cô nương.

Bọn họ mặc dù nói chuyện phiếm như vậy, nhưng cũng không nhàn rỗi.

Đối thủ đã bị Nữ Nhân châm “khổng chế” ba người, vẫn còn lại một người.

Một người độc nhãn, “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh.

Lợi Minh không cử động, ít nhất cũng không làm càn.

Nhưng ánh mắt của hắn chỉ đảo một cái, Mạnh Tương Lữ đã phát ra cảnh cáo:

- Ta khuyên ngươi đừng nên có ý đồ với hai đứa trẻ kia. Thứ nhất, hai người bọn họ mặc dù còn nhỏ, nhưng cũng rất gai góc. Thứ hai, năm nay nữ nhân cũng như đứa trẻ, đều không dễ đối phó như mọi người tưởng tượng. Thứ ba, ngươi chỉ cần lộn xộn, chúng ta nhất định sẽ đánh chết ngươi, hơn nữa ba tên đồng bạn kia của ngươi cũng sẽ gặp phải tai ương. Ngươi có muốn thử một lần không?

Lợi Minh hỏi:

- Ta có thể không thử không?

Mạnh Tương Lữ rất sáng khoái đáp:

- Có thể.

Lợi Minh lại hỏi:

- Ta có thể không động không?

Lần này là Hà Xa trả lời:

- Có thể.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe phòng số mười chín trên lầu liên tục vang lên tiếng rầm rầm, sau đó là một tiếng kêu quái dị, một người phá tường bay ra, vung tay múa chân, thân thể to lớn như voi luống cuống rơi thẳng xuống.

Người này ngã đến tối tăm mặt mày, nhưng lại khiến mấy người Mạnh Tương Lữ và Hoàng Hôn đều biến sắc.

Mạnh Tương Lữ và Hà Xa định thần nhìn lại, biết ngay cả người này cũng đến, tình thế đã nghiêm trọng cũng ngưng trọng hơn nhiều.

Đám người Ngô Dạ, Hoàng Hôn phát hiện ngay cả người này cũng bị đuổi xuống, lúc này mới mất quá nửa hi vọng đối với hành động lần này.

69. Chương 69: Triết Học Của Cá

Thực ra trong hành động lần này, bốn người Lợi Minh, Chung Ngộ, Hoàng Hôn, Ngô Dạ chỉ là môi nhử, còn chủ lực thật sự đang ở trên lầu.

Khi thám tử mai phục ở phụ cận truyền đến một tin tức, có một người bị thương được hai đứa trẻ dìu đỡ đi vào Danh Lợi Quyền, lập tức mấy nhóm nhân mã đều kinh động, cũng xuất động.

“Mục tiêu chính” đến rồi.

Mặc dù bọn họ phát hiện, mục tiêu chính lần này có điểm khác với nhân vật trong truyền thuyết kia, ngay cả chiều cao cũng không khớp lắm. Tuy nói “mục tiêu” là một người tiếng tăm lừng lẫy, bị thương tiến vào

kinh thành dĩ nhiên phải dịch dung, nhưng không đến mức ngay cả hai tên huynh đệ thân tín bên cạnh cũng biến thành tiểu đồng tử chứ?

Có điều tin tức lại đến từ nhân vật đứng đầu của hình bộ trong kinh. Ai cũng biết nguồn gốc tin tức của hắn rất nhiều, cũng rất chuẩn xác, cho nên đều không dám xem thường.

Bạch Nhiệt Thương, Minh Nguyệt Bạt, Lạc Nhật Xử, Thái Dương Toàn trước tiên làm mỗi nhử, muốn thu hút sự chú ý dưới lầu. Chủ lực lại lên trèo lên mái hiên, lên vào trong nhà, cạy cửa sổ ra, tập kích vào phòng.

Bọn họ cũng có nội ứng, đã sớm biết “mục tiêu” ở trong phòng số mười chín.

Chủ lực cũng là bốn người, bao gồm “Khai Hạp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế, còn có hai tên đệ tử bên cạnh hắn là huynh đệ “Tiểu Mi Dao” Vu Quả, “Tiểu Nhân Thích” Vu Túc, còn một người khác là đại tổng quản “Sơn Cầu” Tôn Thu Bì của phủ tướng gia.

Trên giang hồ, địa vị của Tôn Thu Bì không tính là quá cao, nhưng hắn lại là nhân vật rất được tin tưởng coi trọng bên cạnh Thái Kinh.

Trong triều đình, hắn cũng không có quan chức, nhưng chỉ cần được Thái Kinh trọng dụng, vậy là đủ rồi.

Hắn vốn là một viên đại tướng của Sơn Đông Thần Thương hội Đại Khẩu Thực Sắc Tôn gia, sau đó nương nhờ Thái Kinh. Thái Nguyên Trường cũng lập tức trọng hắn, khiến hắn trở thành một nhân vật quyền thế rất mạnh. Rất nhiều người trong võ lâm phải nịnh nọt hắn, ngay cả đại quan trong triều cũng thường phải tặng quà kết giao. Còn về thể lực giang hồ của Thái Kinh tại khu vực đông bắc, phần lớn cũng giao cho hắn thu xếp, khiến địa vị và danh vọng của hắn càng quan trọng hơn.

Hắn dường như cũng không có dã tâm quá lớn. Có người hỏi hắn vì sao không mượn chuyện này để phong quan tiến chức, hắn lại tự giễu cười nói:

- Ta chỉ là cá trong nước, một khi lên bờ, chẳng phải sẽ chết khô sao? Vẫn nên ở trong nước ăn phù du thì tốt hơn.

Đây chính là “triết học của cá” của hắn.

Hiện giờ hắn cũng đã đến.

Theo lẽ thường, nếu không phải chuyện lớn bằng trời, cũng không cần xuất động đến nhân vật đặc biệt như hắn.

Bọn họ gần như cùng trong nháy mắt tấn công vào.

Một người từ cửa sổ, còn một người phá tường mà vào.

Bọn họ đều “lão thủ” (người lão luyện), cũng là “hảo thủ” khi hành động. Trong đó Vu Túc đã từng thành công ám sát mười ba lần. Có một lần hắn liên tục ám sát mười ba người, mỗi người đều là cao thủ. Còn có một lần đối phương phái mười ba tên cao thủ ám sát hắn, kết quả đều chết trong tay hắn.

Vũ khí mà hắn sử dụng là “Nga Mi Phân Thủy thích”, đương nhiên là loại có tầm kích độc.

Vu Quả lại dùng dao.

Dao của hắn rất kỳ quái, tay trái dùng dao chẻ củi, tay phải lại dùng dao làm bếp. Nghe nói thuở nhỏ hắn thường theo phụ thân lên núi đốn củi, lúc còn trẻ lại từng làm đầu bếp, sau khi thành danh vẫn tiếp tục dùng hai loại dao này để biểu thị không quên nguồn gốc.

Bọn họ vẫn chờ đến thời cơ tốt nhất mới hạ thủ, xuất động.

Hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất.

Trước tiên bọn họ lên lên nóc nhà của phòng số mười chín, dán tai vào ngói nghe lén.

- Hắn... bị thương thể nào?

- Không nhẹ.

- Có thể... cứu hay không?

- Có thể thử một lần.
- Trên người hắn đã bị thương mấy chỗ... nhưng nặng nhất vẫn là trong hốc mắt kia. Trước tiên phải cạo hết thịt vụn, gân đứt, đắp thuốc cầm máu rồi tính sau.
- Thế nhưng, hắn sẽ rất đau...
- Người chế ngự huyết đạo của hắn, để hắn hôn mê rồi mới chữa trị.
- Tôi có đại hoàn đan, tiểu hoàn đan, thiên vương bổ tâm hoàn, cửu chuyển hoàn hồn đan, giáp tâm đan và hồi hồn tán... có tác dụng không?

Hỏi là giọng trẻ con.

Trả lời là giọng thô kệch của một hán tử.

Vậy là đúng rồi.

Vu Quả, Vu Túc đều đang chờ, chờ đến thời cơ thích hợp.

Thời cơ thích hợp chính là thời cơ động thủ.

Phải chờ đến khi ba người một lớn hai nhỏ bắt đầu chữa trị, bọn họ sẽ có thể động thủ giết người.

Thời cơ đã đến.

Vu Quả trước tiên chạy vào phòng số mười tám, thấy một phụ nữ mặc trang phục kiểu Nhật ngủ trên giường, lập tức chém một đao. Thấy bên cạnh còn có một thiếu niên, hắn không nói hai lời, một cước đá ra ngoài cửa sổ.

Sau đó hắn lập tức phá tường xông vào phòng số mười chín.

Cùng lúc đó, Vu Túc cũng từ cửa sổ lao vào.

Trước giờ hai người luôn có hiểu ngầm, tâm ý tương thông, đồng thời hành động, hoàn thành nhiệm vụ.

Công!

Phá!

Hai người tấn công vào.

Bọn họ cho rằng bốn tên kia nhất định đang vây quanh giường, ba tên cứu người, còn một tên được người ta cứu.

Bọn họ lại sai rồi.

Trên giường đúng là có một người, nhưng lại dùng chân đạp lên.

Những người khác lại không ở bên giường, mà là “bên cạnh” mình.

Cái gọi là “bên cạnh”, đó là Vu Quả từ phòng số mười tám phá tường tấn công vào, “kẻ địch” lại ở bên tường; Vu Túc phá cửa sổ xông vào, “kẻ địch” lại ở dưới cửa sổ chờ hắn.

Không phải “đại địch”, mà là “tiểu địch”.

Người ra tay tuổi tác rất trẻ, thế nhưng thủ pháp lại rất lão luyện.

Vu Quả lập tức bị phong tỏa huyết đạo, không thể động đậy. Vu Túc cũng bị nắm lấy chỗ hiểm, giây dựa không thoát. Hai người một trước một sau đều bị chế ngự.

Người chế ngự bọn họ lại là hai tiểu đồng.

Vu Quả, Vu Túc vừa giận vừa sợ, lập tức phản công phản chế.

Hai kẻ này cũng không phải hạng người dễ đối phó. Vu Quả từng bị người của Phi Phủ đội Dư gia nhốt trong Ngụ Di cư, điểm mười huyết đạo của hắn, còn phải bảy tên hảo thủ Dư gia giám sát hắn, nhưng vẫn không giam được hắn, để hắn trốn thoát, còn giết chết năm tên thủ vệ trong số đó. Vu Túc lại từng

trúng mai phục của cao thủ Tứ Phân Bán Đàn Trần gia, bị trói gô lại, điểm huyết công cùm, còn dùng xích móc vào xương bả vai, đặt trong địa lao dưới đáy hồ, nhưng cũng chỉ vậy khôn được hãn mười một ngày, đến ngày thứ mười hai vẫn để hãn trốn thoát.

Từ khi hai tên sư đệ của “Khai Hạp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế chết trong chiến dịch quyết đấu của hai phe Nguyên Thập Tam Hạng và Thiên Y Cư Sĩ (xin đọc Kinh Diễm nhất thương), Tư Không Tàn Phế giống như đột nhiên mất đi hai cánh tay, vì vậy đã dốc sức bồi dưỡng hai tên môn sinh đặc ý do Tư Mã Phế, Tư Đồ Tàn một tay dạy dỗ này, trở thành tổ hợp “Đại Khai Đại Hạp Tam Thần Quân” hoàn toàn mới.

Ngay cả Thái Kinh cũng thúc đẩy chuyện này.

Có thể được Thái Nguyên Trường dốc lòng bồi dưỡng, cộng thêm Khai Hạp Thần Quân đặc biệt coi trọng, đương nhiên là hạng người phi phạm, cũng nhất định có năng lực hơn người.

Bọn họ nhất thời thất bại, tuy vừa kinh vừa giận, nhưng lâm nguy vẫn không loạn.

Vu Quả bị Diệp Cáo khống chế.

Hãn phá tường xông vào, nhưng Diệp Cáo giống như đã sớm biết trước, đứng ngay bên tường. Tay phải của hãn vừa đưa vào, Diệp Cáo lập tức tóm được cánh tay này.

Cùng lúc đó, năm huyết đạo Hiệp Bạch, Khúc Trạch, Trịnh Môn, Thông Lý, Thiên Phủ trên tay phải của Vu Quả đều bị khống chế.

Dao làm bếp trên tay phải Vu Quả đã không cầm được, ngón tay tê rần, dao rơi xuống đất, nhưng dao chẻ củi trên tay trái hãn đã chém vào trán Diệp Cáo.

Hãn phản ứng cực nhanh.

Nhưng cho dù nhanh đến đâu, cũng không bằng lúc bình thường.

Bởi vì nửa người hãn vẫn đang tê dại.

Chỉ tê dại một chút như vậy, cũng chậm đi một chút. Mắt thấy dao chẻ củi sắp chém vào đầu Diệp Cáo, nhưng Diệp Cáo vòng tay một cái, lại phong tỏa năm yếu huyết lớn Thiên Tuyền, Cực Tuyền, Thanh Linh, Khổng Tối, Liệt Khiêm trên tay trái hãn.

Vu Quả hoàn toàn rơi xuống hạ phong, nhưng hãn cũng không từ bỏ.

Hãn kinh, nhưng không rối loạn.

Hãn giận, lại không nhụt chí.

Trong hiểm cảnh này, hãn nhưng nhiên (vẫn cứ), cảnh nhiên (lại), đột nhiên làm một chuyện.

Phản kích.

70. Chương 70: Cá Thừa Sức

Huyết đạo quan trọng trên hai tay hãn đã hoàn toàn bị Diệp Cáo chế ngự, đôi tay hãn giống như bị phế.

Nhưng hãn còn có một đôi chân.

Lúc này, Diệp Cáo vì muốn khống chế đối phương nên hai người đã xáp lá cà.

Vu Quả đột nhiên nâng đầu gối lên, thúc vào Diệp Cáo.

Chân vốn dài hơn tay, thích hợp công kích ở cự ly trung bình. Nhưng hai người đang chiến đấu cận thân, Vu Quả lại dùng chân tấn công kẻ địch, thật sự có năng lực hơn người.

Đầu gối của hãn nhanh chóng thúc vào hạ bộ Diệp Cáo. Hai tay Diệp Cáo chụp một cái, mắt thấy đã sắp tóm được đầu gối của đối phương, nhưng trong nháy mắt chân của Vu Quả lại vịn một cái, dùng bắp chân phải đá vào sườn phải của Diệp Cáo.

Biến hóa này cực nhanh, vừa hung hãn vừa mạnh mẽ.

Hay cho Diệp Cáo, hấn vẫn không né không tránh, tay trái ấn vào ba huyệt Khâu, Ủy Trung, Hợp Dương trên đầu gối Vu Quả, tay phải giữ ba nơi Huyền Chung, Giải Hề, Dương Giao của đối phương. Vu Quả kêu lên một tiếng, thể công của một cước kia hoàn toàn tan rã.

Huyệt đạo của hấn đã bị khống chế, thể công tiêu tan, nhưng đầu chí của hấn vẫn mạnh mẽ.

Hấn còn có một chân.

Vào lúc này, một chân của hấn lại có thể “bay” lên.

Lúc này khoảng cách giữa hai người rất gần, Vu Quả ra chân vùng cước càng khó khăn. Nhưng hấn vẫn nắm bắt thời cơ, liều mạng đến cùng, lại dùng chân đá ngược vào sau gáy Diệp Cáo.

Lần này Diệp Cáo không khống chế huyệt đạo của đối phương nữa.

Hấn không dùng “Thác Huyệt pháp”.

Hấn chỉ dùng một tay bắt lấy mắt cá, xương sên của đối phương, năm ngón tay phát lực, lực thấu qua xương ghe, xương chêm giữa và xương chêm ngoài của Vu Quả, tăng thêm sức ép. Vu Quả đau đến giống như nứt xương đứt gân, nhất thời liên tục gào lên, lực chiến đấu đã hoàn toàn suy sụp.

Diệp Cáo liền đưa tay, vươn eo, ném hấn ra khỏi phòng.

Vu Quả cũng thật lợi hại, khi đang bay ra khỏi phòng số mười chín, hấn vẫn vận chuyển huyền công, ép mở huyệt đạo bị phong tỏa, nhưng đã chậm một bước. Hơn nữa công lực vận chuyển càng mạnh càng nhanh, khi ngã lại càng vang càng nặng, đến khi rơi xuống đất thì đã ngắt ngư bảy tám phần, nhất thời rên hừ hừ, không bò dậy nổi.

Vu Quả bên này ngã đến thảm thiết, Vu Túc bên kia cũng ngã không nhẹ.

Hấn phá vỡ cửa sổ, lướt vào trong phòng, lại vừa lúc đáp xuống trên đầu Trần Nhật Nguyệt.

Trần Nhật Nguyệt cũng không làm gì cả.

Hấn chỉ đột ngột đứng lên, “đứng” lên đúng lúc.

Như vậy thì tệ rồi.

Dáng dấp của Trần Nhật Nguyệt không hề cao lớn, nhưng vừa đứng thẳng lên như vậy, đầu lại thúc vào hạ bộ của Vu Túc, hơn nữa hai chân của Vu Túc còn gác lên hai vai Trần Nhật Nguyệt.

Đau đến chết được, hơn nữa còn không có chỗ đặt chân.

Hay cho Vu Túc, trong lúc nguy cấp rối loạn, hấn vẫn có thể nghiêng rằng phản kích.

Nga Mi Phân Thủy thích của hấn lập tức đâm vào huyệt thái dương trái phải của Trần Nhật Nguyệt.

Lần này bất kể đối phương có phải là trẻ con hay không, hấn đều muốn lấy mạng đối phương.

Càng độc ác hơn là chiêu tiếp theo, hai chân hấn đột nhiên khép lại, muốn kẹp nát đầu của Trần Nhật Nguyệt.

Nhưng càng âm càng độc lại là Trần Nhật Nguyệt.

Hấn độc ở chỗ không đánh trả, cũng không né tránh.

Hấn chỉ dừng lại.

Dừng lại chính là ngồi xuống, dĩ nhiên là rất đúng lúc.

Hấn ung dung ngồi xuống, khiến cho Vu Túc kêu khổ thấu trời, thảm không nói nổi.

Bởi vì Trần Nhật Nguyệt ngồi xuống như vậy, đầu dĩ nhiên cũng rụt lại. Nga Mi thích của Vu Túc đâm không trúng, hai chân hấn cũng kẹp vào khoảng không.

Chuyện này còn không quan trọng, điểm chết người là một đôi Nga Mi Phân Thủy thích kia của hấn lại đâm trúng hai chân mình.

Vu Túc rút tay lại rất nhanh, nhưng song thích vắn vạch một đường máu trên hai chân của hắn.

Bởi vì mũi thích có độc, Vu Túc lập tức lòng dạ rối bời, mất đi trọng tâm.

Ngay lúc này, Trần Nhật Nguyệt ở sau lưng hắn lại làm một chuyện.

Hắn nhẹ nhàng đẩy một cái.

Chỉ là đẩy, giống như thuận nước đẩy thuyền, đẩy vào gáy và lưng Vu Túc đang luống cuống tay chân.

Vu Túc vừa mất trọng tâm vừa kinh tâm, cái đẩy này khiến hắn bay thẳng ra ngoài phòng số mười chín, dư thế còn chưa hết, trong tiếng rầm rầm rớt xuống dưới lầu.

Hắn đau đến mức nước mắt nước mũi đều trào ra, chuyện đầu tiên lại không phải vùng vẫy, mà là dùng mấy viên thuốc giải rồi tính sau.

May mắn là có thuốc giải.

Độc trên Phân Thủy thích là do Lão Tự Hiệu chế tạo, mạnh mẽ vô cùng, chứ không phải hàng giả của Hạ Tam Lạ, cũng không phải trò đùa.

Thế là, huynh đệ họ Vu tấn công vào phòng số mười chín, gần như cùng lúc bị Đồng Thiết nhị kiểm dễ dàng đánh tan.

Còn đánh tan một cách điêu luyện, giống như một con cá ở trong khe nước chảy xiết thừa sức để bơi lội.

Nhưng kẻ địch đương nhiên không chỉ một người, chính chủ còn chưa xuất động.

Không, ít nhất là đã lên đài.

Tư Không Tàn Phế hét lên một tiếng, bước nhanh vào phòng.

Hắn giận đến phát run, gian phòng cũng đang rung chuyển.

Tất cả những thứ trong phòng, chẳng hạn như ly, trà, bình, bàn, ghế, giường, chăn, màn, còn có sàn gác, thậm chí người trên giường, đều bị kinh đạo lúc hắn vận nội lực làm chấn động, kích động, rung động không ngừng.

Tư Không Tàn Phế đương nhiên không phải sợ, mà là giận dữ.

Hắn biết dưới sự giám thị của Tôn Thu Bì, hắn tuyệt đối không thể thua được. Bởi vì Sơn Cầu chính là tai mắt của tướng gia.

Có điều trong lúc giận dữ, Tư Không Tàn Phế cũng thầm vui mừng một chút.

May mắn mình không phải là người đầu tiên xông vào, nếu không lỡ may chịu thiệt dưới tay hai thằng nhãi này, đúng là không chịu nổi đả kích.

Do đó hắn hét lên để nâng cao khí thế.

Nhưng hắn không lỗ mãng, cũng không mất đi lý trí.

Mục tiêu của hắn là người trên giường, chứ không phải hai tên tiểu quỷ này, cho nên hắn lập tức bước qua.

71. Chương 71: Cá Ngốc

Gian phòng rất lớn, cũng rất rộng rãi, là ước mong của bao nhiêu khách trọ trong những khách sạn nổi tiếng nhưng chỉ có những gian phòng nhỏ hẹp, đáng thương giống như một khối đậu hủ.

Gian phòng lớn như thế, nhưng Tư Không Tàn Phế chỉ cần một bước đã đến trước giường.

Hắn đang muốn hành động, lại có người hành động trước.

Người nọ cũng không có động tác gì, y giống như chỉ sải nửa bước. Không, chỉ là nửa bước nhỏ, đã chắn trước mặt Tư Không Tàn Phế.

Người nọ râu ria đầy mặt, mày thô mắt lớn, nhưng lại mặc váy đỏ, may mắn là bên trong hắn còn mặc quần, mang một đôi giày màu đỏ, trên mặt giày thêu uyên ương nghịch nước, hồ điệp song phi, trên tóc còn cài một đoá hoa đỏ thắm.

Tư Không Tàn Phế cả giận nói:

- Tiểu Đểu Cao Phi, ngươi còn chưa cao bay xa chạy?

Cao Phi nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng vàng:

- Tư Không Tàn Phế? Từ lâu đã vừa tàn vừa phế rồi.

Tư Không nổi giận quát:

- Ngươi như vậy coi là chim gì? Hót cái chết tiệt gì?

Dứt lời, nắm tay lớn như cái bát liền đánh tới một quyền.

Đùng thấy hắn vốc người to lớn, xuất quyền lại vừa nhanh vừa nhẹ, quyền phong phát ra một tiếng “xẹt”.

Bình thường quyền phong lợi hại phần lớn đều ào ào, vù vù, xoèn xoẹt liên tục, chỉ có binh khí sắc bén mới có thể phát ra tiếng rít xé gió.

Chỉ nghe Cao Phi cười đáp lại:

- Ta à? Tiểu thời tiểu liễu, đại thời đại liễu, lão thời lão liễu... (lúc nhỏ thì nhỏ, lúc lớn thì lớn, lúc già thì già)

“Liễu” và “điểu” là hai chữ cùng âm. Cao Phi chột lách người, tránh khỏi một quyền.

Tư Không Tàn Phế bước dài, lại đánh ra một quyền, quát lên:

- Ta muốn ngươi lúc chết chim chết!

Cao Phi lại lắc mình tránh khỏi, đáp lời:

- Ngươi lại là lúc chết chim tàn, lúc sống chim phế.

“Chim” đương nhiên cũng có “ý tứ kia”.

Tư Không nghe vậy càng giận dữ, một hơi đánh ra bảy tám quyền, quyền phong lần sau nhanh hơn lần trước, tiếng gió cũng càng sắc càng bén hơn.

Hắn tiến một bước lại đánh một quyền, sải một bước lại đánh một quyền.

Hắn đã quyết định chủ ý.

“Tiểu Đểu” Cao Phi là một đại phu. Tại thời kỳ Vương Tiểu Thạch quản lý Kim Phong Tế Vũ lâu, Thụ đại phu đã chết. Nếu trong lâu và trong Tượng Tị tháp có bất kỳ huynh đệ nào gặp chuyện bị thương, nếu không phải mời em ruột của Thụ đại phu là Thụ Đại Phong chữa trị, thì cũng mời Cao Phi này tới xử lý.

Cho nên người này hiển nhiên đứng ở phía đối lập với tướng gia. Ai dám đối nghịch với tướng gia, kẻ đó phải chết.

Đánh chết tên này, lợi ích lớn nhất là khi đám phản đồ Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng xảy ra chuyện, sẽ giống như ít đi mười người có thể cứu sống bọn họ. Giết một người giống như giết ngàn người, đây là đại công, cũng là việc vui.

Cho nên Tư Không Tàn Phế quyết định dùng “Khai Hạp thần quyền” giết chết người này.

Có điều kết quả dường như rất không phù hợp, cũng không ăn khớp.

Hắn bước một bước lại đánh một quyền, theo lý đã sớm đến bên kia rồi, nhưng sau khi đánh tới mười chín quyền, Tư Không Tàn Phế mới phát hiện mình lại gần như đã bị “ép” ra khỏi cửa.

“Tiểu Đểu” Cao Phi vẫn đang phi, đang phiêu.

Thân hình của y lúc cao lúc thấp.

Váy của y phất phơ lượn lờ, chớp nhoáng khó lường.

Y giống như một miếng bọt khí trong nước, còn Tư Không Tàn Phế lại giống như một con cá ngốc, đang truy đuổi một miếng bọt hoàn toàn không có ý nghĩa, còn đuổi ra khỏi mặt nước.

Cá rời khỏi nước có thể sống sao?

Hắn vừa phát giác không phù hợp, lập tức động gia hỏa.

“Gia hỏa” chính là binh khí.

Vũ khí của hắn là roi.

Không phải một chiếc mà là hai chiếc, hơn nữa còn là hai chiếc “roi” không giống nhau.

Một chiếc dài đến một trượng hai thước ba, là roi hình măng xà được bện xoắn vào nhau. Một khi cầm trên tay, trong phạm vi ba trượng tám đều là bóng roi tiếng gió, sắc bén vô cùng.

Một chiếc khác lại ngắn, là roi vàng bọc tay có mười tám đốt, gồ ghề nhiều cạnh.

Một dài một ngắn.

Tay trái của hắn múa roi dài như linh xà xuất động, tay phải dùng roi vàng, từng bước vung lên. Ngay cả “Tiểu Đểu” Cao Phi cũng không nhận được kêu lên một tiếng:

- Tốt!

Chữ “tốt” vừa ra khỏi miệng, roi dài múa đến nơi nào, y liền trôi tới nơi đó. Thân hình to lớn của y liền giống như một tờ giấy, một cọng lông, ngọn roi quét đến nơi nào liền bay theo đến đó.

Thân pháp của y càng linh hoạt, càng nhẹ nhàng, thậm chí càng khó suy đoán hơn so với gió roi.

Tư Không Tàn Phế biết roi dài có lẽ vẫn không làm gì được tên đại phu kỳ quái như chim nhỏ này.

Hắn đành phải rút ngắn khoảng cách.

Bóng roi của hắn không phải càng múa càng dài, mà là càng dùng càng ngắn.

Ngắn đến khi hắn có thể dùng roi vàng giết chết kẻ địch ngoan cố này, hắn sẽ xuất chiêu, thi triển ra “roi sát thủ”.

Thực ra “Đại Khai thần tiên” chỉ là nguy trang, còn “Đại Hạp kim tiên” mới là bản lĩnh nhà nghề của hắn.

Bản lĩnh nhà nghề đương nhiên là để giữ nhà, không đến giây phút cuối cùng thì quyết không tùy tiện sử dụng.

Bóng roi đang rút ngắn, roi gió càng sắc hơn.

Mười thước, chín thước, tám thước... bảy thước... sáu thước hơn... sáu thước... năm thước dư... năm thước.

Hắn sắp sửa thi triển roi vàng, một roi giết chết Cao Phi.

72. Chương 72: Cá Mất Hồn

Tư Không Tàn Phế là một người khiến người ta cảm thấy rất thẳng thắn.

Là một trong “Tam Chính Tứ Kỳ” bên cạnh Long Bát thái gia, hơn nữa còn là người đứng đầu, hắn đã sớm tự nhận không thể ngang bằng với “Tam Chính Tứ Kỳ” nắm đó danh chấn thiên hạ, khoáng cổ tuyệt kim, bao gồm “Trường Không Thần Chỉ” Tang Thư Vân, “Thiên Vũ Kỳ Kiếm” Tống Tự Tuyết, “Đông Hải Giáo Chủ” Nghiêm Thương Mang, “Đại Mạc Tiên Chưởng” Xa Chiêm Phong, cùng với Thiên Tượng đại sư của Thiệu Lâm, Đại Phong đạo trưởng của Võ Đường, Tuyết Phong thần ni của Hằng Sơn. Cái gọi là “Tam Chính Tứ Kỳ” cũng chẳng qua là bất chúc bừa mà thôi.

Tư Không Tàn Phế tự mình hiểu lấy.

Danh xưng của bọn họ cũng chỉ là muốn dát vàng lên mặt Long Bát ái tướng của tướng gia mà thôi.

Nhiều người cho rằng người cao lớn thẳng thắn sẽ không có tình cảm tinh tế, đây đương nhiên là ảo giác.

Hắn là người có tư tưởng, thỉnh thoảng cũng đa sầu đa cảm.

Hắn thậm chí cho rằng gió roi giống như mộng ảnh một lần lại một lần, một trận lại một trận.

Mộng là ảo giác.

Một roi tiếp một roi đánh xuống, giống như mộng ảnh giết một người lại một người.

Cuộc sống chẳng phải cũng như roi, năm tháng chính là gió roi, ép người ta tiến đến một nơi nào đó sao? Mặc dù tư vị ăn roi cũng không dễ chịu, nhưng một khi ngừng quất roi, sinh mệnh sẽ ngừng tiến tới, vậy sống còn có ý nghĩa gì?

Tư Không Tàn Phế cũng là người, là người thì sẽ có cảm xúc.

Có lúc giết người xong, hắn cũng sinh ra rất nhiều cảm khái.

Nhưng cảm xúc cũng không thể thay thế hành động của hắn. Hành động của hắn là giết người. Giết người là chức trách của hắn. Nên biết, cảm khái nhiều nhất chỉ là dư vị sau khi giết người, chỉ là điểm xuyết, trang miện, không thể làm chủ đề, món chính.

Cho nên không ngại cảm thụ, nhưng mạng người thì vẫn phải lấy.

Nhất là đối diện với kẻ địch như “Tiểu Điểu” Cao Phi, nếu không thể lập tức giết chết, nhất định sẽ để lại hậu họa vô cùng.

Trên giang hồ, có lúc nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình. Trong võ lâm, có lúc nhất định phải người giết ta, ta giết người, nếu không thì chỉ đành mặc cho người ra xâu xé, ức hiếp.

Tư Không Tàn Phế đương nhiên không muốn rơi vào kết cục như vậy.

Hắn muốn lập tức giết chết “Tiểu Điểu” Cao Phi, giống như những gì hắn thường làm, giết chết một tên lại một tên kẻ địch, cũng đánh tan một trận lại một trận giấc mộng thuở nhỏ vốn thiếu đi chí khí, tồn tại thiên tâm.

Mộng là thứ không thực tế.

Giết người lại không phải, giết người là chuyện tàn khốc.

Hiện thực cũng như vậy.

Con người muốn sống vốn là một chuyện tàn khốc, bởi vì hắn phải làm rất nhiều chuyện phá tan mộng ảo, mất đi nhân tính, mới có thể sống tiếp được.

Khiến người khác không thể sống, bản thân mới có thể sống tiếp, đây chẳng phải là một trong những quy tắc sinh tồn?

Trông thấy kẻ địch đã đến gần, từ từ tiếp cận cái bẫy trong chiêu thức do hắn bày ra.

Tiểu Điểu Cao Phi vòng quanh ngoắt ngoéo, nhưng vẫn càng bay càng thấp, càng bay càng gần.

Chim nếu bay đến trời cao, vậy thì khó mà bắn rơi được.

Chim bay ở phía xa, cũng không cách nào bắt được.

Trừ khi chim bay đến bên cạnh, chỗ thấp, tìm lương mồi thực.

Tư Không Tàn Phế đang chờ cơ hội này.

Cao Phi hiển nhiên cũng muốn khống chế hắn, đây chính là “lương” và “thực” của Cao Phi, đồng thời cũng là “cạm bẫy” do Tư Không Tàn Phế bày ra.

Ngoại hình của hắn cao lớn thẳng thắn, nhưng thực ra không hề hữu dụng vô mưu.

Ba sư huynh đệ bọn họ lấy tên là Tư Không Tàn Phế, Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế, khiến người ta nghe thấy sợ hãi, thực ra cũng là một loại phương thức biểu đạt bọn họ “đại trí nhược ngu” (người tài vẻ ngoài đần độn).

Bọn họ trước sau từng đi theo Nguyên Thập Tam Hạng, Thái Kinh và Long Bát. Nguyên Thập Tam Hạng là thiên tài tuyệt thế trong võ học, về mặt sáng tạo đổi mới võ nghệ tu vi có lẽ còn hơn cả Gia Cát Tiểu Hoa, có điều lòng dạ của hắn hẹp hòi, không có lượng dung người. Làm đệ tử của hắn, nếu như có tài năng, tốt nhất hãy trung thành ngoan ngoãn, phục tùng mệnh lệnh, nếu không thì nên biểu hiện ngốc nghếch lỗ mãng, ngu dốt hồ đồ một chút, để tránh rước phải phiền toái.

Thái Kinh nhìn như có thể dung người, dung vật, nhưng thực ra là lợi dụng người khác cống hiến cho hắn, nếu không có giá trị lợi dụng thì sẽ phế bỏ đối phương; đồng dạng, nếu có thể uy hiếp đến hắn thì nhất định sẽ hủy diệt đối phương.

Long Bát được đám người Thái Kinh, Đồng Quán, Vương Phủ sủng ái, nhưng luận về võ công thì không thể trở thành một nhà một phái, còn có một khoảng cách lớn so với đám người Đa Chỉ Đầu Đà, luận về quan chức lại kém xa đám người Lý Ngạn, Chu Lệ, chỉ là một con “chó trung thành” bên cạnh Thái Kinh. Do đó nếu làm việc bên cạnh hắn, vẫn không nên quá huênh hoang gây họa thì tốt hơn.

Ba sư huynh đệ “Đại Khai Đại Hạp Tam Thần Quân” thật sự mang họ kép, đó là Tư Không, Tư Mã, Tư Đồ, còn về tên thì lại do bọn họ tự lấy.

Lấy một cái tên hèn mọn như vậy, thường khiến đám người Thái Kinh, Long Bát, Nguyên Thập Tam Hạng xem là chuyện cười, trò cười, buồn cười, ngược lại giúp bọn họ được sủng ái, vì bị xem thường nên được trọng dụng.

Đây là “muốn lên trước tiên phải xuống, muốn cao trước tiên phải thấp”. Tam Thần Quân có ngoại hình cao lớn uy mãnh, ở trước mặt những đại quan, thái úy, đại tự sư này, lại có một cái tên đáng thương, nhờ vậy ngoại hình của bọn họ không bị người khác đổ kỵ, tiện bề thăng quan phát tài.

Thực ra ba sư huynh đệ bọn họ đã sớm ước hẹn, quyết chí thề, một ngày nào đó nếu có thể thăng quan tiến chức, hiệu lệnh thiên hạ, không cần sống nhờ hơi thở người khác nữa, bọn họ nhất định phải khôi phục tên gốc của mình.

Tư Đồ Tàn vốn tên là Tư Đồ Kim Lễ.

Tư Mã Phế tên thật là Tư Mã Kim Danh.

Tư Không Tàn Phế cũng không phải là tên thật, nguyên danh của hắn là Diệc Hoa.

Nhưng trong võ lâm gần như không ai biết được tên thật của bọn họ, chỉ biết “Đại Khai Đại Hạp Tam Thần Quân” bao gồm Tư Mã Phế, Tư Đồ Tàn, Tư Không Tàn Phế, đại danh鼎鼎, uy danh hiển hách.

Bất hạnh là Tư Đồ và Tư Mã đều đã mất mạng, hiện giờ chỉ còn lại Tư Không Tàn Phế.

Hắn đang dùng thủ đoạn giống như cái tên của mình, vờ tha để bắt, dùng tiến làm lui, dụ địch đến gần.

Người không biết nội tình còn tưởng rằng hắn đã gần hết sức.

Roi măng xà của hắn đã càng múa càng mệt mỏi, gió roi càng lúc càng ngắn.

Kẻ địch càng ép đến gần, hơn nữa đã sắp ra tay đối phó với hắn.

Hắn muốn kẻ địch tiếp cận, một khi đến đủ gần, hắn sẽ hạ thủ một roi.

“Khoái mã nhất tiên, kim tiên như điện”.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Con người đến gần nguy hiểm, có lúc không phải vì muốn mạo hiểm khó khăn, mà là cho rằng đang tiến vào khu vực an toàn.

Có khi an toàn cũng xuất hiện với diện mạo nguy hiểm, trong cực độ nguy hiểm cũng có tuyệt đối an toàn.

Quá gian lại có vẻ như đại trung, đại trung có lúc cũng xuất hiện với tác phong của đại gian. Đôi khi đại ác và đại đức cũng là huynh đệ song sinh, một dao hai mặt.

Có khi, cái gọi là vì nước vì dân thực ra chỉ vì mình; có người, cái cách chỉ là để bảo toàn tính mạng, cách mạng chỉ bởi vì tư tình.

Trong bụi đao có thơ, sau vách đứng có hoa, trong ngọn lửa có màu vàng lưu động.

Thứ bất biến là năm tháng, thứ già đi là khuôn mặt, thứ thay đổi là tâm hồn.

Đầu cuối của roi dài có roi vàng.

Thời gian đã đến, thời cơ đã tới.

Tư Không Tàn Phế đập xuống một roi.

Trông thấy đã sắp...

Không ngờ Cao Phi chợt giống như một chú chim nhỏ vội vàng bay lên.

Theo một tiếng “rầm”, roi đập vào khoảng không, nóc nhà lại thủng một lỗ lớn, mảnh ngói, gỗ đá không ngừng rơi xuống.

Tư Không Tàn Phế nhất thời bị che khuất tầm mắt, lập tức vung roi hộ thân, ngăn cản gạch ngói đang rơi xuống.

Lúc này, đối diện với hán bổng xuất hiện một tiểu tử.

Tiểu tử này dùng một đôi tay nhỏ xuất thủ với hán.

Xuất thủ từ xa.

Đó đương nhiên không phải là “Phách Không chuông”, cũng không phải “Cách Sơn Đả Ngưu”, Trần Nhật Nguyệt còn không có trình độ như vậy.

Hán cách không phát ra ám khí về phía Tư Không Tàn Phế.

Ám khí do hán phát ra cũng không tính quá nhiều, chỉ mười bảy, mười tám cái, đương nhiên cũng không tính, quyết không tính là quá ít; chủng loại cũng không tính là ít, khoảng chừng năm sáu loại.

Nhưng vào lúc này, cộng thêm ngói rơi, đất rơi, đá rơi, gỗ rơi, cũng khiến “Khai Hạp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế hao tổn tinh lực. Lúc này Tư Không Tàn Phế chống trái đỡ phải, luống cuống tay chân, giống như một con cá mất hồn.

Huống hồ trong ngói bể gạch vụn còn xen lẫn ám khí.

Tư Không Tàn Phế hét lớn một tiếng, tay trái cầm roi vàng lập tức múa đến giọt nước không lọt, tay phải cầm roi dài vẫn có thể ép Trần Nhật Nguyệt lùi ra bên ngoài một trượng.

Lần này phản kích hết sức đột ngột, ngay cả Trần Nhật Nguyệt cũng không nhìn được kêu lên một tiếng:

- Tới rất hay!

Hán lui, lui nhanh.

Roi dài như măng xà lè lưới đuổi theo.

Hán lui, roi đuổi.

Nhanh lui, bay đuổi.

Một lui, một đuổi.

Kết quả là Trần Nhật Nguyệt đã đến sát bên giường, hán đã không thể lui được nữa.

Nhưng ngọn roi đã đuổi kịp.

Gió roi phá không, tiếng rít dường như còn sắc hơn mũi kiếm.

Bóng roi đã chiếu vào trên gương mặt ngọc tuần tú của Trần Nhật Nguyệt.

Sắc mặt Trần Nhật Nguyệt lúc sáng lúc tối, hẳn đã không còn đường lui.

Nên làm sao đây?

Xem ra Trần Nhật Nguyệt đã gặp nguy hiểm.

Nhưng trên thế gian, thành tựu trọng đại đều đến từ nguy cơ trọng đại. Thậm chí có thể nói, muốn hoàn thành bất kỳ đại sự nào, đều phải trải qua nguy hiểm tương đương.

Có lúc nguy hiểm đủ để chí mạng.

Thực ra người sống trên đời, thứ duy nhất sở hữu chỉ là tính mạng của mình.

Không có mạng thì không sống được.

Có điều con người nên vì sống mà sinh, chứ không nên vì sinh mà sống.

Vì sống mà sinh thì phải sống cho vui vẻ, sống có cảm thụ, thậm chí phải sống một cách phi phàm.

Muốn sống một cách sinh động có ý nghĩa, phải trải qua nguy hiểm thất bại.

Thất bại là chuyện tất nhiên, thậm chí có thể khẳng định, không có thất bại thì cũng không có cái gọi là thành công.

Cho nên không cần sợ thất bại, bởi vì sợ thất bại chính là sợ thành công.

Thành công chắc chắn là một chuyện khiến người ta vui vẻ, vui mừng, không có ai sợ nó, đúng không?

Nhưng lại có người muốn trốn tránh nó, nguyên nhân không gì khác, chỉ vì không muốn đối diện với thứ trước khi thành công nhất định và nhất thiết, tất nhiên và tất yếu phải trải qua, đó là thất bại.

Điều này khiến người ta tiếc nuối không thôi.

Thất bại chỉ là giáo huấn, cũng là kinh nghiệm. Không có những thứ này, cuộc sống của loài người hôm nay có khác gì khỉ vượn, trâu chó.

Thất bại không có nghĩa là thua.

Một chuyện thất bại, chỉ là chưa thành công, không phải là thua. Ít nhất nó không thua mất ý chí, tài trí và quyết tâm của người.

Còn những thứ này, cộng thêm bền lòng, nghị lực và may mắn, một ngày nào đó người sẽ thắng.

Có một ngày, người sẽ thành người thắng lớn.

Thua cũng không phải là thất bại, quyết không phải.

Chẳng hạn như đánh bạc, người thua cuộc, có thể chỉ là không đủ vận may, cũng có thể là không đủ vững vàng, hoặc không đủ vốn, không đủ bình tĩnh, hoặc dùng tay không đủ nhanh mà thôi.

Rất nhiều người đánh bạc, thua liền oán trời mắng đất, nói mình xui xẻo, vận may xấu đến cực điểm, áy náy, hối tiếc, giận dữ, oán hận, tự trách, mặt ủ mày chau, ủ rũ cúi đầu, tìm người trút giận, thậm chí là tự sát.

Sai rồi.

Thua cũng không có gì nghiêm trọng, cho dù người không biết tốt xấu, không hiểu tiến lui, khuynh gia bại sản, cũng không có gì ghê gớm.

Chỉ cần chưa chết, tất cả đều có thể làm lại từ đầu.

Chết không thể giải quyết được vấn đề.

Nếu không thắng được, từ bỏ là xong.

Thua chưa chắc đã là xui xẻo. Người thua cuộc, chỉ cần bỏ nhiều tâm lực và tinh lực vào chuyện khác, vẫn có thể thành công, cũng có thể đạt được thành tựu như vậy.

Thắng thua chỉ là nhân quả. Hiện giờ thứ người đạt được, có thể là thứ mà kiếp trước người đã mất đi, cũng có thể là thứ mà kiếp sau người sẽ mất đi. Được càng nhiều, có thể cũng mất càng nhiều. Mất càng nhiều, ở một mặt khác cũng có thể được càng nhiều. Thứ mà người thắng, có thể là thứ mà người đã mất đi trong quá khứ. Thứ mà người thua, có thể chỉ là tài sản mà tương lai người vốn có.

Đúng vậy, thua không phải sỉ nhục, thắng không nên huênh hoang. Mỗi lần thua đều cảm phần không đáng. Thực ra không cần phải bất bình, đây là chuyện bình thường, con người đều như vậy. Có ai nói rằng mình sẽ thua? Mỗi trận thắng cũng không nên cao hứng. Hôm nay người thắng, có thể đã mai phục thảm bại ngày mai của người, khiến người cho rằng may mắn nhất thời đủ để luyến tiếc.

Cho dù đánh bạc lớn cũng là chuyện tốt.

Nếu như người có thể xem nó là một loại kinh nghiệm, vậy thì rất quý báu. Có chuyện gì càng thoả nguyện, thống khoái, cũng đau khổ hơn so với một lần ném cả vạn kim, trong nháy mắt phân định giàu nghèo? Chỉ có loại thắng lớn thua lớn này, mới khiến một cao thủ chân chính trong nháy mắt ngộ đạo nhân sinh, chấm dứt sự cố chấp mộng ảo không hoa.

Không đi đến địa ngục một lần, làm sao biết khó khăn của nhân gian?

Nếu như so sánh, đại khái chỉ có quyết chiến, so đấu, liều mạng sinh tử của hào kiệt hiệp sĩ trong giang hồ là tương tự.

Đó cũng là đại tử đại sinh mới có thể đại triệt đại ngộ.

Ngay cả phong hoa tuyết nguyệt, ăn chơi tiêu khiển cũng như vậy. Muốn thật sự thành đạo, không nhất định cũng không nhất thiết phải ở núi sâu sông lớn, mà nên ở nhân gian địa ngục.

Cho nên thua cũng không có nghĩa là thất bại.

Thứ bị thua chỉ là tài sản.

Nên nhớ, đừng để thua mất cả nhân cách và tâm hồn, vậy thì không đáng giá.

Một người không sợ thua, cũng hưởng thụ thất bại, bản thân chính là một vị thường thắng tướng quân, một người thành công.

Thất bại chỉ là chưa thành công.

Nói như vậy, Trần Nhật Nguyệt thì sao? Tư Không Tàn Phế thì sao?

Hiện giờ bọn họ đều bị bức vào hiểm cảnh.

Ai sắp thảm bại? Ai có thể chuyển bại thành thắng?

Ai chỉ là thua, hay là chết? Thất bại, hay là cuối cùng có thể vượt qua thất bại, giành được thành công và thắng lợi?

73. Chương 73: Mưa Rơi, Cá Rơi

Hắn đã không thể lui được nữa.

Nếu còn lui, e rằng sẽ giẫm lên người Thiên Hạ Đệ Thất.

Vết thương của Thiên Hạ Đệ Thất vừa mới cầm máu, khiến nó tạm thời không chuyển biến xấu, cũng giữ gìn tính mạng. Nhưng con người không phải làm bằng sắt, bị vết thương như vậy nhất định sẽ rất suy nhược, yếu ớt.

Chẳng những không chịu nổi đánh đập, còn không chịu nổi giẫm đạp.

Nhưng Trần Nhật Nguyệt lại làm một chuyện.

Hắn ôm lấy Thiên Hạ Đệ Thất đang được tẩm chăn bao bọc, khăn trải giường còn thấm vệt máu, đưa ra nghênh đón ngọn roi.

Hắn lại dùng Thiên Hạ Đệ Thất để ngăn cản một roi như sói như hổ, đuổi gió cuốn mây này.

Các người xông tới, mục đích chẳng qua là muốn cứu người này!

Được, để xem người có dám một roi đánh chết hắn không!

Đánh chết người rồi thì không thể cứu sống, nhiệm vụ của các người cũng xem như thất bại!

Vì vậy Trần Nhật Nguyệt cũng không sợ hãi, hắn cho rằng bọn họ sẽ không dám hạ độc thủ.

Hai tay hắn ôm lấy Thiên Hạ Đệ Thất, đưa ra nghênh đón mũi roi.

Có gan thì đánh chết hắn đi!

Nếu đối phương thu roi, hắn sẽ mượn thế roi xông đến trước người, thậm chí là ném Thiên Hạ Đệ Thất qua, xem Tư Không Tàn Phế làm thế nào ứng phó, làm thế nào tiếp chiêu.

Trần Đồng Kiếm có thể nói đã tính trước mọi việc.

Nhưng tính trước kỹ càng cũng không có nghĩa là thành công.

Tư Không Tàn Phế giống như không ngờ đối phương lại có một chiêu này. Đúng vậy, thế roi thật sự ngừng lại một chút, hạ xuống một chút, cũng chậm lại một chút giữa không trung.

Chậm thì chậm, nhưng vẫn không dừng.

Chỉ chậm một chút như vậy, mũi roi vẫn cuốn về phía Trần Nhật Nguyệt, thậm chí không ngại đánh chết cả Thiên Hạ Đệ Thất. Hơn nữa trong nháy mắt này, trên mặt hắn còn nở một nụ cười ác độc, giống như được gãi đúng chỗ ngứa, hoàn thành tâm nguyện.

Trong nháy mắt này, Trần Nhật Nguyệt cũng thầm kêu không ổn.

Xem ra đã tính sai rồi!

Những kẻ này xông tới, không phải vì muốn cứu người sao?

Khi hắn nhận ra thì đã trễ, cổ của Thiên Hạ Đệ Thất sắp bị roi đánh nát, nhưng đột nhiên đầu của Thiên Hạ Đệ Thất lại đổi thành một thanh kiếm.

Roi quần vào thanh kiếm này.

Kiếm là kiếm sắt.

Tư Không Tàn Phế nổi giận quát lên, toàn lực thu roi lại.

Kiếm ở trên tay Diệp Cáo.

Diệp Cáo là một thiếu niên, nhưng lực cánh tay rất lớn, Tư Không Tàn Phế không lay chuyển được.

Kiếm là kiếm sắt, người như người sắt.

Tư Không Tàn Phế đang cố sức kéo, Trần Nhật Nguyệt lại không khách khí, hai tay một mở một khép, lại là mười bảy mười tám món ám khí như mưa bay về phía hắn.

Tư Không Tàn Phế thật sự có năng lực hơn người, hắn dùng roi vàng cản, đập, móc, khóa, kiên cường đánh rớt từng mũi ám khí, tay kia vẫn không buông roi da mãng xà thành danh, vẫn muốn kéo Diệp Cáo về phía mình.

Nếu là ám khí thật sự, vậy thì còn tốt.

Càng gay go là có thứ “không phải” ám khí, ít nhất không thể nói là ám khí “chính thống”.

Bởi vì trong những “ám khí” này, ngoại trừ thiết liên tử, thất lãng tiêu, ngũ hoa mang, thấu cốt đinh, còn có một số “thứ” hiểm thấy kỳ lạ.

Trong đó có dế, vớ, thậm chí còn có sâu lông và cá.

Thử nghĩ, Trần Nhật Nguyệt giơ tay lên, trên trời dưới đất giống như rơi xuống một trận mưa lớn, còn có từng con cá sống, sâu lông, dính vào trên roi vàng, vung lên thật sự quá sức.

Tư Không Tàn Phế lập tức kêu lớn, trong lúc nóng nảy đã trúng phải vài món ám khí mềm, vừa loạn thần thì lại trúng phải hai món ám khí thật sự cứng rắn sắc nhọn.

Do đó khó tránh khỏi đau đớn, lộ ra sơ hở.

Ngay lúc này, Tiểu Điểu Cao Phi lại vội vàng đáp xuống.

Váy đỏ che mặt, bít tất bọc đầu.

Tư Không Tàn Phế kịp thời tránh khỏi một cước trước mặt, nhưng cổ tay vẫn bị Cao Phi đá trúng, roi vàng rời tay bay đi.

Chuyện này còn không quan trọng.

Cũng vào lúc này, hắc đang dùng sức kéo roi dài, không biết vì sao, Diệp Cáo giống như không giữ được, bị hắc kéo tới như bay.

Hơn nữa còn kéo tới thật nhanh.

Tư Không Tàn Phế biết không ổn, nhưng roi vàng của hắc đã mất, không thể phòng ngự, roi dài lại bị Diệp Cáo khống chế, mượn lực phản kích, mượn thế xông vào. Tư Không Tàn Phế đang muốn tập trung tinh thần đối phó với thiết kiếm của tiểu tử này, lại chợt thấy thân hình đối thủ lùn đi, vừa xuất cước đã đá trúng hắc.

Đừng thấy đây chỉ là chân của một thiếu niên, lại có thể đá bay Tư Không Tàn Quân, xuyên tường phá vách, một đường lặn xuống dưới lầu.

Một cước này của Diệp Cáo đá Tư Không Tàn Phế bay ra ngoài, cũng giống như thủ pháp ám khí inh “Lạc Ngư thủ” của Trần Nhật Nguyệt, đủ để danh chấn giang hồ.

Tư Không Tàn Phế đương nhiên không biết, Diệp Cáo tuy tuổi còn nhỏ nhưng cước pháp lại rất vững chắc. Dù sao ân sư thụ nghiệp của hắc cũng là người có cước pháp đứng đầu trong Tứ Đại Danh Bổ, “Truy Mệnh” Thôi Lược Thương.

Tư Không Tàn Phế lặn xuống, mới khiến cho đám người Chung Ngo, Hoàng Hôn dưới lầu thật sự tuyệt vọng.

Ngay cả “thủ lĩnh” cũng thất bại, e rằng hành động lần này đã hết hi vọng.

Ba người vừa hợp sức đánh lui Tư Không Tàn Phế và môn sinh đặc ý của hắc là Vu Quả, Vu Túc, lúc này cùng nhìn về phía kẻ địch còn lại.

Tôn Thu Bì.

Bọn họ thật sự cảm thấy “chưa thỏa mãn”, bởi vì chiến đấu hăng say, liên tiếp thắng lợi, có thể nói là đang đánh đến hứng thú, còn chưa đã ghiền, nhìn thấy Tôn Thu Bì lại cảm thấy ngứa tay, rất muốn tiếp tục chiến thắng.

Nhưng nhìn dáng vẻ của “Sơn Cầu” Tôn Thu Bì, lại giống như không có ý tiếp chiến.

Hắc chỉ quan sát cuộc chiến, cũng đang ngóng nhìn.

Đặc biệt là quan sát rất cẩn thận tỉ mỉ người trên giường, người đã từng bị Trần Nhật Nguyệt “nhặt lên” làm “bia đỡ đạn”.

Lúc này, bởi vì bị di chuyển nhanh, đệm chăn vốn đắp lên mặt và lên người Thiên Hạ Đệ Thất, có một phần đã bị rơi xuống, lật ra.

Tôn Thu Bì vẫn không ra tay trợ giúp.

Đối với việc Tư Không Tàn Phế, Vu Quả, Vu Túc bị đánh lén và phản kích, hắn hoàn toàn không nhúng tay, giống như hắn không cùng một đường với những người này, chỉ là khách trong quán rượu quán trà ngẫu nhiên gặp gỡ, cùng “ngồi” xuống một bàn mà thôi.

Có điều, hắn không ra tay trợ giúp ba thầy trò Khai Hạp Thần Quân, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không ra tay.

Có, hắn đã động thủ.

Đúng, hắn đã xuất thủ.

Hắn động thủ rất nhanh, nhanh đến vô song.

Hắn dừng tay cũng rất nhanh, nhanh đến vô cùng.

Nhanh đến mức không giống như đã từng xuất thủ.

Hắn xuất thủ rất kỳ lạ.

Hắn không ra tay với bất kỳ ai trong số “Tiểu Điều” Cao Phi, Trần Nhật Nguyệt, Diệp Cáo, mà lại ra tay với Thiên Hạ Đệ Thất.

Khoảnh khắc kia, chính là lúc Trần Nhật Nguyệt muốn dùng Thiên Hạ Đệ Thất ngăn cản công kích của Tư Không Tàn Phế, Diệp Cáo đang kiểm chế roi dài của Tư Không, Cao Phi đang đá bay roi vàng của Khai Hạp Thần Quân.

Hắn lại đột nhiên đến mức giống như bất chợt, đột nhiên lướt đến trước người Trần Nhật Nguyệt, đột nhiên ra tay, đột nhiên làm một chuyện hết sức đột nhiên.

Một tay của hắn đã chụp vào Thiên Hạ Đệ Thất.

74. Chương 74: Cá Thê Lương

Chớp nhoáng.

Nếu muốn hình dung Tôn Thu Bì xuất thủ, có lẽ chỉ hai chữ này là chính xác nhất.

Nếu một trảo này chụp vào Trần Nhật Nguyệt, hắn có thể tránh được không?

Đáp án là Trần Nhật Nguyệt cũng không phát hiện đối phương đã xuất ra một trảo này.

Cho đến sau đó Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt kiểm điểm lại, mới nói ra Tôn Thu Bì từng đánh một chiêu này, Trần Nhật Nguyệt cũng mới biết “Sơn Cẩu” đã ra tay, mà hắn lại không phát hiện, cũng không nhìn thấy.

Nếu một chiêu này của Tôn Thu Bì đánh vào Diệp Cáo, hắn có thể chống đỡ được không?

Câu trả lời là Diệp Cáo cũng không biết Tôn Thu Bì tiếp cận từ lúc nào và từ hướng nào.

Nói cách khác, hắn chỉ kịp liếc thấy Tôn Thu Bì đột nhiên ra tay, xuất thủ một trảo, nhưng trước đó hắn lại không phát hiện Tôn Thu Bì đã lướt đến. Cũng giống như Trần Nhật Nguyệt chỉ biết Tôn Thu Bì đến gần, nhưng lại không biết hắn đã ra tay, chụp một cái như vậy.

Đúng vậy, nếu một chiêu này của Tôn Thu Bì tổng quản đánh vào Diệp Cáo hoặc Trần Nhật Nguyệt, người nghĩ hai người bọn họ có thể tránh được không?

Có điều khi thân hình Tôn Thu Bì chuyển động lướt đi và xuất ra một trảo, Tiểu Điều Cao Phi lại đang bay trên không.

Y từ trên cao nhìn xuống.

Có lẽ, y “bay” cao như vậy không phải vì muốn tránh khỏi thể công của Tư Không Tàn Phế, thậm chí cũng không phải vì muốn dùng ngói vỡ đá vụn làm nhiễu loạn phòng thủ của đối phương, mà là muốn giám thị và kiểm chế thể công của Tôn Thu Bì?

Y từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn thấy rõ Tôn Thu Bì lướt đi, xuất thủ.

Mặc dù y biết rõ Tôn Thu Bì lướt đi, xuất thủ, nhưng y vẫn không kịp ngăn cản.

Nhìn thấy cũng không có nghĩa là ngăn cản được.

May mắn Tôn Thu Bì không tấn công Diệp Cáo, cũng không tấn công Trần Nhật Nguyệt, mà là Thiên Hạ Đệ Thất.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Cao Phi đang lao nhanh xuống muốn đối phó với Tư Không Tàn Phế, trong lòng lại có một cảm giác kỳ quái, hơn nữa còn kỳ dị.

Cảm giác của y đến từ da.

Y lại nổi da gà

“Tiểu Đểu” Cao Phi dựa vào y thuật hơn người, cộng thêm cước pháp, khinh công, trở thành giang hồ tam tuyệt. Thậm chí có người gọi y là “Tiểu Truy Mệnh”, bởi vì khinh công, cước công của y có thể sánh ngang, so đầu với Truy Mệnh, mà ở vài phương diện có thể còn cao hơn (mặc dù y chưa bao giờ dám thừa nhận lời khen này). Y luyện sự gan dạ của thân pháp (có kẻ cho rằng người có khinh công giỏi thiên về chạy trốn, nhất định sẽ nhát gan, thực ra lại không phải. Muốn luyện thành khinh công tốt nhất, vượt nóc bằng tường, lên trời xuống đất, không có gan dạ hơn người thì không luyện được, cũng không dám luyện), sự cẩn thận của y đạo (muốn hốt thuốc đúng bệnh, bắt mạch phán bệnh, nhất định phải quan sát một cách cẩn thận tỉ mỉ), được giang hồ ca tụng, trở thành Phật sống, thủ lĩnh của các anh em không phải quan đạo cũng không phải lục lâm. Hôm nay không biết vì sao, vừa nhìn thấy Tôn Thu Bì chuyển động, lướt đi, xuất thủ như vậy, cho dù không phải ra tay với y, y vẫn không tự chủ được trong lòng run lên, da đầu tê dại.

Tại sao?

Y cũng không nói rõ được.

Có điều y từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Tôn Thu Bì.

Không, là da đầu.

Đỉnh đầu của Tôn Thu Bì đã trọc.

Chân tóc của hắn dính vào hai bên tóc mai, nơi đỉnh đầu gần trán đã trọc một mảng lớn, lộ ra da đầu màu xanh trắng.

Trên đầu hắn rõ ràng hiện lên hai xoáy tóc.

Đường nét do hai xoáy tóc này tạo thành, phối hợp với sợi tóc thừa thớt, khiến Cao Phi từ trên cao nhìn xuống, trông thấy trên đầu người này giống như có một ngũ quan khác, một khuôn mặt khác.

Như thế mà thôi, ngoại trừ chuyện này thì không còn gì khác.

Nhưng Cao Phi vốn lớn gan cẩn thận, chỉ liếc nhìn một cái như vậy, không biết vì sao lại cảm thấy tâm hơi kinh hãi, phách hơi chấn động, không thể nói rõ nguyên nhân.

Cho đến khi y tiếp cận Tư Không Tàn Phế, thừa dịp đối phương đang phân tâm đối phó với Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt, đá ra “Quần Lý cước” của mình, trong lòng vẫn lẩn quẩn nghi hoặc khó hiểu này.

Hắn rốt cuộc là ai?

Sao lại khiến mình sợ hãi như vậy?

Khi ba người bọn họ hợp sức đánh bay “Khai Hạp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế ra ngoài phòng, chiến chí đang mạnh, còn chưa thỏa mãn. Cao Phi là người xông pha giang hồ nhiều năm, trải qua rất nhiều trận chiến, trong lòng vẫn cảm thấy canh cánh nghi ngờ.

Nhưng Tôn Thu Bì rõ ràng không muốn đánh nhau.

Thân hình hắn chỉ động một lần, xuất ra một trảo, thậm chí cũng không phải công kích, chỉ vén tấm thảm đắp trên mặt Thiên Hạ Đệ Thất lên, sau đó lập tức thu tay.

Thoạt nhìn nụ cười của hắn giống như một người yêu hòa bình.

Một mình hắn đứng đó, giống như một con cá cô độc không hợp với bầy, thần sắc còn mang vẻ thê lương khiêm nhường.

Điều này khác biệt rất lớn với hình tượng của hắn khi Cao Phi từ trên cao nhìn xuống, đó là dũng mãnh, cuồng bạo, toàn bộ xương cốt trên người giống như trong nháy mắt vụn vỡ, nổ ra.

Lúc này Tư Không Tàn Phế đã “bay” ra ngoài.

Thiên Hạ Đệ Thất lại ngã xuống giường, đệm chăn rải rác trên đất.

Trần Nhật Nguyệt, Diệp Cáo, Cao Phi chia làm ba hướng, nhìn chằm chằm vào Tôn Thu Bì.

Tôn Thu Bì lại ôn hoà cười lên, vừa lắc lắc đầu, vừa khiêm nhường đi về phía trước, vừa cung kính chấp tay thi lễ, nói:

- Chúng ta đoán sai rồi. Thật xấu hổ. Hóa ra chuyện này không liên quan đến chúng ta. Ta không phải tới đánh nhau, chỉ tới quan sát mà thôi. Các người cứ từ từ đánh, ta đi trước!

Hắn cứ đi tới như vậy.

Đi tới không hề có địch ý.

Đi tới giống như hoàn toàn không có phòng bị.

Đi tới chỗ Diệp Cáo, kéo kéo tay hắn.

Đi tới chỗ Trần Nhật Nguyệt, xoa xoa đầu hắn.

Lại đi tới chỗ Cao Phi, vỗ vỗ vai y.

Sau đó hắn mới vỗ tay, chậm rãi nói ra một câu rất kỳ quái:

- Chạy... máu... mũi...

Những động tác này xem ra rất bình thường, bắt tay người khác, vỗ vai người khác, xoa trán trẻ con, đương nhiên không có gì đặc biệt.

Nhưng vào lúc này, hắn làm những chuyện như vậy với Diệp Cáo, Cao Phi, Trần Nhật Nguyệt, lại rất không tầm thường, rất bất bình thường.

Bởi vì bọn họ đang đối địch, hơn nữa còn là thù địch.

Với sự cảnh giác và thân thủ của ba người bọn họ, không lý nào lại để mặc cho Tôn Thu Bì chạm vào mình.

Bọn họ có thể né tránh, hoặc là đánh trả, thậm chí giống như đối phó với Vu Quả, Vu Túc và Tư Không Tàn Phế, hợp sức đá Tôn Thu Bì ra ngoài phòng.

Nhưng bọn họ không làm như vậy.

Nguyên nhân chỉ có một, đó là bọn họ không kịp phản ứng (bao gồm né tránh, phản kích hay ngăn cản), Tôn Thu Bì đã xoa, kéo, vỗ vào bọn họ, sau đó lui thân.

Trong ba người bọn họ không có ai bị thương.

Hiển nhiên Tôn Thu Bì không có ý thương tổn bọn họ, cho nên xuất thủ hoàn toàn không dùng nội lực.

Hắn chỉ “thiện ý” bắt tay, xoa đầu, vỗ vai bọn họ, sau đó xoay người rời đi.

Hắn muốn đặt mình bên ngoài.

Hắn đột nhiên bắt tay, xoa đầu, vỗ vai, lại đột nhiên rút lui, giống như một lần nữa ấn chứng bản khoản lo lắng trong lòng “Tiểu Điểu” Cao Phi.

Người trước mắt này tuyệt đối là một nghi vấn, hắn giống như một con rắn độc, lại giống như một cây thương cứng, càng giống như một cây thương sắc có rắn độc quấn quanh, có thể cương có thể nhu, có thể mềm có thể cứng, có lúc tĩnh như gỗ mục, có lúc lại chọn người mà cắn.

Nếu muốn hình dung về hần, chỉ có hai từ “đáng sợ”.

Đó chắc chắn không chỉ là một con cá thê lương.

75. Chương 75: Sờ Cá

Tôn Thu Bì nhìn giống như một con cá già thê lương, nhưng khi hần chạm vào ba cao thủ vừa giành được thắng lợi này, lại giống như nhẹ nhàng sờ vào ba con cá ngoan ngoãn trong vại.

Hơn nữa, sau khi hần chạm rãi kêu lên ba chữ “chảy máu mũi” giống như hoàn toàn không có ý nghĩa kia, trong đám thực khách dưới lầu của Danh Lợi Quyền đột nhiên phát sinh vài chuyện khác thường.

Có một bàn khách đang uống trà, dùng cơm, vừa mới lấp đầy cái bụng căng phồng, lại cạp một miếng dưa hấu, đồng thời cười nói huyền thuyên. Khi xảy ra chuyện Chung Ngộ, Lợi Minh, Ngô Dạ, Hoàng Hôn ra tay đập phá, bọn họ vẫn luôn quan sát lưu ý, cũng không lập tức rời đi.

Nhưng khi trên lầu vang lên một tiếng “chảy... máu... mũi...”, ba vị khách ở bàn này lập tức đứng lên, vội vã trả tiền, lúc gần đi còn ôm mũi nói:

- Ta chảy máu mũi... quá khô nóng rồi... thất lễ thất lễ, thật xấu hổ...

Không chỉ có người ở bàn này.

Còn có một bàn khác, một người trong đó ăn mặc giống như thương nhân, đang nhỏ giọng đàm luận với mấy người khách thường tới Danh Lợi Quyền ăn uống. Khi tên đại hán kia từ lầu hai rơi xuống, chợt nghe ba tiếng “chảy, máu, mũi”, người này cũng đứng lên, để lại một câu:

- Xin lỗi, cần nhâm môi rồi, chảy máu cả miệng, xin đi trước một bước...

Cứ như vậy rời đi.

Người ở một bàn khác vốn đang đánh bạc hò hét, chơi trò phạt rượu, thấy Ngư cô nương và bốn người khách không mời xảy ra xung đột, liền bột phóng túng một chút, nhỏ giọng nói chuyện. Bọn họ giống như muốn tiến lên giúp đám người Ngư Thiên Lương và Mạnh lão bản một tay, nhưng khi nghe bốn người kia nói ra danh hiệu, liền không dám lỗ mãng, chỉ khoanh tay đứng nhìn. Lúc này vừa nghe câu “chảy... máu... mũi...”, một người trong đó đột nhiên đứng lên, vội vã nói một câu:

- Ta chảy máu răng, đau răng rồi, xin cáo từ!

Nói xong liền đi ngay.

Ba người còn lại đều kinh ngạc.

Không chỉ có những người này, mấy bàn khác cũng có hai ba người, trong đó có nam có nữ, vội vã đứng lên, để lại một câu:

- Ta chảy máu mũi.

- Vết thương cũ của ta chảy máu.

Nói xong liền rời đi.

Lập tức trong tiệm có khoảng hai phần người rời khỏi.

Gương mặt của Mạnh Tương Lữ trở nên nghiêm túc, nói:

- Xem ra bọn họ không thật sự động thủ, nếu không chúng ta đã đánh giá thấp bọn họ, e rằng sẽ gánh lấy hậu quả.

Thực ra sau khi y giúp Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt diu Thiên Hạ Đệ Thất vào phòng, liền phát hiện có khách không mời đang đi vào từ các đường trên lầu, dưới lầu, mỗi người có mưu đồ khác nhau, nhưng đều muốn tiến vào phòng số mười chín.

Y biết rõ Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo mặc dù còn trẻ, nhưng quyết không dễ đối phó như mọi người tưởng tượng, huống hồ còn có “Tiểu Điểu” Cao Phi kinh nghiệm giang hồ phong phú đang chủ trì đại cục.

Do đó y nhanh chóng rời khỏi phòng số mười chín, đi vào một gian phòng khác ở đối diện, dừng lại một lúc, sau đó xuống lầu, vừa lúc gặp phải Ngư Hảo Thu và Ngư Đầu, Ngư Vĩ, đang cãi nhau với kỳ chủ Tứ Kỳ đến mức giương cung bạt kiếm.

Có điều Ngư cô nương gần như không cần y và Hà Hỏa Tinh giúp đỡ, đã dùng ba mũi “Nữ Nhân châm”, nửa ống “nhất phún phát tình tề”, khống chế Chung Ngo, Hoàng Hôn và Ngô Dạ, cũng hù dọa Lợi Minh, thậm chí ngay cả huynh đệ họ Ngư cũng chỉ là nguy trang, không cần ra tay thật sự.

Nhưng khi nghe trên lầu vang lên tiếng ngâm “chảy máu mũi”, lại phát hiện trong số thực khách dưới lầu có nhiều người lập tức rút lui, có thể thấy hành động lần này của đối phương to lớn, chặt chẽ hơn nhiều so với trong tưởng tượng, hơn nữa còn coi trọng, cường thế xuất kích.

Nhưng bọn họ lại rút lui khi chưa thật sự phát động tấn công. Điểm này có lẽ khiến người ta mê hoặc, nhưng Mạnh Tương Lữ lại đoán được mấy phần, áp lực cũng tăng thêm mấy thành. Huống hồ ở các bàn vẫn còn một số người không rõ lai lịch, không biết địch bạn.

Hà Xa ở bên cạnh lại nói:

- Bọn họ đến nhiều hơn so với dự đoán, nhưng người của chúng ta cũng không ít, hơn nữa xem ra bọn họ cũng không đoàn kết.

Đến lúc này, Lợi Minh đành phải dùng một đỡ ba, vất vả dìu ba người Ngô Dạ, Chung Ngo, Hoàng Hôn đã bị trúng châm rời đi.

Lúc gần đi, Lợi Minh còn nói một câu hung ác:

- Yêu phụ, chúng ta sẽ còn tới tìm ngươi!

Ngư Thiên Lương lại dịu dàng trả lời một câu cứng rắn:

- Đến lúc đó, đại gia ngươi càng phải “nhất mục quan thất” rồi (câu này hơi bậy bạ nên không dịch). Đừng quên, tiểu nữ tử là tâm của nữ nhân, châm dưới đáy biển nha!

Bốn tên kỳ chủ này chặt vật rời đi, lại giống như không liên quan gì đến các lộ nhân mã rút lui sau khi nghe được câu “chảy máu mũi”.

Nhất thời trong Danh Lợi Quyền người đi nhiều, người tới ít, nhưng lên xuống vẫn gây ra một chút hỗn loạn, qua lại kẻ vai, leo trèo dờn gót. Có người nâng chén hoan hô, chúc mừng đám người Ngư cô nương đánh lui kẻ địch. Còn Tư Không Tàn Phế và Vu Quả, Vu Túc cũng loạng choạng đứng lên, trong lòng đau đớn, mắt đầy thù hận. Lại thấy Trần Nhật Nguyệt vịn vào lan can trên lầu nhìn xuống, ra vẻ ngạc nhiên kêu lên:

- Thần Quân! Ta nhìn thấy Thần Quân kia!

Nguyên lai ngoại hiệu của Tư Không Tàn Phế là “Khai Hạp Thần Quân”, rất có địa vị trong võ lâm, nhiều người lại gọi hắn là “Thần Quân”. Hôm nay ở trước mặt mọi người lại ngã đến chặt vật như vậy, còn bị Trần Nhật Nguyệt vốn ranh mãnh hô to gọi nhỏ, khiến Tư Không Tàn Phế càng không dễ chịu.

Ba người dìu nhau đi ra, chợt nghe “Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa quát lên một tiếng:

- Dừng lại!

Ba người lập tức dừng bước, trên mặt đều có vẻ lúng túng.

Bọn họ đều đã bị thương, xem ra dưới lầu đều là hảo thủ trong Danh Lợi Quyền, e rằng còn khó đối phó hơn so với trên lầu.

Nhưng bọn họ lập tức phát hiện, Hà Đô Đầu cũng không phải quát mắng ba người bọn họ.

Đó là một hán tử khác ăn mặc rất khéo léo, rất gọn gàng, rất đài hoàng, dung mạo cử chỉ đều khiến người ta rất thiện cảm. Thừa dịp khách vội vàng lên xuống ra vào, hắn đã âm thầm lên lên lầu hai, chỉ còn thiếu ba bậc, nhưng lại bị Hà Xa thoát nhìn có vẻ lơ là bực bội quát bảo dừng lại.

Người nọ cũng không hoảng hốt, tay phải cầm chuôi kiếm, thông thả xoay người, mỉm cười hỏi:

- Người gọi ta?

Hà Xa không kiên nhẫn quát lên:

- Là ai cho người lên lầu?

Người nọ cười nói:

- Phòng của ta ở trên.

Hà Đô Đầu “ồ” một tiếng. Con người nhạy bén linh hoạt của Ngư Đầu đảo một cái, lập tức hỏi:

- Xin hỏi khách quan, phòng số mấy?

Người nọ ngừng lại một chút, sau đó cười nói:

- Mười bảy.

Ngư Vĩ chậm rãi lên tiếng:

- Hóa ra là phòng số mười bảy, đối diện với phòng số mười chín sao?

Người nọ cười bồi nói:

- Mới ở không lâu, tiểu ca trong tiệm đã không nhận ra tại hạ rồi.

Ngư Vĩ cũng cười bồi nói:

- Đúng vậy. Đáng tiếc, đối diện với mười chín không phải mười bảy, mà là mười tám... thật đáng tiếc.

Người nọ lập tức không cười được nữa.

Nhưng hắn chỉ ngẩn ra một chút, lại cười nói:

- Tiểu huynh đệ lợi hại. Ta lên lầu là để tìm bằng hữu.

Lần này Ngư Đầu bình tĩnh hỏi:

- Bằng hữu? Ở phòng số mấy?

Lần này người nọ cũng thành thật trả lời:

- Mười chín.

76. Chương 76: Cá Chảy Máu Mũi

Hà Xa cười.

Lông mày của y cũng dựng lên như ngọn lửa.

Giọng nói của y giống như người ta đang cười, lại giống như lửa cháy trên củi chưa khô, sau khi làm bốc hơi hoàn toàn phần nước trong củi, đang bùng cháy thỏa thuê, hơi lửa và ngọn lửa đan vào nhau tạo ra loại âm thanh thống khoái đến mức gần như thống khổ này:

- Người ở trong phòng số mười chín là bằng hữu của người?

Người nọ suy nghĩ một chút mới trả lời:

- Có thể nói như vậy.

Hà Xa nói:

- Bằng hữu của người họ gì?

Người nọ yên lặng một lúc rồi mới đáp:

- Đều là bằng hữu cũ, mọi người chỉ quen gọi ngoại hiệu của hắn, rất ít người nhớ được họ của hắn.

Lần này đến phiên Mạnh Tương Lữ hỏi tiếp:

- Không phải họ Cao chứ?

Người nọ cười đáp:

- Đương nhiên không phải.

- Không phải họ Diệp à?

- Không phải.

- Không phải họ Trần sao?

- Cũng không phải.

Lần này người nọ đành nói:

- Hẳn... hình như họ Văn.

- Người họ Văn mà người nói, mặc dù hẳn là bằng hữu của người.

Hà Xa không hề khách khí nói:

- Nhưng hẳn lại là phạm nhân của ta.

- Không phải ta muốn cứu hẳn, mà chỉ muốn gặp hẳn một lần, nói mấy câu mà thôi.

Người cao quý kia nói:

- Người có thể yên tâm. Hẳn thiếu ta một số thứ, ta chỉ muốn hẳn bàn giao mấy câu mà thôi. Quyết sẽ không làm trở ngại đến chuyện của người.

Mạnh Tương Lữ hỏi lại:

- Hẳn thiếu người thứ gì? Rất quan trọng sao?

Người hào hoa phú quý trả lời:

- Cũng không phải thứ gì quý trọng... chỉ là một chút sổ sách trong gia tộc.

Hà Xa nhíu đôi mày lửa:

- Gia tộc?

Ánh mắt y lại sáng lên, giống như châm hai bó lửa:

- Nếu như mọi người đều nói là bằng hữu của hẳn, mà bằng hữu của hẳn lại quá nhiều, mỗi ngày có một hai trăm người đến, mỗi người chỉ nói với hẳn mấy câu, tính toán toán, vậy cũng rất khó khăn rồi, đúng không?

Người cao quý vẫn không từ bỏ.

Xem ra hẳn cũng không phải là người dễ dàng từ bỏ.

Hẳn giống như một gã công tử bột, nhưng trong số công tử bột cũng có người kiên nghị bất khuất, kiên trì đến cùng.

Hẳn dường như thuộc loại người này.

Cho nên hẳn vẫn miễn cưỡng cười nói:

- Dù sao quan hệ giữa ta và hẳn cũng có điểm khác biệt, mong rằng có thể châm chước.

Mạnh Tương Lữ nói:

- Không phải người đã nói, người với hẳn chẳng qua là bằng hữu sao? Vậy thì quá bình thường rồi, trong bốn biển đều là bằng hữu.

Người cao nhã gượng cười nói:

- Ngoài trừ điều này, chúng ta còn có một chút quan hệ khác.

- Quan hệ thế nào?

Người cao quý đã không cười được, nhưng vẫn không từ bỏ:

- Huynh đệ.

Hà Xa hỏi:

- Huynh đệ gì?

Người nọ mặc dù rất không tình nguyện, cũng chỉ đành nói:

- Là huynh đệ cùng cha khác mẹ.

Hà Xa và Mạnh Tương Lữ nhìn nhau, đồng loạt cất lời:

- Vậy người chính là “Phú Quý Sát Nhân Công” Văn Tù Hân rồi?

- Giang hồ đồn sai, quyết không thể tin. Tại hạ ngay cả việc tự bảo vệ mình cũng khó khăn, nào có năng lực giết người.

Người nọ thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Thiên Hạ Đệ Thất vốn tên là Văn Tuyết Ngạn, hẳn thật sự huynh đệ ruột thịt của ta, kính xin châm chước cho qua.

Mạnh Tương Lữ nghe vậy, ánh mắt lại nhìn về sảnh lớn của tử lâu, đồng thời nói:

- Nghe vậy xem ra nhiều nhân tình nhân lý.

Văn Tù Hân cảm thấy đối phương đã hơi dao động, liền nói:

- Huynh đệ gặp nhau vốn hợp tình hợp lý mà.

Mạnh Tương Lữ đã nhận định nơi này vẫn còn khách ở lại, âm thầm cảnh giác. Trong Danh Lợi Quyền đại khái còn có mười một bàn, ba mươi hai người khách chưa đi.

Những người khách này có nam có nữ, có già có trẻ, có một phần là tiểu nhị, còn có “bọn tử muội” phụ thuộc vào Ngư cô nương kiếm cơm ở nơi này, cùng với đám đầu bếp, khoảng chừng bốn mươi hai người.

Đây phần lớn là khách quen, người quen.

Vốn có một số khách không quen lắm, sau khi trên lầu vang lên một tiếng ám hiệu “chảy máu mũi”, những “khách không mời” kia đều giống như cá trong vại vừa được mở đường xuống hồ, đồng loạt mượn cớ rút lui, rời đi.

Khách không quen còn lại chỉ có ba bàn.

Ba bàn mười một người.

Mạnh Tương Lữ là lão bản ở đây.

Y luôn rất cẩn thận, cũng rất khôn khéo, mặc dù bề ngoài xem ra có vẻ “hiền lành”.

Có lẽ bởi vì y đủ khôn khéo, đủ cẩn thận, cho nên mới có thể trở thành “lão bản” trong quyền rất bợ đỡ và hiện thực này.

Y rất nhanh đã tìm ra Văn Tù Hân đến từ chiếc bàn nào.

Chiếc bàn kia có bốn người.

Bốn người ngồi ở đó huyền thuyên.

Không, trong số bốn người này, có ba người ồn ào đến mức nghênh ngang khệnh khạng, uy phong tám hướng, chỉ có một lão già rất gầy ốm, rất yếu ớt, rất suy bại, mặt ủ mày chau, tinh thần sa sút ngồi cùng.

Thực ra chuyện này cũng khó tránh khỏi, một người lớn tuổi tự nhiên không còn hăng hái, thân thể yếu ớt đương nhiên mất đi thần thái, trên võ đài sinh mệnh dĩ nhiên cũng không tới phiên người làm nhân vật chính nữa, người cũng sẽ thuận theo tự nhiên trốn ở một góc tối, tự sinh tự diệt tự tiều tụy.

Nếu như một xã hội và tổ chức sinh khí bừng bừng, lại hoàn toàn do người già vận hành quản lý, đây mới là chuyện trái với tự nhiên, khác với lẽ thường.

Mạnh Tương Lữ rất nhanh đánh giá bốn người ở bàn kia một chút.

Chỉ một chút, như vậy là đủ rồi.

Sau đó y hỏi:

- Người tới cùng người đâu? Có muốn đi vào chung hay không?

Văn Tùy Hán hỏi lại:

- Có thể sao?

Mạnh Tương Lữ híp mắt cười nói:

- Người nói sao?

Hắn hỏi Hà Xa.

“Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa nói:

- Ta có ba chuyện phải nói với người, người tốt nhất hãy nghe cho kỹ!

Thân thể Văn Tùy Hán vẫn dừng lại ở thang lầu, không đi lên một bước, cũng không lui xuống một bước:

- Ta xin rửa tai lắng nghe.

Giọng nói của “Cửu Chương Thất Quyền Thất Nhất Thoái” Hà Xa khàn khàn, rõ ràng có lực:

- Thứ nhất, Thiên Hạ Đệ Thất là yếu phạm. Ta phụng mệnh canh giữ ở đây, không ai được đến thăm hấn, cũng không ai có thể cứu hấn. Thứ hai, người cũng là trọng phạm giết người, hình bộ chúng ta đã muốn bắt người từ lâu, đừng trách ta không báo trước. Thứ ba, đám người cùng tới với người, bây giờ còn ngồi ở bàn kia. Ta biết trong số bọn chúng có ba tên là bại hoại của Phong Dao Quả Kiếm Phích Lịch đường, bao gồm Lôi Đột, Lôi Ao và Lôi Nhất. Ba tên này trước khi nương nhờ Lục Phân Bán đường, từng bán phương pháp chế thuốc nổ cho Kim, Liêu, khiến Tổng quân ở trên chiến trường thương vong nặng nề. Từ lâu ta đã muốn thanh trừ những tên Hán tặc bán nước cầu vinh này.

Văn Tùy Hán ồ một tiếng, thần sắc lại không thay đổi, hỏi lại:

- Vậy tại sao đám đại gia hình bộ các người không dứt khoát bắt những kẻ cấu kết ngoại địch này về quy án?

Hà Xa nghiêng răng nghiêng lợi, cười gằn mấy tiếng:

- Bởi vì ta đang chờ.

- Chờ?

Văn Tùy Hán rõ ràng không hiểu.

- Ta đang chờ đại sư phụ của bọn chúng.

Hỏa Tinh Đô Đầu cảm hận nói:

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Ta nghĩ đại sư phụ “Sát Nhân Vương” Lôi Vũ của bọn chúng cũng là người không thể xem thường, có uy tín danh dự. Trong Giang Nam Phích Lịch đường, hấn và “Phóng Hỏa Vương” Lôi Du đều là người đưa ra chủ kiến, nắm giữ đại cục, làm được đại sự, diễn được kịch hay. Ta vốn không muốn bao biện làm thay, cũng không muốn xen vào việc của người khác.

Văn Tùy Hán đương nhiên cũng nghe ra ẩn ý của y.

- Hiện giờ thì sao?
- Hiện giờ thì khác.
- Tại sao?
- Bởi vì hiện giờ bọn chúng đã đến đây, đi vào trong quyền của ta.

Nói đến đây, con người Hà Xa cũng hoàn toàn khác biệt. Y giống như một vị quan lớn gương sáng treo cao, nhìn thấy vạn dặm, thanh chính liêm minh, đang quan sát vạn dân binh tướng của mình:

- Nếu đã vào trong quyền của ta, vậy giáo huấn những tên xấu xa này dĩ nhiên là trách nhiệm của ta.
- Người muốn thay trời hành đạo?
- Không.

Hà Xa thiết thực nói:

- Ta chỉ muốn vì dân trừ hại.
- Buôn bán không nằm ở nhân nghĩa.

Nụ cười của Văn Tùy Hán đã có vẻ không tự nhiên, cũng không tự tại:

- Nếu các người không cho ta đi lên gặp phạm nhân, thăm người thân, ít nhất cũng cho ta xuống đài, để chúng ta bình yên rời khỏi là được.

Hà Xa lại không ngờ, đám người Văn Tùy Hán này chẳng những không kiên trì, còn có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Cứ xem như chúng ta chưa từng tới, được không?

Giọng điệu của Văn Tùy Hán đã gần như cầu xin.

- Đám huynh đệ theo ta chuyển này không hề ra tay, cũng không mạo phạm, ngay cả ly chén đĩa cũng chưa từng đập bể cái nào. Để chúng ta toàn thân rút lui, xem như nể mặt, bất kể Lục Phân Bán đường hay là Giang Nam Phích Lịch đường đều nhất định sẽ cảm kích, cũng cảm động, được không?

Hắn nói tha thiết như vậy.

“Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa không tìm được lộ ra vẻ do dự.

77. Chương 77: Bắt Cá

Nên xử lý thế nào cho tốt?

Nên xử trí nghiêm khắc, quyết không dung tình, hay là mở một mặt lưới, tha cho bọn họ một lần?

Nhất thời, ngay cả Hà Hỏa Tinh luôn luôn dũng mãnh, đối phó với kẻ ác quyết không chùn tay, lúc này cũng khó tránh khỏi không quyết định được.

Y không quyết định được, nhưng Văn Tùy Hán giống như đã quyết định, bắt đầu lui xuống.

Từ cửa thang lầu từng bước từng bước lui xuống.

Vừa lui vừa cười bồi, nhìn nụ cười của hắn giống như đang nói: “Tha cho chúng ta lần này, thế nào?”

Hắn lui xuống, ba người ồn ào ở bàn kia cũng đứng lên.

Bọn họ lần lượt thu dọn những thứ như bọc vải, hầu bao mà mình mang đến, xem ra cũng chuẩn bị rời đi.

Trong ba người này, một người mặc áo đen, một người mặc áo trắng, một người mặc áo đỏ, phục sức rất tươi sáng.

Nơi này cao thủ như mây, phòng thủ nghiêm ngặt, đã không có gì đáng xem nữa, lúc này không đi còn đợi đến khi nào.

Cho nên Hà Hỏa Tinh cũng hơi mềm lòng.

Y cũng không định làm quá mức. Người trong giang hồ, hai bên chừa một đường để còn gặp nhau, cũng không có mười oan chín thù, cần gì phải ép người quá đáng.

Trước kia y là một đô đầu của hình bộ, đi theo nhóm Tứ Đại Danh Bồ, trong Lục Phiến Môn cũng có địa vị một mình trông coi một phía. Nhưng y lại phát hiện, cho dù ở trong hình bộ cũng không thể làm chuyện tốt cho bách tính, ôm bất bình cho người lương thiện, hơn nữa còn bị hạn chế khắp nơi, có lúc lại thành chó săn nói giáo cho giặc. Vì vậy y cảm phần bất bình, cộng thêm thiếu tính nhẫn nại, bèn dứt khoát từ chức, gia nhập Danh Lợi Quyền. Ban đầu Danh Lợi Quyền cùng giống như hai đảng Phát Mộng, là tổ chức giang hồ không phụ thuộc vào Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng không nương nhờ “Lục Phân Bán đường”, không đi theo tập đoàn Hữu Kiều, cũng không ủng hộ phe phái Thái Kinh. Bởi vì Ôn Lục Trì tính tình tốt, nhân duyên rộng, quen biết nhiều, cộng thêm chào đón những kẻ thô tục, khiến cho Danh Lợi Quyền được người trong Lục Phiến Môn, nữ tử trắng hoa và hán tử giang hồ ủng hộ, riêng một ngọn cờ. Cho đến khi Vương Tiểu Thạch bị Bạch Sầu Phi ép buộc, thế lực từ Kim Phong Tế Vũ lâu phân liệt thành Tượng Tị tháp, bởi vì sức tương tác của Vương Tiểu Thạch, thích kết giao bình dân bách tính, hòa đồng với mọi người, dùng nhân cách cảm hóa, do đó Danh Lợi Quyền mới trở thành thế lực bên ngoài của Kim Phong Tế Vũ lâu. Đến khi Vương Tiểu Thạch bị ép lưu vong giang hồ, trong lâu trong tháp đều do Thích Thiệu Thương thay thế quản lý, đại thế kết hợp liên minh này vẫn không thay đổi.

Hà Hỏa Tinh gia nhập Danh Lợi Quyền, không còn bị chức hãm hạn chế, có thể ghét ác như thù, thi triển quyền cước.

Nhưng lòng người làm bằng thịt.

Theo như ghi chép, từng có một ngày, tại địa phương khác, trong án kiện khác, Hà Đô Đầu đã liên tục bắt một trăm bảy mươi ba người; cũng có một ngày, y bị cao thủ khác khiêu chiến, liên tục đánh hai mươi bảy trận. Nhưng y vẫn là một người có hiệp tình.

Y không muốn khi dễ người khác.

Y chưa bao giờ khi dễ bất cứ ai.

Nhưng nếu người nào dám tới khi dễ y, y sẽ phản kích, “khi dễ” đối phương.

Nhưng hiện giờ, Văn Tùy Hán và ba tên hán tử họ Lô kia rõ ràng không phải người như vậy.

Bọn họ chỉ đưa ra yêu cầu, sau khi bị từ chối thì muốn rời đi.

Như vậy không tiện đuổi tận giết tuyệt.

Hà Xa đang do dự không quyết, chợt nghe Mạnh Tương Lữ trầm giọng nói:

- Cẩn thận!

Y bất chợt ngừng đầu.

Chỉ thấy Văn Tùy Hán rõ ràng đã đi xuống mấy bước, lúc này bỗng dừng lại, như một con chim lớn nhảy vọt lên.

Nhảy lên thật nhanh, thật gấp, thật đột ngột.

Hà Xa thầm kêu không hay, mắng một tiếng:

- Giải cho tiểu tử, lại dám lừa gạt!

Y đang muốn ra tay, thân hình vừa động, lại bị ngăn cản.

Người ngăn cản y là một trong ba tên hán tử ồn ào kia.

Người này người mặc áo đỏ, rất rực rỡ chói mắt.

Người này đột nhiên vén bọc vải của mình lên, từ trong bọc lấy ra một chiếc roi dài.

Đó là một chiếc roi dài cột đầy pháo trúc.

Hắn tử kia vùng roi dài pháo trúc, đập thẳng đập mạnh vào đầu vào mặt Hà Xa, múa lên gió lớn như mãng xà, hơn nữa mỗi cây pháo trên roi dường như tùy thời sẽ bốc cháy, nổ tung.

Từ trước đến giờ Hà Xa chưa từng nhìn thấy binh khí như vậy.

Y vừa bị công kích, lập tức vùng quyền đưa chân, vừa tránh vừa lách vừa đánh trả. Trước tiên tránh né mũi nhọn, tránh chỗ sắc bén, nhìn rõ lai lịch, phong tỏa thể tới, sau đó mới dám toàn lực phản kích, tránh bị áp chế vì không biết rõ lai lịch của binh khí kỳ lạ này.

Vừa giao thủ, Hà Xa đã bị dồn ép.

Vừa ra trận, đối phương đã tấn công dồn dập.

Công kích của đối thủ cũng không phải hoàn toàn không có sơ hở, cũng không phải tuyệt đối không thể phản công, mà là binh khí trên tay quá kỳ dị, cũng quá tà môn, vừa đụng vào liền giống như muốn nổ tung. Hà Xa thật sự có phần e ngại, không dám tùy tiện mạo hiểm đánh trả.

Y bị hạn chế, đối phương lại công kích không e dè, giống như điên cuồng, trái múa rồng bay, phải như rắn dài, trái phải giáp công, trên dưới giáp kích.

Đánh tới ba hiệp, Hà Xa đã bị ép đến mức gần ra khỏi cửa.

Ở bên này, Ngư Đầu, Ngư Vĩ và một đám tiểu nhị thấy trong phòng thật sự khai chiến, đã chia nhau dùng miếng gỗ buộc chặt cửa, chỉ để lại một lỗ nhỏ để người ta ra vào. Như vậy mới có thể “đóng cửa đánh chó”, thuận tiện bắt rùa trong vại.

Có điều khách lạ vào cửa dường như cũng không để ý, ngược lại một trong số “chủ nhân” là Hà Đô Đầu đã sắp bị “ép” ra khỏi cửa.

Cho đến khi Hà Xa quyết tâm đánh ra quyền của y.

Một hơi đánh ra bảy quyền.

Quyền pháp của y có một cái tên, “Thất Xích Phi Tinh quyền”.

Quyền vừa xuất ra, thế công ác liệt, xông vào cận chiến.

“Thất Xích quyền” một khi xuất thủ, một khi khai thức, ít nhất phải liên tục đánh bảy quyền mới có thể dừng lại một chút. Cũng chỉ dừng lại trong nháy mắt, sau đó lại đánh ra vòng quyền pháp cực nhanh thứ hai, bao gồm một chiêu bảy thức. “Thất Xích Phi Tinh quyền” chuyển sang thành “Lục Tịch Phi Thương quyền”, đột ngột kéo dài khoảng cách với địch thủ, dùng quyền kinh cách không đánh vào chỗ hiểm đối phương.

Bảy quyền này đánh xong, đối thủ vẫn không ngã xuống, nhưng Hà Xa sắp bị ép ra ngoài cửa, lúc này lại ép ngược đối phương tới đầu cầu thang, hơn nữa không thể lui được nữa.

Người này một hơi đón đỡ hai đợt quyền pháp chữ “Thất” của Hà Xa, nhưng vẫn không ngã xuống, nguyên nhân chỉ có một.

Hắn là Lôi Nhất.

“Lôi” trong Lôi Tổn Lôi Dự, “Nhất” trong nhất nhị tam tứ.

Hắn vẫn luôn tự xưng là “độc nhất vô nhị” (có một không hai).

Bởi vì hắn xuất sắc hơn người.

Bởi vì hắn muốn bay lên tận trời, cũng muốn kêu lên kinh người.

Hắn thậm chí từng một tay che trời trong Phong Dao đường, phân đường lớn nhất của Giang Nam Phích Lịch đường.

Hơn nữa hắn thường bởi vì nhất thời xung động, vừa ra tay chỉ dùng một quyền đã đánh chết kẻ địch.

Cho đến sau này Phích Lịch đường xuất hiện một Lôi Nhị.

“Pháo Đả Song Đăng” Lôi Nhị.

Khi cao thủ này xuất hiện, ngạo khí, ác khí và sát khí của Lôi Nhất mới giảm đi hơn nửa.

Nhưng bất kể thế nào, Lôi Nhất vẫn có thể xem là chiến tướng cấp một trong Giang Nam Lôi gia bảo.

Đáng tiếc, hiện giờ hắn lại gặp phải “Hỏa Tinh Đô Đầu” Hà Xa.

Vòng quyền pháp thứ nhất của Hà Xa vừa thi triển đã đứng vững bước chân, vòng quyền pháp thứ hai vừa thi triển đã chuyển bại thành thắng, ép Lôi Nhất đến góc thang.

Có điều khách không mời hiếu chiến cũng không chỉ có một mình Lôi Nhất.

Lần này Ngự cô nương ở một bên lại hô lên:

- Coi chừng!

Hai gã đệ tử Lôi gia khác là Lôi Ao và Lôi Đột đã trái phải vây đánh, giáp công Hà Xa.

Ngoại hiệu của Lôi Ao là “Sĩ Sơn Pháo”, tước hiệu của Lôi Đột là “Sơn Sĩ Pháo”, đối với bọn họ thì giết người lui địch cũng giống như mò tôm bắt cá, vô cùng bình thường.

Lúc này Lôi Nhất vừa thua thiệt, Lôi Đột, Lôi Ao làm sao nhàn rồi? Lôi Đột cầm đinh và đục, Lôi Ao cầm một ống đồng, phân biệt tấn công Hà Xa.

Bọn họ xem Hà Đô Đầu như một tảng đá cứng, bọn họ muốn làm nổ tung y, muốn phá vỡ y.

Vấn đề là Hà Xa có phải là một con cá ngoan ngoãn không? Có phải là một tảng đá không?

78. Chương 78: Cá Hiền

Hà Xa không phải cá. Cho dù là cá, y cũng là một con cá dữ đã trải qua sóng to gió lớn, chứ không phải “cá hiền” mặc cho người ta nắm bắt.

Hà Xa cũng không phải đá cứng. Nếu như là đá, vậy y chính là hỏa thạch (đá lửa).

Hỏa thạch trong điện quang hỏa thạch (nhanh như chớp).

Nếu như nói “Thất Xích Phi Tinh quyền” và “Thất Tịch Phi Thương quyền” của y vừa gấp, vừa nhanh, vừa mãnh liệt, vậy thì “Cửu Tinh chương” và “Cửu Thương chương” của y lại càng có sức nổ.

Lôi Đột còn chưa kịp làm nổ đối phương, Hà Xa đã dùng một loại chương pháp bất ngờ liên tục xuất chiêu, giống như muốn làm nổ tung đầu và thân thể kẻ địch.

Nhưng càng tuyệt diệu là cước pháp của y.

Cước pháp của y lúc chậm lúc nhanh.

Lúc nhanh liên tục đá ra bảy cước, lúc chậm chỉ có một cước.

Liên hoàn bảy cước dĩ nhiên là khó tránh khó né, nhưng khi chỉ tung một cước lại càng chết người.

Y dùng chân tấn công Lôi Ao, lúc chậm lúc nhanh. Khi ống đồng của Lôi Ao còn chưa có cơ hội “nhắm” chuẩn, y đã dùng một cước bảy cước, bảy chân một chân, một cước bảy chân, bảy chân một cước, đá cho đối phương nghiêng đồng ngã tây, không chống đỡ được.

Thực ra, thứ đáng sợ nhất không phải cước pháp của y, không phải chương pháp của y, đương nhiên cũng không phải quyền công của y.

Mà là y có thể phân tâm làm nhiều việc, vừa xuất quyền, vừa dùng chương, còn có thể đá ra “Thất Sát Nhất Tâm thoái”.

Quyền quyền đánh giết, chương chương đoạt phách, hơn nữa cước cước truy hồn đoạt mệnh.

Y dùng một địch ba, thi triển bản lĩnh toàn thân, càng chiến càng dũng.

Lúc giao đầu, y giống như một viên Hỏa tinh, quyền là điện quang của y, chưởng là hỏa thạch của y, cước pháp lại thành điện thạch hỏa quang của y, mỗi chiêu phối hợp lại đều là điện quang hỏa thạch.

Ngay cả võ công của y cũng thi triển một cách không kiên nhẫn, chiêu thức cũng hoàn toàn không có tính nhẫn nại, mà là càng nóng nảy, càng có lực sát thương.

Y không sợ sấm sét ánh chớp, càng đánh càng dũng mãnh.

Bởi vì bản thân y chính là “Hỏa tinh”, Hà Hỏa Tinh.

Thực ra cái gọi là “Thất Quyền Cửu Chưởng Thất Nhất Thoái”, khi thi triển lại có một cái tên khác, đó là “Điện Quang Hỏa Thạch”.

Hà Xa đang đánh đến bốc lửa.

Nhưng người càng bốc lửa là Mạnh Tương Lữ.

Mạnh lão bản vốn không phải một người dễ tức giận.

Bởi vì y và Hà Xa là bạn tốt, cho nên người giang hồ thường nói đùa.

Hà Đô Đầu chắc hẳn là người Hỏa tinh nhập mệnh, tính khí của y nóng nảy, không có tính nhẫn nại, hờ một chút là đập bàn đứng dậy, phát tay áo bỏ đi, bất kể y đụng vào thứ gì đều sẽ bắn ra tia lửa.

Mạnh lão bản lại tính khí hiền lành, rất ít khi tức giận, mọi chuyện đều có thể thương lượng, chắc hẳn là Thái Âm tinh nhập mệnh, cho dù có ánh sáng cũng sẽ không chói mắt. Ngay cả võ công thành danh của y cũng gọi là “Thất Hảo quyền pháp”, không hề có hỏa khí. Loại người như y, giống như có đốt pháo trên đầu cũng sẽ không phát ra ánh lửa.

Nhưng hiện giờ y cũng tức giận.

Y đã sớm nhìn ra, bốn người cùng bàn với Văn Tuyền Hán hẳn là trợ thủ do Lục Phân Bán đường mời tới, đồng thời cũng là hảo thủ Lô gia, e rằng sẽ không bỏ qua chuyện Hà Xa ngăn cản Văn Tuyền Hán.

Nhưng y càng lưu ý đến một bàn khác.

Chiếc bàn kia cũng có bốn người.

Bốn người này cũng không có bất kỳ hành động gì, nhưng Mạnh Tương Lữ kinh nghiệm dày dặn, lại cảm thấy bọn họ là đáng nghi nhất, cũng đáng sợ nhất.

Mặc dù bọn họ không có hành động, nhưng lại có dị động.

“Dị động” của bọn họ là “không động”.

Hoàn toàn không có “động tĩnh”.

Chỉ tĩnh, không động.

Đáng sợ là ở điểm này.

Từ lúc tiến vào Danh Lợi quyền (ngay cả Mạnh Tương Lữ cũng không để ý bọn họ đi vào lúc nào), vừa ngồi xuống (Mạnh lão bản cũng không phát hiện mấy người này ngồi xuống thế nào), bọn họ vẫn luôn ngồi ở đó, dường như không ăn, không uống, thậm chí cũng không nói lời nào.

Một người vừa đến liền gục trên bàn, giống như đang ngủ.

Hắn vẫn luôn giữ nguyên tư thế không thay đổi. Trong tiệm phát sinh chuyện lớn như vậy, nhiều như vậy, hắn cũng không hề ngẩng đầu lên.

Hai người khác, một người cao lớn uy vũ, một người hào hoa phong nhã.

Hán tử cao lớn uy vũ nếu như ngẩng đầu, ưỡn ngực, bật hơi, cao giọng, nhất định sẽ có khí thế như cầu vồng, hào khí tận mây.

Có lẽ cái gọi là nam tử hán, đại trượng phu khỏe mạnh uy vũ, chính là miêu tả người này.

Thanh niên ôn hòa nho nhã nếu như cười lên nhất định sẽ rất đẹp, nếu như nói chuyện nhất định sẽ nói năng ưu nhã. Một tú sĩ cử chỉ lễ độ như vậy, cho dù đánh rắm một cái, cũng nhất định có thể đánh một cách thần không biết, quỷ không hay, vô sắc vô vị không ai biết.

Người ta nói nam tử, thư sinh ôn nhu tuấn tú, có lẽ là chỉ loại người này.

Nhưng hai người đều có một điểm giống nhau, đó là mặt ủ mày chau.

Đáng tiếc hai người một cương một nhu, lại đều vô thần vô khí.

Có thần khí là một người khác.

Hắn chẳng những có thần, có thái, mà còn uy phong đến mức có thể từ trong mắt phát ra đóm lửa, dồi dào đến mức có thể từ trong lòng phát ra đèn đuốc sáng ngời.

Nhưng người này lại rất trẻ. Mặc dù dáng dấp của hắn rất cao lớn, cũng rất khỏe mạnh, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát diện mạo của hắn, bất kể là da thịt, ngũ quan, hay là động tác, thần thái, đều có thể kết luận hắn vẫn còn trẻ.

Chẳng những trẻ trung, hơn nữa còn rất trẻ, hoặc có thể nói hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Có lẽ trên thế gian, cũng chỉ có hài đồng ngây thơ mới phấn khởi, tò mò, hứng thú với tất cả thế sự như vậy.

Không biết vì sao, sự chú ý của Mạnh Tương Lữ lại tập trung vào người này.

Bởi vì người này khiến y nhớ tới một người, còn có vài chuyện.

Đồng thời cũng khiến y liên tưởng tới một chuyện, cùng với vài người.

Chuyện, là chuyện không thể xem thường.

Người, là người phi phạm.

Nhưng những người trước mắt là ai?

Thật ra không giống.

Như vậy nếu xảy ra chuyện, sẽ là đại sự chấn nhiếp giang hồ, kinh động võ lâm sao?

Hắn là không phải.

Chỉ mong không phải.

Sở dĩ Mạnh Tương Lữ nguyện ý làm một lão bản nhỏ trong Danh Lợi Quyền, là vì y đã chán ngán giang hồ đấu tranh, võ lâm chém giết.

Y chỉ muốn yên tĩnh một chút, muốn ở trong quyền nhỏ bé này qua hết nửa đời sau.

Y không muốn tiếp tục giết người, cũng không muốn mặc cho người ta truy sát.

Y không phải chán chường, mà chỉ là mệt mỏi.

Nhưng không ngờ, cho dù chỉ quản lý một khách sạn, quán rượu, cũng vẫn có danh lợi quyền dục, vẫn có tranh giành cầu xé. Người muốn quản lý cho tốt, muốn nắm quyền trong tay thì vẫn phải tranh, phải đấu.

Cho dù làm chủ trì trong Thiếu lâm tự, Tam Thanh quan cũng như vậy. Người ở thế gian, bất kể tại gia hay xuất gia, nhập thế hay xuất thế, đều khó tránh khỏi được làm vua thua làm giặc, suy tính thiệt hơn, trải qua đoạn đường nhân sinh này.

Có một số người, Mạnh Tương Lữ không thể không giúp.

Có một số chuyện, Mạnh lão bản không thể mặc kệ.

Bởi vì y là người giang hồ.

Năm đó, nếu không phải có người đến giúp y, có một số chuyện nhờ cao thủ hóa giải, y đã sớm không thể đặt chân trong võ lâm, cũng không thể sống sót trên thế gian.

Người giúp mình thì mình phải giúp người, chữ “giúp” đổi thành chữ “giết”, chữ “đấu” cũng như vậy.

Có lẽ đây chính là quy tắc giang hồ.

Lo gì trong “giang hồ” này chỉ nuôi một vại cá. Cho dù đó là một vại cá ôn hoà, cũng phải đấu, phải tranh, nếu không cho dù con cá khác không ăn nó, chính nó cũng không có cả sâu bọ để ăn.

79. Chương 79: Điện, Hỏa, Quang, Thạch

Mạnh Tương Lữ đặc biệt lưu ý động tĩnh của bốn người ở bàn kia, nhưng cũng không quên đám cao thủ tam kiệt họ Lôi.

Y còn nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Văn Tỳ Hán.

Văn Tỳ Hán rõ ràng đã đi xuống thang lầu, đột nhiên lại nhảy lên, xông vào hành lang. Hà Hỏa Tinh tức giận muốn đuổi theo, nhưng Mạnh Tương Lữ lập tức phát ra cảnh cáo.

Cẩn thận đồng đảng của tên này!

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh. Nhờ y kêu lên, Hà Xa kịp thời phát hiện ba phương vây đánh, lập tức quay người đối phó với địch, hơn nữa còn dùng một địch ba, dùng chưởng, quyền, cước pháp điện, quang, hỏa, thạch để ngăn cản Lôi Ao, Lôi Đột và Lôi Nhất như hổ như sói, mỗi chiêu đều như muốn nổ tung.

Mạnh Tương Lữ cũng không nhàn rỗi.

Văn Tỳ Hán cực nhanh, nhưng Mạnh Tương Lữ càng nhanh hơn.

Nhanh là gì?

Nhanh là tốc độ.

Nhanh là người không kịp nhìn kỹ.

Nhanh là không kịp trở tay.

Nhanh là đối lập của chậm.

Nhanh là một loại độ khó.

Nhanh có cực hạn.

Nhanh đến mức người không cảm giác được nó “nhanh”, sẽ không còn phân biệt nhanh chậm nữa. Giống như trời lên sao xuống, năm tháng lưu chuyển, thậm chí một hạt nhân, một nguyên tử chuyển động, đều là cực nhanh cực tốc, chỉ cần người không cảm giác được, tốc độ sẽ không còn tồn tại.

Nếu như nói động tác của Văn Tỳ Hán là cực nhanh, vậy thì hành động của Mạnh Tương Lữ lại gần như đã đạt đến cực hạn của tốc độ.

Mọi người đều không cảm giác được y nhanh, thậm chí còn không phát hiện y có hành động gì.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, y đã đứng ở hành lang ngăn cản Văn Tỳ Hán.

Văn Tỳ Hán đột ngột dừng bước.

Hắn cũng không muốn đụng vào một người vừa rồi rõ ràng còn ở dưới lầu, ung dung không vội, vừa nói vừa cười, hiện giờ lại đứng trước mặt ngăn cản hắn.

Hắn ấn vào chuỗi kiếm.

Kiếm của hắn rất hoa lệ, khảm đầy bảo thạch, mã não, phi thúy, sập bóng và pha lê, kim cương.

Nụ cười của hắn cũng rất cao quý.

Nói chuyện càng có khí phách, giống như tất cả đều có thương có lượng, cho dù thù sâu hận lớn đến đâu cũng có thể bàn bạc được.

- Xin lỗi!

Mạnh Tương Lữ cũng như vậy, chỉ mở hai tay ra, giống như muốn nhiệt liệt ôm chầm lấy đối phương để bày tỏ sự hoan nghênh, lại vừa lúc chặn ở hành lang:

- Nơi này xin miễn khách đến thăm.

Văn Tùy Hán cười nói:

- Thân pháp của Mạnh lão bản thật nhanh.

- Không có cách nào.

Mạnh Tương Lữ nhún nhường nói:

- Chạy trốn quen rồi, không nhanh thì đã sớm tiêu tùng. Ai bảo mình không có bản lĩnh.

Văn Tùy Hán nghiêng đầu nhìn Mạnh Tương Lữ, giống như muốn nhìn vào tim vào phổi người này, vừa giống như muốn tìm một sơ hở để moi tìm móc phổi người trước mặt.

- Nếu nói Mạnh lão bản không có bản lĩnh, vậy còn ai dám xưng là có bản lĩnh nữa.

- Ta chỉ là một chương quỹ nhỏ trong một cửa tiệm nhỏ, làm buôn bán nhỏ không đáng kể. Văn tiên sinh đại phú đại quý, không đáng phải mạo hiểm như vậy, xin đừng chê cười, mời xuống lầu!

- Thực ra ta chỉ muốn nhìn vị huynh đệ không tiến bộ kia của mình một chút, không có nguy hiểm gì, xin hãy thành toàn!

Văn Tùy Hán thành khẩn nói:

- Mạnh lão bản chuyên làm ăn buôn bán, chỗ ta đây có một vụ buôn bán.

- Văn tiên sinh chuyên làm buôn bán lớn, còn ta là người buôn bán nhỏ an phận thủ thường, được tiên sinh coi trọng, ta lại không gánh vác nổi.

- Chỉ cần Mạnh lão bản gật đầu một cái, không cần làm gì cả, sẽ lập tức thành giao.

Giọng điệu của Văn Tùy Hán uyển chuyển.

- E rằng ta gật đầu cũng vô dụng

Mạnh Tương Lữ cười khổ nói:

- Trước khi đi Lục lão bản đã dặn dò, ta quyết không dám làm trái.

Lục lão bản chính là Ôn Lục Trì.

- Thực ra Lục lão bản của các ngươi và ta cũng là người quen, hơn nữa còn có thâm giao.

Văn Tùy Hán vẫn chưa hết hi vọng:

- Y nhất định sẽ cao hứng khi ngươi và ta hợp tác. Thậm chí ngươi cũng không cần gật đầu, chỉ cần nhường một chút là được.

Mạnh Tương Lữ vẫn mở hai tay:

- Văn tiên sinh đừng làm khó ta thì tốt hơn.

- Một trăm lượng bạc.

Mạnh Tương Lữ ngẩn người.

Y giống như không ngờ, chỉ cần “nhường” một chút như vậy, sẽ có một trăm lượng bạc.

- Thế nào?

Văn Tùy Hán ôn hòa thúc giục.

Mạnh Tương Lữ giống như đang suy nghĩ cẩn thận, nhất thời không thể đưa ra quyết định.

- Năm trăm lượng. Chỉ nhường một chút, xem như không nhìn thấy là được.

Văn Tỳ Hán lập tức tăng giá, hơn nữa còn tăng rất nhanh.

Mạnh Tương Lữ thở dài một tiếng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Văn Tỳ Hán vẫn chưa hết hi vọng:

- Một ngàn lượng.

Ánh mắt Mạnh Tương Lữ tỏa sáng, nhưng vẫn lắc đầu.

- Ba ngàn lượng.

Mọi người đều sững sốt.

Ánh mắt Mạnh Tương Lữ biến thành xanh lá, nhưng vẫn lắc đầu.

- Năm ngàn lượng.

Lần này Mạnh Tương Lữ không phải cười khở, mà là cười thắm.

- Một vạn lượng.

Trên chóp mũi của Văn Tỳ Hán bắt đầu đổ mồ hôi hột, giọng nói cũng có phần bực bội, cau có:

- Chỉ cần người nhường một chút, đừng quản gì hết, một vạn lượng bạc sẽ là của người.

Văn Tỳ Hán nhìn chằm chằm vào Mạnh Tương Lữ, oán hận nói:

- Chỉ cần người không tiếp tục lắc lư cái đầu chết tiệt của người, cho dù là năm ngàn lượng vàng, năm ngàn lượng bạc, ta cũng có thể cân nhắc cho người.

Vàng đương nhiên càng quý hơn bạc.

Lần này Văn Tỳ Hán có thể nói “lên giá” càng nhanh, nhanh đến mức có thể sánh ngang với thân pháp vừa rồi của hắn.

Mạnh Tương Lữ cuối cùng động dung:

- Người nói là... một vạn lượng... năm ngàn lượng bạc, năm ngàn lượng vàng?

- Đúng.

Văn Tỳ Hán cảm phần, nói như đinh đóng cột:

- Chỉ cần người và đồng đảng của người đều buông tay để ta làm việc, đừng quản gì hết.

Mạnh Tương Lữ hít sâu một hơi, mới có thể nói chuyện:

- Nếu như ta có năm ngàn lượng vàng, năm ngàn lượng bạc, vậy không cần tiếp tục làm chưởng quỹ, trông cửa tiệm nữa, có thể khoái hoạt trải qua nửa đời sau rồi.

Văn Tỳ Hán lạnh lùng cười:

- Đương nhiên. Chỉ cần có thể về hưu sớm một chút, hưởng lạc sớm một chút, đó mới là sung sướng của đời người. Huống hồ, số bạc này chỉ cần gơ tay là có thể kiếm được, sao lại không làm.

Mạnh Tương Lữ đột nhiên hỏi lại:

- Nếu tiền dễ kiếm như vậy, sao người không giữ nó cho nửa đời sau, mà lại kiên quyết muốn giao cho ta? Nếu hoàn toàn không có nguy hiểm, thế gian nào có bạc từ trên trời rơi xuống như vậy?

Sắc mặt Văn Tỳ Hán đột nhiên đỏ ửng, cổ của hắn cũng phồng lên.

Hắn dĩ nhiên biết, năm ngàn lượng vàng, năm ngàn lượng bạc kia hiếm có bao nhiêu, quan trọng bao nhiêu.

Hắn xuất thân từ gia đình nhà quan, từ nhỏ đã được cưng chiều, mẫu thân lại là danh môn khuê nữ. Hắn và mẹ đã hợp sức chèn ép những thế thế khác của phụ thân ra khỏi cửa, trong đó bao gồm mẹ con Văn Tuyết Ngạn.

Văn Trương luôn rất sủng ái hắn, đã mời không ít cao thủ danh nhân chỉ điểm võ nghệ cho hắn.

Có lúc Văn Trương cũng bớt thì giờ dạy hắn võ công. Bởi vì hắn đắc thế trong nhà, cho nên về mặt tiền bạc cũng không lo thiếu thốn. Hắn cũng luôn không thay đổi phong thái con nhà giàu của mình, ra vào đều có rất nhiều tùy tùng, thích kết giao với giang hồ hào kiệt, cũng từng đánh mấy trận, tạo nên danh tiếng.

Nhưng Văn Trương vừa chết, đám huynh đệ tỷ muội liền tranh giành tài sản. Số tiền mà hắn được chia rất nhanh đã xài hết. Khi không có tiền, chỗ dựa cũng không còn, người trong giang hồ không nể mặt hắn nữa, thường xuyên chế giễu, làm khó dễ hắn, khiến cho hắn phải đối mặt với hiện thực tàn khốc trên giang hồ là “ném đá xuống giếng, giậu đổ bìm leo”.

Những huynh đệ khác trong gia tộc hắn, có người chán nản, có người sa đọa, chỉ có hắn vẫn cắn răng phấn đấu. Lúc này hắn đã hiểu một sự thật hơn bất cứ ai.

Trong võ lâm, có lẽ nhiều người biết Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng lại không biết có Văn Tuyền Hán, mặc dù Văn Tuyết Ngạn từng bị Văn Tuyền Hán trục xuất khỏi Văn gia.

Lúc này hắn mới biết, trong võ lâm cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu thua, không có thực lực thật sự thì không làm gì được.

Cho nên hắn nỗ lực phấn đấu.

Nhưng hắn lại thiếu đi một điểm tựa, đó là không một “quý nhân” nào nguyện ý giúp đỡ hắn.

Trong giang hồ hiểm ác này, nếu ngay cả nửa “chỗ dựa” cũng không có, một “quý nhân” cũng không có, vậy thì khó mà làm nên thành tựu.

Cho dù cuối cùng có thể vượt trội hơn người, e rằng cũng phải hi sinh rất nhiều, thân tâm đều thương, lỡ may làm không tốt, chí lớn chưa thành thì mạng đã mất.

Lúc này hắn lại gặp được hai “quý nhân”, một nam một nữ.

Nam là Địch Phi Kinh, còn nữ là Lôi Thuần.

Địch Phi Kinh nhờ cao thủ thần bí, ẩn sĩ danh vọng trong Lục Phân Bán đường giúp đỡ, dạy hắn võ công, cùng với phương pháp giết người.

Lôi Thuần lại cho hắn tiền.

Hắn muốn mạnh, cũng phải mạnh.

Hắn càng cần tiền, cần rất nhiều rất nhiều tiền.

Thế là hắn trở thành một tên sát thủ được Lục Phân Bán đường thuê mướn. Nhờ Lục Phân Bán đường tận lực bồi dưỡng, hắn rất nhanh trở nên nổi tiếng.

Đương nhiên cũng thành công giết chết rất nhiều người tương đối khó giết.

80. Chương 80: Thạch! Hỏa! Quang! Điện!

Mặc dù Văn Tuyền Hán phải trải qua gian khổ mới xem như thành danh, nhưng loại phong thái công tử bột, con nhà giàu của hắn vẫn không thay đổi, thậm chí vì có tiền nên càng ngày càng tệ.

Vì muốn kiếm nhiều tiền hơn, hắn chẳng những nhận lệnh của Lục Phân Bán đường, chấp nhận sứ mạng giết người, có lúc còn tiếp nhận “buôn bán bên ngoài”. Ai ra giá cao, hắn sẽ giết người giúp người đó.

Hắn giết người là vì tiền.

Nếu như hắn giết người không phải vì tiền, đại khái chỉ có hai người.

Một người trong đó là Vô Tình, danh bổ Vô Tình.

Hắn từng thử ám sát Vô Tình.

Đương nhiên không thành công.

Vô Tình lại không giết hắn, còn tha cho hắn hai lần.

- Ta từng giết phụ thân ngươi.

Lúc Vô Tình tha cho hắn, từng nói như vậy:

- Ngươi muốn báo thù, đó là chuyện đương nhiên. Nhưng nhất định đừng rơi vào tay ta quá ba lần. Bởi vì ngươi đã giết quá nhiều người không nên giết, chỉ với điểm này, ta cũng sẽ giết ngươi.

Văn Tuyền Hán biết không nên cho Vô Tình cơ hội thứ ba, bởi vì nếu dùng hết cơ hội mà vẫn không giết được đối phương, đối phương sẽ quay lại giết hắn.

Hắn cũng không muốn chết, chỉ muốn giết người kiếm tiền.

Hắn đã giết không ít người, cũng đã cầm không ít tiền, hơn nữa còn thường ra giá rất cao.

Kỳ quái là giá tiền càng cao, người tới tìm hắn giết người lại càng nhiều.

Có lẽ, mời sát thủ cũng phải xem có phải “thương hiệu nổi tiếng” hay không. Một bức tranh, một cây đàn, một khối ngọc thạch, nếu như giá không cao, người mua dường như cũng không hứng thú, cho rằng không có giá trị bao nhiêu; một khi định giá đắt, ngược lại sẽ càng quý trọng nó, xem như bảo vật.

Văn Tuyền Hán đã nhìn ra loại tâm lý này, cho nên hắn ra giá cao.

Đương nhiên trước tiên hắn phải là một cao thủ giết người, chuyên giết cao nhân.

Hắn kiếm được nhiều tiền, ra vào, ra tay cũng càng khí phách, thậm chí càng tiêu xài phung phí.

Hắn muốn biểu thị mình “khác với mọi người”.

Hắn muốn lời nói và việc làm của mình đặc biệt.

Thực ra hắn cũng không biết, hắn làm như vậy chỉ biểu hiện sự tự ti và tự đại của mình.

Hắn đã có được một ngoại hiệu, có bản lĩnh thì có danh tiếng, đó là “Phú Quý Sát Thủ”. Giết người càng nhiều, cũng dần dần biến thành “Phú Quý Sát Nhân Vương”.

Nghe như vậy cũng cảm thấy tự hào, dương dương tự đắc, gật gù đắc ý.

Nhưng chỉ trong lòng hắn hiểu rõ nhất, thực ra tiền của hắn kiếm được cũng không dễ dàng. Mỗi phân tiền của hắn đều là dùng tính mạng, máu tươi đổi lấy.

Nhưng chuyện hôm nay, hắn nhất định phải hoàn thành.

Hắn cũng hiểu rõ, trong Danh Lợi Quyền cao thủ như mây, hắn cũng không muốn Mạnh Tương Lữ và đám người kia nhúng tay ngăn cản.

Cho nên hắn chỉ có cách mua chuộc bọn họ.

Số tiền này đều là tiền mồ hôi nước mắt của hắn.

Vì vậy khi hắn ra giá “năm ngàn vàng, năm ngàn bạc”, cũng khó tránh khỏi tâm tình kích động, tình hoài xao động.

Hắn phải giết bao nhiêu người mới có số tiền này.

Hiện giờ hắn lại ra một cái “giá mới”.

- Một vạn lượng.

Văn Tuyền Hán gần như nín thở, nói từng chữ từng câu:

- Vàng.

Một vạn lượng vàng.

Mọi người nghe vậy cũng đều nín thở.

Bọn họ đều nhìn về phía Mạnh Tương Lữ. Xem ánh mắt của bọn họ, giống như lần này mà Mạnh lão bản còn do dự, vậy thì không phải là người nữa.

Mọi người đều đang đợi Mạnh lão bản trả lời, ngoại trừ người ở ba bàn kia.

Một bàn vốn có bốn người, trong đó có ba người đã xông ra, đang cùng Hà Xa đánh đến nhanh như sấm chớp, dầu sôi lửa bỏng, sinh tử tranh phong, tranh chiêu giành chiêu.

Chỉ còn một người ở lại.

Một lão nhân chán nản.

Lão nhân thật quá chán chường, quá ủ rũ, vùi mình trên ghế, chẳng những hoàn toàn không có hứng thú trên đời, cũng không có sinh cơ.

Đúng vậy, lão toàn không để ý, không quan tâm tới giao chiến dưới lầu và “mua bán” trên lầu, chỉ cúi đầu, co đôi vai gầy guộc và khô héo vào trong cổ áo rộng thùng thình thô ráp, lặng lẽ uống rượu sầu.

Nhìn thần thái của lão uống rượu, giống như năm lần bảy lượt muốn nói: “Thật lâu, thật khó chịu!”

“Khó chịu” không nói ra, còn khó chịu hơn là “khó chịu”.

Một bàn khác có hai thanh niên một văn một võ, vẫn đang dựa vào nhau, mặt ủ mày chau, giống như chuyện không liên quan đến mình, mình không quan tâm, không có cảm giác.

Người dựa bàn ngủ say vẫn đang ngủ say dựa bàn.

Chỉ có thanh niên tinh thần dồi dào, tràn đầy sức sống, khuôn mặt trẻ con kia vẫn không ngừng cử động. Chỉ thấy hắn ngồi đó, lúc thì gãi da đầu, lúc thì móc cứt mũi, lúc thì xỉa kẽ răng, lúc thì đung đưa hai chân, ngồi cũng không yên được một lúc, mắt cũng không dừng ở một nơi, luôn luôn lưu chuyển, đảo qua chỗ khác. Nhưng hắn dường như cũng không quan tâm tới trận chiến của bốn người và mặc cả của hai người, không nghe không hỏi.

Còn có một bàn, bao gồm một già, hai trẻ.

Một thiếu niên xinh, xinh vô cùng.

Một thiếu niên đẹp, đẹp cực kỳ.

Một lão nhân già, rất tang thương.

Mặc dù có thể thường xuyên nhìn thấy lão nhân như vậy, nhưng lại rất ít khi gặp được thiếu niên xinh đẹp như thế. Một người xinh đến như thơ như tranh, như ngọc như bảo, xinh đến quý phái; một người khác lại đẹp đến rực rỡ, có phần tà dị, còn hơi then thùng.

Bọn họ dường như cũng không chú ý tới trận chiến kịch liệt và đàm phán căng thẳng này.

Bọn họ đang nói chuyện, thấp giọng nói chuyện.

Những người này là ai? Bọn họ tới đây làm gì? Bọn họ đang nói gì?

Ngư cô nương suy nghĩ như vậy, trầm tư như vậy.

Lúc này nàng đã lui xuống, không còn đứng ở tuyến đầu.

Từ sau khi chinh đồn Chung Ngộ, Ngô Dạ, Hoàng Hôn một trận, nàng vẫn không hề ra tay.

Nàng và huynh đệ họ Ngư đang lược trận.

Xem ra kẻ địch đã chia làm các đường lên vào. Lần này bọn họ phải đóng cửa đánh chó, không được sơ xuất.

Khi Văn Tùy Hán đề xuất “một vạn lượng vàng” với Mạnh Tương Lữ, hắn cho rằng đã “không có sơ hở”.

Chỉ có chính hắn mới biết, phải giết bao nhiêu người, mạo bao nhiêu hiểm mới có số tiền này.

Người khác cho rằng làm sát thủ dễ kiếm tiền, thực ra không phải, quyết không dễ kiếm.

Nhưng hiện giờ hắn lại phải làm, nhất định phải thành công.

Vì vậy hắn đành phải đưa ra “cái giá”, cũng giống như vạch ra “con đường”.

Hắn cho rằng con số này đã đủ thành công mê hoặc Mạnh Tương Lữ.

Mạnh Tương Lữ quả nhiên ngây người, nhất thời nói không nên lời.

- Thế nào?

Văn Tùy Hán thúc giục:

- Nếu như người giờ cao đánh khê, tránh sang chỗ khác, chúng ta sẽ lập tức thành giao, một vạn lượng vàng sẽ là của các người.

Mạnh Tương Lữ nghẹn lời, một lúc sau mới nói:

- Không, người gạt ta.

- Tại sao ta phải gạt người?

- Bởi vì người quyết không thể mang nhiều vàng trên người như vậy.

- Ta có ngân phiếu.

- Ngân phiếu chưa chắc có thể đổi tiền mặt.

Mạnh Tương Lữ cẩn thận nói:

- Dù sao ngân phiếu cũng không phải vàng thật bạc trắng.

- Vậy ta có châu báu.

- Ở đâu?

Mạnh Tương Lữ vẫn có vẻ không tin:

- Người sẽ mang châu báu trị giá vạn lượng vàng trên người sao?

- Đúng.

Văn Tùy Hán vỗ vỗ vạt áo của mình, sau đó lấy ra một cái bọc nhỏ, tháo nút ra, lập tức sáng ngời chói mắt, bảo ngọc kim châu, phẩm quý mã não đều ở trên tay.

Mọi người đều nhìn chăm chú.

Trong đó giống như có linh ban thất tầng tượng nha bảo tháp, tuyết sơn tất hỏa hồng huyết ti toán bàn tử mật chá, thanh kim từng lam hoàng thủy ngọc thiên nhiên kim nguyên bảo, còn có hồng lục kim ngân bảo vụ tam giác tê ngư thạch, nếu như là chính phẩm, những thứ này đều là bảo vật có giá trị liên thành.

Những trân bảo kia tuyệt đối trị giá một vạn lượng vàng, hơn nữa còn không chỉ như vậy.

Một vạn lượng vàng có thể mua được rất nhiều thứ, những thứ mà người bình thường không dám nghĩ đến.

Một vạn lượng vàng có thể làm rất nhiều chuyện, bao gồm những chuyện mà bình thường không dám làm.

Một vạn lượng vàng.

- Đều cho người.

Văn Tùy Hán vung tay lên, mấy chục viên kỳ trân dị bảo đồng loạt bay về phía Mạnh Tương Lữ, giống như một trời sao băng rực rỡ.

Tại khoảnh khắc này, Văn Tùy Hán đã rút kiếm ra.

Kiểm như điện.

Nhanh như quang.

Bảo thạch va chạm phát ra hỏa hoa (tia lửa).

Điện, quang, hỏa, thạch đánh ra thạch hỏa quang điện.

81. Chương 81: Cá Khoái Hoạt

Văn Tù Hân xuất kiếm trong ngọc ngà châu báu.

Kiểm hoa lệ.

Đó giống như một thanh kiếm mạ vàng, rực rỡ chói mắt, mê mẩn tâm thần.

Người cũng cao nhã.

Mỗi động tác của hắn đều giống như một con cá khoái hoạt và ưu nhã.

Nhưng người cao quý và thanh kiếm cao quý này, lại thi triển một loại kiếm pháp không hề ưu nhã cao quý.

Mỗi kiếm đều là sát khí, mỗi chiêu đều là sát phạt.

Đó là một loại kiếm pháp không chết không thôi, không giết không ngừng. Một loại đấu pháp cho dù liều mạng cũng phải lấy tính mạng đối phương.

Loại kiếm này rất đẹp mắt, nhưng kiếm chiêu lại khó coi.

Nó rất thực dụng, chỉ dùng để giết người.

Trên châu bảo vật làm loạn tâm chí người, kiếm pháp lại lấy tính mạng người.

Nhanh và hữu hiệu.

Trước tiên làm loạn lòng người, hủy ý chí người, sau đó giết người càng hữu hiệu.

Nhưng không hữu hiệu.

Đối với Mạnh lão bản của Danh Lợi Quyền, những thứ này đều không hữu hiệu.

Bởi vì y là “Thất Hảo Quyền Vương”.

Rất nhiều người biết Mạnh Tương Lữ quyền pháp tốt, nhưng tốt đến mức độ nào, luyện đến cảnh giới gì, lại rất ít người biết được.

Có một số người cho rằng, cái gọi là “thất hảo” (bảy thứ tốt) chính là chỉ con người Mạnh Tương Lữ, bao gồm nhân tâm tốt, nhãn nại tốt, diện mạo tốt, võ công tốt, cơ sở tốt, tín dụng tốt, cùng với quyền pháp đặc biệt tốt.

Thực ra không phải là “thất hảo” này.

Không phải hảo, mà là “hảo hảo”.

“Hảo” trong “thị hảo” (sở thích).

“Thích” cái gì?

Con người y cái gì cũng không thích.

Ngoại trừ kết giao bằng hữu, y cũng không có quá nhiều sở thích.

Nhưng quyền pháp của y lại bất đồng.

Quyền pháp của y một khi thi triển ra, ngay cả chính y cũng dường như không thể khống chế được.

Quyền pháp của y không giống như con người của y. Quyền của y chiêu chiêu tàn nhẫn, thức thức liều chết, quyền quyền đổi mạng.

Không phải y “hảo”, mà là nắm tay của y, hảo dũng, hảo tàn nhẫn, hảo liều, hảo đấu, hảo công, chẳng những hảo đánh mà còn hảo giết người.

Y giống như có một đôi tay hoàn toàn không thuộc về mình, thi triển ra loại quyền pháp hoàn toàn khác với tính tình của mình.

Có lẽ đây mới là tính cách thật sự của y, có lẽ cũng là một mặt khác của tính tình.

Nhiều người chưa chắc đã hiểu rõ tính tình thật sự của mình.

Cho nên, có chính trị gia dùng nhân nghĩa làm đầu, dĩ hòa vi quý, từ bi trắc ẩn, nhưng lại làm những chuyện tàn khốc giết chóc.

Có nghệ thuật gia nhìn giống như liêm khiết nhân hậu, ôn hòa nho nhã, nhưng vẽ tranh lại mạnh mẽ dứt khoát, đầy mùi chiến tranh; có người lại từ mười ngón tay đánh ra âm thanh tương quân chém giết, mười mặt mai phục; có người lại viết ra thơ văn đánh giết giết, gió tanh mưa máu.

Ai biết cái nào mới là bản tính thật sự của bọn họ, hay là mỗi thứ đều có một chút?

Mạnh Tương Lữ hoàn toàn không để ý tới những châu báu kia.

Y nheo mắt lại, đánh ra một quyền, người cũng xông tới.

Không, không chỉ một quyền, mà là một quyền, lại một quyền, lại một quyền đánh ra.

Đã đánh bảy quyền.

Những trân bảo mê người lóa mắt kia hoàn toàn bị đánh văng, hất văng, nếu không thì cũng bị chấn vỡ, đập bể. Mạnh Tương Lữ hoàn toàn không tiếc rẻ, cũng không nương tay.

Thứ mà quyền của y muốn đánh không phải trân châu, đương nhiên cũng không phải bảo bối, mà là người.

Người mà y muốn đánh đương nhiên là “Phú Quý Sát Nhân Vương” Văn Tùy Hán.

Trước khi khai chiến, hai người đều nói năng rất lễ nghĩa, rất lễ độ, thậm chí rất lễ nghi lịch sự. Nhưng khi thật sự tiếp chiến thì lại rất đáng sợ, cả hai đều dùng nhanh đánh nhanh, dùng tàn đấu tàn, dùng hiểm kích hiểm, dùng độc trị độc.

Hai đại cao thủ đều giống như đang liều mạng, không quan tâm đến tính mạng của mình.

Khi Văn Tùy Hán và Mạnh Tương Lữ bên này chiến đấu sinh tử, Hà Xa bên kia cũng đang dùng một địch ba, chiến đấu với tam kiệt họ Lôi, đánh đến long trời lở đất.

Thật sự là long trời lở đất, còn đình tai nhức óc.

Bởi vì Lôi Nhất đã đốt một hàng roi pháo treo trên người hắn.

Roi pháo cháy lên, âm âm đùng đùng.

Hỏa quang (ánh lửa).

Hỏa hoa (tia lửa).

Hỏa tinh (đốm lửa).

Hỏa hoa hỏa quang hỏa tinh nhân tinh hỏa quang hỏa hoa hỏa hoa hỏa quang hỏa tinh tinh tinh tinh quang quang quang hoa hoa hoa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa... vẫn luôn lập lòe bất định, nhấp nháy vô định, tấn công Hà Xa, nổ vào Hà Xa, chẳng những lượn quanh mà còn thoát ẩn thoát hiện, muốn nghiền nát Hà Hỏa Tinh.

Roi pháo nổ tung, quả thật giống như một con rắn lửa sống.

Hà Xa dốc sức chiến đấu, đã cảm thấy tổn sức.

Huống hồ còn có đình và đục trên tay Lôi Đột.

Lôi Đột cũng không điên cuồng tấn công.

Hắn chỉ đứng một bên quan sát trận chiến, tìm kiếm thời cơ, sau đó đột ngột xông vào, đóng một cái, đục một cái, chỉ thấy ánh vàng lóe lên, tiếng nổ bùng đoàng, sau đó lập tức nhảy ra, lại quan sát quan sát trận chiến, chờ một cơ hội khác để đột kích.

Hắn rất ít khi ra tay, nhưng mỗi lần đều đánh vào “chỗ hiểm”, hạ thủ một kích.

Như vậy mới đáng sợ.

Đối với Hà Đô Đầu, một đỉnh một đục này còn đáng sợ hơn so với roi pháo bốc cháy như rắn dài kia, hơn nữa còn đáng sợ hơn nhiều.

Pháo cũng có lúc cháy hết, nhưng một đỉnh một đục kia chẳng những đột ngột, còn giống như một lần sét đánh, một trận trời phạt, khiến người ta ăn không tiêu, không chống nổi, cũng không chịu nổi.

Càng khiến người ta không địch nổi là Lôi Ao. Lúc đầu hắn không ra tay, cho đến khi Lôi Nhất động thủ không chiếm được ưu thế, hắn mới gia nhập vào trận chiến.

Hắn dùng một ống đồng làm vũ khí.

Chiêu pháp của hắn chỉ có một loại, đó là đập.

Nhưng lại không đập vào Hà Xa.

Có mấy lần hắn gần như sắp đập trúng Hà Đô Đầu. Bất cứ thứ gì, chỉ cần đụng nhẹ vào ống đồng trên tay hắn, nếu không trở nên tan tành thì cũng hoàn toàn biến dạng.

Mỗi lần hắn đều bị Hà Xa dùng một cước đẩy ra, có một lần còn suýt bị một cước của Hà Đô Đầu đá xuyên tim, bay ra ngoài.

Sau đó hắn không ra tay nữa.

Hắn rút ra, rời khỏi trận chiến.

Hắn lại dùng đánh.

Chẳng lẽ hắn đã bị dọa sợ rồi?

Nhưng đối với Hà Xa, người này không đánh còn đáng sợ hơn là đánh.

Bởi vì Lôi Ao “không đánh”, lại dùng vai nâng ống đồng lên, một mắt nhìn qua cái nút trên ống đồng, giống như đang làm một chuyện.

Một chuyện vào lúc này có vẻ rất kỳ quái.

Nhắm chuẩn.

Tay của hắn lại cầm dưới ống đồng.

Phía dưới ống đồng có một cái móc sắt, chỉ cần ngón trỏ của hắn khê móc một cái, sẽ có thể khởi động cơ quan dưới ống. Xem tình hình của hắn, giống như sau khi ngắm chuẩn sẽ làm một chuyện.

Bắn!

82. Chương 82: Cá Chuồn Giết Người

Ngắm chuẩn và bắn.

Trong ống đồng mà Lôi Ao vác trên vai, nhất định có vũ khí giết người cực kỳ lợi hại.

Mặc dù Lôi Ao không tiếp tục ra tay, nhưng lại khiến Hà Xa càng phân thần, phân tâm.

Y đang bận giao đấu với Lôi Nhất.

Vũ khí của Lôi Nhất chia làm hai đầu, đều chuyển động, đều nổ tung, đều có sức sát thương cực lớn.

Y còn phải đối phó một đục đột nhiên, cùng với một đỉnh đột ngột của Lôi Đột.

Bất kể trúng đinh hay đục, e rằng đều sẽ tan tành rã rác, chết không toàn thây.

Y còn phải để ý đến Lôi Ao ngắm chuẩn và bắn.

Nếu như đó là vũ khí có sức sát thương cực lớn, mình có thể chịu được không? Chống đỡ được không? Né tránh kịp không? Cho dù mình không việc gì, nhưng an nguy của những người khác trong tiệm thì sao? Có ảnh hưởng đến bọn họ, liên lụy đến người vô tội không? Cho dù Lôi Ao bắn không trúng, nhưng nhất định sẽ phá hủy rất nhiều nơi, rất nhiều thứ trong tiệm. Những chuyện này khiến Hà Đô Đầu lo lắng, cũng khiến y do dự và phân thần, phân tâm.

Y chỉ có cách tốc chiến tốc thắng.

Mặc dù đối với chiến cuộc hiện giờ, y muốn lập tức phân thắng bại, lập tức định sinh tử, vậy thì càng bất lợi hơn.

Nhưng y đã không có lựa chọn khác.

Lôi Đột giống như đã nhìn ra đối phương đang phân tâm, lập tức xông lên, một đinh vào ngực, một đục vào đầu.

Hà Xa đang chờ hấn tấn công.

Nếu Lôi Đột không động thủ, Hà Xa thật không có biện pháp dẫn hấn đến đây.

Lôi Đột vừa tới, quyền chưởng của Hà Xa cũng đánh ra.

Trước khi công kích, đinh và đục Lôi Đột đã va chạm phát ra tiếng nổ rền vang, cộng thêm Lôi Nhất đã đốt roi pháo hai đầu, ùng ùng đoảng đoảng, đinh tai nhức óc, uy thế bức người, đốm lửa tung tóe.

Nhưng hiện giờ ánh lửa càng bùng lên.

Ánh lửa đến từ đôi tay của Hà Xa.

Y vẫn dùng bảy quyền, chín chưởng, chín chưởng, bảy quyền.

Nhưng lần này theo một vòng quyền pháp chưởng công, lại có điểm khác biệt.

Lần này là “hỏa quyền”, còn có “hỏa chưởng” .

Cả cánh tay giống như bốc cháy, ngọn lửa bùng lên, lượn quanh cánh tay, sau đó mới xuất thủ, xuất kích.

Đây mới là tuyệt kỹ của Hà Đô Đầu.

Người ta gọi y là “Hỏa Tinh Đô Đầu” chính là vì tuyệt kỹ này, “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng”.

Y xuất thủ là một loại đốt cháy.

Bộ chưởng pháp quyền công này của y xuất xứ từ một nhân vật đứng đầu trong Lục Phiến Môn. Người nọ dùng một đôi tay sắt không gì không phá được, không đối thủ nào không hạ được, thành danh trên đời, uy chấn thiên hạ.

Người nọ họ Thiệt, tên Du Hạ, ngoại hiệu là “Thiệt Thủ Thần Bỏ”.

Không sai, chính là y.

Một đinh một đục của Lôi Đột đánh tới, Hà Hỏa Tinh liền dùng một quyền đánh vào trên đinh, một chưởng vỗ vào trên đục.

Xương thịt làm sao địch nổi sắt đồng?

Cho dù đó là nắm tay và bàn tay bốc cháy, làm sao chống được cái đục gõ một cái là có thể rung lên một tiếng sầm, cùng với cái đinh đập một lần là có thể nổ ra một tia sét rực rỡ?

Đúng là không chống được.

Cho nên Hà Hỏa Tinh bay ra ngoài, nhanh giống như một viên văng thạch trên trời cao, một viên sao băng mang theo lửa.

Sao băng không phải bướm bướm.

Bướm bướm cũng không phải kiếm.

Kiếm càng không phải là sao băng.

Nhưng ba thứ hoàn toàn khác biệt này lại thường đi kèm với nhau, nguyên nhân là chúng đều nhanh, đều sáng, đều sẽ biến mất trong nháy mắt.

Trong nháy mắt này, Hà Xa bị hai đại cao thủ Lôi Nhất và Lôi Đột vây công lại đột nhiên biến mất.

Cả người y bốc cháy, quả thật giống sao băng.

Lướt đi như bướm bướm.

Xuất thủ như kiếm.

Đúng, là kiếm, một kiếm định giang sơn.

Y mượn lực Lôi Đột tấn công, giống như hỏa tiễn bốc cháy bắn về phía Lôi Ao.

Lúc này ngón tay của Lôi Ao vừa móc lại, khởi động cơ quan, miệng ống đồng phát ra một tiếng “đùng”, bắn ra một quả cầu lửa.

Cầu lửa nhanh như chớp, giống như một con cá chuồn giết người, rời nước chỉ trong nháy mắt, sau đó chìm vào dòng lũ.

May mắn là Hà Hỏa Tinh nhanh hơn đối phương một bước, y đã phát động tấn công trước Lôi Ao.

Y đánh tới một quyền, quả cầu lửa kia vừa mới rời khỏi miệng ống, đã bị một quyền của y đánh ngược về, khiến nó đung vào trong ống đồng.

Sau đó Hà Xa vội vã lui về phía sau, một hơi lộn mười bảy mười tám cái.

Tiếp đó chợt nghe một tiếng nổ tung.

Tiếng nổ phát ra từ trong ống đồng.

Cả tiệm đều chấn động, lắc lư. Sức nổ và ánh lửa, bộc phá và sóng nhiệt khiến người trong tiệm đều thất thần.

Lôi Đột thấy thế, lập tức phi thân tới ngăn cản, nhưng đã chậm một bước.

Lôi Đột kịp thời dừng lại, cách Lôi Ao khoảng mười hai mười ba thước.

Trong khoảnh khắc này, vụ nổ tung đã phát sinh.

Lôi Đột không thể làm gì được.

Hắn chỉ có thể đứng đó, y phục toàn thân, kể cả da tóc đều giống như hơi lửa, ngây ngốc như một tảng nam thạch.

Hắn xem như còn tốt, ít nhất vẫn còn “tồn tại”.

Lôi Ao thì đã “biến mất”.

Sau một tiếng nổ lớn, khói lửa bốc lên, máu thịt tung tóe, Lôi Ao đột nhiên “không thấy nữa”.

Hắn chỉ còn lại mảnh vụn, xương thịt máu đông, cùng với huyết tương.

83. Chương 83: Cẩn Thận Trẻ Con

Lôi Đột bị nổ thành trăm ngàn vết thương, rách nát tả tơi.

Lôi Ao lại bị nổ đến “biến mất”.

Nhưng vẫn còn Lôi Nhất.

Lôi Nhất đang truy kích.

Khi Hà Xa đánh vắng con “cá chuồn giết người” kia trở lại ống đồng, sau đó phi thân rút lui, Lôi Nhất đã nhanh chóng chặn đường.

Hắn dùng một loại pháo trúc hai đầu bốc cháy để ngăn chặn đối phương.

Nhưng tại khoảnh khắc này, pháo trúc hai đầu bốc cháy đang đập vào đầu vào mặt Hà Xa, đột nhiên lại bay lên, văng ra.

Tiếng nổ càng mạnh, sức nổ càng lớn.

Hóa ra trong nháy mắt này, Hà Xa đã tung cả hai chân, đá vào hai đầu roi pháo.

Hiện giờ hai chân của y đã thật sự bốc lửa, ánh lửa hừng hực, ngọn lửa quán quanh, giống như hai bó đuốc, gây lửa.

Đây là chân bốc cháy.

Trong võ lâm, thứ này cũng có một tên gọi, đó là “Phần Túc Sát Pháp”, hay còn gọi là “Hỏa thoái”.

Đây là một trong số tuyệt kỹ của Thôi Lược Thương, người xếp thứ ba trong Tứ Đại Danh Bổ. Cũng giống như “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng” của Thiết Thủ, không đến giây phút sống chết thì quyết không thi triển loại tuyệt kỹ này.

Nhưng bọn họ đều không hèn mà cùng truyền tuyệt kỹ của mình cho Hà Hỏa Tinh, có thể thấy hai vị danh bổ chú trọng và coi trọng người đồng liêu này như thế nào.

Thực ra, Truy Mệnh chỉ điểm cho Hà Xa “Phần Túc Sát Pháp”, là vì nhìn ra loại nam nhi chính trực như Hà Đô Đầu, ở trong Lục Phiến Môn hung hiểm xảo trá này nhất định sẽ gây thù chuốc oán với nhiều người, tình thế nguy hiểm. Do đó y vui lòng dạy Hà Xa một chút võ công, vào giây phút quan trọng có thể bảo toàn tính mạng, giết chết kẻ địch, hi vọng có thể giúp hắn tử tính khí ương ngạnh nhưng tính tình thẳng thắn, tinh thần trọng nghĩa này vượt qua tai nạn.

Sau khi Hà Xa kiên quyết rời khỏi Lục Phiến Môn, Thiết Thủ mới âm thầm truyền thụ “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng”.

Đó là vì giang hồ nhiều nguy hiểm. Lúc mọi người vẫn là đồng liêu, Thiết Thủ còn có thể trong tối ngoài sáng chiếu cố cho Hà Xa. Một khi Hà Xa rời khỏi hình bộ nha môn, kẻ thù trong những vụ án trước kia nhất định sẽ tìm tới cửa. Mà hắn lại mất đi chỗ dựa, kể cả những nhân vật quan trường ngày trước hắn đắc tội cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Do đó, Thiết Thủ không hề do dự dạy hắn yếu quyết của “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng”.

Mỗi người bọn họ đều dạy một môn, nhưng đều không muốn làm sư phụ.

Hà Xa tuy tính khí nóng nảy, nhưng lại cố gắng chuyên cần, cuối cùng đã luyện thành “Hỏa Quyền Thiêu Chưởng, Phần Túc Sát Pháp”. Đương nhiên, nếu so với Thiết Thủ, Truy Mệnh thì chỉ xem như luyện thành da lông mà thôi.

Nhưng da lông cũng tốt, sức sát thương đã đủ lớn.

“Hỏa thoái” của Hà Xa vừa xuất ra, chiếc roi hai đầu pháo của Lôi Nhất liền bị đá nổ vào mặt hắn.

Lập tức, Lôi Nhất chẳng những bị nổ đến trên mặt nở hoa, hơn nữa còn máu thịt mơ hồ.

Hà Xa động tác nhanh nhẹn, chỉ giờ tay nhắc chân đã đánh trọng thương, giết chết Lôi Nhất, Lôi Ao và Lôi Đột.

Nhưng y cũng không rảnh rỗi, thậm chí càng khẩn trương, càng nóng nảy hơn vừa rồi.

Y phi thân lên, toàn thân bốc lửa, giống như tim và ngũ quan cũng bốc cháy, quát lớn một tiếng:

- Cẩn thận trẻ con!

Y cấp bách như vậy, đương nhiên là vì muốn cứu người.

Nhưng y lại không lao về phía trận chiến của Mạnh Tương Lữ và Văn Tùy Hán, mà giữa không trung đột nhiên xoay người, lướt về hướng Ngư Đầu, Ngư Vĩ ở trung tâm cửa tiệm.

Gần như cùng lúc, trận chiến giữa Văn Tùy Hán và Mạnh Tương Lữ cũng xảy ra biến hóa. Mạnh Tương Lữ lại không ham chiến, sau một tiếng “vù”, cả người xông, đâm, lướt, nhào, thậm chí là lăn lộn “bay” tới.

May mắn còn không đến mức “bò”.

Y cũng nóng lòng.

Một người nhàn nhã hơn nữa còn từng trải việc đời như y, nếu gấp gáp như vậy, đó nhất định là đại sự ghê gớm.

Nhưng y vọt nhanh lên, xông thẳng tới, phương hướng cũng là chỗ Ngư Đầu, Ngư Vĩ.

Rốt cuộc Ngư Đầu, Ngư Vĩ đã xảy ra chuyện gì?

Thực ra nơi đó cũng không chỉ có Ngư Đầu Ngư Vĩ, còn có một Ngư cô nương, Ngư Hảo Thu.

Sau khi Ngư Thiên Lương lừa gạt đánh bại Ngô Dạ, Hoàng Hôn và Chung Ngộ, vẫn không hề ra tay, chỉ yên lặng theo dõi biến hóa.

Yên lặng theo dõi biến hóa, thực ra cũng là “nhìn gió, nhìn nước, nhìn tình thế”, tục xưng là “lướt trận”.

Bởi vì nàng ngoài cuộc tình tảo, vẫn luôn lưu tâm lưu ý, cho nên cũng gần như đồng thời (thực ra còn nhanh hơn một bước so với Hà Xa phân tâm làm nhiều chuyện) phát hiện chỗ không ổn.

Đó là một nguy cơ.

Nói cách khác, khi Hà Hỏa Tinh dùng một địch ba, tiêu diệt kẻ địch, phân tâm lưu ý, phân thần quan sát, cùng với Ngư cô nương khoanh tay đứng nhìn, quan sát tỉ mỉ, còn có Mạnh Tương Lữ trên cao nhìn xuống, vừa đánh vừa để ý, ba người gần như cùng lúc phát hiện nguy cơ này, cũng đồng loạt muốn đi cứu giúp, đối diện, giải quyết nguy cơ này.

Ai nói nguy cơ chính là chuyển cơ (bước ngoặt)?

Không sai, nguy cơ giải quyết được tốt chính là chuyển cơ, nhưng nếu như giải quyết không đúng cách, rất có thể sẽ biến thành sát cơ.

Ngư cô nương, Mạnh lão bản, Hà Đô Đầu, ba đại cao thủ đồng loạt lao về phía Ngư Đầu, Ngư Vĩ, chỉ vì một nguyên nhân.

“Cẩn thận trẻ con!”

“Trẻ con” chính là Ngư Đầu, Ngư Vĩ. Sở dĩ hai người phải “cẩn thận”, đó là vì xuất hiện một người.

Một người đã sớm “xuất hiện”.

Người này vẫn luôn ngồi ở đó, hình dáng suy sụp, già nua chán nản.

Đó là lão nhân khô gầy thấp bé ngồi chung với tam kiệt họ Lôi và Văn Tùy Hán.

Lão nhân này đã gần đất xa trời, hơn nữa chỉ đang kéo dài hơi tàn. Nhìn bộ dáng của hắn, e rằng có thể sống qua tối nay, cũng chưa chắc có thể sống đến cuối tháng.

Nhưng hiện giờ, lão nhân này lại đột nhiên đứng lên.

Hắn vừa đứng lên, Lôi Ao liền chết.

Hắn vừa đứng lên, ngoại hình liền biến đổi một cách hoàn toàn, đột nhiên, không thể tưởng tượng.

Giận dữ, hơn nữa còn cực kỳ dữ tợn.

Toàn thân hắn tỏa ra một loại tinh khí và sát khí cực mạnh.

Hắn dường như hoàn toàn biến thành một người khác, một người tinh khí cường thịnh đến mức giống như dã thú, có tinh lực và kinh đạo dùng không hết.

Lúc này Lôi Đột ba hồn cũng bị nổ đi bảy phách.

Lão nhân đột nhiên nhảy lên, giống như một con ếch.

Một con ếch cánh giện dữ, giống như một con khủng long, thần lẫn lớn thời tiền sử.

Trong nháy mắt này, hấn giống như một con ếch bay ngoài trời, nhiều hơn là giống người.

Khi Lôi Nhất bỏ mạng, hấn lập tức bay về phía huynh đệ họ Ngư. Bởi vì hấn đã quan sát được, trong đội hình của địch, người dễ hạ thủ nhất chính là Ngư Đầu, Ngư Vĩ.

Hai người bọn họ là sơ hở trong Danh Lợi Quyền.

Hấn chuyên nghiên cứu sơ hở, chỉ tấn công sơ hở.

Từ trước đến giờ hấn không lãng phí tinh khí, cũng không tiêu hao tinh lực, cho nên hấn phải nhìn chuẩn sau đó mới xuất thủ.

Đã xuất thủ thì sẽ đắc thủ, nhất kích tất sát, máu chảy thành sông.

Bởi vì hấn là Giang Nam, Phích Lịch đường, Lôi gia bảo, Sát Lục Vương, Lôi Bố.

Hấn là Lôi Bố.

Đúng vậy, “Lôi” trong lôi điện, “Bố” trong khủng bố.

Giang Nam, Phích Lịch đường, Lôi gia bảo, giết chóc thành tính, Lôi Bố.

Từ khi bắt đầu giao chiến, Mạnh Tương Lữ vẫn không dám thi triển toàn bộ thực lực, Hà Hỏa Tinh vẫn luôn phân tâm lưu ý, Ngư Hảo Thu vẫn luôn áp trận, chính là vì lo lắng, sợ hãi, lo ngại tên “ma đầu” kia đã tới nơi này, tiến vào nhà trọ, đang ẩn nấp trong Danh Lợi Quyền.

Người này đương nhiên chính là Lôi Bố, Lôi Bố khủng bố.

Không ngờ thoát nhìn chỉ là một lão nhân chán nản tinh thần suy sụp, lại là “Sát Lục Vương” Lôi Bố cường hãn đến mức khiến người ta sợ hãi.

84. Chương 84: Cá Tỳ Bà

Chỉ cần bắt hai đứa trẻ này là có thể uy hiếp cao thủ của Danh Lợi Quyền, hơn nữa còn làm tan rã và phá hủy dấu chí của bọn họ.

Đây là suy nghĩ của Lôi Bố.

Nhưng nếu hấn muốn khống chế Ngư Đầu Ngư Vĩ, trước tiên phải giải quyết Ngư cô nương đứng giữa huynh đệ họ Ngư.

Ngư Hảo Thu vẫn luôn lưu ý động tĩnh của lão nhân này.

Nàng vẫn luôn lo lắng.

Nàng vẫn luôn lo lắng hấn.

Nàng vẫn luôn lo lắng hấn chính là...

Nàng vẫn luôn lo lắng hấn chính là Lôi Bố.

Kết quả, hấn thật sự chính là “Sát Lục Vương” Lôi Bố.

Nàng nhớ tới đủ loại truyền thuyết của Lôi Bố, lại cảm thấy một sự khủng bố cực lớn.

Vừa thấy hấn đột nhiên đứng lên, trở mặt, hơn nữa còn biến sắc, càng biến thành một người hoàn toàn khác, nàng lập tức làm một chuyện.

Nàng dùng một chưởng đập vỡ chiếc bàn trước mặt.

Trong bàn thỉnh linh xuất hiện một thứ.

Cá.

Một con cá đúc bằng sắt, rất lớn rất lớn.

Nàng cầm nó lên.

Tại sao trong bàn lại có một con cá? Ngư cô nương đập vỡ mặt bàn là vì con cá này? Vào giây phút quan trọng, nàng lại cần con cá này để làm gì? Chưng? Xào? Chiên? Rán? Hầm? Hay là chỉ muốn ăn?

Đương nhiên không phải.

Có một số cá có thể giết người, cũng có thể ăn người.

Đó thực ra không phải là một con cá, mà là một món nhạc cụ.

Một món nhạc cụ thoát nhìn rất giống một con cá heo, cá voi.

Tỳ bà.

Vào thời khắc sống chết này, nàng lại muốn chơi nhạc cụ?

Đương nhiên không phải.

Đó không chỉ là một món nhạc cụ giống như cá, mà còn là một món binh khí.

Binh khí này có một cái tên rất hay, đó là “thiết kỵ đột xuất phong dũng trùng động ngân bình sạ phá điệp vũ thiên minh thiên quân nghĩ binh vạn mã sắt đằng ngư được long môn thiết tỳ bà”.

Tên gọi của binh khí này dài như ngoại hiệu của Đường Bảo Ngưu, ít nhất có thể sánh ngang.

Nhưng nếu muốn gọi tắt thì chỉ có ba chữ, “Tỳ Bà Ngư”.

Trên đời cũng thật sự có loại cá tỳ bà này.

Đó là một loại cá được nuôi trong bể, có thể ăn rêu xanh, trừ vết bẩn, thậm chí dọn dẹp thi thể, vật dơ, phân và nước tiểu của các loại cá khác, “nhẫn nhục chịu khó, trời sinh trời nuôi”.

Có lẽ, vũ khí trên tay Ngư Hảo Thu được gọi là “Tỳ Bà Ngư” cũng có ý nghĩa này.

Trong các loại cá, “cá tỳ bà” gánh vác vị trí và trách nhiệm “phu quét đường”.

Binh khí của Ngư cô nương cũng là “phu quét đường”.

Sự lợi hại của vũ khí này, còn có sức sát thương cực lớn, biến hóa phức tạp, có thể giúp nàng quét dọn, thanh trừ tất cả ma chướng, trở ngại trong giang hồ hiểm ác.

Sự tình phát sinh cực nhanh.

Lôi Bố vừa động, Ngư cô nương cũng động.

Lôi Bố phi thân lên, lao về phía Ngư Đầu Ngư Vĩ, người đang ở giữa không trung, đột nhiên nghe được tiếng ve.

Bây giờ là mùa hè, nghe được tiếng ve cũng là chuyện bình thường.

Nhưng ở trong quán rượu khách sạn, ve từ đâu đến?

Huống hồ tiếng ve kêu còn lớn, còn gấp như vậy.

Tiếng ve chợt nổi lên sau khi Ngư cô nương vung tỳ bà, lập tức tiếng ve gấp và lớn từ giữa ngón tay nàng bay về phía Lôi Bố giống như một con ếch giận dữ giữa không trung.

Không chỉ nghe tiếng ve, hơn nữa còn thấy ve.

Ve như tên nhanh, chia ra làm hai mươi bốn điểm, bắn vào các yếu huyệt lớn trên mặt và trên người Lôi Bố giữa không trung.

Lôi Bố giữa không trung trầm giọng quát một tiếng.

Hai tay hẩn hợp thành hình chữ thập, đặt trên trán, bái một cái. Chỉ thấy hai mươi bốn điểm sao băng bốc cháy bắn ra, lập tức hai mươi bốn con ve sầu kia đều trúng lửa.

Ve bốc cháy bay ngược về phía Ngự cô nương.

Hai mươi bốn điểm tấn công, hai mươi bốn đường phản kích.

Phản kích một cách gọn gàng lưu loát, giết người chết người.

Thân hình Lôi Bố không hề bị cản trở, cũng không dừng lại một chút nào, vẫn lao về phía Ngự Đầu Ngự Vĩ.

Lúc này Ngự cô nương chỉ có thể làm một chuyện.

Nàng vẫn vung tỳ bà lên.

Tỳ bà không phát ra tiếng nhạc, lại chợt vang lên tiếng ong.

Hai mươi tám con ong nhanh chóng bắn ra, trong đó hai mươi bốn con đánh rơi hai mươi bốn đốm lửa đang bay tới, bốn con còn lại nghênh đón Lôi Bố, xen lẫn tiếng “ong ong”.

Thân pháp của Lôi Bố vẫn không thay đổi.

Hai tay hẩn chấp lại, vẫn đặt trên đầu, giữa kẽ ngón tay lóe lên bốn vệt khí xanh.

Khí lưu sắc bén như khói xanh.

Chỉ nghe bốn tiếng “bụp bụp bụp bụp”, bốn con ong nổ tung phát ra tiếng xì xì xé xè, đốm lửa tung tóe, phản công Ngự Hảo Thu.

Ngự cô nương vẫn làm một chuyện, vung dây tỳ bà.

Nàng chỉ có thể làm chuyện này.

Nàng chỉ có dựa vào tỳ bà này để tấn công kẻ địch.

Nàng đã không cầu giết địch, thậm chí không cầu lui địch, chỉ muốn ngăn cản kẻ địch.

Chỉ cần có thể ngăn cản một lúc là được.

Lần này trong tỳ bà lại có ruồi bay ra, là ruồi đen đầu vàng.

Mười sáu con ruồi đầu vàng, o o o o o o o o o o o o o o o o.

Tám con ruồi vàng phía trước ngăn cản đám ong nổ tung, nuốt chửng bọn chúng, cũng đóng đinh bọn chúng, càng kẹp chặt bọn chúng.

Sau đó vụ nổ chính thức diễn ra.

Lửa vàng va chạm trong cửa tiệm, khói thuốc bốc lên.

Còn lại tám con ruồi, trong khói lửa mờ mịt cũng không dừng lại, nhanh chóng bay đến cắn nuốt truy đuổi Lôi Bố.

Tay của Lôi Bố vẫn đặt trên đầu.

Đôi tay chợt phân, lại hợp, vỗ một cái, lập tức dừng, lúc này đầu ngón tay đột nhiên phát ra tám luồng gió đen.

Tám con ruồi vàng đang bay đến gần hẩn đột nhiên dừng lại giữa không trung, cứng đờ.

Không biết vì sao, tám con ruồi này giống như bị đông cứng, cố định giữa không trung giống như bị đóng băng.

Lúc này Ngự cô nương đã bắt chấp, cũng đã mặc kệ tất cả.

Tay nàng vung lên, cổ tay chuyển động, ngón tay búng ra, đưa mắt nhìn theo.

Dây tỳ bà rung lên, lần này lại không tiếng động.

Bên trong tỳ bà có bướm bay ra.

Bướm sắc sỡ, sáu màu lượn lờ, đẹp như cầu vồng.

Lần này bướm bay rất chậm, cũng rất nhàn, bọn chúng dùng một loại tư thế rất ưu mỹ bay về phía Lôi Bố.

Mấy lần trước công kích đều rất nhanh rất gấp, nhưng lần này lại không phải, mà là rất chậm.

Chậm một cách nhàn nhã, múa ra một vẻ đẹp khoan thai.

Sắc mặt Lôi Bố lại biến đổi, cuối cùng hắn đã mở hai tay ra.

Nếu là người mắt nhanh và sắc, sẽ có thể phát hiện bàn tay của người này rất đặc biệt.

Chỗ đặc biệt, không phải là trong bàn tay hắn có thứ gì đặc biệt, mà là không có gì hết, bao gồm cả chỉ tay.

Lão nhân này lại hoàn toàn không có chỉ tay.

85. Chương 85: Người Không Có Chỉ Tay

“Sát Lục Vương” Lôi Bố lại là một người không có chỉ tay.

Chỉ tay thường ghi chép và biểu thị quá khứ và tương lai của một người, chẳng lẽ lão nhân này là một người hoàn toàn không có quá khứ, cũng không có tương lai.

Người sống đều có quá khứ, chỉ cần sống tiếp sẽ có tương lai.

Như vậy vì sao người này lại không có chỉ tay?

Bàn tay của hắn vừa mở ra liền khép lại.

Nói ra cũng kỳ quái, bàn tay của hắn chỉ mở ra khép lại, bướm bướm đã bay hết vào trong tay hắn. Hai tay hắn khép lại, chà xát một trận, giữa ngón tay bông có những đám bụi phấn rơi xuống.

Bướm bướm đã không thấy nữa, đều biến mất trong tay hắn.

Lúc này Ngư cô nương đã gần cạn kiệt kỹ năng.

Sát chiêu trong tỳ bà của nàng đã sắp dùng hết, dùng xong.

Nhưng nàng vừa thả ra ong ruồi ve bướm, vừa phi thân lên, muốn ngăn chặn Lôi Bố.

Đáng tiếc không hữu dụng.

Nàng không ngăn được Lôi Bố, càng không chặn được Sát Lục Vương.

Lúc nàng lướt người lên, tám con ruồi đang dừng lại giữa không trung kia đột nhiên chuyển động, hơn nữa còn bắn ngược về phía nàng với tốc độ hơn gấp mười hai lần so với khi bắn vào Lôi Bố.

Ngư Hảo Thu sợ đến mức hét lên một tiếng.

Nàng biết “con ruồi” do mình thả ra lợi hại như thế nào, không ai hiểu rõ hơn nàng được.

Trong lúc vội vàng, nàng dùng một chưởng đánh vỡ tỳ bà, giống như vừa rồi nàng dùng một chưởng đập vỡ chiếc bàn. Hóa ra tỳ bà kia tuy màu sắc giống như sắt thép, nhưng lại làm bằng gỗ.

Tỳ bà vỡ, năm sáu chục điểm giống như bọ chết bắn ra.

Khoảng bảy tám con vật nhỏ ngăn cản một “con ruồi”, giống như đinh bị nam châm hút lấy, lúc này mới ngăn chặn, hóa giải “con ruồi”, cùng rơi xuống đất.

Trên tay Ngư cô nương đã không có tỳ bà, hơn nữa cả người đổ mồ hôi lạnh, hơn nữa còn gần như dùng hết pháp bảo trong tỳ bà.

Khi nàng muốn đuổi theo ngăn cản Lôi Bố thì đã không còn kịp, đã quá trễ rồi.

Hai tay của Lôi Bố cuối cùng đã không còn đặt lên trán hắn, mà đã để xuống.

Lúc này tay của hắn đang đặt trên đầu Ngư Đầu, Ngư Vĩ.

Mạnh Tương Lữ và Hà Xa đã phân biệt, phân nhau chạy tới.

Bọn họ hiển nhiên đã xuất thủ, cũng đã giao thủ với Lôi Bố, nhưng chắc chắn đều không chiếm được ưu thế, hơn nữa còn thất thủ. Ít nhất huynh đệ họ Ngư đã rơi vào trong tay Lôi Bố.

Những người khác đều khựng lại.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, có người một bàn vẫn thần khí an nhàn, người một bàn khác vẫn thờ ơ hờ hững.

Mạnh Tương Lữ gượng cười nói:

- Người muốn làm gì?

Lúc này, bởi vì lo lắng cho an nguy của Ngư Đầu, Ngư Vĩ, y đã không có thời gian quan tâm đến động tĩnh của Văn Tỳ Hán.

Cho dù y có lòng, hơn nữa còn có sức, nhưng cũng không có cách nào, bởi vì ánh mắt của y vừa hơi dời đi, Lôi Bố đã nói:

- Các người tốt nhất cứ đứng yên như thế.

Giọng nói của hắn rất khô khan.

Mạnh Tương Lữ liếm môi khô:

- Bọn chúng chỉ là trẻ con, có chuyện gì để chúng ta gánh vác là được, không nên trút giận vào trẻ con.

Giọng nói của Lôi Bố giống như không hề có nước, khoang miệng của hắn tựa như hoàn toàn khô khan, cho nên giọng nói phát ra cũng khô cằn.

- Người biết ta là ai?

- Lôi Bố.

- Người biết ngoại hiệu của ta là gì không?

- Sát Lục Vương.

- Đúng.

Lôi Bố phát ra mấy tiếng cười khô đến mức khiến người ta phát hoảng:

- Ta chính là Sát Lục Vương, bất cứ thứ gì đến tay ta, ta sẽ giết chết nó. Lực lượng của ta đủ để giết hết thiên hạ. Ta cũng mặc kệ đó là người lớn, trẻ con, nữ nhân hay là gì khác.

- Được.

Mạnh Tương Lữ lại hít một hơi:

- Vậy người muốn gì?

- Người.

Lôi Bố đáp rất dứt khoát.

- Người nào?

- Gần đây nhà trọ của các người có vài người tới, chúng ta nhất định phải gặp.

- Người mà các người muốn, không phải Văn tiên sinh đã lên xem sao?

Mạnh Tương Lữ nói:

- Lôi tiên bối danh động thiên hạ, cần gì phải bắt ép hai đứa trẻ, làm tổn hại thanh danh.

Lôi Bố cười mấy tiếng, giống như phân chó ngàn năm khô đến mức đông thành than, bỏ vào trong chảo nóng vừa chiên vừa rán:

- Hắn đi xem huynh đệ của hắn, còn chúng ta muốn tìm kẻ địch.

Mạnh Tương Lữ nhú mày.

Lôi Bố lại khô khan nói:

- Trên lầu các người không chỉ có một gian phòng trọ.

Dưới tay hắn (đồng thời cũng là trong tay), huynh đệ họ Ngư giống như thịt nằm trên thớt, không dám cử động.

Mạnh Tương Lữ dĩ nhiên sợ ném chuột vỡ bình.

Hà Xa nổi giận quát lên:

- Thả người, tất cả có thể thương lượng!

Lôi Bố cũng quát lớn:

- Người sát thương người của Lôi gia chúng ta, không cần thương lượng, người chết chắc rồi!

Hà Xa đang muốn dụ Lôi Bố ra tay, để huynh đệ họ Ngư có thể thoát nguy:

- Vậy người có bản lĩnh thì tới giết ta đi!

Lôi Bố nói:

- Giết người thì có gì khó? Giết hết các người cũng là chuyện dễ.

Dứt lời, hai vai hắn dựng thẳng lên.

Hắn vốn hình dáng khô cằn, hình dung mảnh khảnh, hai gò vai cắm vào lưng, hiện giờ dựng lên giống như mọc ra từ bên tóc mai, mà chiếc đầu khô nhỏ như hạt dưa giống như không còn dính được, lặn vào trong y phục.

Nhưng hắn chỉ cử động như vậy, vẫn không buông tay.

Xem ra hắn cũng không ra tay.

Nhưng hắn quả thật đã ra tay.

Một chiếc bàn ở gần hắn, khách đã đi hết không còn ai, nhưng trên mặt bàn vẫn có ly, chén, đĩa, đĩa.

Hai vai hắn nhún một cái, ống đĩa làm bằng sứ trên bàn kia liền nảy lên, đĩa trong ống giống như tên đã lên dây bắn về phía Hà Xa, còn phát ra một loại âm thanh “lách cách lách cách lách cách lách cách lách cách...”.

Hà Xa luôn rất nóng nảy, nhưng người tính tình nóng nảy chỉ là nóng tính, chưa chắc đã không cẩn thận, chú ý.

Lôi Bố vừa động, Hà Xa liền ra dấu với Mạnh Tương Lữ và Ngư Thiên Lương.

Đó là ám hiệu của bọn họ, chuẩn bị cứu người.

Y muốn chọc giận Lôi Bố, chính là muốn dời đi sự chú ý của đối phương, để những người khác toàn lực cứu huynh đệ họ Ngư thoát khỏi độc thủ của kẻ đáng sợ này.

Nhưng y sai rồi.

Lôi Bố quả thật ra tay với Hà Xa, nhưng đôi tay của hắn vẫn không rời khỏi huyết Bách Hội của Ngư Đầu Ngư Vĩ.

Hắn không cần ra tay, nhưng đã rất nặng tay.

Bạn đang đọc truyện trên Webtruyen.com

86. Chương 86: Cá Cúu Thế

Chiếc đũa bay nhanh, Hà Xa đón đỡ cũng nhanh.

Lúc này “Cửu Chương Thất Quyền Thất Nhất Thoái” của y mới phát huy toàn bộ, cũng không biết trong nháy mắt này y đã đánh ra bao nhiêu quyền, tung ra bao nhiêu chưởng và đá ra bao nhiêu cước.

Có lẽ vẫn là chín chương, bảy quyền, Thất Sát Nhất Tâm thoái. Nhưng y đánh nhanh đến mức khiến người ta không phân biệt được một chiêu một thức, lúc nào là quyền, lúc nào là chưởng, lúc nào là cước.

Đũa nếu không bị đón lấy thì cũng bị đánh văng.

Xem ra thế công của Lôi Bố đã hoàn toàn đánh trật.

Đũa đã hết.

Chiếc đũa cuối cùng bay đến, mắt thấy Hà Xa đã không tránh được, nhưng lại bị y mở miệng cắn lấy.

Thế công của đũa đều thất bại.

Nhưng ngay lúc này, ông đũa lại nổ tung, mảnh vụn ông sứ văng tung tóe, bắn ra bốn phía.

Lần này mới là chủ lực công kích, cũng là sát chiêu sau cùng.

Sát chiêu này đáng sợ nhất là vụ nổ thành linh xảy ra, khiến ảnh sứ tung tóe. Cho dù không thể lập tức giết chết kẻ địch, nhưng mảnh vụn bắn ra bốn phía ít nhất sẽ bắn chết hoặc trọng thương hơn một phần ba người trong tiệm.

Mặc dù những người này có thể không phải là đối tượng mà Lôi Bố muốn giết, có thể hoàn toàn không liên quan đến hành động lần này, bọn họ không biết Lôi Bố, Lôi Bố cũng không biết bọn họ.

Lần này rất thâm độc, cũng rất chết người.

Lôi Bố có thể giết chết tất cả người trong tiệm, nhưng đám người Mạnh lão bản, Hà Đô Đầu, Ngư cô nương lại không thể nhìn bọn họ bị liên lụy mà chẳng hiểu gì cả.

Ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân cũng không thể vì ta mà chết.

Đây cũng là khác biệt trên tâm tính giữa “hiệp giả” và người giang hồ bình thường.

Do đó, chẳng những Hà Hỏa Tinh, ngay cả Mạnh lão bản và Ngư cô nương đều luống cuống tay chân.

Thật sự luống cuống tay chân, nhưng không thể không hành động.

Nhất định sẽ có hành động, hơn nữa còn rất dữ dội, vô cùng dữ dội.

Trận này thật sự không dễ đánh.

Vừa phải cứu người, vừa phải cứu mình, còn vừa phải giết người.

Người phải cứu, bao gồm tạp vụ, thực khách vô tội trong tiệm, còn có hai đứa trẻ bị khống chế, cùng với bản thân khó bảo toàn.

Người phải giết lại không dễ giết, bởi vì hắn là sát thủ hạng nhất có chiến lực cấp ba trong Giang Nam Phích Lịch đường, Lôi Bố.

Hiếm người từng giao thủ với hắn mà không chết, cho dù không chết cũng bảy tàn tám phế, muốn chết không được, mỗi khi nhớ đến Lôi Bố đều chỉ có một từ, một thần sắc, đó là khủng bố.

Sự khủng bố của Lôi Bố.

Giống như giết người, phương pháp cứu người của mỗi người cũng khác nhau.

Ngư Thiên Lương trước tiên dùng một chưởng đánh vỡ tỳ bà hình cá trên tay, giống như vừa rồi nàng dùng một chưởng đánh vỡ cái bàn.

Tỳ bà trên tay nàng vốn tên là “Dư Vận Ngư”, là vật kỷ niệm do một vị hảo hữu quen biết tặng cho. Không tới giây phút sống chết, nàng cũng không đành đập vỡ nó. Nhưng lúc này chẳng những vô cùng nguy ngập, hơn nữa còn là linh đan cứu mạng rất nhiều người.

Đó là một con cá tỳ bà giết người cứu thế.

Nàng đập vỡ tỳ bà, bên trong có rất nhiều thứ bay ra, nhưng con vật toàn thân đầy lông giống như sâu nhỏ.

Có bảy tám chục con sâu nhỏ, đột nhiên bắn lên, đuổi theo mảnh sứ.

Nói ra cũng kỳ quái, mảnh sứ vỡ vụn bắn càng nhanh, những “sâu lông” kia cũng đuổi theo càng nhanh. Bọn chúng giống như “sống” là để hoàn thành một “mệnh lệnh”, mảnh vụn nào, vật thể nào bay càng nhanh, bọn chúng lại càng có biện pháp kịp thời ngăn chặn.

Thật sự có hiệu quả.

Đích xác, có khoảng một nửa mảnh sứ vỡ bị “cá cứu mạng, sâu bảo mạng” của Ngư Hảo Thu chặn lại.

Nhưng vẫn có xấp xỉ một nửa không chặn được, ít nhất cũng có hai ba chục mảnh vụn.

Ngư Thiên Lương không chặn được, Mạnh Tương Lữ lại đến chặn.

Mạnh Tương Lữ còn chưa lao tới chỗ Lôi Bố, đột nhiên lại xuất quyền.

Y xuất quyền không phải công địch, mà là đánh vào mình.

Y liên tiếp đánh mình bảy quyền.

Bảy quyền này đánh ra, cả người y giống như thoát thai hoá cốt, tinh thần phấn chấn, giống như hổ điên rống cuồng, phi thân hét lớn, hai tay duỗi ra. Hai chiếc khăn trải bàn lập tức bị hút vào trong tay y, ly đĩa chén đĩa trên khăn đều rơi xuống loảng xoảng.

Khăn trải bàn trên tay trái y múa lên, mang theo tiếng rít, xé gió trườn về phía Lôi Bố.

Một chiếc khăn trải bàn khác lại tung bay căng ra, khi đến cực điểm, đột nhiên mỗi sợi vải đều bị nội lực kích thích, sa mỏng căng như dây thép, trở thành một chiếc lưới lớn. Những mảnh sứ bắn ra đều bị bọc lấy, hơn nữa còn cắt không đứt, phá không được sợi vải.

Hai ba chục mảnh sứ còn lại đều bị thu hết vào trong khăn trải bàn.

Một chiếc khăn trải bàn khác đã trườn lấy Lôi Bố.

Trong nháy mắt khi khăn trải bàn chưa hoàn toàn trườn lấy Lôi Bố, bóng người chợt lóe lên, Hà Xa đã thừa khe hở xông vào.

Hà Xa đã xông vào trong.

Hà Xa xông vào trong.

Xông vào trong.

Xông vào.

Xông.

Trong khăn trải bàn chỉ còn lại Lôi Bố và Hà Xa tử chiến.

Nhưng hai con tin vẫn ở trong tay Sát Lục Vương.

Ngoài ra, Mạnh Tương Lữ đang điều khiển khăn trải bàn trên tay, giống như đó là một lá cờ chỉ huy thiên quân, hiệu lệnh vạn mã, lược trận cho Hà Đô Đầu, đồng thời cũng hộ pháp cho thực khách đây lâu.

Trong nháy mắt này, người trong khăn trải bàn chưa phân thắng bại, chưa định sinh tử, nhưng trên lầu đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn, một người quơ tay quơ chân rơi xuống.

Mạnh Tương Lữ chỉ lo lắng chuyện này.

Bởi vì Lôi Bồ đột nhiên phát động tấn công, Mạnh Tương Lữ đành phải để Văn Tuyền Hán lên lầu. Y cùng với Hà Hỏa Tinh, Ngự Hảo Thu hợp sức đối phó với tên sát tinh đáng sợ Sát Lục Vương này.

Nhưng y lại sợ “Tiểu Điểu” Cao Phi, Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt trong phòng không ứng phó được Phú Quý Sát Nhân Vương.

Y lo lắng chuyện này, thậm chí là phân tâm.

Ngay khi y đang phân thần, vụ nổ bùng xảy ra.

Vụ nổ xảy ra, sau đó hoàn toàn vụt tắt, nhưng sức hủy hoại kinh người.

Vụ nổ phát sinh từ trong khăn trải bàn.

Vải vóc biến thành những con bướm bay.

Nhưng trước khi vụ nổ diễn ra, Ngự cô nương vừa vắt vả ngăn cản hơn một nửa mảnh sứ vụn, trong lúc thoáng nhìn lại phát hiện một chuyện.

Tại khoảnh khắc trước khi vụ nổ phát sinh, có hai thứ từ bên trong bay ra. Bạn đang đọc truyện trên

87. Chương 87: Cá Cá Cá Cá Cá Cá Cá

Không.

Không phải bay ra, mà là đá ra.

Bị người ta đá (hoặc ném, hoặc quăng, thậm chí là vút) ra.

Hai vật thể kia là bóng người.

Bọn họ bị người ta đá mạnh ra, sau đó vụ nổ mới phát sinh.

Nếu không, bọn họ vẫn còn trong khăn bàn, vậy thì hậu quả không thể tưởng tượng.

Vải vóc vỡ tan bay lên từng mảnh, giống như bướm bướm màu đen, lại giống như những miếng cá nướng chín.

Cá cá cá cá cá cá cá...

Nhưng miếng “cá nướng” bay lên, tứ tán, lại từ từ rơi xuống.

Vải vóc đã thành “cá chín”, còn người trong vải thì sao?

Đây là chuyện mà Ngự cô nương và phần lớn người trong tiệm nóng lòng muốn biết.

Mặc dù bọn họ đều nóng lòng muốn biết “kết quả” sau vụ nổ, nhưng vẫn không tìm được bị người từ trên lầu rơi xuống thu hút ánh nhìn.

Hắn là ai?

Rất bất ngờ, người rơi xuống lại là...

Văn Tuyền Hán là một sát thủ giỏi.

Sát thủ giỏi là người biết nắm bắt thời cơ nhất.

Thực ra trong xã hội, bất kỳ người nào công thành danh toại, nhất định đều biết nắm bắt thời cơ, bất kể chính trị hay thương trường đều như thế.

Văn Tuyền Hán cũng như vậy.

Hắn biết cao thủ Lôi gia được Lôi Thuần phái tới nhất định sẽ ra tay hộ pháp cho hắn.

Có điều chỉ dựa vào Lôi Ao, Lôi Đột và Lôi Nhất, chưa chắc đã chế ngự được mấy lão giang hồ, tướng xung phong như Hà Xa, Ngự Hảo Thu, Mạnh Tương Lữ.

Nhưng còn có Lôi Bố.

Lôi Bố không phải được Lục Phân Bán đường mời tới, thậm chí Lôi Thuần cũng không biết “Sát Lục Vương” Lôi Bố đã nhận mật lệnh của Mễ Thương Khung, dẫn theo đệ tử của hắn lặng lẽ đi tới kinh thành, hơn nữa còn gia nhập tập đoàn Hữu Kiều.

Chẳng những Lôi Bố đã tới, Lôi Diễm cũng đã tới.

Đương nhiên, Mễ Thương Khung đã dùng biện pháp thích hợp mời bọn họ tới.

Nhân vật có thân phận, có địa vị trong võ lâm như Lôi Diễm, Lôi Bố, đã quá nổi danh, quá khó dây vào, khiến rất nhiều người cho rằng không mời nổi, vì vậy không dám đụng vào, thậm chí không dám đi thử.

Mễ Thương Khung lại không nghĩ như vậy.

Hắn đã âm thầm mời “Phú Quý Sát Nhân Vương” Văn Tuyền Hán tới, điều kiện đưa ra chỉ là:

- Trước kia quan vị của cha ngươi cao bao nhiêu, ngươi đi theo ta, bảo đảm ít nhất cũng cao hơn gấp ba. Hơn nữa khi ngươi làm chuyện mua bán giết người, chỉ cần đề phòng Tứ Đại Danh Bổng, còn những tuần bổ khác quyết không dám chọc giận ngươi, chuyện này cứ giao cho ta.

Có câu này, Văn Tuyền Hán liền phục vụ cho Mễ Thương Khung vô điều kiện.

Hắn muốn những thứ này, cũng chỉ cần những thứ này. Nhưng lại không ai cho hắn những thứ này, bảo chúng hay bảo đảm.

Mễ Thương Khung vừa nhìn liền nhận ra nhu cầu của hắn.

Lục Phân Bán đường chỉ có thể cho hắn tiền, rất nhiều rất nhiều tiền.

Lôi Thuần cũng cố gắng giúp hắn mạnh lên, hắn cũng có thể hiệu lệnh rất nhiều rất nhiều bang chúng của Lục Phân Bán đường.

Có tiền và mạnh lên chỉ là uy phong nhất thời. Suy cho cùng, một sát thủ giết người vẫn coi trọng an toàn và an định nhiều hơn.

Mễ Thương Khung đáp ứng cho hắn những thứ này, hơn nữa còn cười hí hóp nói với hắn:

- Ngươi ngầm gia nhập tập đoàn Hữu Kiều, chỉ cần không nói toạc ra thì không ai biết. Ngươi có thể nhận hết lợi lộc của hai nhà. Không đến lúc cần thiết, ta cũng không muốn ngươi đối nghịch với Lục Phân Bán đường. Lại nói, trước mắt tập đoàn Hữu Kiều và Lục Phân Bán đường cũng không khai chiến, cho nên là bạn chứ không phải địch, ngươi cũng không tính là ăn cây táo, rào cây sung. Ngươi nhận bạc của Lôi Thuần, lại nhận vàng của ta, có sao lại không làm? Chỉ cần vào thời khắc mấu chốt, sự tình trọng đại, ngươi đứng về phía ta, hoặc là thông báo những tin tức quan trọng, đó chính là công lớn. Đi theo Lục Phân Bán đường, cuối cùng vẫn là giặc, cho dù có Thái Kinh làm hậu đài, cũng quyết sẽ không đưa cường đạo vào miếu đường làm rợu thờ...

Hắn giống như một trưởng bối tốt bụng đang dạy dỗ con cháu thân tín, mỗi câu đều muốn tốt cho đối phương, mỗi chữ đều xuất phát từ đáy lòng:

- Dù sao Thái Kinh cũng không phải là người giang hồ. Người tại xã tắc, muốn sừng sững không ngã, trước tiên phải có thủ đoạn độc ác, bán rẻ bằng hữu. Cho nên hắn chỉ lợi dụng hắc đạo, quyết sẽ không để hắc biến thành bạch, có một ngày cái tà quy chính, bởi vì làm như vậy thì trợ lực sẽ biến thành trở lực của hắn. Ta thì không phải, ta già rồi, sắp chết rồi. Ta lại là, hà hà hà, một lão thái giám. Ta thật lòng giúp đỡ các ngươi, chứ không phải ham muốn lợi lộc quyền vị gì. Nếu như ngươi thân ở doanh Tào lòng ở Hán, ta sẽ chấp nhận, hơn nữa còn đặc biệt giúp đỡ ngươi. Đến thời cơ thích hợp, ngươi sẽ có thể lặn mình biến hóa, trở thành mệnh quan triều đình, không cần phải liều mạng trong võ lâm, bán mạng cho người khác nữa, như vậy thật tốt...

- Làm sát thủ thì phải giết người, nhưng cũng sẽ bị pháp luật trừng trị, bị người ta giết.

Khi đó Mễ Thương Khung vừa nhai đậu phộng vừa nói với hắn như vậy:

- Bởi vì ta và cha người có giao tình, cho nên mới tốt bụng khuyên người mấy câu. Làm quan cũng là giết người, nhưng giết một cách danh chính ngôn thuận, không cần e ngại, hơn nữa còn có thể hợp với lệnh vua, không sợ pháp quy. Hà hà hà hà, giết càng nhiều người thì làm quan càng lớn...

Văn Tùý Hán đã hiểu, đã minh bạch.

Xét về địa vị giang hồ, hiển nhiên hần còn một khoảng cách với anh ruột Thiên Hạ Đệ Thất. Thiên Hạ Đệ Thất từng nương nhờ Nguyên Thập Tam Hạng để nâng cao thực lực, vì sao hần không thể dựa vào Lục Phân Bán đường tăng thêm thanh thế?

Xét về quan chức triều đình, Văn Trương chết đi, chức quan của Văn Tùý Hán chỉ nhỏ như hạt vừng, tiền đồ giống như gỉ sắt chứ không phải gấm vóc, không làm cũng được. Nhưng Văn Tuyết Ngạn lại nương nhờ Thái Kinh, danh tiếng của mình trên giang hồ đã khó bằng đối phương, chẳng lẽ làm quan cũng không hơn kẻ xuất thân hèn mọn này. Như vậy đúng là uống sự dạy bảo của phụ thân, gian khổ học tập thi thư.

Hần đương nhiên không phục, không cam lòng.

Người có thể mặt dày đi theo Thái Kinh, ta cũng sẵn sàng góp sức cho Mễ công công, để xem sau này ai mới là người có thể lật mây làm mưa.

Hần luôn luôn không phục Thiên Hạ Đệ Thất.

Bọn họ vốn là anh em ruột, vì sao lại không chấp nhận đối phương giỏi hơn mình, chính hần cũng không hiểu rõ lắm.

Có lẽ, bởi vì đối phương là anh em cùng cha khác mẹ với mình, hần mới không chấp nhận đối phương có thành tựu lớn hơn mình.

Những dù nói thế nào, Văn Tuyết Ngạn vẫn là huynh đệ của hần.

Hiện giờ huynh đệ gặp nạn, hần nên làm gì?

Hần đương nhiên phải làm chuyện nên làm.

Đời người chỉ khi làm chuyện nên làm và muốn làm, như vậy mới hứng thú.

Nhưng hần biết đây là thời cơ rất tốt để “biểu thị trung thành”.

Sự tình giống như, Văn Tuyết Ngạn biết được một số bí mật, mà bí mật này đủ để uy hiếp đến an nguy của “Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia” Phương Ứng Khán tiểu công tử, do đó đám người Lôi Thuần, Địch Phi Kinh bắt buộc phải ra tay.

Vấn đề là, Thiên Hạ Đệ Thất độc ác, gian xảo, võ công giỏi, không dễ đối phó.

Càng khó đối phó là chỗ dựa của hần. Nếu ngang nhiên giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, cho dù thật sự thành công, nhất định cũng sẽ chọc giận Thái Kinh.

Chọc giận Thái Kinh, chẳng những không thể đặt chân ở kinh thành, e rằng trong thiên hạ cũng không có đất dung thân.

Cho nên muốn đối phó với Thiên Hạ Đệ Thất thì phải đợi thời cơ, ít nhất phải đợi đến khi hần “suy yếu”.

Một người cường hãn như vậy, cũng sẽ có lúc “suy yếu” sao?

Có.

Chính là lúc này.

Bạn đang đọc truyện trên

88. Chương 88: Vất Vả Vì Cá, Bận Rộn Vì Cá

Thiên Hạ Đệ Thất đã bị thương, bị người ta chế ngự, không còn khả năng đánh trả. Xem ra gần đây hần cũng bắt đầu bị thất sủng trước mặt Thái Kinh. Hơn nữa lúc này đối phó với hần, làm một cách sạch gọn

lưu loát, hậu đài của hắn cũng sẽ cho rằng đám người Tứ Đại Danh Bổ Vô Tình, hoặc là đám người Kim Phong Tế Vũ lâu Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà đã ra tay.

Đây là thời cơ tốt nhất để “đối phó” với hắn.

Văn Tuy Hân đương nhiên không bỏ qua.

Lôi Thuần phái hắn đi xử lý chuyện này, tìm cách đưa Thiên Hạ Độ Thất về.

Nhưng Văn Tuy Hân lại thông báo cho Mễ Thương Khung.

Hắn biết tập đoàn Hữu Kiều còn “cần” Thiên Hạ Độ Thất hơn bất kỳ bang phái thế lực nào.

Bởi vì sự tồn tại của Văn Tuyết Ngạn có thể là thuốc độc, cũng có thể là thuốc giải.

Mặc dù tình hình lúc đó rất khẩn cấp, nhưng Văn Tuy Hân vẫn có “biện pháp” thông báo cho người của tập đoàn Hữu Kiều đến “tham dự” chuyện này.

Hắn và tập đoàn Hữu Kiều luôn có phương pháp liên hệ rất “đặc thù”. Cũng giống như hắn và Lục Phân Bán đường luôn có rất nhiều mạng lưới liên hệ bí mật, có lúc chỉ là trêu đùa một nữ tử trên đường, có lúc ngửa mặt lên trời hắt hơi một cái, có lúc lại là một con chó đi qua bên cạnh, rải một bãi nước tiểu.

Đối với những người khác, đó chỉ là một câu trêu đùa, một tiếng hắt hơi và một bãi nước tiểu, nhưng đối với những người có nhiệm vụ đặc thù và thân thủ đặc biệt, đó có thể là bí mật cực lớn giá trị liên thành, hoặc là mệnh lệnh khủng bố giết người phóng hỏa.

Hắn biết trong Danh Lợi Quyển luôn có nội ứng của tập đoàn Hữu Kiều, không phân ngày đêm, cũng không nề gian khổ.

Nội ứng là “ung nhọt”, một loại tồn tại tất yếu giữa các bang phái thế lực. Nếu không có loại “gian tế” này, hắn muốn lập tức truyền tin từ Lục Phân Bán đường đến người của Tập đoàn Hữu Kiều, e rằng cũng không dễ dàng.

Hắn trà trộn vào Danh Lợi Quyển, liên phát hiện Lôi Nhất, Lôi Ao và Lôi Đột cũng ở đó.

Đối với việc ba người xuất hiện ở đây, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái. Nhưng Lôi Bố cũng có mặt, hơn nữa còn tới trước cả hắn, điều này khiến hắn yên tâm và kinh ngạc.

Yên tâm là vì nếu “Sát Lục Vương” Lôi Bố ở đây, đại thế đã định, đại cục đã ổn.

Lôi Diễm và Lôi Bố đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong Giang Nam Phích Lịch đường, hiện giờ bọn họ đã đến.

Cho dù chỉ một người, thiên hạ có mấy ai địch nổi bọn họ.

Cho nên Văn Tuy Hân trong lòng bình tĩnh, có tính toán khác.

Trong võ lâm, rất ít người biết được “Sát Lục Vương” Lôi Bố và “Phá Hoại Vương” Lôi Diễm đã vào kinh.

Mọi người đều biết, đây là hai cao thủ thuộc hàng chữ “Duyên” trong Lôi gia bảo. Phích Lịch đường chuyên dùng hỏa khí thuốc nổ, nhưng bọn họ lại nổi danh bằng “đao pháp mạnh nhất” và “giết chóc triệt để nhất”, sau đó lại sáng tạo nên “Phích Lịch đao” và “Lôi Đình kiếm” danh chấn xa gần, tự thành một phái, nhất đại tông sư.

Bởi vì sức sát thương của bọn họ rất lớn, cho nên trong lòng Văn Tuy Hân cũng kính sợ.

Mễ Thương Khung từng đề cập với Văn Tuy Hân, muốn mời hai đại cao thủ này vào kinh.

Văn Tuy Hân cho rằng không thể.

Thành thật mà nói, trong lòng hắn cũng không muốn những người này lục tục vào kinh.

Ngay cả những cao thủ như Lôi Vũ, Lôi Du cũng lần lượt tới kinh, cao thủ như mây. Có những người này ở đây, chút bản lĩnh này của mình còn gì đáng để xem.

Cứ tiếp tục như vậy, chén cơm cũng bị đập bể rồi.

Bọn họ đều là bá chủ một phương, uy chấn Giang Nam, ngạo mạn ngang ngược, xưng hùng một thời, e rằng không dễ mời. Khi đó Văn Tuyền Hán đã bày tỏ ý kiến:

- Cho dù mời được cũng không dễ chế ngự được.
- Không phải vậy.

Mễ Thương Khung dùng một ngón tay lắc lư trước mặt, biểu thị lời của hắn không đúng:

- Một người chỉ cần sống thì sẽ có nhu cầu của hắn, dục vọng của hắn, nếu không thì chẳng khác gì người chết. Ai cũng có dục vọng của mình, chỉ phân lớn nhỏ, thỏa đáng hay không thỏa đáng mà thôi, không có ngoại lệ. Triều tướng Thái Kinh quyền khuynh thiên hạ, nhưng hắn vẫn tham tiền, thích quyền, dục vọng không bờ bến. Thiên tử đứng trên tất cả, nhưng hắn vẫn có dục vọng, hắn muốn nữ nhân xinh đẹp, cũng thích hoa thơm đá lạ trên đời, còn muốn trường sinh bất lão, càng muốn ngai vàng vững như Thái Sơn. Lôi Bố, Lôi Diễm cũng là người, đã là người thì sẽ có nhu cầu, nguyện vọng.

Quả nhiên, Mễ Thương Khung chỉ phái đại thái giám Dư Mộc Thi dưới trướng đi một chuyến đến Lôi gia bảo, nói ra lợi ích mà Mễ Hữu Kiều có thể cho Lôi Diễm và Lôi Bố, sau đó thông báo với bọn họ một tin.

“Lôi Dụ, Lôi Vũ đã phân biệt đi đến kinh sư, gia nhập Lục Phân Bán đường, xem ra không lâu nữa Lôi Vô Vọng cũng sẽ gia nhập vào hàng ngũ bọn họ. Mễ công công hỏi các vị, rốt cuộc muốn cùng với đám người cổ hủ Lôi Úc, Lôi Úc chết già ở một góc Giang Nam, hay là muốn theo Mễ công công cùng hưởng phú quý, cùng mưu đồ thiên hạ? Đừng quên, ngay cả Lôi Nhật, Lôi Nguyệt gia nhập vào tập đoàn Hữu Kiều cũng được đối xử hậu hĩnh, hưởng hồ là hai vị tuyệt thế cao thủ đức cao vọng trọng, có ảnh hưởng lớn.”

Lôi Bố vừa nghe, không hề suy nghĩ, lập tức gia nhập tập đoàn Hữu Kiều.

Lôi Diễm tuy thoát nhìn không quá nhiệt tình, nhưng ngoài miệng cũng đồng ý gia nhập.

Sau đó Mễ Thương Khung nói với Văn Tuyền Hán như vậy:

- Có đúng không? Không ai có thể hoàn toàn không động lòng. Có người vì công, có người vì tư, có người vì nghĩa, có người vì tiền, có người vì nhà, có người vì nước vì dân, có người chỉ vì bản thân. Những điều này là ta học được từ Phương tiểu hầu gia. Y nói cho ta biết, trên đời này mỹ nữ vô số, có người nhìn thấy khiến người ta triu mến, sinh lòng ái mộ; có người thật sự là báu vật nhân gian, có thể nhìn nhưng không thể chạm vào, cao quý thanh khiết, khiến người ta không dám sinh lòng xấu xa, chỉ có thể ngược nhìn ngưỡng mộ, mà tự cảm thấy mình xấu xí. Thực ra sai rồi. Bất cứ nữ nhân nào trên đời, cuối cùng không phải đều trở thành phu nhân, thê thất của người ta sao? Ngay cả công chúa, hoàng phi, con gái cưng, tiểu thư khuê các cũng không ngoại lệ, không cần nhắc tới kỹ nữ thanh lâu, hiệp nữ phong trần. Đã trở thành thê thất của nam nhân, vậy thì phải phục vụ nam nhân, chỉ là nam nhân kia không phải người mà thôi. Nhưng nếu nàng đã phục vụ người khác, nam tử hán kia cũng có thể là người. Đúng vậy, không có nữ nhân nào là không thể chơi đùa, không thể mạo phạm. Nếu như có, vậy là do người tự mình chuốc khổ. Giống như chúng ta nuôi một nhóm nhân sĩ trí thức, trong tay có một đám nhân tài cao thủ, thông thường phải hao phí tâm lực để thỏa mãn lấy lòng bọn họ. Nhưng tiểu hầu gia từng nói, chúng ta nuôi một vại cá lớn, tài ba, xinh đẹp, rực rỡ, động lòng, kỳ quái đều có đủ, có con tham ăn, có con hiếu sát, có con xấu tính sẽ lật vại đổ chậu. Chúng ta suốt ngày vất vả vì cá, bận rộn vì cá, nhưng đừng quên những con cá này là do chúng ta nuôi dưỡng, không có chúng ta cho ăn, bọn chúng sẽ không sống được. Nhất định không thể để cho bọn chúng đổi khách thành chủ, chuyển sang thao túng chúng ta. Nói cho cùng, bọn chúng có hung có ác cũng chỉ là một vại cá, một con cá mà thôi.

Văn Tuyền Hán nghe vậy, trong lòng hiểu được, nhưng cũng có điểm kỳ quái.

Kỳ quái là Mễ Thương Khung xem ra rất tán thưởng Phương Ứng Khán, hơn nữa cũng nhiều lần nhắc tới Phương tiểu hầu gia nói rất có đạo lý, rất có cao kiến. Nhưng hắn lại phát hiện, bất kể là Lôi Diễm, Lôi Bố hay “Lôi Công Lôi Mẫu” Lôi Nhật, Lôi Nguyệt, thậm chí là “Triển Phách Siêu Hồn Thư Vân Thủ” Dư Mộc Thi tuổi còn trẻ đã được thăng làm đại thái giám tì, cùng với “Tứ Thần Túy Yêu Ma Tam Thủ” Kim Tiểu Ngư thân là ngự thiện phó giám tì, đều chỉ gặp Mễ Thương Khung, chỉ cống hiến cho Mễ công công. “Kỳ” là rốt cuộc Phương tiểu hầu gia đã đi đâu? “Quái” là không phải Phương Ứng Khán mới là nhân vật số một tập đoàn Hữu Kiều sao?

Bạn đang đọc truyện trên

89. Chương 89: Cá Nhã Nhận

Văn Tùy Hán càng hiểu rõ, mình cũng chỉ là một con cá trong vại mà bọn họ nuôi dưỡng.

Hơn nữa còn là một con cá tương đối nhả nhận.

Dù sao hắn cũng không cùng hung cực ác như Lôi Bố, cũng không ẩn giấu chân tướng như Lôi Diễm.

Hắn cũng không được tin tưởng coi trọng như Dư Mộc Thi, càng không được mọi người hoan nghênh như Kim Tiểu Ngư.

Hắn chỉ là Văn Tùy Hán.

Nếu muốn đứng vững trong tập đoàn Hữu Kiều, hắn nhất định phải có đặc sắc của mình, hơn nữa phải lợi dụng sở trường và quan hệ của mình, lập một số công lao mà người khác không thể thay thế.

Đây chính là lúc hắn “lập công”.

Nếu Lôi Bố đã đến đây, chắc hắn có thể trấn áp mấy tên sát tinh dưới lầu. Hắn cũng không muốn trở mặt đối địch đến cùng với người của Dụng Tâm Lương Khổ Xã. Dù sao hai nhà Ôn Bạch liên thủ cũng không dễ chọc, hơn nữa tốt nhất là đừng nên chọc.

Thừa lúc Mạnh Tương Lữ phân thần muốn lướt xuống lầu đối phó với Lôi Bố, hắn nhanh chóng chạy đến trước cửa phòng số mười chín. Đột nhiên, hắn cảm thấy huyết vị “Cơ Môn” trên chân, “Tiền Cốt” trên hông, “Ôn Lưu” trên cẳng tay, “Kiên Phụ” trên bắp tay, “Ý Xá” sau lưng, “Đại Trữ” dưới cổ, “Bất Dung” trước ngực, còn có “Tả Quyền Tùy Toan Thống” trên mặt, đồng loạt đau âm ỷ.

Trong lòng hắn tính toán, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy... vừa đúng bảy huyết vị.

Bảy huyết vị đều đau.

Mặc dù hắn không trúng bất kỳ một quyền một kích nào của Mạnh Tương Lữ, nhưng Mạnh chưởng quỹ xem ra nhả nhận, bình tĩnh, ôn hòa, chất phác, một vòng quyền mãnh liệt kia đã chấn thương huyết mạch kinh lạc của hắn.

May mắn không tiếp tục dây dưa với người này.

Hắn dùng một chưởng đánh văng cửa phòng.

Thực ra cho dù hắn không xuất thủ, gian phòng kia cũng đã sớm bị phá tan tành, liếc qua là có thể thấy ngay tình hình bên trong.

Vừa lúc sấm chớp nổi lên.

Trong phòng có người.

Sấm chớp đùng đùng, như lâm đại địch.

Lúc này Tôn Thu Bì vừa rời khỏi, vừa mới đi ra ngoài phòng.

Hắn dường như không cần thi triển khinh công, chỉ “giẫm trên đất bằng” đi ra ngoài như “nước chảy mây trôi”.

Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt và Cao Phi đều biết người này lợi hại, đều cảm thấy sợ hãi.

Lúc này dưới lầu vang lên tiếng đánh nhau, càng lúc càng dữ dội.

“Tiểu Đểu” Cao Phi nói với Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt dường như vẫn còn sợ hãi:

- Ta thấy, chuyện hôm nay có điểm không ổn. Họ Tôn này là tâm phúc bên cạnh Thái Kinh. Có câu “người thiện không tới, người tới không thiện”, hắn đã có thể thành công, nhưng lại tự nguyện tay không quay về.

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Tôi thấy họ Tôn này chỉ là con rùa rút đầu, không bằng heo chó. Hấn chẳng qua là sợ uy danh của công tử nhà tôi, không dám làm càn.

Cao Phi liếc ngang Trần Nhật Nguyệt một cái:

- Công tử nhà người danh tiếng lớn, nhưng cho dù ở bên cạnh Bao thanh thiên, cũng vẫn có kẻ dám giết người phạm pháp. Tôn tổng quản này tới không phải đường tốt, e rằng đi càng không phải chuyện tốt.

Dưới lầu liên tục vang lên tiếng nổ.

Diệp Cáo thích nhất nghe người khác trách móc chế giễu Trần Nhật Nguyệt, dĩ nhiên là nghiêng về phía Cao Phi:

- Xem ra công tử cũng không đoán được, sẽ có nhiều người như vậy đến tranh đoạt tên rác rưởi Thiên Hạ Đệ Thất này.

Chợt nghe trong đêm chần thắp thoáng có tiếng hừ lạnh.

Hai hàng lông mày của Diệp Cáo lập tức dựng lên:

- Thế nào? Không phục à? Lão Đại ta bạt tai đánh người, có tin không?

Chân mày của “Tiểu Điểu” Cao Phi vẫn nhú lại thật sâu. Dáng vẻ của người này vốn cao lớn hào sảng, nhưng lại ăn mặc rườm rà giống như nữ nhân, khiến người ta cảm thấy chói mắt khó coi, lúc này đang suy nghĩ bần bạc, vẫn khiến người ta có cảm giác kỳ dị quái đản.

- Ta sợ bọn họ tới không chỉ vì cái tên chết không đáng tiếc này...

- Hả?

Trần Nhật Nguyệt luôn nhảy bén linh hoạt, câu này lại nghe lọt tai:

- Bọn họ chỉ không ở đây... chẳng lẽ còn có mục tiêu lớn hơn?

Cao Phi nặng nề gật đầu một cái.

- Đó là một người còn quan trọng hơn?

Trần Nhật Nguyệt nhìn chăm chú hỏi:

- Vậy là ai?

Tiểu Điểu Cao Phi do dự một lúc:

- Chuyện này không dễ trả lời.

Trần Nhật Nguyệt vẫn không từ bỏ:

- Là không tiện nói?

- Cũng không phải.

Cao Phi cười khổ nói:

- Các người cũng không phải kẻ xấu.

- Đó là người nào?

Trần Nhật Nguyệt phát hiện đối phương không muốn nói, lại càng muốn hỏi đến cùng:

- Có gì ghê gớm sao? Nói không chừng sư huynh đệ chúng ta cũng có thể giúp một chút, tận một phần lực.

Diệp Cáo vội nói:

- Cho dù chúng ta không thể giúp, nếu công tử nhà ta biết được, nhất định có thể giải quyết giúp các người.

Hấn dĩ nhiên cũng muốn biết, đây là tính hiếu kỳ chung của hai thiếu niên nhỏ, cho nên về mặt này bọn họ nhất định “cùng tiến cùng lui”.

Cao Phi vẫn cảm thấy khó khăn:

- Không phải ta không nói... bởi vì ta cũng không dám chắc có phải người đó hay không... cũng không xác định người đó có đi ra hay không... càng không biết y có tới hay không... hơn nữa cũng không biết y làm sao tới...

Nhiều thứ không xác định như vậy, hai thiếu niên cảm thấy hơi phiền phức, bèn thúc giục:

- Vậy rốt cuộc là người phương nào?

Cao Phi đang muốn nói, lại vừa lúc phát hiện có người đánh vắng cửa.

May mắn còn không phải là “lão cá thê lương” kia.

Con này xem ra rất nhã nhặn, một con cá nhã nhặn.

Nhã nhặn nhiều bại hoại.

Lại không biết đây có phải là một con cá nhã nhặn bại hoại hay không? Bạn đang đọc truyện trên

90. Chương 90: Di Di Di Di Di Di Di

Văn Tùy Hán xem ra rất nhã nhặn, cử chỉ của hắn cũng khá nho nhã.

Hắn nói năng càng hào hoa phong nhã:

- Xin lỗi, ta tưởng không có người ở trong.

“Tiểu Đĩnh” Cao Phi cười cười, y tô môi đỏ nhưng lại râu ria đầy hàm, hình tượng hết sức kỳ dị:

- Chúng ta đều là người.

Trần Nhật Nguyệt tiếp lời:

- Nhưng người lại không phải là người quen.

Diệp Cáo thêm một câu giống như lảm bảm:

- Người đại khái cũng không phải là người tốt.

Trần Nhật Nguyệt khôn khéo cười nói:

- Cho nên chúng ta không thể mời người vào ngồi.

- Ta tới để thăm bệnh.

Văn Tùy Hán lơ đãng đảo mắt qua phòng:

- Không phải các người đang có một bệnh nhân sao?

- Cũng vì có bệnh nhân.

Trần Nhật Nguyệt nói:

- Cho nên mới từ chối khách đến thăm.

- Các người và ta tuy không quen biết.

Văn Tùy Hán vẫn chưa hết hi vọng:

- Nhưng bệnh nhân của các người và ta lại là bạn cũ.

Cao Phi nói:

- Bệnh nhân của ta bệnh rất nặng, tốt nhất nên để hắn nghỉ ngơi nhiều, bất cứ bạn cũ nào cũng không thể quấy rầy hắn vào lúc này, trừ khi là muốn hắn quy tiên sớm một chút.

- Người không hiểu.

Văn Tỳ Hán từ từ dời bước về phía trước:

- Hẳn có thể sẽ không đồng ý nhận định của người.

Cao Phi nháy mắt ra hiệu.

Trần Nhật Nguyệt đi đến trước giường.

Diệp Cáo dời bước đến giữa phòng.

Cao Phi lại cản đường Văn Tỳ Hán:

- Người biết suy nghĩ của bệnh nhân của ta sao? Nhưng cho dù hẳn nghĩ thế nào, hẳn là bệnh nhân của ta, ta có trách nhiệm bảo vệ hẳn.

Bước chân Văn Tỳ Hán tiến về phía trước chậm lại một chút, vẫn ôn hòa cười nói:

- Bảo vệ hẳn là trách nhiệm của ta mới đúng.

- Tại sao?

- Bởi vì hẳn là huynh đệ của ta.

- Người giang hồ vừa quen, vừa gặt đầu đều sẽ xưng huynh gọi đệ, có câu trong bốn biển đều là huynh đệ.

- Không.

Văn Tỳ Hán nghiêm mặt nói:

- Hẳn thật sự là huynh đệ của ta, huynh đệ ruột. Chính thức thì hẳn có thể xem là ca ca của ta.

Câu này vừa nói ra, ngay cả Cao Phi cũng rất bất ngờ.

- Hẳn thật sự là huynh đệ của người?

- Cho dù ta thích xưng huynh gọi đệ với người khác.

Văn Tỳ Hán cười khổ nói:

- Cũng sẽ không thích xem mình là đệ, khắp nơi gọi người khác là lão ca chứ?

Hắn cười đặng chát chỉ vào mũi của mình, nói:

- Trên giang hồ, ta cũng không phải hạ người vô danh.

Cao Phi vuốt râu:

- Người là Văn Tỳ Hán? “Phú Quý Sát Nhân Vương” Văn Tỳ Hán?

Trần Nhật Nguyệt nghiêng đầu nhìn nhìn, lại quay đầu nhìn nhìn, không nhận được nói:

- Không giống.

Văn Tỳ Hán thư thái nói:

- Ta vốn không thích giết người, đương nhiên không giống một sát thủ.

Trần Nhật Nguyệt giải thích:

- Không phải người không giống sát thủ, mà là dáng vẻ của người phú quý quý, đường đường chính chính, còn lão ca người lại lôi thôi lếch thếch, bĩ ổi hèn hạ, nhìn thế nào cũng không giống như một đôi huynh đệ.

Văn Tỳ Hán cười nói:

- Tiểu huynh đệ thật tinh tường. Ta cũng cảm thấy không giống.

Sau đó hẳn thở dài một tiếng:

- Ai bảo hẳn lại là huynh đệ của ta. Lúc này ta bỏ mặc hẳn, vậy ai sẽ lo cho hẳn?

Cao Phi đột nhiên nói:

- Ta khuyên ngươi không nên lo thì tốt hơn.

Văn Tùý Hán dường như giật mình, hỏi:

- Tại sao?

Cao Phi nói:

- Bởi vì ngươi sẽ bị liên lụy.

Văn Tùý Hán cười lên:

- Bản thân ta là một tội phạm bị truy nã, còn sợ liên lụy sao?

- Ngươi không sợ.

Cao Phi nghiêm túc nói:

- Nhưng ta sợ.

- Ngươi sợ ta?

Văn Tùý Hán không dám tin nói:

- Ta luôn rất lễ độ với ngươi, hơn nữa còn rất biết lễ phải.

- Ta chỉ sợ những kẻ lễ độ với bất cứ ai, lại nói toàn đạo lý.

Cao Phi không khách khí nói:

- Loại người này khẩu phật tâm xà, cho dù trở mặt giết người cũng nói năng hùng hồn như vậy.

- Ta không muốn giết người.

Văn Tùý Hán có vẻ tiếc nuối nói:

- Ta chỉ muốn gặp lão ca của mình, thăm hỏi hân mấy câu, nói không chừng từ đây về sau sẽ không gặp nữa.

- Tại sao ta phải tin ngươi?

- Bởi vì ngươi là Tiểu Đĩnh Cao Phi.

Văn Tùý Hán đĩnh đạc nói:

- Chỉ dựa vào một thân khinh công xuất thần nhập hóa của ngươi, cho dù ta công hân đi, có thể đi được sao?

Cao Phi cười nói:

- Lí do của ngươi rất cảm động.

- Không phải cảm động, ta chỉ nói sự thật.

Văn Tùý Hán nghiêm túc nói:

- Cho dù ngươi không tin ta, cũng nên tin chính mình.

- Ta không tin chính mình.

Cao Phi rõ ràng là một người không dễ bị thuyết phục:

- Ta không muốn mạo hiểm.

- Mạo hiểm, chắc chắn chắc.

Văn Tùý Hán rất tiếc nuối nói:

- Không ngờ Tiểu Đĩnh Cao Phi danh chấn thiên hạ, khinh công đạt đến cảnh giới đến đi như chỗ không người, lại nhát gan như thế.

- Ta không phải nhất gan.

Cao Phi hiển nhiên cũng là loại người không thích người khác đánh giá về mình, bất kể đánh giá như thế nào, thậm chí là ca ngợi y:

- Người nghe thử xem, dưới lầu đang đánh đến từng bùng. Nếu như người có thành ý, cần gì phải dẫn một đám bằng hữu tới gây rối, trợ giúp?

- Bọn họ? À không, bọn họ không thể tính là bằng hữu của ta.

Văn Tuyền Hán cũng nghiêng tai lắng nghe, biết dưới lầu đang chiến đấu thảm liệt, cũng nghe được một trận mưa vừa bắt đầu, hỏi thăm đường dài hẻm sâu nơi kinh thành:

- Ít nhất, bọn họ không phải là bằng hữu chân chính của ta.

- Hả? Như vậy xem ra.

Cao Phi dùng sức nhổ một sợi râu, xĩa lông mày dày rậm, cười nói:

- Người còn có người giúp đỡ.

Văn Tuyền Hán nhìn y, lộ ra vẻ đồng tình, đột nhiên thay đổi đề tài:

- Ta biết người.

Cao Phi không ngờ đối phương lại nói như vậy.

- Người vốn họ Cao, nhưng không phải tên là Phi.

Văn Tuyền Hán lại khôi phục sự cao quý ung dung của hần:

- Người vốn tên là Diệc Hoa.

Sau đó hần giống như muốn sắp xếp lại suy nghĩ của mình, nói từng chữ từng câu:

- Cao Diệc Hoa.

Hơn phân nửa người giang hồ đều có tên gốc, giống như Tư Đồ Tàn vốn tên là Tư Đồ Kim Lễ, còn Tư Mã Phế nguyên danh là Tư Mã Kim Danh.

Sắc mặt Cao Phi biến đổi, giống như cả râu cũng chuyển thành màu tương.

- Võ công của người hơn người, nhưng hứng thú của người lại là y đạo.

Cao Phi không nói gì.

- Người muốn nghiên cứu y lý cao thâm. Đối với những tác phẩm y học và phương pháp trị liệu bình thường, người chỉ cần một thời ngắn là đã quen thuộc lĩnh ngộ. Vì vậy người muốn tiến thêm một bước, nhắm vào sách quý y học của thiên hạ do ngự y giám trong hoàng cung thu thập được.

Cao Phi vẫn đang nhổ râu.

- Nhưng Long Đồ Ngự Y các làm sao chấp nhận người giang hồ như người?

Văn Tuyền Hán lại cảm thán:

- Mục tiêu này không dễ.

Cao Phi không để ý tới hần, không có phản ứng, nhưng ngay cả Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo cũng cảm thấy hứng thú.

- Có điều người một lòng học y, đành phải có một quyết định tệ hại.

Cao Phi hừ một tiếng.

Trần Nhật Nguyệt không kiên nhẫn hỏi:

- Quyết định gì?

Hắn luôn luôn khá nhiều chuyện, cũng khá hiếu kỳ.

- Hắn đành phải giả vờ đi làm thái giám, muốn dùng thân phận ngự giám trà trộn vào Ngự Thiện các, Tàng Kinh lâu.

- A!

- Bất hạnh thay, khi đó người chủ trì tuyển chọn thái giám vào cung là một người rất có bản lĩnh. Người này vừa nhìn đã nhận ra dụng tâm và ý đồ của Cao đại hiệp.

- Vậy phải làm sao?

Trần Nhật Nguyệt không nhin được hỏi.

- Hắn thật sự thiến Cao đại hiệp.

- Trời!

Trần Nhật Nguyệt nhất thời chỉ có thể nói câu này. Ngay cả Diệp Cáo cũng không nhin được cảm phần hỏi:

- Đáng hận! Tên kia là ai?

- Chuyện này cũng không trách được hắn, bởi vì đó là chức trách của hắn.

Văn Tuyền Hán giống như đang cười, nói:

- Hắn chính là Mễ công công.

Diệp Cáo lập tức bừng tỉnh.

Trần Nhật Nguyệt không nhin được hừ một tiếng:

- Lão hoạn quan này!

- Nhưng dù sao khinh công của Cao đại hiệp cũng inh hơn người, chỉ bị thiến một nửa. Thừa lúc Mễ công công cho rằng đã không còn đáng ngại, đi xử lý nhiệm vụ quan trọng khác, những thái giám còn lại lại không khống chế được Cao đại hiệp, vẫn để hắn “bay” ra khỏi hoàng cung.

Nghe đến đây, hai thiếu niên mới thở phào một hơi, ánh mắt nhìn về phía Cao Phi lại có vẻ khác biệt.

Giống như nhiều thêm một chút đồng tình, cũng nhiều thêm một chút quan tâm, nhưng lại ít đi một chút sùng kính trước đây.

- Nhưng rốt cuộc vẫn bị thiến một nửa.

Văn Tuyền Hán còn chưa nói xong.

- Do đó, sau này Cao đại hiệp vẫn chuyên tâm nghiên cứu y lý, khinh công càng ngày càng cao, thanh danh cũng càng ngày càng lớn, nhưng tâm lý vẫn hơi... hơi cái đó... cho nên luôn ăn mặc như nữ nhân...

Lần này ngay cả Trần Nhật Nguyệt cũng nghe ra ác ý của hắn, liền quát lên:

- Câm miệng!

Văn Tuyền Hán cười cười, khoát tay áo nói:

- Được, ta có thể không nói. Có điều vị Cao đại hiệp này trong phòng các người, tâm lý không khỏi hơi cái đó... có trạng thái khác thường... cho nên hắn không có hứng thú với nữ nhân, cũng không thể đoàn tụ gia đình...

Lần này đến phiên Diệp Cáo quát lên:

- Người còn nói!

Cao Phi cả giận nói:

- Người nói là tâm lý của ta có vấn đề, mới không để cho người gặp Thiên Hạ Đệ Nhất?

Văn Tuyền Hán chỉ cười không đáp.

Cao Phi quát lên:

- Tam tiểu ca, người đi giải huyết cam của tên kia. Chúng ta hỏi tên kia một câu trước, có muốn gặp cái thứ thiếu đức hạnh chuyên đi moi móc đời tư người khác này hay không.

Trần Nhật Nguyệt đáp một tiếng, đến bên giường nhanh chóng điểm ngón tay, muốn giải huyết đạo của Thiên Hạ Đệ Thất.

Diệp Cáo thấy Cao Phi nổi giận, vội khuyên nhủ:

- Cao thúc thúc, không nên vì tên này...

Chợt nghe một tiếng “cách”, có lẽ Trần Nhật Nguyệt đã hành động theo phân phó của Cao Phi. Diệp Cáo thấy ngăn cản cũng không có tác dụng, lại không nói nữa.

Cao Phi rất căm phẫn.

Một người bình thường lại bị thiếu một nửa, đã qua rất nhiều năm còn bị người khác nhắc lại chuyện xưa, lại dùng chuyện này coi thường nhân cách của y, dĩ nhiên khó tránh khỏi tức giận.

Cho nên y cao giọng quát hỏi:

- Tên này có phải em ruột của ngươi không?

Chỉ nghe trên giường vang lên giọng nói uể oải yếu ớt, thoi thóp một hơi, âm âm trầm trầm.

- Trước giờ hắn không xem ta là ca ca của hắn.

Cao Phi lạnh lùng, ít nhất hiện giờ hắn có một câu nói để đả kích sự kiêu ngạo và tự tin của Văn Tỳ Hán.

- Ngươi có muốn gặp hắn không?

Lần này Thiên Hạ Đệ Thất còn chưa đáp, Văn Tỳ Hán đã cướp lời cao giọng nói:

- Huynh đệ ruột đánh chết không rồi, ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi.

Cao Phi trừng mắt giận dữ nhìn Văn Tỳ Hán, nói từng chữ rõ ràng:

- Họ Văn kia, đừng tưởng ta không biết bụng dạ của ngươi. Nếu như ngươi không phải đã gia nhập tập đoàn Hữu Kiều như lời đồn, vậy thì cũng đã bị quốc tặc họ Mễ mua chuộc, nếu không ngươi làm sao biết được nhiều nội tình như vậy. Hai huynh đệ các ngươi đều không phải thứ tốt. Một tên là sát tinh, còn một tên là sát nhân vương. Một tên nương nhờ Thái Kinh, còn một tên dựa vào đẳng hoạn quan. Mỗi tên đều tạo nghiệt khác nhau, đều là đồ khốn khiếp. Cũng đừng quên, gần đây đám cầu quan Thái Kinh, Vương Phủ đã tuyên bố đối nghịch với đẳng hoạn quan. Có trời mới biết các ngươi đang giở trò quỷ gì.

Văn Tỳ Hán nghe được liền cười lên, đối đối phương nói xong mới thêm vào một câu, giống như một mũi tên ngầm.

- Nói như vậy, chuyện ta vừa nói là sự thật rồi. Ngươi đúng là bị thiếu một nửa, bán nam bán nữ.

Cao Phi gầm lên.

Y cuối cùng đã không nhịn được nữa.

Y phi thân lướt ra.

Cho dù Văn Tỳ Hán đã sớm đề phòng Cao Phi sẽ không nhịn được đột nhiên xuất kích, hơn nữa hắn cũng đã dùng trăm phương ngàn kế để kích động đối phương, nhưng tốc độ của Cao Phi vẫn khiến hắn kinh hãi.

Tình hình gần như là thân hình của Cao Phi vừa động thì đã đến trước người hắn.

Không, là trước mắt.

Năm ngón tay của Cao Phi nhúm lại, phân làm trái phải mổ vào hai mắt của đối phương.

Hơn nữa nhìn Cao Phi vừa ra tay đã muốn phế bỏ cặp mắt của đối phương, có thể thấy y căm hận thế nào.

Văn Tỳ Hán vốn muốn Cao Phi ghét cay ghét đắng mình, muốn đối phương toàn lực ra tay với mình.

Cao Phi vừa bay, hần liền lui.

Bay đến nhanh, lui cũng nhanh.

Dù sao Cao Phi vẫn nhanh hơn Văn Tùy Hán một đoạn. Lúc Văn Tùy Hán lui đến hành lang, Cao Phi đã đuổi theo đến cửa. Văn Tùy Hán tiếp tục lui, lưng đụng vào vách tường đối diện.

Lưng của hần vừa dựa vào tường, ửng trảo của Cao Phi đã “mổ” đến.

Vách tường mà hần dựa vào là cửa phòng số mười bảy.

Hóa ra đối diện với phòng số mười chín thật sự là phòng số mười bảy.

Kỳ quái là vừa rồi ở dưới lầu, khi Ngư Vĩ cố ý thăm dò hần, lại bảo phòng số mười bảy nằm ở bên cạnh phòng số mười chín, nhưng Văn Tùy Hán lại không biện bạch, rốt cuộc vì cái gì? Tại sao hần lại phải che giấu?

Có lẽ hần thật sự không biết rõ, cũng có lẽ hần chưa từng lên lầu.

Nhưng còn một nguyên nhân quan trọng hơn, hơn nữa nhất định đây mới là nguyên nhân chủ yếu nhất.

Tiếng răng rắc liên tục vang lên, vách tường vỡ vụn.

Đó lại không phải do Văn Tùy Hán đánh vỡ.

Văn Tùy Hán chỉ nhanh chóng đi chuyển, trượt đi.

Cao Phi bỗng thấy ánh sáng chói đập vào mắt.

Nhất thời y cũng không biết đó là thứ gì, nhưng trong lòng nhanh chóng sinh ra một loại cảm giác, y đã trúng mai phục rồi.

Kẻ địch vẫn luôn ẩn nấp trong phòng số mười bảy, chỉ chờ y đến gần.

Y lập tức có phản ứng, đó là di động.

Thân pháp của y cực nhanh, lập tức xê dịch.

Vừa mới di chuyển, chợt cảm thấy bên cạnh vang lên một tiếng “xẹt”, một vật bay qua không biết là thứ gì.

Tuy không thể xác định đó là thứ gì, nhưng khẳng định là một loại binh khí rất đáng sợ, rất sắc bén, hơn nữa còn rất sáng, rất bóng, rất lóa mắt.

Bất kể là thứ gì, nhất định đều có sức sát thương cực lớn.

Nhưng bất kể là thứ gì, đều đã bị y tránh khỏi.

May mắn y dịch chuyển đủ nhanh, đủ tốc, cũng đủ kịp thời.

Y đã tránh khỏi, nhưng hiểm cảnh cũng chưa qua đi.

Lại nghe một tiếng “vèo”, một vật vừa âm vừa hiểm nhanh chóng bắn vào hông y.

Y quát lớn một tiếng, toàn thân xoay tròn, lộn nhào trên không, xoay mình né tránh, lại tránh khỏi vật lạnh lẽo kia trong gang tấc.

Tuy y không thể kết luận đó là vật gì, nhưng tuyệt đối có thể cảm giác được, đó là một món vũ khí rất tàn độc, rất khủng bố, đồng thời cũng rất âm, rất hiểm, rất lạnh lẽo.

Cuối cùng y vẫn tránh qua, né khỏi.

Nhưng công kích vẫn chưa kết thúc, lại diễn ra lần nữa.

Lần này là kiếm, từ phía sau đâm tới.

Vừa phát giác kiếm đâm tới, Cao Phi không kịp được giận tím mặt. Tên nhã nhận bại hoại kia quả nhiên đã thừa nước đục thả câu.

Y bay người né tránh, nhanh chóng vọt lên, thân thể treo ngược, bước chân loạng choạng đã dờ đi năm thước.

Kiểm đâm vào không khí, nhưng trên chuôi kiếm có hai viên bảo thạch một đỏ một lam, lại bay đến trước người và sau người y.

Đây mới là hậu chiêu, cũng là sát chiêu.

Cao Phi vô kể, chỉ có cao phi (bay cao).

Y phóng lên cao, từ vị trí ban đầu nhanh chóng bay lên.

“Bảo thạch” một đỏ một lam kia đánh trật, lại va chạm vào nhau một cách thần kỳ, bắn ra tia lửa, nhanh chóng bắn vào y giữa không trung.

Cao Phi đột nhiên hít hơi, một lần nữa nhảy lên.

Váy của y xoay tròn bay lên, cuối cùng đã tránh khỏi hai viên “bảo thạch” giết người kia. Chỉ nghe hai tiếng “xì xì”, chiếc váy đã bị chọc thủng hai lỗ.

Y còn chưa thở được một hơi, thân thể đang rơi nhanh xuống, đột nhiên một món vũ khí như mặt trời chói lọi, cùng với một món vũ khí như ánh trăng lạnh lẽo xuất hiện trước người, trước mắt y.

Lúc này y đành phải thi triển bản lĩnh toàn thân, dưới trạng thái hoàn toàn không thể và trong góc chết, y lại bứt ra, xoay người nhanh chóng dịch chuyển hai lần.

Hai lần nhanh chóng dịch chuyển này, chỉ có khoảng hơn hai ba thước để tránh né, nhưng đã vừa vặn, vừa đúng, vừa khéo tránh khỏi hai sát chiêu chí mạng một cương một nhu kia.

Đến lúc này, y trước sau thụ địch, đã tổng cộng “di chuyển” bảy lần.

Bảy lần gặp nguy hiểm, cũng là bảy lần biến nguy thành an.

Nhưng y đã hết sức, hết hơi.

Nếu còn đánh tiếp, y sẽ không chống nổi.

Trong khoảnh khắc chết người này, ánh sáng chói lọi đột nhiên xuất hiện, giống như mặt trời đang bùng lên giữa ấn đường của y.

91. Chương 91: Mặt Trời Trong Tay

Mặt trời giống như ở nơi đó.

Trong tay.

Đối phương đang muốn dùng mặt trời trong tay in vào ấn đường của y.

Cao Phi đã khí suy lực kiệt, nhưng vẫn cố gắng xông lên phía trên.

Y vọt người lên, giống như ông trời phái một vị thần linh vô hình, một tay nắm lấy tóc của y “nhỏ” lên, lại giống như nơi đó có một chiếc thang trời vô hình, dây thừng vô hình, một hơi nhắc y lên.

Lúc này y đã biết người đánh lên là ai.

Người trong tay có “mặt trời” tên là “Lôi Nhật”, ngoại hiệu là “Lôi Công”, vũ khí của hắn gọi là “Đại Nhật kim luân”.

Vừa xuất hiện đã phát ra ánh sáng vàng chói lọi, chắc hẳn là người này và binh khí thành danh của hắn.

Một người khác đương nhiên là “Điện Mẫu” Lôi Nguyệt.

Hai người bọn họ luôn luôn không rời khỏi nhau.

Vũ khí thuận tay của Lôi Nguyệt là “Loan Nguyệt băng luân”, vừa rời mỗi lần ra tay đều có khí lạnh xâm nhập, nhất định là vũ khí giết người này.

Hai người này gần đây đã tới kinh sư, hơn nữa còn gia nhập tập đoàn Hữu Kiều. Cao Phi cũng có nghe đồn. Nhưng y không ngờ bọn họ lại ở đây. Đôi vợ chồng này nho nhã, thanh tú, quê mùa, không ngờ lại là “Lôi Công Điện Mẫu” tính tình nổi tiếng nóng nảy, hơn nữa ra tay nổi tiếng tàn bạo.

Thực ra điều này cũng không kỳ quái, nếu không vì sao vừa rồi Văn Tỳ Hán đâm lao phải theo lao, ngằm thừa nhận chuyện phòng số mười bảy không phải nằm đối diện phòng số mười chín? Hẳn nhất định phải bảo vệ đồng bọn của mình, mới có thể một kích thành công.

Chẳng phải dáng vẻ của Văn Tỳ Hán cũng nho nhã như vậy sao?

Bọn họ giống như trời sinh là đồng bạn tốt.

Cao Phi hối hận đã không kịp, hiện giờ y chỉ có cách so tốc độ.

Chỉ cần động tác của y nhanh hơn người đánh lén, sẽ có thể tránh khỏi một kiếp, bay lên trên cao, từ trên nhìn xuống, bắt đầu tính toán, chuẩn bị ứng chiến, lấy hơi phản kích.

Nếu như người tập kích nhanh hơn thân thể của y, vậy y chỉ có con đường chết.

Mặc dù nhiều lần bị đánh lén, gặp phải tập kích một lần lại một lần, một đợt tiếp một đợt, nhưng với khinh công tuyệt thế của Cao Phi vẫn có thể tránh được một kích này.

Mặc dù nguy hiểm, nhưng vẫn may mắn thoát khỏi.

Nếu như không phải...

Không phải Văn Tỳ Hán vào lúc này lại nhúng một tay, đánh một chiêu, ném đá xuống giếng, tên ngàm thương người.

Lúc này Văn Tỳ Hán đang quay người xông vào phòng.

Diệp Cáo (Thiết Kiếm) canh giữ ở cửa, không nhường nửa bước.

Văn Tỳ Hán vừa đến gần liền xuất thủ, phát kiếm.

Xuất thủ rất tàn nhẫn, mỗi kiếm đều vừa tàn vừa độc, vừa ác vừa tuyệt.

Hắn hoàn toàn không cho kẻ địch có cơ hội sống.

Hắn cũng không hề xem Diệp Cáo là một đứa trẻ.

Hắn thậm chí không xem kẻ địch là một con người.

Có lẽ, hắn chỉ xem kẻ đối mặt với mình là một con thú đợi làm thịt.

Nhưng may mắn là Diệp Cáo cũng đủ hung, đủ tàn, đủ nhanh nhẹn dũng mãnh.

Thanh thiết kiếm của hắn chẳng những không nhường một bước, còn không nhường một kiếm, cũng không nhường một chiêu.

Hắn vốn là người chiến đấu hung hãn nhất trong bốn kiếm đồng.

Văn Tỳ Hán cho rằng trong ba chiêu có thể đánh ngã đối phương.

Thế nhưng lại không ngã.

Hắn lại dùng hai mươi chiêu.

Diệp Cáo vẫn không ngã, thậm chí không lùi, không nhường, hơn nữa còn phản công đủ mười ba chiêu, mười ba kiếm.

Lúc này Văn Tỳ Hán lại cúi đầu, trên lưng vang lên tiếng nổ, ba mũi tên bay vút ra ngoài.

Diệp Cáo cho rằng hắn bắn mình, lập tức nhảy ra, nhanh chóng né tránh. Đến khi hắn phát hiện những mũi tên kia không phải bắn vào mình thì đã không còn kịp.

Dù sao hắn vẫn không đủ kinh nghiệm đối phó với địch.

Tên bắn về phía Cao Phi.

Lúc đó Cao Phi đang bay, bay lên phía trên.

Bất kể thế nào, tiến lên phía trên luôn phải trả giá thật lớn, bởi vì trên đất luôn có một lượng khó hiểu, muốn hút người và vật về dưới đất.

Hướng hồ là “bay” lên phía trên.

Tiến lên phía trên vốn không dễ dàng, bay càng là một sự mạo hiểm.

Bay càng cao, nhìn càng xa, nhưng cũng dễ té càng nặng.

Cao Phi đang dùng toàn lực bay lên, chợt nghe tiếng nổ, ba mũi tên đã bay đến trước mắt, chân, người của y.

Giải cho Cao Phi, dưới tình huống hoàn toàn không thể, trong thời điểm hoàn toàn không thể, cùng với dùng thân pháp hoàn toàn không thể, y lại kịp thời rung lên ba lần, tránh né ba lần, di chuyển ba lần.

Ba mũi tên bắn trật, bay sát qua bên cạnh.

Hiểm.

Hiểm hiểm.

Hiểm hiểm hiểm, ba lần đều hiểm.

Nhưng tránh được ba mũi tên chết người này, thân thể của y khó tránh khỏi chậm lại một chút.

Vừa chậm đi như vậy, chân trái bỗng cảm thấy đau nhói.

Ánh máu chợt hiện.

Cao Phi biết không ổn.

Nhưng gió lạnh lại nổi lên, lần này là ánh trắng, âm và nhu, lạnh và rét, nhưng đồng dạng chết người.

Cao Phi đã bị thương, trọng thương.

Thân thể y đang ở giữa không trung, máu chảy như mưa rơi.

Nhưng y vẫn cố thể kìm nén một hơi, bị áp chế vẫn bay lên, toàn lực lao về phía một xà ngang trên nóc nhà.

Có điều y đã bị trọng thương, hơn nữa còn mất đi thăng bằng, thân pháp khó tránh khỏi loạn choạng, hạ bàn lộ ra sơ hở.

Lần này ánh máu lại hiện.

Lần này thứ đột nhiên cảm thấy lạnh là chân phải.

Chân chợt lạnh, tâm của Cao Phi cũng chợt lạnh.

Y quát lớn một tiếng, hai tay áo khẽ rung lên, sau đó đôi tay múa lên giống như đang bơi lội giữa không trung.

Nói ra cũng kỳ quái, một đại hán vạm vỡ giống như y, mặc váy đồ rực rỡ, tết đuôi sam búi cao, mày rậm mắt to, râu ria đầy hàm, hơn nữa khinh công còn giỏi như vậy, tất cả những “đặc tính” này gộp lại khiến cho y có vẻ rất kỳ dị, quái gở.

Nếu như nói “hình tượng” của y kỳ lạ, quái dị, vậy hiện giờ y quát lớn một tiếng lại càng quái đản.

Y rõ ràng thể đã hết, lực đã suy.

Y liên tục bị thương, “Tiểu Điểu” Cao Phi đã không bay nổi.

Nhưng sau khi y quát lên một tiếng, cả người lại giống như một quả bóng xì hơi, đột nhiên biến đổi hình thể, chỉ trong phút chốc đã gần như “gãy” đi một nửa.

Cộng thêm hai tay y múa lên, giống như một đôi cánh chim, lại có thể “bay” lên phía trên, thế đi càng nhanh.

Đôi chân của y còn đang chảy máu.

Máu lã chã rơi xuống, bắn vào Diệp Cáo đang kịch chiến và Trần Nhật Nguyệt đang canh giữ bên cạnh.

Diệp Cáo thấy không thể chống nổi thế công liều mạng của Văn Tùy Hán, đành phải kêu lớn:

- Tên yêu quái lưỡng tính, còn không mau ra tay, muốn đợi đến khi nào?

“Yêu quái lưỡng tính” đương nhiên là Trần Nhật Nguyệt. Diệp Cáo luôn cho rằng Trần Nhật Nguyệt là “tên lưỡng tính”, hẳn cũng luôn xem thường “cái thứ không âm không dương” này, hiện giờ lại cao giọng cầu cứu, có thể thấy cấp bách như thế nào.

92. Chương 92: Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái (nói Thì Chậm, Diễn Ra Thì Nhanh)

Cao Phi đang bay cao.

Chân chảy máu vẫn đang chảy máu.

Y không dùng chân để “bay”, mà là dùng tay, lướt trên không.

Trước khi y nhả ra một ngụm nguyên khí, hai tay vung vẩy, tay áo đã rung lên một chút.

Một chút đó, nói thì chậm, diễn ra thì nhanh.

Lôi Công Điện Mẫu đã thành công, lập tức thu hồi Đại Nhật kim luân và Loan Nguyệt băng luân, lại muốn tấn công lần nữa.

Bọn họ cũng thật sự ra tay, nhật nguyệt song phi.

Lần này phải giết Cao Phi.

Cao Phi chắc chắn phải chết.

Y đã bị thương, không thể “bay” được nữa.

Bọn họ lại không ngờ, Cao Phi vẫn có thể phản kích.

Phản kích trong khoảnh khắc bị thương, thảm bại, chật vật.

Khi bọn họ biết thì đã trễ.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh.

Đó là tuyệt kỹ của Cao Phi, tên của nó là “Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái”, mỗi lần phát ra hai món.

Cao Phi dựa vào khinh công để thành danh, khinh công của y có tên là “Thiên Sơn Điều Phi Tuyệt”.

Nhưng một người có thành tựu trong võ lâm, cũng không thể chỉ dựa vào khinh công chạy khắp núi là có thể thành công.

Y còn có một môn tuyệt kỹ, đó là “Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái”.

Đó là một loại “ám khí”, một lần phát ra hai món, đều có “hình chim”.

Tốc độ của chúng tuyệt đối nhanh hơn chim.

Đây là nguồn gốc thật sự của ngoại hiệu “Tiểu Điều” Cao Phi.

Khi Lôi Công Điện Mẫu đang sơ ý, hai thứ như “chim” này đã phát ra hai tiếng “vèo vèo”, một món đánh vào Lôi Công, một món đánh vào lưng Điện Mẫu.

Đúng là “nói thì chậm, diễn ra thì nhanh”.

Nhưng còn có một chuyện khác “nói thì chậm, diễn ra thì nhanh”, đó là tại khoảnh khắc trước khi bị đánh trúng, Lôi Nhật và Lôi Nguyệt cũng đã đánh trả.

Nguyệt luân và Nhật luân trên tay bọn họ cũng xé gió bay đến, tập kích ngang trời.

Trời trăng đều sáng, phượng hoàng song phi, một kích do Nhật Nguyệt song luân rời tay Lôi Công Điện Mẫu bay đi, chắc chắn là bản lĩnh đặc biệt của bọn họ.

Đây là giây phút sống chết.

Cao Phi liều mạng xông lên phía trên.

Cả người y giống như bẹp xuống, như một mũi tên bắn vào cây xà chính trên nóc nhà.

Nóc nhà của Danh Lợi Quyển vốn được xây rất cao, lúc này xem ra càng cao, càng xa, hơn nữa càng dài.

Thật cao, thật xa, thật dài.

Quá cao, quá xa, quá dài, khiến cho Cao Phi không gắng nổi, không chống nổi, không giữ nổi.

Khí của y đã dùng hết, lực cũng đã dùng cạn.

Xà thì sao? Còn ở phía trên, mặc dù càng lúc càng gần, nhưng cũng giống như càng lúc càng xa, không thể với tới.

Nhưng ánh sáng lạnh, vệt sáng trắng, tiếng gió và tiếng rít đã ở dưới chân y.

Y đã không có lựa chọn, chỉ có cách đá hai chân ra.

Hai tiếng “phụp phụp” vang lên, song luân bị y đá bay, sau hai tiếng “xẹt xẹt” cắm vào trên tường và trên cột.

Y chỉ cảm thấy hai chân nhẹ đi, hai cước chột lạnh.

Máu chảy như mưa.

Mưa máu rơi lả tả.

Đôi tay của y bắt được xà ngang.

Dù sao y cũng đã “đến được” xà chính.

Sau đó hai tay y dừng lại, thân hình đung đưa, lật người lên xà, chợt cảm thấy thân thể mình nhẹ vô cùng, mới phát giác hai chân đã đứt.

Một chân từ đầu gối, một chân từ mắt cá, bị Nhật Nguyệt song luân đồng loạt cắt đứt.

Y trước tiên không cảm thấy đau, nhưng lại rất kinh hãi.

Đột nhiên phát hiện mình đã mất đi hai chân, sự thống khổ do hoảng sợ sinh ra, thậm chí còn nhanh, còn sâu hơn so với thống khổ do thân thể bị cắt đứt.

Trong nháy mắt này, Cao Phi biết mình vĩnh viễn không thể “bay” được nữa.

Y đã không có chân.

Y đã thành tàn phế.

Y chỉ có thể dùng đôi tay nắm chặt lấy xà ngang, thân hình treo trên xà gỗ, máu vẫn chảy xuống tí tách.

Thân thể y cũng dần dần hư thoát.

Y cố gắng ổn định tâm thần, dựa vào một chút thần trí còn tỉnh táo, trước tiên nhanh chóng điểm vài yếu huyệt nơi hạ bàn của mình, ngăn cản máu tươi tràn ra. Khi chưa hoàn toàn mất đi ý chí, y lại muốn nhìn xuống chiến cuộc trong phòng. Không ngờ vừa nhìn lại liếc thấy, ở nơi xa rất xa, phía sau rất nhiều nhà cửa, cách nhau rất nhiều ngõ hẻm và kênh rạch, bên cạnh một cây đại thụ ở nơi cao có một người đang đứng, từ xa nhìn lại, còn vẫy tay giống như chào hỏi.

Người này rất kỳ lạ, kỳ lạ đến mức khiến người ta sờn tóc gáy.

“Tiểu Điều” Cao Phi từ nay không thể “bay” được nữa, trước khi hôn mê vì mất máu quá nhiều, y vẫn mơ hồ nhận ra được, miễn cưỡng có thể phân biệt được.

Người này chính là đại tổng quản của Thái Kinh, Tôn Thu Bì.

Y chợt nhớ ra vì sao lại cảm thấy người này quen thuộc như vậy.

Y suy nghĩ khi đã gần hôn mê, trong đầu óc mênh mông chìm nổi, giống như từ trong biển lớn ký ức vớt lên một xác chết trôi quen thuộc.

Y đã nhớ được người này là ai.

Hắn là ai?

Bất kể là ai, cũng mặc kệ là ai, chỉ cần vào giờ này, phút này, thời điểm này, tới giúp “Thiết Kiếm” Diệp Cáo một tay, cho dù không thể xoay chuyển càn khôn, cũng có thể chống đỡ một hồi.

Bởi vì Diệp Cáo dốc hết khả năng, chỉ thiếu chút nữa đã có thể ngăn cản được Văn Tùy Hán.

Nhưng vẫn thiếu chút nữa.

Hắn đã sắp không cản nổi.

Nhưng lại không có ai đến giúp hắn một tay.

93. Chương 93: Nam Nhân U Âm

Ta không thể chết!

Hai tay Cao Phi nắm chặt lấy xà ngang của Danh Lợi Quyển, trong lòng hét lên như vậy.

Chỉ cần là người không muốn chết thì nhất định sẽ muốn sống tiếp, điểm này lẽ ra không hề đặc biệt. Nhưng khi Cao Diệc Hoa kiên trì muốn sống tiếp, còn có thêm một ý chí mãnh liệt và dứt khoát.

Y phải sống tiếp, mới có thể kể lại chuyện hôm nay y phát hiện cho bằng hữu, đồng đạo, người trong quyển...

Cho nên y không thể chết, y phải sống tiếp.

Nhưng có thể sao?

Diệp Cáo cũng muốn sống tiếp.

Hắn đã sắp không thủ nổi.

Hắn phát hiện kiếm pháp của Văn Tùy Hán không hẳn là không chống nổi, không địch nổi, mà là khi đối phương xuất kiếm giao chiến, lại mở lớn đóng lớn, khí lớn thế lớn, chém lớn giết lớn, đường lớn bước lớn, khiến cho hắn trước tiên mất đi lòng tin, không chống đỡ nổi, càng lâm vào hiểm cảnh.

Đối phương dùng một thanh kiếm hoàng kim, phía trên khảm đầy bảo thạch.

Nếu là người khác sử dụng loại kiếm làm bằng hoàng kim, trang hoàng lưu ly, trân quý phi phàm này, nhiều nhất chỉ để khoe khoang xa hoa, biểu hiện gia thế, quá nửa đều chỉ có bề ngoài, không có thực tế.

Kiếm thủ hàng đầu thật sự, quyết sẽ không trang hoàng kiếm của mình giống như một món đồ chơi trong hòm bát bảo.

Nhưng trên thực tế lại không phải.

Kẻ sử dụng thanh kiếm hoàng kim đầy bảo thạch trân châu này còn ăn mặc hoa lệ, mũ vàng bội ngọc, y phục giàu có, chẳng hề giống một sát thủ giết người vì tiền.

Nhưng kẻ này lại đoạt tiền tài của người khác, không tiếc giúp người khác thu mua mạng người, tiền có được lại dùng để trang sức mình.

Khi hần múa ra kiếm hoàng kim, áo hoa trang sức, mặt hoa da phấn, hương hoa quanh người, giày đen rong ruổi, lòng tin của hần sẽ dâng lên. Trong tay cầm kiếm, cổ tay nổi sấm gió, loại sát chiêu và kiếm pháp cao hơn người khác, kinh thường vương hầu này khiến Diệp Cáo thật sự không tiếp nổi, không chống nổi.

Lúc này Diệp Cáo giống như không phải thua về võ công, mà trước tiên lòng tin đã nguội đi một nửa. Hần biết đánh lâu dài sẽ thất bại, cho nên quyết định cầm kiếm xông tới, muốn dùng phương pháp cận thân không chế huyết đạo để tốc chiến tốc thắng.

Không ngờ Văn Tùy Hán nhìn như quang minh chính đại, hơn nữa kiếm pháp phong hoa, phong lưu và phong tao, đột nhiên lại vung tua kiếm một cái, giống như trong tay áo “Tiểu Điểu” Cao Diệc Hoa có giấu sát chiêu bí truyền “Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái”, sau hai tiếng “xẹt xẹt” phát ra hai vật.

Đó là hai thứ giống như hai con “sâu”, bốn bên là lông như gai sắt.

Hai con “sâu lông” này bay vút về phía Diệp Cáo.

Diệp Cáo vốn đã chống đỡ hết nổi, dù sao tuổi tác của hần còn quá nhỏ, không ngờ mỗi chiêu mỗi thức của đối phương đều đường đường chính chính, hành vi và việc làm đều phóng khoáng cao nhã, nhưng tất cả chỉ để che giấu. Khi Văn Tùy Hán thật sự hạ sát thủ, thông thường đối thủ cũng bị mê hoặc bởi vẻ ngoài hào nhoáng của hần, cho nên trúng phải sát chiêu.

Ám khí này của hần cũng có một cái tên, đó là “Điểm Điểm Tinh Tinh Điểm Điểm Trùng”.

Ánh sao chỉ là mộng, treo cao trên không, mê hoặc lòng người.

Sâu mới là chân thực, chết người.

Hần vốn là người như vậy.

Hần là một nam nhân bên ngoài đường hoàng cao quý, bên trong u ám xấu xa.

Diệp Cáo vừa lúc muốn tiếp cận địch thủ, điều này giống như tự đưa tới cửa.

Hai vật này bay tới cực nhanh, Diệp Cáo đã không kịp né tránh.

Hần đột nhiên làm một chuyện.

Nằm xuống.

Hần nói nằm là nằm, gần như ngã nhào xuống đất.

Hần có tránh được hai món “Điểm Điểm Trùng” này không?

Chính hần cũng không biết.

Trong nháy mắt này, hần chỉ nhớ được Truy Mệnh đã từng dạy: “Lỡ may người không kịp tránh, không kịp né, càng không chống đỡ được, vậy thì vào giây phút sống chết, người hãy ngã xuống trước khi đối thủ đánh người ngã xuống. Ngã càng nhanh càng tốt, càng đột ngột càng tốt. Bởi vì mục đích của kẻ địch chỉ là đánh ngã, giết chết người, nếu như người đột nhiên ngã trước, “chết” trước, những tính toán khác của hần quá nửa đều không dùng được. Đây gọi là đưa mình vào chỗ chết để tìm đường sống.”

Trước tiên phải chết, ngược lại được sống.

Bởi vì Diệp Cáo trẻ tuổi háo thắng, hơn nữa dũng mãnh thiện chiến, cho nên đối địch với người khác rất ít khi thất bại, cho dù bại trận cũng rất ít khi dùng phương thức này để cầu sống.

Nhưng hiện giờ hần đã không có lựa chọn.

Hần chỉ có cách ngã nhào, nằm xuống.

Hần còn trẻ, hần phải sống tiếp.

Một người nếu như muốn chết, trước tiên là không tôn trọng sinh mệnh của mình, hoàn toàn phủ định sự tồn tại của mình, loại người này có sống tiếp cũng đã mất đi ý nghĩa sinh tồn.

Diệp Cáo đương nhiên không phải, hần cũng không muốn chết.

Hắn còn muốn cùng công tử Vô Tình ngao du ngàn dặm. Huống hồ “kẻ thù không đội trời chung” của hắn là Trần Nhật Nguyệt còn chưa chết, hắn làm sao có thể chết trước.

Một kích thuận lợi nhưng vẫn không trúng, Văn Tuyền Hán cũng không có thời gian để ý, lập tức cuốn tua kiếm lại, thu hồi một đôi “Điểm Điểm Trùng”, sau đó xoay người bước nhanh về phía giường.

Trần Nhật Nguyệt cầm kiếm trong tay, đối mặt với kẻ địch, giống như bị khí thế của đối phương áp bức nên không dám ra tay.

Văn Tuyền Hán giơ kiếm lên, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ:

- Tránh ra!

Trần Nhật Nguyệt không “tránh ra”, chỉ ngơ ngác nhìn kiếm của Văn Tuyền Hán.

Văn Tuyền Hán hất kiếm lên, giống như muốn phát ra cao chiêu “Quan Quý kiếm” của hắn:

- Cút ra!

Trần Nhật Nguyệt vẫn chần ở trước giường, không đi không lùi.

Văn Tuyền Hán liên tục múa ba đường kiếm, ngay cả ánh kiếm cũng đường hoàng hoa lệ bức người, quát lớn một tiếng:

- Cút cho ta!

Trong nháy mắt này, hắn đã ra tay.

Không, hắn xuất ra không phải tay, mà là thời cơ.

Hắn hoàn toàn thu hút sự chú ý của Trần Nhật Nguyệt, sau đó ra tay.

Hắn dùng khuỷu tay đột nhiên xuất kích, lập tức đánh văng Trần Nhật Nguyệt.

Trần Nhật Nguyệt vừa văng đi, hắn liền nhảy đến bên giường, sau đó đưa tay kéo một cái, vén chăn lên.

Vén chăn lên liền nhìn thấy người.

Một nam nhân u u ám ám, xấu xấu xa xa.

Vết thương rầu rĩ, vết máu loang lổ, thoi thóp một hơi, thở dốc phì phò, Thiên Hạ Đệ Thất nằm nghiêng trên giường, dùng đôi mắt màu xanh lá nhìn hắn một cách yếu ớt.

Văn Tuyền Hán cười lên:

- Chào người!

Văn Tuyết Ngạn âm trầm nói:

- Chào người!

Văn Tuyền Hán lớn tiếng nói:

- Người cũng có ngày hôm nay.

Văn Tuyết Ngạn nhìn hắn giống như đang hấp hối, giống như đã phó thác cho trời, vươn cổ chờ chết.

Văn Tuyền Hán tươi cười một cách rất sáng khoái:

- Ta tới để cứu người.

Hai phiến môi mỏng nhăn nheo của Văn Tuyết Ngạn mấp máy, không biết là bày tỏ cảm ơn hay biểu thị ủy khuất.

Sau đó Văn Tuyền Hán cười lớn nói:

- Phương pháp ta cứu người, đó là giết chết người, như vậy người không cần ở lại nhân gian chịu khổ nữa.

Dứt lời, ánh kiếm, ánh vàng, ánh ngọc đồng thời hiện lên, hắn đã chém xuống một kiếm.

Nhắm vào chiếc cổ cong cong trên ngực Thiên Hạ Đệ Thất.

94. Chương 93: Nam Nhân U Âm

Ta không thể chết!

Hai tay Cao Phi nắm chặt lấy xà ngang của Danh Lợi Quyển, trong lòng hét lên như vậy.

Chỉ cần là người không muốn chết thì nhất định sẽ muốn sống tiếp, điểm này lẽ ra không hề đặc biệt. Nhưng khi Cao Diệc Hoa kiên trì muốn sống tiếp, còn có thêm một ý chí mãnh liệt và dứt khoát.

Y phải sống tiếp, mới có thể kể lại chuyện hôm nay y phát hiện cho bằng hữu, đồng đạo, người trong quyển...

Cho nên y không thể chết, y phải sống tiếp.

Nhưng có thể sao?

Diệp Cáo cũng muốn sống tiếp.

Hắn đã sắp không thủ nổi.

Hắn phát hiện kiếm pháp của Văn Tuyền Hán không hẳn là không chống nổi, không địch nổi, mà là khi đối phương xuất kiếm giao chiến, lại mở lớn đóng lớn, khí lớn thế lớn, chém lớn giết lớn, đường lớn bước lớn, khiến cho hắn trước tiên mất đi lòng tin, không chống đỡ nổi, càng lâm vào hiểm cảnh.

Đối phương dùng một thanh kiếm hoàng kim, phía trên khảm đầy bảo thạch.

Nếu là người khác sử dụng loại kiếm làm bằng hoàng kim, trang hoàng lưu ly, trân quý phi phạm này, nhiều nhất chỉ để khoe khoang xa hoa, biểu hiện gia thế, quá nửa đều chỉ có bề ngoài, không có thực tế.

Kiểm thủ hàng đầu thật sự, quyết sẽ không trang hoàng kiếm của mình giống như một món đồ chơi trong hòm bát bảo.

Nhưng trên thực tế lại không phải.

Kẻ sử dụng thanh kiếm hoàng kim đầy bảo thạch trân châu này còn ăn mặc hoa lệ, mũ vàng bội ngọc, y phục giàu có, chẳng hề giống một sát thủ giết người vì tiền.

Nhưng kẻ này lại đoạt tiền tài của người khác, không tiếc giúp người khác thu mua mạng người, tiền có được lại dùng để trang sức ỳnh.

Khi hắn múa ra kiếm hoàng kim, áo hoa trang sức, mặt hoa da phấn, hương hoa quanh người, giày đen rong ruổi, lòng tin của hắn sẽ dâng lên. Trong tay cầm kiếm, cổ tay nổi sấm gió, loại sát chiêu và kiếm pháp cao hơn người khác, kinh thường vương hầu này khiến Diệp Cáo thật sự không tiếp nổi, không chống nổi.

Lúc này Diệp Cáo giống như không phải thua về võ công, mà trước tiên lòng tin đã nguội đi một nửa. Hắn biết đánh lâu dài sẽ thất bại, cho nên quyết định cầm kiếm xông tới, muốn dùng phương pháp cận thân không chế huyết đạo để tốc chiến tốc thắng.

Không ngờ Văn Tuyền Hán nhìn như quang minh chính đại, hơn nữa kiếm pháp phong hoa, phong lưu và phong tao, đột nhiên lại vùng tua kiếm một cái, giống như trong tay áo “Tiểu Điểu” Cao Diệc Hoa có giấu sát chiêu bí truyền “Thuyết Thời Trì, Na Thời Khoái”, sau hai tiếng “xẹt xẹt” phát ra hai vật.

Đó là hai thứ giống như hai con “sâu”, bốn bên là lông như gai sắt.

Hai con “sâu lông” này bay vút về phía Diệp Cáo.

Diệp Cáo vốn đã chống đỡ hết nổi, dù sao tuổi tác của hắn còn quá nhỏ, không ngờ mỗi chiêu mỗi thức của đối phương đều đường đường chính chính, hành vi và việc làm đều phóng khoáng cao nhã, nhưng tất cả chỉ để che giấu. Khi Văn Tuyền Hán thật sự hạ sát thủ, thông thường đối thủ cũng bị mê hoặc bởi vẻ ngoài hào nhoáng của hắn, cho nên trúng phải sát chiêu.

Ám khí này của hắn cũng có một cái tên, đó là “Điểm Điểm Tinh Tinh Điểm Điểm Trùng”.

Ánh sao chỉ là mộng, treo cao trên không, mê hoặc lòng người.

Sâu mới là chân thực, chết người.

Hắn vốn là người như vậy.

Hắn là một nam nhân bên ngoài đường hoàng cao quý, bên trong u ám xấu xa.

Diệp Cáo vừa lúc muốn tiếp cận địch thủ, điều này giống như tự đưa tới cửa.

Hai vật này bay tới cực nhanh, Diệp Cáo đã không kịp né tránh.

Hắn đột nhiên làm một chuyện.

Nằm xuống.

Hắn nói nằm là nằm, gần như ngã nhào xuống đất.

Hắn có tránh được hai món “Điểm Điểm Trùng” này không?

Chính hắn cũng không biết.

Trong nháy mắt này, hắn chỉ nhớ được Truy Mệnh đã từng dạy: “Lỡ may người không kịp tránh, không kịp né, càng không chống đỡ được, vậy thì vào giây phút sống chết, người hãy ngã xuống trước khi đối thủ đánh người ngã xuống. Ngã càng nhanh càng tốt, càng đột ngột càng tốt. Bởi vì mục đích của kẻ địch chỉ là đánh ngã, giết chết người, nếu như người đột nhiên ngã trước, “chết” trước, những tính toán khác của hắn quá nửa đều không dùng được. Đây gọi là đưa mình vào chỗ chết để tìm đường sống.”

Trước tiên phải chết, ngược lại được sống.

Bởi vì Diệp Cáo trẻ tuổi háo thắng, hơn nữa dũng mãnh thiện chiến, cho nên đối địch với người khác rất ít khi thất bại, cho dù bại trận cũng rất ít khi dùng phương thức này để cầu sống.

Nhưng hiện giờ hắn đã không có lựa chọn.

Hắn chỉ có cách ngã nhào, nằm xuống.

Hắn còn trẻ, hắn phải sống tiếp.

Một người nếu như muốn chết, trước tiên là không tôn trọng sinh mệnh của mình, hoàn toàn phủ định sự tồn tại của mình, loại người này có sống tiếp cũng đã mất đi ý nghĩa sinh tồn.

Diệp Cáo đương nhiên không phải, hắn cũng không muốn chết.

Hắn còn muốn cùng công tử Vô Tình ngao du ngàn dặm. Huống hồ “kẻ thù không đội trời chung” của hắn là Trần Nhật Nguyệt còn chưa chết, hắn làm sao có thể chết trước.

Một kích thuận lợi nhưng vẫn không trúng, Văn Tuyền Hán cũng không có thời gian để ý, lập tức cuốn tua kiếm lại, thu hồi một đôi “Điểm Điểm Trùng”, sau đó xoay người bước nhanh về phía giường.

Trần Nhật Nguyệt cầm kiếm trong tay, đối mặt với kẻ địch, giống như bị khí thế của đối phương áp bức nên không dám ra tay.

Văn Tuyền Hán giơ kiếm lên, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ:

- Tránh ra!

Trần Nhật Nguyệt không “tránh ra”, chỉ ngơ ngác nhìn kiếm của Văn Tuyền Hán.

Văn Tuyền Hán hất kiếm lên, giống như muốn phát ra cao chiêu “Quan Quý kiếm” của hắn:

- Cút ra!

Trần Nhật Nguyệt vẫn chần ở trước giường, không đi không lùi.

Văn Tuyền Hán liên tục múa ba đường kiếm, ngay cả ánh kiếm cũng đường hoàng hoa lệ bức người, quát lớn một tiếng:

- Cút cho ta!

Trong nháy mắt này, hắn đã ra tay.

Không, hắn xuất ra không phải tay, mà là thời cơ.

Hắn hoàn toàn thu hút sự chú ý của Trần Nhật Nguyệt, sau đó ra tay.

Hắn dùng khuỷu tay đột nhiên xuất kích, lập tức đánh văng Trần Nhật Nguyệt.

Trần Nhật Nguyệt vừa văng đi, hắn liền nhảy đến bên giường, sau đó đưa tay kéo một cái, vén chăn lên.

Vén chăn lên liền nhìn thấy người.

Một nam nhân u u ám ám, xấu xấu xa xa.

Vết thương rầu rĩ, vết máu loang lổ, thoi thóp một hơi, thở dốc phì phò, Thiên Hạ Đệ Thất nằm nghiêng trên giường, dùng đôi mắt màu xanh lá nhìn hắn một cách yếu ớt.

Văn Tuyền Hán cười lên:

- Chào người!

Văn Tuyết Ngạn âm trầm nói:

- Chào người!

Văn Tuyền Hán lớn tiếng nói:

- Người cũng có ngày hôm nay.

Văn Tuyết Ngạn nhìn hắn giống như đang hấp hối, giống như đã phó thác cho trời, vươn cổ chờ chết.

Văn Tuyền Hán tươi cười một cách rất sáng khoái:

- Ta tới để cứu người.

Hai phiến môi mỏng nhăn nheo của Văn Tuyết Ngạn mấp máy, không biết là bày tỏ cảm ơn hay biểu thị ủy khuất.

Sau đó Văn Tuyền Hán cười lớn nói:

- Phương pháp ta cứu người, đó là giết chết người, như vậy người không cần ở lại nhân gian chịu khổ nữa.

Dứt lời, ánh kiếm, ánh vàng, ánh ngọc đồng thời hiện lên, hắn đã chém xuống một kiếm.

Nhắm vào chiếc cổ cong cong trên ngực Thiên Hạ Đệ Thất.

95. Chương 94: Chém Ngang Lưng

Hoàng kim kiếm.

Ánh kiếm hoàng kim.

Một kiếm này lại muốn chém đứt chiếc đầu của huynh đệ hắn.

Hóa ra hắn không phải tới cứu huynh đệ của mình, mà là tới giết kẻ này.

Hắn vốn hận kẻ này, vẫn luôn hận kẻ này.

Hắn hận mẫu thân của kẻ này, đã đoạt đi một phần tình yêu của phụ thân hắn. Hắn hận sự tồn tại của kẻ này, đã đoạt lấy tình yêu của phụ thân đối với hắn. Hắn hận kẻ này tự do tự tại hơn mình, hận kẻ này thành danh sớm hơn mình, hận kẻ này có địa vị giang hồ cao hơn mình. Hắn cũng hận kẻ này đã đi trước mình một bước, gia nhập dưới trướng Thái Kinh, khiến mình chỉ có thể lựa chọn Lục Phân Bán đường. Càng hận kẻ này mặc dù gặp nạn nhưng vẫn kiêu ngạo như trước, khắp nơi đều có người tìm kiếm hắn, muốn hắn nói ra bí mật, giống như một bộ bí tịch sống, xem ra còn có thể dựa vào điều này để trở lại ngày xưa. Hắn cũng hận kẻ này xấu xí khó coi hơn mình, nhưng lại có thể chà đạp nữ nhân xinh đẹp khắp nơi, có thể thành

danh trong thiên hạ. Hắc hắc kẻ này luôn xem thường mình, không chịu trách nhiệm gia đình, nhưng phụ thân lại giao cho đối phương Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châu. Hắc hắc hình dáng chết tiệt của kẻ này. Hắc hắc kẻ này còn hèn hạ thâm độc hơn mình. Hắc hắc ánh mắt của kẻ này nhìn mình. Hắc hắc may mắn của kẻ này. Cuối cùng, hắc hắc nhất là bởi vì sự tồn tại của kẻ này, khiến cho hắc hắc chính mình.

Cho nên hắc hắc muốn giết kẻ này.

Hắc hắc muốn giết kẻ này đã rất lâu, rất lâu rất lâu, rất lâu rất lâu rất lâu rồi.

Đáng tiếc vẫn không có cơ hội.

Hiện giờ đã có.

Thừa dịp kẻ này bị thương, hắc hắc muốn lấy mạng đối phương.

Cơ hội không thể để mất, nếu không sẽ không có lần thứ hai.

Hắc hắc muốn giết đối phương, ngoại trừ chuyện này thì không còn gì khác.

Hắc hắc đã chờ rất nhiều năm, hiện giờ cuối cùng đã chờ được.

Hắc hắc đi giết huynh đệ của mình, còn vui sướng hơn so với tự tay giết chết kẻ thù.

Văn Tuyền Hán cuối cùng đã có thể giết chết Văn Tuyết Ngạn.

Từ nay về sau, trên giang hồ, trong võ lâm, chỉ có Phú Quý Sát Nhân Vương, không còn Thiên Hạ Đệ Nhất nữa.

Hắc hắc vô cùng hưng phấn vì ý nghĩ này.

Một loại khoái cảm gần như khiến hắc hắc hét lên đang tràn ngập trong lòng, tay lên kiếm xuống, muốn chặt đứt chiếc đầu của huynh trưởng mình.

Không có chuyện gì vui vẻ hơn chuyện này.

Thế sự thường khó đoán trước.

Có điều, chỗ vui vẻ của nhân sinh cũng ở đây, chỗ tàn khốc cũng ở đây.

Văn Tuyền Hán chém xuống một kiếm, đột nhiên phát hiện một chùm ánh sáng.

Ánh sáng rất sáng rất sáng, nhưng lại rất thô rất thô.

Trong nháy mắt này, Văn Tuyền Hán còn sai lầm cho rằng Lôi Nhật đã ra tay.

Đại Nhật kim luân của Lôi Nhật phát ra ánh sáng chói mắt, người bình thường tuyệt đối không chống đỡ được, đó là vì không mở mắt ra nhìn thì làm sao ứng phó.

Đại Nhật kim luân rực rỡ lóa mắt, vừa lúc đối lập với Loan Nguyệt băng luân hàn ý sáng lạnh xâm nhập phủ tạng do Lôi Nguyệt sử dụng, giao thoa vận dụng khó mà đối phó.

Nhưng vừa rồi không phải Lôi Công đã bị trúng ám khí của họ Cao kia sao?

Xem ra cho dù hắc hắc không lập tức ngã xuống, e rằng nhất thời cũng không thể khôi phục sức chiến đấu.

Lôi Mẫu cũng như vậy.

Cho dù là bọn họ, cũng chắc chắn sẽ không ra tay vào lúc này.

Như vậy là ai phát ra chùm sáng vạn trượng này?

Chùm sáng mãnh liệt này rốt cuộc bắn về phía ai?

Rực rỡ khó chịu, chói mắt khó nhìn, chẳng lẽ chùm sáng sắc bén này bắn về phía mình?

Không phải Thiên Hạ Đệ Nhất đã bị trọng thương sao?

Không phải Văn Tuyết Ngạn đã bị người ta phong tỏa huyết đạo, mới để mặc cho hai đứa trẻ và tên Cao Phi kia thao túng sao?

Không phải “Thiên Hạ Đệ Thất” Văn Tuyết Ngạn đã hoàn toàn không có khả năng đánh trả sao?

Làm sao?

Tất cả đều là giả.

Lúc này hắn đã trúng phải một chiêu, đó mới là thật, vô cùng chân thực.

Hắn trúng phải một chiêu, vẫn chưa phát giác điều gì, chỉ cảm thấy giống như có thứ gì muốn trút ra ngoài.

Lúc đầu hắn còn tưởng rằng phần dưới của mình không kìm được, chỉ không rõ là đại tiện hay tiểu tiện.

Sau đó hắn thấy Thiên Hạ Đệ Thất từ từ ngồi dậy, trên gương mặt u ám có một nụ cười u ám kỳ dị.

Có lẽ đó không phải nụ cười, mà là một biểu tình sung sướng, lại dùng một phương thức bí ối để biểu đạt ra.

- Người... người... người không phải...

Văn Tuyền Hán rất kinh ngạc.

- Không phải người được Lôi Thuần nhờ cậy, tới cứu ta về, để ta khai ra bí quyết thần công mà Phương Ứng Khán khổ luyện gần đây sao? Nhưng người lại lợi dụng việc công để trả thù riêng, giết chết ta, sau đó trở về giả vờ nói là ta đã chết rồi, đúng không?

Thiên Hạ Đệ Thất máu me đầy mặt nói như vậy.

U ám, hơn nữa còn lạnh lùng.

Không chỉ có con người hắn, ngay cả lời nói của hắn, gương mặt của hắn, biểu tình của hắn, vết máu của hắn, còn có con mắt còn lại của hắn, đều khiến người ta sinh ra loại cảm giác không rét mà run này.

- Người... làm sao... người?

Văn Tuyền Hán càng kinh ngạc, bởi vì một câu cũng không thể “trôi chảy” thoát ra khỏi miệng.

Giống như chỉ nói đến chữ đầu, âm cuối lại hoàn toàn “trút” mất.

- Chẳng phải ngoại hiệu của ta là “Thiên Hạ Đệ Thất” sao? Người khác đều cho rằng ta xem trọng mấy tên như Lý Trầm Chu, Tiêu Thu Thủy, Yến Cuồng Đồ gì đó... thực ra ta đâu có nhàm chán như vậy. Nói cho người biết cũng không sao, đó là ta có thể chết bảy lần, người có tin không?

Thiên Hạ Đệ Thất yếu ớt nói, sau đó từ từ đứng lên.

Hiển nhiên hắn rất gian khổ, cũng rất đau đớn, nhưng thật sự có thể đứng lên.

- Người rõ ràng... rõ ràng...

Văn Tuyền Hán cố gắng thể nào, tồn sức thể nào, cũng muốn nói ra một cách rõ ràng.

Bởi vì ngay cả nói cũng không rõ, vậy làm thế nào ra tay, phản kích, cầu tồn, chạy trốn?

Nhưng hắn vẫn không thể nói rõ một câu.

- Ta rõ ràng đã chết, đúng không? Không đúng, ta chỉ là giả chết mà thôi. Ta có thể chịu đựng hơn bất cứ người nào. Ta đã lên học Nhãn Nhục thần công, mặc dù chỉ là da lông, nhưng vẫn có thể hóa giải huyết đạo bị khống chế, có điều cần hao tổn rất nhiều nội lực, cùng với một chút thời gian. Nếu bản thân bị thương nhất thời không thể đánh trả, ta sẽ dứt khoát giả chết. Khi mấy tên kia định cứu ta, ta đã nhân cơ hội dùng một phần Sơn Tự kinh mà mình biết, ép độc lực của Hỏa Thán Mâu ra ngoài, sau đó chờ đợi thời cơ.

Văn Tuyền Hán cảm thấy rất khủng bố, vô cùng sợ hãi.

Bởi vì hắn rốt cuộc đã tìm ra nguyên nhân mình không thể nói hoàn chỉnh một câu.

- Buồn cười là bọn hần còn tưởng rằng đã chế ngự được ta. Ta biết người không phải tới cứu ta, người đã chờ cơ hội giết ta lâu lắm rồi. Ta đã bị trọng thương, không thể liều mạng với người, đành phải so thủ đoạn với người, chờ người tới giết ta rồi ta mới giết người. Vừa rồi Tôn tổng quản tới đây, chỉ liếc một cái đã biết, thứ nhất ta không phải là người mà bọn họ muốn tìm, thứ hai ta vẫn chưa xong đời, vì vậy lập tức rút lui. Hần đúng là một nhân vật lợi hại.

Cổ hống Văn Tuyền Hân kêu lên cục cục.

Lúc này hần không phải nhìn Thiên Hạ Đệ Thất, mà là đang nhìn mình, nhìn thân dưới của mình.

Eo của hần đã bị “chém” làm hai khúc.

Có điều thế tới quá nhanh, eo của hần mặc dù đã “đứt” nhưng vẫn “đính” vào, chỉ có máu và nội tạng đang từ từ tràn ra. Hần có thể nghe được tiếng huyết tương chảy ra tại nơi bị chém.

Vì phát hiện này, Văn Tuyền Hân đã hoàn toàn mất đi đầu chí, hoàn toàn sụp đổ.

- Ta đã từng ở trước Đại Uy Đức Bồ Úy Kim Cương Thần thể thốt cầu chúc, thân ta sẽ không chết, trừ khi là có người trong một ngày khiến ta liên tục chết bảy lần. Hôm nay ta bị Thích Thiểu Thương đánh nát xương mũi, không chết. Sau đó bị Ôn Văn thông qua Kim Cầu Tích hạ độc, vẫn không chết. Ta lại thất thủ bị Vô Tình bắn một mũi ám khí, đánh mù một mắt, nhưng vẫn không chết. Mới chỉ “chết” ba lần, hiện giờ ta đã sống lại, tên tiểu tử kia muốn tới không chế ta, làm sao là đối thủ của ta? Đáng buồn là người quá đặc ý, lại chưa từng phát giác ra.

Sau đó hần âm trầm hỏi:

- Thế nào? Mũi vị bị chém ngang lưng có dễ chịu không? Không cần kỳ quái vì trong tay ta không có kiếm, trên lưng cũng không có bọc vải, từ đâu phát ra Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý...

Hần cười lên hà hà:

- Ta cũng học được một chút yếu quyết của Thương Tâm tiểu tiên, bị thương càng nặng thì sử dụng càng thuận lợi. Người xem...

Cổ tay của hần kéo một cái, lóe lên một con dao.

Dao chẻ củi.

Đó là con dao trên tay Vu Quả vừa rồi, một con dao bình thường không có gì đặc biệt.

- Chỉ một con dao như vậy, đã cắt người ra làm hai đoạn, người nhất định không phục, đúng không? Không phải sao?

Thiên Hạ Đệ Thất đặc ý đến mức toàn thân đều run rẩy, xem ra hần hình như là thống khổ nhiều hơn vui vẻ, đau đớn nhiều hơn vui mừng:

- Người không ngờ đúng không? Ta bị trọng thương, mới nhìn rõ bộ mặt thật của đám người Thái Kinh, Lôi Thuần lợi dụng ta, nhìn rõ người của Lão Tự Hiệu, binh chủng của Phong Vũ lâu, còn có người... vui sướng vì trừ khử được ta. Nhưng ta vẫn không chết, ta là chiến thần bất tử. Ta mới là tử thần đòi mạng các người... Ta đã không có bọc vải, vứt bỏ gánh nặng, ngược lại càng dũng, càng mãnh, càng độc lập và đáng sợ...

Sau đó hần đưa tay ra, kéo hoàng kim kiếm trong tay Văn Tuyền Hân xuống, nói:

- Bây giờ thứ này là của ta rồi.

Sau đó lại lạnh lùng nói:

- Từ nay trở đi, trên giang hồ chỉ có Thiên Hạ Đệ Thất, không có Phú Quý Sát Thủ.

Thiên Hạ Đệ Thất đá một cước, quát lên:

- Đi đi, ta muốn người vĩnh viễn đầu mình hai nơi.

Sau một tiếng “phụp”, nửa người trên của Văn Tuyền Hân lập tức bị đá bay ra.

Văn Tùy Hán cực kỳ kinh hoàng, chỉ kịp kêu lên một tiếng quái dị.

Chỉ một tiếng này là hắn kêu được rõ ràng trong trẻo.

“Nửa người trên” của hắn đã bị đá bay ra, “nửa người dưới” vẫn ở lại trong phòng.

Máu chảy đầy đất.

“Nửa người trên” của hắn vẫn đang lướt đi giữa không trung, vẽ nên một vòng cung, cùng với máu rơi xuống dưới lầu, trong đại sảnh của Danh Lợi Quyển.

Nhưng hắn giống như còn chưa dứt hơi.

Khi đó vụ nổ vừa mới xảy ra.

Mọi người đều kinh ngạc vì “chiếc đầu từ không trung rơi xuống” này.

96. Chương 95: Dứt Hơi

Rất bất ngờ, người từ trên lầu rơi xuống lại là Văn Tùy Hán.

Hơn nữa còn là nửa đoạn thân thể của Phú Quý Sát Nhân Vương.

Không phải vừa rồi thừa dịp dưới lầu đang xung đột, hắn đã dùng trăm phương ngàn kế đột phá vòng vây, xông vào mười số mười chín làm mưa làm gió sao?

Sao lại rơi vào kết cục như vậy?

Xem ra dường như hắn còn chưa tắt thở.

Phía trên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Liệu có biến hóa gì không?

Trên lầu đã xảy ra chuyện gì và có biến hóa gì, Ngư cô nương đang ứng chiến dưới lầu cũng không rõ, nhưng vụ nổ trước mắt đã có kết quả.

Khăn trải bàn như bướm bướm, như cá cháy bay lả tả.

Hai người vốn ở trong khăn trải bàn là Ngư Đầu và Ngư Vĩ đã kịp thời thoát ra, sức nổ lan đến, thương tổn mặt mũi, nhưng không đến mức chết.

Vụ nổ kịch liệt như vậy, nhưng hai người trong tám vãi nơi sức nổ mạnh nhất lại không bị nổ trúng.

Sức nổ lớn như vậy, đến nỗi những người gần đó vội vàng chạy trốn, nhưng cũng bị thương vài người. Còn hai người đứng ở nơi vụ nổ phát sinh lại bình an không việc gì, đây đúng là chuyện khó tưởng tượng.

Nhưng sự thật lại là như vậy.

Trung tâm của cơn bão là “mắt bão”, đó lại là nơi yên ả.

Uy lực của đại tự nhiên còn như thế, huống hồ vụ nổ này do Lôi Bố tạo ra, nói thế nào hắn cũng sẽ không nổ chết mình.

Hà Xa đã nhìn chuẩn điểm này.

Nơi nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất, trung tâm vụ nổ lại không có sức sát thương.

Ít nhất Lôi Bố giỏi dùng thuốc nổ, nhất định trước tiên sẽ bảo vệ sự an toàn của mình.

Cho nên khi vụ nổ sắp xảy ra, y đã xông tới, hai chân đá bay Ngư Đầu và Ngư Vĩ, lại cuốn lấy Lôi Bố, cận thân tử chiến.

Chân của y đang “cứu” người, nhưng hai tay lại bận “giết” người.

Cho dù không thể lập tức giết chết Lôi Bố, ít nhất cũng phải dùng “Hỏa Quyền Thiêu Chương” quần lấy đối phương rồi tính sau.

Bởi vì y hiểu rõ, chỉ cần cứu được hai huynh đệ họ Ngư, tạm thời giữ chân Lôi Bố một lúc, các chiến hữu của y là Ngư Thiên Lương và Mạnh Tương Lữ nhất định sẽ hợp sức đối phó với Lôi Bố.

Y biết công lực của “Sát Lục Vương” Lôi Bố, chỉ dựa vào mình còn không ứng phó nổi.

Dù sao Lôi Bố cũng là hảo thủ chiến lực cấp ba hiếm có trong Giang Nam Phích Lịch đường, hơn nữa còn là nhất đại tông chủ tự lập môn hộ, đương nhiên phải có điểm đáng sợ và năng lực hơn người.

Nhưng nếu cộng thêm Ngư Hảo Thu và Mạnh lão bản, tình thế tất nhiên sẽ khác.

Nếu như “Tiểu Điểu” Cao Phi cũng gia nhập trận chiến, hẳn là có thể liều mạng.

Trước khi Ôn Lục Trì đi xa, đã giao chuyện “buôn bán” của Danh Lợi Quyền cho bốn người bọn họ, không phải là không có đạo lý.

Cho nên Lục Trì cư sĩ đi rất yên tâm.

Thực ra Ôn Ti Quyền muốn đi “chiêu binh mãi mã”, mời một số cao thủ trở lại, phát triển kết cấu của Danh Lợi Quyền thêm một bậc.

Điều này chủ yếu là vì thời cuộc đã khác trước, tình hình đã thay đổi.

Thực ra, con người là vật sống, thời thế không ngừng biến chuyển, nếu như không có sách lược ứng phó, vậy chỉ có lão hóa, hoặc là bị đào thải.

Ôn Lục Trì quyết không như thế.

Quan điểm của y rất mới mẻ, suy nghĩ của y rất hợp thời, thủ đoạn của y cũng rất “kích”.

Kích liệt (kịch liệt), kích động và kích thích.

Trước kia trong kinh thành chỉ có ba bang phái đứng đầu, đó là Mê Thiên minh, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, tạo thành thế chân vạc. Đó là vì ba thế lực này vừa lúc cân bằng lẫn nhau, một bên là thế lực hắc đạo thuần túy, một bên là võ lâm và phe phái Thái Kinh kết hợp, một bên lại là võ lâm và thế lực phản Thái Kinh liên kết.

Sau đó bởi vì Quan Thất thần trí mê loạn, Mê Thiên Thất Thánh minh nhanh chóng suy tàn. Thế lực mới của quan lại là tập đoàn Hữu Kiều lập tức quật khởi, một lần nữa cân bằng lực lượng giang hồ trong kinh thành.

Có điều gần đây lại xảy ra chuyện Thái Kinh “xuống đài”. Cho dù không lâu sau hẳn cũng sẽ được “phục tướng”, nhưng chuyện hẳn “bãi tướng” ít nhiều là do thế lực võ lâm đã lật đổ “đài” của hẳn. Cho nên trước khi hẳn “trở lại”, có hai thế lực một “chính” một “phản” đang so đấu với nhau.

Một bên là lực lượng chính nghĩa giang hồ “phản” Thái Kinh (kể cả đám người khiến cho hoàng đế xa xỉ cực độ, dân chúng lầm than, chẳng hạn như Đồng Quán, Lương Sư Thành, Vương Phủ, Chu Lệ). Thừa dịp hẳn còn “chưa đứng lên”, bọn họ ào ào vào kinh, thành lập thế lực của mình, hoặc “hóa lễ thành chân”, gia nhập Phong Vũ lâu để tăng thêm thanh thế. Vừa lúc gặp phải Thích Thiếu Thương có phong thái chiêu mộ kết nạp hào kiệt hiệp sĩ, lại có tài năng liên kết ngang dọc, vì vậy nhất thời hùng mạnh, uy phong vang lừng.

Một bên lại là thế lực “ủng hộ” Thái Kinh (cùng với đám lực tặc). Trước khi Thái Kinh “trở lại”, bọn họ đã dọn đường cho hẳn, tạo thế cho hẳn, bán mạng cho hẳn, để sau này có thể thuận lợi thành lập thế lực của mình trong kinh, hoặc dứt khoát gia nhập Lục Phân Bán đường, đối kháng với Phong Vũ lâu (bao gồm tổ hợp Tượng Tị tháp, hai đẳng Phát Mộng, Thiên Cơ tổ vân vân).

Danh Lợi Quyền cũng là một trong số đó.

Y muốn thành lập “thế lực của mình”.

Đây là một loạn cục. Lục Trì cư sĩ thích nhất là “loạn thế”, bởi vì thời thế càng loạn thì càng có việc để làm.

Cho dù không phải vì quyền lực, một khi trật tự hoặc truyền thống ban đầu bị xung kích giải thể, mà truyền thống và trật tự mới chưa được thành lập và chỉnh đốn, nhất định sẽ có rất nhiều chuyện vui vẻ kích thích xuất hiện trong “loạn cục”. Ôn Lục Trì, Ôn Bát Vô và người của Dụng Tâm Lương Khổ xã rất giỏi nắm bắt loại thời cơ đặc biệt này.

Đủ loại “sự nghiệp” do Dụng Tâm Lương Khổ xã gây dựng, tất nhiên đều mới mẻ độc đáo, thành công vì gây bất ngờ. Kiếm tiền chỉ đứng thứ hai, quan trọng nhất là vui vẻ. Nhưng tất cả những thứ này phải có một cơ sở, được bảo đảm. Vì bảo đảm cho sự “bảo đảm” này, Ôn Lục Trì và người của Cẩm Tình Dụng Sự bang quyết tâm phát triển trong kinh thành, mở rộng sức ảnh hưởng của bọn họ, muốn cầm rảnh, cũng muốn leo cao.

Vì vậy Ôn Ti Quyển đã ra ngoài, liên hợp với đám người Ôn Bát Vô, Ôn Huynh, Bạch Cẩn Liễu, Bạch Xương Cuồng, tìm một số người tài trở lại, giúp Danh Lợi Quyển lớn mạnh.

Danh Lợi Quyển buôn bán ở kinh thành đã nhiều năm, đến bây giờ mới thực thi kế hoạch lớn, ngay cả đám cao thủ của Dụng Tâm Lương Khổ xã vốn được an bài tại Thập Bát Tinh sơn, Nghĩa Bạc Vân thôn, Tự Thành Nhất Phái thư phường, Sát Thủ Giản, Băng Đại Oản, Ngự Vĩ Bồ, Pha Ly Miêu, Cật Bất Liễu Đầu Trứ Tẩu, Đông Bất Túc, cũng được điều đến kinh thành, lần này đúng là náo nhiệt.

Không ngờ ngay lúc này lại xảy ra biến loạn như vậy.

Hiển nhiên, nhiều địch thủ, cao thủ, sát thủ đồng thời tiến vào Danh Lợi Quyển như vậy, e rằng mục đích của bọn họ không chỉ là muốn cứu Thiên Hạ Đệ Thất, nhất định còn có mưu đồ khác, nếu không thì là viện có san bằng Danh Lợi Quyển.

Lê ra, đội đám hảo thủ kia đến đây, thanh thế của Danh Lợi Quyển nhất định sẽ tăng mạnh. Mà Hà Xa, Ngự cô nương, Mạnh Tương Lữ và Cao Phi lại là nhân vật “cấp nguyên lão” trong tiệm, đến lúc đó địa vị dĩ nhiên sẽ cao hơn người khác một bậc, cuối cùng sẽ nở mày nở mặt, hơn nữa còn rất có tiền đồ.

Do đó, nói gì cũng phải ổn định, bảo vệ, dẹp yên xung đột hôm nay.

Cho nên Hà Xa đã bắt chấp tất cả.

Y xông lên phía trước, trước tiên cứu song Ngự, sau đó quần lấy Lôi Bồ.

Y làm như vậy, nhìn giống như lỗ măng, thực ra đã tính toán kỹ càng.

Trên thực tế, không chỉ có buôn bán, công sự, văn chương phải trải qua tính toán, kể cả quân sự, xuất thủ, chính sự cũng phải trải qua tính toán.

Nếu không trải qua tính toán, cho dù chỉ bắn ra một mũi tên lửa, cũng sẽ không trúng mục tiêu, nói không chừng còn bắn vào móng của mình.

Tính toán rất quan trọng, cho nên trong một quốc gia, quân đội, xã đoàn, loại nhân vật như quân sư, cố vấn, sư gia cũng hết sức quan trọng.

Những người này nhất định đã đọc rất nhiều sách, có rất nhiều kinh nghiệm nhân sinh (ít nhất cũng hiểu rõ nhân tình thế sự). Bọn họ bày mưu hiến kế, lập ra khuôn mẫu, tổ chức hình tượng, quyết định sách lược, khổ tâm suy nghĩ, dốc hết tinh trí, quả thực cống hiến rất nhiều cho quân chủ, lão bản, xã đoàn, tổ chức, không thể không có công.

Do đó, Gia Cát Lượng tuy không giỏi võ, cũng không cầm đại đao trường kích xông pha giết tướng địch trong trận, nhưng dù là Thục chủ Lưu Bị hay quân vương địch quốc, thậm chí sử xanh ghi chép, cũng không dám xếp công lao của y dưới đám võ tướng Quan Công, Trương Phi, Triệu Tử Long.

Loại trí giả này cũng không cần phải xuất hiện tại chiến trường, trong quân, hoặc bên cạnh đế vương, quân chủ. Thực ra, bên cạnh thủ lĩnh, lão bản của bang phái, thương nghiệp, cũng cần có loại nhân tài như vậy.

Chỉ tiếc, hiện nay lại không coi trọng những nhà mưu lược cố vấn này như xưa nữa.

Bởi vì sau thời Tam Quốc, những quân chủ, thậm chí là thương nhân, thân hào, đã không xem trọng trí giả như trước kia.

Những người này, cho dù có được trí giả, người giỏi, kỳ tài thì cũng không xem trọng, để đó không dùng, hoặc dùng không đúng chỗ. Từ xưa tài cao khó được dùng, đến nỗi những người có trí tuệ cao thâm phải nhẫn nhục ủy khuất, sao xuống trăng rơi, ẩn cư trong núi sâu không ra, hoặc dứt khoát giả làm người bình thường, không có đất dụng vũ trong thế tục.

Đến cuối cùng, “người bị hại” thật sự chẳng phải là đầu não của tập đoàn sao? Bất kể là lãnh tụ quốc gia hay ông chủ doanh nghiệp, bọn họ không thể chấp nhận những trí giả này, giống như tự cắt giảm thực lực của mình, khiến bọn họ coi nhẹ thành kiến và điểm mù, bên cạnh chỉ có đám tiểu nhân vâng vâng dạ dạ, làm thế nào hoàn thành chí khí hùng tâm?

Lại nói, cho dù có giả vờ thu nhận những người đọc sách, sĩ phu, chí sĩ, hiệp khách, trí giả có khí phách này, nhưng lại đổ kị hấn, đề phòng hấn, nghi ngờ hấn, thăm dò hấn. Kết quả những người này đều nơm nớp lo sợ, miễn cưỡng ra mặt, cũng không dám hiến kế trị quốc, bày mưu chính sự, chỉ cầu tự bảo vệ mình, thuận theo tình thế, đâu còn dám nghĩ chuyện thiên hạ cho quân vương, chủ tử? Chỉ mong sao ẩn giấu tài năng, thu mình bảo vệ là thượng sách.

Không dám dùng nhân tài trí giả, hoặc dùng mà không thể trọng dụng, hoặc sợ đối phương lớn mạnh hơn mình mà kiềm chế hấn, vứt bỏ hấn, thậm chí còn hủy diệt hấn, đó thật sự là một loại tự sát vòng vèo, ít nhất cũng là tự cung biến tướng.

Hà Xa không phải trí giả, nhưng trong chiến đấu, y tuyệt đối là cao thủ.

Y từng làm nha sai, cai ngục, một đường đánh lên, đánh thành đô đầu, bổ khoái.

Y đánh nhau mặc dù hung hãn, xuất quyền mạnh mẽ, xuất chiêu sắc bén, xuất cước cực nhanh, nhưng lợi hại nhất chính là nhìn y giống như lỗ măng, thực ra đã tính toán cẩn thận, sau đó mới ra tay đánh người, nhờ vậy mới có thể gặp chiến tất thắng.

Y tính toán rất nhanh, cho nên khiến người ta cảm thấy y lỗ măng.

Y ra tay rất nhanh, nhanh đến mức khiến người khác cho rằng y may mắn, trùng hợp. Thực ra nếu chỉ dựa vào chiêu thức thích hợp, căn bản không đủ cho loại người như y sống đến bây giờ, còn lập nên thành tựu như thế.

Lần này y cũng giống vậy.

Cách đánh của y nhìn như tùy ý, liều mạng, ngọc nát đá tan, nhưng thực chất đã trải qua suy tính tỉ mỉ, hơn nữa còn rất nhanh chóng.

Có nắm chắc y mới ra tay.

Chỉ cần quần lấy tên này một lúc là được.

Không ngờ lần này y lại tính toán thất bại.

Y quả thật không bị đối phương nổ chết.

Nhưng y vẫn đứt hơi.

97. Chương 96: Đao Gió Gió Đao Đao Gió Như Đao

Y đột nhiên đứt hơi.

Y đã chết.

Người này không chết vì vụ nổ, mà chết bởi đao.

Y đã thành vong hồn dưới đao.

Y có thể tránh khỏi vụ nổ là nhờ tính toán chuẩn xác, y chết dưới đao cũng là vì tính toán sai lầm.

Y tính toán không sai, nếu Lôi Bố đã tự tay gây ra vụ nổ, sức nổ nhất định sẽ không tổn thương đến hấn.

Cho nên y chỉ cần áp sát Lôi Bố, sẽ có thể bảo đảm bình an.

Y đã đúng.

Y cũng đã tính sai một bước. Lôi Bố là một trong tám đại cao thủ của Giang Nam Phích Lịch đường, đương nhiên giỏi sử dụng thuốc nổ. Nhưng hắn và Lôi Diễm đã sớm kiên quyết rời khỏi Lôi gia bảo, sáng lập một dòng khác, trở thành tông chủ của Phong Dao Quả Kiếm, “cầm đao xách kiếm” sớm nhất trong gia tộc họ Lôi.

Do đó thuốc nổ không phải tuyệt kỹ của hắn, mà là đao pháp.

Hà Xa xông đến gần Lôi Bố, cũng giống như đưa thân mình vào lưỡi đao.

Y đã sai, cho nên y chết.

Đây là một thanh đao nhanh như gió.

Một đao này còn nhanh hơn gió.

Một đao này đâm vào bụng y.

Vào giây phút này, nước mắt, nước mũi, đại tiểu tiện của Hà Xa đều không kìm được. Y cảm thấy nội tạng của mình đã bị một đao này xoắn nát.

Lúc này y mới phát hiện mình đã sai, sai lầm rất lớn.

Thuốc nổ tuyệt đối không phải là điểm mạnh của Lôi Bố. So với đao pháp của hắn, thuốc nổ chỉ giống như một con rắn nhỏ.

Đao mới là con rồng mà hắn nuôi dưỡng.

Nhưng y biết thì đã trễ, quá trễ rồi.

Cho nên y phải trả giá, cái giá cực kỳ đau đớn.

Đó là sinh mệnh.

Lôi Bố rút đao, ngón tay khẽ búng vào mũi đao phát ra tiếng “ong ong”, sau đó lè lưỡi.

Lưỡi của hắn rất dài.

Hắn liếm máu trên lưỡi đao, dáng vẻ giống như rất hưởng thụ.

Lúc này hắn không hề già nua, không hề thô tục, cũng không hề ủ rũ, chán nản. Sau khi liếm máu, hắn giống như trẻ ra, khỏe khoắn, hơn nữa còn uy phong凛冽, dương dương tự đắc.

Hắn giống như một vị đại sư vừa hoàn thành kiệt tác tuyệt thế của mình, cầm đao cười ngửa đứng đó, dáng vẻ rất tâm đắc.

Nhưng trong tửu lâu này lại có rất nhiều người căm hận hắn, đặc biệt căm hận dáng vẻ của hắn.

Ngư Thiên Lương, Mạnh Tương Lữ dĩ nhiên là căm hận hắn, bởi vì hắn vừa giết chết chiến hữu thân thiết của bọn họ là Hà Đô Đầu. Còn những tiểu nhị, khách khứa khác trong tiệm cũng căm hận hắn, bởi vì vừa rồi khi gây ra vụ nổ, hắn lại chẳng hề quan tâm đến an nguy của bọn họ.

Mạnh Tương Lữ luôn ôn ôn hòa hòa, nhưng ôn hòa cũng không có nghĩa y dễ bị ức hiếp, cũng không có nghĩa y không tức giận.

Hà Hỏa Tinh vừa chết, y lập tức đỏ mắt.

- Lôi Sát Lục, hôm nay ngươi đừng hòng sống sót ra ngoài, không phải ngươi chết thì là ta vong. Danh Lợi Quyền, Cẩm Tinh Dục Sự bang, Dục Tâm Lương Khổ xã, Lão Tự Hiệu... sẽ không ai bỏ qua cho ngươi!

Lôi Bố nói:

- Bốn mươi một.

Mạnh Tương Lữ không hiểu:

- Bốn mươi một?

- Đúng, là bốn mươi mốt, vừa mới chết một tên, không tính đám vô dụng ngồi ở hai bàn kia và những kẻ nằm trên đất không biết sống chết.

Dao trên tay Lôi Bố phát ra sáu loại uy nghiêm, tám loại lạnh lẽo:

- Còn lại bốn mươi tên ở đây. Đám người ở trên lầu, lớn lớn nhỏ nhỏ, tổng cộng bảy mươi bốn người. Trên lầu ta không quản, Lôi Công Điện Mẫu phụ trách trên đó, còn ta phụ trách giết chóc dưới lầu. Bốn mươi mốt tên, một tên cũng không sống được.

Hắn nói giống như đó là chuyện đương nhiên, cũng không sợ chọc giận mọi người, càng giống như đã tính trước mọi việc, chắc chắn thành công.

Đường như không xem những người trong tiệm này là con người.

Những người làm việc trong phòng ăn dưới lầu Danh Lợi Quyền, kể cả song Ngư huynh đệ, Ngư cô nương và Mạnh lão bản, còn có ba tên tiểu nhị, hai tên đầu bếp, nhiều nhất chỉ là chín người.

Còn lại đều là khách.

Những trà khách, thực khách, sai dịch, tiểu lại này, cùng với các cô nương nhìn như chỉ bán nhan sắc, thực ra cũng có một chút võ công, cộng lại đúng là ba mươi hai người. Con số này rất chính xác.

Xem ra Lôi Bố đã tính toán kỹ càng.

Nhưng câu nói này của hắn giống như muốn đối địch với tất cả mọi người ở đây.

Trong tiệm này đương nhiên cũng có không ít nhân tài, đủ loại xuất xứ. Có người vốn không muốn nhúng tay, có người vốn không muốn chen vào vũng nước đục này, nhưng vừa nghe Lôi Bố lên tiếng, lại thấy Lôi Bố ngông cuồng như vậy, khó tránh khỏi kích động cảm phần.

Hắn lại muốn một mình giết hết tất cả mọi người!

Cho dù người có bản lĩnh bằng trời, nếu như cả đám xông lên, hai quyền khó địch một trăm bốn mươi tám tay, xem người làm sao phát ngôn ngông cuồng, sẽ có kết cục gì.

Lập tức người người đều đứng lên.

Chỉ có ba người mặt ủ mày chau và thanh niên không ngừng nhúc nhích ở phía đông vẫn không phản ứng, cùng với một già hai trẻ ở phía tây nam vẫn đang uống trà, giống như đang yên lặng theo dõi biến hóa.

Đến lúc này, những người vẫn ngồi yên bất động, không hề quan tâm, khó tránh khỏi khiến người ta khó hiểu. Mạnh Tương Lữ dù đang tức giận, nhưng vẫn lưu ý đến điểm này.

Có phải vì Lôi Bố có quân tiếp viện hùng mạnh, cho nên mới không sợ hãi?

Ngư cô nương cũng có ý kích động mọi người, hợp sức tiêu diệt tên ác nhân này:

- Lôi Bố, một câu nói của ngươi lại muốn ăn hết nhiều anh hùng hào kiệt ở đây như vậy, ta sợ cho ngươi ăn vào miệng cũng nuốt không trôi, căng bụng mà chết cũng là đáng kiếp!

Lôi Bố đột nhiên nhìn Ngư Thiên Lương.

Hắn không làm gì cả, chỉ nhìn nàng.

Ánh mắt của hắn không phải rất sắc bén, nhưng không biết vì sao, khi bị hắn nhìn vào, Ngư Hảo Thu lại cảm thấy sợ hãi.

Lôi Bố nhìn Ngư cô nương, chỉ nói một câu rất kỳ quái:

- Ngươi không nên chết.

Hắn dừng lại một chút, mới nói tiếp:

- Ngươi sẽ chết sau cùng.

Sau đó mới trả lời vấn đề của Mạnh Tương Lữ:

- Hôm nay ta tới là vì các người.

Một câu nói.

- Ta muốn giết sạch người của Danh Lợi Quyền các người.

Lại một câu nói.

- Ai bảo người cầm đầu của Danh Lợi Quyền các người, bất kể là Lão Tự Hiệu hay Dụng Tâm Lương Khổ xã, Cẩm Tình Dụng Sự bang, đều đắc tội với hậu đài của chúng ta. Ta nhận được mệnh lệnh thanh trừ phản nghịch Danh Lợi Quyền, sau đó thành lập Đại Lôi môn ở đây, tiếp quản thế lực.

Đây là một câu nói dài, đại khái đã giải thích dụng ý của Lôi Bố.

Mạnh Tương Lữ không nhận được hỏi:

- Ai là hậu đài của các người?

Lôi Bố cười.

Ngư cô nương đang cảm thấy hấn cười rất khủng bố, giống như một con cua bò ngang bị người ta dùng một cước đạp bể vỏ, đột nhiên Lôi Bố lại xuất đao.

Đao nhanh như gió, gió đao sắc bén.

Hấn chém tới một đao.

Không phải chém Ngư cô nương, cũng không phải chém Mạnh Tương Lữ, mà là chém vào Ngư Đầu và Ngư Vĩ.

Không chỉ một đao chia hai, còn là một đao giết hai.

Hai đứa trẻ.

Hấn giống như chỉ nhắm vào bọn họ.

Một nhân vật đường đường, nổi danh trong võ lâm như hấn, đao đao đều tấn công huynh đệ họ Ngư, đao đao đều hạ thủ với trẻ con.

Một đao này của hấn càng khiến mọi người tức giận.

Trong tiếng quát lớn, có ít nhất mười sáu người xông về phía hấn, có bảy người ra tay với hấn, có năm người muốn tiếp một đao kia giúp Ngư Vĩ và Ngư Đầu.

Trong nháy mắt này, đao thế lại biến đổi.

Một đao biến thành hai đao.

Hai đao biến thành bốn đao.

Bốn đao biến thành tám đao.

Tám đao biến thành... không phải mười sáu đao, mà là bốn đao, sau đó là ba đao, hai đao, một đao... sau đó đột nhiên thu đao.

Đao đao như gió, đao của gió.

Ánh máu chợt hiện.

Trong tiếng kêu thảm, gào khóc, có tám người trúng đao, có năm người ngã xuống. Những người ngã xuống mắt thấy đã không sống nổi. Những người không ngã cũng máu chảy như suối, bị thương rất nặng.

Đao của hấn vốn chỉ giả vờ tấn công hai đứa trẻ họ Ngư, dẫn rần rờ hang, đao thế lại đột nhiên biến đổi, chém giết mãnh liệt, một hơi sát thương tám người trượng nghĩa ra tay.

98. Chương 97: Ly Trà Trà Ly Ly Trà Có Trà

Sau đó hấn thu đao.

Nhất thời không ai dám đến gần. Chỉ thấy người bị thương rên rỉ giãy dụa, gào khóc lẫn lộn, người chết thì nằm trong vũng máu, nội tạng đầy đất.

Nhưng hầu hết bọn họ đều không quen biết Lôi Bố.

Lôi Bố giờ ngang đao, lâm vào trầm tư. Bên ngoài vang lên một tiếng sấm lớn, nghe rất khủng bố.

Xem ra, vào lúc sắp chiều chưa chiều, trời lặn chưa lặn này, kinh thành khó tránh khỏi một trận mưa. Hôm nay đã là trận mưa thứ ba, hơn nữa có vẻ mưa sẽ rất lớn. Mà tại khu vực Danh Lợi Quyển không ai quản lý này, e rằng cũng khó tránh khỏi một trận giết chóc lớn.

Lôi Bố giết chết mấy người, tâm tình dường như mới ổn định một chút. Vừa rồi tinh thần hấn quá thướt, lúc này mới an định bình phục, thậm chí có vẻ thoải mái.

Sau đó hấn đi vài bước, trở lại chiếc bàn lúc đầu, rót một ly trà.

Tay của hấn khô héo, khớp ngón tay nhô ra, giống như vuốt ưng phơi nắng.

Cổ tay rất gầy, nhưng rất ổn, cũng rất định.

Hấn cầm ly lên, hai mắt nhắm nghiền, hít sâu một hơi, giống như đang ngửi hương trà, hơn nữa còn rất hưởng thụ.

Sau khi giết người, hấn lại đi qua, dùng tay trái cầm bình trà, rót một ly trà, nâng ly trà lên, trong ly có trà. Hấn uống một ngụm, giống như đang thưởng thức vị trà, hưởng thụ mỗi điểm ẩm ướt của nước trà. Hấn giống như một lão nhân thanh nhàn đang thưởng thức trà, không hề giống một kẻ vừa giết người, tay phải còn cầm thanh đao dính máu, trên đất vẫn còn những người bị hấn giết hoặc chưa chết đang tắm máu kêu gào.

Những người này có văn, có võ, có thê tử, có con trai, có con gái, có huynh đệ tỷ muội.

Lôi Bố lại đang uống trà.

Lúc này hấn chẳng hề giống một kẻ tới để giết người, mà chỉ tới để uống trà.

Nhưng hấn vừa giết người, hơn nữa còn tuyên bố sẽ giết tiếp, giết sạch mới thôi.

Sau khi uống một ly trà, hấn nhìn sang hai thiếu niên xinh đẹp và lão nhân ngồi ở phía tây nam.

Ba người kia cũng đang uống trà, giống như chuyện xảy ra ở đây chẳng liên quan gì đến bọn họ.

Bọn họ cũng chỉ tới để uống trà.

Thiếu niên rụt rè kia cúi đầu uống trà, uống rất vui vẻ, hơn nữa còn có điểm then thùng, giống như uống một ngụm trà cũng là chào hỏi vị cô nương trà này.

Hấn lại uống trà một cách ngượng ngùng.

Hấn giống như xem trà là tình nhân của mình, tay cầm dường như cũng nhẹ nhàng không dùng sức.

Một thanh niên xinh đẹp khác cũng đang uống trà.

Lúc hấn uống trà lại mỉm cười, giống như Phật tổ nhón hoa mỉm cười.

Hấn tùy tiện ngồi đó, lại thấp thoáng có một loại khí khái nhìn thẳng vương hầu, có lẽ bản thân hấn chính là vương hầu.

Hấn xinh đẹp, hơn nữa còn tuấn tú, nhưng không then thùng mà lại phóng khoáng.

Người rót trà cho bọn họ lại là lão nhân kia.

Lão nhân kia giúp hai thanh, thiếu niên rót trà, thái độ rất kính cẩn.

Chính lão cũng đang uống trà.

Mỗi lần uống một hớp, cổ họng lại khực một tiếng, giống như nuốt ngược một ngụm đờm đặc. Nhìn thần sắc của lão, giống như thứ vừa uống là một ngụm máu của kẻ thù.

Trong tay bọn họ đều có ly trà, trong ly có trà.

Bọn họ đang uống trà.

Ba người bọn họ giống như không biết nơi này vừa xảy ra cùng với đang xảy ra chuyện giết người, đánh nhau.

Hay là bọn họ đã nhìn quen rồi?

Bọn họ dường như cũng phát hiện Lôi Bố đang nhìn mình.

Bọn họ nâng ly ra hiệu, giống như đang mời rượu, vừa giống như đang chúc mừng.

Chúc hần sống lâu trăm tuổi, làm ăn phát đạt, rất là bình thường.

Nhưng giết người là chuyện bình thường sao?

Người xem giết chóc là chuyện bình thường, nhất định không phải là người bình thường.

Mạnh Tương Lữ cũng nghĩ như vậy.

Một già hai trẻ kia, rốt cuộc có cùng một bọn với Sát Lục Vương hay không?

Một Lôi Bố đã kinh khủng lắm rồi.

Nhưng tình hình có vẻ không giống lắm.

Bởi vì Lôi Bố thấy bọn họ nâng ly “chào hỏi”, chỉ hừ lạnh một tiếng, nhướn mày nói một câu:

- Nịnh hót vô dụng, cuối cùng cũng phải chết.

Ngư Thiên Lương lại cảm thấy không nên để mọi người cùng chết:

- Lôi lão quỷ, cho dù ngươi muốn chiếm đoạt địa bàn của Danh Lợi Quyền, cũng không cần giết sạch người ở đây, những người này đều là vô tội!

Vừa rồi nàng muốn xúi giục mọi người vây công Lôi Bố, nhưng bây giờ lại phát hiện không hữu dụng.

Nhiều người chỉ là hi sinh nhiều.

Lúc này nàng lại hi vọng hần có thể mở một mặt lưới, để những người này có thể chạy trốn.

Chỉ có sống sót, mới có thể kể lại chuyện xảy ra ở đây. Bất kể khiến cho người của Cẩm Tình Dung Sự bang, Dung Tâm Lương Khổ xã hay Lão Tự Hiệu cảnh giác lưu ý, hay là khiến người của Kim Phong Tế Vũ lâu, Tứ Đại Danh Bồ, Lục Phiến Môn chạy tới tương trợ, báo thù cho bọn họ, vẫn tốt hơn là chết một cách im hơi lặng tiếng, không nghe không thấy.

Huống hồ nàng cũng muốn kéo dài thời gian, chờ người tiếp viện kịp thời chạy tới.

- Người vô tội cũng phải chết.

Lôi Bố uống trà xong, nói như đinh đóng cột, giọng điệu giống như một phán quan:

- Người ở nơi này, ngoại trừ Nhật, Nguyệt nhị tướng của Lôi gia và đồng đạo họ Văn, tất cả đều phải chết. Ai dám tới cứu cũng phải chết.

- Nói gì?

Một hán tử đứng ra, hần vốn cao lớn uy mãnh, nhưng hiện giờ lại thất thố vì kinh hoảng, bất bình hỏi:

- Chúng ta không thù không oán, tại sao lại muốn giết ta?

- Đó là để lập uy.

Lôi Bố cười khan hai tiếng:

- Không giết các người, không thể lập uy để ta thành lập Đại Lôi đường ở đây. Hiện giờ người họ Lôi nhiều như vậy, đệ tử Lôi gia đều vào kinh trục lợi, kiếm cơm mở cửa tiệm cũng không ít. Chỉ có thể giết sạch hết các người, áp chế những kẻ dám dă kích hậu đãi của ta, cũng hù dọa đám người Phong Vũ lâu, hai đảng Phát Mộng. Tiếp theo ta sẽ san bằng Tượng Tị tháp, cứ nhìn xem đi. Ta mới là bản chính, mới là chơi thật.

Mạnh Tương Lữ nghe đến tên Lôi Công Lôi Mẫu, còn có Phú Quý Sát Nhân Vương, trong lòng hiểu được năm sáu phần, cười lạnh nói:

- Hóa ra các người cùng một bọn với Lục Phân Bán đường. Không ngờ Sát Lục Vương uy danh hiển hách, lại làm chó săn bên cạnh một con đàn bà và một tên phế nhân.

Lôi Bố liếc mắt hỏi:

- Người muốn nói đến Lôi Thuần và Dịch Phi Kinh? Ta đường đường là Sát Lục Vương, bọn chúng há có thể sai khiến được. Bọn chúng và ta đúng là đồng bọn, nhưng muốn sai khiến nhân vật như ta, còn kém tám ngàn năm trăm dặm.

Mạnh Tương Lữ cố ý trì hoãn. Lúc tình thế của Danh Lợi Quyền đang cấp bách, y đã sai một tên “tiểu nhị” đắc lực bên cạnh là Lý Trung Thuận đi báo quan, còn Ngư cô nương cũng sai một vị “tỷ muội” thân cận là Trần Thứ Phương đi báo cho hảo hán của Tượng Tị tháp. Việc binh nhất định sẽ đến, chỉ sớm hay muộn mà thôi. Đồng thời y cũng đang suy nghĩ.

Sát Lục Vương giết chóc nhiều như vậy, người ủng hộ hẳn vào kinh gây ra chuyện long trời lở đất này, không giống như tác phong hành sự âm trầm mưu mô của phe phái Thái Kinh, cũng không giống thủ đoạn ngạo mạn của tập đoàn Hữu Kiều, vương hầu nội quan, càng không phải là phương thức làm việc của danh môn chính phái. Chẳng lẽ lại có thể lực mới, muốn nhân cơ hội thôn tính giang sơn võ lâm kinh sư?

Vừa rồi Lôi Bố tuyên bố muốn dă kích người của Lão Tự Hiệu, Dụng Tâm Lương Khổ xã và Cẩm Tình Dụng Sự bang, chẳng lẽ hậu đãi của bọn họ là người có thù oán với những tổ chức xã đoàn này?

Như vậy đáp án đã hiện ra rõ ràng.

- Người là người do Khiếu Thiên Vương mời tới?

Mạnh Tương Lữ dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương, nói:

- Các người là chó săn của Lương Sư Thành?

Lương Sư Thành ở triều đình vốn muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, trở tay làm mây, lật tay làm mưa, trước mặt hoàng đế rất được trọng dụng, cũng rất được sủng ái. Sau đó bởi vì đám người Thái Nguyên Trường, Đồng Quán đắc thế, dần dần lấy được quyền hành, khiến cho Lương Sư Thành không còn được trọng dụng. Lương Sư Thành tâm cơ thâm trầm, chí khí không nhỏ, dĩ nhiên là bất cam, đã sớm liên kết với đám người Mễ Thương Khung, Phương Ứng Khán. Hiện nay thấy Thái Kinh sắp trở lại, trong kinh rồng nằm hổ phục, hắc bạch liên thủ, tranh giành địa bàn, hẳn cũng muốn nhúng tay vào, mời “Nhất Tuyến Vương” Tra Khiếu Thiên giúp hắn chiêu binh mãi mã, dùng thủ đoạn kịch liệt thành lập bè phái, gây dựng thành tựu.

Lôi Bố hiển nhiên là trọng tướng được hắn “mời ra”.

Hơn nữa cũng là sát tướng.

Trong loạn thế, loạn cục này, không mạnh mẽ dứt khoát, chém giết thật nhiều thì không thể lập uy, trong thời gian ngắn tạo nên thanh thế.

Khiếu Thiên Vương và người của Dụng Tâm Lương Khổ xã vốn có thù oán, Danh Lợi Quyền lại là một thành trì nằm giữa hắc bạch lục lâm, do đó Sát Lục Vương muốn tìm bọn họ “tế đao”.

Mục đích của Lôi Bố hiển nhiên là muốn vừa vào kinh đã lập công, trước tiên làm một đại sự, do đó phải đại khai sát giới, cướp lấy trọng trấn Danh Lợi Quyền này, mới có tiền vốn đối kháng với những thế lực khác.

Lục Phân Bán đường chỉ là “bang hữu” của bọn họ, Khiếu Thiên Vương là hậu đãi của bọn họ, còn đám hoạn quan Lương Sư Thành mới là thủ lĩnh, đầu não của bọn họ.

Nếu để cho đám người Sát Lục Vương này vừa lên đài đã đứng vững, thanh danh ổn định, chiêu binh mãi mã, khi đó gió tanh mưa máu của kinh sư sẽ không ngày không có, không pháp không trời, không thể chấm dứt.

99. Chương 98: Thực Thi Hành Động Lớn

- Chó săn?

Lôi Bố giận dữ cười, trời cao lại vang lên một tiếng sấm, xem ra mưa đã sắp rơi:

- Trong mắt dân chúng, có ai không phải là chó săn? Ai cũng như nhau. Chẳng phải người cũng là chó săn của Lão Tự Hiệu, Dụng Tâm Lương Khổ ư sao? Mọi người đều là đao đen trong giang hồ, không cần ra vẻ thanh cao khuê các.

- Không giống!

Ngư cô nương tức giận nói:

- Chúng ta quy quy củ củ đến nơi này làm ăn, kiếm tiền nuôi sống mình và mọi người. Chúng ta tuân theo khuôn phép, an an phận phận, làm cho nơi này phồn vinh, mọi người thịnh vượng. Chỉ khi gặp phải cường quyền, cướp đoạt, tình cảnh không hợp lý, chúng ta mới dùng thực lực bảo vệ mình. Còn các người lại đến phá hoại, muốn mưu lợi ỉn, không làm mà hưởng, mới dùng vũ lực giết chóc, ép người ta theo ý mình. Chúng ta không giống nhau, hoàn toàn khác nhau!

- Võ lâm vốn là nơi người giết ta, ta giết người.

Lôi Bố cười gằn nói:

- Người đừng ra vẻ nữa. Thế gian này không có hiệp nghĩa, chỉ có nịnh bợ, ai mạnh thì người đó đúng, ai võ công cao thì thiên hạ là của người đó. Hôm nay ta đến để thực thi bước đầu tiên của hành động lớn.

Chợt nghe có người cười chế nhạo.

Ánh mắt Lôi Bố bạo ngược như sấm, trông thấy người vừa cười là công tử tôn quý thiếu niên xinh đẹp kia.

Một thiếu niên thanh tú thẹn thùng khác lại rụt rè hỏi:

- Công tử cảm thấy buồn cười?

Công tử kia vẫn che đôi môi mỏng hình cung xinh đẹp, lén cười nói:

- Trên đời nào có hành động chỉ nói mà không làm?

Lôi Bố nổi giận.

Hắn vừa giận, đao liền lóe lên ánh sáng lạnh.

Ánh sáng lạnh sắc bén.

Đám người Mạnh Tương Lữ cũng rất tức giận.

Một già hai trẻ này giống như chỉ sợ thiên hạ không loạn, chỉ sợ Lôi Bố không ra tay giết người.

Bọn họ rốt cuộc là ai?

Quả nhiên Lôi Bố hỏi:

- Các người là ai?

Thiếu niên then thùng cúi đầu, càn e lệ rụt rè.

Công tử xinh đẹp cười nói:

- Chúng ta là người tới xem người giết người.

Lôi Bố nói:

- Người rất xinh đẹp.

Công tử nói:

- Cảm ơn.

Lôi Bố nói:

- Nhưng ta lại không thích người đẹp.

Công tử nói:

- Ta nhìn ra được.

Lôi Bố nói:

- Nhất là ta không thích nam nhân xinh đẹp, nữ nhân thì lại khác.

Hắn chỉ vào Ngự cô nương, nhe hàm răng vàng nói:

- Giống như ả ta cũng rất đẹp, ta muốn chơi đùa với ả ta, sau đó cho cho ả chết.

Công tử nói:

- Người rất thẳng thắn.

Lôi Bố nói:

- Người thì không giống.

Công tử hỏi:

- Sao lại không giống?

- Vừa rồi ta không tính đến ba tên nhãi bần các người và bốn tên vô dụng ở bàn kia, không phải là không giết, mà là muốn các người xem ta giết sạch người ở đây, sau đó mới chặt đứt một tay một chân của các người, thả các người ra ngoài tuyên dương uy phong của ta, khiến mọi người sợ ta. Nhưng người lại quá xinh đẹp, ta không thích người, cho nên người chắc chắn phải chết.

Lôi Bố nói:

- Ta sẽ khiến người chết rất thảm, rất khó coi.

Công tử nói:

- Ta tin.

Một lão nhân khác đột nhiên hỏi:

- Ta thì sao?

Lôi Bố nói:

- Người rất xấu.

Hắn nói tiếp:

- Nhưng ta thích kẻ xấu, kẻ xấu khá dễ nhìn.

Lão nhân nói:

- Vậy người nhất định rất thích mình.

Lôi Bố nói:

- Ta đương nhiên thích mình, ta là sát nhân cuồng trời sinh có một không hai.

Lúc hắn nói như vậy rất tự hào, giống như đó là một danh hiệu vang dội, một lời khen cao quý.

- Người thật tài giỏi.

Công tử xinh đẹp kia nói:

- Đáng tiếc.

Hắn đột nhiên không nói nữa.

Lôi Bố không nhịn được hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

- Bây giờ ta không nói với người.

Công tử kia hòa nhã nói:

- Đợi sau khi người có thể giết sạch mọi người, ta mới nói cho người biết.

Hắn lại dám nói với Lôi Bố như vậy.

Lôi Bố lại là một sát nhân cuồng ma trời sinh.

Lôi Bố cũng cười.

Hắn cười một cách rất dữ tợn, rất khó coi, nhìn vào chỉ khiến người ta sợ hãi.

- Ta biết các người còn chưa tin ta nói ra thì sẽ làm được.

Cơ mặt Lôi Bố giống một bó mây khô biết cử động, thân hình giống như một gốc cây già, giọng nói lại giống một con quạ đen:

- Đợi ta giết sạch bọn chúng sẽ tìm người tính sổ. Khi đó người hãy giữ lại một hơi, nói cho ta biết rốt cuộc là “đáng tiếc” cái gì, được chứ?

- Được.

Công tử cười vui vẻ, nhưng ẩn đường đột nhiên lóe lên một vết đỏ thẫm:

- Rất tốt.

Thiếu niên xấu hổ kia cũng cười phụ họa:

- Vô cùng tốt.

Lão nhân kia hí mắt lại, sắc mặt giống như lang sói, nụ cười giống như hồ ly, nói:

- Đúng là quá tốt rồi.

Bọn họ đều rất phục tùng công tử xinh đẹp.

Đột nhiên Lôi Bố xuất đao.

Hắn vốn ở bàn bên này, cách cửa lớn do mình đóng lại khoảng chừng mười ba thước, nhưng hắn vừa xuất đao, ánh đao đã đến nơi cửa.

Có một người đang lén đi đến cửa, muốn chạy ra ngoài, nhưng ánh đao quét qua, lập tức đầu mình hai nơi.

Hắn lại giết một người, còn cười nói giống như đập sắt gõ đinh:

- Muốn chạy à? Chết càng nhanh thôi.

Sau đó hắn nói:

- Ba mươi hai người.

Hắn còn chưa nói xong, bỗng có một người hét lớn, một người khác rống giận, phân biệt chia làm hai hướng đông, tây chạy như bay.

Nơi ấy có cửa sổ, ngoài cửa sổ đã tối đen.

Mưa sắp rơi, một cơn mưa hoàng hôn thật lớn.

Ánh đao chợt hiện, lại lóe lên.

Lôi Bố vẫn bất động tại chỗ.

Nhưng hai người chia làm hai hướng chạy trốn, một người đột nhiên dừng lại, một vết máu từ vai tới sườn bỗng phun ra, thân hình cũng đứt nghiêng thành hai khúc ngã xuống.

Một người khác vẫn có thể lướt ra ngoài cửa sổ.

Không, thứ thoát ra ngoài cửa sổ chỉ là nửa người trên của hắn.

Chỉ nửa người trên mà thôi, còn nửa người dưới vẫn ở lại trong phòng.

Hắn đã bị Lôi Bố chém làm hai khúc.

Hai người đều như vậy.

Lôi Bố vẫn đứng đó.

Trên tay có đao, lưỡi đao có máu, máu còn mới tinh, còn đang lưu động.

Bên cạnh hắn có trà, giọt máu rơi vào trong ly, trà càng đỏ hơn.

Người của hắn ở đây, đao cũng ở đây, nhưng người chết lại ở phía xa, không một ai trốn thoát.

Thủ đoạn thuốc nổ của hắn mặc dù lợi hại, nhưng vẫn có thể thấy quý tích, có động tĩnh, tìm ra cách thức.

Đao pháp của hắn lại hoàn toàn không có đường lối, không thể suy đoán, không vết để tìm, thần quỷ không hay, nhưng lại có thể kinh thiên địa, quỷ thần khiếp.

Đây là một loại “đao pháp khủng bố”.

Sau khi hắn rời khỏi Giang Nam Phích Lịch đường, đã dùng loại “đao pháp kinh khủng này” sáng lập nên Đại Lôi môn.

- Ba mươi.

Hắn nói:

- Chỉ còn lại ba mươi.

Tiếng quát lớn vang lên, mọi người ào ào xuất thủ.

Lần này có hai mươi ba người cùng ra tay.

Bọn họ đã không còn đường lui.

Bọn họ muốn đồng loạt tấn công giết chết Lôi Bố.

Nếu đã không có đường sống, vậy chỉ có cách liều mạng.

Phản kích lần này bao gồm cả Mạnh Tương Lữ và Ngư Thiên Lương.

Lúc này lại nghe một người than thở.

Công tử xinh đẹp nghe tiếng tìm người, trông thấy đó là một người tướng mạo rất bình thường, sắc mặt xanh xao, khẽ than một tiếng giống như đoạn tuyệt dục vọng.

Ánh mắt của người này lại rất tình cảm.

Mặc dù không có thần thái, nhưng lại rất thâm thúy, giống như nơi đó từng có một giấc mộng mỹ lệ, có điều đã phai màu.

Mộng của quá khứ đều sẽ phai màu, đúng không?

Bên cạnh người thở dài này còn có hai người khác, một người cao lớn, một người thanh tú.

Hai người đều ủ rũ cúi đầu, giống như cái xác không hồn.

Ngồi cùng bọn họ còn có một thanh niên anh tuấn, hoạt bát, sáng sủa, giống như chim chóc sáng sớm vừa bay lên đã kiếm được một con sâu mập. Thanh niên này lại gãi đầu, lại dụi mắt, lại xỉa răng, còn lẩm bẩm gì đó:

- Rơi xuống rồi...

Nhưng lại không hề lưu ý đến chuyện xảy ra bên cạnh.

Ba người bọn họ đều không tham gia đội ngũ tấn công.

100. Chương 99: Hoan Nghênh Mọi Người Tới Chia Buồn

Hai mươi ba người xông tới, giết đến.

Trong số những người này, có không ít hảo hán giang hồ, cao thủ võ lâm, có người còn là chúa tể một phương. Chẳng hạn như có một vị họ Bồ, tên Lạp Cách, vốn là hiệp sĩ của dân tộc Tạng, thường sử dụng dây xích làm roi. Nghe nói dây xích mà hắn sử dụng chính là thứ đã cột hắn trong lao ngục mười ba năm, hiện giờ lại trở thành vũ khí thuận tay của hắn. Một thanh niên khác họ Chu, tên Thăng Xung, vốn là con trai của đại trang chủ Tam Chu trang “Đan Thủ Côn” Chu Bính danh lừng thiên hạ năm xưa, cũng là một tên cường đạo, trộm cướp. Hôm nay mới là ngày đầu tiên hắn đến kinh thành, muốn kiếm chác một phen. Lúc này bọn họ đều đồng loạt tấn công Lôi Bồ.

Lôi Bồ vừa thấy những người này xông tới, giết tới, vây đánh tới, toàn thân hắn lại biến đổi.

Hắn tỏ ra rất hưng phấn.

Hắn nhảy lên, cũng vọt lên.

Sau đó, hắn vẫn luôn nhảy qua, nhảy tới, nhảy đến chỗ này, lại nhảy đến chỗ kia, còn nhảy tới nhảy lui, nhảy đông nhảy tây.

Nhưng mỗi lần hắn nhảy qua, ánh đao đều lóe lên.

Nơi ánh đao lóe lên, ánh máu liền xuất hiện.

Quý khốc thần gào.

Lúc bắt đầu còn nhìn thấy hắn đang nhảy. Sau đó là người và ánh đao hợp nhất, người nhảy đao cũng nhảy. Đến sau này đã không nhìn thấy hắn nữa, chỉ thấy ánh đao đang nhảy.

Nhảy một cái lại có một chùm sương máu, lại một người ngã xuống.

- Không được, đây không phải là người, là quý...

- Quá khủng bố...

- Đi mau, còn đánh tiếp, nhất định sẽ...

- Tản ra, rút lui, không nên hi sinh nữa...

Máu và mồ hôi, kinh hãi và khủng hoảng, sinh tử đấu tranh và hoảng hốt hỗn chiến...

Cuối cùng, Mạnh Tương Lữ cố gắng “kéo” tất cả những người liều mạng (hiện giờ đều biến thành kẻ chạy trốn) về một góc.

Những người này vẫn đang kinh hoàng, đang khiếp sợ.

Hai mươi ba người bọn họ xông lên, trong phút chốc chỉ còn lại mười hai người lui về.

Chỉ còn lại mười hai người nói được.

Số người này đã bao gồm Ngư cô nương và Mạnh lão bản, cùng với song Ngư huynh đệ.

Đến bây giờ Ngư Hảo Thu còn chưa chết, nàng tin đó không phải do bản lĩnh của mình (trên thực tế, có hai lần nàng gặp phải ánh đao, đều không biết làm sao tránh, làm sao né), mà là do Lôi Bố không giết nàng.

Tại sao không giết nàng?

Nàng luôn sợ chết, bởi vì nàng hưởng thụ sinh mệnh.

Nàng xuất thân không tốt, lúc còn trẻ đã từng tự sát nhưng không thành, sau đó chịu đau khổ, chịu đói nghèo, trải lại khiến cho nàng rất quý trọng sinh mệnh, hiểu được sống là một loại hưởng thụ.

Nhưng hiện giờ, nàng lại cảm giác được một sự uy hiếp còn đáng sợ hơn cái chết.

Cho dù bên cạnh nàng có nhiều người như vậy, nàng còn có sức chiến đấu mạnh như vậy.

Ít nhất bên trận tuyến của nàng còn có mười chín người. Cho dù không tính sáu người không rõ lai lịch và bốn người không liên quan kia, ít nhất bọn họ vẫn có mười chín người.

Nhưng không biết vì sao, nàng vẫn sợ, vẫn kinh.

Sợ.

Sợ sợ sợ sợ...

Đó là tiếng bước chân dồn dập đạp lên mảnh gỗ, còn xen lẫn tiếng hét thảm chói tai.

Đại khái dưới lầu xảy ra chém giết, đã hoàn toàn kinh động đến người trên lầu.

Người ở trên lầu, phần lớn là khách trọ qua đường, hoặc tới kinh thành buôn bán, nếu không thì là “đám tỷ muội” đang nghỉ ngơi, ban đêm mới ra ngoài hoạt động. Nếu trừ đi Tiểu Điểu Cao Phi, Lôi Nhật, Lôi Nguyệt, Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt, Thiên Hạ Đệ Thất và Văn Tùy Hán đã lên lầu, tổng cộng có hai mươi sáu người.

Lôi Bố tính rất chính xác.

Những người này phát hiện có một tên “cuồng sát” đã đến bên dưới, vốn định đứng ở bên ngoài, trốn tránh, hoặc muốn liên hợp xông xuống lầu. Nhưng không biết vì sao, toàn bộ giống như gặp phải chuyện gì cực kỳ kinh khủng, đều kêu gào, van xin không ngừng, còn có tiếng giao đấu kịch liệt, hơn nữa không ngừng nghe được tiếng người ngã xuống đất.

Mảnh gỗ rướm máu.

Máu bắt đầu nhỏ xuống dưới lầu.

Một giọt, một giọt, lại một giọt, nhỏ xuống trên áo Ngư cô nương, trên tay Mạnh Tương Lữ, còn có trên mặt Ngư Đầu, Ngư Vĩ.

Ngư cô nương phát hiện song Ngư huynh đệ đều đang run rẩy.

Hai tay nàng khoác lên vai bọn họ, bảo vệ bọn họ.

Thực ra chính nàng cũng sợ hãi.

Ngư Đầu, Ngư Vĩ dựa vào người Ngư Hảo Thu. Giả sử sau trận chiến này bọn họ vẫn còn sống, e rằng cả đời cũng không quên được tình cảnh khủng bố như vậy.

Nhiều người sống như vậy lập tức chết đi, những người còn lại đều cảm nhận được một nỗi ám ảnh còn kinh khủng hơn cả tử vong.

Cảm nhận cái chết còn đáng sợ hơn nhiều so với cái chết.

Chỉ có một người hưng phấn, đó là Lôi Bố.

Hắn quả thật rất kích thích, một kẻ vốn hơi thở mong manh, uể oải chán nản, hiện giờ lại giống như một đứa trẻ tinh lực dồi dào.

Đối với hắn thì giết người hoàn toàn là chuyện vui.

- Xem ra trên lầu cũng có người đồng đạo.

Lôi Bố nhìn lên sàn gác, cũng không biết tự lắm bầm hay là nói với mọi người:

- Hắn và ta đúng là cùng chung chí hướng.

Ngay lúc này, đột nhiên cửa bị đụng mạnh ra.

Cao thủ hạng nhất Sa Trần trong Lục Phiến Môn đã dẫn theo mười hai tên nha sai và một tiểu tử trẻ tuổi liều mạng xông vào.

Cửa bị phá vỡ.

Mười hai tên sai dịch tinh nhuệ vừa tiến vào, lập tức chia ra canh giữ các nơi, không cho bất cứ kẻ nào chạy ra khỏi tiệm.

Sa Trần xông vào, lập tức nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trong tiệm.

Hắn cũng không khỏi ngậy ra.

Hắn là một lão bổ khoái kinh nghiệm phong phú, nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng tàn sát ác liệt như vậy. Nhiều nhân vật giang hồ như thế, phần lớn đều sinh khí dồi dào, có võ có lực, nhưng lại bị một kẻ gần đất xa trời mặc sức tàn sát.

Chỉ thấy một lão nhân, ngón tay còn lau vết máu trên lưỡi đao, phát ra tiếng “xèo xèo” chói tai, đang nhe hàm răng vàng cười hà hà nhìn hắn, còn nói với hắn:

- Hoan nghênh mọi người tới chia buồn... trong chiến trường giết chóc này, người chết dưới đao của ta sẽ đời bất diệt.

Sa Trần nhìn thấy loại người này liền nhức đầu.

Hắn biết loại người này không dễ đối phó.

Loại người này vốn không cho rằng giết người cướp bóc là chuyện tội lỗi, ngược lại cho rằng những hành vi này là để chứng thực sự mạnh mẽ và thành công của mình.

Hắn vừa nghe lập tức đau đầu.

Bởi vì người nói những lời này tất nhiên tự mình là thần, cũng xem giết người là một loại nghệ thuật.

Muốn đối phó loại người này không dễ.

Phương pháp hữu hiệu nhất chính là giết chết đối phương.

Nhưng muốn giết loại người này, thông thường cũng phải có thực lực tương đương.

Hắn vừa được Lý Trung Thuận báo án, lập tức dẫn hai mươi tên thân tín chạy tới.

Tám tên còn lại do Khôi Nhĩ suất lĩnh, tử thủ ở bên ngoài Danh Lợi Quyền, quyết không để bất cứ hung đồ nào ung dung ngoài vòng pháp luật.

Nhưng hiện giờ xem ra, hung thủ trước mắt không có ý chạy trốn, không hề có một chút nào.

Hơn nữa đối phương còn ra dấu “mời”.

- Hoan nghênh các người tới.

Lão nhân kia giống như người cực đói nhìn thấy một bàn lớn đầy thức ăn ngon, cao hứng nói:

- Hoan nghênh các người tới cùng chết.

- Thảm án trong Danh Lợi Quyển này, nếu như thiếu người của Lục Phiến Môn, e rằng còn không đủ kinh động, không đủ long trọng, cũng không đủ rung động lòng người.

Giọng điệu của Lôi Bố giống như đang ăn mừng:

- May mắn các người đã tới.

Bên ngoài tiếng sấm ầm ầm, mưa đã sắp rơi.

Trong tiệm không có đèn, rất tối, cũng rất nặng nề.

Mùi máu tanh rất nồng.

Sa Trần quyết định phải quát lên một tiếng, để nâng cao thanh thế:

- Người đâu, bắt phạm nhân lại, đốt đèn!

Lời còn chưa dứt, ánh sáng chợt lóe lên.

Là ánh đao, không phải ánh đèn.

Ánh nền là màu vàng.

Ánh đao là màu trắng.

Ánh máu là màu đỏ.

Sa Trần chỉ nhìn thấy trắng và đỏ.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng đó là tia chớp.

Bên ngoài quả thật đang sấm chớp.

Nhưng chớp cũng có ở bên trong.

Đao đang chớp.

Đao như tia chớp.

101. Chương 100: Dây Xích Của Bố Lạp Cách

Không ai muốn chết.

Nhưng không muốn chết không có nghĩa là sẽ không chết.

Cũng có người muốn chết.

Người muốn chết cũng không khó chết.

Người chỉ cần nhìn thấy ánh đao này, sẽ biết chết dễ dàng như thế nào, sinh tồn khó khăn đến thế nào.

Người không biết, đó là vì chưa từng nhìn qua ánh đao này, chưa từng thấy qua giết chóc sa trường chân chính, chưa từng trải qua tàn sát và chiến đấu thật sự.

Thực ra giết người không hề đẹp.

Chết vốn là một chuyện khủng bố.

Chỉ khi hi sinh oanh liệt vì đại nghĩa, đại nhân, đại lý tưởng, mới sẽ tẩy rửa, thăng hoa, mỹ hóa sự tử vong.

Ánh đao như sét không như sấm.

Sức sát thương của sấm vốn không bằng sét.

Ánh đao như mộng, hiện giờ tuyệt đối là một cơn ác mộng.

Sa Trần vùng vẫy thở dốc, mới có thể kêu lớn với bên ngoài:

- Mau tới...

Khi đó, mười hai tên sai dịch do hấn dẫn đến đã chết chín người.

Không người nào có thể đỡ được một đao.

Một đao cũng không cản được.

Nhưng Sa Trần vừa gọi được một nửa, đột nhiên lại thay đổi chủ ý. Hấn cảm thấy cho dù Khôi Nhĩ và tám tên phục binh kia đi vào, cũng không thể làm được việc gì.

Hấn hà tất phải tìm người đến hi sinh?

Cho nên hấn lại hô lớn:

- Đi mau! Trở về gọi đại quân đến đây, thông báo cho Tứ Đại Danh Bổ...

Hấn còn chưa nói xong, nhưng hai chuyện xảy ra đã ngăn cản tiếng kêu của hấn.

Thứ nhất, hấn nhìn thấy Khôi Nhĩ đã suất lĩnh tám tên bộ hạ của mình xông vào.

Có lẽ Khôi Nhĩ đã phát hiện không ổn, nhưng với tính tình của Khôi Nhĩ, cùng với giao tình giữa bọn họ, nhất định sẽ không ngồi yên bỏ mặc.

Thứ hai, hấn đã kêu không nổi.

Hấn đã bị một đao cắt đứt cổ họng.

Nhất thời hấn còn chưa chết, nhưng đã đứt hơi.

Cổ họng bị cắt đứt, dĩ nhiên là không có hơi.

Hấn còn đang ừng ục nói chuyện, đó là âm thanh của máu.

Máu mặc dù màu đỏ, nhưng có thể vì hoàng hôn đã dày, đã sâu, có thể vì đã thấy nhiều, đã chảy nhiều, cho nên cũng không chói mắt như vậy.

Nhưng Khôi Nhĩ vẫn nhìn đỏ cả mắt.

Hấn dẫn bộ hạ của mình rút binh khí xông đến.

Hấn luôn luôn hiền hậu, nhưng lần này mệnh lệnh lại là:

- Giết không cần hỏi!

Hấn dẫn tám tên bộ hạ, cùng với mười ba người còn lại trong đội của Sa Trần, cộng thêm Lý Trung Thuận, còn có đám chín người Mạnh Tương Lữ, Ngư Thiên Lương, tổng cộng ba mươi ba người, toàn bộ liều mạng tấn công Lôi Bố.

Đây là cơ hội cuối cùng của bọn họ.

Ba mươi ba người.

Bọn họ xông lên rất nhanh.

Bởi vì bọn họ đã không còn đường lui, không liều mạng thì chỉ có chết.

Bọn họ đã không có lựa chọn khác.

Ba mươi ba cái mạng, vì để sống sót, trước tiên phải lấy mạng một người.

Lấy mạng của Lôi Bố.

Thực ra cách đánh này của Lôi Bố rất hiếm có, hiếm thấy, hơn nữa cũng rất không sáng suốt.

Hấn dùng ít đánh nhiều.

Dùng sức một người đối phó với tất cả mọi người, hơn nữa những người này đều đã giết đến đỏ mắt, cùng chung kẻ thù, đồng tâm hiệp lực, muốn mở một đường máu.

Bọn họ muốn giết hắn trước.

Hắn không phải trước tiên phân hóa lòng người, khiến người khác chỉ cầu tự bảo vệ mình, sau đó lần lượt kích phá. Hắn cũng không phải tập kích ám toán khi người khác không đề phòng, hù dọa một bộ phận người, kiềm chế một bộ phận địch nhân, sau đó mới lần lượt thanh trừ, giành được thắng lợi.

Không phải.

Phương thức của hắn là dùng một gậy trúc đánh người cả thuyền. Hắn dùng một thanh đao giết người cả nhà, hơn nữa trước tiên còn khiến tất cả mọi người phải đối địch với hắn, nếu không thì chỉ có đường chết.

Hắn chỉ có một mình.

Loại “cách đánh” này, “tình trạng chiến đấu” như vậy, hiển nhiên rất không sáng suốt, còn tự tuyệt đường lui.

Nhưng hắn không quan tâm.

Hắn giống như một kẻ tài cao gan lớn, không, là tự tin đến mức sôi sục, tự đại đến mức trong mắt không người, thậm chí không xem kẻ địch trước mắt là người, giống như đó chỉ là sâu kiến, lão nhân gia hắn không cao hứng thì sẽ một cước đạp chết toàn bộ.

Hắn tự phụ tuyệt đối có thể tiêu diệt tất cả kẻ địch.

Hắn hoành đao, lau đao.

Hắn trừng mắt, hoành mi.

Nhìn vậy, hắn si mê đao.

Xem ra, hắn thích giết người.

Con người nếu muốn có thành tựu, trước tiên nhất định phải chuyên tâm vào một chuyện, làm nó đến mức tốt nhất, cũng xuất sắc nhất, đó mới là bước đầu tiên của thành công.

Nếu dùng chuyện này để luận Lôi Bố, vậy thì thứ mà hắn chuyên chú nhất định là đao của hắn, còn chuyện mà hắn chuyên tâm nhất định là giết người.

Hắn thích đao, hắn thích giết người.

Một kẻ thích dùng đao giết người, thành tựu cao nhất sẽ là gì?

Một sát thủ thành công? Hay là một kẻ cuồng sát trời sinh?

Hắn ở nơi này sẽ tạo ra thành quả gì?

Người chết? Hay là thảm án của Danh Lợi Quyền?

Lần này bọn họ xông tới rất nhanh, nhưng cũng lui lại rất nhanh.

Nhanh đến mức giống như một lần thủy triều lên xuống.

Ba mươi ba người xông trận, lúc lui xuống lại là ba mươi hai người.

Thiếu đi một người.

Nhưng so với mấy lần trước, có thể nói là “hao tổn không nhiều”.

Lần này bọn họ chỉ “mất” một người.

Người này là cao thủ dân tộc Tạng sử dụng xích sắt, Bố Lạp Cách.

Hắn là người dũng mãnh nhất.

Là dũng sĩ của dân tộc Tạng, hắn đã trải qua mấy trăm lần huyết chiến, giao đấu, đã từng dùng tay không giao chiến với hai mươi bảy người phục kích hắn, cũng từng chịu mười bốn vết thương nhưng vẫn chiến đấu đến cùng. Cho nên gặp phải đại chiến thảm liệt kinh người như vậy, cùng với kẻ địch tàn bạo đáng sợ như vậy, hắn vẫn có thể dũng cảm quên mình, hào hùng liều mạng.

Hắn đi trước tiên, cho nên Lôi Bố cũng chọn hắn trước tiên.

Tiếc anh hùng trọng anh hùng.

Có lẽ, phương thức “tiết trọng” của Sát Lục Vương Lôi Bố là chặt đầu hắn xuống.

Một đao chặt đầu.

Đao rất nhanh.

Lôi Bố dùng một tay nắm lấy tóc sau đầu Bồ Lạp Cách, xách đầu của hắn lên, nhưng thân thể của Bồ Lạp Cách vẫn đang cử động.

Hắn vẫn đang liều mạng, vẫn đang vùng vấp sắt tấn công Lôi Bố.

Lôi Bố chỉ khẽ xê dịch thân hình vào thời điểm thích hợp, tránh khỏi thế công.

Sau đó hắn hỏi:

- Có đau không?

Hắn hỏi chiếc đầu trên tay.

Chiếc đầu lại đáp:

- Không đau.

Lôi Bố nói:

- Đao của ta quá nhanh, cho nên ngươi còn không thấy đau.

Lần này hắn chỉ giết một người.

Một đao này của hắn chỉ cần chứng thực một chuyện, đó là đao của hắn đã nhanh đến mức khiến cho đối phương không kịp cảm thấy mình đã đứt đầu.

Hắn cũng muốn chứng minh một chuyện, đó là đao của hắn đã nhanh đến mức khiến cho người đứt đầu vẫn có thể đối thoại, nói chuyện.

Chỉ là một câu nói.

Hắn đã chứng minh, đã chứng thực, đao của hắn nhanh.

Nhanh đến mức giết người mà người đó vẫn không biết là mình đã chết.

Hắn rất hài lòng.

Cho nên, khi thân thể không đầu kia còn không biết mình đã bỏ mạng, vẫn tiếp tục công kích lúc sắp chết, một xích lại một xích đánh xuống, hắn chỉ nhẹ nhàng đưa chiếc đầu trong tay lên.

Một tiếng “bốp” vang lên, xích sắt nện vào đầu.

Đầu vỡ, não văng tung tóe.

Lôi Bố để Bồ Lạp Cách giết chết chính mình, đánh nát đầu của mình.

Sau đó hắn rất hài lòng sải bước đến trước quầy, cầm một cây bút lông dùng để tính sổ sách, còn xé một tờ giấy.

Hắn cầm giấy và bút để làm gì?

Chẳng lẽ hắn muốn bỏ xuống đồ đao, lập địa sáng tác?

Hay là muốn tính sổ, với người khác và cả chính hắn?

102. Chương 102: Truyền Thuyết Bất Tử

Dưới lầu giết chóc khổ chiến, trên lầu cũng kỳ dị tàn khốc.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa giết chết đệ đệ của mình là Văn Tùy Hán, một cước đá nửa người trên của đối phương xuống lầu, sau đó cúi đầu, giống như đang bị thương, cũng giống như đang trầm tư.

“Tách tách tách tách...”

Máu đang nhỏ xuống, càng lúc càng nhiều, tạo thành một vũng máu nửa lỏng nửa rắn.

Máu từ trên nóc nhà nhỏ xuống, có mấy giọt còn nhỏ lên người Trần Nhật Nguyệt.

Trần Nhật Nguyệt mặc y phục màu đỏ, máu nhỏ lên y phục của hắn, chỉ làm đỏ hơn một chút, cũng không quá nổi bật.

Nhưng cũng có mấy giọt máu nhỏ lên mặt, lên má, lên trán... nhìn thấy mà sợ hãi.

Bởi vì y phục trên người hắn màu đỏ, cộng thêm máu trên mặt, trên cổ, trên trán, khiến người không biết nội tình còn tưởng rằng hắn bị thương rất nặng, đến mức ngay cả y phục trên người cũng nhuộm đỏ.

Nhưng Trần Nhật Nguyệt không cử động, cũng không đi chỗ khác.

Trong lòng hắn chỉ nguyên rửa: “Trời ạ! Sao hôm nay lại mặc y phục màu đỏ!”

Công tử từng dùng thuật số tuyệt diệu tính cho hắn, màu đỏ bất lợi với hắn, chữ “cửu” cũng chẳng lành với hắn.

Vừa lúc đây là phòng số “mười chín”.

Vừa khéo hôm nay hắn mặc áo đỏ.

Hôm nay hắn mặc áo đỏ quần đỏ, thực ra đều vì Diệp Lão Tứ đáng chết kia.

Vô Tình giúp hắn tính ra bất lợi đỏ và bất hợp “cửu”, bình thường hắn để ý, cũng phát hiện đúng là như vậy. Chẳng hạn như có một lần hắn mặc áo đỏ, lại vô cớ bị một nữ nhân tát ột cái. Một lần công phá đảng cướp, bên này mới kéo con điều màu đỏ của đối phương xuống, bên kia lại bị dây điều cắt đứt tay, sau đó cả tay sưng lên như móng heo, mới biết dây này làm bằng thủy tinh, hơn nữa còn bôi độc của Đường môn. May mắn công tử có phương pháp giải độc, nếu không cái tay kia xem như phế rồi.

Số lượng bất lợi “chín” cũng linh nghiệm như vậy.

Có lần hắn ở phòng chữ “cửu”, mới ngủ một trận, lại bị rận cắn đến mức cả người vừa ngứa vừa sưng. Sau đó phát hiện con rận còn để trứng trên da lông hắn, khiến cho hắn ngứa đủ chín ngày, mới hoàn toàn tiêu trừ được. Một lần theo công tử phá án, gặp phải cường đạo “Cửu Đại Quỷ”, thiếu chút nữa đã mất mạng đương trường.

Ngay cả đánh bạc, gặp phải chín hoặc ba viên ba điểm, hắn cũng thất bại, toàn quân bị diệt.

Có thể thấy hôm nay hắn mặc áo đỏ là cố ý.

Cố ý đấu đá với Diệp Cáo.

Bởi vì hôm trước Diệp Lão Tứ cười hắn không dám mặc áo đỏ, hắn cũng trả đũa Diệp Cáo không dám mặc áo vàng, bởi vì công tử cũng tính mạng của Diệp Cáo là bất lợi ngũ, không hợp vàng.

Do đó hai người đánh cuộc, không tin tà ma, ngày mai (tức hôm nay) theo công tử “làm đại sự”, một người mặc áo vàng, một người mặc áo đỏ, xem ai không đủ gan, sau này thấy đối phương thì phải cúi người gọi ba tiếng “cha nuôi”.

Vụ đánh cuộc này khiến cho Trần Nhật Nguyệt hôm nay mặc áo đỏ, còn Diệp Cáo cũng mặc áo vàng.

Theo như tình huống trước mắt, quả thật là bất lợi, hơn nữa còn vô cùng bất lợi.

Lỡ may xử lý không tốt, còn có họa sát thân.

Bởi vì bọn họ đã gặp phải một ác ma.

Một luồng ma ngay cả em ruột của mình cũng giết không chùn tay, không hề mềm lòng, khiến người ta không rét mà run.

Hiện giờ ác ma này giống như đang suy nghĩ, lại giống như đang lắng nghe.

Hắn đang suy nghĩ gì? Hắn đang nghe cái gì?

Nghe đến đây, hắn đột nhiên ngẩng đầu, gương mặt máu cười âm hiểm kỳ dị.

- Thật tốt.

Hắn nói:

- Dưới lầu cũng như vậy, đã biến thành một lò sát sinh máu thịt.

Sau đó con mắt duy nhất của hắn lóe lên ánh sáng lạnh, nói:

- Người còn đến gần, ta sẽ giết hắn!

Hắn nói với Diệp Cáo.

Sau khi Thiết Kiếm Diệp Cáo vất vả tránh khỏi hai con “điểm điểm trùng” của Văn Tùy Hán, đã ngã một cái thật đau. Lúc hắn đứng dậy, Phú Quý Sát Nhân Vương đã biến thành hai khúc.

Lúc này hắn thấy Trần Nhật Nguyệt vẫn bất động, biết không thích hợp, muốn lạng lẽ đến gần, cứu A Tam đi rồi tính sau.

Nhưng lại bị Thiên Hạ Đệ Thất phát hiện.

Diệp Cáo cười ha hả nói:

- Người muốn giết hắn? Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, người cứ giết hắn đi. Ta và hắn trước giờ bất hòa, ta rất ghét hắn, người sớm làm thịt hắn thì càng tốt.

Hắn vừa nói vừa cầm thiết kiếm, thử thăm dò đi về phía trước một bước nhỏ.

Thiên Hạ Đệ Thất giống như muốn nói chuyện, nhưng thứ Diệp Cáo nghe được lại là tiếng “tách tách tách tách tách”.

Đây là âm thanh gì?

Hoàng hôn bên ngoài như bàn tay đen, lật mây bao trùm xuống.

Mặc dù ngôi nhà đã bị lật lên hơn nửa trong trận chiến, nhưng ánh sáng trong nhà vẫn rất ảm đạm.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn ở trước giường.

Trước giường là sâu trong bóng tối.

Diệp Cáo nhất thời không nhìn rõ, cũng không phân biệt được đó là âm thanh gì, nhưng khẳng định là vang lên từ chỗ Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn chỉ biết người đứng trước mặt mình, giống như là ma thần bất tử trong truyền thuyết.

Lúc này bên cạnh hắn không có công tử Vô Tình.

Khi hắn đối địch với người khác, phần lớn đều có Vô Tình ở sau chống đỡ, hoặc chỉ điểm, gợi ý, dạy bảo.

Hiện nay, chiến hữu duy nhất của hắn, chẳng những là người không hợp với hắn nhất, mà còn là người không biết hiệu quả nhất trong bốn đồng môn, đồng thời cũng giống như đã mất đi phản ứng nhanh nhạy vốn có, không ổn chút nào.

Rốt cuộc tại sao lại như thế? Hiện giờ hắn vẫn không hiểu.

Lúc này hắn không có biện pháp, chỉ đành liều một phen.

Thật ra trong bốn kiếm đồng một đao đồng, tuổi tác của hắn là lớn nhất, nhưng cũng là người nhất gan nhất.

Hắn không giống Trần Nhật Nguyệt.

Trần Nhật Nguyệt sợ vất vả, còn hắn không sợ.

Hắn không giống Lâm Yêu Đức.

Lâm Yêu Đức không thích chính diện xung đột với người khác, còn hắn không sợ.

Hắn cũng không giống Hà Phạm.

Hà Phạm sợ những thứ tà môn, còn hắn không sợ chút nào.

Hắn càng không giống Bạch Khả Nhi.

Bạch Khả Nhi sợ bắn sợ hôi, còn hắn không sợ những thứ đó.

Nhưng trong bốn kiếm một đao đồng, hắn lại được công nhận là kẻ nhất gan nhất.

Cho dù ngoại hình của hắn dữ tợn nhất, hung ác nhất, cũng hùng tráng nhất, nhưng vẫn không thể thay đổi cách nhìn của người khác.

Ngay cả Vô Tình cũng thấy như vậy.

Đó là vì hắn nói chuyện bàn chuyện, phần lớn đều không có ý kiến của mình, thích cóp đông nhật tây.

Khi gặp phải vấn đề, khó khăn, hắn thường không chịu lập tức đối diện, mà tìm cách trốn tránh, đến lúc phải chịu trách nhiệm, hắn lại thường đùn đẩy, từ bỏ.

Cho nên, ngoại hình của hắn khá hung dữ, nhưng trên thực tế lại là một người khá mềm lòng lương thiện.

Xét về gan dạ dũng cảm, hắn không rắn rỏi như Bạch Khả Nhi, không sắc bén như Trần Nhật Nguyệt, không phóng khoáng như Lâm Yêu Đức, cũng không kiên định như Hà Phạm.

Vì vậy trong số thân tín bên cạnh công tử, hắn thường bị xem là một kẻ khá nhất gan.

Hắn rất không phục chuyện này.

Hôm nay, đối diện với một bất tử nhân ma, sát nhân cuồng ma, khủng bố cuồng ma như vậy, hắn thật sự rất muốn thử một lần thực lực của mình...

Chỉ cần chiến thắng, chế ngự đối phương, giết chết cuồng ma này, hắn sẽ danh thành thiên hạ, nổi tiếng giang hồ.

Xem còn ai dám nói ta hèn nhất!

Nhưng kẻ này rốt cuộc bị thương nặng đến đâu? Vô công rốt cuộc cao đến đâu? Hắn còn có đòn sát thủ gì? Hiện giờ sức chiến đấu của A Tam thế nào rồi? Tất cả hắn đều không biết...

Trận chiến này liệu có cơ hội thắng không?

103. Chương 103: Mưa

Bởi vì không nắm chắc, cho nên hắn lại hoành kiếm nơi ngực, bước một bước để thăm dò.

Chỉ một bước nhỏ.

Một bước này tiến tới, trước tiên còn dùng lời nói che giấu:

- Ta biết ngươi đã bị thương nặng... ngươi đã chảy máu quá nhiều... ngươi đã là nỗ mạnh hết đà rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn không phản ứng.

Đó là tiếng máu từ chỗ cao nhỏ xuống, “bộp bộp bộp bộp bộp”, nhỏ vào trên người Trần Nhật Nguyệt, nhưng tiếng tách tách tách tách... khe khẽ lại đến từ chỗ Thiên Hạ Đệ Thất.

Vậy khẳng định không phải là tiếng máu từ thân thể bị đứt của Cao Phi nhỏ xuống.

Tiếng “tách tách tách tách” nhỏ bé kia vẫn thấp thoáng vang lên, khiến Diệp Cáo lầm tưởng trời bắt đầu mưa.

“Lầm tưởng” là vì hắn biết rõ không phải.

Bởi vì hắn đang đứng dưới lỗ hổng lớn của nóc nhà, nếu như mưa rơi xuống, hắn nhất định sẽ cảm giác được trước tiên.

Sau khi hắn nói xong câu này sau, phản ứng đầu tiên là trời.

Một tiếng “đùng” vang lên, rần bạc xé rách trời cao.

Bầu trời sáng lên, trong phòng cũng sáng lên.

Chỉ sáng lên, như vậy là đủ rồi.

Ánh mắt Diệp Cáo luôn rất sắc bén. Vô Tình dạy hắn ám khí, trước tiên là rèn luyện nhãn đạo, thị lực của hắn cũng huấn luyện đến mức tốt nhất.

Trong khoảnh khắc này, hắn đã nhìn thấy Thiên Hạ Đệ Thất đứng trước giường, cả người đều là máu.

Mắt trái của Thiên Hạ Đệ Thất có một lỗ thủng, máu không ngừng chảy đến mũi hắn, nhưng sống mũi của hắn cũng đã biến thành một lỗ máu, thế là máu lại tích tụ ở đó, cho đến khi đầy ắp mới tràn ra, chảy xuống dưới môi.

Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất có lẽ muốn nói chuyện, muốn lên tiếng, cho nên khóe miệng của hắn giật giật, nhưng lại nói không ra. Máu vẫn không ngừng chảy xuống, có giọt nhỏ vào trên vai, trên áo, y phục của hắn đã sớm bị huyết tương kết thành những vệt cứng. Có giọt rơi thẳng xuống đất, lại chảy thành một dòng nước nhỏ, vừa gia tăng vừa ngưng kết. Tiếng “tách tách tách tách tách tách” kia chính là tiếng máu chảy xuống.

Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất không giống người, mà giống như một cuồng ma, chết rồi sống lại, cả người đầy máu.

Nếu như hắn giống người, cũng chỉ là một kẻ không hồn, một người máu.

Diệp Cáo mượn ánh chớp thoáng nhìn, lập tức kinh hãi.

Trước giờ hắn chưa từng nhìn thấy một kẻ đáng sợ thế lương như vậy, mà kẻ này lại chưa chết, vẫn còn sống, còn chiến đấu.

Có lẽ, cho dù không chết cũng chỉ còn lại một hơi.

Hắn bị hình tượng hung ác của đối phương dọa cho lùi lại hai bước.

Thật vất vả mới đến gần được hai bước nhỏ, nhưng lại bị lần này “triệt tiêu”.

Có điều hắn lại lập tức vui mừng.

Đối phương bị thương nặng như vậy, hơn nữa còn nhỏ máu thành tiếng, mình còn sợ không đánh nổi hắn sao?

Còn sợ cái gì?

Đúng thế, hùng tâm của hắn nổi dậy, đầu chí bừng lên.

- A Tam, tên này không xong rồi!

Diệp Cáo kêu lên:

- Heo một gan, heo tiểu đệ, trâu ba phổi, trâu lão huynh!

Lúc này hắn đột nhiên kêu lên những từ heo chó trâu ngựa, thoát nghe giống như đang nói nhảm, giống như sốt ruột mất đi không chế, hoàn toàn không có ý nghĩa, nhưng thực ra không phải.

Lời hắn nói đương nhiên là ám hiệu.

Ám hiệu này là “nói” với Trần Nhật Nguyệt.

“Heo một gan” nghĩa là hắn muốn phát động công kích.

“Heo tiểu đệ” nghĩa là ngươi nhất định phải phối hợp.

“Trâu ba phổi” nghĩa là ta chủ công, ngươi yểm hộ.

“Trâu lão huynh” nghĩa là ta vừa lui, ngươi hãy dùng ám khí đánh hắn.

Xem ra lúc này chiến chí của Diệp Cáo đang mạnh, muốn lập chiến công.

Nhưng Trần Nhật Nguyệt lại không lập tức trả lời hắn.

Điều này khiến cho Diệp Cáo lại nảy sinh nghi ngờ, đầu chí khựng lại.

A Tam đang giở trò quỷ gì?

Hắn muốn đi tới, nhưng bỗng ngừng lại, bởi vì hắn phát hiện cả người Thiên Hạ Đệ Thất đã lắc lư lay động, đảo đảo muốn ngã.

Hắn đã xem qua vết thương của Thiên Hạ Đệ Thất, nếu là người bình thường thì đã sớm chết tám lần rồi. Cho dù là cao thủ nội lực thâm hậu, e rằng không chết cũng chỉ còn lại nửa hơi.

Thiên Hạ Đệ Thất có thể cầm cự được đến bây giờ, còn có thể phản công, phản kích, trước tiên đã thương Ôn Tập Nhân, sau đó giết chết Văn Tùy Hán, chẳng những hiểm thấy mà còn khó bề tưởng tượng.

Nhưng người dù sao vẫn là người, là người thì sẽ chết.

Nghĩ đến đây, dũng khí của Diệp Cáo lại dâng lên.

Bất kể A Tam có hành động được hay không, hắn nhất định phải diễn một vở kịch thật hay, để cho công tử xem, để cho đồng môn xem thử, “Âm Sơn Thiết Kiếm” Diệp Cáo hắn là một đại nhân vật đời trời đập đất, có thể gánh có thể vác.

Tay hắn cầm thiết kiếm rất chặt.

Lòng hắn muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất rất kiên định.

Hắn cũng muốn đi xem Cao Phi vẫn đang treo trên xà nhà chờ cứu chữa, trong lòng rất nóng nảy.

Hắn muốn đối phó với cuồng ma đang ở chỗ tối trong phòng, đầu chí đang thiêu đốt hắn như sóng cả cuộn trào, dũng khí đang vồ vập hắn nhấp nhô bất định, rất khẩn trương.

Hắn muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, vì dân trừ hại.

Hắn nhớ lại lúc trước khi Truy Mệnh dạy hắn khinh công, dưới huấn luyện nghiêm khắc, hắn học được cơ sở vọt lên trong chớp mắt, Truy Mệnh đã bảo hắn từ một nhánh cây nhảy sang một thân cây khác.

Hai cây cách nhau một khoảng khá lớn.

Diệp Cáo sợ, không dám nhảy.

Truy Mệnh nói với hắn:

- Nhảy!

Diệp Cáo lắc đầu.

Truy Mệnh thúc giục:

- Đừng sợ, nhảy đi!

Diệp Cáo vẫn sợ.

Truy Mệnh khích lệ vỗ vai hắn:

- Sợ cũng phải nhảy, chỉ cần tập trung nhảy thì sẽ không sợ.

Diệp Cáo nghe vậy lại càng sợ.

- Được, không nhảy, chúng ta chỉ ôn lại bộ pháp, luyện tập như trước.

Truy Mệnh đành phải nói:

- Người nhắm mắt lại đi!

Lúc này Diệp Cáo mới nhẹ nhõm một chút, theo lời nhắm nghiền hai mắt lại.

Truy Mệnh lại nói:

- Người hãy hít thở sâu một hơi!

Diệp Cáo hít hơi, lại thả lỏng một chút.

Truy Mệnh ôn hòa phân phó:

- Người hãy nâng cao thân thể đến tình trạng chuẩn bị thi triển khinh công.

Diệp Cáo cảm thấy mình làm không tệ.

Truy Mệnh đột nhiên quát một tiếng:

- Nhảy!

Sau đó một tay đẩy hẳn ra ngoài.

Lúc đó hẳn sợ đến mức ba hồn nhảy đi bảy phách, trong lục thần (tim, phổi, gan, thận, lách, mật) ít nhất có năm thần rười không nơi nương tựa.

May mắn là vẫn nhảy qua, không sao, bình an.

Sau đó Truy Mệnh nói với hẳn:

- Thay vì sợ hãi, khẩn trương, không bằng buông lỏng, bình khí, tận tâm tận lực làm một phen, nhảy một lần.

Ngay tối nay, hẳn lại gặp phải tình cảnh như vậy.

Kinh nghiệm thực chiến của ba kiếm một đao đồng quả thật không nhiều, đó là do “chủ nhân” Vô Tình của bọn họ thực lực quá mạnh, trước giờ Vô Tình luôn yêu thương bọn họ, chăm sóc bọn họ khi còn nhỏ, không đành để bọn họ mạo hiểm, cho nên rất ít khi bọn họ phải động võ giải quyết vấn đề.

Nhất là khi gặp phải cao thủ hàng đầu, đều do Vô Tình một tay gánh vác.

Còn gặp phải loại cao thủ cuồng ma như Thiên Hạ Đệ Thất, vẫn xem như cực ít, hiếm thấy.

Nhưng Diệp Cáo không có cách nào, hẳn phải kiên trì đối diện.

Trận chiến hôm nay, có phải giống như lúc Truy Mệnh dạy hẳn khinh công, nhắm mắt lại, lấy can đảm, ra sức nhảy (tấn công) là có thể thành công?

Hẳn cần phải tự mình giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, lập một đại công.

Hẳn đang muốn phát động công kích, chợt thấy trước giường càng tối càng mờ, một vệt sáng thăm thẳm màu xanh lá đột nhiên lóe lên.

Đó là con mắt duy nhất của Thiên Hạ Đệ Thất.

Ánh sáng xanh lá này rất sắc bén, lại khiến cho Diệp Cáo sợ đến lạnh người.

Chẳng lẽ đối phương đã khôi phục sức chiến đấu?

Hẳn rất muốn bắt giữ Thiên Hạ Đệ Thất, để không phụ sự ủy thác của công tử.

Tuy nhiên, chuyện này và nhắm mắt lại, hít thở sâu, nhảy một cái, mặc dù đều là một mắt một còn, nhưng dường như vẫn có điểm khác biệt.

Sau đó hắn cũng từng hỏi Truy Mệnh:

- Có phải bất cứ chuyện gì, chỉ cần có dũng khí là có thể làm được?

- Không phải.

Câu trả lời của Truy Mệnh là:

- Chỉ có dũng khí, không có trí tuệ, đó cái dũng của thất phu. Chỉ có dũng khí, không có thực lực, đó là cái dũng của tự cao. Chỉ có dũng khí, không có hiệp nghĩa, đó là cái dũng của hung tàn. Thà rằng không dũng, ít nhất không đến nỗi hại mình hại người.

Hắn muốn bắt giữ Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng có phải không đủ trí tuệ?

Hắn muốn giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng có phải không đủ thực lực?

Hắn muốn diệt trừ mối họa Thiên Hạ Đệ Thất này, chỉ không biết hiệp nghĩa có thể thắng được hung tàn, bỏ khoái có trị được đại ác hay không?

Lỡ may không trị được, lại bị phản kích, vậy thì nguy rồi.

Đây không phải là nhắm mắt lại, hít một hơi, dùng sức nhảy một cái là có thể thành công.

Hắn muốn hỏi ý của Trần Nhật Nguyệt.

Thừa lúc Thiên Hạ Đệ Thất trọng thương hấp hối, chỉ cần mình không tới gần hắn, co chân bỏ chạy, có lẽ hắn sẽ không đuổi kịp.

Mình còn chưa thành niên, cho dù đánh không lại bỏ chạy, đối thủ lại là cuồng ma như Thiên Hạ Đệ Thất, cũng không xem là quá mất mặt.

Nhưng Trần Nhật Nguyệt lại không trả lời, vô thanh vô tức, cũng không nhúc nhích.

Không biết trong hồ lô của Trần Nhật Nguyệt bán thuốc gì?

Hắn càng nghĩ càng giận, cũng càng nghĩ càng sợ.

Dường như tiếng máu chảy càng lớn, càng dày đặc.

Không, đó là mưa.

Mưa...

Nước mưa từ lỗ hổng trên nóc nhà rơi xuống như trút nước.

Diệp Cáo ngẩng mặt lên, trong nháy mắt cả người đều ướt.

Nước mưa rất lạnh.

Lạnh khiến hắn càng tỉnh, cũng càng khẩn trương.

Trong một khách sạn rách nát, hắn đối diện với một sát nhân cuồng ma thân bị trọng thương...

Còn có một đồng liêu sinh tử chưa biết, không nói tiếng nào.

Cùng với một vị tiền bối vẫn đang chảy máu, treo trên xà nhà.

Dưới lầu hình như cũng có chém giết, chiến đấu say sưa, hơn nữa còn kịch liệt.

Hắn lơ ngơ thiết kiếm, trong lòng cẩn thận.

Muốn giết địch, trước tiên phải đảm bảo bình an.

Hắn tuổi còn nhỏ, chí khí lại lớn.

Kẻ địch có thể khiến cho hấn nhất chiến danh thành, hoặc là nhất chiến bại vong, đang ở đối diện với hấn, trong bóng tối, giữa cơn mưa, trước tấm màn.

Hấn phải đối diện.

Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu.

Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu. Máu.

Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa.

Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Mưa.

Máu và mưa.

Đứa trẻ và cuồng ma.

Kiểm và gan.

Thắng và bại.

Chết hay sống?

104. Chương 104: Còn...

Ba người bỏ mạng.

Lúc này những người liều mạng trong nhà mới phát hiện bên ngoài đã mưa.

Viện binh đã tới.

Người tới là “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu, y tới từ cửa tiệm Hán Đường Gia Tư.

Cửa tiệm Hán Đường Gia Tư ở cách vách Danh Lợi Quyền, đây là nguyên nhân bọn họ tới cứu viện khá nhanh, mặc dù vẫn không nhanh hơn đội ngũ Lục Phiến Môn của Khôi Nhĩ và Sa Trần.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Những bồ khoái, bồ đầu như Sa Trần, Khôi Nhĩ, Lão Ô, Đối Thần, Thác Quý, Lâm Cầm Giáp, hoàn toàn chịu sự quản lý của Gia Cát tiên sinh, hơn nữa nghe theo sự điều động của Tứ Đại Danh Bồ Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết, nghiêm chỉnh huấn luyện, hành động thần tốc. Dù ở triều đình bè đảng cấu kết, quyền thần nắm quyền, những người này vẫn có thể gạt đục khơi trong, duy trì trị an cho bình dân, chủ trì công đạo cho bách tính, mạnh mẽ đả kích tội ác, nhanh chóng dập tắt tội phạm. Phần lớn pháp luật của kinh thành được duy trì, hoàn toàn là nhờ những người này nỗ lực liều mạng, đương nhiên rất hiếm có.

Bởi vì Lý Trung Thuận đi báo quan, cho nên Sa Trần, Khôi Nhĩ lập tức dẫn binh chạy tới.

Mặc dù không có lợi ích, hơn nữa quả thật giống như đi tìm cái chết, nhưng trên đời dù sao vẫn có hai chữ “đạo nghĩa”.

Cửa tiệm Hán Đường Gia Tư bên cạnh là phạm vi thế lực của hai đảng Phát Mộng, người chủ sự là “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu. Nghe người ta báo trong Danh Lợi Quyền tiếng la giết chọc trời, gào khóc không ngừng, tình hình rất không ổn, y lập tức mượn người của Hai đảng Phát Mộng, cùng với “Phá Sơn Dao Khách” Ngân Thịnh Tuyết chạy đến cứu viện.

Bọn họ vừa mới bố trí người bên ngoài Danh Lợi Quyền, còn chưa ổn định, đã bị Lôi Bồ phát giác, một đao ba mạng...

Ba đồng bạn đã chết, còn lại đều kinh tâm, kinh hãi.

Lôi Bồ cười hà hà.

Hấn dựng thẳng vai, nhú mày, cả người đầy tinh lực, cười nói:

- Càng nhiều người đến càng tốt... người chết càng nhiều, sự tình càng lớn, lại hợp ý ta...

Không ai nhìn ra vừa rồi hắn còn là một lão già chán nản, ủ rũ, dung tục, mạng không còn dài.

Hiện giờ hắn lại giống như có tinh lực vô tận.

Loại người như hắn, giống như nhìn thấy người khác chảy máu, hắn sẽ lập tức toàn thân đầy máu; giống như nhìn thấy người khác kêu gào tử vong, hắn sẽ tinh thần phấn chấn, đại triển thần uy.

Một người như vậy, thật sự là một ác ma nuốt đến tận xương, ăn tủy biết mùi, xem sự thống khổ của người khác là niềm vui của mình.

Hắn cho rằng là vui, còn cho rằng là vinh.

Ngay lúc này, trong cuồng phong bạo vũ bên ngoài, chợt nghe một tiếng kêu yếu ớt, tuy nhỏ nhưng vẫn có thể thấp thoáng nghe được.

“Ừc ừc ừc ừc... cục cục cục cục cục cục...”

Đó là âm thanh gì? Sao lại khiến người ta sởn tóc gáy như vậy. Giống một người chết lật mình ngồi dậy, cắn vào đầu gối của mình, từ xương đùi gặm lên.

Đó là âm thanh của người, tiếng vang của một người nói chuyện từ miệng.

Người nói chuyện sao lại kỳ quái khó nghe, giống như tiếng dòi bọ bu lấy thi thể, chồng chất lên nhau?

Đó là vì người nói chuyện đã đứt cổ họng, nhưng vẫn chưa tắt thở.

Hắn đang nói chuyện, muốn nói với mọi người.

Đi!

Đi mau!

Đi nhanh lên một chút!

Đây không phải là người, mà là sát tinh, là ác ma!

Đáng tiếc mọi người không ai nghe được hắn nói gì.

Cho dù những lời mà hắn muốn nói, thực ra mọi người đều cảm nhận được.

- Rất êm tai, rất êm tai.

Lôi Bố lại cười hà hà nói:

- Ta luôn cho rằng, tiếng rên rỉ còn hay hơn kêu khóc...

Khi nói câu này, hắn lại nhìn vào Ngư cô nương.

Ngón tay Ngư Hảo Thu đặt lên người huynh đệ họ Ngư đã hoàn toàn lạnh ngắt.

Ngư Đầu, Ngư Vĩ dường như cũng phát giác chuyện này, bọn họ lại đặt tay lên mu bàn tay của Ngư Thiên Lương, sưởi ấm cho nàng.

Người trong giang hồ, vốn nên giúp đỡ lẫn nhau, lớn lớn nhỏ nhỏ, nam nam nữ nữ đều như vậy.

Nhưng ở nơi này lại đang tiến hành tàn sát, diệt tuyệt.

- Đã chết ba tên, còn...

Lôi Bố vung đao:

- Bên ngoài còn lại mười hai tên, muốn ta giết ra, hay là các người đi vào chịu chết?

Hắn vừa nói câu này, chợt nghe một người quát lên:

- Không, ta không chết, người chết!

Một đao chém xuống.

Một đao này rất có khí thế, đến nỗi một đao chém xuống, mọi người đều bất giác cho là ánh chớp.

Nguyên lai không phải, mà là ánh đao.

Một đao này cực nhanh, cho nên khi đao chém ra, có người còn tưởng rằng Lôi Bố lại xuất đao.

Thực ra không phải, người xuất đao là “Phá Sơn Đao Khách” Ngân Thịnh Tuyết.

Y là đại tướng cấp nguyên lão trong hai đảng Phát Mộng, đồng thời cũng gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, trở thành chiến tướng của Tượng Tị tháp.

Y cũng dùng đao.

Y đương nhiên dùng đao.

“Phá Trận Nhất Đao”.

Y chém xuống một đao, Lôi Bố có nhanh cũng không kịp phản kích, chỉ có thể cầm đao ngăn cản.

Một tiếng “keng” vang lên, đốm lửa tung tóe.

Ngân Thịnh Tuyết một đao không trúng, lại cầm đao chém xuống.

“Phá Ma Nhất Đao”.

Lôi Bố hét lớn một tiếng:

- Tốt!

Lại ngăn cản một đao.

Ngân Thịnh Tuyết không nói hai lời, đao thứ ba lại chém xuống trước mặt.

Đó là “Phá Yêu Nhất Đao”.

Lôi Bố rít lên một tiếng.

Tiếng rít này đã hoàn toàn bộc lộ tính tình hiếu sát, hiếu chiến, thích giết chóc của hắn.

Hắn lại ngăn cản một đao, hơn nữa còn phản công một đao.

Đao qua máu bắn.

Ngân Thịnh Tuyết kêu lên một tiếng, trở tay lại là một đao.

“Phá Lập Nhất Đao”.

Lôi Bố lật cổ tay ngăn cản, lần này lại phản công hai đao.

Lúc này bước chân của Ngân Thịnh Tuyết đã loạn choạng, nhưng lại trở tay phát ra một đao.

Đến hiện giờ, y đã một hơi tấn công Lôi Bố năm đao, cũng nghênh đón ba đao của Sát Lục Vương.

Ít nhất y vẫn đang chiến, đang đấu, vẫn còn chưa ngã.

Xem ra thần thoại của Sát Lục Vương đã sắp bị y công phá.

Long Thổ Châu vốn ở bên ngoài, trong mưa.

Y muốn suất lĩnh thuộc hạ cứu giúp, công kích.

Lúc này y cũng mặc kệ tất cả, đột ngột xông vào, vung tay lên, một cái túi vải lớn lập tức trùm lấy Lôi Bố.

Đồng thời Ngân Thịnh Tuyết cũng tấn công một đao.

Bọn họ nhiều năm hợp tác cộng sự, kẻ vai chiến đấu, đã sớm phối hợp khăng khít.

Chỉ cần túi của “Bách Bảo Càn Khôn” của Long Thổ Châu chụp trúng Lôi Bố, “Phá Cự Nhất Đao” của Ngân Thịnh Tuyết nhất định sẽ có hiệu quả, chém chết lão già này trong túi vải.

Liên thủ giết địch, sóng vai hàng ma, Ngân Thịnh Tuyết và Long Thổ Châu đều xung phong đi đầu, liều mình cảm tử.

Đao lên, đao xuống.

Lúc đao lên, ánh đao sáng lên.

Lúc đao xuống, đầu người lại không rơi xuống.

Không biết thế nào, tại khoảnh khắc trước khi túi “Bách Bảo” chụp xuống, Lôi Bố lại tấn công một đao, đồng thời bước chân đạp ngược, lập tức trượt ra ngoài.

Bên ngoài là mưa.

Mưa rơi xuống, mưa rơi rất lớn.

Bên ngoài có người, có mười huynh đệ của Long Thổ Châu...

Sau đó ánh chớp lóe lên.

Không, không phải ánh chớp, mà là ánh đao.

Còn có đầu người.

Máu bắn ra, lẫn vào trong mưa.

Đầu người cuối cùng rơi xuống đất.

Khi Long Thổ Châu phát hiện mình bị dẫn vào trong khách sạn, không thể kịp thời bảo vệ, điều động huynh đệ của mình, lập tức đuổi theo ra ngoài trợ giúp, “viện binh” bên ngoài chỉ còn lại năm người.

Năm người khác đã ngã xuống trong mưa.

Chỉ thấy Lôi Bố tinh thần phấn chấn, hết sức kiêu ngạo, lại nói như ngâm thơ:

- Chỉ còn lại... năm người, tổng cộng ba mươi bảy mạng người, để ta lần lượt chấm dứt.

Ba mươi bảy?

Còn lại năm tên đệ tử của Hai đẳng Phát Mộng, đều bị cuồng ma này đẩy vào trong khách sạn.

Đã chết năm người, còn lại năm người, nhưng còn có Long Thổ Châu và Ngân Thịnh Tuyết, cộng thêm ba mươi một người ban đầu, nói thế nào cũng có ba mươi tám người sống, ít nhất là ba mươi tám người mà hẳn phải giết.

Chẳng lẽ Lôi Bố cũng tính sai?

Không, không sai.

Bởi vì Long Thổ Châu quay đầu lại, đã phát hiện một chuyện khiến y càng kinh hãi.

Chuyện này đủ khiến đầu chí của y vỡ nát.

Trong Danh Lợi Quyền, Ngân Thịnh Tuyết vẫn đang cầm đao, cuối cùng run lên, lắc lư một trận, sau đó ném đao, quỳ xuống, ngã xuống, chết đi.

Y đã sớm trúng mấy đao của Lôi Bố, chỉ là cố gượng không chết mà thôi.

Cố gượng không chết, cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái chết.

Đây chính là sự đáng sợ của Lôi Bố.

Lôi Bố khủng bố.

Bạn có thể dùng phím mũi tên để lùi/sang chương. Các phím WASD cũng có chức năng tương tự như các phím mũi tên.

105. Chương 105: Điểm Điểm Trùng

Trong máu tanh.

Sau màn mưa.

Trước giường.

Trong tối.

“Sát nhân cuồng ma” khiến người ta sợ hãi kia đột nhiên cất tiếng:

- Vừa rồi người nói ta là rác rưởi...

Diệp Cáo đang muốn xuất kích, nghe vậy liền dừng người, cũng ngẩn ra.

Cái gì? Tên sắp chết này còn có thể nói chuyện!

Đối với Diệp Cáo, chợt nghe kẻ địch lên tiếng, cũng giống như trước mặt trúng phải một quyền, công kích lập tức bị chặn đứng, triệt tiêu, lui bước, sự can đảm vừa mới dâng lên lại chìm xuống.

Chuyện này còn chấn động hơn so với nghe rõ nội dung lời nói.

Sau chấn động, Diệp Cáo nhớ lại ý tứ trong lời nói của đối phương, mới chợt sực tỉnh.

Vừa rồi hắn vì muốn tranh phong với Trần Nhật Nguyệt, cố ý ở trước mặt Tiểu Điểu Cao Phi dùng lời chế giễu Thiên Hạ Đệ Thất.

Chợt nghe Thiên Hạ Đệ Thất lại nói:

- Không phải người muốn bạt tai ta sao? Bây giờ không phải người đang không phục sao? Tới đây, bạt tai ta đi!

Diệp Cáo chỉ cảm thấy một luồng hào khí dâng lên.

Người cho rằng ta thật sự sợ người sao?

- Thế nào? Không dám à?

Thiên Hạ Đệ Thất giấu cợt:

- Trẻ con dù sao vẫn là trẻ con, khó thành người tài.

- Người nói gì?

Diệp Cáo gờ kiếm lên, nhưng mũi kiếm của hắn đang rung. Hắn vẫn luôn nhiều lần tự nói với mình: “Diệp Cáo, Diệp Cáo, người phải làm chuyện lớn! Diệp Cáo, Diệp Cáo, người phải trấn định lại! Hành động một lần, giết chết một người, thống thống khoái khoái đánh thắng trận này! Người nhất định phải bình tĩnh! Không được phần nộ, không được giận dữ, không được sợ hãi...”

Cũng không biết vì sao, càng khuyến bảo mình như vậy, tay hắn càng run, kiếm hắn càng rung, lòng càng sợ hãi.

- Ta muốn người hối hận vì đã nói những lời như vậy!

Diệp Cáo dùng ngữ điệu mạnh nhất để vũ trang chính mình.

- Hả?

Thiên Hạ Đệ Thất giống như vừa nói chuyện, vừa nhanh chóng khôi phục, cho nên càng nói càng dài, càng nói càng chưa chất, hạ lưu:

- Ta đang chờ người khiến ta hối hận, để ta khỏi nghĩ nát đầu, cũng không nghĩ ra người làm thế nào để khiến ta hối hận. Dùng cái tay chưa mọc lông của người, hay là thanh kiếm đang phát run của người? Hả?

Diệp Cáo vừa nghe lập tức giận dữ.

Hắn cũng mặc kệ tất cả.

Hắn hét lớn một tiếng, không để ý tới Trần Nhật Nguyệt có xông lên hay không, có tấn công hay không, hắn lao lên trước, toàn lực phát kiếm.

Một kiếm đâm qua màn mưa, đâm vào trái tim của bóng tối.

Kiếm đâm vào bóng tối.

Bóng tối có thể công phá được sao?

Trong bóng tối có gì?

Kẻ địch.

Kẻ địch đang làm gì?

Phản kích.

Một tiếng “pèng” vang lên, kiếm của kẻ địch đã ngăn cản kiếm của hắn. Trong đóm lửa tung toé, âm thanh đó lại không giống như bình thường hai kiếm đụng nhau.

Không phải “keng”, cũng không phải “choang,” mà là “pèng”.

Giống như thứ đối phương dùng không phải kiếm, mà là kiếm thể. Nhưng kiếm thể vốn là thứ trống không, còn Diệp Cáo lại rõ ràng cảm thấy đối phương dùng kiếm.

Kiếm là thực thể, cũng là vũ khí giết người.

Diệp Cáo và hắn đấu một kiếm, chỉ cảm thấy bị “thể” áp bức, phải lui lại một bước.

Trong bóng tối, trong tay đối phương lóe lên ánh sáng lạnh, con mắt duy nhất kia cũng lóe lên ánh sáng xanh.

Diệp Cáo muốn liều mạng.

Một khi đã đánh ra chân hỏa, hắn có thể cương quyết hơn bất cứ ai.

Hắn xông lên phía trước, lại phát ra một kiếm.

Lại là một tiếng “pèng”, hai người lại đấu một kiếm.

Lần này Diệp Cáo lui lại ba bước, chỉ cảm thấy kiếm thể của đối phương hùng hổ bức người, nhưng ngay cả kiếm của kẻ địch, hắn cũng không biết rốt cuộc là hư hay là thực.

Hắn vừa vịn lui tới lỗ thủng nơi ngồi nhà.

Nước mưa hoàn toàn rơi xuống người hắn, nhất thời áo quần ướt đẫm. Hắn cũng bất chợt cảm giác khí lạnh xâm người, đột nhiên tỉnh táo.

Thiên Hạ Đệ Thất không phải dùng kiếm giao thủ với đối phương, hắn chỉ dùng “thể”.

Có “thể” không “thực”.

Cho nên hắn lợi dụng tinh phách và nguyên khí của Diệp Cáo.

Thậm chí có thể nói, hắn đã “hấp thu” kiếm khí của Diệp Cáo để tăng cường kiếm thể của mình, bổ sung nguyên khí của hắn.

Điều này rất đáng sợ.

Nói cách khác, Diệp Cáo càng công kích, chỉ giống như khiến Thiên Hạ Đệ Thất lớn mạnh, trợ giúp hắn khôi phục.

Diệp Cáo vốn cứng đầu tác chiến, hiện giờ đã biến thành tê đầu khổ chiến.

Trong lòng hắn vẫn luôn rối rắm không ổn định. Hắn rõ ràng là người anh dũng nhất trong ba kiếm một đao đồng, lại bị xem là nhát gan nhất; rõ ràng là người can đảm nhất trong đồng môn, lại bị coi là yếu hèn nhất; rõ ràng là người có sức chiến đấu lớn nhất trong đám người này, lại bị xem là lỗ mãng nhất... Nếu không phải vì hắn không phục, hắn muốn biểu hiện, muốn làm đại sự, có lẽ lúc này hắn đã phá cửa chạy

ra, không muốn đối diện với tên sát thủ vừa điên cuồng vừa kỳ dị, tàn nhẫn chỉ vì nhàm chán, mà lại nhàm chán đến mức tàn nhẫn này.

Nhưng hiện giờ hắn đã quyết tâm phải đánh trận này.

Hắn ngưng thần, tụ khí.

Thiết kiếm phát ra tiếng ong ong, mũi kiếm chỉ xéo vào điểm sáng lạnh trên đầu kẻ địch, nhìn giống như đang run rẩy, thật ra là đang rung động.

Một loại rung động do nguyên khí tinh hoa tập trung vào đó, rất dễ khiến người ta tưởng lầm là run rẩy do khiếp sợ.

Sau đó hắn hét lớn một tiếng:

- Người giết em ruột, ta thay Văn Trương giết người!

Vừa nói xong, hắn liền phát ra kiếm thứ ba của mình.

Văn Trương có hai người con trai, một là Văn Tuyết Ngan, tức là Thiên Hạ Đệ Thất, một là Văn Tùy Hán, chính là Phú Quý Sát Nhân Vương. Hai huynh đệ vốn bất hòa, xem thường lẫn nhau, tranh đấu gay gắt.

Nhưng đến tối nay, cuối cùng Thiên Hạ Đệ Thất đã giết chết Văn Tùy Hán. Bất kể Phú Quý Sát Nhân Vương có đáng chết hay không, Thiên Hạ Đệ Thất có thể nói là đã “tự tay sát hại đệ đệ của mình”.

Chẳng lẽ hắn hoàn toàn không cảm thấy có lỗi với phụ thân Văn Trương của mình?

Người dù sao vẫn là người, là người thì sẽ có nhân tính.

Tên này mặc dù hung ác, nhưng tình thân, tình anh em dù sao cũng bản tính con người.

Diệp Cáo cố ý trước tiên kêu lên như vậy, làm loạn tâm thần đối phương.

Chỉ cần quấy nhiễu thần chí của đối phương một chút cũng tốt.

Sau đó hắn xuất kiếm.

Một kiếm này cũng có tên gọi, đó “Cô Khổ Vô Cáo” (bơ vơ có nỗi khổ mà không biết nói với ai).

Một chiêu tên là “Cô Khổ Vô Cáo”, nhưng lại là một chiêu phản kích, công kích lúc gặp phải tuyệt cảnh, dừng cầm cầu sinh, liều mạng cầm tử, không màng liêm sỉ, không sợ nguy hiểm, không chừa thủ đoạn, không quản tất cả. Có thể nói, một kiếm này so với hai kiếm trước chẳng những càng mạnh mẽ, càng bạo ngược, càng đáng sợ, hơn nữa còn thi triển ra công phu bản lĩnh toàn thân Diệp Cáo.

Lúc này hắn đã bắt chấp tất cả.

Hắn liều mạng, vừa dùng kế, vừa dùng kiếm.

Một kiếm đánh tới, “ánh sáng lạnh” trong tay Thiên Hạ Đệ Thất chợt lóe lên.

Mắt thấy lại sắp va chạm, bất ngờ Diệp Cáo xông qua màn mưa đột nhiên ngã xuống.

Hắn vừa ngã, kiếm thế biến đổi, trở thành đâm vào chân Thiên Hạ Đệ Thất.

Vừa rồi khi ứng phó với công kích của Văn Tùy Hán, hắn đã dùng một chiêu này.

Đột nhiên ngã xuống, đó là tuyệt chiêu cứu mạng, cũng là sát chiêu giết người.

Một chiêu “Cô Khổ Vô Cáo” kia cũng lập tức biến thành “Lạc Diệp Quy Căn” (lá rụng về cội).

Hắn muốn trước tiên đâm thủng chân Thiên Hạ Đệ Thất, đả thương “căn bản” của đối phương rồi tính sau.

Nếu như Thiên Hạ Đệ Thất không bị thương, Diệp Cáo có thể đấu được với hắn mấy chiêu?

Điều này rất khó nói.

Nhưng hiện giờ Thiên Hạ Đệ Thất đã bị thương, trọng thương.

Hắn bị trọng thương, thực lực còn lại được bao nhiêu?

Điều này cũng rất khó nói.

Nhưng cho dù hấn bị trọng thương, khả năng ứng biến vẫn khiến người ta kinh ngạc.

Lần này Hoàng Kim kiếm trên tay hấn cuối cùng đã xuất thủ.

Ánh sáng vàng chợt lóe lên.

Chân hấn nhấc lên, mũi kiếm đâm xuống đất, ngăn cản một kiếm của Diệp Cáo.

Một tiếng “keng” vang lên, lần này thật sự là sao vàng tung tóe.

Nhưng Diệp Cáo còn có biến hóa.

Hấn muốn Thiên Hạ Đệ Thất cúi người ngăn cản một kiếm này.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa khom lưng, co tay, kiếm đâm xuống đất, hai chân của Diệp Cáo cũng lập tức đá ra liên tục.

Đây là “Uyên Ương Ngọc Hoàn Hồ Diệp Bộ” của Truy Mệnh.

Một cước đá vào mũi Thiên Hạ Đệ Thất, một cước khác đá vào mắt hấn.

Công kích bất ngờ, công điểm yếu hại, công vào nơi đối phương phải cứu.

Đây là ba yếu quyết công kích lần này của Diệp Cáo.

Hấn đã rắp tâm phải đánh trận cứng chọi cứng này.

Không ngờ thứ hấn gặp phải lại mềm.

Hấn cảm thấy đã đá trúng mục tiêu, nhưng tạo thành bao nhiêu thương tổn cho kẻ địch, hấn lại không rõ lắm.

Thiên Hạ Đệ Thất rõ ràng đã bay ra ngoài, nhưng hai chân Diệp Cáo lại chợt “dính” phải hai thứ giống như còn sống.

Hấn đột nhiên nhớ tới, trên tay Thiên Hạ Đệ Thất có Hoàng Kim kiếm của Văn Tỳ Hấn.

Chẳng lẽ là...

Hai thứ kia trơn nhẵn, mềm nhũn, một dính vào mắt cá chân hấn, một dính vào gót chân trái của hấn.

Mưa, rơi xuống.

Máu, nhỏ xuống.

Kẻ địch đã ngã xuống chưa?

Bằng hữu có đứng lên chưa?

Diệp Cáo lại sợ đến mức cơ hồ muốn khóc lên.

Sâu ở trên chân, mắt cá chân.

Hấn gần như muốn quỳ xuống.

Không thể quỳ!

Cái quỳ này, chỉ sợ cả đời cũng không đứng lên nổi.

106. Chương 106: Hoành Dao Hoành Đoạn

Lôi Bố cầm đao đứng thẳng, tinh thần lạnh lợi, mặt mày rạn rờ. Hấn đứng trong gió trong mưa, chỉ cảm thấy mình giống như đã khôi phục khí lực và tinh lực thời hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, cảm giác này quả thật khiến hấn vui vẻ phi phàm, vô cùng thỏa nguyện.

Hấn còn muốn tiếp tục thỏa nguyện.

Chỉ có giết người, không ngừng giết người, cùng với giết rất nhiều rất nhiều người, mới có thể khiến hắn trở lại thanh xuân, chưa từng già đi.

Chẳng lẽ sứ mệnh của hắn khi còn sống chính là làm cho rất nhiều người chết?

Hắn không biết.

Hắn chỉ biết giết người cũng là một chuyện tạo nghiệt.

Trong quá khứ hắn đã giết không ít người, tạo không ít nghiệt, những sát nghiệt này lại tạo thành sát nghiệt khác, càng ngày càng dày, người bị giết cũng càng ngày càng nhiều (chẳng hạn như hắn giết Giáp, sau đó Ất tới báo thù, hắn đành phải giết Ất, kết quả Bính Đinh đều muốn báo thù cho Ất, hắn lại giết Bính Đinh, lần này ngay cả Mậu Kỷ Canh Tân đều tới, hắn chỉ đành giết hết tất cả...). Nhân tạo thành quả, quả kết thành nhân, đến sau này hắn không muốn giết cũng không được, chỉ có cách giết tiếp...

Thực ra trong Phích Lịch đường, hắn còn có một danh hiệu khác, đó là “Thanh Trừ Sứ Giả”.

“Thanh trừ” chính là “diệt tuyệt”, nếu gặp phải kẻ địch, cứ giao cho Lôi Bố “thanh trừ”.

Cho nên có người gọi hắn là “Thanh Đạo Phu” (phu quét đường) trong Giang Nam Phích Lịch đường, cùng với “Đả Canh Lão” (người điếm canh) Lôi Diễm, hợp lại có thể nói là một cặp bảo bối, cũng là hai tên phản đồ trong Phong Dao Quân Kiếm Lôi gia bảo.

Có điều, hai đại cao thủ Lôi Diễm và Lôi Bố mặc dù đều rời khỏi Lôi môn, một người lần nữa cầm đao, một người tìm lại bảo kiếm, nhưng hai cao thủ tuyệt đỉnh này tuyệt đối sẽ không “hợp lại”, bởi vì hai người luôn thù địch nhau, trước giờ đều tránh gặp mặt, cũng luôn xem thường nhau, cho nên quyết không có cơ hội “liên thủ hợp tác”.

Nhưng hai người đều muốn vượt trội xuất sắc, đều muốn đánh ra thành tựu.

Lôi Bố hiếu sát, đối với hắn thì giết người là chuyện vui.

Lôi Diễm lại không thích giết người, hắn chỉ tổn thương người, thương mà không giết.

Có điều những người bị thương dưới tay hắn, thông thường đều chỉ mong được chết.

Có lúc Lôi Bố đã từng chạy trốn, ẩn nấp trong Giang Nam Lôi gia bảo.

Giang Nam Phích Lịch đường danh động thiên hạ, uy chấn võ lâm. Hắn nấp ở đó, quả thật không ai dám tìm hắn gây phiền toái. Trên thực tế, nếu như hắn không tìm người khác gây phiền toái thì đã cảm ơn trời đất rồi.

Hắn quý ẩn giang hồ là vì tự biết giết chóc quá nặng.

Hắn đã chán máu tanh. Mỗi ngày khi nhắm mắt lại, hắn đều mơ thấy cảnh tượng khi mình giết người, có điều người bị giết lại là chính hắn. Mỗi lần hắn đều thức tỉnh, không thể ngủ được, chưa từng an giấc mười ba năm.

Hắn hiểu được đạo lý kẻ giết người sẽ bị người giết, cho nên hắn muốn lui khỏi giang hồ, bảo toàn bản thân.

Nhưng không được.

Hắn đã bỏ xuống đồ đao, trở về với thuốc nổ và hỏa khí mà gia tộc hắn nhờ đó thành danh, vui đầu nghiên cứu. Nhưng không lâu sau, hắn không nhịn được, lại cầm lấy thanh đao khiến hắn phát ra ánh sáng sinh mệnh, tài hoa phi phạm.

Không cầm đao, hắn nhanh chóng mất đi thần thái.

Không giết người, hắn rất nhanh trở nên lão hóa.

Chỉ khi cầm đao, hắn mới tỏa ra ánh sáng mãnh liệt khác với mọi người.

Cũng chỉ khi giết người, hắn mới phát giác mình còn trẻ tuổi, còn cường tráng, còn có thể vung đao chém xuống giết người như cỏ rác, tự hào khi tước đoạt tính mạng người khác mà chẳng tổn hơi sức.

Hắn đã mắc kẹt.

Hắn quyết định tái xuất giang hồ.

Đao vẫn cầm, người vẫn giết, sau khi hắn tái xuất giang hồ thì ngày càng tệ hơn, giống như có thể nuốt cả vạn dặm, từ Nam Hải giết đến Quan Đông, từ Tây Tạng giết tới Mạc Bắc.

Người khuyến khích hắn làm như vậy là Khiếu Thiên Vương.

Hắn chỉ phục Tra Khiếu Thiên.

Người ủng hộ hắn làm như vậy là Lương Sư Thành.

Hắn vẫn không biết rõ “lai lịch” của Lương thái phó, chỉ biết người này có thể hô phong hoán vũ, lật mây làm mưa, có thể cho hắn tất cả những gì hắn cần, cho nên hắn nghe theo người này.

Bọn họ đều ủng hộ hắn “trở lại”, nhưng đều có một “điều kiện”.

Bọn họ muốn hắn trước tiên “chờ đợi”.

Bởi vì bọn họ tính chuẩn, người của tập đoàn Hữu Kiều hoặc phe phái Thái Kinh nhất định sẽ mời hắn trở lại.

Chỉ cần những kẻ này mời hắn tái xuất giang hồ, như vậy hắn có thể mượn thế đứng lên, tư thông giết địch, gặp người giết người, nhanh chóng thành lập Đại Lôi môn.

Mà người hắn giết, nghiệt gây ra, hành vi và việc làm, tất cả đều có thể đổ lên đầu phe phái chính thức mời hắn vào kinh, mà không liên quan đến Lương Sư Thành, “Nhất Tuyền Thiên” Tra Khiếu Thiên.

Đây là kế một đá hai chim, một công đôi việc.

Người do Lôi Bố giết, thù để người khác gánh.

Khiếu Thiên Vương và Lương Sư Thành chỉ phụ trách đứng sau màn chỉ huy.

Quả nhiên, Lục Phân Bán đường đã mời “Sát Lục Vương” Lôi Bố ra tay.

Có điều Lôi Bính, Lôi Vũ, Lôi Vô Vọng đã gia nhập Lục Phân Bán đường, Lôi Bố lại khinh thường theo gót bọn họ.

Lúc này Mễ công công của tập đoàn Hữu Kiều lại mời hắn “xuống núi”.

Hắn vừa lúc mượn cơ hội này “trở lại”.

Vừa ra giang hồ liền chém giết từng bưng, vừa vào kinh sư liền đại khai sát giới.

Hơn nữa càng giết càng hưng phấn, càng giết càng đã ghiền, xem ra không giết sạch người trong Danh Lợi Quyền thì hắn không thể thỏa mãn.

Hắn đứng trong mưa, cười lớn ba tiếng.

Tiếng cười như khóc, như chim kêu, như vượn hú.

Sau đó hắn xuất đao.

Người trong Danh Lợi Quyền (bất kể là khách, chủ nhân, hay là người cứu viện), còn có ba mươi bảy người sống. Một đao này của hắn chém ai?

Một đao cắt qua, ba người.

Một người bị chém ngang, người này còn xem như chết không thê lương lắm.

Một người khác từ vai trái tới eo phải bị chém nghiêng thành hai nửa, nhất thời vẫn chưa đứt hơi.

Còn một người càng thảm hơn, giống như từ thái dương phải tới gót chân trái bị người ta vót nghiêng, chém thành hình dáng kỳ dị, khác thường, buồn nôn, tàn khốc. Người này nhất thời cũng chưa đứt hơi, nhưng nội tạng toàn thân đều rơi xuống đất.

Ba người này đều không kịp tránh.

Bọn họ thậm chí không ngờ Lôi Bố lại giết mình.

Ba người bị trúng một chiêu “hoành đao hoành đoạn” của Lôi Bố, biến thành sáu mảnh, đó là “Lạc Nhật Xử” Hoàng Hôn, “Thái Dương Toàn” Chung Ngộ và “Bạch Nhiệt Thương” Ngô Dạ.

Bọn họ vốn tưởng rằng Lôi Bố sẽ không hạ thủ với mình.

Bọn họ đã trúng “tâm nữ nhân, châm đáy biển” của Ngư cô nương, đang định rời khỏi tiệm, nhưng trong Danh Lợi Quyển lại xảy ra giết chóc. Bọn họ không thể đi, cũng không dám trốn, chỉ đành trơ mắt nhìn tình cảnh hãi hùng khiếp vía, trợn mắt há mồm.

Bọn họ cho rằng, bất kể tập đoàn Hữu Kiều của “Sát Lục Vương” Lôi Bố, hay là người của phe Khiếu Thiên Vương, đều sẽ không dám ngang nhiên hạ thủ với người của Long Bát thái gia (cũng là tâm phúc của tướng gia).

Do đó, bọn họ cho rằng chỉ cần không chọc giận Lôi Bố, Lôi Sát Lục cũng sẽ không giết bọn họ. Huống hồ khi đêm “đầu người”, Lôi Sát Lục cũng thật sự không tính bọn họ vào.

Nhưng bọn họ đã tính sai.

Cho nên bọn họ chết.

“Tứ Kỳ” đã chết mất ba, người duy nhất còn sống là “Minh Nguyệt Bạt” Lợi Minh.

Dù sao vừa rồi hắn cũng không trúng “Nữ Nhân châm”.

Hắn kịp thời dùng một đôi bịt đồng ngăn cản một đao.

Một nạo bịt bị chém làm hai mảnh.

Nhưng hắn dùng một bịt ở trước, một bịt ở sau, đồng thời che đỡ, có thể miễn cưỡng, may mắn, thoát khỏi hiểm cảnh, ngăn cản được một đao này chém tới.

Cho nên hắn không chết.

Hắn sống một cách kinh tâm động phách.

Sống nhìn ba đồng bạn vốn đang sống sờ sờ, trong nháy mắt đã tan thành từng mảnh, chết thảm trong mưa.

107. Chương 107: Danh Kiếm Danh Liệt

Xem ra tên này muốn giết hết tất cả.

Hắn giết người quyết không chùn tay.

Hắn mới đúng là một kẻ cuồng sát trời sinh.

Sau khi giết nhiều người như vậy, hắn dường như còn chưa thỏa mãn, liền phi thân lên, chém xuống một đao.

Trong cơn mưa, ánh đao như chớp.

Mọi người đều không biết một đao này của hắn muốn giết ai, nhưng chỉ cần hắn xuất đao, người người đều bị nó chấn nhiếp.

Một đao kia của hắn không phải chém người, mà là bẻ gãy.

Bảng hiệu lớn ghi ba chữ “Danh Lợi Quyển” trúng một đao của hắn, đứt làm hai khúc, rơi xuống trong rãnh nước mưa bắt đầu tích tụ.

Lôi Bố dùng một đao chém bảng hiệu thành hai đoạn, thân hình còn ở trên không, ánh mắt chợt lóe lên ánh sáng khác thường, con ngươi nhanh chóng co lại, thần sắc trở nên quái dị.

Bởi vì lúc phi thân lên, hắn thấy Tư Không Tàn Phế và Vu Túc, Vu Quả đang chạy nhanh về phía sau tiệm, giống như vội vàng giữ mạng. Cũng từ đó mà hắn phát hiện, trong mưa, dưới cây, dường như còn có một bóng người.

Đó là ai?

Ai ở trong tối? Dưới cây? Cách xa như vậy và trong hạt mưa liên miên như vậy, vẫn có thể truyền đến một loại sát khí cực kỳ cực dị.

Một mình hắn đương đầu với mấy chục người, chiếm hết thượng phong, chế ngự toàn trường. Lúc đang hăng hái nhất, sát tính nổi lên, đột nhiên vô tình liếc thấy người này, khiến hắn đang thoả thuê mãn nguyện chợt sinh ra một cảm giác kỳ lạ.

Đó là cảm giác không lành.

Tình hình tối nay vốn đã hoàn toàn do hắn nắm giữ đại quyền sinh sát, nhưng lúc này, nhìn thấy trong mưa phía xa còn có một người, hắn lại cảm thấy nơi ấy đang có một tử thần.

Bản thân hắn vẫn chỉ là một kẻ giết người, còn trong bóng râm kia dường như mới là một vị thần tử vong.

Cảm giác này khiến hắn giống như lưng bị kim chích, không hề dễ chịu.

Hắn thật sự muốn lập tức xông đến, giết chết người trong bóng râm kia rồi tính sau.

Nhưng chỉ cần hắn vừa đi ra, người trong tiệm nhất định sẽ chạy hết, hắn lại chỉ có thể giết một người. Nếu không phải bị vây trong tiệm, đóng cửa đánh chó, hắn có lợi hại cũng không dám một mình giết sạch toàn bộ, một người cũng không bỏ sót.

Không sai, lần này hắn muốn chém giết một trận tung bừng trong kinh thành. Nhưng sau khi giết xong, oan ức này phải do tập đoàn Hữu Kiều gánh lấy, còn hắn lại mượn chuyện này để lập uy dương danh.

Hiện giờ, hắn thấy Tư Không Tàn Phế và huynh đệ họ Vu chạy như bay, giống như chỉ cần đến gần người họ, tất cả sẽ không còn trở ngại, trời đánh cũng không sợ. Người này rốt cuộc là ai?

Lúc hắn bắt đầu giết người, Khai Hợp Thần Quân và Vu Quả, Vu Túc đã rời khỏi Danh Lợi Quyền. Hắn không xác định bọn họ có biết tình hình bên trong hay không, nhưng hắn không định để ba người này sống sót.

Có điều hắn cũng không muốn vì giết ba người này mà bỏ qua đám người trong tiệm, ngoài tiệm.

Không biết vì sao, mặc dù hắn rất muốn vượt qua cửa tiệm, vượt qua mưa gió, đi cân thử “sức nặng” của quái nhân trong mưa kia, nhưng hắn luôn luôn hiếu sát hiếu chiến, trực giác lại dường như rất muốn tránh xa người này.

Tại sao?

Hắn cũng không nói được nguyên nhân.

Vừa khéo, lúc này lại có một chuyện đã cắt đứt nghi ngờ và mạch suy nghĩ của hắn.

Đó là một cây kéo.

Một cây kéo vàng khảm răng cưa, giống như miệng cạp, rắc một tiếng là có thể cắt đứt một chiếc đầu người đầm đìa máu.

Cây kéo kia cắt vào eo hắn.

Đó là vũ khí thành danh “Thị Phi tiễn” của Tôn Vưu Liệt, hiện nay lại thành binh khí thuận tiện của Tôn Thanh Nha.

Chỉ cần hắn bị cây kéo kia kẹp trúng, rắc một tiếng, hắn cũng sẽ giống như băng hiệu dưới đao của hắn, đứt thành hai khúc.

Công kích hắn không chỉ có một cây kéo, mà còn có một thanh danh kiếm, “Tảo Mi kiếm”.

Không chỉ có một kiếm một kéo, mà còn có bảy tám loại binh khí khác.

Bởi vì một bộ phận huynh đệ của Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu đã chạy tới, tổng cộng có mười ba người.

Sáu tên đệ tử đến từ Tượng Tị tháp, do “Tảo Mi Tài Tử” Tống Triển Mi chỉ huy.

Còn lại bảy tên hảo thủ của Phong Vũ lâu, do Tôn Thanh Nha thống lĩnh.

Bọn họ vừa đến, nhìn thấy tình hình như vậy, lập tức toàn lực chặn đánh Sát Lục Vương.

Bọn họ không nói chuyện, cũng không la hét.

Tên này đã tàn sát nhiều hảo huynh đệ, hảo bằng hữu của bọn họ như vậy, đó là địch chứ không phải bạn.

Nếu là kẻ địch chứ không phải bằng hữu, vậy thì không cần phải nói, trước tiên giết chết rồi tính sau.

Thậm chí bọn họ cũng không cần hỏi nguyên do, tình tiết, ân oán, thị phi trong đó.

Bởi vì đã không cần thiết.

Phong Vũ lâu, Tượng Tị tháp và Lục Phiến Môn, hai đảng Phát Mộng, Danh Lợi Quyển vốn là “bạn”. Ai tàn sát “bằng hữu” của bọn họ, đương nhiên chính là kẻ địch. Bất kể hấn là ai, cũng mặc kệ là vì nguyên nhân gì, người nhà đương nhiên phải đi giúp “người nhà”. Nếu không, thế nào là “người nhà”, ai là “người nhà” với người, còn xem như là “người nhà” gì nữa?

Cho nên bọn họ không nói hai lời, đồng loạt tấn công Lôi Bố.

Lôi Bố trong mưa.

Sát Lục Vương giết người như si, hiếu chiến như điên.

Đối với chém giết, Lôi Bố quả thật như si như say. Mặc dù có một đạo hấn đã ngừng giết chóc, lui khỏi giang hồ, trở lại Giang Nam Phích Lịch đường, nhưng tối tối vẫn mơ thấy mình bị người ta giết mổ, đêm đêm thức tỉnh, không thể ngủ được.

Cho đến khi hấn rời khỏi Lôi gia bảo, sáng lập nên Đại Lôi đường, giết chóc như trước, ngày một nặng hơn, hấn lại ăn no ngủ ngon, ngày ngày tinh thần sung túc, đêm đêm an giấc không lo.

Giống như gần đây, hấn mới vào kinh, trước tiên phải ẩn giấu, thừa cơ hành động. Đoạn thời gian này hấn trải qua rất không thoải mái, tinh thần sa sút, chán nản khó chịu, khổ không thể tả.

Hiện nay vừa giết người, hấn lại trở nên hăng hái.

Nhưng xem ra, tối nay người phải giết thật sự không ít, hơn nữa còn càng giết càng nhiều.

Trong nháy mắt khi bị tập kích, không biết vì sao, Lôi Bố chợt nhớ tới trong tiệm còn có thiếu niên trắng mập xĩa răng gãy mũi, không ngừng nhúc nhích, cùng với ba người thần trí ngẩn ngơ, còn có hai trẻ một già kia, trong lòng chợt giật mình một cái.

108. Chương 108: Cá Chết

Cá có rất nhiều loại, hung dữ, hiền lành, to lớn, nhỏ bé, có vây, không vây, nhưng đại khái có thể chia làm hai loại, chết và sống.

Nếu như nói, Diệp Cáo có thể xem là một con cá có sức chiến đấu rất mạnh, Trần Nhật Nguyệt lại giống như một con cá trơn nhẵn, vậy hiện giờ cả hai đều giống nhau, đã trở thành “cá chết”.

Đặc trưng của “cá chết” là không thể động đậy, mất đi năng lực phản kích, mặc cho người ta xâu xé.

Tình cảnh của Diệp Cáo hiện giờ chính là như vậy.

Hai con “điểm điểm trùng” kia vừa dính vào mắt cá, trên chân, phản ứng đầu tiên của hắn là bụng dưới ngứa ran, sau đó nhanh chóng lan đến đầu, da đầu ngứa ngáy, hai bên thái dương nóng lên, dạ dày co rúm, như muốn nôn mửa.

Hiệu quả nhanh chóng.

Hắn muốn gắng gượng, nhưng hai chân đã bắt đầu nhũn ra.

(Tên tiểu quỷ lưỡng tính chết tiệt kia sao còn không ra tay giúp? Vừa rồi hắn đã miễn cưỡng đấu với Thiên Hạ Đệ Thất, nếu như A Tam kịp thời giúp hắn một tay, đã không rơi vào tình cảnh này.)

Hắn không cử động được, nhưng lúc này hắn lại nghe được một âm thanh.

Tiếng thở dốc.

Đó là tiếng thở gấp của Thiên Hạ Đệ Thất, còn có tiếng rên rỉ.

Lần này Thiên Hạ Đệ Thất đã không kìm được rên rỉ thành tiếng, thậm chí ngồi xổm xuống đất, thân thể nửa nghiêng, dáng vẻ rất đau đớn.

Xem ra, Thiên Hạ Đệ Thất tuy đã “ám toán” hắn một chiêu, nhưng bản thân cũng không dễ chịu.

Dù sao Thiên Hạ Đệ Thất đã bị thương nặng, hơn nữa còn bị thương nhiều lần, chảy rất nhiều máu. Tuy hắn vẫn có thể “chéng ngự” Diệp Cáo, nhưng một chút sức chiến đấu và tinh khí vừa ngưng tụ được đã tiêu tan.

Đáng tiếc lúc này Diệp Cáo lại không thể ra tay.

Nếu như nói, Diệp Cáo đã mất đi năng lực phản kích giống như một con cá sắp chết, vậy thì Thiên Hạ Đệ Thất lúc này cũng giống như một con cá nhảy lên bờ, thiếu nước, sớm muộn gì cũng thành cá chết.

Diệp Cáo cố gắng trấn định, giờ kiểm ngang ngực, quát lên:

- Ta thấy ngươi cũng không cầm cự được bao lâu nữa, còn không chém đầu...

Nói đến đây, hắn lại phát giác đúng là dư thừa. “Chém đầu” gì chứ, hắn đã không thể đi qua chém đầu Thiên Hạ Đệ Thất, mà Văn Tuyết Ngạn cũng chắc chắn sẽ không tự cắt đầu mình, hai tay dâng lên cho hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất dường như vẫn chưa đứng nổi, chỉ mắng ba chữ:

- Tiểu tạp chủng...

Sau đó hét lên một tiếng.

Diệp Cáo vừa nghe, cơn giận liền dâng lên.

Hắn muốn bất chấp tất cả, hai chân phát lực bay vọt lên, một kiếm chém ngã kẻ địch rồi tính sau.

Dù sao Thiên Hạ Đệ Thất đã giống như nỗ lực hết đà, quyết không chịu được ba chiêu hai thức bốn kiếm năm hiệp.

Nhưng hai đầu gối của hắn vừa cong lại, còn chưa dùng sức, đột nhiên cơn đau thấu xương ập đến, từ mắt cá chân truyền vào tâm phổi, đau đến mức khiến cho hắn kêu lớn một tiếng, gần như nước mắt nước mũi đều chảy ra, may mà không phải ra cả đại tiểu tiện.

Tất cả đều vì tiếng hét kia của Thiên Hạ Đệ Thất.

Hai con sâu kia lập tức co lại, chui vào trong thịt, khiến Diệp Cáo đau đến chết đi sống lại, nhất thời ngay cả kiếm cũng ném đi, hai tay nắm chặt con sâu muốn kéo ra ngoài. Nhưng vừa kéo một cái, càng đau đến kinh tâm động phách, nếu cứ cố kéo như vậy, e rằng ngay cả da thịt và xương cũng bị xé rách.

Diệp Cáo đau đến mức không chịu nổi, sự kinh hãi càng không chịu nổi.

“Điểm điểm trùng” này quả thật giống như ruồi bu thi thể, hút tủy ăn xương.

May mắn vào lúc này, ngoài cửa bỗng có người quát một tiếng:

- Hừ, tên yêu quái người, chỉ biết bắt nạt trẻ con sao!

Cũng có người kêu lên:

- Các người xem, Cao đại phu bị thương như vậy, còn treo trên xà nhà, hóa ra là do tên yêu quái một mắt này làm hại, mau tới giết hắn!

Cũng có người hô to gọi nhỏ:

- Dưới lầu có một tên cuồng sát, trên lầu cũng có một tên huyết ma. Chúng ta trước tiên hợp sức trừ ma, sau đó xuống lầu đồ yêu!

Người nói có nam có nữ, bảy miệng tám lưỡi.

Những người này vốn là khách trọ, kỹ nữ, tạp dịch trên lầu. Bọn họ nghe tiếng đánh nhau, đã sớm thức tỉnh, ló đầu ra nhìn, phát hiện trên lầu dưới lầu đều có thương vong. Bọn họ vốn định lén chạy đi, nhưng đã không xuống lầu được, lại không dám trực tiếp giao chiến với Thiên Hạ Đệ Thất cả người đầy máu, cho nên nửa tiến nửa lui, tim lớn gan nhỏ, nhất thời không biết nên trốn ở trong phòng, hay là anh dũng tác chiến.

Nhưng những người này tụ tập càng lúc càng nhiều, cuối cùng có một người khá can đảm, nhân lúc đông người quát lên câu này. Thế là mọi người lập tức hò hét, người một câu, ta một câu, có người còn cầm binh khí, tất cả đều giận dữ muốn xông vào phòng giết chết Thiên Hạ Đệ Thất. Nhất thời thanh thế dào dạt, khí thế bừng bừng.

Thiên Hạ Đệ Thất từ từ đứng lên, nhưng vẫn khom người, eo và lưng tạo thành một góc vuông.

Con mắt duy nhất của hắn vẫn lóe lên sát khí lạnh lẽo.

Hắn nhìn ra ngoài cửa, nơi ánh mắt quét qua giống như vang lên tiếng lè xè.

Những người đứng chắn ở cửa lập tức lui lại phân nửa.

Có hai người vốn là tạp dịch trong tiệm, thấy Cao Phi đang hấp hối, trong tiệm xảy ra án mạng, lại phát hiện Thiên Hạ Đệ Thất bị thương nặng, cho rằng có thể thừa dịp này lấy mạng hắn. Bọn họ lập tức nhìn nhau một cái, sau đó hét lên, một người cầm thương chổi, một người cầm thương nanh sói, xông vào trong phòng, chia làm trái phải tấn công Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên lui tới, sau một tiếng “vù”, người đã không còn thấy.

Thương đâm vào khoảng không.

Hắn lại cắn vào cổ người sử dụng thương chổi, hai tay giữ lấy người nọ.

Người nọ giãy giụa nhưng không thoát được. Một người khác vội vàng cầm thương nanh sói cứu hắn, đâm tới một thương, nhưng không trúng Thiên Hạ Đệ Thất, ngược lại đâm vào ngực thanh niên sử dụng thương chổi, phun ra một chùm máu, kêu lên một tiếng, lập tức mất mạng.

Người dùng thương nanh sói này lại bị Thiên Hạ Đệ Thất dùng hai tay giữ lấy eo, cắn vào động mạch lớn bên cổ phải của hắn.

Người này kêu lên mấy tiếng. Những người bên ngoài quát lớn mắng chửi, nhưng nhất thời lại không dám đi vào.

Diệp Cáo vừa đau vừa vội, vừa hoảng vừa sợ, bởi vì hắn phát hiện một chuyện kinh khủng.

Thiên Hạ Đệ Thất đang hút máu.

Hắn hút máu người.

109. Chương 109: Tiểu Trùng Và Đại Trùng (con Sâu Và Con Cọp)

Chẳng lẽ Thiên Hạ Đệ Thất đã chết, hiện giờ lại biến thành một thi thể sống, hút máu khắp nơi?

Trần Nhật Nguyệt luôn sợ quỷ, nghĩ đến đây hai chân đã mềm ra, nếu như có thể ngã thì hẳn đã sớm nằm xuống rồi.

Nhưng hắn không ngã được, bởi vì hắn không thể cử động.

Lúc Cao Phi bảo hắn đi giải “huyết cam” cho Thiên Hạ Đệ Thất, vì không đề phòng nên bị Thiên Hạ Đệ Thất chế ngự hai huyết đạo, chẳng những toàn thân không thể động đậy, ngay cả huyết cam cũng bị phong tỏa.

Khi Văn Tùy Hán tấn công vào phòng số mười chín, vốn định giết chết ca ca của hắn.

Hắn muốn tự tay giết chết đối phương.

Không ngờ, hắn chẳng những đã tạo cơ hội sống cho Thiên Hạ Đệ Thất, mà còn tạo cơ hội tốt để Thiên Hạ Đệ Thất phản kích.

Bởi vì khi đó, “Tiểu Điểu” Cao Phi và Trần Nhật Nguyệt đang ra sức cứu chữa Thiên Hạ Đệ Thất. Trình tự cấp cứu đã hoàn thành, thuốc đã bôi, kể cả thủ pháp xoa bóp huyết đạo của Diệp Cáo cũng đã dùng, đại khái đã giữ được mạng của Thiên Hạ Đệ Thất. Vì để tiện việc cho việc cứu chữa, bọn họ đành phải giải huyết đạo bị khống chế của Thiên Hạ Đệ Thất.

Bọn họ đã cứu sống hắn, nhưng ba người đã cấp cứu cũng không thể khẳng định chắc chắn thành công. Có đôi lúc, ngoài thuốc, kim châm và y lý, còn phải dựa vào sức sống ngoan cường của người hấp hối, mới có thể hồi phục sinh cơ.

Bọn họ đang định xem xét Thiên Hạ Đệ Thất có thể sống tiếp hay không, sau đó mới phong tỏa yếu huyết của hắn. Nhưng lúc này Tư Không Tàn Phế và Vu Quả, Vu Túc đã tấn công vào, khiến ba người Cao, Diệp, Trần phải ra tay ứng phó. Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất đang hồi phục lại.

Sau đó “Phú Quý Sát Nhân Vương” Văn Tùy Hán cũng tấn công vào gian phòng này.

Bọn họ đã thu hút sự chú ý của đám người Diệp Cáo, Cao Phi, Trần Nhật Nguyệt, vì vậy Thiên Hạ Đệ Thất đã nắm lấy cơ hội.

Đầu chí cầu sinh của hắn ngoan cường biết bao, chỉ cần sống được, hắn lập tức mưu đồ phản kích.

Bởi vì hắn tu luyện kỳ công, phần lớn huyết vị trên người đều đảo loạn lệch hướng, rất nhanh đã hóa giải một chút cấm chế còn lại.

Thừa dịp Trần Nhật Nguyệt đi tới giải huyết cho hắn, nhất thời không phòng bị, hắn lập tức chế ngự Trần Nhật Nguyệt, lại điểm vào huyết cam của đối phương. Sau đó hắn dùng một tay ấn vào huyết Thiên Trung của Trần Nhật Nguyệt, hút lấy không ít nội lực, nhằm để bổ sung tinh lực mất đi sau khi bị thương. Hắn không dám ra tay nặng, bởi vì không muốn kinh động đến Văn Tùy Hán và Cao Phi.

Vì vậy Trần Nhật Nguyệt đứng thẳng ở đó, từng bị Văn Tùy Hán quét một cái nhưng vẫn không ngã, không phải do hắn dũng mãnh, mà là khớp xương gân mạch của hắn đều căng cứng, không thể ngã được.

Hắn có khổ tự mình biết.

Hắn muốn thông báo cho Cao Phi, Diệp Cáo, hắn đã “trúng mai phục”, Thiên Hạ Đệ Thất không chết, phải cẩn thận.

Nhưng hắn lại không nói nên lời.

Hắn thấy Cao Phi trọng thương, Văn Tùy Hán bỏ mạng, Diệp Cáo một mình chiến đấu với Thiên Hạ Đệ Thất. Không phải hắn không muốn giúp, mà hiện giờ ngoại trừ đầu óc rõ ràng, mắt nhìn thấy được, tay chân lại không thể nhúc nhích, ngay cả rầm cũng không đánh được một cái.

Khí! Đúng, là khí!

Trong y đạo mà hần thông thuộc, có một phương pháp trị liệu khi huyết mạch không thông, đó là tìm cách vận “khí” tụ “khí”, ra sức cường hóa, di chuyển huyết vị kinh mạch, dù chỉ một phân một tấc cũng có thể hóa giải nguy khốn.

Nhưng muốn vận “khí” này lại cần chút “lực”.

Hiện giờ Trần Nhật Nguyệt vô khí vô lực, giống như một người muốn đi cày ruộng, nhưng không có cuốc, lại không tìm được đất đai, lấy gì để trồng trọt?

Khi Diệp Cáo và Thiên Hạ Đệ Thất giao chiến, hần đã rất gấp, biết rõ nếu như lúc này không thể chế ngự Thiên Hạ Đệ Thất, chẳng những Diệp Cáo thâm, ngay cả hần cũng sẽ xong đời.

Hần tuy gấp, nhưng luôn thông minh hơn người, biết nắm bắt thời cơ, đương nhiên không phải chỉ đứng yên chờ cứu tinh.

Hần cố gắng tụ khí, được chút nào hay chút nấy.

Chỉ cần có được một ngưng nguyên khí, hần sẽ có thể dựa vào hiểu biết y học để di chuyển huyết vị, dùng khí hoạt huyết, tụ giải cầm chế.

Nhưng chuyện này cần có thời gian.

Càng tệ hơn, Thiên Hạ Đệ Thất ở trong tối không biết dùng thủ pháp hèn hạ gì, đã hút lấy một phần công lực và nguyên khí của hần.

Sở dĩ Thiên Hạ Đệ Thất có thể dùng “Thế kiếm”, một kích đột ngột giết chết Văn Tùy Hán, chính là nhờ công lực “mượn được” từ Trần Nhật Nguyệt.

Hành động này lại hao tổn rất nhiều nguyên khí của Trần Nhật Nguyệt.

Huyết đạo của Trần Nhật Nguyệt bị khống chế, chỉ có y thuật đầy bụng, nhưng nhất thời lại không kịp bổ sung một chút “khí” bị mất đi này.

Hần khựng ra ở đó, giống như một con sâu nhỏ cứng ngắc.

Hần thấy Diệp Cáo thất thủ, Thiên Hạ Đệ Thất bắt đầu “hút máu”, hơn nữa ở trong tối, trong tiếng mưa rơi, dần dần có thể nghe được tiếng vang lúc ánh sáng lạnh từ con mắt duy nhất của Thiên Hạ Đệ Thất quét qua, khiến trong lòng hần thâm kêu không ổn.

Dù sao Thiên Hạ Đệ Thất đã bị thương rất nặng, thể lực hao tổn, chảy máu quá độ, cho nên hần muốn nhanh chóng hút thật nhiều máu tươi, nhằm để bổ sung thể lực công lực của mình.

Nói cách khác, Thiên Hạ Đệ Thất hút máu càng nhiều, võ công lại khôi phục càng nhanh.

Cho nên, muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất thì phải nhân lúc này, không thể để cho hần tiếp tục giết người, cũng không thể để cho hần tiếp tục hút máu.

Trần Nhật Nguyệt biết hiện giờ là thời điểm máu chốt, giây phút sống chết.

Đáng tiếc Diệp Cáo hình như lại không biết.

Hần cúi người khom lưng ở đó, không biết làm gì với hai con “sâu” dưới chân, giống như một con cạp vắn vẹo.

Đối với hai con “sâu” nơi mắt cá, Diệp Cáo quả thật rút không được, bỏ không xong, đau đớn muốn chết, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Hần căm giận Trần Nhật Nguyệt.

A Tam chết tiệt, tên lương tính người, lại đứng trơ trơ ra ở đó, giống như một con sâu phơi khô vậy! Sao không qua đây giúp ta giải quyết hai thứ đáng ghét này!

Thực ra hần không biết, Thiên Hạ Đệ Thất vốn không hiểu cách dùng thật sự của “điểm điểm trùng” của Văn Tùy Hán. Nếu như dùng đúng cách, điểm điểm trùng sẽ chui vào trong xương tủy của hần, khi đó cho dù hần không đau chết thì cũng sớm phát điên rồi.

Diệp Cáo còn không nổi điên, cho nên hắn nghĩ đến một biện pháp.

Lửa.

Hắn từ trong vạt áo lấy ra hai tờ giấy, cố gắng “không kinh động” đến cặp sâu kia, dùng đá lửa đốt giấy, sau đó nhanh chóng cúi người, dùng ngọn lửa hơ vào hai con sâu còn lộ ra một khúc đuôi.

Hắn làm như vậy là quyết định liều một phen.

Hơ lửa như vậy, kết quả không phải sâu nhả ra, chính là chui vào trong xương thịt của hắn.

Nhưng hắn không thể không liều.

Liều có lẽ vẫn sống được, không liều thì chỉ có một con đường chết.

110. Chương 110: Thân Thể Đau Đớn

Sau hai tiếng “xè xè”, bất ngờ, may mắn, ngoài dự liệu là hai con sâu kia đồng loạt nhả ra, rơi xuống, hơn nữa còn phát ra tiếng xì xì, trong nháy mắt hóa thành hai bãi dơ vừa nồng vừa hôi.

Hóa ra loại “điểm điểm trùng” này sợ nhất là lửa, khắc tinh lớn nhất là nóng.

Nóng lên thì sẽ chết, vừa chết sẽ tan ra.

Nóng chảy thành hai bãi dơ bẩn như bùn lầy.

Diệp Cáo thoát khỏi hai con sâu, trong lòng mừng rỡ, nhưng nhất thời cũng không dễ chịu.

Bởi vì lúc hai con sâu sắp chết, còn tức giận cắn hắn một nhát, tiết ra rất nhiều nọc độc, khiến hai chân hắn tê một trận, đau một trận. Hai chân giống như đột nhiên mất xương, mềm như bông vải, ngã xuống đất.

Trên đất có nước mưa, cũng có máu.

Trên mặt Diệp Cáo nhất thời có mưa có máu, cũng có nước mắt.

Nhân sinh vốn có gió có mưa, tất cả chiến dịch trong đời người vốn có máu có lệ.

Lúc này, nếu như Thiên Hạ Đệ Thất còn ở trong phòng, Diệp Cáo sẽ không thể phá giải hai con “điểm điểm trùng” kia.

May mắn, hiện giờ Thiên Hạ Đệ Thất lại không ở hiện trường.

May mắn và bất hạnh có lúc là tương đối. Chẳng hạn như cá ăn sâu, đối với cá thì là chuyện tốt, đối với sâu lại là vận dữ; cá ăn môi, đối với cá thì là vận xấu, đối với người dùng môi lại là chuyện tốt.

Bất hạnh là đám người bên ngoài kia.

Thiên Hạ Đệ Thất hút khô máu của hai tiểu tử, con mắt duy nhất phát ra tiếng xì xì, lóe lên ánh sáng lạnh. Hắn đột nhiên nhặt lấy bọc vải trên bàn, giống như một con báo vọt ra ngoài. Nhất thời bên ngoài vang lên tiếng giao đấu, không dứt bên tai.

Bắt đầu là giao đấu.

Giao đấu, ít nhất vẫn có thể liều, vẫn có thể đấu.

Sau đó là vùng vẫy.

Vùng vẫy, chỉ là cầu sống, cầu sinh, cầu tồn, đã mất đi năng lực phản kích.

Sau đó là tiếng gào khóc, kêu thảm, rống giận, rên rỉ, liên miên không dứt.

Tiếp theo là tiếng quát lớn.

- Yêu quái này...

- Không được rồi...

- Mau lui lại...

- Hắn không phải là người, không thể đánh tiếp.

Đều là những câu kinh hoàng có đầu không đuôi.

Còn có tiếng nhào xuống đất, đập xuống đất, ngã xuống đất.

Rất nhanh đã không có âm thanh nữa.

Diệp Cáo mặc kệ thân thể đau đớn đang dày vò, dùng tay bò đi, đồng thời kêu lên:

- A Tam, A Tam, mau, mau... chân của ta không cử động được, người chết rồi sao? Mau đi thông báo cho công tử...

Nhưng hắn phát hiện không có tiếng trả lời, trong lòng biết Trần Nhật Nguyệt đã lành ít dữ nhiều.

Tình thế bên ngoài càng lúc càng hung hiểm.

Lúc này hắn đã quên mình không có sức để đứng, càng quên đi sợ hãi, chỉ nhớ mình là một con người, cũng là một cỗ khoái nhô ăn cơm công môn. Hắn quyết không thể mặc cho Thiên Hạ Đệ Thất ngông cuồng giết chóc ở bên ngoài.

Vì vậy hắn dùng hai khuỷu tay bò ra.

Bên ngoài rất tối.

Trong hành lang có một số cửa sổ không khép kín, có một số cửa phòng bị đánh vỡ, mưa gió tiêu điều từ bên ngoài thổi vào.

Diệp Cáo nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ.

Trên đường đi đều là người chết.

Những người vừa rồi vẫn còn sống, hiện giờ đều đã chết.

Trong số những người này, có người cổ họng thủng một lỗ, có người ngực bị đâm xuyên qua, máu chảy như trút.

Có một người giống như con dơi, hành động giống như tro tàn trong gió, chọt bay vào phòng, lại bay ra ngoài, nằm trên những thi thể, từng người từng người, lần lượt hút máu người chết.

Người này đương nhiên là Thiên Hạ Đệ Thất.

Hiện giờ con mắt duy nhất của hắn phát ra ánh sáng lạnh, trong bóng tối giống như một viên bảo thạch màu xanh lá khảm dưới trán.

Diệp Cáo chỉ cảm thấy da gà đồng loạt nổi lên.

Trong thời gian ngắn như vậy, Thiên Hạ Đệ Thất đã giết sạch mọi người trên lầu, bao gồm khách trọ và kỹ nữ, tạp dịch, bất kể lẫn trốn hay chiến đấu đến cùng, đều chết dưới thủ pháp kỳ dị của hắn.

Mà hắn cũng phát hiện Diệp Cáo đang từ trong phòng “bò ra ngoài”.

Hắn dùng một con mắt màu xanh lục nhìn chằm chằm vào đối phương, vẫn nằm trên đất, tiếp tục hút máu, cục cục thành tiếng, xì xì có vị.

Diệp Cáo dùng một tay chống xuống đất, một tay cầm kiếm chỉ vào kẻ giống như yêu quái kia, hét lớn:

- Người... dừng tay!

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất lại không ra tay, bởi vì hắn đã không cần động thủ nữa.

Diệp Cáo đành phải đổi giọng quát lên:

- Người... dừng miệng!

Thiên Hạ Đệ Thất lại dừng hút máu.

Hắn ngẩng đầu lên, dùng một con mắt nhìn chăm chú vào đối phương, khiến Diệp Cáo cảm thấy mình bị con mắt xanh phát ra ánh sáng lạnh này nhìn đến mặt cũng xanh lá.

Sau đó Thiên Hạ Đệ Thất vứt bỏ thi thể nữ nhân trên tay, từ từ đứng lên, dùng ống tay áo lau vết máu trên môi.

Tiếp đó hắn lướt tới, vượt qua người Diệp Cáo, lại tiến vào trong phòng.

Diệp Cáo vừa thấy thân pháp của hắn, trong lòng không nhịn được kêu khổ. Xem ra, công lực của Thiên Hạ Đệ Thất ít nhất đã khôi phục hơn phân nửa.

Càng đáng sợ là hắn vẫn không đi.

Chẳng những không đi, ngược lại còn trở vào trong phòng.

Sau khi vào phòng, Thiên Hạ Đệ Thất lại làm một chuyện.

Đốt đèn.

Sau khi đốt đèn, Thiên Hạ Đệ Thất mở bọc vải vừa dơ vừa dính đầy máu trên tay.

Lúc trước hắn thường đeo bọc vải.

Mọi người thường dự đoán trong bọc vải của hắn có vũ khí cực kỳ đáng sợ.

Nhưng hôm nay bọc vải của hắn lại giấu thuốc nổ, muốn nổ chết đám người Thích Thiếu Thương. Hắn cũng không loại trừ đám người Dịch Phi Kinh, Lôi Thuần, muốn đồng loạt nổ đến hồn bay phách tán.

Đương nhiên, kết quả đã thất bại.

Không ai bị nổ chết, người thiếu chút nữa mất mạng lại là chính hắn.

Nhưng dù sao hắn vẫn còn sống.

“Đòn sát thủ” của hắn giấu ở trong bọc nhỏ cột ở bên hông, nhưng gặp phải địch thủ như Thích Thiếu Thương, Vô Tình, hắn không có cơ hội sử dụng thì đã thất thủ rồi.

Cho đến khi hắn ngã xuống, bị chế ngự, mọi người cứu chữa cho hắn, đã tháo hết ngoại vật trên người hắn, ném bọc nhỏ của hắn lên bàn, không hề để ý.

Hiện giờ hắn đã mở bọc vải này ra.

Dưới đèn, tầng tầng vải vóc vén lên, che khuất tầm mắt của Diệp Cáo, không thấy rõ bên trong là gì.

Lại nghe Thiên Hạ Đệ Thất trầm giọng nói một câu:

- Cởi xuống?

Cởi xuống?

Cởi xuống cái gì?

Hắn đang nói chuyện với ai?

Tiếp đó Thiên Hạ Đệ Thất lại bổ sung một câu:

- Cởi quần xuống!

Lúc này trên lầu chỉ có hai người còn sống.

Một người là Diệp Cáo, một người là Trần Nhật Nguyệt mà Diệp Cáo cũng không biết còn sống hay chết.

Chẳng lẽ Thiên Hạ Đệ Thất đang nói với hai thiếu niên bọn họ?

111. Chương 111: Bộ Bộ Dao

Nếu như nói một sát thủ luôn ghét bạo lực, thích hòa bình, vậy cũng giống như một tác giả chuyên viết cổ sự võ thuật, tiểu thuyết võ hiệp lại là một người ôn hoà nhân từ, khó mà tin được.

Nhưng sự thật lại không hẳn.

Người trồng hoa có thể không bao giờ cắm hoa. Cai ngục lao đầu, bản thân không phải phạm nhân, cũng không ngồi tù. Người in sách chưa chắc đã thích sách. Dao phủ cũng có người ăn chay. Kẻ giết người có lẽ là bị ép buộc. Người thuyết thư kể “Tam Quốc”, nói “Thủy Hử”, không nhất định là phần tử hiếu chiến.

Nhưng lần này, người này và trận chiến này, khẳng định không như vậy.

Lần này tranh đấu rất máu tanh.

Người này rất hiếu sát.

Trận chiến này chắc chắn sẽ tàn khốc.

Lôi Bố luôn giết người.

Hắn thích giết người, nhưng từ trước đến giờ lại không ai dám giết hắn.

Hắn không giết người thì người khác đã vui mừng phấn khởi, tạ thần bái phật rồi, ai dám tới chọc hắn? Ai dám tới giết hắn?

Hiện giờ lại khác.

Trong gió trong mưa, kẻ địch giết tới, một nhóm lại một nhóm, liên miên không dứt, liều mình cảm tử.

Trong lòng hắn căm hận, kích thích ra một loại tâm tình hào kiệt.

Ai muốn giết hắn, hắn sẽ giết người đó trước.

Hắn vung đao, một đao chém vào Tống Triễn Mi.

Lúc hắn xuất đao, thân hình dựng lên. Có lẽ đao pháp của hắn chỉ là lệ, lệ trong lẳng lệ (ác liệt), nhưng không tính là kỳ, kỳ trong kỳ diệu. Tuy nhiên khi thân hình hắn dựng lên như vậy, lập tức đao pháp cũng trở thành kỳ, kỳ trong kỳ dị.

Lúc hắn chém một đao vào Tống Triễn Mi, đồng thời cũng khiến Tôn Thanh Nha cắt đứt.

Dùng công làm thủ, lấy công thay thủ.

Hắn xuất đao như chớp, như cầu vòng lướt qua bầu trời. Nhưng mọi người lại không nhìn thấy tia chớp, chỉ nhìn thấy ánh đao của hắn.

Ánh đao bay về phía cổ Tống Triễn Mi. Trước khi kiếm đâm vào thân thể Lôi Bố, hắn muốn chặt đầu chủ nhân của kiếm.

Nhưng lần công kích này lại có điểm ngoại lệ, cũng có chút bất ngờ.

Một đao kia của hắn lại bị kẹt cứng.

Một tiếng “két” vang lên, chiếc kéo kia đã kẹt lấy đao của hắn.

Người dùng kéo kẹt lấy đao của hắn đương nhiên là Tôn Thanh Nha.

Tôn Thanh Nha một chiêu không trúng, lập tức không để ý đến an nguy, lật kéo kẹt lấy đao của đối phương.

Lúc này hai tay Tôn Thanh Nha cầm vòng kéo, cách Lôi Bố rất gần, chỉ cần Lôi Bố ra tay, sẽ có thể đánh chết thanh niên này.

Nhưng thanh niên này dường như không sợ.

Hắn đương nhiên có lý do không sợ.

Đao của Lôi Bố vừa bị chế ngự, kiếm của Tống Triễn Mi đã đâm tới.

Không hề do dự, đương nhiên cũng không khách khí.

Một kiếm này rõ ràng muốn lấy mạng đối phương.

Tống Triễn Mi tin nhiệm Tôn Thanh Nha, mặc dù bọn họ không thường xuyên liên thủ, nhưng hắn tin chắc Tôn Thanh Nha nhất định sẽ kịp thời kẹp lấy đao của Lôi Bố.

Tôn Thanh Nha tin tưởng Tống Triễn Mi, mặc dù hai người bọn họ rất ít khi hợp tác, nhưng hắn biết chỉ cần kẹp được đao của Lôi Sát Lục, Tống Triễn Mi nhất định sẽ hợp lực giết chết Lôi Bố, không cho hắn có cơ hội đối phó với mình.

Đây chính là niềm tin và sĩ khí của các huynh đệ Phong Vũ lâu và Tượng Tị tháp.

Từ Tô Mộng Chấn đến Vương Tiểu Thạch, cho đến hiện nay Thích Thiệu Thương quản lý Kim Phong Tế Vũ lâu, giữa các thành viên, huynh đệ đều có sự hiểu ngầm và tin nhiệm như vậy.

Đây là điểm khác biệt giữa bọn họ và các bang hội khác. Bọn họ là huynh đệ, là bằng hữu, bọn họ cùng sống chết, chung hoạn nạn, tin tưởng lẫn nhau.

Bọn họ quyết không phản bội người nhà, cho dù cái giá và dụ hoặc lớn đến đâu.

Bọn họ là người một nhà.

Nếu thật sự có “người một nhà” vì nghĩa phấn đấu, hành sự cứu đời như vậy, người có muốn làm một thành viên trong nhà không?

Khi Thích Thiệu Thương thu nạp dòng máu mới, y đã hỏi câu này với các thiếu niên đệ tử, giang hồ hán tử, nghe vậy ai cũng động tâm, động dung.

Những hán tử giang hồ, nhân sĩ có chí khí thật sự, ai không muốn thành lập một ngôi “nhà thiên hạ” cương trực và hòa thuận như vậy?

Trên thực tế, một kéo kia của Tôn Thanh Nha cũng gọi là “Thiên Hạ Nhất Gia”, một kiếm kia của Tống Triễn Mi gọi là “Kiếm Thích Thiên Hạ”.

Hai người bọn họ thuộc đơn vị khác nhau, rất ít khi cùng xuất kích. Nhưng một khi liên thủ lại có sự hiểu ngầm kinh người, phối hợp khắng khít.

Bọn họ vừa xuất hiện liền liền mạng tấn công Lôi Bố.

Lôi Bố luôn dùng công thay thủ, dùng giết thay công. Nhưng hai người bọn họ, một người phong tỏa thể công của hắn, còn một người thề phải giết hắn.

Đao của Lôi Bố vẫn bị “Thị Phi tiễn của Tôn Thanh Nha kẹp cứng không buông.

Lôi Bố giãy giụa, muốn rút đao ra.

Hắn phát ra lực lượng khiến người ta sợ hãi.

Có điều hắn không ngờ, đối phương chỉ là một người trẻ tuổi đầu to, răng nanh lộ ra ngoài môi, nhưng đấu chí lại hùng hực như vậy, dũng khí lại hùng tráng như vậy, lực cánh tay lại lớn đến như vậy. “Lực sợ hãi” của hắn lại không thoát được miệng kéo.

Hắn đang muốn vận chuyển “lực sát thương”, nhưng đã không kịp, kiếm của Tống Triễn Mi đã tới.

Tới còn nhanh hơn so với tưởng tượng.

Phương pháp duy nhất của hắn là vút đao, ra tay đánh ngã Tôn Thanh Nha, sau đó cầm đao tái chiến.

Vút đao?

Hắn chỉ hơi do dự, kiếm của Tống Triễn Mi đã tới.

Tôi còn mau hơn so với trong suy đoán.

Hắn đã không thể không rút dao.

Hơn nữa cho dù rút dao, hắn cũng không kịp công kích Tôn Thanh Nha.

Kiểm của Tổng Triền Mi đã đâm tới.

Tôi nhanh như vậy, nhanh đến mức không thể tưởng tượng. Khi Lôi Bố nhìn thấy đối phương thì đã đối phương đã xuất kiếm, khi nhìn thấy đối phương xuất kiếm thì đã phán đoán sẽ rất nhanh, nhưng khi phán đoán kiếm nhanh thì kiếm đã nhanh hơn so với phán đoán của hắn, đâm vào cổ họng. Lôi Bố đang muốn dùng “Chưởng Tâm Lôi” đánh vào đối phương, nhưng tay vừa giơ lên, một kiếm kia đã đâm vào lòng bàn tay của hắn, chỉ sợ “Lôi” chưa đánh thì lòng bàn tay đã bị đâm thủng rồi.

Lần này Lôi Bố đã không có biện pháp, hắn chỉ có cách rút dao.

Nhưng hắn vốn không đành rút dao.

Dao của hắn vốn tên là “Bộ Bộ đao”.

Hắn và Lôi Diễm vốn là “chiến sĩ cấp bốn” hiếm có trong Lôi gia bảo, vì bất mãn Phích Lịch đường quyết định “phong đao treo kiếm”, chỉ lo nghiên cứu chế tạo thuốc nổ, do đó bọn họ đã rời khỏi Lôi môn, nhất lại đao kiếm, một người sáng lập Kinh Lôi đường, một người tự lập Đại Lôi môn, nhưng không bị võ lâm xếp vào bang phái dị biệt, cũng không cách nào phát triển mở rộng. Thế là Lôi Bố nương nhờ Lương Sư Thành, trải qua Khiếu Thiên Vương an bài xúi giục, hắn muốn đại náo một phen, tạo thế lập uy, sau đó tự lập bè phái, thành lập Đại Lôi môn trong kinh thành.

Hắn muốn gióng trống khua chiêng, để đồng môn biết hắn thành công, hắn khôn khéo, hắn có tầm nhìn, hắn chẳng những nổi bật hơn người mà còn vượt trội xuất sắc.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ là khi ở Phích Lịch đường, hắn vẫn luôn bị quản chế bởi “Song Hưởng Pháo” Lôi Ưc và Lôi Ưc.

Lôi Ưc không cho hắn tạo nhiều sát nghiệp trên giang hồ.

Lôi Ưc thậm chí còn muốn Lôi gia dùng môn quy xử trí hắn.

Hắn tự nhận là chiến sĩ hàng đầu trong Giang Nam Phích Lịch đường, nhưng về phương diện thuốc nổ lại không bằng Lôi Diễm, Lôi Vũ và Lôi Vô Vọng. Đám “giết người, phóng hỏa, đại lưng vàng” (1) này đều tới kinh thành phát triển, thi triển quyền cước, còn hắn vẫn không tên không tuổi. Hắn giết hết kẻ địch của Lôi gia, nhưng lại không chiếm được sự tôn trọng của môn nhân mà hắn đáng có.

Hắn luôn phản đối quyết định của Phích Lịch đường Lôi gia, muốn đệ tử trong môn từ bỏ đao pháp và kiếm quyết đã từng làm nên tên tuổi trong võ lâm, chuyên tâm nghiên cứu thuốc nổ.

Hắn biết đây là chủ trương của triều đình, Phích Lịch đường vì tự bảo vệ, không thể không thay đổi như vậy.

Nhưng Lôi Bố cho rằng, dù có tuân theo cũng nên ngoài mặt đồng ý, sau lưng lén lút. Bởi vì chuyên tâm nghiên cứu thuốc nổ, thật ra là triều đình cố ý trói buộc Phích Lịch đường, hạn chế sự phát triển của đệ tử Lôi gia bảo. Thuốc nổ có chế tạo tốt cũng chỉ là tô son trát phấn, làm đồ trang trí khi đón xuân, chúc thọ hoàng đế lão tử hay cha con Đông Nam Vương Chu Huân mà thôi.

Đại trượng phu há có thể chìm đắm trong thứ đồ chơi nhỏ bé này.

Cho dù thành công nghiên cứu chế tạo ra thuốc nổ có sức công phá lớn, nếu không phải bị triều đình hạn chế không cho chế tạo, cũng chỉ có cách dâng bí pháp lên cho thiên tử. Có quỷ mới biết khi nào hoàng đế lão tử mới rảnh rỗi phát triển, chú ý đến môn kỹ nghệ này.

Còn không tốt bằng đao.

Đao pháp giỏi, một đao liền giết chết kẻ địch.

Do đó Lôi Bố quyết chí phải tự mình gây dựng nên một phen sự nghiệp.

Vì vậy hắn càng công gấp tiến mạnh.

Đến nỗi có người xui khiến hắn giết người để lập uy ở kinh thành, tàn sát để chấn nhiếp võ lâm kinh sư, hắn cũng đồng ý không nghi ngờ, vui vẻ tiếp nhận, xem đó là kiêu ngạo, đại khai sát giới.

Suy cho cùng vẫn là do hắn hiếu sát.

Đề nghị của người khác vừa lúc hợp ý hắn, cho nên hắn mới giết đến thống khoái như vậy.

Hắn chỉ là muốn tìm một cái cớ, giết một cách thống thống khoái khoái.

Hiện giờ hắn đang giết đến thống khoái, không ngờ lại xuất hiện hai người trẻ tuổi, muốn hắn vứt đao.

Đao của hắn có một cái tên, đó là “Bộ Bộ đao”. Bởi vì đao pháp của hắn luôn “từng bước tiến tới”, mỗi chiêu gần như đều tấn công, mỗi bước đều dồn ép, cho nên người trong võ lâm sợ hãi, gọi nó là “Bộ Bộ đao”.

Hôm nay lại muốn hắn vứt Bộ Bộ đao trong tay.

Chẳng những không công được, còn phải vứt bỏ đao.

Có thể được sao?

Chú thích:

(1) Trích từ câu “bắc cầu sửa đường không thi thể, giết người phóng hỏa đại lưng vàng”. Nghĩa là bắc cầu sửa đường thì chết cũng không còn thi thể, còn giết người phóng hỏa thì lại mau giàu có.

112. Chương 112: Lực Sát Thương

Vứt đao thì vứt đao, có gì ghê gớm.

Trên chiến trường, quan trọng nhất là giành được thắng lợi.

Trong chiến đấu, không có thứ gì không thể vứt bỏ, chỉ như vậy mới hi vọng giành thắng lợi trên tay cường địch. Nhưng có một thứ quyết không thể vứt bỏ, đó là tính mạng.

Có mạng thì mới có thể giết địch.

Còn sống mới có thể giành được thắng lợi.

Nếu như chết đi, cho dù giành được toàn thắng cũng hoàn toàn không có ý nghĩa.

Lôi Bố luôn suy nghĩ như vậy.

Cho nên hắn nói vứt đao là vứt đao. Vứt đao thì đã sao?

Thứ duy nhất không thể vứt bỏ là tính mạng của hắn.

Tay của hắn buông lỏng, thân thể liền tự do, lắc mình khiến ột kiếm của Tống Triễn Mi đâm vào khoảng không.

Lúc này Thị Phi tiến trên tay Tôn Thanh Nha vẫn kẹp lấy Bộ Bộ đao của hắn. Kiếm của Tống Triễn Mi đang đâm ra, bởi vì tốc độ quá nhanh, nhất thời không kịp thu kiếm bảo vệ. Trong một thoáng này, Lôi Bố đã nhìn ra sáu sơ hở của Tôn Thanh Nha và bảy sơ hở của Tống Triễn Mi, có thể một kích giết chết.

Nhưng trên tay hắn đã không còn đao.

Không có đao, trong mắt Lôi Bố, Tôn Thanh Nha chỉ còn lại hai sơ hở, Tống Triễn Mi vẫn còn ba sơ hở, hắn vẫn có thể dùng tay không giết chết.

Nhưng Tôn Thanh Nha và Tống Triễn Mi không chỉ đến hai người, bọn họ còn dẫn theo mười ba vị huynh đệ.

Mười ba tên đệ tử này cũng không nhàn rồi, bọn họ đồng loạt tấn công Lôi Bố. Có người cầm đao, có người xách kiếm, có người chấp côn, có người bắn tên, có người múa gậy, có người chỉ dựa vào “Thiết Đầu Công” do thân thể “Thập Tam Thái Bảo” luyện thành, đùng thẳng vào người hắn.

Nếu là bình thường, phương pháp đối phó của Lôi Bố cũng rất đơn giản. Trong tay hắn có đao, một đao một người, tới một người thì giết một người, không ai đến gần hắn được, cho nên tất cả công kích đều giống như uống phé.

Nhưng bây giờ lại không giống.

Đao của hắn đã bị kẻ địch đoạt đi, hắn chỉ còn tay không.

Thuốc nổ nhất thời không dùng được, cho dù sử dụng một cách gấp gáp, nhưng trong mưa gió đầy trời cũng không đốt cháy được.

Cho nên hắn chỉ có thể lui.

Lui nhanh

Hắn vừa đánh vừa lui, một đường lui về Danh Lợi Quyền. Bất kể thế nào, trước tiên cứ lui vào trong tiệm, thở được một hơi rồi tính sau.

Lui mau.

Lúc hắn bay ngược, một mặt thấy chiêu xuất chiêu, một mặt còn nhớ đến một chuyện.

Hắn còn chưa giết hết người trong tiệm, hiện giờ lui về chỗ cũ, khiến cho những người truy kích hắn cũng xông vào trong, vừa lúc có thể giết hết tất cả bọn họ.

Đối với việc giết người, hắn giống như một người dân đói khổ đối diện với một đĩa thức ăn ngon, không chừa một chút nào.

Nhưng hắn không nghĩ tới, những người mà hắn “còn chưa giết sạch” kia đều đã bị sự giết chóc của hắn kích thích sát tính, cũng đang chờ giết hắn.

Hắn lướt vào trong tiệm, bước chân giống như “trượt” trong mưa ướt.

Lưng của hắn hướng ra cửa tiệm, hắn không sợ có người tập kích sau lưng mình.

Bản thân hắn chính là địa lôi. Địa lôi không sợ người ta giẫm đạp, chỉ sợ không ai giẫm đạp, đạp không trúng ngòi nổ của hắn.

Hắn có lực sát thương. Hắn đã rải “lực sát thương” ra khắp toàn thân, ai đụng phải hắn thì kẻ đó phải chết.

Lúc này hắn đã lui vào Danh Lợi Quyền.

Chỉ cần giết sạch những người trong tiệm này, hắn sẽ có danh có lợi.

Bởi vì hắn đã lập uy, đã có quyền.

Có quyền rồi, còn sợ không có lợi sao? Có quyền có lợi, còn sợ thiếu danh sao?

Con người chính là như vậy, sống không phải tranh danh thì cũng trục lợi, nếu không thì cũng vì quyền mà đầu đá người sống kẻ chết. Hơn nữa, phần lớn con người rõ ràng là tranh danh, thủ lợi, đoạt quyền, nhưng cứ một mực không thừa nhận. Ngoài mặt còn giả vờ khiêm nhường, không cho người khác vạch trần, còn luôn mồm chỉ trích người khác không thể từ bỏ danh lợi quyền uy, bản thân lại ngấm hạ độc thủ, dùng tất cả thủ đoạn để tiện hạ lưu, chẳng qua là vì những thứ mà ngoài miệng bọn họ rất xem thường khinh bỉ.

Năm đó, lúc thiếu niên Tiêu Thu Thủy vừa xuất đạo, từng tuyên bố là thích danh thích lợi, nhưng càng thích hào hiệp. Kết quả bị các phái võ lâm cho rằng đại nghịch bất đạo, tà môn ngoại tộc, công kích phỉ báng, vây quét ám toán, liên miên không dứt.

Thực ra, khi đó Tiêu Thu Thủy và đám huynh đệ Thần Châu kết nghĩa chỉ là hăng hái phấn khởi, ăn ngay nói thật. Đối với Tiêu Thu Thủy, y xuất đạo là vì muốn đả kích, áp chế Quyền Lực bang ngày đó thống trị thiên hạ, bạo ngược giang hồ, y nhập thế là vì muốn hành hiệp trượng nghĩa, y đi một chuyến qua nhân

gian là vì một tình yêu oanh oanh liệt liệt, cùng với dùng cả đời để viết một bài thơ bi tráng. Sau đó y từ bỏ tất cả, ẩn cư không tranh với đời.

Rất nhiều người ham mê quyền lợi, nhưng ngoài miệng không nói, lại lên án, vu cáo hãm hại những người dám thừa nhận, từ bỏ được, nhìn thấu suốt. Trên thực tế, những người này còn xem trọng danh quyền lợi lộc hơn bất cứ ai.

Do đó, nhất định phải đủ “giả tạo” và “mồm mép”, mới có thể qua được sóng to gió mạnh trong sông lớn hồ lớn này.

Người có chân tài thực học, ăn ngay nói thật, ngược lại thường không gặp thời, buồn bực sầu não đến cuối đời.

Lôi Bố đã đúng.

Có lúc, quyền uy là phải đánh ra, giết ra. Đại tướng Tần quốc Bạch Khởi là như vậy, bá chủ Chiến quốc Doanh Chính là như vậy, ngay cả Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ lật đổ Tần triều, thiếu chút nữa đã thống nhất thiên hạ cũng như vậy.

Người có từng thấy người nào miệng đầy nhân nghĩa, bụng đầy đạo đức mà có thể giành được thiên hạ không?

Nhưng Lôi Bố cũng đã sai.

Chém giết có thể chán nể người khác trong nhất thời, nhưng quyết không thể khiến người ta tâm phục cả đời.

Chém giết theo kiểu Lôi Bố, giống như thiết lập ình rất nhiều địa lôi, có một ngày sẽ nổ cho hấn tan xương nát thịt, hóa thành tro bụi.

Cho dù là tiền lệ, Bạch Khởi giết chết bốn mươi vạn quân Triệu đầu hàng, kết quả chính y cũng bị kẻ thù chính trị vu giết. Doanh Chính dùng giết chóc thống nhất giang sơn, nhưng kết quả hai đời sụp đổ, đất nước diệt vong. Hạng Vũ đốt giết khắp nơi, đồ thành đồ sát, mỗi khi tấn công một thành thì gà chó không còn, đến cuối cùng thù hấn khắp nơi, bốn bề khốn đốn, tự tay đặt nền móng cho giang sơn Đại Hán của Lưu Bang, rơi vào kết cục tự vẫn ở Ô Giang.

Huống hồ là “Sát Lục Vương” Lôi Bố.

Khi Lôi Bố đang toàn thân, toàn lực lui về Danh Lợi Quyền, vừa lúc có mười hai mươi ba người trong tiệm đang chạy ra.

Mười hai mươi ba người này bước nhanh ra khỏi Danh Lợi Quyền, chỉ có hai lý do, hoàn toàn khác biệt.

Một loại là vì cầu sinh, cho nên chạy trốn.

Thừa lúc Lôi Bố đang đối phó với Tống Triển Mi và Tôn Thanh Nha, những người này may mắn còn sống trong đại kiếp, đã sớm kinh tâm động phách, chỉ muốn chạy trốn ra ngoài.

Một loại là vì cầu sống, cho nên liều mạng.

Tuy bọn họ đều trúng lực sát thương của Lôi Bố, nhưng bọn họ không phục. Vì báo thù cho người chết, bọn họ thừa dịp Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu tới cứu viện, muốn hợp lực đánh bại tên cuồng sát khủng bố này rồi tính sau.

Hai loại người này đều xông ra bên ngoài, nhưng một bên liều mạng còn một bên chạy trốn, mục đích và suy nghĩ hoàn toàn khác nhau.

Có điều Lôi Bố lại lui vào, khiến hai phe bọn họ cùng chung kẻ địch, trở nên có mục đích giống nhau.

Giết chết tên sát nhân cuồng ma này!

Nguyên nhân thực ra rất đơn giản.

Người muốn chạy trốn nhìn thấy đã không còn chỗ trốn, cũng chỉ có đường liều mạng.

Người vốn định liều mạng, nhìn thấy Lôi Bố lui vào, càng không có lựa chọn, chỉ có quyết một trận tử chiến. Nguyên lai chỉ có mười bảy mươi tám người chạy ra ngoài, lúc này nhìn thấy Lôi Bố đã mất đao, lui vào trong tiệm, lập tức ba mươi bảy người chưa chết dưới đao Sát Lục Vương đều vây công hắn.

Thực ra không chỉ có ba mươi bảy người, bởi vì sau lưng hắn cũng là trong tiệm, đang có hơn ba mươi người liều mạng phát động công kích, nhưng ở trước người hắn vẫn còn mười lăm người truy kích, trong đó còn bao gồm kiếm của Tống Triển Mi và kéo của Tôn Thanh Nha.

Đây là lần đầu tiên Lôi Bố cảm thấy sợ hãi.

Lực lượng của kẻ địch không tính là rất mạnh.

Lôi Bố đã từng gặp đối thủ còn mạnh hơn, nhiều hơn, hắn vẫn có thể lần lượt giết chết.

Nhưng hiện giờ, kẻ địch đều rất đồng tâm hiệp lực, hơn nữa đều đánh bạc với tính mạng, liều mình với hắn.

Lực lượng không cần mạng dù sao cũng khó mà so sánh.

Ngay cả tính mạng cũng không cần, khiến cho sức chiến đấu của mỗi kẻ địch đột nhiên tăng mạnh.

Lôi Bố không cách nào làm được điều này.

Hắn cần mạng, hắn càng muốn bảo toàn tính mạng, do đó khí thế sẽ yếu đi.

Huống hồ trên tay hắn không có đao.

Cho nên, hắn chỉ có thể dùng đến thần công tương quan với tính mạng của mình, đó là “lực sát thương”.

113. Chương 113: Không Liều Mạng Thì Không Thể Sống

“Lực sát thương” là một loại lực lượng, có thể kích phát toàn bộ tiềm lực ẩn giấu trong cơ thể, giống như một “vụ nổ”, đánh đâu thắng đó.

Trong quá trình Lôi Bố lui vào Danh Lợi Quyển, có mấy chi tiết cần phải nói rõ.

Người bình thường là “lui thủ” hoặc “công giết”, giống như “lui” thì nhất định phải “thủ”, còn “công” mới có thể “giết”.

Nhưng Lôi Bố rõ ràng không giống.

Hắn công có thể giết, lui cũng có thể giết.

Lúc còn nhỏ hắn ở bên cạnh chợ búa, ngày ngày thấy người ta cắt thịt máu tươi đầm đìa. Sau khi lớn lên, công việc đầu tiên của hắn là trông coi lò mổ, dĩ nhiên càng quen với cảnh tượng máu thịt tung tóe.

Sau đó hắn bị triệu tập đến biên phòng tác chiến, mấy lần gặp phải chiến đấu, đều là núi thây chồng núi thây, máu thịt ướt máu thịt, hắn đã nhìn mãi thành quen. Cho dù ở trong gia tộc lớn, cũng từng xảy ra chuyện giết cha giết mẹ, anh em đấu đá và cô di báo thù. Tội giết người đầu tiên của hắn, chính là giết chết lão sư đã cười nhạo chế giễu vì xem thường xuất thân của hắn, vì vậy mới khiến cho hắn chạy trốn đi lính, điều động tác chiến. Khi hắn trở về chốn cũ, Lôi gia bảo lại bắt đầu hưng thịnh, tiến hành thu gom đệ tử ngoại hệ. Lúc này hắn đã “tạo nên danh tiếng”, do đó được đưa vào làm môn hạ Giang Nam Phích Lịch đường.

Giết người đã trở thành thói quen của hắn.

Vì vậy hắn tiến có thể giết người, lui có thể giết người, tỉnh có thể giết người, thậm chí ngủ cũng có thể giết người. Có một lần hắn ăn uống thả cửa, chơi bời thỏa thích, sau đó say mềm mơ màng ngủ, bằng hữu bên cạnh cũng ngủ chung. Đột nhiên có người nói chuyện nhắc đến một chữ “giết”, hắn lập tức nhồm dậy, vung đao chém giết, giết chết hai mươi một người. Bằng hữu đều chết sạch mà không hiểu vì sao, ngay cả

nữ nhân ngủ bên cạnh hắn cũng bị chém bay đầu. Lúc này hắn mới dừng tay, ăn sạch thức ăn còn lại, uống cạn rượu thừa trên bàn, sau đó lại nằm xuống ngủ. Đến ngày thứ hai có người phát hiện huyết án, gọi sai dịch đến nhặt xác. Ai cũng cho rằng hắn đã chết, đang muốn dọn xác hắn, nhưng vừa đụng vào thì hắn đột nhiên tỉnh dậy, lại giết chết mười sáu người, sau đó nghênh ngang rời đi giữa ban ngày ban mặt.

Vụ án này từng gây ra chấn động tại Phích Lịch đường, ngay cả Vô Tình trong Tứ Đại Danh Bổ cũng năm lần bảy lượt muốn Lôi gia bảo “giao Lôi Bố ra xử tội để thiên hạ tâm phục”. Có mấy người chủ sự của Lôi gia ra sức bảo vệ Lôi Bố, lại có người muốn tự tay xử lý hắn, cho rằng hắn hiếu sát, lạm sát làm tổn hại danh dự của Lôi môn, khiến mọi người giận dữ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Lôi Bố buồn bực thất bại ở Lôi gia bảo.

Nhưng giết người là hứng thú của hắn.

Hắn luyện võ là vì hiếu sát, không giống như một số người vì thành danh, vì báo thù, hoặc là vì muốn đoạt quyền.

Hắn đối phó với kẻ địch là giết, đối xử với bằng hữu cũng là giết, có lúc thậm chí ngay cả người nhà cũng giết.

Lôi Diễm sở dĩ căm ghét hắn, là vì có một lần có người đánh rắm một cái, nhưng không ai chịu thừa nhận, bởi vì cái rắm kia có mùi tỏi, mà hôm đó hắn đã ăn không ít tỏi, cho nên mọi người đều cười nói là hắn làm, dưới cơn nóng giận, hắn đã giết chết bốn tên thân tín dưới tay Lôi Diễm, đó là “Phi Tinh Tấn Lôi” Lôi Di, “Cấp Vũ Hành Lôi” Lôi Vũ, “Đại Địa Phong Lôi” Lôi Du, “Hạ Thiên Lôi” Lôi Dũ, cùng với “Cổ Khí Thương” Tôn Mã của Sơn Đông Thần Thương hội, do đó đã kết oán với Lôi Diễm.

Vì một cái rắm, hắn có thể đại khai sát giới như thế, huống hồ lúc này hắn đang gặp nguy hiểm.

Đối với giết người, hắn luôn luôn dốc hết sức lực.

Tại thời điểm quan trọng này, hắn hiểu rất rõ một chuyện, đó là không liều mạng thì không thể sống.

Liều mạng, có lúc là toàn lực đối phó, có lúc là đánh bại kẻ địch, nhưng đối với hắn thì chỉ có hai chữ “giết người”.

Người đầu tiên “đụng” vào hắn là từ phía sau xông tới. Người này là một khách thuê chuyên buôn hàng lậu, tên là Cam Dững, rất dũng cảm chiến đấu. Ba lần trước giao chiến, hắn không đến gần được Lôi Bố, nhưng cũng không bị thương. Lúc này trên tay hắn không có binh khí, bèn nhặt hai khúc củi khô bên cạnh cửa, thấy Lôi Bố là đập.

Hắn căm hận Lôi Bố như vậy, một trong số nguyên nhân là con trai độc nhất Cam Tân của hắn vừa rồi đã chết dưới đao của Lôi Bố. Cam Tân mới mười lăm tuổi, Cam Dững rất cưng chiều nó, vì muốn cho nó “tăng thêm kiến thức”, mới dẫn nó ra ngoài “chơi một chuyến”. Không ngờ lần đầu tiên ra cửa, ngày thứ nhất vào kinh, muốn đến Danh Lợi Quyển ăn một bữa, lại vô duyên vô cớ bỏ mạng dưới tay Sát Lục Vương.

Nó còn trẻ như vậy, thậm chí chưa từng giết ai, cũng chưa từng tham gia chiến dịch nào.

Cho nên Cam Dững căm hận Lôi Bố, muốn liều mạng với Lôi Bố.

Nhưng không có tác dụng.

Nếu như đối thủ quá mạnh, liều mạng thông thường chỉ là mất mạng.

“Lực sát thương” của Lôi Bố đột nhiên bị kích phát. Một khi đã phát thì không thể ngăn, cũng không thể cản.

Củi khô bay lên, người ngã xuống.

Cam Dững bị “lực sát thương” này giết chết tại chỗ.

Cam Dững vừa ngã, lại có Nại Nại và Dã Dã.

Nại Nại và Dã Dã đều là giang hồ mãi nghệ.

Bọn họ một người chuyên đi dây treo, một người chuyên biểu diễn múa lửa.

Đi dây là một loại kỹ thuật cân bằng. Nại Nại thường ném một đoạn dây thừng lên không, sau đó dây thừng cột ở không trung, hần lại đi lên giống như giẫm trên đất bằng, cuối cùng đứng một mình ở đầu dây. Điều này khác với người đi dây thông thường cột chặt hai đầu dây, sau đó đi lên trên, hơn nữa cũng khó khăn, nguy hiểm hơn nhiều.

Nại Nại còn có thể ném dây thừng ra, móc lấy nội khóa của đám người đứng xem, mà người trong cuộc lại hoàn toàn không hay biết. Hần còn có thể ném dây thừng móc vòng tai phụ nữ giống như lấy đồ trong túi, thủ pháp rất cao minh.

Dã Dã lại chuyên đùa với lửa, biến ngọn lửa thành một loại trò chơi.

Hần có thể biến ánh lửa thành rực rỡ như hoa nở, có thể khiến lửa nhảy, đuổi lửa chạy, lại có thể mượn sức người khiến lửa phát ra tiếng rít, có thể biến ánh lửa thành bảy màu, còn có thể đưa tay vào trong ngọn lửa mà không bị thương.

Đó là lửa sống.

Còn có một loại lửa chết, cũng là tuyệt kỹ của hần.

Lửa sống là để biểu diễn, mua vui cho người khác, còn lửa chết là để giết người, tổn thương người khác.

Hần thường dùng lửa sống để kiếm ăn, lại rất ít khi dùng lửa chết, bởi vì giết người chỉ làm cho người ta chết, không thể khiến ình sống.

Nghe nói hần là hậu duệ của “Hỏa Vương” Thái Khấp Thần năm xưa, cho nên hần trời sinh giỏi dùng lửa, giỏi sai khiến lửa.

Có điều Dã Dã và Nại Nại không phải chủ động tấn công Lôi Bố, mà ý định ban đầu của bọn họ là chạy trốn.

Bọn họ chỉ muốn chạy trốn, nhưng khi bọn họ thừa dịp Lôi Bố rời khỏi cửa tiệm, muốn chạy ra bên ngoài, lại vừa lúc gặp phải Lôi Bố đang lui vào

114. Chương 114: Khóc Đổ Trường Thành Trong Lòng

Không biết làm sao, cũng không có lựa chọn, Dã Dã và Nại Nại đành phải tử chiến để cầu sống.

Lửa chết và dây thừng tấn công Lôi Bố.

Bọn họ là nhóm thứ hai trực tiếp công kích Lôi Bố.

Kết quả là Nại Nại chết, Dã Dã cũng chết.

Lôi Bố giống như một tử thần, một khi đến gần hần thì chỉ có chết.

Dây thừng đã quấn vào cổ họng của Lôi Bố, nhưng còn chưa xiết chặt, “lực sát thương” đã giết chết Nại Nại.

Lửa chết của Dã Dã cũng đã phát ra, nhưng hần cũng chết dưới “lực sát thương”.

Nhóm thứ ba tiếp cận Lôi Bố là “truy binh” trước mặt hần, đó là một cao thủ của Phong Vũ lâu và một đệ tử của Tượng Tị tháp.

Trong hai người này, có một người dùng đao, tên là Chu Bất Thời, ngoại hiệu là “Đao Sắc Thanh Thanh”, đao của hần cũng thật sự màu xanh; một người khác múa côn, tên là Sài Khả Phu, tước hiệu là “Nhất Cấp Bổng”.

Bọn họ đều kịp thời đuổi theo Lôi Bố.

Bọn họ vừa tới, còn chưa “kiến thức” được sự lợi hại của Lôi Bố.

Bọn họ trẻ tuổi, cũng chưa từng nghe nói đến “công trạng” giết người của Lôi Bố.

Bọn họ càng dũng mãnh gan dạ, nếu đã đuổi theo mục tiêu thì sẽ toàn lực ra tay, giống như nghé con mới sinh không sợ hổ, muốn một kích tiêu diệt Lôi Sát Lực.

Kẻ dũng không biết sợ.

Nhưng không sợ không có nghĩa là vô địch.

Với sức của bọn họ đương nhiên không đánh lại Lôi Bố, cho nên bọn họ lập tức, tức khắc, đồng thời bị áp chế, bị thương.

Nhưng phải chú ý, là “bị thương” chứ không phải “chết”.

Lôi Bố cũng không “giết chết” bọn họ, chỉ “tổn thương” bọn họ.

Lôi Bố đương nhiên sẽ không lưu tình, cũng không nương tay.

Hai người này chỉ “bị thương” mà không chết, nguyên nhân chỉ có một.

“Lực sát thương” rất hao tổn thể lực, Lôi Bố hiện tại chỉ có thể “đả thương”, còn với “giết” đã có phần bất lực.

Sở dĩ hắn có được “lực sát thương” mạnh mẽ, nguyên nhân chủ yếu là nhờ tập trung, tập trung toàn lực.

Nhưng hiện giờ Lôi Bố lại không thể tập trung, tinh thần đã có phần rối loạn.

Kẻ địch của hắn quá nhiều, ra tay càng không thể chuẩn xác.

Hắn đã mấy lần xông giết, lực đạo cũng không còn tập trung như lúc trước.

Do đó “lực sát thương” đã giảm mạnh.

Đối với Lôi Bố thì đây là chuyện không ổn, nhưng đối với kẻ địch đang tấn công hắn thì đây lại là chuyện cực tốt.

Người đầu tiên nắm lấy thời cơ này, liều mạng công kích hắn, đương nhiên là Ngư cô nương.

Bình khí thuận tiện của nàng là tỳ bà.

Tỳ bà của nàng là một loại bình khí cực kỳ lợi hại, nguyên danh là “Dư Vận Ngư”, nhưng trên giang hồ đặt cho nó một biệt danh rất dài, đó là “Thiết kỵ đột xuất phong ủng trùng động ngân bình sạ phá điệp vũ thiên minh thiên quân nghĩ binh vạn mã bồn đằng ngư được long môn thiết tỳ bà”, gọi tắt là “Tỳ Bà Ngư”.

Biệt danh của nó dài như vậy, rườm rà như vậy, đó là vì nó quả thật có nhiều loại công dụng, phát ra âm khí quý quái và phức tạp giống như tên gọi của nó.

Vì đối phó với Lôi Bố, Ngư Hảo Thu đã đập vỡ tỳ bà, toàn lực đánh một trận, nhưng lại không tác dụng.

Nếu không phải Mạnh Tương Lữ và Hà Xa kịp thời ra tay, có lẽ Ngư Thiên Lương đã sớm mất mạng dưới mảnh sứ bắn ra rồi.

Nàng không chết, nhưng Hà Hỏa Tinh lại chết.

Giao tình của nàng và Hà Đô Đầu vốn không tầm thường, gần như có thể nói là Hà Xa vì nàng mà chết, trong lòng nàng đã thề nhất định phải báo thù cho y.

Huống hồ Lôi Bố còn giết nhiều người như vậy.

Vừa rồi nàng đã mấy lần muốn đến gần giết chết Lôi Bố, nhưng lại không hữu dụng.

Nàng chỉ thấy ánh đao.

Ánh đao bay lên, ánh đao rơi xuống.

Thứ bay lên là máu, thứ ngã xuống là người.

Nàng không đến gần được hắn.

Cho dù có đến gần cũng không hữu dụng, bởi vì không chờ nàng ra tay, ánh đao đã lóe lên, bên cạnh nàng nhất định có người bắn ra ánh máu, hoặc ngã xuống mà chết.

Cho dù nàng kịp ra tay, nhưng khi nàng đánh tới, nơi đó (vị trí ban đầu của Lôi Bố) nếu không phải biến thành một phiến ánh đao, thì cũng là một người chết (đồng liêu, đồng đạo của nàng), nếu không thì cũng chỉ còn lại một khoảng trống.

Nàng cũng đánh vào khoảng không.

Có lúc nàng thậm chí không cẩn thận làm bị thương người phe mình.

Kẻ địch chỉ có một, còn người mình lại “quá nhiều”, một khi đánh không trúng mục tiêu, rất dễ sát thương người phe mình.

Kẻ địch mặc dù chỉ có một, nhưng kẻ địch này lại quá đáng sợ. Xem ra Lôi Bố không muốn giết nàng trước, cho nên nàng mới có thể sống đến bây giờ.

Vì vậy, Ngư cô nương mặc dù nóng lòng giết địch, nhưng lại phải cẩn thận ra tay, nàng cũng không muốn ngộ thương người bên mình.

Mà lúc này cơ hội đã tới.

Lôi Bố đã lui vào, còn vừa lui vừa giết người.

(Lão khốn khiếp!)

Nhưng trên tay hắn đã không còn đao, “lực sát thương” của hắn cũng đang giảm bớt giống như bước chân của hắn.

Ngư cô nương từ sau nghênh đón.

Người phát động sau nàng nhưng lại tới trước là Mạnh Tương Lữ.

Mạnh Tương Lữ là người chủ sự của Danh Lợi Quyền, mỗi khi trong tiệm chết một người, chẳng khác nào giết chết một thân nhân của hắn.

Trong trận chiến vừa rồi, y đã ba lần xuất kích, nhưng đều không gây thương tổn được Lôi Bố.

Có điều Lôi Bố cũng đánh trả y hai đao, hai đao này cũng giết không được y, thậm chí còn không gây thương tổn được y.

Đối với lực sát thương đao pháp của Lôi Bố, chuyện này là một ngoại lệ hiếm thấy.

Lần này Mạnh Tương Lữ đã không dung tình, y hét lớn một tiếng “tốt”, lập tức xuất quyền.

Xuất quyền đánh ra, là quyền tay trái.

Một quyền này y đánh rất kỳ lạ.

Y không đánh vào lưng Lôi Bố, mặc dù Lôi Bố đang lưng quay về phía y, lui nhanh đến.

Y lại đánh vào trước ngực Lôi Bố.

Y đang ở sau lưng Lôi Bố, làm thế nào quyền lại đánh vào trước người?

Có thể.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc xuất quyền, tay của y đột nhiên “dài ra”, khuỷu tay gấp một, gấp hai, lại gấp ba, từ sau vươn ra trước đánh vào ngực Lôi Bố.

Một quyền này đánh ra, ngay cả Lôi Bố cũng cảm thấy bất ngờ.

Địch ở phía sau, nhưng quyền lại đánh trước người.

Không hổ là “Thất Hảo Quyền Vương”.

Phía trước Lôi Bố cũng đầy kẻ địch, chủ yếu là đệ tử, cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp.

Lôi Bố chẳng những phải nhìn sau đối phó với địch, còn phải cảnh giác đề phòng phía trước.

Nhưng một chiêu này từ sau đánh tới trước, vẫn khiến cho hắn hao tổn tinh lực.

Nhưng hắn là Lôi Bố, là Sát Lục Vương.

Hắn lập tức vận chuyển “lực sát thương”, toàn lực ngăn cản, phản kích một quyền kia của Mạnh Tương Lữ.

Một tiếng “bùng” vang lên, “lực sát thương” hình thành nên một tấm “lưới cứng”, ngăn cản một quyền đến từ góc chết. Mắt thấy sắp sửa “bộc phát” ra, nhưng lại “nổ” vào hư không.

Quyền không có ở đó, đó là một quyền hư không.

Nhưng “lực” của Lôi Bố lại phát ra ngoài, “phát” vào hư không.

Chiêu “quyền hư không” này đã dẫn phát “lực sát thương” của Lôi Bố, giống như “tên đã lên dây”.

Một quyền thật sự lại đánh vào lưng Lôi Bố.

Đó là quyền tay phải, “Thất Hảo quyền” chân chính.

Hay cho Lôi Sát Lục, khi hắn phát hiện hư thực của quyền thì đã muộn, nhưng lại đột nhiên quay người, tay trái giơ lên chụp lấy một quyền của Mạnh Tương Lữ.

Tay phải của hắn cũng đồng thời vung lên hạ xuống, hóa giải thế công của những kẻ địch khác.

Cùng lúc Mạnh Tương Lữ phát động công kích, có khoảng mười một loại binh khí bất đồng, thế công khác nhau đồng loạt tấn công Lôi Bố.

Nhưng Lôi Bố chỉ dùng một tay đã hóa giải tất cả công kích, còn đánh trả mỗi người một chiêu.

Tay không đánh trả, vẫn có thể bức lui kẻ địch.

Nếu như hắn không dùng tay không, há chỉ bức lui người khác mà thôi.

Nhưng có một chiêu hắn không thể hoàn toàn hóa giải, đó là một quyền của Mạnh Tương Lữ, “Thất Hảo quyền”.

Lôi Bố quả thật đã tiếp được một quyền kia. Một quyền kia đã bị tay của hắn chụp lấy.

Lôi Bố cũng không tiếp được một quyền kia. Một quyền kia mặc dù bị tay của hắn chụp lấy, nhưng lực lượng ẩn chứa lại lớn đến mức khiến Lôi Bố cảm thấy sợ hãi, dư lực của nó cũng khiến Lôi Bố chấn kinh.

Bởi vì vừa tiếp một quyền này, Lôi Bố chợt cảm thấy một lực lượng to lớn ập đến. Hắn lập tức vận nội kinh, kịp thời làm nó tiêu tan.

Nhưng luồng lực lượng thứ hai lại bắn đến. Lôi Bố lập tức vận “lực sát thương”, áp chế nó lại.

Luồng lực đạo thứ hai vừa tiêu, luồng dư kinh thứ ba lại tới.

Lôi Bố kinh hãi, hắn cảm thấy chịu một luồng dư chấn này, toàn thân đã mất cảm giác.

Nhưng luồng kinh đạo thứ tư lại tới. Theo hai tiếng “cách, cách”, ngón cái và ngón trỏ tay trái của hắn đã bị đánh gãy.

Lôi Bố kêu lên một tiếng, vẫn nắm chặt cổ tay của Mạnh Tương Lữ không buông.

Trên thực tế, hắn muốn buông cũng không được. Bởi vì luồng kinh lực thứ năm của Mạnh Tương Lữ lại đánh tới, nếu như hắn buông tay, quyền kinh sẽ trực tiếp đánh vào ngực hắn.

Hắn không buông.

Đao đã mất.

Xương của năm ngón tay đều bị đánh gãy.

Đây là một quyền mà Mạnh Tương Lữ giữ sức đã lâu, sinh tử một kích.

Một quyền này y đã dùng toàn lực.

Một quyền này y đã dùng đến lực lượng sinh tử của mình.

Một kích này chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

Một chiêu này không sống thì chết.

Mạnh lão bản bình thường ôn hòa, bình tĩnh, hào hoa phong nhã, nhưng lúc phát ra một quyền này, y còn hét lớn một tiếng.

Giống như khóc, lại như kể lể, cuối cùng biến thành quỷ khóc thần gào.

Một tiếng hét này, giống như tất cả oan hồn đã từng phòng thủ trên trường thành lịch sử đồng loạt rít lên.

Tiếng kêu thê lương chói tai, đủ để khóc đổ trường thành.

Ít nhất, tiếng hét này cũng đã “khóc” đổ trường thành trong lòng Lôi Sát Lục vốn phòng vệ nghiêm ngặt.

Có lẽ, Mạnh Tương Lữ vốn không phải tên là “Mạnh Tương Lữ”, bởi vì tiếng hét của y đủ để khóc đổ “trường thành”, giống như Mạnh Khương Nữ năm xưa, cho nên mới gọi là “Mạnh Tương Lữ”. Lúc y toàn lực vận công, hét lớn một tiếng, quả thật có sự thê lương và mãnh liệt khi Mạnh Khương Nữ khóc đổ trường thành.

Nếu không phải cực thê cực oán, cực bi cực nộ, sao lại phải khóc lớn hét lớn? Trường thành sao lại muốn đổ muốn sụp, muốn hủy muốn ngã?

Vạn Lý Trường Thành cũng không thể vĩnh viễn không ngã, hướng hồ là tòa thành trong lòng Lôi Bố.

Luồng kinh lực ẩn giấu thứ sáu đã phát ra.

Lôi Bố cũng không còn nắm được tay của Mạnh Tương Lữ.

Một tiếng “bùng” vang lên, một quyền này đánh vào ngực Lôi Bố, xương sườn trước ngực hấn lập tức bị gãy ba cây.

Lôi Bố kêu lên một tiếng, mũi, tai, miệng đồng thời chảy máu.

Nhưng đây chỉ là luồng quyền kinh thứ sáu, còn có luồng dư lực thứ bảy.

Đây là tuyệt chiêu đặc biệt của Mạnh Tương Lữ, cũng là một kích liều mạng của Thất Hảo Quyền Vương.

“Thất Hảo quyền” có bảy lớp kinh lực ẩn giấu, tầng sau cứng hơn tầng trước, đợt sau lớn hơn đợt trước, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước.

Đây là một luồng kinh lực mạnh nhất.

Mạnh Tương Lữ muốn dùng một kích này giết chết Lôi Bố.

Đáng tiếc Mạnh Tương Lữ không thể phát ra luồng kinh lực cuối cùng này.

Bởi vì tay phải của y đã gãy.

115. Chương 115: Củi Khô, Lửa Chết, Vong Kê Thạch

Lôi Bố quả thật không ngăn được “Thất Hảo thần quyền” của Mạnh Tương Lữ.

Hắn chỉ không ngăn được quyền của đối phương, chứ không phải là tay.

Cho nên hắn đã dùng “lực sát thương”, trong nháy mắt phát lực bóp gãy cổ tay Mạnh Tương Lữ.

Mặc dù xương ngón tay của hắn đã gãy, nhưng cổ tay phải của Mạnh Tương Lữ cũng gãy.

Cổ tay phải của Mạnh Tương Lữ bị gãy, nhưng còn có tay trái.

Tay trái của y vốn phát ra một quyền hư không, dẫn dắt “lực sát thương” của Lôi Bố, lúc này vẫn tiếp tục phát quyền.

Không phải đánh Lôi Bố, mà là đánh vào tất cả binh khí công kích Lôi Bố, chẳng hạn như củi khô của Cam Dung, lửa chết của Dã Dã, dây thừng của Nại Nại, Thanh Sắc đao của Chu Bất Thời, Nhất Cấp bổng của Sài Khả Phu.

Còn có một hòn đá, đó là vong kê thạch do Ngư cô nương ném ra .

Trên thực tế, vong kê thạch vốn tên là “vong ký thạch”, có thể nhặt được nhiều ở các khe suối thuộc khu vực thôn Vong, lớn khoảng bằng nắm tay, bên trong tổng cộng, vân cong có đốm, rực rỡ mê người. Thôn Vong ở gần Thanh Khê linh, do đó người ta gọi loại này là “vong kê thạch”. Nghe nói loại đá này bỏ vào nước nấu lên cho người ta uống, sẽ hoàn toàn quên hết chuyện trước kia. Bởi vì bên trong nó phần lớn trống rỗng, lại có nhiều khe hở, lúc ném sẽ phát ra tiếng kêu như kim loại, làm loạn tai mắt người khác, do đó những danh gia âm khí như “Mãn Thiên Tinh, Lượng Tinh Tinh”, Thục Trung Đường môn và “Hạ Tam Lạm” Hà gia, “Minh Khí Vương” Vô Tình đều sử dụng loại đá này làm âm khí.

Ngư cô nương đã ném vong kê thạch vào Lôi Bố, còn Mạnh Tương Lữ lại dùng một quyền đánh vào vong kê thạch.

Củi khô vốn đã bay lên trời, người dùng củi khô làm vũ khí đã chết.

Ngay cả dây thừng cũng đã vô lực rũ xuống, lửa chết đã yếu đi, Thanh Sắc đao sắp rơi xuống đất, kể cả Nhất Cấp bổng cũng không còn bổng (khỏe) nữa, bởi vì Lôi Bố đã đánh ngã người sử dụng những vũ khí này.

Nhưng quyền kinh của Mạnh Tương Lữ lại cách không đánh vào những binh khí này, khiến cho những “thứ” này đều “sống” dậy.

Trong nháy mắt này, Lôi Bố chợt cảm thấy giống như bị đủ loại tập kích.

Củi khô nện vào đầu hấn.

Hấn vừa đánh văng củi khô, toàn thân lại đột nhiên bốc cháy.

Hấn đang muốn dập tắt ngọn lửa, nhưng lưng đã trúng một bổng, bên hông cũng ăn một đao.

Hấn dùng một tay bắt lấy đao.

Đao màu xanh, sắc đao xanh xanh.

Hấn dùng một đao chặt đứt bổng, lại chẻ củi thành bốn mảnh, nhưng một sợi dây thừng lại lặng lẽ quấn lấy cổ của hấn, khiến hấn gần như nghẹt thở.

Hấn kịp thời dùng đao cắt đứt dây thừng, nhưng một hòn đá giống như con gà đã bay tới trước mặt hấn.

Hấn muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp, “gà” đã “mổ” vào sống mũi của hấn.

Lần này hấn chỉ nghe một tiếng “bốp”, xương sống mũi đã rạn nứt, máu trào ra như dê vỡ.

Hấn dùng tay che lại, nhưng không che được, máu từ trong vết nứt nơi cánh mũi chảy ra xì xì, lập tức nằm kề ngón tay phải của hấn đầy máu, còn chảy tới tận khuỷu tay.

Hấn đau đến mức nước mắt muốn trào ra.

May mắn là trên tay hấn có đao, lại có đao.

Trên tay hấn có đao, đó là bất hạnh kẻ địch.

Ít nhất cũng là bất hạnh Mạnh Tương Lữ.

Có đao, người mạnh.

Đao nơi tay, Lôi Bố lại trở thành khủng bố.

Một đao, đầu rơi.

Hắn chém một đao vào đầu Mạnh Tương Lữ.

Đao màu xanh, máu màu xanh, đao này giết người, ngay cả máu cũng biến thành màu xanh.

Hay ột thanh đao.

Đây là một thanh đao tốt, nhưng đối với Lôi Bố thì lại không phải là một thanh đao thuận thiên.

Đây không phải là Bộ Bộ đao.

Hắn đã quen dùng Bộ Bộ đao.

Bộ Bộ đao và Thanh Sắc đao này khác nhau về dài ngắn, nặng nhẹ, lưỡi đao, thậm chí là mũi đao, phần bảo vệ tay. Cho nên sau khi Lôi Bố dùng một đao giết chết Mạnh Tương Lữ, chợt thấy một người xông tới, liền dùng một chiêu “Bộ Bộ Cao Thăng” chém qua, nhưng vì kết cấu của đao không giống nhau, khiến cho tốc độ của đao chậm lại một chút, đao thể lệch qua một chút, đao kinh yếu hơn một chút. Hai tay người nọ vỗ một cái, lập tức kẹp lấy đao. Lúc này Lôi Bố mới phát hiện người nọ mang găng tay màu da, mà găng tay này lại giống như hộ giáp tơ vàng, khiến lưỡi đao không thương tổn được tay của hắn.

Nếu không phải Lôi Bố đang khẩn trương nhưng ánh mắt vẫn sắc bén, phát hiện người này mang găng tay, hắn còn tưởng rằng danh bổ Thiết Thủ đã tới rồi.

Người này vừa tới đã ngăn cản đao của Lôi Bố.

Điểm đáng sợ nhất của Lôi Bố chính là đao của hắn.

Người này quyết không để Lôi Bố dùng đao.

Hắn nhìn chuẩn, bắt chuẩn.

Nhìn chuẩn là nhãn giới của hắn, bắt chuẩn là thủ pháp của hắn.

Hắn còn nắm chuẩn, nắm chuẩn thời cơ.

116. Chương 116: Mưa Rơi Lấy Củi

Hắn đương nhiên không phải Thiết Thủ.

Hắn là Dư Mặc Nhiên.

Lúc “Tứ Đại Kỳ Chủ” Hoàng Hôn, Lợi Minh, Ngô Dạ, Chung Ngộ gây rối kiếm chuyện với Ngư cô nương, hắn chính là hán tử trung niên đã lên tiếng đứng ra bày tỏ sự quan tâm. Cách ăn mặc và cử chỉ của hắn đều rất lịch sự. Hắn vốn là một người giang hồ, sau đó trở thành người phụ trách văn thư. Cuối cùng bởi vì nhìn không quen hình pháp của triều đình quá khốc liệt, tạo nên án oan còn nhiều hơn xử án giúp mọi người, cho nên từ quan không làm nữa, trở về làm người vô lâm của hắn.

Hắn vốn là tinh anh của Phi Phủ đội Dư gia, kẻ thù của hắn là đệ tử Tứ Phân Bán đàn Trần gia và Thiên An môn Trần thị gia tộc, luôn giao chiến rất thảm liệt.

Người khác luyện búa bay, còn hắn luyện tiếp búa, tiếp ám khí, tiếp binh khí.

Đương nhiên búa bay tẩm độc cũng không dễ tiếp. Binh khí của Trần gia có không ít xuất xứ từ Hạ Tam Lạ Hà gia, Hắc Diện Thái gia, khó tránh khỏi tẩm độc.

Hắn liền chế tạo một đôi găng tay bách độc bất xâm, đao kiếm bất nhập, thấy kẻ thù là giết, có ơn báo ơn, có thù báo thù. Người giang hồ gọi đôi găng tay không sợ độc vật, hơn nữa có tẩm kịch độc này là “Sưu Cừ Thủ”.

Lúc bắt đầu hắn vẫn bình tĩnh, không biến sắc, đứng trong đám người, không cầu có biểu hiện đặc biệt, chỉ cầu bảo toàn tính mạng. Hiện nay, một khi cho rằng cơ hội đã đến, hắn liền bất ngờ làm loạn, vừa ra tay đã kẹp lấy đao của Lôi Bố.

Bởi vì hắn phát hiện một điểm quan trọng.

Lôi Bố dĩ nhiên là đáng sợ, nhưng thứ đáng sợ nhất là đao trong tay hắn.

Một khi Lôi Bố mất đao, hoặc không thể dùng đao, vậy thì lực sát thương của người này sẽ yếu đi rất nhiều.

Cho nên hắn muốn khống chế đao của đối phương.

Dư Trạc Nhiên đã giữ lấy đao của họ Lôi.

Lôi Bố muốn rút đao, nhưng lại không rút nổi.

Hắn dùng sức vặn một cái. Lưỡi đao sắc vặn một cái, đừng nói là tay, ngay cả gỗ đá cũng bị nó gọt đi, bị nó cắt đứt.

Nhưng lại không vặn được.

Lôi Bố đã đỏ mắt.

Hắn đã không có thời gian, cũng không có cơ hội.

Trong phút chốc, không biết đã có bao nhiêu người nắm lấy cơ hội này tấn công hắn.

Hắn gấp, hơn nữa còn hoảng.

Không có đao, tình hình của hắn trở nên rất nguy hiểm.

Trong lúc cấp bách, hắn dùng sức đẩy đao tới, muốn đâm thủng bụng tim của đối thủ rồi tính sau.

Nhưng đao vẫn không nhúc nhích.

Dư Mặc Nhiên chuyên tâm nhất trí, lòng không tạp niệm, vững như tảng đá, chỉ cầu kẹp cứng đao lại.

Hắn thật sự làm được, đao giống như khảm vào đá, cho dù Lôi Bố hao tổn sức lực, dùng trăm phương ngàn kế vẫn không thể rút ra.

Lôi Bố chỉ cảm thấy trên vai, dưới sườn, sau lưng, bên chân đều đau đớn. Hơn nữa ở bốn phương tám hướng, không biết có bao nhiêu binh khí, bao nhiêu chiêu thức tấn công vào tử huyệt chỗ hiểm của hắn.

Hắn chỉ có cách vứt đao, một lần nữa vứt đao.

Vứt đao để bảo toàn tính mạng.

Lúc này hắn đang ở trước cửa khách sạn, đường lui đã bị người ta chặn đứng, đường tới cũng bị người ta ngăn cản.

Mưa gió ập vào, người cũng giết tới. Toàn thân hắn ướt đầm, trên người có ít nhất ba cây xương sườn bị gãy, bên hông máu tươi chảy dài, thái dương bị đập sưng lên hai cục, giống như mọc ra hai chiếc sừng màu tím đen, phần lưng đau dữ dội, toàn thân còn có bốn chỗ lửa chưa tắt, ngoài ra vai, lưng, sườn, chân mỗi nơi đều có một vết thương chảy máu, không chỗ nào không đau. Nhưng thể công của quân địch vẫn như sói như hổ, một đợt tiếp một đợt, giống như liều mạng không muốn sống lao đến tấn công hắn.

Lúc này hắn cũng không có gì khác so với người thường, trong lòng rất hoảng hốt.

Sao những kẻ này đều không cần mạng?

Sao những kẻ này đều muốn liều mạng với hắn?

Hắn sợ, hắn kinh.

Những kẻ này giống như điên rồi.

Hắn một mặt chống cự, một mặt rít lên kinh khủng.

Hắn đã quên mất một chuyện, là chính hắn ép những người này liên thủ phản kháng, là hắn ép bọn họ phát điên.

Mưa vẫn rơi.

Lôi Bố đã không còn đao.

Hắn kịp thời dùng hai tay chụp được hai cây củi.

Không, không phải củi, mà là củ.

Hắn chụp được hai cây củ, đó là vũ khí của Cam Dững sau khi chết ném đi, nhưng Mạnh Tương Lữ trước khi chết lại khiến nó đánh vào Lôi Bố.

Lôi Bố cầm củ, chiến đấu rất hăng hái.

Kiểm tới, kiếm như tia chớp.

Nhưng kiếm không phải chớp.

Lôi Bố không ngăn được chớp, nhưng vẫn chống được kiếm.

Tay trái của hắn vung củi ngăn cản một kiếm, đó là kiếm của Tống Triển Mi.

Kiểm bị ngăn cản, nhưng củi lại đột nhiên mềm đi.

Hóa ra thứ hắn cầm trên tay không phải cây củi, mà là một con rắn.

Thứ hắn cầm rõ ràng là một cây củi, sao lại biến thành một con rắn?

Trong nháy mắt này, con rắn trên tay lại cuộn người há mồm, lộ ra răng độc sắc nhọn và chiếc lưỡi dài xè xè cắn vào hắn.

117. Chương 117: Sấm Lớn Mưa Nhỏ

Ầm một tiếng, sấm lớn vang lên.

Mưa lại nhỏ đi.

Nhưng Lôi Bố càng kinh hãi, bởi vì củi trên tay hắn lại biến thành một con rắn, miệng rắn đang cắn vào hắn.

Hắn không muốn chết, hắn muốn sống.

Tiếng sấm ầm ầm khiến hắn chợt sinh ra ảo giác mình đang bị “trời phạt”.

Mưa tuy nhỏ, nhưng đủ quấy nhiễu tầm mắt của hắn.

Sắc trời đã mờ, hoàng hôn đã buông.

Khí của hắn đã suy, sức cũng đã yếu, thị lực cũng vì vậy mà suy giảm.

Nhưng hắn vẫn rõ ràng nhìn thấy con rắn kia đang vặn đầu nhe răng cắn vào hắn.

Trong cái khó ló cái khôn, hắn lập tức dùng củi bên tay phải đập vào con rắn bên tay trái.

Sau một tiếng “cốp”, đầu rắn đã bị đập vỡ, còn chấn đau eo bàn tay trái của hắn. Hắn đang vui mừng, đột nhiên củi trên tay phải vang lên tiếng “vèo vèo vèo”, bắn ra ba đốm nhỏ.

Lần này đến rất gấp, đến rất nhanh, đến rất đột ngột.

Trong nguy cấp chợt sinh trí, trong trí tuệ chợt sinh biến, Lôi Bố dùng thân rắn trên tay trái tạo thành một lồng khí, đánh văng ba món ám khí này.

Ám khí bị đánh văng, nhưng chỉ là hai mũi.

Hắn đã tính toán rất kỹ, nhưng thứ duy nhất không tính được là “rắn” trên tay trái trong nháy mắt lại biến thành củi.

Củi là thứ cứng, còn rắn thì mềm. Giữa một mềm một cứng, sức lực sử dụng sẽ rất khác biệt.

Do đó, Lôi Bố dùng sức lực sử dụng thân rắn để múa củi, mức độ chuẩn xác của nó rất thấp.

Cho nên hắn chỉ đánh văng hai món ám khí.

Còn một món, sau một tiếng “xoạt” bắn vào cơ ngực hắn.

Hắn đau đớn, hét lớn một tiếng, lùi lại một bước.

Ngoài trời tiếng sấm lại vang lên ầm ầm, mưa lại nhỏ đi một chút.

Cơn mưa này khiến cho hắn càng lúc càng mơ hồ, nhưng đau đớn lại khiến hắn tỉnh táo lại.

Hắn đột nhiên “tỉnh táo”, không chỉ vì bị ám khí “đâm” trúng, mà là sau lưng lại ăn một roi.

Đó là roi ngựa, cơn đau kịch liệt gần như xé rách thần kinh của hắn.

Hắn lập tức hiểu được một chuyện, có thể hắn đã trúng phải thuốc mê hồn.

Nếu không, củi trên tay sao lại biến thành con rắn dữ tợn? Rõ ràng là một con rắn nhúc nhích, sao lại đột nhiên biến thành một cây củi cứng rắn?

Nhất định là có “thuật che mắt”.

Là thứ gì đã “che mắt” của hắn?

Đầu tiên là mưa...

Đúng, là mưa... mưa vẫn luôn rơi vào mặt hắn.

Quả thật là mưa.

Hắn đã đoán đúng, mưa có thuốc mê.

Người hạ thủ trong nước mưa là Ngư cô nương.

Chỉ trong phút chốc, nàng gần như đã phát ra tất cả khói mê hồn, hương mê, thuốc mê trong tay, chỉ cầu hạ độc được Lôi Bố rồi tính sau.

Thừa lúc Mạnh Tương Lữ giao chiến và đánh trọng thương Lôi Bố, nàng đã ra tay. Trời tối mưa rơi, Lôi Bố nhất thời trúng độc, cho nên mới sinh ra ảo giác củi trong tay là rắn độc.

Một cây củi khác bắn ra ám khí, quả thật không phải là củi lúc đầu. Ngư cô nương đã nhanh tay lẹ mắt đổi thành một thanh binh khí mà nàng thường bán ra, một khi dùng để ám toán người khác thì chính mình sẽ bị thương.

Nhưng Ngư cô nương lại không có ý giết người, chỉ muốn cảnh cáo, cho nên ám khí không tẩm độc.

Đáng tiếc là không tẩm độc, vì vậy Lôi Bố còn chưa chết.

Hắn đã bị thương nhiều chỗ.

Hắn thân bị trọng thương, nhưng vẫn ra sức vùng vẫy.

Lúc này hắn không thể tiếp tục lui về Danh Lợi Quyển, cũng không thể giết ra ngoài tiệm.

Trước và sau lưng hắn đều có địch.

Vết thương của hắn đau đớn.

Hắn biết trong mưa có thuốc mê, hắn biết tất cả kẻ địch đều muốn lấy mạng mình.

Lần đầu tiên hắn biết, hóa ra tử vong lại đáng sợ như vậy, lại đến gần như vậy.

Hóa ra giết chóc lại thê lương như vậy, dữ tợn như vậy.

Hắn thật muốn quỳ xuống cầu xin, kêu lớn cứu mạng.

Nhưng không hữu dụng.

Hắn biết sẽ không ai tha thứ cho hắn, cũng không ai bỏ qua cho hắn, bởi vì hắn giết chóc quá nặng.

Muốn sống thì phải dựa vào chính mình.

Hắn nhắm mắt lại, không để ý tới nước mưa, dùng hô hấp, không hít khí độc. Hắn quay người, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Hắn cố gắng vận sức, một tay đoạt lấy Thanh Sắc đao, giết vào Danh Lợi Quyền.

Tại sao hắn đưa tay là có thể đoạt lại Thanh Sắc đao?

Không phải Thanh Sắc đao đã bị “Sư Cừ Thủ” Dư Mặc Nhiên kẹp chặt sao?

Vốn là như vậy, đáng tiếc mưa mê hồn của Ngư cô nương lại làm hỏng chuyện, làm lỡ mọi người.

Tôn Thanh Nha vùng Thị Phi tiến, cùng với Tống Triển Mi giờ kiếm muốn đánh tới, nhưng bọn họ lần lượt phát giác trong mưa có thuốc mê, vội vàng bịt mũi nín thở, trước tiên lui ra một bên.

Do đó thế công hơi chậm lại.

Chỉ chậm một chút như vậy, lại là thời khắc sống chết của Lôi Bố.

Nước mưa và ánh mặt trời cũng giống như năm tháng, sẽ không vì trung gian, giàu nghèo, mạnh yếu mà thay đổi. Kết quả là bản dân chết, bạo chúa cũng phải chết. Khi ánh mặt trời chiếu khắp thiên hạ, ngoại trừ phạm nhân bị nhốt mất đi tự do không nhìn thấy được, còn lại ai cũng có thể đắm mình trong đó. Nước mưa rơi xuống, chảy ra khắp nơi, đất đai đều được thấm ướt.

Ngư cô nương bất chấp tất cả, muốn hạ thủ với Lôi Bố.

Nàng nóng lòng, cũng cấp bách.

Cho nên nàng rải một mạch ít nhất mười hai loại thuốc tê và thuốc mê khác nhau vào trong mưa, ngấm vào nước mưa, muốn hạ độc Lôi Bố.

Nàng vẫn luôn ném chuột sợ vỡ bình, nhưng lúc này đã bất chấp tất cả.

Nếu không nắm lấy thời cơ này đánh ngã ma đầu kia, chỉ sợ ở đây sẽ không ai sống được.

Trên tay nàng cũng không có thuốc độc giết người, chỉ có thuốc mê và thuốc tê, nếu không nàng đã dùng loại thuốc độc nhất đối phó với Lôi Bố rồi. Cũng vì hiện giờ chỉ dùng thuốc khiến người ta mềm ra, mất đi sức chiến đấu, cho nên nàng mới không sợ lỡ tay hạ độc đồng bạn và chiến hữu của mình.

Cho dù thật sự xảy ra cũng không sao, bởi vì nàng có thuốc giải.

Chỉ cần giết chết Lôi Bố, nàng sẽ có thể cứu tỉnh những người lỡ bị “hạ độc”.

Nhưng nàng không ngờ được, khi Lôi Bố còn chưa ngã xuống, Dư Mặc Nhiên đã bị “mưa mê” làm cho thần trí lơ đãng, không khống chế được.

118. Chương 118: Đa Tình Ngư Đầu Vô Tình Vĩ

Thực ra Dư Mặc Nhiên trúng độc không sâu, thậm chí cũng chưa ngã xuống.

Tính cảnh giác của hắn rất cao, vừa phát hiện trong mưa khác thường, lập tức bế khí nín thở, muốn chống lại độc lực, cho nên thần không ngưng, khí không tụ. Cũng vì vậy, Lôi Bố bị thương nhiều chỗ, hỗn hển nhốn nhác mới có thể quay người cướp lại đao trên tay hắn, giết ngược vào Danh Lợi Quyền.

Hắn một đường giết vào, ít nhất đã giết thêm sáu bảy người.

Lúc này Lôi Bố đã bị thương nặng, hơn nữa cả người còn ngơ ngác, dù sao thuốc mê của Ngự Thiên Lương rải vào hắn vẫn có công hiệu.

Trong lòng hắn cực kỳ sợ hãi, nhưng vẫn rất cường hãn, gặp người là giết, một đường xông vào khách sạn.

Lúc này trong khách sạn là một mảng lờ mờ, tử thương lộn xộn, máu chảy khắp nơi.

Hắn đạp lên những thi thể trên đất giết vào khách sạn.

Trong Danh Lợi Quyển tuy âm đạm tối đen, nhưng vẫn có hai chỗ có đèn dầu, vì vậy miễn cưỡng có thể nhìn thấy tình hình trong tiệm.

Lúc này vẫn có người còn tâm tình và cả gan đốt đèn xem cuộc chiến sao?

Là ai?

Là người ở hai bàn kia.

Một bàn có hai trẻ một già, đĩ là một vị công tử tôn quý xinh đẹp, một thanh niên then thùng nho nhã, còn có một lão già mặt phệ dung mạo bỉ ổi.

Một bàn khác có bốn người, đó là một thanh niên sắc mặt vàng như nến, mặt ủ mảy chau, một đại hán cao lớn uy mãnh, hung thần ác sát nhưng lại vô thần, một thư sinh thanh tú xinh xắn, trắng ngần thanh nhã nhưng cũng thất thần, ngoài ra còn có một thanh niên to con đang đứng (không, là một kẻ luôn nhích tới nhích lui, móc mũi, móc tai, xỉ răng, không ngồi yên được một lúc), đáng vẻ khả ái, rất hoạt bát cũng rất hăng hái.

Chính là bọn họ.

Chính là người ở hai bàn này đã đốt đèn.

Đèn ở trên bàn bọn họ.

Trên tay Lôi Bố lại có đao.

Lôi Bố có đao, mặc dù vẫn rất kinh hoàng, rất chặt vật, bị thương cũng rất nặng, nhưng không biết vì sao hắn lại đột nhiên trở nên rất khùng bố.

Hắn lại biến thành Lôi Bố khùng bố, bởi vì trên tay hắn có đao.

Trên tay có đao, hắn lại trở thành “Sát Lục Vương” Lôi Bố.

Vết thương của Lôi Bố vẫn đang chảy máu, lòng của hắn vẫn đang cuồng loạn.

Hắn còn đang sợ.

Hắn cũng là người, hắn sợ chết.

Là người thì sẽ sợ chết.

Nhưng so với sự sợ hãi vừa rồi lại có điểm khác biệt, bởi vì trên tay hắn có đao.

Hắn biết những người này đều như sói như hổ muốn liềm mạng với hắn, muốn lấy mạng của hắn.

Hắn hiểu rõ, những người này đều không cần tính mạng, chủ yếu là do hắn áp bức. Bởi vì hắn giết chóc quá nặng, nếu bọn họ không hợp sức giết hắn, hắn nhất định sẽ giết sạch mọi người ở đây.

Bởi vì hắn nhất thời tính sai, đoán sai phản kích đáng sợ của những người này khi đồng tâm hiệp lực, liên thủ liềm chết, vì vậy hắn gần như bỏ mạng đương trường.

May mắn hắn lại đoạt được đao, cho dù đó không phải là một thanh đao thuận tiện, nhưng dù sao vẫn là đao.

Hắn giết người trong tiệm, chỉ cầu nghỉ được một chút, hít được một hơi, sẽ lập tức phản kích.

Giết sạch những kẻ gần như đã liên thủ giết chết hắn, không chừa lại một tên nào.

Lúc này hắn đang lui đến một chiếc bàn bị đổ, thân hình đột nhiên dừng lại. Chiếc bàn này đang ngã vào tường, chân bàn chống lên tường, trên đất là đũa sứ vỡ tan, thức ăn lộn xộn. Lôi Bố đập phải, gần như té ngã, do đó hắn phát hiện nơi ấy có một chiếc bàn bị lật một lửa, lập tức dừng lại.

Thật tốt, bây giờ lưng hắn đã có chỗ dựa.

Hắn quyết định lấy lại tinh thần, quyết một trận tử chiến với kẻ địch.

Dù sao kẻ địch còn lại cũng không nhiều lắm.

Lỡ may đánh không lại, hắn chỉ cần giết thêm vài người, chấn nhiếp mọi người, sau đó ngênh ngang rời đi.

Hắn đã từng trải qua tình cảnh như vậy. Có hai lần, hắn rõ ràng đã kiệt sức, không thể tái chiến, nhưng vì uy thế giết chóc của hắn đã hù dọa mọi người, hắn lại cố nén đau đớn, gắng gượng đến cùng, kết quả mọi người chỉ có thể trở mắt nhìn nhìn hắn ung dung rời đi.

Thực ra khi đó chỉ cần có người liều mạng với hắn, cho dù là một đao nữa, một kiếm nữa, một chiêu nữa, có lẽ hắn sẽ không ngăn được. Nhưng cuối cùng hắn vẫn chấn nhiếp toàn trường, bình yên rời đi.

Lúc này hắn đã cảm thấy hoảng sợ, trong lòng biết khó giành được toàn thắng, giết sạch kẻ địch, nhưng hắn vẫn có hi vọng.

Ít nhất phải lấy lại thần uy, áp bức toàn trường, để mình bình yên vượt qua một kiếp này.

Có thể, có thể... hắn tự nói với mình.

Chỉ có hi vọng, mới có thể toại nguyện... hắn tự an ủi mình.

Chỉ khi tin tưởng sẽ xảy ra, mới có thể xảy ra.

Ánh nền u ám, gió thổi mưa sầm, sấm sét ngoài trời, nhưng đấu chí trong lòng hắn lại mạnh mẽ.

Hắn muốn trước tiên khôi phục một hơi, bình tĩnh lại, sau đó tái chiến.

Nhưng không ngờ ngay lúc này, mắt cá chân của hắn lại đau nhói, gót chân nóng lên.

Không hay, trúng mai phục rồi...

Hắn lập tức lao ra, lướt ra.

Sau đó hắn phát hiện mình đã đứng không vững, gót chân trái của hắn đã bị người ta đâm thủng, gân mạch nơi mắt cá chân phải cũng bị cắt đứt.

Bởi vì hắn đã đứng không vững, cho nên gần như lập tức bị bảy người đang xông lên vây giết “ép” trở về.

Hắn không phải đi về, thậm chí không phải lui về, mà là “lăn” về.

Chân của hắn đã không thể đứng, ngoại trừ “lăn” thì hắn còn có thể dùng biện pháp gì?

Chẳng lẽ dùng “bò” sao?

Trong phút chốc, hắn đã bị người ta phé đi đôi chân.

Trong khoảnh khắc, giấc mộng giết ra trùng vây của hắn đã tan vỡ.

Hiện giờ ngay cả mong muốn cầu sống của hắn cũng biến thành nghi vấn, là ai khiến hắn trở nên như vậy, thua không còn manh giáp?

Rốt cuộc hắn “ngã” dưới tay ai?

Đó là hai đứa trẻ, Ngư Đầu và Ngư Vĩ.

Lúc vừa khai chiến, hắn đã nhiều lần hạ độc thủ ép bức, truy sát hai đứa trẻ này.

Ngư Đầu và Ngư Vĩ đúng là hai tiểu hài tử, tiểu nhân vật không nổi bật, cũng không đặc biệt. Nhưng vào thời điểm mấu chốt này, lại có tác dụng mang tính quyết định chuyển bại thành thắng.

Bởi vì từ lúc đầu bọn họ vẫn luôn chờ đợi.

Chờ cơ hội hạ thủ, nhẫn nại báo thù, kiên trì giết địch. Nếu như giết không được, ít nhất cũng phải đã thương kẻ địch.

Chờ đợi, nhẫn nại, kiên trì.

Chờ đợi, nhẫn nại và kiên trì, đó là ba điều kiện cần thiết để “thành công” (nhất là thành đại sự), giống như là một chiếc đỉnh nhất định phải có ba chân chống đỡ.

Ngư Vĩ và Ngư Đầu vẫn luôn chờ đợi, nhẫn nại, kiên định muốn ám toán Sát Lục Vương.

Bọn họ biết nếu cậy sức liều mạng, nhất định không phải là đối thủ của Lôi Bố.

Bọn họ đã thử, nếu không nhờ Ngư cô nương ra sức bảo vệ, có lẽ bọn họ đã sớm thành hai con cá chết rồi.

Cho nên bọn họ quyết định “lui và kết lưới”.

Nhân lúc sắc đèn mờ mịt, bọn họ nấp ở dưới chiếc bàn lật ngược hơn phân nửa này. Mặt bàn này đang hướng ra cửa chính, trừ khi Lôi Bố không giết trở vào, nếu không quá nửa sẽ đi qua nơi này, ít nhất cũng sẽ lướt qua nơi này.

Bọn họ lại không ngờ, Lôi Bố chẳng những dừng lại ở đây, hơn nữa còn dự định dùng nơi này làm cơ sở tiến hành phản công.

Ngư Đầu Ngư Vĩ cuối cùng đã chờ được, không cần tiếp tục nhẫn nại, kiên trì đã có kết quả, lập tức thay đổi hành động. Nếu không cơ hội gần như sẽ biến mất, rồi đi, thậm chí sẽ vĩnh viễn không trở lại, chờ đợi, nhẫn nại và kiên trì sẽ trở thành ủy khuất, hụt hẫng mất mát.

Ngư Đầu phát ra tiểu mi thập tự thương của mình, một thương đâm vào gót chân Lôi Bố, nghiêng nghiêng cắt qua, khiến cho gân và thịt đồng loạt bị cắt đứt. Những máu thịt gân cơ kia dường như còn rất đa tình, dính vào trên mũi thương màu ngọc lam ra tay không tiếng động của hắn.

Ngư Vĩ lại lặng lẽ đánh ra thập tự qua (bình khí gần giống với mâu) của mình.

Qua làm bằng kim loại màu xanh, đồng thời đâm vào mắt cá chân Lôi Bố, kéo ngang một cái. Mắt cá chân và gót chân của Lôi Bố, ngay cả da xương đều hoàn toàn bị phể.

Một chiêu này tuyệt đối tàn độc, cũng hết sức vô tình.

Hữu tình dường như là hai người không hạ sát thủ, chỉ đánh vào hai chân Lôi Bố, tạm thời không muốn lấy mạng của hắn.

Nhưng càng vô tình là bọn họ không đánh vào thân trên của Lôi Bố. Nếu là như vậy, thân trên của Lôi Bố phòng thủ nghiêm ngặt, hơn nữa đã vận “lực sát thương”, cho dù Ngư Đầu Ngư Vĩ tập kích, cũng chưa chắc có thể một chiêu khiến hắn bị thương.

Nếu như một chiêu không gây thương tổn được hắn, còn không biết ai sẽ giết ai.

Không ngờ loại ám toán mày nhỏ mắt nhỏ này, lại vừa lúc đánh trọng thương Lôi Bố luôn chém lớn giết lớn, tạo thành “vết thương chí mạng” của hắn.

119. Chương 119: Sống Là Để Chết

Lôi Bố nằm trên đất, điên cuồng hét lên.

Đau đớn khiến cho hắn tỉnh táo, cũng khiến hắn sụp đổ, tuyệt vọng.

Hắn biết rõ đôi chân của mình e rằng đã hỏng rồi.

Càng đáng sợ là kẻ địch lại nhân cơ hội này ào ào xông đến, đồng loạt hạ thủ với hắn.

Đao vẫn đang ở trong tay hắn.

Hắn cũng cố hết sức chống cự.

Hắn không muốn chết, hắn muốn sống tiếp.

Có thể sao?

Không ai muốn chết, nhưng rốt cuộc vẫn phải chết.

Có thể nói con người sống là để chết, sống một ngày là một ngày, sống một lúc là một lúc, cho đến chết mới thôi.

Có thể sống vui vẻ, ai không muốn sống?

Nhưng sống chết đâu phải do ý người.

Những người xông lên, ai ai cũng muốn hắn chết, người người đều muốn hắn chết.

Hắn lăn trên đất, ánh đao như tuyết lại chém ngã hai ba người.

Hồ giận bị thương, dù sao mấy con chó nhỏ cũng không thể lảng nhục được.

Nhưng người xông lên đã giết đến đỏ mắt.

Bọn họ đều cầm binh khí xông đến, người không có binh khí thì vớ được cái gì dùng cái đó. Có người dùng mảnh gỗ, cánh cửa, có người dùng cái ghế, cái bàn, thậm chí có người còn dùng đũa, để cắm nện, vừa thấy hắn là giống như phát điên đâm tới, đập tới. Chỉ có một mục đích, đó là giết chết hắn.

Lôi Bố rất sợ hãi.

Hắn biết mình đã sắp xong đời, mà tất cả đều là do chính hắn gây nên.

Những kẻ này đã điên rồi.

Những kẻ giống như điên này muốn giết hắn, là vì hắn đã giết đến mức khiến cho bọn họ phát điên.

Hắn đã quá sơ ý.

Hắn không xem nhẹ “tác dụng” của trẻ con. Khi chiến đấu vừa bắt đầu, hắn đã tấn công hai đứa trẻ này để phân tán sự chú ý của mọi người, đồng thời uy hiếp những cao thủ có mặt. Nhưng hắn vẫn xem nhẹ “năng lực tác chiến” của trẻ con, cho dù bọn chúng lương thiện ôn hòa, cũng đủ khiến gia trưởng hao hết tâm huyết, cúc cung tận tụy, nuôi dưỡng thành người, vì vậy mà giảm thọ bệnh tật, nhiều không đếm xuể, thậm chí còn không biết vì sao mà chết, huống hồ là lúc bọn chúng có địch ý với người.

Bởi vì Lôi Bố xem thường năng lực phản kích của chúng, cho nên hắn đã nằm xuống, đứng không nổi nữa.

Chỉ trong phút chốc, hắn đã ngăn cản mấy cái đĩa, lại đánh văng một cây gậy, hai thanh đao, cộng thêm một cái bàn tính, đồng thời còn tránh khỏi ba mũi tiêu đuôi én, hai hạt sen bằng sắt, còn phản kích chém ngã hai người. Nhưng hắn vẫn bị người ta đá một cước (một cước này đủ khiến hắn nôn tim nôn phổi), lại bị nước nóng tạt lên người, còn bị người ta đâm một đao vào mông.

Hắn bị thương nghiêm trọng, đao pháp càng loạn, đột nhiên phát hiện trong tay không phải đao, mà là một con rắn, đang há mồm muốn cắn vào hắn.

Hắn vội vàng vứt đao, mới biết lại là ảo giác.

Nhưng đao đã không còn, kẻ địch lại càng nhiều.

Lần này đến phiên hắn gào lên, thân thể lăn đến đâu, tay vớ được cái gì liền dùng cái đó, liều mạng đến cùng.

Hắn vớ được một sợi roi da, liền quất ngã hai người, cuối cùng bị người ta đoạt mất. Hắn lại vớ được một chiếc yên ngựa, dùng làm khiên đánh mười bảy mười tám chiêu, mới bị người ta dùng đại đao chém rách. Hắn lại vớ được một thứ khác, ngăn bảy tám chiêu, còn đánh ngã một kẻ địch, mới biết đó là một đoạn chân người.

Lúc này ánh nền chập chờn, ánh sáng mờ mịt, mọi người đã giết đến choáng váng, đánh đến điên cuồng.

Lôi Bố vẫn ngoan cố chống cự.

Hắn đoạt được một chiếc giản thép (vũ khí giống như cây sắt gắn vào chuôi kiếm), vung vẩy mấy cái, thép đồng lại biến thành thép cuộn, quấn vào cánh tay phải của hắn mấy vòng, lập tức máu tươi đầm đìa.

Hắn vội vàng rút giản, lại lấy được một cây móc câu, lập tức móc đứt đầu một kẻ địch, sau đó móc câu lại biến thành một con chim “mỏ” vào mặt hắn.

Hắn vội vàng rút đi, con chim rơi xuống đất, lại biến thành móc câu.

Khi hắn hiểu ra đó là huyền tượng, lại trúng phải một bóng.

Hắn vội lấy bóng nanh sói, một tay múa bóng, đánh ra mấy chiêu vu vu, quét ra mấy đường mạnh mẽ, bức lui kẻ địch, đột nhiên bóng lại biến thành một con rết lớn.

Hắn nhìn thấy trước mặt có một người đang xông về phía mình, đó là Ngư Thiên Lương.

Hắn lập tức tỉnh ngộ, đó nhất định là ảo giác, trên tay hắn nhất định là bóng nanh sói chứ không phải con rết.

Không có con rết nào to như vậy, dài như vậy, lớn như vậy.

Đối phương muốn hắn rút côn, sau đó mới hạ độc thủ với hắn. Tất cả ảo cảnh đều là do con ả chết tiệt này làm ra.

Cho nên hắn cầm thẳng bóng, liều chết không buông.

Hắn dùng bóng phản kích, không ngờ “bóng” lại “cắn” hắn một cái.

Đó thật sự là con rết.

Lúc này trước mắt hắn đã tối đen, sao vàng tỏa ra.

Hắn đã không chống đỡ được nữa.

Ngư cô nương đã lao đến bên phải hắn.

Vòng thép kia vẫn “cắn” vào cánh tay phải của hắn, khiến hắn không phát hiện Ngư Hảo Thu đã từ góc chết bên phải phát ra “tâm của nữ nhân, kim dưới đáy biển”.

Nàng muốn hắn chết, nàng muốn lấy mạng hắn.

Cho dù hắn phát hiện nàng hạ độc thủ, cũng không thể nào tập trung chú ý, bởi vì kéo, kiếm, tay của Tôn Thanh Nha, Tống Triển Mi, Dư Mặc Nhiên đã đồng loạt đánh vào hắn.

Hắn biết mình sẽ chết, bởi vì hắn đã mất đi năng lực phản kháng.

Ngay lúc này, chợt nghe một tiếng kêu quái gở.

Không phải một tiếng, mà là ba tiếng.

Ba loại âm thanh liên tục vang lên, đầu tiên là tiếng gào thét, sau đó là tiếng rầm rầm, cuối cùng là tiếng “phịch”, rơi xuống bên cạnh Lôi Bố.

Chợt nghe một người kêu lớn với Lôi Bố:

- Người giúp ta, người cứu ta!

Trong nháy mắt này, Lôi Bố thật không biết nên cười thì tốt, nên khóc thì tốt, hay là chết đi cho rồi.

Với tình cảnh của hắn hiện giờ, lại còn có kẻ muốn hắn cứu người?

120. Chương 120: Kẻ Đáng Thương

Trần Nhật Nguyệt đang chờ đợi, đang nhẫn nại.

Chờ đợi, nhẫn nại, sau đó khi thời cơ tới sẽ triển khai hành động, giành thắng lợi. Nếu không, kiên trì nhẫn nại và chờ đợi sẽ biến thành vô ích.

Hắn tự biết không phải là đối thủ của Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn không phải, Diệp Lão Tứ cũng không phải.

Hắn cộng thêm Diệp Cáo cũng không phải là đối thủ của Thiên Hạ Đệ Thất.

Cho nên hắn đứng yên bất động, muốn một kích tất sát.

Hắn phải nhẫn nhục chịu đựng, mới có thể chuyển bại thành thắng, chuyển nguy thành an.

Sau khi Thiên Hạ Đệ Thất thoát ra khỏi phòng, trắng trợn giết người, hắn mới hoàn toàn hóa giải huyết đạo bị khống chế.

Huyết đạo vừa được giải, hắn liền cao hứng đến mức gần như kêu thành tiếng, muốn nhảy lên.

Nhưng hắn lập tức kiềm chế.

Bởi vì hắn hiểu được một chuyện tàn khốc, đó là hắn cộng thêm Diệp Cáo vẫn không thể giết được Thiên Hạ Đệ Thất, huống hồ Diệp Lão Tứ vốn giỏi cước pháp đã bị phế đôi chân.

Thiên Hạ Đệ Thất giết người, luôn giết một cách bất ngờ không kịp đề phòng.

Khi Vô Tình dạy dỗ Trần Nhật Nguyệt, vì lo lắng hắn quá khinh suất nôn nóng, cho nên đặc biệt mời Thiết Thủ trầm tĩnh thận trọng đến huấn luyện, giúp hắn củng cố cơ sở.

Do đó vào lúc này, Trần Nhật Nguyệt có sự nhẫn nại mà người khác không có được.

Công tử phái hắn đến Danh Lợi Quyển, đã từng nói là vì hắn có thể “cơ biến”.

Cơ biến chính là “tùy cơ ứng biến”.

Hiện giờ hắn đang “ứng biến”.

Hắn muốn dụ Thiên Hạ Đệ Thất qua chỗ mình, nhưng thiếu chút nữa đã thành công cốc. Bởi vì Diệp Cáo đã dùng trăm phương ngàn kế ngăn cản Thiên Hạ Đệ Thất đến chỗ Trần Nhật Nguyệt, nhưng lại không có khả năng giải quyết tên điên này.

Trong lòng Trần Nhật Nguyệt khấn nguyện, đồng thời cũng rất cảm động. Bởi vì bây giờ hắn mới biết, bình thường Diệp Cáo luôn xung đột với hắn, xem thường hắn, hóa ra lại tốt với hắn như vậy, quan tâm như vậy, có tình có nghĩa như vậy.

Hắn thật sự đã hiểu lầm đối phương.

Nếu Thiên Hạ Đệ Thất bị Diệp Cáo dẫn qua, thật sự ra tay với Diệp Lão Tứ, hắn chỉ đành mặc kệ tất cả.

Hắn phải ngăn cản, cho dù có ngăn cản được hay không.

May mắn Thiên Hạ Đệ Thất không đi qua, vẫn muốn ra tay với Trần Nhật Nguyệt, để khiến Diệp Cáo tức chết.

Vì Diệp Cáo có nghĩa khí như vậy, Trần Nhật Nguyệt mới bình tĩnh lại.

Chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

Bao nhiêu sỉ nhục cũng phải chịu đựng, nếu như một kích không thành, e rằng không chỉ mình chết mà cả Diệp Cáo cũng không sống được.

Lão Tứ vì mình mà không tiếc dụ tên cuồng ma này qua bên đó, mình càng không thể mất nghĩa khí, làm hại hắn.

Do đó phải nhẫn nại, tất cả sỉ nhục đều phải nuốt xuống, nhịn xuống.

Vì mình, cũng vì Diệp Cáo.

Cho nên khi Thiên Hạ Đệ Thất người đầy mùi hôi, khủng bố dữ tợn, tà ác vô sỉ đi đến chỗ hắn, hắn không né tránh, không vùng vẫy, cũng không phản kháng.

Chờ đến thời cơ, hắn mới bắt đầu phản kích.

Hắn vừa kêu lên, Diệp Cáo lập tức minh bạch, bởi vì đó là ám hiệu giữa đồng môn bọn họ.

Diệp Cáo lập tức hiểu được, huyết đạo của Trần Nhật Nguyệt cũng không bị khống chế, hóa ra là tên rùa nhỏ này cố tình giả vờ, tên thỏ con này đang phản kích Thiên Hạ Đệ Thất đã bị trọng thương, tên sâu độc này đang muốn mình ra tay phối hợp giết chết cuồng ma kia.

Do đó hắn lập tức phát động tấn công, dùng “Phi Diệp Sát Pháp” vọt người lên.

Phi Diệp là nhẹ, đó là thân pháp của Diệp Cáo.

Sát Pháp là thê lương, đó là chiêu thức của Diệp Cáo.

Lúc này Thiên Hạ Đệ Thất đang kinh hãi.

Thứ đó của hắn rơi xuống đất, giống như một con sâu, một con sâu đáng thương.

Hắn luôn giết người, mặc dù có lẽ không giết nhiều như Lôi Bố, cũng không thảm liệt khủng bố như Lôi Bố, nhưng tuyệt đối còn âm trầm lạnh khốc hơn Lôi Bố.

Đối với hắn thì giết người giống như săn ưng, tìm niềm vui trong nguy hiểm.

Hắn quanh năm đánh ưng, nhưng hôm nay lại bị chim sẻ mổ mù mắt.

Tiểu tử miệng còn hôi sữa kia lại chặt đứt gốc rễ sinh mạng của hắn.

Không có chuyện gì đáng sợ hơn chuyện này.

Không có chuyện gì kinh khủng hơn chuyện này.

Trên đời có một số thứ, mất đi thì sẽ không thể lấy lại, càng không thể có được lần nữa.

Mất là như vậy, thứ đó là như vậy, sinh mệnh cũng như vậy.

Hiện giờ hắn đã mất đi hai thứ, chỉ còn lại liễu một thứ.

Hắn không thể mất luôn cả thứ kia, nếu mất thì sẽ không còn gì cả.

Trong lòng hắn rất sợ hãi, cuối cùng không nhịn được rít lên một tiếng như xé nát ruột gan.

Trong nháy mắt này, Diệp Cáo đã đánh tới.

Cũng trong nháy mắt đó, hai tay của Trần Nhật Nguyệt đã bắt lấy hai cánh tay của Thiên Hạ Đệ Thất, chặt chẽ giống hai chiếc còng cua lớn, sít sao quấn lấy đôi tay của đối phương.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Thiên Hạ Đệ Thất cảm thấy mình đáng thương.

Vào lúc này, hắn giống như một kẻ đáng thương

121. Chương 121: Cá Bi Ai

Thiên Hạ Đệ Thất đã không kịp thương xót mình.

Bởi vì biến cố đã sinh, nguy cơ đã hiện.

Trần Nhật Nguyệt ở rất gần hắn, bất ngờ làm loạn, dùng hai tay giữ chặt lấy tay hắn.

Trần Nhật Nguyệt từng được Thiết Du Hạ truyền thụ, lần tập kích này giữ sức đã lâu, nhất thời Thiên Hạ Đệ Thất cũng không thoát được.

Hắn không thoát được, vậy thì không thể phát ra “Thế kiếm”, càng không kịp nhặt lấy ống sáo vừa lấy từ trong bọc ra.

Hắn phát ra một tiếng kêu sợ hãi, đầu gối vung lên thúc vào Trần Nhật Nguyệt.

Đây là chiến đấu cận thân, Trần Nhật Nguyệt muốn tránh thì phải buông tay.

Chỉ cần tay của Thiên Hạ Đệ Thất được tự do, hắn sẽ có cơ hội phản kích.

Nhưng hắn không ngờ được, Trần Nhật Nguyệt lại không buông tay.

Hắn cũng không ngờ được, vừa rồi khi Trần Nhật Nguyệt bị hắn chế ngự huyết đạo không thể động đậy, vẫn luôn để ý quan sát, bình tĩnh đưa ra kết luận. Muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, nhất định phải khiến cho hắn bất ngờ không kịp đề phòng, cũng không cho hắn cơ hội hồi khí, hơn nữa thủ đoạn phải tàn nhẫn, bất kể đối với kẻ địch hay chính mình đều như vậy, mới có hi vọng giết được đối phương.

Hắn càng không ngờ được, Trần Nhật Nguyệt nhìn có vẻ nông nổi, láu cá, gian xảo, nhưng lại tàn nhẫn như vậy, bất kể đối với người khác hay với chính mình.

Trần Nhật Nguyệt lại không đi, không tránh, càng không lui.

Hắn gắng gượng chịu một cước của Thiên Hạ Đệ Thất.

Công lực chủ yếu của Thiên Hạ Đệ Thất không nằm ở chân, hướng hồ hạ bộ của hắn đang bị trọng thương, vừa cử động lại đau đớn không chịu nổi.

Nhưng một cước này vẫn khiến cho thân thể nhỏ bé của Trần Nhật Nguyệt gần như lệch cả ngũ tạng, có điều hắn vẫn móc chặt lấy yếu huyệt ở hai khuỷu tay của Thiên Hạ Đệ Thất.

Lần này Thiên Hạ Đệ Thất đúng là thê thảm.

Trong thời khắc nguy hiểm này, có hai chuyện mà Thiên Hạ Đệ Thất rất muốn, rất gấp phải làm. Một là lấy ống sáo ra, hai là phát ra Thế kiếm.

Trần Nhật Nguyệt lại nắm lấy yếu huyệt của Thiên Hạ Đệ Thất, không cần giết chết đối phương, chỉ muốn khống chế hai tay của đối phương là được.

Hai người giằng co không buông.

Nhưng khi Trần Nhật Nguyệt trúng phải đầu gối của Thiên Hạ Đệ Thất, lực lượng kiềm chế kẻ địch nhanh chóng yếu đi, Thiên Hạ Đệ Thất đã cảm được ống sáo.

Đáng tiếc, Thiên Hạ Đệ Thất lại nghe được một âm thanh, nhìn thấy một ánh kiếm.

Thứ hắn nghe được là gió kiếm.

Thứ hắn nhìn thấy là ánh kiếm.

Lại có hai thứ rời khỏi thân thể hắn, đó là ngón tay.

Hai ngón tay, ngón cái và ngón trỏ.

Hai ngón tay đứt lìa rơi xuống đất, ống sáo đã không thể lấy ra, vẫn nằm ở bên hông.

Đó là kiếm của Diệp Cáo.

Hắn đã chạy tới, vốn định dùng một kiếm giết chết Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng nhìn thấy Thiên Hạ Đệ Thất và Trần Nhật Nguyệt dính sát vào nhau, sợ ngộ thương Trần Nhật Nguyệt, cho nên đổi thành cắt đứt tay Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất kịp thời rút tay, nhưng vẫn bị đứt mất hai ngón.

Hắn điên cuồng hét lên.

Hắn không ngờ lần này mình lại lật thuyền trong mương, thua bởi tay hai đứa trẻ.

Dưới cơn đau, cánh tay bị thương của hắn lại thoát khỏi khống chế của Trần Nhật Nguyệt, dùng một tay chụp lấy cổ họng đối phương.

Cổ họng Trần Nhật Nguyệt kêu lên cách cách, cặp mắt trợn trắng, lực lượng trên tay lỏng ra, đổi thành nắm lấy cổ tay của Thiên Hạ Đệ Thất đang giữ cổ hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn còn một tay.

Hắn đang muốn dùng cánh tay phải không bị thương phát ra “Thế kiếm”.

Diệp Cáo nào để cho đối phương thành công. Hắn dùng một chiêu sát thương kẻ địch, người đã áp sát, một kiếm chém vào đầu Thiên Hạ Đệ Thất.

“Độc phách Hoa Sơn”.

Đương nhiên hắn đã xem chiếc đầu của Thiên Hạ Đệ Thất là Hoa Sơn.

Diệp Cáo dùng thiết kiếm, thiết kiếm chém Hoa Sơn.

Thiết kiếm của hắn có một cái tên, đó là “Thiên Đố kiếm”, cùng với “Anh Tài kiếm” của Hà Phạm, đều được khai quật từ Lão Sách động dưới Phích Lịch sơn. Một thanh dùng bích nhân hồng thuần dương chế tạo, một thanh dùng bích không ngọc thuần âm chế tạo. Cho nên kiếm của Diệp Cáo có màu xanh sẫm, không giống bình thường, là thần binh lợi khí cắt lông gọt tóc, dẻo vàng xắt đá.

Chiếc đầu của Thiên Hạ Đệ Thất đương nhiên không phải làm bằng sắt, mặt của hắn cũng không phải.

Hắn vẫn không thoát khỏi sự khống chế của Trần Nhật Nguyệt, nhưng thiết kiếm đã tới.

Thiên Hạ Đệ Thất hét lên một tiếng, kiếm thế chưa thành, công lực chưa tụ, tay phải chỉ tích tụ được chưa đến một thành “Thế kiếm”, nhưng vẫn dùng cánh tay giờ ngang cản một kiếm này.

Thiết kiếm chém vào tay hắn.

Trong lúc trong vội vàng hắn dùng “Thế kiếm”, nhiều nhất chỉ có một hai phần mười công lực, hơn nữa hắn đang bị trọng thương, nhiều nhất cũng chỉ có thể vận dụng một hai thành công lực. Tính toán như vậy, lần này ngăn cản để giữ mạng, Thiên Hạ Đệ Thất tối đa chỉ có thể dùng một phần trăm lực lượng bình thường, bất kể lực sát thương hay lực phòng vệ đều như vậy.

Mà lúc này Diệp Cáo lại dùng toàn lực tấn công, liều mạng một kích.

Hai chân của hắn không thể đứng được, nhưng hắn vẫn lao tới, kiếm thứ nhất chém đứt hai ngón tay của Thiên Hạ Đệ Thất, kiếm thứ hai chém vào đầu đối phương, sau đó cả người mất trọng tâm ngã xuống.

Nếu như hắn không thể chém ngã Thiên Hạ Đệ Thất, cả người và kiếm của hắn đều “bán” cho đối phương, hoàn toàn không có đường lui.

Có thể thấy một kiếm này Diệp Cáo đã dốc sức bình sinh, một kiếm sinh tử.

Thiên Hạ Đệ Thất dùng tay ngăn cản, trong miệng gào thét, tràn đầy bi ai và phẫn nộ.

Hắn biết lần ngăn cản này có kết quả gì.

Hắn chỉ không ngờ mình lại có kết cục như vậy.

Kiếm chém vào thịt, khảm vào xương tủy.

Nhưng tay của Thiên Hạ Đệ Thất vẫn không đứt.

Cho dù Thiên Đố kiếm vô cùng sắc bén, một kiếm này của Diệp Cáo cũng dốc hết bản lĩnh toàn thân, nhưng tay của Thiên Hạ Đệ Thất vẫn không bị chém đứt.

Nếu như cánh tay đứt, vậy một kiếm này sẽ thuận thế từ đầu đến ngực chém hắn ra thành hai mảnh.

Không bị chặt đứt, đó là vì tay của Thiên Hạ Đệ Thất không phải tay, mà là kiếm, “Thế kiếm”.

Mặc dù là “Thế kiếm” rất yếu, nhưng vẫn là “Thiên Cá Thái Dương Tại Thủ Lý” từng làm mưa làm gió, khiến người ta sợ hãi.

Hiện giờ lực lượng của nó đã không đủ ngàn mặt trời ban trưa, không phải ngàn thái dương màu đỏ, càng không phải ngàn ánh nắng ban mai, thậm chí không thể đâm được ngàn kiếm ngàn tên, nhưng ít ra vẫn giống như ngàn mũi châm tọt vào giữa tay, vẫn ngăn cản được một kiếm kia của Diệp Cáo.

Kiếm chém vào tay.

Cánh tay chưa đứt, nhưng Diệp Cáo đã dùng hết sức, kiếm thế cũng tận.

Hơn nữa “ngàn mặt trời” toàn lực phản chấn, khiến eo bàn tay Diệp Cáo nứt ra, kiếm cũng rời tay.

Kiếm khảm vào cánh tay Thiên Hạ Đệ Thất.

Diệp Cáo lại ngã xuống, rơi xuống, té xuống chỗ Thiên Hạ Đệ Thất.

Lúc này, Trần Nhật Nguyệt bị Thiên Hạ Đệ Thất dùng một tay nắm lấy cổ, gần như nghẹt thở, giống như một con cá bị ai nhả lên bờ lại không về được nước. May mắn kiếm đầu tiên của Diệp Cáo đã chém đứt hai ngón tay Thiên Hạ Đệ Thất, khiến Thiên Hạ Đệ Thất không thể xiết chặt cổ hắn, mới giúp hắn thở được một hơi.

Lúc hắn thở một hơi, kiếm thứ hai của Diệp Cáo lại sát thương một tay khác của Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng cả người cũng ngã vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Kiếm khảm vào trong xương cánh tay của kẻ địch.

Thiên Hạ Đệ Thất cũng thật hung hãn, hắn vùng tay lên, ném kiếm của Diệp Cáo đi.

Chân của Diệp Cáo còn đang đau, mềm, buốt, cả người không có điểm đặt chân. Hắn vừa ngã xuống, lập tức quàng lấy cổ Thiên Hạ Đệ Thất, giữ lấy một cánh tay khác không buông. Hắn giở về điểm huyết nhận huyết, cho nên ra tay đều móc vào chỗ hiểm của kẻ địch. Thiên Hạ Đệ Thất cũng dùng cánh tay chảy máu nắm lấy tóc hắn, ấn vào mặt hắn. Hai người bắt đầu xáp chiến.

Trần Nhật Nguyệt lập tức khom người nhặt lấy Bạch Cốt Âm Dương kiếm của hắn, muốn đâm vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất biết đây là thời khắc sống chết của mình, do đó khi Trần Nhật Nguyệt vừa rập người xuống, hắn đã dùng khuỷu tay kẹp lấy cổ Trần Nhật Nguyệt, không để đối phương cầm kiếm phản công.

Trần Nhật Nguyệt kêu lên một tiếng, vùng vẫy giãy dụa như phát điên. Hai tay hắn ôm lấy eo Thiên Hạ Đệ Thất, dùng sức vặn mạnh, muốn vặn ngã đối phương, để đối phương không thể vận khí phát lực bẻ gãy cổ mình, hoặc dùng kinh lực đâm vào mặt Diệp Cáo.

Nhất thời ba người quẩn lấy nhau, giằng co không thôi, kết quả cả ba đều ngã xuống đất, một đường lằn lộn, không ngừng đầu đá. Ba người đều bị thương, liên tục kêu gào, thậm chí còn tay cào miệng cắn, giống như ba con dã thú.

Không, giống như ba con cá.

Ba con cá đáng thương đã rời nước, cách bờ, chẳng những không thể giúp đỡ lẫn nhau, mà còn muốn cắn xé tàn hại nhau.

Bọn họ một đường giãy giụa, vẫn luôn giao chiến, từ thang lầu lăn xuống, lăn đến bên cạnh Lôi Bố đang vùng vẫy sắp chết.

Người mở miệng cầu cứu đương nhiên là Thiên Hạ Đệ Thất.

Đó lại là Thiên Hạ Đệ Thất luôn luôn hung tàn.

Hắn lại cầu xin người ta cứu mình, bởi vì hắn thật sự cảm thấy sợ hãi.

Hắn cảm giác được tử vong đã đến gần.

Hắn không ngờ mình lại thua trong tay hai đứa trẻ vừa xuất đạo, thực ra là còn không có đạo.

Đây quả thật là chuyện không thể tưởng tượng, cũng không hợp tình hợp lý, còn trái với lẽ thường.

Nhưng đây là sự thật, hơn nữa còn đang phát sinh, tiến hành.

Hai đứa trẻ này, hai tiểu nhân vật không có tiếng tăm đã quật ngã hần, khống chế hần, khiến hai tay hần bị trọng thương, đến gần bên bờ tử vong.

Hần chỉ hi vọng có người cứu hần, bất kể đó là ai.

Sống thì phải cầu sinh.

Muốn giành được thắng lợi, trước tiên phải sống sót.

Hần nhớ được Văn Tùy Hán đến cùng cao thủ Lôi gia, mặc dù đệ đệ hần tới để giết hần, nhưng người của Lôi gia thì chưa chắc đã như vậy. Theo như hần biết, Lôi môn có không ít hảo thủ đã gia nhập Lục Phân Bán đường, mà Lôi Thuần vẫn muốn tìm mình điều tra hai chuyện, một công một tư, đều là những chuyện hần có thể trả lời, năng làm sao để hần chết bây giờ.

Cho nên hần kêu Lôi Bố cứu mạng.

Tiếng cầu cứu chẳng những không giống như một sát thủ danh chấn giang hồ khiến người ta khiếp sợ, mà còn không bằng một người bình thường tham sống sợ chết nhất như thỏ đế.

Đương nhiên hần cũng không biết, tình hình của Lôi Bố chẳng những không tốt hơn hần, mà còn tệ hơn hần nhiều.

Lôi Bố và Thiên Hạ Đệ Thất đều cùng phạm một sai lầm, đó là nọ họ quá khoe khoang tự cao.

Mặc dù hai người bọn họ còn chưa xem mình là vô địch thiên hạ, nhưng ít nhất cũng tự cho là trên đời hiếm ai có thể ngăn cản bọn họ.

Nhưng bọn họ vẫn bị “ngăn cản”, “đánh ngã”, “sát thương”.

Người quật ngã bọn họ, lại là người mà bọn họ vốn hoàn toàn không để trong mắt, bao gồm đám người giang hồ ô hợp trong Danh Lợi Quyền, cùng với hai thiếu niên còn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Bọn họ lại bại trong tay những người xem ra “không hề cao cả”, cũng quyết không phải là “cao thủ hàng đầu”.

Bọn họ tuyệt đối không phải là thiên hạ vô địch.

Giang hồ quá lớn, nhân tài rất nhiều, dù sao thiên hạ vẫn có địch thủ.

Chú ý, không có người vô địch thiên hạ, chỉ có trái tim vô địch thiên hạ. Đó là một trái tim rộng lớn bao dung, quên mình vì người, từ bi bác ái.

Người người đều có địch thủ trong thiên hạ.

122. Chương 122: Thảm Bại

Cuối cùng đã thất bại thảm hại, rơi vào tình cảnh như vậy.

Lúc Thiên Hạ Đệ Thất rơi xuống, vẫn không ném được, không bỏ được, không thoát được Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt. Hai đứa trẻ này giống như âm hồn không tan, oan quỷ đòi mạng, quấn lấy hần không buông.

Hần sợ, đau, kinh và hoảng, chỉ thấy dưới lầu bóng người lắc lư, lũ quỷ múa loạn. Lần đầu tiên hần cảm thấy bóng tối của tử vong đến gần như vậy, còn gần hơn lúc Vô Tình dùng ám khí đánh vào mắt hần, gần đến mức giống như rơi vào Thái Âm đế quốc Địa Ngục thành, không còn nhìn thấy mặt trời và hi vọng, chỉ có giết chóc và máu tanh, sỉ nhục và đau đớn, mài dao xoen xọt chờ đợi hần.

Trên đời không nhiều người có thể đối diện với cái chết mà không kinh sợ.

Hắn biết mình đã thảm bại, nhưng hắn vẫn không muốn chết.

Khi hắn phát hiện tình cảnh của Lôi Bố không tốt hơn mình bao nhiêu, mà cục diện dưới lầu e rằng còn tệ hơn trên lầu, hắn lại sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Trong lòng hắn thề, chỉ cần có thể sống qua hôm nay, hắn nhất định phải trả thù.

Không dễ ỉnh rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy nữa, ngoài ra còn phải tận tình, thống khoái hành hạ người mà hắn muốn giết, để cân bằng, bình phục thảm bại khó quên lần này.

Hắn một đường lặn xuống, chỉ liếc thấy dưới lầu có hai ánh nến, phân biệt có người ngồi ở hai bàn.

Một bàn ở quá xa, trong lúc kinh hoảng, hắn cũng không muốn, không thể, không kịp nhìn kỹ, chỉ biết có già có trẻ, trấn định như thường.

Một bàn khác, hắn vừa nhìn liền cảm thấy quen mắt, ít nhất cái kẻ không ngừng nhúc nhích kia, hắn nhận ra người này, đã từng gặp người này.

Đúng, là người này!

Hắn đã có một tia hi vọng, cho nên kêu lớn:

- Cứu mạng! Cứu ta! Chỉ cần cứu ta, chuyện gì ta cũng theo người, chuyện gì ta cũng nghe người, chuyện gì ta cũng nói với người, bao gồm quyết pháp phá giải Thương Tâm tiểu tiên, Sơn Tự kinh!

Đây là con thuyền trong biển rộng, là nguồn nước trong biển lửa, “cứu tinh” của hắn.

Do đó hắn bắt chấp tất cả, nói ra giá trị mà hắn đáng được cứu.

Nhưng trong lúc hoảng loạn, hắn lại quên mất một “điểm quan trọng”. Nếu người đó thật sự ở đây, sao lại mặc cho Lôi Bố của Phích Lịch đường gặp phải tình cảnh bi thảm như vậy, rơi vào gian khổ chiến đấu, còn mình thì nhắm mắt làm ngơ?

Khi Lôi Bố đang bị vây, bị thương, ngoan cố chống cự, đột nhiên bên cạnh lại có thêm một người gặp nạn, còn kêu hắn cứu mạng, chuyện này khiến cho hắn đang cảm thấy vô vọng cầu sinh càng thêm tuyệt vọng.

Hóa ra ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất cũng có kết cục như thế.

Hắn chỉ lơ là một chút, đã bị hai đứa trẻ ám toán. Không ngờ Thiên Hạ Đệ Thất cũng giống như hắn, một người dùng “giết chóc” nổi tiếng trên đời, một người dùng “sát khí” khiến người giang hồ nghe tên biến sắc, đều thất bại dưới tay trẻ con.

Hắn một đường lui đến đây, tay vớ được cái gì thì dùng cái đó để ngăn cản, phản công. Lúc này hắn biết đã hết hi vọng giết ra ngoài, nhưng ít nhất cũng giết được tên nào hay tên đó, chết cùng với hắn.

Một tay của hắn đã bị Mạnh Tương Lữ đánh gãy xương ngón tay, cho nên mỗi khi cầm vật lại đau đến thấu xương. Hắn cố gắng dùng đốt ngón tay đầu tiên, tức là đốt gần với bàn tay nhất, đoạt lấy binh khí (chỉ có ngón áp út là bị đánh vỡ cả đốt ngón tay này, còn lại đều hoàn hảo), kiên cường liều mạng.

Nhưng không ai hiểu rõ hơn hắn, hắn đã thảm bại, đã có thể nhìn thấy được kết cục bi thảm.

Trong lòng hắn thề, chỉ cần có thể sống qua hôm nay, sau này hắn nhất định sẽ cố gắng giảm bớt giết người. Ít nhất, cho dù giết người cũng cố hết sức không hành hạ người chết. Hóa ra cái chết lại đáng sợ như vậy, bị thương lại đau đớn như vậy.

Ngay lúc này, giống như muốn nhanh chóng đưa hắn đến “kết cục bi thảm”, Ngự cô nương đã lên phát ra bí kỹ của nàng, “tâm của nữ nhân, chôn dưới đáy biển”.

Không chỉ một mũi, mà là bốn mũi.

Vừa lúc Thiên Hạ Đệ Thất đang lặn đến bên cạnh. Nữ Nhân chôn luôn “nhận huyết không nhận người, công máu không công xương”, lập tức cả Thiên Hạ Đệ Thất, Lôi Bố, Trần Nhật Nguyệt, Diệp Cáo đều trúng châm, không một ai may mắn thoát khỏi.

Trúng phải châm, cho dù chỉ là một mũi nhỏ, Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo đều sẽ tê dại toàn thân, lập tức buông tay, cùng với Thiên Hạ Đệ Thất vừa lăn ra vừa thở dốc.

Thiên Hạ Đệ Thất trúng châm, biết rõ không ổn, lúc này hai tay hắn đều bị thương, gần như đã mất đi công năng của cánh tay, chỉ thở gấp nhỏ giọng nói với Lôi Bố:

- Nhanh! Ông sáo bên hông ta có hai món Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm, trên cánh tay khảm một thanh kiếm tốt. Người mau cầm đi giết địch, ít nhất có thể ngăn cản một lúc!

Thiên Hạ Đệ Thất cấp bách, nước mắt nước mũi đều trào ra:

- Chỉ cần người cứu ta, sau này ta nhất định sẽ báo đáp người. Có trợ thủ mạnh như ta, chắc chắn sẽ có lợi ích cho người.

Bởi vì sợ chết, cho nên hắn mới nói ra những lời khép nép nhả nhận, nóng lòng thất thố như vậy.

Hắn luôn dùng thủ pháp tàn nhẫn để giết người, những con mồi bị hắn truy sát đều kinh hồn bạt vía, chết một cách thê thảm. Hắn lại giỏi ám sát, đánh lén, khiến người chết phần lớn đều không phục, không cam lòng. Nhưng đến khi lâm nguy gặp khó, hắn lại cực kỳ sợ hãi, giống như rơi vào địa phủ, chịu đủ giày vò, nhưng lại không chịu chết, không muốn bị giết.

Không ngờ Lôi Bố còn sợ chết hơn hắn.

Tên này bình thường quen giết người, hở một tí là đồ sát, nhưng hôm nay đến phiên hắn chết, hắn lại không muốn chết, chỉ cầu sống, cho dù chỉ là sống vất vưởng. Hắn còn sợ chết, hèn nhát hơn bất cứ ai. Nghe Thiên Hạ Đệ Thất nói có vũ khí lợi hại trên người, hắn cũng cũng nửa tin nửa ngờ, thừa dịp nói:

- Ta cứu người thì ai cứu ta.

Hắn lại thở phì phì nói:

- Huống hồ, lỡ may ta dùng vũ khí của người không giết được bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ không tha cho ta.

Hai người bọn họ vốn không quen biết, võ công cũng không giống nhau, tác phong làm việc càng khác biệt.

Nhưng bọn họ cũng có điểm tương tự, đó là cả hai đều hiếu sát, đều hết sức tàn nhẫn.

Hiện giờ hai người đều trọng thương, đều thất bại vì những đứa trẻ phản công, đều sợ chết, đều không tín nhiệm nhau, và cũng đều muốn sống.

123. Chương 123: Thảm Thắng

Thất bại là một chuyện thê lương.

Có lúc ngay cả thắng lợi cũng như vậy.

Bởi vì muốn thắng lợi phải trả giá rất lớn.

Những thắng lợi trọng đại, thông thường đều phải trả giá thê thảm, hi sinh đáng sợ.

Bọn họ đã thắng rất thảm, người chết đầy phòng, trên lầu cũng toàn người chết.

Kẻ địch chỉ có hai tên, hơn nữa vẫn còn chưa chết.

Chỉ cần chủ lực của kẻ địch chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, nhất định không thể coi thường.

Những người trong tiệm, đám người Danh Lợi Quyển do Ngư cô nương cầm đầu, đám người bên ngoài do Dư Mặc Nhiên dẫn dắt, nhưng người khác bao gồm Tổng Triển Mi, Tôn Thanh Nha, Lợi Minh, Long Thổ Châu, Khôi Nhĩ... tất cả đều toàn lực, toàn diện tấn công hai tên sát nhân cuồng ma này. Bọn họ vốn thuộc

phe phái bất đồng, bối cảnh cũng không giống nhau, thậm chí chưa chắc đã cùng một trận tuyến, nhưng hiện giờ mọi người đều đồng tâm nhất trí, giết chết đối phương.

Dùng giết để ngừng giết, trước tiên giết chết hai tên hung thủ hiếu sát này rồi tính sau.

Ngay lúc này, chợt nghe một người rất ôn hòa lễ độ nói:

- Vừa rồi người đã nói, nếu có ai cứu người, người sẽ tiết lộ bí mật cho người đó. Vậy trước tiên người hãy nói mấy câu, để ta xem thử hàng có tốt hay không. Nếu như hàng tốt, ta nhất định sẽ mua giá cao, còn đảm bảo những người này tuyệt đối không giết được người, cũng không ai có thể khi dễ người, được chứ?

Những lời này chẳng những nói một cách nho nhã lễ độ, hợp tình hợp lý, hơn nữa ngữ âm cũng rất có học thức, giống như suy nghĩ cho đối phương, đồng thời cũng suy nghĩ ọi người, còn biết chăm lo cho lợi ích của mình, giọng điệu cũng rất lạc quan, ôn hoà.

Nhưng nội dung lời nói của hắn lại khiến người ta không dám lạc quan.

Hắn đảm bảo?

Hắn là ai?

Những người ở đây đều thầm hỏi câu này.

Hắn là thứ gì? Lại dám nói chuyện như vậy, dám nói ra những lời như vậy!

Chẳng lẽ hắn không biết, những người ở đây đều hận hai tên thủ phạm này đến thấu xương, không băm vằm ra thành ngàn mảnh thì không thể trút giận trong lòng?

Mọi người đang đằng đằng sát khí, nghe được những lời nói ôn hòa này, lại không thể giận dữ.

Những lời này nói với Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất không phải cảm phẫn, mà là sợ hãi.

Đây là thời khắc mà hắn cảm thấy “sợ hãi” nhất trong đời.

Hắn không ngờ lại gặp phải người này, vào lúc này.

Hắn cũng không tưởng lại nghe được những lời này, vào giây phút này.

Hắn không biết người này lại đến, cũng không biết người này lại có mặt ở đây.

Nếu như hắn biết người này ở đây, có chết hắn cũng không dám nói ra những lời kia.

Hắn không muốn gặp người này, nhất là vào lúc này.

Thiên Hạ Đệ Thất là một kẻ tàn khốc âm hiểm, nhưng trong mắt hắn, người này quả thật không phải là người, không thể gọi là người.

Người này nói chuyện rất nho nhã.

So với lời nói, con người của hắn càng ôn hòa, càng lễ độ, cũng càng có phong độ. Mặc dù dáng vẻ của hắn hơi lạnh lùng, hơi kiêu ngạo, có lẽ cũng hơi ngượng ngùng, nhưng nếu không cẩn thận quan sát, chỉ sẽ nhìn thấy sự khiêm nhường của hắn.

Hắn chính là vị công tử bột vừa rồi đã nói chuyện với Lôi Bố.

Hắn đã ở đây rất lâu, nhưng vẫn không ra tay, cũng không có động tĩnh.

Trên bàn hắn đã thấp đèn.

Bên cạnh hắn vẫn có một già một trẻ. Già thì ủ rũ, tang thương, mệt mỏi. Trẻ thì ngượng ngùng, xinh xắn, trắng ngần.

Vị công tử này lại rất trầm tĩnh, thân thiện, ôn hoà nhã nhặn.

Nhưng những lời hết sức khiêm tốn của hắn, lại nói ra một cách ngông cuồng.

Kỳ quái là mọi người đều nhìn ra được, Thiên Hạ Đệ Thất rất sợ người này.

Mọi người đều không hiểu, người tuổi trẻ này có gì đáng sợ? Ngay cả đại ác nhân giết người không chớp mắt, làm hết chuyện xấu thiên hạ cũng sợ hấn như vậy?

Chỉ thấy Thiên Hạ Đệ Thất trợn mắt há mồm, giống như đã quên mất đau đớn trên người, nguy cơ sinh tử, chỉ lắp bắp nói:

- Người... là người...

Công tử kia cười nói:

- Phí lời!

Hắn mắng là “phí lời”, nhưng giọng điệu lại ôn hòa giống như lời ngon tiếng ngọt.

Trong mắt Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên hiện lên một loại ánh sáng kỳ quái:

- Nếu là người... vậy bí mật kia ta sẽ bán cho người. Ta ở bên cạnh người, vĩnh viễn không nói ra!

Hắn giống như đã nhìn thấy một đường sinh cơ, hắn đang trưng cầu, cũng đang cầu khẩn.

Ngư cô nương là người đầu tiên cảm thấy không ổn, cho nên nàng quát lên:

- Giết!

Có ít nhất mười một người cùng nhau ra tay, tấn công Sát Lục Vương và Thiên Hạ Đệ Thất, trong đó có ít nhất sáu người hạ thủ với Thiên Hạ Đệ Thất.

Mọi người đều không muốn để bọn chúng có cơ hội sống sót, trong đó bao gồm Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt.

Nếu như có người hỏi, tại sao trẻ con cũng tàn nhẫn như vậy? Đáp án là do hoàn cảnh tạo thành.

Người hãy nhìn mèo. mèo nhỏ cũng tàn nhẫn với chuột. Người hãy nhìn chuột, chuột nhỏ cũng biết ăn vụng như thường. Người hãy nhìn đĩa, con lớn con nhỏ đều quần lấy người hút máu.

Người hãy nhìn người.

Có lẽ đây là do bẩm sinh.

Tuy nhiên, nếu không phải vừa rồi Lôi Bố và Thiên Hạ Đệ Thất đã đuổi tận giết tuyệt, biến trên lầu dưới lầu thành lò mổ sát sinh, những tiểu tử trẻ tuổi như Ngư Đầu, Ngư Vĩ, Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt làm sao lại bị kích thích thú tính, dùng cái chết liều mạng như vậy?

Lại nghe có người quát lên:

- Dừng tay!

Người quát là vị công tử tôn quý kia.

Lẽ ra, hắn quát bảo mọi người ngừng lại, sẽ không ai nghe lời hắn.

Ai lại nghe theo “mệnh lệnh” của một người như hắn?

Nhưng mọi người lại thật sự ngừng tay.

Bởi vì lão nhân kia đã chắn ở trước mặt Thiên Hạ Đệ Thất, mọi người muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, trước tiên phải giết lão nhân này.

Lão nhân dù sao cũng là người già, nhất thời mọi người cũng không thể nói giết là giết.

Chỗ Lôi Bố cũng như vậy, thiếu niên ngưng ngưng kia đã chắn ở trước người hắn.

Có điều mọi người oán hận Lôi Bố hơn một chút, cho nên hiệu quả cũng khác biệt.

Trong đó vẫn có hai người ra tay, một dao một kích đâm vào người Lôi Bố.

Trong nháy mắt này, mọi người chỉ cảm thấy ánh nền chợt lóe lên, sau đó là một tiếng “vèo”, giống như một con hạc trắng bay tới.

Đương nhiên không có hạc trắng.

Đêm mưa dịch trạm, máu tanh sánh đường, làm sao có hạc trắng?

Chỉ có một người áo trắng, đó là thiếu niên thẹn thùng kia.

Dao sắc và kích ngắn đã rơi vào tay hắn.

Ánh mắt của Thiên Hạ Đệ Thất càng sáng lên.

Hi vọng lại bắt đầu nhen nhóm, bốc cháy trong mắt hắn

124. Chương 124: Cùng Đội Trờ Chung

Thiếu niên thẹn thùng kia cúi đầu nhìn binh khí trên tay mình, cũng không ngẩng đầu lên, xấu hổ nói:

- “Tam Bất Quần” Quan Thúc Nhị, Kích Tình kích của ngươi lạc hậu rồi. Phương thiên kích của ngươi bị hủy dưới tay Tôn Thần Thương, đứt làm hai khúc, dài biến thành ngắn, ngắn biến thành vô dụng, còn ra thể thống gì?

Người dùng kích vốn là một tên phó đà chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, nghe vậy liền biến sắc. Bởi vì chuyện hắn đêm khuya quyết chiến với người của Đại Nhật Thực Sắc Tôn gia, bại trận ngậm hờn, hắn cho rằng không ai biết được, không ngờ người trẻ tuổi ngưỡng ngưỡng này lại lạnh nhạt nói ra, câu nào cũng trúng.

Giống như thuộc nằm lòng, người trẻ tuổi thẹn thùng kia lại ung dung nói tiếp:

- Còn về “Ma Nhận” Dịch Mễ, ngươi chẳng qua là một tên tiểu nô tài do Nghênh Xuân lâu nuôi dưỡng, hiện nay lại đến Danh Lợi Quyền làm chủ chứa. Đây là tiện nghi cho ngươi rồi, còn muốn mở tiệm làm hộ vệ sao?

Người dùng dao sắc là “Ma Nhận Thủ” Dịch Mễ vừa nghe vậy, chợt nhớ tới một người, nhất thời toàn thân nổi da gà, nửa câu nói không ra, cũng không động đậy được.

Nhưng người nói chuyện vẫn rất thẹn thùng, thái độ nói chuyện cũng rất xấu hổ.

Có điều vị công tử tôn quý kia lại chê hắn một câu:

- Tiểu Nhậm, ngươi quá nhiều chuyện rồi.

Thiếu niên kia lập tức đỏ mặt, khoanh tay cung kính:

- Vâng thưa công tử.

Sau đó đứng sang bên cạnh một cách đáng thương, không nói thêm gì nữa, khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy không đành.

Công tử giống như vương hầu kia lại hỏi Thiên Hạ Đệ Thất:

- Ngươi muốn ta cứu ngươi?

Thiên Hạ Đệ Thất gật đầu.

Mọi người lại nhao nhao lên tiếng kháng nghị, giận dữ, nhưng nhất thời không ai động thủ. Từ khi thiếu niên thẹn thùng kia lộ ra thủ đoạn, những người ở đây đều biết, không đến mức bắt buộc thì không nên chọc vào ba vị khách không mời này.

Nhưng người gật đầu không chỉ có Thiên Hạ Đệ Thất, mà còn có Lôi Bố.

Hiển nhiên hắn cũng nhìn thấy một đường sinh cơ kia, hắn cũng muốn cầu sinh, muốn sống.

Thế là công tử kia cũng nghiêng đầu hỏi hần:

- Người cũng muốn ta cứu người?

Lôi Bố lập tức gật đầu.

Công tử kia lại hỏi:

- Vừa rồi không phải người muốn ta chết rất thảm sao?

Lôi Bố chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, nếu là bình thường thì đã sớm xông đến liều mạng rồi, nhưng hiện giờ tình thế của hần đang yếu hơn người ta, nào có thể hung hăng càn quấy, đành phải nhấn giọng nói:

- Đó là tôi có... mắt không biết... Thái Sơn...

Công tử kia nói:

- Ta là người, không phải núi.

Thiên Hạ Đệ Thất biết hiện giờ hần và Lôi Bố đang ở trên một con thuyền trong mưa gió, đành phải lên tiếng nhắc nhở:

- Vị công tử gia này... y chính là Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia đại danh鼎鼎...

Mọi người đều giật mình, kinh hãi không phải bình thường.

Lôi Bố cũng giật mình, kinh hãi không thể xem thường.

Cổ họng Lôi Bố nhúc nhích, không biết là hỏi hay là hận.

Công tử kia cười nói:

- Các người đều muốn ta ra tay cứu giúp sao? Người có biết tại sao những người ở đây lại căm hận các người như vậy không? Người xem, bọn họ ai ai cũng không đội trời chung với hai người... ài!

Hần uyển chuyển nói:

- Đó là vì thủ đoạn của các người quá độc ác, quá hung tàn, quá không chừa lại đường lui. Các người xem giết người là thú vui, tàn ác bạo ngược, giống như bức người ta phản kháng, ép người ta đến tuyệt cảnh. Một khi bọn họ đồng tâm hiệp lực, đồng loạt phản kháng, cho dù yếu cũng có thể quật ngã, phá hủy các người. Nên biết nước có thể đẩy thuyền, nhưng cũng có thể lật thuyền. Là do hành vi ngu ngốc của các người, mới khiến cho sức mạnh và cơn giận của mọi người kết hợp lại, khiến các người đang thắng lợi lại bị áp chế. Các người muốn ta cứu giúp, cùng đội chung trời, cùng một trận tuyến với các người, chẳng phải là muốn ta bất nghĩa, muốn ta đắc tội với tất cả đồng đạo giang hồ, anh hùng hảo hán sao?

Ánh sáng trong con mắt duy nhất của Thiên Hạ Đệ Thất lại nhạt đi.

Lôi Bố nghe được ý tứ của đối phương, dù sao hần cũng là một người cường hãn, lập tức quát lên:

- Người không cứu thì không cứu, bớt nói lời thừa đi!

- Cứu thì ta không cứu.

Công tử kia cũng không tức giận, chỉ tận tình khuyên bảo:

- Nhưng lại có một biện pháp khả thi.

Thiên Hạ Đệ Thất lại có một tia hi vọng.

- Ta cũng không phải không làm gì cả. Ta cũng là nửa người giang hồ, luôn hi vọng có một nơi để dốc chút sức lực.

Hần nói, còn nở nụ cười rất khí khái hào hiệp:

- Các người đã giết nhiều hảo hán giang hồ như vậy, không bằng ta thay mọi người báo thù, giúp những đồng đạo vô lâm này đòi nợ máu.

Cuối cùng hần đã biểu thị thái độ.

Khi lãnh tụ tài giỏi của tập đoàn Hữu Kiều quyền cao thế lớn là Phương Thập Chu ra mặt, mọi người đều hết sức lo lắng, nửa tin nửa ngờ, vừa hận vừa sợ, không biết là địch hay bạn.

Nếu như hần là địch, vậy tuyệt đối là một đại địch. Huống hồ những đồng đạo giang hồ ở đây không chết thì cũng bị thương, ít nhất cũng đại thương nguyên khí, e rằng không phải là đối thủ của “Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia” Phương Ứng Khán.

Hơn nữa bên cạnh hần còn có hai trợ thủ mạnh, âm thầm nắm giữ hình bộ, đó là “Hạc lập sương điền trúc điệp tam” Nhậm Oán và “Hổ hành tuyết địa mai hoa ngũ” Nhậm Lao. Cho dù mọi người đồng tâm hiệp lực, cũng chưa chắc có thể chống lại.

Như như hần là bạn, vậy mọi chuyện dễ xử lý hơn nhiều, không chỉ như hổ thêm cánh, mà còn thêm uy của rồng, thêm độc của rắn.

Có điều tập đoàn Hữu Kiều của hần lại tụ tập hoạn quan, liên hợp với lực lượng cung đình, vương hầu, không quá hòa thuận với Danh Lợi Quyền, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, Lục Phiến Môn, hai đảng Phát Mộng, thậm chí là hảo hán giang hồ bình thường, đường lối khác nhau, hần sẽ giúp mọi người sao?

Mọi người đều nghi ngờ.

May mắn lại nghe hần bày tỏ thái độ.

Phương tiểu hầu gia lại cùng chung chí hướng với mọi người, hợp sức giết hung thủ.

Như vậy thì quá tốt.

Mọi người giống như trút được gánh nặng.

Bởi vì cao hứng, phần lớn mọi người đều quên hỏi tại sao.

Thiên Hạ Đệ Thất cười thầm nói:

- Ta đã biết ngươi sẽ không bỏ qua cho ta...

Phương Ứng Khán ung dung nhìn hần, cười hỏi:

- Ngươi biết quá nhiều, có người sống nào giữ bí mật tốt hơn người chết không?

Lôi Bố khàn giọng nói:

- Ngươi dám động đến ta, toàn bộ đệ tử của Giang Nam Phích Lịch đường chúng ta sẽ không tha cho ngươi!

- Ồ?

Phương Ứng Khán tươi cười nói:

- Có chuyện này sao? Không phải Người của Lôi gia đã chia năm xẻ bảy à? Có người gia nhập Lục Phân Bán đường. Có người phục vụ Kim Phong Tế Vũ lâu. Có người không chuyên tâm vào thuốc nổ hỏa khí độc môn sở trường, lại đi cầm đao xách kiếm. Giống như Lôi Tàn sáng lập nên Tiểu Lôi môn, lại giống như các hạ muốn lập Đại Lôi đường.

- Chỉ còn lại vài lão già bảo thủ trông coi Lôi gia bảo, không phải lão bất tử thì cũng là lão hồ đồ. Bọn họ đã sớm xem các ngươi là phản nghịch, phá giáo xuất môn, tự lập môn hộ. Đệ tử Lôi gia cũng nội chiến với nhau, không thể chấm dứt, có ai muốn báo thù cho ngươi? Có lẽ muốn tìm một người giúp ngươi giải vây cũng hiếm thấy rồi.

Nói xong, hần lại mỉm cười liếc nhìn thanh niên không ngừng nhúc nhích kia.

Lôi Bố cười thầm nói:

- Ngươi đã là Phương hầu gia... vậy thì tốt rồi. Ta là người được tập đoàn Hữu Kiều các ngươi mời vào kinh... chúng ta là người nhà, ngươi cũng không thể...

- Ai là người nhà với ngươi?

Lão nhân kia cất giọng hung dữ:

- Người vào kinh, chỉ vì muốn lập uy để xây dựng Đại Lôi đường. Người vốn là thủ hạ của Thái thái sư, lại nghe Khiếu Thiên Vương xui khiến, mượn danh nghĩa tập đoàn Hữu Kiều để xâm nhập kinh thành. Nếu không, tại sao người chỉ biết Mễ công công, ngay cả hầu gia nhà ta cũng không diện kiến? Cho dù người đúng là như vậy, hôm nay chúng ta cũng phải thanh lý môn hộ!

Lôi Bố yên lặng, bởi vì hắn cứng họng không nói được.

Hắn biết những gì Phương Ứng Khán và Nhậm Lao, Nhậm Oán nói đều là sự thật. Lẽ ra không ai đối phó được Giang Nam Phích Lịch đường, nhưng đệ tử Lôi môn lại trước tiên nội loạn. Một khi bên trong bị ăn mòn, không chiến đã bại, bất cứ ai cũng có thể chia cắt thực lực và địa bàn của Phích Lịch đường.

Có điều từ trong lời nói của Nhậm Lao, hắn cũng phát hiện ra một “tin tức”. Xem ra, đối với việc mình chỉ biết Mễ Thương Khung mà không biết Phương Thập Chu, Nhậm Lao dường như cho rằng rất nhục nhã, cũng không thức thời.

Phương Ứng Khán và Mễ Hữu Kiều là hai đầu lĩnh của tập đoàn Hữu Kiều, sao lại có phân biệt như vậy?

Chẳng lẽ...

(Giang Nam Lôi gia Phích Lịch đường chính là vì vậy mà bắt đầu nội chiến, dẫn đến phân liệt...)

Lúc suy nghĩ như vậy, thần sắc trên gương mặt kinh hãi của Lôi Bố lại có phần kỳ dị.

Phương Ứng Khán lập tức cảnh giác, liền hỏi:

- Người đang nghĩ gì?

- Ta đang nghĩ...

Lôi Bố lẩm bẩm:

- Nếu như người giết ta, không bằng...

Ngữ âm thấp xuống.

Phương Ứng Khán cúi gằm lắng nghe.

- Để ta giết người trước!

Lời còn chưa nói xong, Lôi Bố đã ra tay

125. Chương 125: Thảm Bại

Cuối cùng đã thất bại thảm hại, rơi vào tình cảnh như vậy.

Lúc Thiên Hạ Đệ Thất rơi xuống, vẫn không ném được, không bỏ được, không thoát được Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt. Hai đứa trẻ này giống như âm hồn không tan, oan quỷ đòi mạng, quẩn lầy hắn không buông.

Hắn sợ, đau, kinh và hoảng, chỉ thấy dưới lầu bóng người lắc lư, lũ quỷ múa loạn. Lần đầu tiên hắn cảm thấy bóng tối của tử vong đến gần như vậy, còn gần hơn lúc Vô Tình dùng ám khí đánh vào mắt hắn, gần đến mức giống như rơi vào Thái Âm đế quốc Địa Ngục thành, không còn nhìn thấy mặt trời và hi vọng, chỉ có giết chóc và máu tanh, sỉ nhục và đau đớn, mài dao xòe xẹt chờ đợi hắn.

Trên đời không nhiều người có thể đối diện với cái chết mà không kinh sợ.

Hắn biết mình đã thảm bại, nhưng hắn vẫn không muốn chết.

Khi hắn phát hiện tình cảnh của Lôi Bố không tốt hơn mình bao nhiêu, mà cục diện dưới lầu e rằng còn tệ hơn trên lầu, hắn lại sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Trong lòng hắn thề, chỉ cần có thể sống qua hôm nay, hắn nhất định phải trả thù.

Không để ỉnh rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy nữa, ngoài ra còn phải tận tình, thống khoái hành hạ người mà hần muốn giết, để cân bằng, bình phục thảm bại khó quên lần này.

Hần một đường lặn xuống, chỉ liếc thấy dưới lâu có hai ánh nến, phân biệt có người ngồi ở hai bàn.

Một bàn ở quá xa, trong lúc kinh hoảng, hần cũng không muốn, không thể, không kịp nhìn kỹ, chỉ biết có già có trẻ, trấn định như thường.

Một bàn khác, hần vừa nhìn liền cảm thấy quen mắt, ít nhất cái kẻ không ngừng nhúc nhích kia, hần nhận ra người này, đã từng gặp người này.

Đúng, là người này!

Hần đã có một tia hi vọng, cho nên kêu lớn:

- Cứu mạng! Cứu ta! Chỉ cần cứu ta, chuyện gì ta cũng theo người, chuyện gì ta cũng nghe người, chuyện gì ta cũng nói với người, bao gồm quyết pháp phá giải Thương Tâm tiểu tiễn, Sơn Tự kinh!

Đây là con thuyền trong biển rộng, là nguồn nước trong biển lửa, “cứu tinh” của hần.

Do đó hần bất chấp tất cả, nói ra giá trị mà hần đáng được cứu.

Nhưng trong lúc hoảng loạn, hần lại quên mất một “điểm quan trọng”. Nếu người đó thật sự ở đây, sao lại mặc cho Lôi Bố của Phích Lịch đường gặp phải tình cảnh bi thảm như vậy, rơi vào gian khổ chiến đấu, còn mình thì nhắm mắt làm ngơ?

Khi Lôi Bố đang bị vây, bị thương, ngoan cố chống cự, đột nhiên bên cạnh lại có thêm một người gặp nạn, còn kêu hần cứu mạng, chuyện này khiến cho hần đang cảm thấy vô vọng cầu sinh càng thêm tuyệt vọng.

Hóa ra ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất cũng có kết cục như thế.

Hần chỉ lơ là một chút, đã bị hai đứa trẻ ám toán. Không ngờ Thiên Hạ Đệ Thất cũng giống như hần, một người dùng “giết chóc” nổi tiếng trên đời, một người dùng “sát khí” khiến người giang hồ nghe tên biến sắc, đều thất bại dưới tay trẻ con.

Hần một đường lui đến đây, tay vớ được cái gì thì dùng cái đó để ngăn cản, phản công. Lúc này hần biết đã hết hi vọng giết ra ngoài, nhưng ít nhất cũng giết được tên nào hay tên đó, chết cùng với hần.

Một tay của hần đã bị Mạnh Tương Lữ đánh gãy xương ngón tay, cho nên mỗi khi cầm vật lại đau đến thấu xương. Hần cố gắng dùng đốt ngón tay đầu tiên, tức là đốt gần với bàn tay nhất, đoạt lấy binh khí (chỉ có ngón áp út là bị đánh vỡ cả đốt ngón tay này, còn lại đều hoàn hảo), kiên cường liều mạng.

Nhưng không ai hiểu rõ hơn hần, hần đã thảm bại, đã có thể nhìn thấy được kết cục bi thảm.

Trong lòng hần thề, chỉ cần có thể sống qua hôm nay, sau này hần nhất định sẽ cố gắng giảm bớt giết người. Ít nhất, cho dù giết người cũng cố hết sức không hành hạ người chết. Hóa ra cái chết lại đáng sợ như vậy, bị thương lại đau đớn như vậy.

Ngay lúc này, giống như muốn nhanh chóng đưa hần đến “kết cục bi thảm”, Ngự cô nương đã lên phát ra bí kỹ của nàng, “tâm của nữ nhân, chôn dưới đáy biển”.

Không chỉ một mũi, mà là bốn mũi.

Vừa lúc Thiên Hạ Đệ Thất đang lặn đến bên cạnh. Nữ Nhân chôn luôn “nhận huyết không nhận người, công máu không công xương”, lập tức cả Thiên Hạ Đệ Thất, Lôi Bố, Trần Nhật Nguyệt, Diệp Cáo đều trúng châm, không một ai may mắn thoát khỏi.

Trúng phải châm, cho dù chỉ là một mũi nhỏ, Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo đều sẽ tê dại toàn thân, lập tức buông tay, cùng với Thiên Hạ Đệ Thất vừa lặn ra vừa thở dốc.

Thiên Hạ Đệ Thất trúng châm, biết rõ không ổn, lúc này hai tay hần đều bị thương, gần như đã mất đi công năng của cánh tay, chỉ thở gấp nhỏ giọng nói với Lôi Bố:

- Nhanh! Ông sáo bên hông ta có hai món Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm, trên cánh tay khảm một thanh kiếm tốt. Người mau cầm đi giết địch, ít nhất có thể ngăn cản một lúc!

Thiên Hạ Đệ Thất cấp bách, nước mắt nước mũi đều trào ra:

- Chỉ cần người cứu ta, sau này ta nhất định sẽ báo đáp người. Có trợ thủ mạnh như ta, chắc chắn sẽ có lợi ích cho người.

Bởi vì sợ chết, cho nên hắn mới nói ra những lời khép nép nhả nhận, nóng lòng thất thổ như vậy.

Hắn luôn dùng thủ pháp tàn nhẫn để giết người, những con mồi bị hắn truy sát đều kinh hồn bạt vía, chết một cách thê thảm. Hắn lại giỏi ám sát, đánh lén, khiến người chết phần lớn đều không phục, không cam lòng. Nhưng đến khi lâm nguy gặp khó, hắn lại cực kỳ sợ hãi, giống như rơi vào địa phủ, chịu đủ giày vò, nhưng lại không chịu chết, không muốn bị giết.

Không ngờ Lôi Bố còn sợ chết hơn hắn.

Tên này bình thường quen giết người, hở một tí là đồ sát, nhưng hôm nay đến phiên hắn chết, hắn lại không muốn chết, chỉ cầu sống, cho dù chỉ là sống vất vưởng. Hắn còn sợ chết, hèn nhát hơn bất cứ ai. Nghe Thiên Hạ Đệ Thất nói có vũ khí lợi hại trên người, hắn cũng cũng nửa tin nửa ngờ, thừa dịp nói:

- Ta cứu người thì ai cứu ta.

Hắn lại thở phì phì nói:

- Huống hồ, lỡ may ta dùng vũ khí của người không giết được bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ không tha cho ta.

Hai người bọn họ vốn không quen biết, võ công cũng không giống nhau, tác phong làm việc càng khác biệt.

Nhưng bọn họ cũng có điểm tương tự, đó là cả hai đều hiếu sát, đều hết sức tàn nhẫn.

Hiện giờ hai người đều trọng thương, đều thất bại vì những đứa trẻ phản công, đều sợ chết, đều không tín nhiệm nhau, và cũng đều muốn sống.

126. Chương 126: Thảm Thắng

Thất bại là một chuyện thê lương.

Có lúc ngay cả thắng lợi cũng như vậy.

Bởi vì muốn thắng lợi phải trả giá rất lớn.

Những thắng lợi trọng đại, thông thường đều phải trả giá thê thảm, hi sinh đáng sợ.

Bọn họ đã thắng rất thảm, người chết đầy phòng, trên lầu cũng toàn người chết.

Kẻ địch chỉ có hai tên, hơn nữa vẫn còn chưa chết.

Chỉ cần chủ lực của kẻ địch chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, nhất định không thể coi thường.

Những người trong tiệm, đám người Danh Lợi Quyền do Ngư cô nương cầm đầu, đám người bên ngoài do Dư Mặc Nhiên dẫn dắt, những người khác bao gồm Tổng Triển Mi, Tôn Thanh Nha, Lợi Minh, Long Thổ Châu, Khôi Nhĩ... tất cả đều toàn lực, toàn diện tấn công hai tên sát nhân cuồng ma này. Bọn họ vốn thuộc phe phái bất đồng, bối cảnh cũng không giống nhau, thậm chí chưa chắc đã cùng một trận tuyến, nhưng hiện giờ mọi người đều đồng tâm nhất trí, giết chết đối phương.

Dùng giết để ngừng giết, trước tiên giết chết hai tên hung thủ hiếu sát này rồi tính sau.

Ngay lúc này, chợt nghe một người rất ôn hòa lễ độ nói:

- Vừa rồi người đã nói, nếu có ai cứu người, người sẽ tiết lộ bí mật cho người đó. Vậy trước tiên người hãy nói mấy câu, để ta xem thử hàng có tốt hay không. Nếu như hàng tốt, ta nhất định sẽ mua giá cao, còn đảm bảo những người này tuyệt đối không giết được người, cũng không ai có thể khi dễ người, được chứ?

Những lời này chẳng những nói một cách nho nhã lễ độ, hợp tình hợp lý, hơn nữa ngữ âm cũng rất có học thức, giống như suy nghĩ cho đối phương, đồng thời cũng suy nghĩ ọi người, còn biết chăm lo cho lợi ích của mình, giọng điệu cũng rất lạc quan, ôn hoà.

Nhưng nội dung lời nói của hắn lại khiến người ta không dám lạc quan.

Hắn đảm bảo?

Hắn là ai?

Những người ở đây đều thầm hỏi câu này.

Hắn là thứ gì? Lại dám nói chuyện như vậy, dám nói ra những lời như vậy!

Chẳng lẽ hắn không biết, những người ở đây đều hận hai tên thủ phạm này đến thấu xương, không băm vằm ra thành ngàn mảnh thì không thể trút giận trong lòng?

Mọi người đang đằng đằng sát khí, nghe được những lời nói ôn hòa này, lại không thể giận dữ.

Những lời này nói với Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất không phải cảm phẫn, mà là sợ hãi.

Đây là thời khắc mà hắn cảm thấy “sợ hãi” nhất trong đời.

Hắn không ngờ lại gặp phải người này, vào lúc này.

Hắn cũng không tưởng lại nghe được những lời này, vào giây phút này.

Hắn không biết người này lại đến, cũng không biết người này lại có mặt ở đây.

Nếu như hắn biết người này ở đây, có chết hắn cũng không dám nói ra những lời kia.

Hắn không muốn gặp người này, nhất là vào lúc này.

Thiên Hạ Đệ Thất là một kẻ tàn khốc âm hiểm, nhưng trong mắt hắn, người này quả thật không phải là người, không thể gọi là người.

Người này nói chuyện rất nho nhã.

So với lời nói, con người của hắn càng ôn hòa, càng lễ độ, cũng càng có phong độ. Mặc dù dáng vẻ của hắn hơi lạnh lùng, hơi kiêu ngạo, có lẽ cũng hơi ngượng ngùng, nhưng nếu không cẩn thận quan sát, chỉ sẽ nhìn thấy sự khiêm nhường của hắn.

Hắn chính là vị công tử bột vừa rồi đã nói chuyện với Lôi Bố.

Hắn đã ở đây rất lâu, nhưng vẫn không ra tay, cũng không có động tĩnh.

Trên bàn hắn đã thấp đèn.

Bên cạnh hắn vẫn có một già một trẻ. Già thì ủ rũ, tang thương, mệt mỏi. Trẻ thì ngượng ngùng, xinh xắn, trắng ngần.

Vị công tử này lại rất trầm tĩnh, thân thiện, ôn hoà nhã nhặn.

Nhưng những lời hết sức khiêm tốn của hắn, lại nói ra một cách ngông cuồng.

Kỳ quái là mọi người đều nhìn ra được, Thiên Hạ Đệ Thất rất sợ người này.

Mọi người đều không hiểu, người tuổi trẻ này có gì đáng sợ? Ngay cả đại ác nhân giết người không chớp mắt, làm hết chuyện xấu thiên hạ cũng sợ hắn như vậy?

Chỉ thấy Thiên Hạ Đệ Thất trợn mắt há mồm, giống như đã quên mất đau đớn trên người, nguy cơ sinh tử, chỉ lắp bắp nói:

- Người... là người...

Công tử kia cười nói:

- Phí lời!

Hắn mắng là “phí lời”, nhưng giọng điệu lại ôn hòa giống như lời ngon tiếng ngọt.

Trong mắt Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên hiện lên một loại ánh sáng kỳ quái:

- Nếu là người... vậy bí mật kia ta sẽ bán cho người. Ta ở bên cạnh người, vĩnh viễn không nói ra!

Hắn giống như đã nhìn thấy một đường sinh cơ, hắn đang trưng cầu, cũng đang cầu khẩn.

Ngư cô nương là người đầu tiên cảm thấy không ổn, cho nên nàng quát lên:

- Giết!

Có ít nhất mười một mười hai người cùng nhau ra tay, tấn công Sát Lục Vương và Thiên Hạ Đệ Thất, trong đó có ít nhất sáu người hạ thủ với Thiên Hạ Đệ Thất.

Mọi người đều không muốn để bọn chúng có cơ hội sống sót, trong đó bao gồm Diệp Cáo và Trần Nhật Nguyệt.

Nếu như có người hỏi, tại sao trẻ con cũng tàn nhẫn như vậy? Đáp án là do hoàn cảnh tạo thành.

Người hãy nhìn mèo. mèo nhỏ cũng tàn nhẫn với chuột. Người hãy nhìn chuột, chuột nhỏ cũng biết ăn vụng như thường. Người hãy nhìn đĩa, con lớn con nhỏ đều quần lấy người hút máu.

Người hãy nhìn người.

Có lẽ đây là do bẩm sinh.

Tuy nhiên, nếu không phải vừa rồi Lôi Bố và Thiên Hạ Đệ Thất đã đuổi tận giết tuyệt, biến trên lầu dưới lầu thành lò mổ sát sinh, những tiểu tử trẻ tuổi như Ngư Đầu, Ngư Vĩ, Diệp Cáo, Trần Nhật Nguyệt làm sao lại bị kích thích thú tính, dùng cái chết liều mạng như vậy?

Lại nghe có người quát lên:

- Dừng tay!

Người quát là vị công tử tôn quý kia.

Lẽ ra, hắn quát bảo mọi người ngừng lại, sẽ không ai nghe lời hắn.

Ai lại nghe theo “mệnh lệnh” của một người như hắn?

Nhưng mọi người lại thật sự ngừng tay.

Bởi vì lão nhân kia đã chắn ở trước mặt Thiên Hạ Đệ Thất, mọi người muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất, trước tiên phải giết lão nhân này.

Lão nhân dù sao cũng là người già, nhất thời mọi người cũng không thể nói giết là giết.

Chỗ Lôi Bố cũng như vậy, thiếu niên ngưng ngừng kia đã chắn ở trước người hắn.

Có điều mọi người oán hận Lôi Bố hơn một chút, cho nên hiệu quả cũng khác biệt.

Trong đó vẫn có hai người ra tay, một dao một kích đâm vào người Lôi Bố.

Trong nháy mắt này, mọi người chỉ cảm thấy ánh nền chợt lóe lên, sau đó là một tiếng “vèo”, giống như một con hạc trắng bay tới.

Đương nhiên không có hạc trắng.

Đêm mưa dịch trạm, máu tanh sánh đường, làm sao có hạc trắng?

Chỉ có một người áo trắng, đó là thiếu niên thẹn thùng kia.

Dao sắc và kích ngắn đã rơi vào tay hắn.

Ánh mắt của Thiên Hạ Đệ Thất càng sáng lên.

Hi vọng lại bắt đầu nhen nhóm, bốc cháy trong mắt hắn.

127. Chương 127: Cùng Đội Chung Trời

Thiếu niên then thùng kia cúi đầu nhìn binh khí trên tay mình, cũng không ngẩng đầu lên, xấu hổ nói:

- “Tam Bất Quần” Quan Thúc Nhị, Kịch Tình kịch của người lạc hậu rồi. Phương thiên kịch của người bị hủy dưới tay Tôn Thần Thương, đứt làm hai khúc, dài biến thành ngắn, ngắn biến thành vô dụng, còn ra thể thống gì?

Người dùng kịch vốn là một tên phó đà chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, nghe vậy liền biến sắc. Bởi vì chuyện hắn đêm khuya quyết chiến với người của Đại Nhật Thực Sắc Tôn gia, bại trận ngậm hờn, hắn cho rằng không ai biết được, không ngờ người trẻ tuổi ngưỡng ngưỡng này lại lạnh nhạt nói ra, câu nào cũng trúng.

Giống như thuộc nằm lòng, người trẻ tuổi then thùng kia lại ung dung nói tiếp:

- Còn về “Ma Nhận” Dịch Mễ, người chẳng qua là một tên tiểu nô tài do Nghênh Xuân lâu nuôi dưỡng, hiện nay lại đến Danh Lợi Quyền làm chủ chứa. Đây là tiện nghi cho người rồi, còn muốn mở tiệm làm hộ vệ sao?

Người dùng dao sắc là “Ma Nhận Thủ” Dịch Mễ vừa nghe vậy, chợt nhớ tới một người, nhất thời toàn thân nổi da gà, nửa câu nói không ra, cũng không động đậy được.

Nhưng người nói chuyện vẫn rất then thùng, thái độ nói chuyện cũng rất xấu hổ.

Có điều vị công tử tôn quý kia lại chê hắn một câu:

- Tiểu Nhậm, người quá nhiều chuyện rồi.

Thiếu niên kia lập tức đỏ mặt, khoanh tay cung kính:

- Vâng thưa công tử.

Sau đó đứng sang bên cạnh một cách đáng thương, không nói thêm gì nữa, khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy không đành.

Công tử giống như vương hầu kia lại hỏi Thiên Hạ Đệ Thất:

- Người muốn ta cứu người?

Thiên Hạ Đệ Thất gật đầu.

Mọi người lại nhao nhao lên tiếng kháng nghị, giận dữ, nhưng nhất thời không ai động thủ. Từ khi thiếu niên then thùng kia lộ ra thủ đoạn, những người ở đây đều biết, không đến mức bắt buộc thì không nên chọc vào ba vị khách không mời này.

Nhưng người gật đầu không chỉ có Thiên Hạ Đệ Thất, mà còn có Lôi Bố.

Hiển nhiên hắn cũng nhìn thấy một đường sinh cơ kia, hắn cũng muốn cầu sinh, muốn sống.

Thế là công tử kia cũng nghiêng đầu hỏi hắn:

- Người cũng muốn ta cứu người?

Lôi Bố lập tức gật đầu.

Công tử kia lại hỏi:

- Vừa rồi không phải người muốn ta chết rất thảm sao?

Lôi Bố chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, nếu là bình thường thì đã sớm xông đến liều mạng rồi, nhưng hiện giờ tình thế của hắn đang yếu hơn người ta, nào có thể hung hăng càn quấy, đành phải nhẫn giọng nói:

- Đó là tôi có... mắt không biết... Thái Sơn...

Công tử kia nói:

- Ta là người, không phải núi.

Thiên Hạ Đệ Thất biết hiện giờ hấn và Lôi Bố đang ở trên một con thuyền trong mưa gió, đành phải lên tiếng nhắc nhở:

- Vị công tử gia này... y chính là Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia đại danh鼎鼎...

Mọi người đều giật mình, kinh hãi không phải bình thường.

Lôi Bố cũng giật mình, kinh hãi không thể xem thường.

Cổ họng Lôi Bố nhúc nhích, không biết là hỏi hay là hận.

Công tử kia cười nói:

- Các người đều muốn ta ra tay cứu giúp sao? Người có biết tại sao những người ở đây lại cảm hận các người như vậy không? Người xem, bọn họ ai ai cũng không đội trời chung với hai người... ài!

Hấn uyển chuyển nói:

- Đó là vì thủ đoạn của các người quá độc ác, quá hung tàn, quá không chừa lại đường lui. Các người xem giết người là thú vui, tàn ác bạo ngược, giống như bức người ta phản kháng, ép người ta đến tuyệt cảnh. Một khi bọn họ đồng tâm hiệp lực, đồng loạt phản kháng, cho dù yếu cũng có thể quật ngã, phá hủy các người. Nên biết nước có thể đẩy thuyền, nhưng cũng có thể lật thuyền. Là do hành vi ngu ngốc của các người, mới khiến cho sức mạnh và cơn giận của mọi người kết hợp lại, khiến các người đang thắng lợi lại bị áp chế. Các người muốn ta cứu giúp, cùng đội chung trời, cùng một trận tuyến với các người, chẳng phải là muốn ta bất nghĩa, muốn ta đắc tội với tất cả đồng đạo giang hồ, anh hùng hảo hán sao?

Ánh sáng trong con mắt duy nhất của Thiên Hạ Đệ Thất lại nhạt đi.

Lôi Bố nghe được ý tứ của đối phương, dù sao hấn cũng là một người cường hãn, lập tức quát lên:

- Người không cứu thì không cứu, bớt nói lời thừa đi!

- Cứu thì ta không cứu.

Công tử kia cũng không tức giận, chỉ tận tình khuyên bảo:

- Nhưng lại có một biện pháp khả thi.

Thiên Hạ Đệ Thất lại có một tia hi vọng.

- Ta cũng không phải không làm gì cả. Ta cũng là nửa người giang hồ, luôn hi vọng có một nơi để dốc chút sức lực.

Hấn nói, còn nở nụ cười rất khí khái hào hiệp:

- Các người đã giết nhiều hảo hán giang hồ như vậy, không bằng ta thay mọi người báo thù, giúp những đồng đạo võ lâm này đòi nợ máu.

Cuối cùng hấn đã biểu thị thái độ.

Khi lãnh tụ tài giỏi của tập đoàn Hữu Kiều quyền cao thế lớn là Phương Thập Chu ra mặt, mọi người đều hết sức lo lắng, nửa tin nửa ngờ, vừa hận vừa sợ, không biết là địch hay bạn.

Nếu như hấn là địch, vậy tuyệt đối là một đại địch. Huống hồ những đồng đạo giang hồ ở đây không chết thì cũng bị thương, ít nhất cũng đại thương nguyên khí, e rằng không phải là đối thủ của “Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia” Phương Ưng Khán.

Hơn nữa bên cạnh hấn còn có hai trợ thủ mạnh, âm thầm nắm giữ hình bộ, đó là “Hạc lập sương điền trúc diệp tam” Nhậm Oán và “Hổ hành tuyết địa mai hoa nữ” Nhậm Lao. Cho dù mọi người đồng tâm hiệp lực, cũng chưa chắc có thể chống lại.

Như như hần là bạn, vậy mọi chuyện dễ xử lý hơn nhiều, không chỉ như hổ thêm cánh, mà còn thêm uy của rồng, thêm độc của rắn.

Có điều tập đoàn Hữu Kiều của hần lại tụ tập hoạn quan, liên hợp với lực lượng cung đình, vương hầu, không quá hòa thuận với Danh Lợi Quyển, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, Lục Phiến Môn, hai đảng Phát Mộng, thậm chí là hảo hán giang hồ bình thường, đường lối khác nhau, hần sẽ giúp mọi người sao?

Mọi người đều nghi ngờ.

May mắn lại nghe hần bày tỏ thái độ.

Phương tiểu hầu gia lại cùng chung chí hướng với mọi người, hợp sức giết hung thủ.

Như vậy thì quá tốt.

Mọi người giống như trút được gánh nặng.

Bởi vì cao hứng, phần lớn mọi người đều quên hỏi tại sao.

Thiên Hạ Đệ Thất cười thầm nói:

- Ta đã biết ngươi sẽ không bỏ qua cho ta...

Phương Ứng Khán ung dung nhìn hần, cười hỏi:

- Ngươi biết quá nhiều, có người sống nào giữ bí mật tốt hơn người chết không?

Lôi Bố khàn giọng nói:

- Ngươi dám động đến ta, toàn bộ đệ tử của Giang Nam Phích Lịch đường chúng ta sẽ không tha cho ngươi!

- Ồ?

Phương Ứng Khán tươi cười nói:

- Có chuyện này sao? Không phải Người của Lôi gia đã chia năm xẻ bảy à? Có người gia nhập Lục Phân Bán đường. Có người phục vụ Kim Phong Tế Vũ lâu. Có người không chuyên tâm vào thuốc nổ hỏa khí độc môn sở trường, lại đi cầm đao xách kiếm. Giống như Lôi Tàn sáng lập nên Tiểu Lôi môn, lại giống như các hạ muốn lập Đại Lôi đường.

- Chỉ còn lại vài lão già bảo thủ trông coi Lôi gia bảo, không phải lão bất tử thì cũng là lão hồ đồ. Bọn họ đã sớm xem các ngươi là phản nghịch, phá giáo xuất môn, tự lập môn hộ. Đệ tử Lôi gia cũng nội chiến với nhau, không thể chấm dứt, có ai muốn báo thù cho ngươi? Có lẽ muốn tìm một người giúp ngươi giải vây cũng hiếm thấy rồi.

Nói xong, hần lại mỉm cười liếc nhìn thanh niên không ngừng nhúc nhích kia.

Lôi Bố cười thầm nói:

- Ngươi đã là Phương hầu gia... vậy thì tốt rồi. Ta là người được tập đoàn Hữu Kiều các ngươi mời vào kinh... chúng ta là người nhà, ngươi cũng không thể...

- Ai là người nhà với ngươi?

Lão nhân kia cất giọng hung dữ:

- Ngươi vào kinh, chỉ vì muốn lập uy để xây dựng Đại Lôi đường. Ngươi vốn là thủ hạ của Thái thái sư, lại nghe Khiêu Thiên Vương xui khiến, mượn danh nghĩa tập đoàn Hữu Kiều để xâm nhập kinh thành. Nếu không, tại sao ngươi chỉ biết Mễ công công, ngay cả hầu gia nhà ta cũng không diện kiến? Cho dù ngươi đúng là như vậy, hôm nay chúng ta cũng phải thanh lý môn hộ!

Lôi Bố yên lặng, bởi vì hần cứng họng không nói được.

Hần biết những gì Phương Ứng Khán và Nhậm Lao, Nhậm Oán nói đều là sự thật. Lẽ ra không ai đối phó được Giang Nam Phích Lịch đường, nhưng đệ tử Lôi môn lại trước tiên nội loạn. Một khi bên trong bị ăn mòn, không chiến đã bại, bất cứ ai cũng có thể chia cắt thực lực và địa bàn của Phích Lịch đường.

Có điều từ trong lời nói của Nhậm Lao, hần cũng phát hiện ra một “tin tức”. Xem ra, đối với việc mình chỉ biết Mễ Thương Khung mà không biết Phương Thập Chu, Nhậm Lao dường như cho rằng rất nhọc nhã, cũng không thức thời.

Phương Ứng Khán và Mễ Hữu Kiều là hai đầu lĩnh của tập đoàn Hữu Kiều, sao lại có phân biệt như vậy? Chẳng lẽ...

(Giang Nam Lôi gia Phích Lịch đường chính là vì vậy mà bắt đầu nội chiến, dẫn đến phân liệt...)

Lúc suy nghĩ như vậy, thần sắc trên gương mặt kinh hãi của Lôi Bố lại có phần kỳ dị.

Phương Ứng Khán lập tức cảnh giác, liền hỏi:

- Người đang nghĩ gì?

- Ta đang nghĩ...

Lôi Bố lẩm bẩm:

- Nếu như người giết ta, không bằng...

Ngữ âm thấp xuống.

Phương Ứng Khán cúi gằm lắng nghe.

- Để ta giết người trước!

Lời còn chưa nói xong, Lôi Bố đã ra tay

128. Chương 128: Thẻ Cùng Tồn Tại

Lôi Bố biết đây là một kích cuối cùng của hần, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

Mặc dù hần đã bị thương nặng, cũng rất sợ hãi, nhưng hần vẫn muốn thử một lần, chiến một trận.

Mặc dù hần thần thái rối loạn, thương tích khắp người, nhưng dù sao cũng là chiến tướng cuồng sát một đời, ngay cả lúc này hần ra tay vẫn có bố trí, có kế hoạch.

Hần ra tay với Thiên Hạ Đệ Thất.

Hần vừa ra tay liền chụp lấy ống sáo bên hông Thiên Hạ Đệ Thất.

Cửu Thiên Thập Địa, Thập Cửu thần châm đang ở bên trong.

Chỉ cần có được ống sáo này, sẽ có thể chống địch một hồi, không chừng còn có thể mở một đường máu.

Cho dù không được, ít nhất cũng có thể giết thêm vài kẻ địch chôn cùng, nếu may mắn còn có thể khống chế Phương Ứng Khán, uy hiếp Nhậm Lao, Nhậm Oán giúp hần ngăn cản người của Danh Lợi Quyền.

Trong lòng hần nghĩ như vậy, đây là bàn tính như ý của hần.

Lúc này chỉ còn lại Thiên Hạ Đệ Thất là chiến hữu của hần. Tình hình của Thiên Hạ Đệ Thất không tốt hơn hần, e rằng kết cục còn thảm hơn. Giữa hai người bọn họ chỉ có thể cùng tồn tại, thẻ cùng tồn tại, mới có hi vọng liên thủ giết ra một con đường sống.

Theo đạo lý, vào thời khắc sống chết này, Thiên Hạ Đệ Thất nhất định phải cùng một trận tuyến, cùng sống cùng chết với hần. Nhưng hần không ngờ được, lúc này thân hình của Thiên Hạ Đệ Thất lại vặn một cái, xoay một cái.

Một vặn một xoay này khiến cho hần chụp vào khoảng không, sáo rời khỏi tay.

Phương Ứng Khán đã phát hiện ra.

Hắn nhìn chăm chú vào bên hông Thiên Hạ Đệ Thất, cười nói:

- Sao ngươi không để hắn thử một lần?

Câu trả lời của Thiên Hạ Đệ Thất khiến Lôi Bố gần như tức bở phổi:

- Ta khác với hắn. Ta nguyện ý trung thành với hầu gia, sao có thể để hắn đoạt được thứ này, làm tổn thương đến ngài?

Phương Ứng Khán cười, giống như rất hài lòng với câu trả lời này.

Lôi Bố lại giận đến mức tất cả vết thương đều đau nhức, gần như chảy máu.

Tên hèn nhát này, vào lúc này còn muốn lấy lòng kẻ địch! Nếu lão tử sống được lần này, nhất định phải đem hắn...

Chợt nghe Thiên Hạ Đệ Thất sợ hãi nói:

- Công tử hầu gia, vừa rồi ngài đã đáp ứng, quyết không để cho những người này giết ta, không biết bây giờ còn... còn làm được không?

Phương Thập Chu cười, cười rất sáng khoái:

- Làm được, đương nhiên là làm được. Ta đã nói thì nhất định sẽ giữ lời.

- Giữ lời?

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn không yên lòng, hắn có thể sống tiếp hay không, đều tùy thuộc vào việc Phương Ứng Khán có giữ chữ tín hay không:

- Nhất định giữ lời?

- Đó là nói.

Phương Ứng Khán không kiên nhẫn, cũng không để đối phương hoài nghi mình:

- Ta đã nói không để bọn họ giết ngươi thì sẽ làm như vậy, ngươi yên tâm đi!

Sau đó lại quay sang Lôi Bố, dùng thái độ khuyên bảo nói thêm:

- Ngươi cũng vậy.

Câu này lại khiến Lôi Bố ngẩn ra:

- Ta? Ta cũng vậy?

- Đúng, ta đã đáp ứng với các ngươi.

Phương Ứng Khán nói rõ ràng:

- Không để bọn họ giết các ngươi, ngươi cũng không ngoại lệ. Ai muốn giết các ngươi, cũng giống như đối địch với ta...

Nói đến đây, hắn lại cười cười:

- Cho dù ở đây có rất nhiều người thù sâu như biển, không đội trời chung với hai người các ngươi, nhưng... còn không đến mức tuyên chiến, kết thù với ta, đúng không? Làm tử địch của tập đoàn Hữu Kiều cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Nghe đến đây, Lôi Bố và Thiên Hạ Đệ Thất luôn lãnh khốc tàn nhẫn, một người gần như đồ lệ, một người đã lệ nóng doanh tròng, bởi vì cảm động.

Phương Ứng Khán lại giữ chữ tín.

Vào giờ này phút này, hắn lại cam tâm bất chấp dư luận, ra tay cứu giúp bọn họ.

Nhất thời hai người cũng không biết nên nói gì để cảm kích.

Nhưng thực ra không cần phải nói, bởi vì đã không nói được.

Ánh sáng trắng bỗng chớp lên, nhanh và ưu mỹ, chợt lóe rồi tắt.

Mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì, ngay cả Lôi Bố cũng không biết.

Nhưng có một người chắc chắn biết, chính là người cung kính đứng bên cạnh Phương Ứng Khán, Nhậm Oán.

Hắn biết, không phải vì nhãn lực của hắn đủ nhanh đủ sắc, mà vì hắn hiểu rõ chủ nhân tiểu hầu gia mà mình hầu hạ nhiều năm.

Ngoài ra trong tay hắn còn cầm một con dao sắc, đây vốn là vũ khí của “Ma Nhận” Dịch Mễ, hiện giờ đã rơi vào tay hắn.

Vừa rồi tại khoảnh khắc “ánh sáng trắng chớp lóe lên”, Phương Thập Chu đã tay, cướp lấy dao sắc trên tay hắn, phát ra một chiêu, sau đó trả lại vào tay hắn.

Người mắt không đủ sắc, quả thật cho rằng không xảy ra chuyện gì.

Cho dù là người đủ nhãn lực, cũng chỉ cho rằng “ánh sáng trắng chớp lóe lên rồi biến mất” mà thôi.

Ánh sáng trắng đã lóe lên, nhưng hình như chẳng có gì thay đổi, đúng không?

Hình như là vậy, nhưng thực tế lại không phải.

Đương nhiên không phải, khi ánh sáng trắng lóe lên rồi vụt tắt, ít nhất đã thay đổi một chuyện, đó là sống chết của một người.

Là ai?

Lôi Bố đột nhiên có một loại cảm giác, đó là cảm giác bất ổn.

Hắn chợt nghe được một âm thanh, đó là tiếng vang trơn trượt.

Đó là tiếng gì? Giống như một đồng thứ gì ẩm ướt đang muốn chảy ra ngoài, không biết xuất phát từ đâu, nhưng dường như rất gần, gần ngay trên người.

Lôi Bố vẫn không rõ, cho đến khi hắn bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác khác, đó là cảm giác nôn mửa, hơn nữa còn rất mãnh liệt.

Sau đó hắn phát hiện rất nhiều người (quả là người người) đều đang nhìn hắn, thần sắc kinh hãi, cực kỳ sợ hãi.

Tại sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chuyện này khiến hắn không tìm được cú đầu nhìn thân thể mình, lúc này hắn lại nhìn thấy một đường kẻ.

Nơi ngực có một đường kẻ trắng, nơi đường kẻ đi qua, áo quần đều tách ra theo một đường thẳng.

Lúc hắn nhìn kỹ lại, một tiếng “xoẹt” bỗng vang lên, đường kẻ trắng phun ra một chùm sương đỏ.

Đó là máu.

Tầm mắt của hắn đã bị nhuộm đỏ.

Sau đó trong khóe mắt đầy máu của hắn hiện lên một cảnh tượng, nội tạng của hắn đang chảy ra ngoài, ngay cả tim, lá lách, gan, dạ dày, phổi, thận, gân, thịt, dầu, mỡ đều chảy xuống đất, có thể nhìn thấy rõ ràng mảnh nào nhợt nhạt, mảnh nào bóng loáng, nơi nào còn đang chảy máu tươi...

Lúc này hắn mới ý thức được một chuyện, một sự thật.

Hắn đã trúng kiếm.

Hắn đã bị mổ bụng.

Người mổ bụng hắn lại là kẻ đã thề thốt sắt son, nói rằng quyết không để người ta giết hắn, “Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia” Phương Ứng Khán.

Lôi Bố cực kỳ hoảng sợ, hắn dùng tay ôm lấy người, bảo vệ nội tạng đã chảy ra ngoài, kinh hoàng thốt lên:

- Người... không phải người đã nói...

Phương Ứng Khán cười, hắn biết đối phương muốn hỏi gì.

- Ta đã nói, sẽ không để người khác giết người.

Phương Ứng Khán không ngại phiền hà giải thích cho hắn:

- Ta sẽ tự mình giết người.

129. Chương 129: Đau, Của Ta...

Lạnh.

Trắng.

Đó là sắc mặt của Lôi Bố.

Hoàn toàn phát lạnh, đột nhiên biến trắng.

Màu da của Lôi Bố vốn đen nhẻm, hiện giờ lại biến thành trắng và lạnh, một màu trắng khiến người ta phát lạnh.

Đó là vì hắn đột nhiên mất đi nhiều máu.

Hắn hoàn toàn mất khống chế, cả người rơi vào ngơ ngác, hai tay ôm lấy nội tạng, nhưng phần lớn lại không giữ được, rào rào rơi xuống đất.

Hắn nhìn bàn tay ôm lấy một phần nội tạng của mình, muốn nhét những thứ kia vào lại trong bụng, nhưng hiển nhiên không đủ khả năng.

Hắn không cam lòng nhìn nội tạng và cơ quan trên đất, ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Phương Ứng Khán, không có cảm phẫn, thậm chí cũng không có bi ai, mà là sợ hãi lớn hơn tất cả, thậm chí còn nhúu mày nhìn mặt mang theo ý cười, cho nên rất kỳ dị.

- Một đao này hơi nặng rồi, không có cách nào.

Phương Ứng Khán dùng mũi chân đá vào một cái móc, một cây gậy, còn có mấy chiếc đĩa rải rác trên đất, giải thích với vẻ ấy này:

- Nếu dùng Huyết Hà kiếm của ta, kết quả sẽ tốt hơn một chút. Nhất định sẽ vừa vặn, không đến mức khiến rơi vãi đầy đất như vậy.

Nói xong, hắn vỗ vỗ thanh kiếm nhỏ màu đỏ bên hông mình.

Chỉ một câu như vậy, giống như đã giao phó rõ ràng, giải thích ngọn nguồn của một kiếm kia.

Lôi Bố ngũ tạng chảy đầy đất, nhưng nhất thời vẫn chưa chết, hắn cảm nhận được rõ ràng sự trống rỗng ở nơi đó.

Nhất thời mọi người đều bị trấn áp, cũng bị chấn nhiếp.

Mọi người vốn tràn đầy cảm phẫn, muốn băm vằm Lôi Bố ra thành ngàn mảnh, nhưng nhìn thấy tình trạng như vậy cũng sững sờ.

Bọn họ đều nín thở liếc nhìn Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán vẫn bình thản ung dung.

Hắn lại đang nhìn một người khác, không phải Thiên Hạ Đệ Thất, mà là tiểu tử trắng mập tuần tú vẫn luôn móc mũi, móc tai, xỉa răng, lau ghèn, động tới động lui, không một khắc nào an tĩnh.

Hắn dùng khoe mắt nhìn đối phương, giống như đang giả ngốc, lại giống như đang quan sát, càng giống như đang chú ý nhất cử nhất động, bất kỳ phản ứng nào của đối phương.

Lúc này Lôi Bố đã hoàn toàn chết lặng.

Không nhiều người có thể nhìn thấy nội tạng của mình lắc lư, nhúc nhích trên đất, mà hắn lại còn chưa chết.

Ít nhất tạm thời còn chưa chết, nhưng cả người hắn đã gục xuống.

Vừa rồi lúc đại khai sát giới, hắn mặt mày rạng rỡ, tinh thần phấn chấn, giống như hai người khác biệt, không, là người quý khác biệt.

Người thật sự sợ hãi là Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn muốn chạy, nhưng lại không chạy nổi.

Hắn bị thương ở tay, nhưng chân lại mềm ra.

Hắn nhìn Phương Ứng Khán, giống như đang nhìn một con quỷ chứ không phải người. Sau đó hắn đảo con mắt duy nhất, nhưng lại không xoay đầu, nhìn về hướng ba người sau chiếc bàn có ánh đèn, môi không ngừng rung động, thần sắc rất đau khổ. Bởi vì con mắt duy nhất nghiêng qua, cho nên Phương Ứng Khán cũng không nhìn thấy biểu tình của hắn.

Phần lớn nội tạng của Lôi Bố đã rơi ra, hắn cũng đang nhìn Phương Thập Chu, giống như một con quỷ đang nhìn một vị thần ma.

Vị trí của Lôi Bố rất gần với thanh niên hiếu động kia, gần đến mức đưa tay có thể chạm đến.

Trên đất là một mảng máu.

Thanh niên kia nhú mày, sửa lại đai lưng.

Đai lưng màu xanh ngọc, rất dày, rất nặng, giống như bên trong cất giấu không ít tiền bạc châu báu.

Hắn giống như một vị công tử bột, con nhà giàu, nhưng lại lời thô lách thép, la cà phóng đảng, không chịu ngồi yên trong nhà, bộ dáng vô lại như côn đồ lưu manh, kiêu ngạo ngồi ở trước đèn.

Hắn dường như cũng chú ý tới Phương Ứng Khán đang nhìn mình.

Phía sau hắn là ba người mặt ủ mày chau, một người cao lớn uy mãnh, một người thanh tú nhỏ nhắn, còn một người ánh mắt ngơ ngác, thần khí suy sụp, ngồi ngay ngắn ở đó. Cho dù hiện trường xảy ra chuyện khiến người ta kinh hồn bạt vía, chấn động tâm can, nhưng bọn họ vẫn ngồi yên như cũ, giống như không tranh với đời, vùi mình sau ánh nến.

Lôi Bố ôm ngực, nghẹn ngào kêu lên:

- Đau, của ta...

Hắn không kêu tiếp, bởi vì không kêu được.

Thiên Hạ Đệ Thất không nghe tiếp, cũng không chờ được.

Ngay lúc này, hắn bỗng nhiên làm một chuyện, đó là nhảy vọt lên, xông ra cửa.

Ngoài tiệm mưa gió tiêu điều, gió thổi từng cơn từng hồi, mưa rơi the lương.

Giang hồ đường xa, bấp bênh gian khổ, nhưng trong cuộc đời, là hảo hán thì phải xông qua đoạn đường nhân sinh này.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất có thể xông ra được sao?

Hắn xông rất nhanh, dùng tất cả sức lực để xông ra.

Hắn cũng phản ứng cực nhanh, chớp nhoáng.

Hắn vốn là một kẻ lưu lãng thâm trầm, hắn đã dùng toàn lực nắm lấy cơ hội cuối cùng này.

Mặc dù hắn bị thương nặng, mặc dù hắn đã tuyệt vọng, nhưng lần này hắn liều mạng xông qua cửa, đã dùng hết bản lĩnh toàn thân, bất kể thân pháp, công lực, tinh thần hay khí thế đều không kém hơn so với bình thường.

Bởi vì không ai hiểu rõ hơn hắn, cảm thụ sâu sắc hơn hắn, sống chết đều nằm ở một kích này, thành bại đều quyết định trong một khoảnh khắc.

Hắn không muốn chết.

Hắn càng không muốn chết trong tay Phương Ứng Khán, cũng không muốn chết một cách khó coi như Lôi Bồ.

Hắn còn có rất nhiều chuyện chưa làm, còn có rất nhiều bí mật chưa nói ra.

Nhưng Phương Ứng Khán sẽ để mặc cho hắn trốn sao?

Đáp án đương nhiên là không.

Cho nên Phương Ứng Khán lập tức vươn người, lướt lên, ra tay chặn đánh

130. Chương 130: Đau Chết Ta Rồi.

Phương Ứng Khán phi thân chặn đánh hắn.

Thiên Hạ Đệ Thất rơi xuống.

Trong đó chợt thấy ánh sáng đỏ lóe lên.

Lúc rơi xuống, trên tay hắn có thêm một thứ.

Đó là móc, một chiếc móc rất sắc bén, trên móc hiện lên vết máu.

Phương Ứng Khán cũng rơi xuống.

Lúc rơi xuống, trên tay hắn cũng thêm một thứ.

Đó là sáo, ống sáo vốn cột ở bên hông Thiên Hạ Đệ Thất, hiện giờ lại rơi vào tay Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán cẩn thận cầm nó, xem như trân bảo.

Lúc này, chiếc đũa, chiếc gậy, kể cả dao sắc vốn ở trên tay Nhậm Oán đều rơi xuống leng keng. Mọi người mới phát giác, những thứ này không biết từ lúc nào đã bắn lên giữa không trung, bây giờ mới chịu rơi xuống.

Cứ như vậy, hai người “bay” lên, lại “rơi” xuống. Thiên Hạ Đệ Thất rơi đến cửa tiệm, chỉ thiếu chút nữa là có thể sải bước ra ngoài.

Ngoài phòng mưa gió tiêu điều.

Đêm rất tối.

Đêm lạnh.

Rét.

Thần sắc Thiên Hạ Đệ Thất cứng đờ, một con mắt quỷ nhìn ra bên ngoài, giống như nhìn về một giấc mộng lưu lạc, vừa giống như linh hồn của hắn đã sớm trôi đến phương xa.

Sau đó hắn cố gắng xoay người, mắt biếc sâu thẳm nhìn chăm chú vào thanh niên hiếu động kia. Ánh mắt lại giống như xuyên qua thân thể tiểu tử nhấp nhúm kia, nhìn vào hán tử sau ánh đèn có ánh mắt thâm tình nhưng thần thái lại hoàn toàn trống rỗng.

Ánh mắt của hán tử kia dường như cũng có biến hóa, giống như một ngọn núi lửa yên lặng, hiện giờ đã sống lại.

Mặc dù đã sống, nhưng còn chưa nổ, giống bị thứ gì mạnh và có lực làm tắc nghẽn, không thể phun ra.

Không phun ra, nhưng lại hoạt động bên dưới, kịch liệt và sôi nổi.

Có điều sớm muộn gì nó cũng sẽ nổ ra, oanh oanh liệt liệt, không thể chế ngự.

Chỉ là còn chưa tới lúc.

Theo như người khác thấy, Thiên Hạ Đệ Thất muốn xông ra ngoài, Phương Ứng Khán phi thân ngăn chặn, chỉ như vậy mà thôi. Nhưng thực ra biến hóa lại rất nhiều, hơn nữa còn rất phức tạp, đồng thời cũng rất nguy hiểm.

Trong nháy mắt này, hai người đã giao thủ với nhau.

Một, Thiên Hạ Đệ Thất đã mất niềm tin vào Phương Ứng Khán, biết rằng đối phương muốn giết mình. Hắn âm thầm làm xong một chuyện rất quan trọng, sau đó phi thân lên, toàn lực chạy trốn.

Hai, Phương Ứng Khán quả nhiên lướt người chặn đánh.

Ba, Thiên Hạ Đệ Thất phát ra “Thế kiếm”, hơn nữa nhanh chóng rút ống sáo bên hông ra. Nhưng hai cánh tay của hắn đều bị thương, tuy thủ thế đã lâu, nhưng thanh thế vẫn không bằng lúc bình thường. Có điều lần này hắn ôm lòng liều mạng, lại có khí thế giống như dựa sông chiến đấu. Tay của hắn tuy bị thương nặng, nhưng hai chân vẫn bình thường, không ảnh hưởng đến thân pháp linh hoạt của hắn.

Bốn, Phương Ứng Khán không hề né tránh, lúc hắn vọt lên đã đoạt lấy chủ thủ trong tay Nhậm Oán bên cạnh, định đột phá kiếm thế của Thiên Hạ Đệ Thất.

Năm, không được, dao bị đánh rơi.

Sáu, Phương Ứng Khán biến chiêu, nhặt lấy chiếc gậy trên đất, muốn công kích lần nữa.

Bảy, vẫn không công được, gậy bị cắt đứt.

Tám, Phương Ứng Khán vẫn không từ bỏ, chiếc đũa trên đất lại trở thành vũ khí của hắn.

Chín, thế đi của Thiên Hạ Đệ Thất bị chặn đứng, nhưng những chiếc đũa cũng hoàn toàn bị hắn đánh rơi.

Mười, Phương Ứng Khán cuối cùng mới dùng đến móc.

Mười một, móc cũng không động, còn bị Thiên Hạ Đệ Thất đoạt đi. Nhưng vì cánh tay của hắn bị thương quá nặng, ngón tay và cổ tay vận dụng không linh hoạt, chỉ rút được ống sáo ra, không kịp tiến hành bước tiếp theo.

Mười hai, đây chẳng qua là chuyện xảy ra trong nháy mắt. Lúc Phương Ứng Khán công kích, đã vận dụng tuyệt chiêu của “Sơn Tự kinh”, nội lực của “Nhấn Nhục thần công”, cùng với yếu quyết của “Thương Tâm tiểu tiên”. Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất giống như cũng biết một chút về ba loại bí kỹ này, lại nhìn thấu nhược điểm, cho nên mấy lần đều có thể biến nguy thành an, lần lượt phá giải.

Mười ba, bởi vì như vậy, Phương Ứng Khán lại càng muốn giết Thiên Hạ Đệ Thất. Đây là sơ hở của hắn, quyết không thể tha cho đối phương.

Mười bốn, Phương Ứng Khán cuối cùng đã dùng đến móc, lại nhét vào trong tay Thiên Hạ Đệ Thất. Thiên Hạ Đệ Thất trong lúc hốt hoảng, đang muốn phản kích, chợt thấy ánh máu lóe lên.

Mười lăm, là ánh máu, nhưng không phải máu trên người hắn, Phương Ứng Khán dĩ nhiên cũng không bị thương.

Ánh máu là do Phương Thập Chu xuất kiếm, kiếm bên hông hắn có màu đỏ, Huyết Hà thần kiếm.

Mười sáu, xuất kiếm chỉ một chiêu.

Mười bảy, Thiên Hạ Đệ Thất trúng kiếm.

Mười tám, Thiên Hạ Đệ Thất biết mình đã trúng kiếm, nhưng lại không biết bị thương ở đâu, thương nặng bao nhiêu, ngay cả hình dạng Huyết Hà thần kiếm hắn cũng không thấy rõ.

Mười chín, hắn rơi xuống, cũng không đi ra ngoài được.

Hai mươi, Phương Ứng Khán cũng rơi xuống, kiếm đã trở lại trong vỏ, vỏ giắt ở bên hông, hơn nữa còn thuận tay đoạt được ống sáo của Thiên Hạ Đệ Thất.

Hai mươi một, chiến đấu dừng lại.

Hai mươi hai, Thiên Hạ Đệ Thất đảo mắt, nhìn về hán tử thần sắc tịch mịch kia, sau đó từ từ xoay người. Lúc này, ngực và bụng của hắn chợt rạn nứt, bắn ra một chùm huyết tương, gào lên một tiếng:

- Đau chết ta rồi!

Phương Ứng Khán cười.

- Vừa mới mở một túi da lớn.

Hắn dường như rất hài lòng, trước tiên cất ống sáo vào trong tay áo:

- Còn không đến mức cái gì cũng rơi ra, vừa khéo có thể cho người chơi đùa.

Lúc hắn nói câu này, lại nhìn thủ hạ của mình gật đầu một cái.

Nhậm Oán lập tức hành động.

Hành động này khiến cho người trong Danh Lợi Quyển đều lú lút, lạnh người, thậm chí da đầu tê dại, gai ốc đồng loạt nổi lên.

131. Chương 131: Các Đồng Đạo, Vất Vả Rồi

Đến lúc vỗ tay rồi.

Phương Ứng Khán vỗ tay nói:

- Các người đã thấy rồi, vừa rồi Văn Tuyết Ngạn Văn đại hiệp của chúng ta anh dũng lợi hại biết bao... đáng để mọi người vỗ tay cho hắn chứ?

- Nhưng bây giờ đến phiên vị huynh đệ này của ta biểu diễn biểu hiện.

Hắn ra sức giới thiệu:

- Nếu như hắn có sơ xuất, vậy thì đáng đời; còn nếu như thành công, chúng ta cũng không nên keo kiệt tiếng vỗ tay chứ...

Hắn nói như vậy, rất hời hợt, giống đang xem kịch, nói kịch, diễn kịch.

Nhưng đây lại là đại sự sống chết, liên quan đến mạng người.

Nhậm Oán vừa cúi người liền vọt ra.

Hắn rõ ràng cúi người lao đến, đột nhiên giống như mọc ra một đôi cánh, rung cánh bay lên, tư thế giống như đang hái quả, đoạt đi chiếc móc trên tay Thiên Hạ Đệ Thất. Sau đó là một tiếng “xoẹt”, đầu móc đã móc lấy một thứ.

Đó là ruột trong khoang bụng Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất vốn không dễ chọc.

Nhậm Oán võ công cao cường, phản ứng nhạy bén, thủ đoạn tàn nhẫn, không hề kém so với Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng chưa chắc đã có thể thắng được đối phương.

Nếu thật sự giao chiến, luận về thực lực có lẽ còn kém hơn một chút, luận về âm hiểm lại rất khó nói.

Nhưng hiện giờ Thiên Hạ Đệ Thất đã là nỗ lực hết sức.

Sau khi hấn trúng một kiếm của Phương Ứng Khán, công lực hoàn toàn tan rã. Hấn cảm thấy mình giống như bị thiêu đốt, sắp nứt ra, sắp nóng chảy, tan thành một đồng bùn, một bãi nước.

Ông sáo vốn ở trên tay hấn, hiện giờ đã không còn nữa, đổi thành một chiếc móc.

Nhậm Oán vừa ra tay liền đoạt lấy móc của hấn, sau đó móc vào trong khoang bụng hấn, móc vào ruột hấn. Thiên Hạ Đệ Thất kêu lên một tiếng, con mắt duy nhất đảo qua, nhìn trừng trừng giống như cá chết. Hấn không phải nhìn Nhậm Oán, cũng không nhìn Phương Thập Chu, mà là nhìn hán tử mặt vàng như nến, ánh mắt đa tình, không có thần khí nhưng nhất thời vẫn chưa dứt hơi, ngồi phía sau thanh niên hiểu động kia. Nhậm Oán cầm móc chạy đi, thuận tay kéo theo, Thiên Hạ Đệ Thất liền bị móc nhọn của hấn móc ruột đứt đi, ruột rơi ra trên đường, nếu không chạy theo thì ruột sẽ lập tức bị kéo đứt...

Cứ như vậy, Thiên Hạ Đệ Thất loạng choạng, va đập, chạy theo chiếc móc của Nhậm Oán mấy vòng trong tiệm, ruột càng bị kéo dài.

Ruột bị kéo dài hơn bốn thước, rách ra, chảy đầy phân và nước tiểu chưa bài tiết, cùng với rau xanh, thịt vụn và máu.

Nhưng Thiên Hạ Đệ Thất còn chưa chết, còn phải chạy theo Nhậm Oán.

Nhậm Oán cố ý chạy mấy bước lại dừng một chút, nghỉ một chút, chạy đông rồi chạy tây. Thiên Hạ Đệ Thất chỉ có cách chạy theo, đối phương dừng hấn cũng dừng, đối phương ngồi xuống hấn cũng ngồi xuống, giống như con lừa đi theo xe của nó, cái bóng dính vào chủ nhân của nó.

Chạy đến mức ngay cả những hán tử giang hồ vốn có thù sâu hận lớn với Thiên Hạ Đệ Thất cũng không nhìn nổi nữa.

- Giết hấn đi!

- Để hấn chết đi!

- Như vậy thật sự quá...

Rất nhiều người không nở nhìn, không giữ được bình tĩnh. Không ngờ một người nhã nhặn thanh tú như vậy, một khi ra tay lại độc ác đến mức cực kỳ bi thảm.

- Các đồng đạo, vì hai tên bại hoại này, các người đều bị sợ hãi, cũng vất vả rồi...

Phương Ứng Khán lại cười nói:

- Chúng ta bắt tài, bằng bốn chữ nghĩa khí giang hồ này, mới ra mặt giúp mọi người một chút, để mọi người bớt giận. Nếu hài lòng thì xin vỗ tay. Trò vui đang đến lúc đặc sắc, người xem, lại đến lúc vỗ tay rồi.

Hấn nói chuyện mặt không đổi sắc.

Lúc nói chuyện, mặc dù hấn vẫn tươi cười, nhưng trong mắt lại bắn ra ánh sáng, quan sát một người.

Đó là hán tử vẫn luôn động tới động lui, chưa từng yên ổn.

Lúc này hán tử kia không động.

Không, cũng không phải là hoàn toàn không động.

Dù sao hấn cũng đang móc mũi, móc rất dụng tâm, còn rất chuyên chú.

Giống như đó không chỉ là một loại hưởng thụ, mà còn là một sự nghiệp. Hấn đang chuyên tâm làm một chuyện rất đứng đắn.

Ngư cô nương vốn căm hận Lôi Bố, Trần Nhật Nguyệt và Diệp Cáo đương nhiên cũng căm ghét Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng lúc này bọn họ đều không hận mà cùng bất nhẫn.

Dù sao, một người ngũ tạng đều rơi xuống đất, vọt không lên, nhét không vào; một người thì bị người ta móc bụng mà chạy, giống như một con cá đáng thương cắn câu, vừa chạy vừa đập lên những đoạn ruột giống như những con sâu mập màu trắng bị nhuộm đỏ của mình. Hai người vốn là cao thủ tuyệt đỉnh nổi tiếng trong võ lâm, làm sao có thể chịu nổi.

Đến lúc này, bọn họ dĩ nhiên chắc chắn phải chết, nhưng lại chết không xong, mà kẻ gây tổn thương lại cứ không để bọn họ chết, như vậy mới khó chịu.

Còn ai có tâm tình vỗ tay khen hay?

Nhưng thật sự lại có tiếng vỗ tay thừa thốt.

Nguyên nhân là có một số người đại nạn không chết, biết người tới là Phương Ứng Khán, Nhậm Lao và Nhậm Oán, biết đối phương quyền cao thế lớn, hơn nữa giết người như rác, lại có sức ảnh hưởng lớn trong cung đình và hình bộ, cho nên không dám đắc tội, đành phải hòa theo nịnh hót.

Con người luôn là nghiêng theo tình thế.

Trong tiếng vỗ tay thừa thốt, có hai người vừa rồi còn xem giết người là trò chơi, hiện giờ lại bị người ta tàn sát muốn chết không xong, đang phải chịu hành hạ.

Bóng đêm sâu, mưa tiêu điều.

Cầu sống không được, đó tất nhiên là chuyện đáng bi ai, nhưng muốn chết không xong, quả thật cũng là một chuyện tàn nhẫn.

Chỉ riêng bệnh tật cũng đủ phá hủy tôn nghiêm của con người đến mức gần như không còn, huống hồ là thứ do con người làm ra.

Chẳng hạn như hình phạt.

132. Chương 132: Hình Phạt Xấu Xí Của Trung Quốc

Trong quá khứ, hình phạt của Trung quốc có muôn hình vạn trạng, không thiếu cái lạ, cũng bất chấp thủ đoạn, tổn thương bạo ngược. Có gọt mũi, có xẻo tai, có móc mắt, có cắt lưỡi, có đồng thời cắt đứt cả mũi, tai, mắt, lưỡi, còn cắt cơ quan sinh dục, chặt tay chân, nhưng người vẫn không chết (không cho chết), để hẳn tỉnh táo cảm giác được rõ ràng tất cả sự đau đớn này. Đó là một loại sỉ nhục và tổn thương rất lớn, chẳng những đối với thân thể mà còn đối với nhân cách, hơn nữa đều tra tấn cho đến khi nhận tội.

Có người còn lợi dụng loại thủ đoạn, hình pháp này để thanh trừ đối lập, thậm chí lạm dụng hình phạt làm thú vui.

Chết thì chết, nhưng xa liệt (tức ngũ mã phân thân), yêu trảm (người bị chém làm hai nửa nhưng nhất thời vẫn không chết), nhân thuần (chặt đứt tay chân, dùng thuốc độc làm cho câm, móc mắt, xuyên tai, nuôi trong hồ phân. Lữ hậu của Hán triều đổ tội thành hận, đã hạ thủ với Thích Cơ vốn được Lưu Bang sủng ái như vậy)... kỳ lạ hiếm thấy, vô cùng ác độc, đủ loại công phu kỹ xảo, đều vì muốn tàn hại thân thể và ý chí. Giống như hôm nay nhìn thấy móc ruột, mổ bụng, cũng chỉ là hai trong vô số “hình phạt”, đúng là hình phạt xấu xí của Trung quốc.

Bất kỳ nơi nào, quốc gia nào cũng có hình phạt, dùng để trừng trị kẻ ác, tất nhiên là không thể thiếu. Rất nhiều quốc gia có hình phạt tàn khốc, khó mà tránh khỏi, nhưng đều rất ít, cực ít, thậm chí không thể so được với hình phạt được dùng tại Trung quốc vương thổ mệnh mông này. Đúng là vất óc suy tính, siêu việt lạ thường, rực rỡ muôn màu, không gì không có, khiến người thụ hình muốn sống không được, muốn chết

không xong, người muốn hấn cung khai cái gì hấn cũng chỉ có thể “thắng thần thừa nhận”. Đúng là bất chấp thủ đoạn, không xem người ta là người.

Kẻ không bằng cầm thú, luôn hành hạ người mà hấn không thích đến mức không bằng cầm thú mới cam lòng.

Người nào phát minh, lạm dụng hình phạt Trung quốc?

Đương nhiên là người Trung quốc.

Người nào vào lúc này đang dùng tư hình?

Người của hình bộ.

Người nào dám ở nơi này ngang nhiên dùng hình?

Dĩ nhiên là Nhậm Oán.

Có điều, nếu không phải chủ nhân của hấn đồng ý, bằng lòng hoặc khích lệ, ngầm ra lệnh, Nhậm Oán còn không dám dùng hình một cách trắng trợn, không kiêu nể như vậy.

Giết chóc lớn như thế, máu tanh người chết đầy đất, đến nỗi khách sạn này trở nên rất tà môn.

Lôi Bố khàn giọng nói:

- Đau, các người... để ta chết đi.

Lúc này hấn đã mất đi khả năng tự sát, chỉ hỏi hận sao không chết sớm hơn một chút.

- Yên tâm, người đã nói nhất định sẽ khiến cho ta chết rất khó coi.

Phương Ứng Khán nhẹ nhàng nói:

- Ta cũng nhất định sẽ khiến cho người chết rất khó chịu.

Lôi Bố đột nhiên nhìn Phương Ứng Khán, ánh mắt phát ra một loại thù hận đủ khiến người ta run rẩy, giống như đang nói: “Người độc ác như vậy, sau khi ta chết, mười đời cũng sẽ đầu thai báo thù này!”

Nhưng Phương Ứng Khán lại chẳng hề để ý, hấn vốn không tin có báo ứng, có luân hồi.

Hấn ung dung tránh khỏi tầm mắt của Lôi Bố, căn bản không nhìn đối phương.

Có mấy người giang hồ không nhịn được muốn ra tay, chấm dứt tính mạng của hai kẻ thù đáng thương chỉ muốn chết này, nhưng đều bị ngăn cản.

Người ngăn cản bọn họ là Nhậm Lao.

Nhậm Lao vừa ra tay liền ép bọn họ trở về.

Có người muốn khuyên nhủ, hấn lại lạnh lùng nói:

- Chuyện không liên quan đến người, là hình bộ chúng ta đang làm việc. Hai tên này là tội phạm giết người, ai giúp hấn chính là tòng phạm.

Tòng phạm?

Tội danh này không ai gánh nổi.

Ngư cô nương vốn định dùng thuốc mê, để những người này chết không đau đớn như vậy, nhưng lại bị hai chữ này hù dọa.

Dù sao vẫn có người không nỡ nhìn cảnh tượng thảm khốc này, vẫn đứng ra. Nhậm Lao lại âm trầm nói:

- Người động thủ lần nữa, kết cục sẽ giống như hấn, người thử xem!

Thử xem?

Ai nguyện ý.

Nhất thời không ai dám lỗ mãng, cũng không dám động.

Chỉ sợ vừa náo động, đại họa sẽ giáng lên người.

Nhưng lại có một người đột nhiên cử động.

Hắn chẳng qua là hơi, rất khẽ có một chút “cử động khác thường”, Phương Ứng Khán đã lập tức cảnh giác, cười quát lên:

- Ài, người cũng dừng động...

Đối phương vừa động, thân hình hắn cũng động, nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Động tác của đối phương đã nhanh, nhưng vừa xê dịch, hắn đã lập tức vọt đến chắn ở trước mặt, nhanh đến mức giống như căn bản không có tốc độ.

Nhưng hắn lại sai rồi.

Hắn đã phạm phải sai lầm trên phán đoán.

Hắn luôn rất ít khi phạm sai lầm, nhưng hiện giờ lại phạm phải. Đối phương không phải tiến lên phía trước, mà là trượt ngang qua, chân móc lên.

Một vật nhỏ hình dài bay lên, lướt qua trước người hắn. Bàn tay người nọ vỗ một cái, sau một tiếng “vèo”, vật kia xé gió bắn ra.

Sau đó tất cả đã không còn kịp.

Khi Phương Ứng Khán phát hiện không kịp ngăn cản, lập tức ngừng tất cả hành động, hai tay chấp sau lưng, mỉm cười thông thả nói:

- Ta tính sai một bước rồi.

Hắn đã tính sai một bước.

Chỉ một bước.

Cho nên Lôi Bố đã chết.

Cuối cùng cũng có thể chết.

Đối với Lôi Bố, đây có lẽ là kết cục mà hắn cực kỳ khát vọng, mong đợi đã lâu.

Hắn đã chết, chết bởi một chiếc đuă.

Không sai, “Sát Lục Vương” Lôi Bố đã mất mạng bởi một chiếc đuă.

Lúc chết, trong mắt và trên mặt hắn giống như nở nửa nụ cười, có vẻ rất kỳ dị.

Chiếc đuă cắm vào trong đầu hắn, đâm vào trong trán hắn.

Đầu của hắn nứt ra, mặt cũng nứt ra.

Chiếc đuă chỉ cắm giữa trán, nhưng lại gây nên sự phá hủy lớn như vậy.

Mà xương trán vốn là bộ vị cứng rắn nhất trên thân thể.

Lực phá hủy của một chiếc đuă lại lớn như thế.

Đây là thủ pháp gì?

Người nào phát ra chiếc đuă?

Thanh niên hiếu động kia rốt cuộc là ai?

133. Chương 133: Dưới Đèn Khô Lâu Ai Một Kiếm

Xem ra, Phương Ứng Khán không ngăn cản được, nhưng cũng không tức giận.

Hắn lại bình tĩnh hoà nhã nói:

- Là người!

Thanh niên hiếu động kia dùng tay móc tai, hời hợt đáp:

- Là ta.

Phương Ứng Khán cười nói:

- Là người?

Thanh niên hiếu động kia đổi sang dùng tay móc mũi:

- Không phải ta.

Phương Ứng Khán thăm dò:

- Người là...

Thanh niên hiếu động kia dừng động tác lại, híp mắt nói:

- Người không nhận ra ta à? Ta còn tưởng rằng Phương tiểu hầu gia trong kinh thành trí năng trời phú, có khả năng nhận biết người khác, xem ra cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nhậm Lao biến sắc, khẽ hừ một tiếng.

Phương Ứng Khán vẫn ôn hoà, đúng mực, chỉ ngậm nga:

- Dưới đèn khô lâu ai một kiếm... có thể sử dụng được kiếm ý tuyệt diệu như vậy, vừa ra tay đã khiến ta kém hơn một bước... ngoại trừ Lôi đại hiệp, nào có người khác.

Thanh niên hiếu động kia nghe được lời tăng bốc này, dường như không đồng ý, còn có vẻ không cao hứng:

- Người họ Lôi rất nhiều, riêng trong tiệm này đã không chỉ có một người họ Lôi. Người muốn nói họ Lôi nào?

Ý trong lời nói, giống như chỉ xưng hô hắn là “Lôi đại hiệp”, đó là sỉ nhục hắn.

Bọn Phương Ứng Khán cũng không xác định:

- Lôi Diễm?

Thanh niên hiếu động kia không nói gì, thậm chí không có phản ứng, chỉ dùng đầu ngón tay xĩa răng.

Phương Ứng Khán cười nhìn đối phương:

- Có điều nếu người là Lôi Diễm, vừa rồi Lôi Bố không lý nào lại không nhận ra người.

Thanh niên kia lại nhắc nhở hắn:

- Đừng quên, vừa rồi ta dùng đũa, không phải kiếm, nhiều nhất chỉ xem là ám khí.

Phương Ứng Khán nói:

- Ta thấy là dùng đũa thi triển ra kiếm pháp, chứ không phải ám khí.

Hắn bổ sung một câu:

- Nếu như người sử dụng ám khí, vậy người nhất định là Vô Tình hoặc cao thủ hạng nhất của Thục Trung Đường môn.

Hắn cười một tiếng, lại nói:

- Nếu ngươi là cao thủ Đường môn, vốn là tử địch của Lôi gia, cần gì phải lộ thủ đoạn này để Lôi Bố được chết yên lành?

Thanh niên kia cũng phụ họa cười một tiếng.

Lúc hắn cười, miệng mở rất lớn, nụ cười tương đối khả ái.

- Đương nhiên, ta cũng không phải Vô Tình.

Hắn cũng bổ sung:

- Đôi chân của ta còn rất hoàn chỉnh, muốn bắt động cũng không được

- Ta nghĩ, nếu như ngươi không phải Lôi Diễm...

Phương Ứng Khán còn đang suy nghĩ:

- Vậy chính là Lôi Vô Vọng rồi.

Thanh niên kia không chút động lòng, chỉ nói:

- Nói không chừng ta chẳng phải ai cả, mà là Vương Tiểu Thạch.

- Đáng tiếc ngươi không phải.

Phương Ứng Khán rất phong độ nói:

- Ta đã gặp Vương Tiểu Thạch. Ta vốn ở đây chờ hắn.

Hai hàng lông mày của thanh niên kia xê dịch, hiện lên thần sắc khiêu chiến (hoặc là không sợ khiêu chiến):

- Vương Tiểu Thạch? Hắn sẽ tới sao?

- Có lẽ hắn sẽ tới, cũng tới không được tự do tự tại

Phương Ứng Khán vừa nói chuyện, vừa quan sát nhất cử nhất động của thanh niên này. Trên thực tế, hắn đã quan sát như vậy một lúc lâu, thậm chí bắt đầu từ khi Lôi Bố còn chưa động thủ giết người:

- Nơi này không chỉ có ta đang chờ. Thực ra Lôi Bố, Tư Không Tàn Phế tới đây, không phải vì Thiên Hạ Đệ Thất, mà là muốn xem thử Vương Tiểu Thạch có xuất hiện không.

- Ta cũng vậy.

Thanh niên kia đột nhiên nói:

- Ta cũng nghe được tin đồn.

- Ta biết.

Phương Ứng Khán giống như rất tán thưởng đối phương đã thừa nhận:

- Lôi Thuần muốn biết tình hình gần đây của Vương Tiểu Thạch hơn bất cứ ai, có lẽ Mễ công công cũng không ngoại lệ.

- Ta cũng muốn biết tình hình của Vương Tiểu Thạch, nghe nói hắn đã rơi vào tay đệ tử Thục Trung Đường môn.

Hắn cười một tiếng, giống như biểu đạt sự chế giễu và khinh thường:

- Sao những nhân vật danh động thiên hạ trong võ lâm, hình như đều khó tránh khỏi rơi vào lưới của Thục Trung Đường môn, ít nhất là một đoạn thời gian. Tiêu Thu Thủy như vậy, Phương Ca Ngâm như vậy, Vương Tiểu Thạch cũng không ngoại lệ.

Hắn dường như cũng hơi kinh ngạc và nghi hoặc:

- Sao ngươi biết ta có liên hệ với Lôi Thuần?

Phương Ứng Khán cười lên:

- Ta vốn tên là Ứng Khán, thứ nên nhìn thì ta nhất định sẽ nhìn thấy.

- Xem ra.

Thanh niên kia có vẻ không cam lòng và không phục:

- Thứ người nhìn thấy hình như không ít, nhìn thấy quá nhiều e rằng sẽ gặp phiền phức đấy.

- Đường nhiên, ta cũng đã nhìn thấy.

Phương Ứng Khán không quên tiểu tiết:

- Tứ Kỳ Chủ thủ hạ của Long Bát thật sự đến tìm Ngư cô nương gây phiền toái, còn Văn Tùy Hán là muốn tới giết ca ca của hần.

- Luôn có chỗ người không nhìn thấy, đúng không? Dù sao nơi này ánh sáng cũng không đủ.

Thanh niên kia vẫn thích bới móc:

- Nói không chừng, ta chính là người của Thục Trung Đường môn...

Phương Ứng Khán cảm thấy những lời này có vẻ sỉ nhục trí tuệ của hần, không kiên nhẫn cắt ngang:

- Đệ tử của Thục Trung Đường môn, cho dù muốn giúp người của Giang Nam Phích Lịch đường, cũng không cần vì giúp kẻ địch mà đắc tội với ta. Đệ tử Đường gia càng không cần vì chấm dứt đau đớn cho người của Lôi gia bảo, mà đối địch với tập đoàn Hữu Kiều. Lại nói, nếu là họ Đường ra tay giết chết họ Lôi, trên giang hồ truyền đi, e rằng tiền căn hậu quả chưa chắc nói rõ được, một khi xôn xao thì hậu quả không dễ giải quyết.

Thanh niên kia vẫn thích tranh cãi:

- Nếu như ta là Lôi Diễm, hoặc là Lôi Vô Vọng, sao Lôi Bố lại không nhận ra ta?

Phương Ứng Khán ngưng mắt nhìn hần, có vẻ không cao hứng:

- Người nhất định muốn ta xem người là người của Đường gia sao? Người có biết, nếu như người là Thục Trung Đường Năng hoặc là Xuyên Tây Đường Linh, ta sẽ thế nào không?

Thanh niên kia lại giống như không đếm xỉa đến thủ đoạn vừa rồi của Phương Ứng Khán, hỏi lại:

- Như thế nào?

Phương Ứng Khán cười lạnh nói:

- Vậy người nhất định không thể sống ra khỏi Danh Lợi Quyền.

Thanh niên kia lại gãi tai gãi hàm, luôn luôn nhúc nhích:

- Đã vào Danh Lợi Quyền, chết có ngại gì?

Phương Ứng Khán lại nhìn chăm chú hần một lúc, mới thở dài nói:

- Có điều người không phải.

Thanh niên kia vẫn không biết tiến lui, hỏi lại:

- Nếu như ta là Lôi Vô Vọng, hoặc là Lôi Diễm, vừa rồi sao ta không ra tay cứu Lôi Bố?

Lúc này Phương Ứng Khán có vẻ dở khóc dở cười, nói:

- Xem ra người muốn kích động ta xuất thủ với người. Thực ra vừa rồi ta cũng hơi hoài nghi người là... có điều Tiểu Oán lại nói cho ta biết, tổ chức Lôi gia các người không chặt chẽ như Đường môn, Hà gia, Thái Bình môn, Tứ Phân Bán đàn, Phi Phủ đội vân vân. Lôi Bố và Lôi Vô Vọng, Lôi Diễm hiển nhiên bất hòa, ghen ghét nhau, nhưng hệ thống khác biệt, ít khi gặp mặt. Người rõ ràng là đệ tử Lôi gia, tuy kết thù với hần, nhưng dù sao cũng không đành lòng nhìn hần chịu khổ, đúng không? Có điều, người rốt cuộc là Lôi Diễm hay là Lôi Vô Vọng?

Thanh niên kia cảm thấy hứng thú nói:

- Người nói sao?

Phương Ứng Khán trầm ngâm nói:

- Nếu như nói người là Lôi Vô Vọng, lại giống như hơi trẻ một chút. Nhưng người xuất thủ có lực phá hủy cực mạnh, một chiếc đũa cũng đủ khiến xương trán của Lôi Bồ nứt ra. Nếu như nói người là Lôi Diễm, vậy thì ba người phía sau người, không phải là ba tên thân tín “Kim Yêu Đái”, bao gồm “Tiểu Hốt Lôi” Lôi Nhất, “Hạ Thiên Lôi” Lôi Ấp, cùng với “Vô Thanh Lôi” Lôi Ý sao? Bọn họ luôn là tâm phúc của Lôi Vô Vọng, sẽ không thoáng chốc lại đi theo Lôi Diễm chứ?

Sắc mặt của thanh niên kia bắt đầu có vẻ miễn cưỡng:

- Hình như người còn hiểu rõ Phích Lịch đường hơn người của Lôi gia chúng ta.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói:

- Ta càng hiểu rõ ý tứ của người tới đây.

Thanh niên kia cũng sốt:

- Ý tứ?

- Ý đồ.

Phương Ứng Khán nói:

- Nói là ý đồ, cũng không phải không được.

Thanh niên kia lại gãi đầu, gãi đến mức da vụn rơi đầy vai:

- Người nói thử xem, ta có ý đồ gì?

- Ngoài trừ đến xem thử Vương Tiểu Thạch có xuất hiện như lời đồn hay không, người còn muốn hỏi Thiên Hạ Đệ Thất mấy câu.

Phương Ứng Khán gian xảo nói:

- Chính người không muốn hỏi, Lôi Thuần cũng sẽ nhờ người hỏi giúp cô ta.

Lúc này thanh niên kia mới biến sắc, ngạc nhiên hỏi:

- Người không cho ta hỏi hẳn?

- Không phải không cho.

Phương Ứng Khán ung dung nói:

- Người muốn hỏi thì phải hỏi nhanh, hẳn đã sắp không chịu nổi rồi.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn đang bị Nhậm Oán móc chạy, ai cũng thấy được hẳn chỉ còn thoi thóp một hơi.

Muốn hỏi thì phải nhanh.

Thanh niên kia nghiêm nghị hỏi:

- Người sẽ để ta hỏi hẳn?

- Đúng.

Câu trả lời của Phương Ứng Khán lại làm hẳn bất ngờ:

- Có điều, trước tiên người phải trả lời ta mười vấn đề, không được dối trá, thế nào?

Lần này thanh niên kia trầm mặc thật lâu, xem ra hẳn đang nghiêm túc suy nghĩ.

Hắn hiếm khi không động tới động lui, nhưng ngón tay thỉnh thoảng vẫn cào cào, búng búng.

- Chỉ chín.

Một lúc sau, hẳn mới cẩn thận mặc cả:

- Người cứ hỏi thử xem!

- Thì chín.

Phương Ứng Khán cười, hơn nữa còn tán thưởng nói:

- Người cũng đáp thử xem!

Sau đó hần hắng giọng một tiếng, nhìn sang Nhậm Oán, giống như dự định để Nhậm Oán chủ trì.

Còn hần lại liếc nhìn về phía Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất nhất thời vẫn chưa chết, nhưng máu thịt đầm đìa. Đám người giang hồ ở đây, tuy phần lớn đã trải qua gió tanh mưa máu, vô lâm chiến đấu, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này cũng không đành lòng.

Sau khi nhìn Thiên Hạ Đệ Thất, Phương tiểu hầu gia dường như cảm thấy rất hài lòng.

Lúc này hần đang nhìn chăm chú, lưu ý ba người trầm mặc ít nói, mặt mày ủ rũ, ngồi phía sau thanh niên không ngừng nhúc nhích kia.

Còn về chuyện đặt câu hỏi, hần dường như đã giao cho Nhậm Oán, giao rất yên tâm.

134. Chương 134: Người Như Ngông Cuồng Lữ Trung Niên.

Nhậm Oán lập tức đưa móc cho Nhậm Lao. Nhậm Lao lại tiếp tục cầm móc chạy. Sau đó Nhậm Oán hỏi:

- Người khỏe không?

Đây là câu nói mở đầu của hần.

Thanh niên kia nói:

- Ta khỏe.

Đây là câu đáp lời của hần.

Câu hỏi đầu tiên của Nhậm Oán là:

- Người là Lôi Diễm hay là Lôi Vô Vọng?

Thanh niên kia đáp:

- Ta không phải Lôi Diễm.

Nhậm Oán nói:

- Vậy người chính là “người không ngông cuồng tại thiếu niên” Lôi Vô Vọng rồi? Người mười bảy tuổi đã danh động thiên hạ, năm nay chắc là hai mươi ba tuổi đúng không?

Thanh niên kia hỏi ngược lại:

- Người muốn ta trả lời vấn đề thứ nhất hay thứ hai, hay là trả lời cả hai?

Nhậm Oán nói:

- Vấn đề thứ hai.

Lôi Vô Vọng lãnh đạm nói:

- Vậy người sai rồi. Lúc còn nhỏ tâm trí của ta trì trệ, không khác gì so với kẻ ngốc. Cho đến năm mười ba tuổi, đầu bị va đập mạnh nên mới khôi phục trí lực người thường, sau đó tiến bộ vượt bậc. Đến năm hai mươi một tuổi bắt đầu xông pha giang hồ, tướng mạo, sở thích, động tác vẫn giống như lúc trẻ con, nhưng

tuổi tác đã tiến vào “người như nông cuồng lỗ trung niên” rồi. Hai mươi ba tuổi? Người nói chính người sao?

Nhậm Oán không trả lời hẳn, hỏi ngược lại:

- Ta biết người từng ra tay sát thương cao thủ hạng nhất của Thục Trung Đường môn là Đường tam thiếu gia, kết thành thù sâu, không muốn liên lụy đến Lôi môn, cho nên mới gia nhập Lục Phân Bán đường, có chuyện này không?

Lôi Vô Vọng nói:

- Đó không phải ta, là Lôi Ấp và Lôi Du, Lôi Vũ ra tay.

Ánh mắt Nhậm Oán chớp động:

- Vậy người tới kinh sư làm gì?

Câu trả lời của Lôi Vô Vọng chỉ có bốn chữ:

- Lục Phân Bán đường.

Nhậm Oán nhìn sang Phương Ứng Khán, dùng ánh mắt giống như xin phép. Phương Thập Chu gật đầu, biết nên do mình đặt câu hỏi:

- Sao người không gia nhập tập đoàn Hữu Kiều? Chúng ta nhất định sẽ trọng dụng người.

Lôi Vô Vọng hỏi lại:

- Vấn đề này của người, có phải cũng là một trong số câu hỏi không?

Phương Ứng Khán đáp gọn gàng:

- Đúng vậy.

Lúc này Lôi Vô Vọng mới trả lời:

- Lôi Thuần mời ta trước, các người đã chậm một bước rồi.

Phương Ứng Khán giống như đang nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của hẳn, sau đó mới hỏi:

- Nếu như Lôi đương gia không trọng dụng người nữa thì sao?

Lôi Vô Vọng nói:

- Thiên hạ luôn có chỗ thi triển hoài bão, đời người luôn có lúc thi triển tài năng.

Phương Ứng Khán dường như rất hài lòng, lại hỏi:

- Người tới đây, ngoại trừ muốn xem thử Vương Tiểu Thạch có thật sự đến Danh Lợi Quyền như lời đồn, còn có nguyên nhân nào khác không?

Lôi Vô Vọng trả lời với thái độ rất hợp tác:

- Thiên Hạ Đệ Thất.

Phương Ứng Khán truy hỏi:

- Người tìm hẳn làm gì?

Lôi Vô Vọng đáp:

- Lôi Thuần muốn ta hỏi hẳn ba vấn đề.

Phương Ứng Khán lại hỏi:

- Vấn đề gì?

Lôi Vô Vọng cười, hẳn lại đang cào vết bẩn sau tai.

- Không có vấn đề.

Lần này Phương Ứng Khán lại không hiểu.

- Không có vấn đề nữa.

Lôi Vô Vọng đang nhìn móng tay đầy vết bẩn của hắn:

- Các người đã hỏi chín câu, ta cũng đã trả lời chín lần.

- Chín?

Phương Ứng Khán hoài nghi:

- Ta đã tính, chỉ mới hỏi tám câu.

- Là chín.

Lôi Vô Vọng kiên trì:

- Ta không tính sai.

- Phải là tám câu.

Nhậm Oán chen vào:

- Trong đó câu hỏi thứ hai, ta chỉ cần người trả lời một câu, người cũng chỉ trả lời một câu.

- Đã là chín câu, ta không nhớ lầm.

Lôi Vô Vọng hỏi lại hắn:

- Câu hỏi thứ nhất của người là gì?

Nhậm Oán lập tức đáp:

- Người là Lôi Vô Vọng hay là Lôi Diễm.

- Sai rồi, câu hỏi thứ nhất của người là “người khỏe không”, ta trả lời là “ta khỏe”.

Lôi Vô Vọng đính chính:

- Câu hỏi thứ hai của người là “người là Lôi Diễm hay là Lôi Vô Vọng”, chứ không phải như người vừa nói “người là Lôi Vô Vọng hay là Lôi Diễm”, trật tự sai rồi.

Nhậm Oán rất ngạc nhiên.

Hắn kinh ngạc vì đối phương thoát nhìn có vẻ ngốc nghếch, nhưng lại giỏi ngụy biện, xảo trá khiến người ta không phát giác ra.

Phương Ứng Khán cũng hơi kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc vì trí nhớ của người này lại tốt như vậy, gần như không bỏ sót một chi tiết nào.

Hắn lập tức thẳng thắn thừa nhận:

- Người đúng. Chúng ta nhớ sai rồi, cũng mắc lừa rồi.

- Đúng.

Thiên Hạ Đệ Thất nhìn Phương Ứng Khán, cất lực nói:

- Ông sáo... ở trong tay hắn...

Lôi Vô Vọng lập tức minh bạch.

Hắn lại hỏi:

- Ngày trước, Lôi cô nương ở trong tối hẻm bị người ta... làm nhục... rốt cuộc có liên quan đến người không?

Gương mặt Thiên Hạ Đệ Thất đã hoàn toàn vắn vẹo vì đau đớn, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười, cười rất kỳ dị khó coi:

- Người vốn... không cần... hỏi câu này... Không phải ta... nếu là ta... nhất định trước tiên sẽ cưỡng gian... Ôn Nhu...

Lôi Vô Vọng đột nhiên đi qua, bước nhanh qua.

Nhậm Lao lập tức khẩn trương.

Hắn nhìn về phía Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán không có biểu thị.

Nhậm Lao cũng chỉ đành đứng yên.

Lôi Vô Vọng vươn tay ra, “xoạt” một tiếng xé y phục sau lưng Thiên Hạ Đệ Thất xuống, nhìn một chút, nói:

- Người không nói dối.

- Ta là một kẻ sắp chết.

Thiên Hạ Đệ Thất cười thầm nói:

- Kẻ chờ chết... không cần phải nói dối... Kẻ muốn gạt người khác... là kẻ... còn sống...

Lời của hắn giống như có thâm ý khác.

Phương Ứng Khán đang nghe.

Hắn dụng tâm lắng nghe.

Chân mày của hắn nhíu thật sâu, thỉnh thoảng mỉm cười, thỉnh thoảng lại trầm ngâm.

- Được.

Lôi Vô Vọng nói:

- Những gì nên nói người đã nói, vậy người chết đi!

Vừa dứt lời, hắn không ra tay, chỉ đột nhiên bước đi.

Ít nhất không ai nhìn thấy hắn xuất thủ, chỉ thấy chiếc móc vốn ở trong bụng Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên không còn nữa, lại từ sau gáy bắn ra, cùng với máu.

Hắn đã chết.

Thiên Hạ Đệ Thất cuối cùng đã chết.

- Cha...

Hắn kêu lên một tiếng:

- Đệ đệ...

Cũng không ai biết hắn muốn nói gì.

Thiên Hạ Đệ Thất gần như lập tức mất mạng.

Hắn cả đời nhiều dục vọng, bạc tình, bạc nghĩa, tàn nhẫn, lãnh khốc, hiếu chiến, nhưng trước khi chết, ước muốn mãnh liệt duy nhất của hắn lại là được chết một cách thống khoái.

Sau khi nhìn Thiên Hạ Đệ Thất ngã xuống, Lôi Vô Vọng mới quay sang Phương Ứng Khán nói một câu.

Câu này chỉ có một chữ:

- Tạ!

Phương Ứng Khán cười cười nói:

- Đừng quên, người thiếu ta một ân tình.

- Quyết không quên.

Lôi Vô Vọng nói như đinh đóng cột:

- Lôi Vô Vọng đời này kiếp này thiếu người một nhân tình.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói:

- Có thể hỏi người thêm một câu không?

Lôi Vô Vọng vầy vầy tay.

Thư sinh và đại hán kia đều đứng lên, có vẻ tổn sức và ngậy ngốc, sau đó đỡ lấy hán tử uể oải sắc mặt vàng như nền kia.

- Người hỏi đi!

Phương Ứng Khán hỏi:

- Tại sao người không cho chúng ta hỏi mười câu, mà chỉ cho chín?

Lôi Vô Vọng cười.

Hắn cười lên giống như trẻ con, miệng lớn lớn, mắt híp híp, hàm răng vuông vuông vắn vắn mập mập mập mập.

- Bởi vì ta không thích mười.

Hắn nói:

- Đối với những thứ thập toàn thập mỹ gì đó, ta đều ghét.

Dứt lời hắn liền rời đi.

Hắn hiên ngang cất bước, rời khỏi khách sạn.

Ba người phía sau hắn cũng đi theo.

Phương Ứng Khán không nói gì, trong mắt lại lộ vẻ trầm tư.

135. Chương 135: Phụng Cáo

Lúc này mọi người đang xử lý thương vong. Phương Ứng Khán lại hỏi Nhậm Oán:

- Người khẳng định hắn là Lôi Vô Vọng?

Nhậm Oán nói:

- Chắc chắn.

Phương Ứng Khán hỏi:

- Lý do?

Nhậm Oán nói:

- Nhìn hắn ra tay, ngoại trừ Lôi Diễm hoặc Lôi Vô Vọng, hiện giờ rồng nằm hổ phục ở kinh sư, đại khái cũng chỉ có Đường Năng, Đường Linh hoặc là Ôn Nhâm Bình, Ôn Tử Bình có công lực như vậy. Nhưng nếu là huynh đệ họ Đường, không cần vì giúp Lôi Bố bớt chịu khổ một chút mà để lộ thân phận của hắn. Còn huynh đệ họ Ôn trước giờ tuyệt đối không nương nhờ Lục Phân Bán đường.

Phương Ứng Khán nói:

- Cho nên, nếu như hắn không phải Lôi Diễm, vậy chính là Lôi Vô Vọng.

Nhậm Oán nói:

- Tôi đã thử qua. Trong quá khứ, Lôi Vô Vọng có một đoạn năm tháng giống như ngu ngốc, chuyện này ngay cả đồng môn chí thân của hắn cũng không biết. Bề ngoài của hắn xem ra không đến hai mươi. Nếu như hắn không phải Lôi Vô Vọng, không biết nội tình bên trong, cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, thừa nhận chuyện hắn đã giết Đường tam thiếu gia, giống như trên giang hồ đồn đãi. Chuyện này khiến cho hắn danh động thiên hạ, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu, loại hiểm họa giống như dao ở trong tim này không dễ giải quyết.

Phương Ứng Khán đồng ý:

- Huống hồ, nếu không phải Lôi Thuần thông báo, cũng không nhiều người biết Vương Tiểu Thạch bị uy hiếp không chết. Hơn nữa vấn đề mà hắn muốn hỏi, đích xác chỉ có Lôi Thuần là muốn biết nhất.

Nhậm Oán bổ sung:

- Hắn còn đi xem sau lưng Thiên Hạ Đệ Thất có vết thương hay không. Có lẽ là lúc Lôi Thuần chịu nhục, đã cào lưng của đối phương bị thương.

Phương Ứng Khán nói:

- Thực ra, người cường bạo Lôi Thuần tuyên bố là Bạch Sầu Phi, nhưng người người đều không tin, không hi vọng là hắn, luôn muốn đổ vụ án này lên đầu Thiên Hạ Đệ Thất. Giống như một người bề ngoài ưu mỹ xinh đẹp, quyết sẽ không làm những chuyện xấu hổ. Bọn họ lại không biết, những chuyện xấu hổ phần lớn đều do loại người bề ngoài đẹp đẽ này làm ra.

Nhậm Lao Nhậm Oán nghe vậy đều gật đầu kêu phải.

- Ta không muốn chọc người này, không chỉ vì hắn là một kẻ mạnh, mà người bên cạnh hắn cũng sâu không thể lường, rất khó đối phó...

Phương Ứng Khán giống như luôn có điểm hoài nghi:

- Nhưng ta luôn cảm thấy...

Đột nhiên có hai người từ trong mưa gió đi vào.

Một người khiến cho người ta cảm thấy rất chán nản, một người khác lại có vẻ lạnh lùng.

Hai người đều bị thương.

Hai người này vừa vào cửa, lập tức nói rõ thân phận:

- Ta tên Vu Quả.

- Ta là Vu Túc.

- Chúng ta là người do Tôn tổng quản phái tới.

- Chúng ta muốn tìm Phương tiểu hầu gia.

Phương Ứng Khán mỉm cười nói:

- Chính ta đây. Tìm ta có chuyện gì?

Vu Túc nói:

- Chúng ta có chuyện phụng cáo.

Phương Ứng Khán cũng rất khách khí với bọn họ:

- Là Tôn tổng quản sao? Cứ nói đừng ngại!

Vu Quả nói:

- Vừa rồi Tôn tổng quản vẫn ở bên ngoài.

- Ồ?

Phương Ứng Khán hơi kinh ngạc:

- Bên ngoài mưa gió tiêu điều, sao không đi vào cho ấm người?

Vu Túc nói:

- Hiện giờ ngài đã đi rồi. Có điều ngài muốn chúng ta nói với tiểu hầu gia, người vừa rồi đi có lẽ không phải Lôi Vô Vọng, mà là Thục Trung Đường Năng.

Phương Ứng Khán sắc mặt khẽ biến, Nhậm Oán lại là thần sắc đại biến.

Nếu như tính sai, chuyện này hẳn đúng là phải chịu trách nhiệm.

Vu Quả nói:

- Tôn tổng quản muốn chúng ta nhắc nhở hầu gia, Lôi Vô Vọng có ngoại hiệu là “Kim Yêu Đái”, là binh khí thành danh của hắn. Vừa rồi người ở trước mặt hầu gia có đai lưng vàng không? Người khác có lẽ không biết Đường tam thiếu gia chết bởi ai tay, nhưng nhân vật xuất sắc như Thục Trung Đường Năng nhất định trong lòng biết rõ, cũng điều tra rõ.

Vu Túc nói tiếp:

- Lúc còn nhỏ Lôi Vô Vọng từng bị đưa đến Thục Trung Đường môn làm con tin, hai nhà trao đổi sở trưởng. Cho nên chuyện hắn si si ngốc ngốc, Đường Năng nhất định biết rõ. Huống hồ Đường Năng tuổi còn rất trẻ, ra tay độc ác, biết rất nhiều chuyện, phương pháp gạt người càng là lão luyện, tầng tầng lớp lớp.

Phương Ứng Khán hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Giả sử giống như Tôn tổng quản nói, người vừa rồi chính là Đường Năng, vậy người đi cùng hắn...

Vu Quả nói:

- Tôn tổng quản nói, nếu như ngài đoán không sai, vậy ba người phía sau đều bị Đường Năng khống chế...

Vu Túc thêm vào một câu:

- Mà một người trong đó chắc chắn là Vương Tiểu Thạch.

Phương Ứng Khán chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang một tiếng.

Vu Quả lại nói:

- Sở dĩ Đường Năng giết chết Lôi Bồ và Thiên Hạ Đệ Thất, có thể là do Vương Tiểu Thạch cầu xin. Vương Tiểu Thạch luôn có lòng dạ đàn bà.

Vu Túc nói tiếp:

- Chuyện Lôi Thuần chịu nhục, Vương Tiểu Thạch luôn muốn biết, hắn vẫn cho rằng không phải do Bạch Sầu Phi gây ra. Lại nói, nếu quả thật Lôi Thuần muốn biết, sẽ không nhờ người khác hỏi ra trước mặt mọi người. Hối như vậy, khó tránh khỏi khiến người khác cho rằng là người do Lục Phân Bán đường phái đi, nhưng thực ra lại chứng minh không phải bản ý của Lôi Thuần.

- Chẳng trách hai tên này trước khi chết đều cười quái gở, ta đã cảm thấy kỳ lạ, hóa ra bọn chúng đều biết hoặc đoán được không phải Lôi Diễm hoặc Lôi Vô Vọng, cũng không sử dụng thủ pháp chính tông của Lôi gia.

Phương Ứng Khán chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, liếc sang Nhậm Oán một cái, nói:

- Như vậy, Tôn tổng quản có chỉ thị khác không?

- Tôn tổng quản bảo chúng ta nói.

Vu Quả trả lời:

- Nếu Phương hầu gia đã bỏ qua họ Đường và Vương Tiểu Thạch, ngài sẽ không khách khí, đích thân đi theo truy xét chuyện này.

- Hay cho Tôn tổng quản!

Phương Ứng Khán hừ một tiếng nói:

- Tướng gia có được y, giống như hổ thêm cánh.

- Tôn tổng quản còn nói.

Vu Túc lanh lợi nói:

- Ngày mai lúc Phương hầu gia đi đón Phương đại hiệp về kinh, đừng quên thay ngài thăm hỏi một tiếng, lại chúc hầu gia được như ý nguyện, một lần thành công. Tôn tổng quản luôn ngưỡng mộ hầu gia hùng tâm chí lớn, tình cảm sâu đậm.

Lần này Phương Ứng Khán hoàn toàn trầm mặc. Ánh nến trong tiệm đã nhiều thêm mấy cây, lắc lư bất định. Sắc mặt của hắn cũng lúc sáng lúc tối, một lúc sau mới khẽ hắng giọng một tiếng, chậm rãi cao giọng nói.

- Thay ta trả lời với “Sư Hồn Tổng Quản” Tôn Thu Bì Tôn tiền bối!

Hắn nói từng chữ từng câu:

- Giang hồ đường xa, võ lâm quỷ quyệt, lời của y tại hạ xin lắng tai nghe, hiểu được rõ ràng. Ta chỉ là cánh chim chưa lớn, vừa vào thâm cung, dù là thiên kiêu một đời vẫn phải khom lưng, nước mềm lửa nóng. Vẫn xin tổng quản ban ân trượng nghĩa, tình này không quên. An nguy cùng chịu, phú quý cùng hưởng.

Huynh đệ họ Vu đều chấp tay đáp ứng.

Phương Ứng Khán rất phong độ phát tay nói:

- Đi đi!

Sau khi hai người vái chào rời đi, sắc mặt Phương Ứng Khán đột nhiên trầm xuống. Nhậm Oán Nhậm Lao lập tức chạy đến bên cạnh hắn. Chỉ nghe hắn từ trong kẽ răng thốt lên một câu:

- Tình cảm sâu đậm? Con mẹ hắn chứ!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ha-huu-dich>